

Giới thiệu Chí Tôn Đào Phi

Chí Tôn Đào Phi câu chuyện thuộc thể loại xuyên không của tác giả Nặc Nặc Bảo Bối đề cập đến những cuộc sống mới, cái than xác với linh hồn hoàn toàn mới đề cập đến bối cảnh hoàng tộc xưa cũ, những nảy sinh trong chốn cung đình.

Cô là thiếu tướng trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của quân đoàn 36 bộ đội đặc chủng chứng kiến cái chết thương xót của em trai, cô tìm cách tiêu diệt hang ổ của bọn đầu sỏ đã gây nên cái chết đó.

Khi hần nhìn thấy nàng trong nháy mắt đã nhận ra nàng, cũng không phần nộ khi tân nương bị thay đổi, hần nói với nàng: suốt đời suốt kiếp nguyện một đôi, và hần cũng lâm vào tuyệt vọng khôn cùng khi chứng kiến thi thể lạnh như băng của nàng hiện ra trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Mộc gia

Lãnh Thanh Nghiên đến thế giới này đã được ba năm, mà cô hiện giờ cũng đã ba tuổi.

Cô trọng sinh đến thế giới này, hơn nữa lại trở thành trẻ con để bắt đầu lại một lần nữa, chỉ là khi cô vừa mới sinh ra, cha mẹ của cô ở thế giới này đều đã chết, điều này khiến cho cô nghĩ, bất kể là chuyển thế sang bao nhiêu kiếp, cô cũng đều đã được định trước là cô nhi.

Bọn họ nghĩ rằng cô cái gì cũng không hiểu, bất kể là nói điều gì trước mặt cô cũng đều không kiêng nể gì cả, điều này khiến cho cô rất dễ dàng thấu hiểu hết, thì ra mẹ của cô chính là đại tiểu thư của Mộc gia – Thương Lang quốc, yêu một vị kiếm khách trên giang hồ, hơn nữa còn cùng hần bỏ trốn, sau đó sinh ra cô.

Mộc gia đương nhiên là không thể chấp nhận được, phái ra một số lượng lớn ám vệ, muốn bắt bà quay về, quả thực bà đã bị bắt lại, chỉ là vị kiếm khách kia, cũng chính là phụ thân của Lãnh Thanh Nghiên ở thế giới này, đã bị giết.

Mãi cho đến khi trở lại Mộc gia hai tháng sau, bọn họ mới phát hiện bà đã mang thai, Mộc lão gia lúc đó có ý muốn giết chết nghiệt chủng này từ trong bụng mẹ, nhưng bởi vì thân thể bà không tốt, đại phu nói nếu cưỡng chế giết đứa nhỏ từ trong bụng mẹ, thì tính mạng của bà cũng khó mà giữ được.

Bởi vậy, bọn họ mới cho phép bà sinh đứa nhỏ, cũng chính là Lãnh Thanh Nghiên ra, nhưng khi sinh Lãnh Thanh Nghiên, bởi vì thân thể bà vô cùng suy yếu, hơn nữa lại quá mức đau lòng, nên khó sinh, cuối cùng cũng chết.

Cứ như vậy, Lãnh Thanh Nghiên lại một lần nữa trở thành cô nhi, hơn nữa nếu không phải nể mặt người mẹ đã chết kia của cô, chỉ sợ vào lúc cô vừa sinh ra đó, liền bị bóp chết.

Cô sinh sống ở Mộc gia đã ba năm, hôm nay là sinh nhật ba tuổi của cô, hôm nay cũng chính là ngày mà cô phải tiến vào phòng tối của Mộc gia, cùng chín đứa nhỏ khác, yêu cầu chỉ có một đứa được sống sót đi ra.

Đây là phương pháp Mộc gia dùng để lựa chọn ám vệ, nói là ám vệ, kỳ thật chính là con rối nghe theo sự sắp đặt của Mộc gia.

Ba năm qua, tuy rằng Mộc gia có người xưng hô với cô là biểu tiểu thư, nhưng lại chưa từng có ai thực sự đối đã với cô như là một chủ tử, gia chủ Mộc gia lại chưa từng xuất hiện trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, có đôi khi ngẫu nhiên gặp được, cũng chỉ là chán ghét liếc nhìn cô một cái.

Đối với bọn họ mà nói, cô là một dã loại khiến cho Mộc gia hổ thẹn, có thể để cho cô sống bình yên tới ngày này cũng đã rất tốt rồi.

Mà qua hôm nay, nếu cô muốn tiếp tục sống sót, nhất định phải dựa vào bản lĩnh của chính mình, đầu tiên chính là giết chín đứa nhỏ cùng tiến vào phòng tối với cô kia, hoặc là bị một trong số chúng giết chết.

Lần thứ hai, gia chủ Mộc gia – Mộc Kiệt đưa mắt nhìn về phía cô (lần đầu tiên là khi cô mới sinh ra), trong ánh mắt kia chỉ có sự lạnh lùng.

Từ trên người của cô, dường như hần thấy được bóng dáng của nữ nhi, nhưng như vậy thì sao, đối với người vô dụng, cho dù là đứa nhỏ của nữ nhi mà hần thương yêu nhất cũng không cần thiết ở lại Mộc gia, thậm chí là trên đời này.

Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng đứng ở trước mặt hần, cô cũng không phải là đứa trẻ, cho nên cô cũng đã sớm biết ở Mộc gia mình có địa vị như thế nào, có thể để cho cô bình yên mà trưởng thành đến ba tuổi, cũng đã khiến cô thực bất ngờ.

Phòng tối sao? Đáy lòng Lãnh Thanh Nghiên một mảnh lạnh băng, thậm chí khóe miệng còn hiện lên một nụ cười trào phúng, cô dám cam đoan, cô sẽ là người còn sống mà đi ra.

Nếu ông trời đã để cho cô sống lại lần nữa, vậy thì cô cũng thật sự không cần phải lãng phí cơ hội này. Hơn nữa, cô cũng không cam lòng chết như vậy,

không đáng.

Ở bên người Mộc Kiệt, có một tiểu cô nương tuổi tương tự như Lãnh Thanh Nghiên, giờ phút này, cô nhỏ đang tò mò nhìn Lãnh Thanh Nghiên, lại ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Kiệt, hỏi: “Gia gia, nó là ai?”.

Nghe thấy giọng nói này, biểu tình trên mặt Mộc Kiệt nháy mắt nhu hòa đi rất nhiều, xoay người lại ôm lấy nó, cười nói: “Nó a, là em họ của con, nếu nó có thể sống sót đi ra từ đó, về sau gia gia sẽ để cho nó làm nha hoàn của con, hầu hạ con, bảo vệ con được không?”.

“Được được!” cô gái kia vỗ tay vẻ mặt vui vẻ, mà Lãnh Thanh Nghiên ánh mắt càng trong trẻo nhưng lạnh lùng vài phần.

Đây là đứa cháu gái duy nhất của Mộc Kiệt hiện tại, cũng là con gái duy nhất của cậu Lãnh Thanh Nghiên, Mộc Thiên Dao. Mặc dù nói, thân phận của hai người tựa hồ cũng không khác biệt cho lắm, nhưng trên thực tế, đãi ngộ ở Mộc gia thì khác nhau một trời một vực. Đơn giản là, nó họ Mộc, mà Lãnh Thanh Nghiên, cho tới bây giờ, ngay cả cái tên đều không có, thậm chí không biết chính mình rốt cuộc họ gì.

Mộc Kiệt cúi đầu, nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên trong ánh mắt rõ ràng không có kiên nhẫn, sau đó vẫy tay với người bên cạnh nói: “Được rồi, mang vào đi. Có thể tiếp tục sống sót được hay không, phải dựa vào bản lĩnh của chính nó thôi”.

Người nọ cung kính nhận mệnh, sau đó mang theo Lãnh Thanh Nghiên đi về phía phòng tối, mặt không chút thay đổi đem một ít quy củ nói một lần, kỳ thật chung quy cũng chỉ còn một câu, muốn mạng sống, thì giết sạch toàn bộ những người khác, bắt kẻ là sử dụng thủ đoạn gì.

Bị đẩy vào bên trong một căn phòng tối, ở Mộc gia, loại phòng tối như vậy không biết có bao nhiêu, mà mỗi một gian phòng tối, không biết đã để lại bao nhiêu sinh mệnh.

Còn chưa tiến vào phòng tối, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã ngửi thấy một mùi máu tươi mãnh liệt, điều này khiến cho cô phải nhíu mày lại, nhưng cũng rất nhanh lại giãn ra. Mà người dẫn cô vào đó, cũng hít vào một hơi thật sâu, vươn đầu lưỡi ở bên môi liếm vài cái, dường như rất hưởng thụ hương vị này.

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt hiện lên một tia chán ghét, thậm chí còn cách xa hẳn một chút, ít nhất tại Mộc gia, cho tới bây giờ cô cũng chưa có thấy được một người bình thường.

“Hò, biểu tiểu thư, người trăm ngàn đừng chết a!”

Trong giọng nói của hắn mang theo trào phúng, trong ánh mắt nhìn cô lại càng thêm thị huyết, sau đó đưa tay hung hăng đẩy Lãnh Thanh Nghiên vào trong phòng tối, nhìn cô tiến vào, cửa phía sau lưng cô cũng đóng lại, chỉ để lại một lỗ thông gió nhỏ nhỏ để có không khí.

Lảo đảo vài cái mới đứng vững, nhìn ánh sáng mỏng manh chiếu từ lỗ thông gió nhỏ kia, Lãnh Thanh Nghiên rất nhanh đánh giá xung quanh phòng tối một lần, trong phòng tối tràn ngập mùi máu tươi, đã có chín đứa nhỏ như cô ở trong này, giờ phút này, một vài ánh mắt tràn ngập sợ hãi đang nhìn thẳng vào cô.

Bên ngoài lỗ thông gió nhỏ xuất hiện một gương mặt, nói với mười đứa nhỏ bên trong: “Hiện tại, trò chơi sẽ bắt đầu. Nếu các người muốn nhanh chóng ra khỏi đó, hơn nữa còn muốn sống, như vậy, vậy thì hãy giết toàn bộ những kẻ khác đi”.

Nói xong câu đó, hắn liền biến mất ở tại lỗ thông gió, mà trong phòng tối này chủ yếu là những đứa nhỏ từ 3 đến 5 tuổi tất cả xông vào, đứa này như hồ rình mồi với đứa kia.

Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày, chậm rãi lui về phía sau, tạm thời cô cũng không muốn bị cuốn vào cuộc hỗn đấu, bởi vì quả thật là cô quá nhỏ.

Ba tuổi, cho dù cô có lợi hại thế nào, nhưng thân thể này cũng chỉ mới có ba tuổi mà thôi, cho nên cần phải giữ sức, tận lực tiết kiệm mỗi một phần lực, cô muốn sống sót!

Không ít đứa nhỏ đã bắt đầu hành động, dùng toàn bộ khí lực để chiến đấu, mà thi thoảng, sẽ có một đứa nhỏ khác thừa dịp khi hai người kia không chú ý đến, hung hăng đánh vài cái, trong phòng tối hỗn loạn thành một đoàn.

Không biết là ai, ở phòng tối tìm được một thanh đoản kiếm, khi nó đem thanh đoản kiếm đó đâm vào ngực một nam hài khác, nhìn máu tươi phun ra, bị khuôn mặt dữ tợn của nam hài kia dọa sợ, “loảng xoảng” một tiếng, thanh đoản kiếm rơi xuống, mà nó cả người cũng xụi lơ, sau đó “oa” một tiếng, quỵ rạp trên mặt đất nôn ra.

Rốt cục phát hiện, thì ra giết người lại đáng sợ như vậy, trong phòng tối cũng bởi vì có đứa nhỏ đầu tiên chết mà lâm vào yên lặng, chỉ là tạm thời yên lặng.

Không biết là ai, lại ở phòng tối tìm được vũ khí, là một cây gậy, sau đó không chút do dự vung về phía đứa nhỏ bên cạnh. Tuy rằng không sắc bén như kiếm, nhưng ít nhất so với tay không cũng tốt hơn nhiều.

Phòng tối lại một lần nữa vang lên tiếng thét chói tai, đánh nhau, kêu thảm thiết... đủ loại thanh âm.

Mà đến lúc này, rốt cục cũng có người phát hiện người lánh nơi góc tối âm u – Lãnh Thanh Nghiên, hơn nữa không chút do dự đánh về phía cô.

Q.1 - Chương 2: Thương Diễm Túc

Ở trong mắt bọn họ, giờ phút này Lãnh Thanh Nghiên quả thật là quá nhỏ, mới ba tuổi, hơn nữa nàng lại là một nữ hài tử, hiển nhiên dễ đối phó. Lãnh Thanh Nghiên lui lại phía sau mấy bước, lạnh lùng nhìn đứa nhỏ đang lao về phía mình kia, đợi đến khi nắm đấm của hắn sắp đụng vào mặt mình, nàng mới đột nhiên ngừng đầu, dùng sức bắt được cổ tay của đứa nhỏ kia, đồng thời nhanh chóng ngồi xuống, dùng chân hung hăng quét qua hai chân của nó. “A!” Tiếng hét chói tai cùng không dám tin vang lên, tiểu nam hài kia ngã xuống mặt đất, chỉ một tiếng hét kinh hãi của hắn đã đem sự chú ý của những đứa nhỏ khác về phía Lãnh Thanh Nghiên. Đường như cảm giác được nguy hiểm từ Lãnh Thanh Nghiên, mấy đứa nhỏ thoáng cách ra xa một chút, bọn chúng dù sao cũng còn quá nhỏ, căn bản không hề nghĩ đến khả năng cùng nhau liên thủ để giải quyết Lãnh Thanh Nghiên trước, như vậy bọn chúng mới có thêm hy vọng sống sót. Đã có người bị thương, cũng có người đã chết, dù là giết người hay là nhìn bộ dáng của những người khác trước khi chết đi, cả đám sắc mặt đều tái nhợt, bị sự sợ hãi chiếm cứ lấy tâm hồn, đứa thứ nhất rụp trên mặt đất nôn khan, ngay sau đó là đứa thứ hai, thứ ba... Lãnh Thanh Nghiên thuận tay nhặt lên thanh đoản kiếm không biết của ai nằm rơi trên mặt đất, vẫn đứng ở trong góc như cũ, nhưng cũng không hề lơ lửng cảnh giác với bọn nhỏ. Nàng biết bọn chúng thực đáng thương, cũng đồng tình với bọn chúng, nhưng đồng tình với bọn chúng cũng không có nghĩa là sinh mệnh của mình cũng không cần.~~~~ Bên trong Mộc gia náo nhiệt hẳn lên, bởi vì thất hoàng tử Thương Diễm Túc được sủng ái nhất của đương kim hoàng đế Thương Lang quốc sắp sửa đến Mộc phủ, nghe nói là muốn tới tìm hiểu Mộc gia như thế nào có thể đào tạo được những ám vệ ưu tú như vậy. Hoàng tử điện hạ muốn tìm hiểu, Mộc gia đương nhiên không có bất luận kẻ nào dám can đảm nói ‘không’, chính là vội vội vàng vàng chuẩn bị để nghênh đón thái tử điện hạ. Thương Diễm Túc ngao ngễ tiến vào Mộc gia, không hề thèm nhìn gia chủ Mộc gia – Mộc Kiệt, tầm mắt quan sát xung quanh Mộc phủ, hỏi: “Mộc gia chủ, ta đến đây cũng không phải để nghe những lời vô nghĩa, ám vệ được chọn lựa ở nơi nào? Hiện tại liền mang ta đi!”. Mộc Kiệt sững sốt một chút, sau đó liền thanh nói ‘vâng’, người ngoài có lẽ không biết, kỳ thật ám vệ của Mộc gia, toàn bộ đều là vì hoàng thất mà huấn luyện, cũng vì vậy mà địa vị của Mộc gia ở Thương Lang quốc mới lớn như vậy. Một gia tộc như vậy, đối với vị hoàng tử được sủng ái của hoàng thượng, đương nhiên chỉ có tuân mệnh, chỉ là có điểm lo lắng, hoàng tử điện hạ nếu thấy được hình ảnh huyết tinh (máu tanh) như vậy, có thể bị gặp ác mộng hay không? Dù sao, hiện tại hắn cũng chỉ là một đứa nhỏ bảy tuổi mà thôi. Mộc Kiệt mang theo Thương Diễm Túc, rất nhanh đã đi tới bên ngoài của phòng tối, cho dù đứng cách bên ngoài trăm mét, nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh kia, còn thêm những tiếng kêu thảm thiết gián đoạn vang lên. Thương Diễm Túc khẽ nhíu mày, sau đó liền trực tiếp tiến về phía phòng tối, những thái giám trong cung đi theo phía sau, cẩn thận hộ tống bên người hắn.

Đối với những điều này, Thương Diễm Túc có vẻ có chút không kiên nhẫn, lập tức sai bước đi về phía trước, nhìn qua một đám trong phòng tối, khi nhìn thấy tình cảnh thảm thiết bên trong, nhìn không được mà nhíu mày lại, nhưng cũng chỉ là nhíu mày mà thôi, cũng không phải là biểu tình hoảng sợ mà đứa nhỏ ở độ tuổi của hắn nên có. Đường như, điều mà hắn nhìn thấy, đối với hắn mà nói, chẳng qua cũng chỉ là những chuyện bình thường mà thôi. Tiếp tục nhìn đám nhỏ bên trong, hình như cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi, bởi vì hầu như mỗi người bên trong phòng tối vẫn còn đang kịch liệt tranh đấu, để nắm lấy từng cơ hội sống nhỏ nhoi. Kỳ thật hắn cũng đã sớm nghe qua cách thức chọn ám vệ của Mộc gia, chỉ là vẫn chưa có cơ hội tận mắt nhìn thấy, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do phụ hoàng không muốn hắn thấy cảnh tượng huyết tinh tàn khốc này. Nhưng khi hắn sắp bước qua bên ngoài một căn phòng tối, Thương Diễm Túc đột nhiên dừng chân lại, quay đầu lại nhìn qua ô thoáng nhìn vào bên trong, lại phát hiện bên trong lại chỉ là một mảnh yên tĩnh. Trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, sao lại không hề có động tĩnh gì vậy?

Không khỏi đem ánh mắt càng để sát vào cái lỗ nhỏ kia, muốn thấy rõ ràng rốt cuộc tình huống bên trong thế nào, chỉ là, thật sự là quá tối, hắn chỉ có thể mơ mơ màng màng nhìn thấy một chút, nhưng lại giống như căn bản là cái gì cũng đều không có nhìn thấy. “Này, trong đó còn có ai sống không?” Thương Diễm Túc chỉ nghe tiếng vang của chính mình, cái khác, thanh âm gì cũng đều không có, điều này làm cho hắn không khỏi hoài nghi, nơi đó, thật sự không có một người nào sống. Nhưng mà làm sao có thể đâu? Không phải nói có duy nhất một người có thể còn sống đi ra sao? Chẳng lẽ mười người đồng quy vu tận (cùng chết) hay sao? Nghĩ vậy, Thương Diễm Túc không khỏi lại tiến đến gần vài bước, cả người gần như đều đã ghé vào trên cửa đá, cố gắng nhìn vào bên trong, rốt cục bị hắn phát hiện có một bóng người còn đứng. Phát hiện này là cho hai mắt hắn sáng lên, cuối cùng còn một người còn sống, có điều, thực nhanh, nhanh như vậy mà nơi này chỉ còn lại một người là nàng sống sót, nàng mới xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía cửa, tại ô thoáng nhỏ trong phòng tối, thấy được một đôi mắt sáng ngời, ánh mắt kia dường như không hề mang theo chút tạp chất nào. Chỉ là, đôi mắt như vậy, khi thấy một cảnh tượng huyết tinh như vậy, lại vẫn sáng ngời như vậy được? Thương Diễm Túc lẳng lặng nhìn bóng người kia xoay lại, sau đó, hắn thấy được một đôi ánh mắt cao ngạo và lạnh lùng như loài sói, trong bóng tối lóe ra ánh sáng sâu kín.

Giờ khắc này, nhìn thấy ánh mắt này, Thương Diễm Túc có cảm giác như toàn bộ linh hồn mình đều chấn động run nhè nhẹ, ấp úng hỏi: “Nàng là ai?” Cửa đá nặng nề được mở ra, ánh sáng đột nhiên chiếu vào làm cho Lãnh Thanh Nghiên theo bản năng nhắm hai mắt lại, sau đó lại chậm rãi mở ra, lạnh lùng nhìn vài người đang đứng ở bên ngoài, mà nàng, cho dù là vừa giết người, mặt lại vẫn không hề thay đổi như cũ. Khi Mộc Kiệt thấy được cảnh tượng này, ánh mắt híp lại, đồng tử không khỏi phóng đại vài lần, nhìn nhìn về mặt của Lãnh Thanh Nghiên giờ phút này, còn có đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng kia của nàng, đáy lòng Mộc Kiệt không khỏi rung cả mình. Đây là lần đầu tiên giết người, hơn nữa đây là phản ứng là của một đứa nhỏ ba tuổi nên có sao?

Nhìn đến người kia đứng ở giữa đám người chết, cả người đầm máu nhưng về mặt lại vẫn bình tĩnh trong trẻo lạnh lùng như cũ, ánh mắt Thương Diễm Túc híp lại, trong đôi mắt kia bỗng hiện lên kim quang, sau đó đột nhiên xoay người, quay lại con đường cũ rồi đi. Mộc Kiệt vội vàng đuổi theo, chỉ là trước khi bước đi cũng không quên quay lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên một cái, đứa cháu gái ngoại này, ở trong lòng hắn đã bị coi là yêu ma, có lẽ cũng không nên để cho nó tiếp tục lớn lên. Lãnh Thanh Nghiên chỉ là lẳng lặng nhìn những người đó rời đi, tay kia vẫn nắm lấy đoản kiếm, chậm rãi đi về phía cửa, không có bất kỳ kẻ nào dám tiến lên ngăn cản, bởi vì nơi này, thật sự chỉ còn lại nàng là người duy nhất còn sống. Hơn nữa, nhìn nàng chỉ là một đứa nhỏ ba tuổi sau khi giết nhiều người như vậy mà khuôn mặt vẫn bình tĩnh, những người nhìn thấy một màn này đáy lòng không khỏi lạnh run. Lãnh Thanh Nghiên cũng không thêm để ý đến bọn họ, hiện tại nàng chỉ thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi đây, sau đó trở về tắm rửa cho sạch sẽ, đem toàn bộ

máu trên người tẩy sạch, bàn tay nắm đoàn kiếm nhẹ run lên. Run run cũng không phải bởi vì sợ hãi, giết người đối với nàng mà nói thật ra lại là chuyện vô cùng bình thường, chỉ là, này, chúng đều là những đứa nhỏ a, nhưng mà nàng cũng biết, nếu như muốn sống sót, sau này nàng lại càng phải giết nhiều người hơn, càng nhiều người vô tội hơn.

Bởi vì, quy trình lựa chọn ám vệ của Mộc gia, còn lâu mới chấm dứt! Hơn nữa những người này, cho dù nàng không giết, khẳng định cũng sẽ bị người khác giết chết, chỉ là, nếu như nàng đã chết, có lẽ có thể cho một người khác sống sót, nhưng cũng chỉ có thể là một người. Hiện tại nàng, còn quá yếu ớt, chỉ có thể tùy ý Mộc gia kiểm chế mà nghiền nát, cho nên việc mà nàng phải làm bây giờ, mau chóng khiến cho mình càng ngày càng lớn mạnh, nếu không, cả đời nàng cũng chỉ là con rối của Mộc gia. Thương Diễm Túc về tới đại sảnh của Mộc gia, im lặng ngồi trên cao, khẽ vuốt cằm không biết là đang suy nghĩ điều gì, bất kể là nhìn từ góc độ nào, hắn cũng chỉ là một đứa nhỏ, có điều, hắn thật sự chỉ là đứa nhỏ thôi sao. Ngẩng đầu thần nhiên liếc nhìn Mộc Kiệt một cái, đột nhiên nói: “Mộc gia chủ, tiểu nha đầu vừa rồi, ta muốn!” “Điện hạ?” “Có điều, trước hết tạm thời cứ để ở Mộc gia đi, đợi đến khi nào bốn hoàng tử muốn, hiển nhiên sẽ nói cho người biết!” “Việc này...” “Hừm? Có vấn đề gì sao?” “Không không, cứ dựa theo điện hạ phân phó, lão thần nhất định sẽ chiếu cố nàng thật tốt”. “Nếu như vậy, ta đẩy đi về trước!” Nói xong, hắn liền từ chỗ ngồi đứng lên, đi về phía cửa, lơ lơ còn truyền đến giọng nói của hắn, “Vốn còn nghĩ sẽ có sinh tử quyết đấu gì đó chứ, thì ra lại chỉ có vài tiểu hài tử đánh nhau ở đó, thật sự là nhàm chán!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Huyết liên

Tuy rằng Mộc Kiệt đã hứa sẽ chiếu cố tốt cho Lãnh Thanh Nghiên, nhưng mà kỳ thật hắn cũng không coi trọng lời của Thương Diễm Túc lắm, cũng chỉ nghĩ đó là những lời nói đùa của trẻ con, cho nên Lãnh Thanh Nghiên vẫn ở trong đám người để lựa chọn ám vệ đó, chỉ là tạm thời, Mộc gia tha cho Lãnh Thanh Nghiên một mạng. Như vậy tính ra, Thương Diễm Túc giống như đã gián tiếp cứu Lãnh Thanh Nghiên một mạng, chỉ là nàng không hề biết mà thôi. Cuộc sống huyết tinh giết chóc vẫn luôn luôn tiếp tục, Lãnh Thanh Nghiên dùng tư duy suy nghĩ của một người trưởng thành sinh sống trong cuộc giết chóc giữa đám nhỏ, mặc dù cuộc sống trước đây của nàng cũng tràn ngập giết chóc, chỉ là không máu chảy đầm đìa giống như hiện tại mà thôi. Điều này trong lòng nàng từ trước tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi, trong quá trình sống tại đây, nàng chứng kiến vài đứa nhỏ tuổi giống như nàng, bởi vì không thể thừa nhận sự sợ hãi thấu xương kia mà tinh thần trở nên thất thường. Đối với chuyện đó, từ đầu đến giờ nàng vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, mỗi ngày hoặc là huấn luyện sinh tử, hoặc là quay về cái sân hẻo lánh của nàng kia mà im lặng chờ đợi. Thoát cái bốn năm đã qua, nàng cứ ở trong hoàn cảnh như vậy mà lớn, ngày ngày, nàng vẫn luôn im lặng như cũ ở trong căn phòng nhỏ của mình, im lặng nghĩ về mọi chuyện của mình, sau đó lại đại tiểu thư của Mộc gia, cái người mà so với nàng cũng chỉ lớn hơn một tháng tuổi – Mộc Thiên Dao hùng hổ tiến vào. “Đã nha đầu, người lăn ra đây cho bốn tiểu thư!” Từ trước cho tới bây giờ, Lãnh Thanh Nghiên vẫn không có tên, nhưng mà ở trong đội ám vệ nàng lại có bài danh*, hơn nữa từ trước cho tới giờ vẫn dùng trực tiếp bài danh của nàng thay thế tên, thứ hạng của nàng là mười chín, Thập Cửu.*Bài danh: xếp hạng, thứ hạng. Đối với tiếng quát của Mộc Thiên Dao, Lãnh Thanh Nghiên ngay cả mí mắt cũng đều không có động một chút, vốn dĩ khi nàng ba tuổi, nàng phải đi làm nha hoàn của Mộc Thiên Dao rồi, chỉ là khi Mộc Thiên Dao thấy mặt nàng, cho dù có nói gì cũng không cần nàng nữa, bởi vì hai người bọn họ, bộ dạng rất giống nhau, ít nhất có bảy phần giống nhau. Mộc Thiên Dao nhíu mày hung tợn nhìn Lãnh Thanh Nghiên, hôm nay, nàng lại nghe được tin đồn khiến nàng chán ghét, mấy tên cầu nô tài chết tiết kia lại dám đem đã nha đầu này so sánh với nàng rồi còn nói nàng ta còn xinh đẹp hơn cả mình, nàng không thể dễ dàng cho qua như vậy! Lao tới trước mặt Lãnh Thanh Nghiên một tay kéo nàng từ trên ghế xuống, neho neho mắt lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Thanh Nghiên, ngực kịch liệt phập phồng, nàng chán ghét, chán ghét gương mặt có bảy phần giống với mình này hơn nữa so với nàng lại còn xinh đẹp hơn, thực chán ghét! “Biểu tỷ”. Lãnh Thanh Nghiên nhẹ giọng gọi, bất luận ở trước mặt kẻ nào, biểu tình của nàng đều như vậy, khả năng của nàng hiện tại cũng đã lộ ra, không muốn lại gây thêm chú ý cho kẻ nào nữa. Trong mắt Mộc Thiên Dao hiện lên sự chán ghét, hung hăng đẩy mạnh Lãnh Thanh Nghiên ra, nâng tay giáng một bạt tai lên mặt Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt long lánh nước, nhìn lại có vẻ cực kỳ oan ức nói: “Ta chán ghét khuôn mặt này của ngươi, về sau, tốt nhất đừng để cho ta nghe được có người nói ngươi so với ta xinh đẹp hơn!” Lãnh Thanh Nghiên khẽ mím môi, không để ý tới đau rát trên mặt, chỉ im lặng cúi đầu. Không cho nàng ta nghe được những lời này? Nàng làm sao có thể làm được? Miệng ở trên mặt người khác, nàng cũng không có cách nào khiến bọn họ cảm miệng được a. Một tỷ nữ trong đám tiền lên trước, ác ý liếc nhìn Lãnh Thanh Nghiên một cái, sau đó lại nhẹ giọng nói với Mộc Thiên Dao: “Đại tiểu thư, nếu người không thích khuôn mặt này, chỉ cần hủy đi không phải là được rồi hay sao?” Nghe thế, Lãnh Thanh Nghiên ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, chỉ cần là nữ hài tử, hoặc là nói cho dù là người nào, đều đã đặc biệt để ý đến khuôn mặt của mình, nàng có thể bộ dạng không xinh đẹp, nhưng cũng tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho kẻ hủy mặt mình! Mà Mộc Thiên Dao nghe thấy tỷ nữ kia nói vậy, ánh mắt trở nên sáng ngời, sau đó nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên trong mắt tràn ngập tàn nhẫn. Đi thông thả từng bước đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, đi vài vòng quanh người nàng, nhẹ giọng nói: “Biểu muội a, người có biết biểu tỷ thích nhất cái gì không?” Không đợi cho Lãnh Thanh Nghiên trả lời, rất nhanh nàng ta liền nói tiếp, nói: “Biểu tỷ ta thích nhất là vẽ, hay là, biểu tỷ giúp người vẽ một đóa hoa lên mặt người nha, người nói xem được không?” Lãnh Thanh Nghiên trầm mặc không nói gì, đoàn kiếm giấu trong ống tay áo, gắt gao nắm chặt. Mà hai tỷ nữ bên cạnh Mộc Thiên Dao lại luôn miệng nói: “Đại tiểu thư ngài thật đúng là quá thông minh, chỉ sợ trên đời này đại tiểu thư là người thông minh nhất!” “Hừ, đó là đương nhiên!” Mộc Thiên Dao thích nhất là được nghe những lời khen tặng như vậy, sau khi nghe được tâm tình tự nhiên tốt hơn, sau đó lại đem ánh mắt đưa về trên mặt Lãnh Thanh Nghiên, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy cằm của nàng, neho neho lại nói, “Thật sự là khó xử nha, rốt cuộc là vẽ hoa gì cho phải đây?” Một tỷ nữ khác bước lên xum xoe nói: “Đại tiểu thư, hiện tại bên ngoài hoa sen đang nở rộ”. “Aha, được, vậy thì vẽ một đóa hoa sen lên trên mặt nàng đi”. Mộc Thiên Dao vỗ tay hoan hô, dường như vì đề nghị này mà thực sự vui mừng, sau đó vẫy tay về phía tỷ nữ kia, nói, “Được rồi, vậy thì nhiệm vụ này liền giao cho người!” Tỷ nữ kia trong lòng tràn đầy vui mừng, sau đó vươn tay bắt lấy Lãnh Thanh Nghiên. Lãnh Thanh Nghiên biết, nàng căn bản là không có năng lực phản kháng, đơn giản cũng không có gì để phản kháng, không phải là ở trên mặt thêm một đóa hoa sen sao? Không có gì lớn. Nàng tự nói với chính mình như vậy, nhưng mà khi tỷ nữ kia cầm ngón châm đâm xuống mặt nàng, không nhịn được mà trong mắt hiện lên chút sắc nhọn. Tỷ nữ kia gặp phải ánh mắt này của Lãnh Thanh Nghiên, một đôi mắt bình tĩnh mà lạnh lùng như vậy nhìn nàng ta, làm cho nàng ta sợ hãi mà run tay, trong lúc nhất thời lại có loại cảm giác không dám xuống tay. “Này, sao người còn chưa động thủ hả? Bốn tiểu thư còn đang chờ xem nha, nếu người đâm tốt, làm cho bốn tiểu thư cảm thấy đẹp mắt, sẽ có thưởng lớn cho người!” “Đạ... Đạ, đại tiểu thư”. Nàng ta không còn do dự, chỉ là khi châm ngón châm xuống hơi chệch đi một chút, hình dạng của hoa sen, dường như cũng đã nhỏ đi rất nhiều. Lãnh Thanh Nghiên không hề giây phút nào, cho dù là khi ngón châm đâm xuống mặt, ngoại trừ bàn tay nàng đang nắm chặt, thì không có bất kỳ biến hóa nào khác, biểu cảm trên mặt lại vẫn lãnh đạm lạnh lùng như cũ. Mộc Thiên Dao nhíu mày

nhìn Lãnh Thanh Nghiên, khó hiểu hỏi: “Sao mà người cứ như cái đầu gỗ vậy? Ngay cả châm đâm vào một chút phản ứng cũng đều không có, người khóc đi chứ, ta muốn nghe tiếng thét chói tai của người, người có nghe hay không?” Lãnh Thanh Nghiên bình tĩnh, làm cho tỷ nữ đã khắc hoa lên mặt nàng lòng không khỏi nổi lên hốt hoảng, thậm chí là có một chút sợ hãi đem ngón chân buông xuống, có chút xúc động muốn xoay người mà chạy. Có điều nàng cũng không thể làm như vậy, bởi vì đại tiểu thư khăng định sẽ không bỏ qua cho nàng! Mộc Thiên Dao cũng đã rời đi, đối với chuyện ngày hôm nay nàng cũng vô cùng vừa lòng rồi, bởi vì nàng cảm thấy, Lãnh Thanh Nghiên trên mặt có thêm một đóa hoa, tuy rằng hoa kia khắc lên cũng thực đẹp, nhưng là lại sẽ làm cho Lãnh Thanh Nghiên trở nên khó coi hơn. Tưởng tượng nếu trên mặt mình bị khắc một bông hoa, Mộc Thiên Dao liền cảm giác cả người lạnh lẽo, như vậy nàng lại càng cảm thấy, Lãnh Thanh Nghiên từ nay về sau sẽ không bao giờ có khả năng xinh đẹp hơn nàng, cũng sẽ không có người nào dám nói nàng ta xinh đẹp hơn so với nàng! Lãnh Thanh Nghiên ngồi ở trước gương, xuyên thấu qua gương nhìn đến khuôn mặt kia, miệng vết thương máu cũng đã khô lại, ánh mắt đung đưa, trên người tản mát ra sát khí nhàn nhạt. Chốc lát sau, nàng đưa tay lau sạch những vết máu dính trên mặt, nơi khoe mắt chỉ còn lại những lỗ kim đâm rậm rạp, mà những lỗ kim đó hợp lại thành một đóa hoa sen cực kỳ đẹp đẽ, huyết sắc hoa sen. Xoay người, đem một quyển sách đã cũ nát ở dưới sàn nhặt lên, đây là thứ mẫu thân để lại cho nàng, mà khi nàng còn ở trong bụng mẫu thân, đã từng nghe bà nhắc qua, đây là của phụ thân để lại, cũng chính là bí tịch về công phu mà ông đã luyện. Luyện công, bí tịch sao... Cuộc sống tiếp tục, trước sau như một, chỉ là người của Mộc gia đều biết Lãnh Thanh Nghiên bị Mộc Thiên Dao khắc hoa sen trên mặt, chỉ là lại không biết vì sao, dường như nàng vẫn xinh đẹp như cũ, bởi vì một đóa sen huyết sắc ở khoe mắt kia, lại càng khiến nàng lộ ra vẻ đẹp lạnh lùng mà yêu kiều. Điều này làm cho Mộc Thiên Dao thực bất mãn, thậm chí còn muốn trực tiếp giết Lãnh Thanh Nghiên, nhưng mà từ sau lần đó, nàng lại khó mà gặp được Lãnh Thanh Nghiên, bởi vì nàng bị đưa vào Luyện Ngục của Mộc gia, cũng không biết nàng còn có thể sống sót từ đó đi ra hay không. Nếu có thể từ Luyện Ngục đi ra, nàng có thể được thăng cấp từ ám vệ trở thành tứ sĩ, ở trong mắt Lãnh Thanh Nghiên, chính là đã là con rối lại càng thêm là con rối mà thôi, nhưng nàng lại phải làm, bởi vì nàng muốn sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Mơ ước

Lãnh Thanh Nghiên ở trong Luyện Ngục cũng đã ba năm, mãi cho đến khi nàng được mười tuổi, cuối cùng nàng cũng có thể từ nơi đó đi ra, mà cùng nàng sống sót ra khỏi đó, thậm chí có đến mười chín người. Lại còn nhiều người sống mà ra khỏi đó như vậy, đối với Mộc gia mà nói là chuyện chưa bao giờ xảy ra, một trăm người tiến vào, dựa theo tình hình thông thường, cho tới bây giờ cũng chỉ có không đến mười người từ trong Luyện Ngục đi ra, nhưng mà sau ba năm, vậy mà lại có đến mười chín người, chỉ còn kém một người nữa là hai mươi người. Mộc Kiệt neho mắt lại, quan sát tỉ mỉ những kẻ sống sót sau ba năm ở trong Luyện Ngục, giờ phút này những đứa nhỏ được chọn lại với cùng xóc xếch, khi mà đề ý tới Lãnh Thanh Nghiên tựa như chúng tinh phùng nguyệt* kia, trong mắt không khỏi hiện lên tinh quang, nhưng cũng chỉ vờn vờn là như thế mà thôi.*Chúng tinh phùng nguyệt : sao vây quanh trăng. Ý chỉ được mọi người vây quanh và chú ý. Có thể từ Luyện Ngục đi ra, đều là những người mà Mộc gia muốn bồi dưỡng làm tứ sĩ mạnh nhất, đúng vậy, chính là tứ sĩ, không cho phép bọn họ có tình cảm cá nhân, chỉ được nghe theo mệnh lệnh mà làm việc, cho dù muốn bọn họ đi tìm chết, cũng phải nghĩa vô phản cố*.*Nghĩa vô phản cố : làm việc nghĩa không được chùn bước. Đương nhiên, làm tứ sĩ được bồi dưỡng, Mộc gia cũng sẽ cung cấp cho bọn họ điều kiện luyện công tốt nhất. Ở trong Luyện Ngục ba năm, Lãnh Thanh Nghiên nhìn qua vẫn như cũ không có bất kỳ thay đổi gì cả, ngoại trừ hình như đã lớn hơn, vẻ mặt vẫn đậm nhạt như vậy thậm chí có chút lạnh lùng, đối với bất cứ chuyện tình gì cũng đều không hề có hứng thú. Đương nhiên, bọn họ cũng không biết, nàng chỉ là đối với người của Mộc gia không có hứng thú mà thôi, nơi đây đối với nàng mà nói giống như địa ngục trần gian vậy, nàng chỉ thầm mong nhanh một chút rời đi. Trong mười chín người này, nàng vẫn là kẻ ít tuổi nhất, cũng bởi vì bộ dạng này, bài danh của nàng vẫn là Thập Cửu, mặc dù là từ ám vệ trở thành tứ sĩ. Năm thứ hai, có ba người trong mười chín người ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, về sau không thấy quay lại; Năm thứ ba, sáu người trong đó lại bị sai ra ngoài, chỉ có một người trở lại Mộc gia, nhưng lại ở trong tình trạng trọng thương đang hấp hối; Năm thứ tư, lại có hai tứ sĩ trên danh sách Mộc gia biến mất... Cho đến bây giờ, năm thứ bảy, trong sáu năm bước ra khỏi Luyện Ngục, mười chín người đi ra từ Luyện Ngục năm đó, chỉ còn lại một mình Lãnh Thanh Nghiên, còn sống. Đại khái là vì thân phận đặc thù của nàng, tuy rằng nàng là người bồi dưỡng thành tứ sĩ, nhưng cuộc sống của nàng cũng không giống như tứ sĩ, nàng vẫn vẫn ở lại bên trong tiểu viện của mình như cũ, từ đó cho tới tận bây giờ, sáu năm đã trôi qua, nàng cũng chỉ mới đi chấp hành ba nhiệm vụ. Có lẽ, đây mới là nguyên nhân vì sao trong mười chín người chỉ còn một mình nàng còn sống, còn ở lại Mộc gia. Nàng im lặng đứng ở trong sân, dưới đôi lông mày đen là đôi mắt phượng, môi đỏ như son, đóa hoa sen huyết sắc ngay tại khóe mắt, khiến cho khí chất đậm nhạt mà lạnh lùng của nàng tăng thêm một chút yêu kiều. Dáng người thon dài mềm mại, thật hợp với một thân quần áo trắng như tuyết, như cửu thiên thần nữ, bên trong sự tuyệt mỹ ấy tản ra hương vô mờ mịt, giống như chỉ cần chớp mắt một cái, nàng sẽ biến mất không dấu vết. Cảm giác được có người đang tới gần, Lãnh Thanh Nghiên xoay người lại, liền thấy một bóng người màu tím xuất hiện tại cửa tiểu viện, khi vừa nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt không khỏi toát lên hào quang, sau đó bước nhanh tới. “Biểu muội”. Lãnh Thanh Nghiên hồ hững nhìn vị Mộc đại thiếu gia này, cũng coi như là biểu ca trên danh nghĩa của nàng, đối với việc hắn đến đây, cũng không hề biểu hiện ra là vui sướng, cũng không có không kiên nhẫn, có chăng cũng chỉ là vẻ mặt hồ hững. Mộc Ngâm Kiếm vẻ mặt không để ý, sự lạnh lùng của Lãnh Thanh Nghiên hắn cũng đã được trải nghiệm, tự nhiên sẽ không so đo với nàng, đương nhiên, tất cả những điều này cũng là xem ở mỹ mạo của nàng. Đối với Lãnh Thanh Nghiên, hắn sớm đã thêm nhỏ dãi, nhưng vẫn không thể nào mà thành công, nàng thân là tứ sĩ ưu tú nhất của Mộc gia, mà hắn từ nhỏ cũng là cảm y ngọc thực*, sống cuộc sống mơ mơ màng màng.*Cảm y ngọc thực: ăn sung mặc sướng Nói cách khác, nàng hoàn toàn có thể dễ dàng giải quyết hắn. Tình huống như vậy khiến cho hắn tuy rằng nghĩ tới muốn dùng một ít thủ đoạn, nhưng lại không dám, chỉ sợ nàng sẽ trả thù. Mà hôm nay, cuối cùng hắn cũng đã nghĩ ra một cách vô cùng tốt, một vấn đề quan trọng mà hắn vẫn xem nhẹ. “Biểu muội, không không, Dạ Thập Cửu!” Tuy rằng trong mười chín người chỉ còn lại một mình nàng, nhưng danh hiệu của nàng cũng vẫn được giữ nguyên, mà khi Mộc Ngâm Kiếm nói ra lời này, trong mắt hiện lên tia sắc nhọn. Thân là tứ sĩ của Mộc gia, đối với mệnh lệnh của chủ tử phải nghe giục, không bao giờ được cãi lời! “Đại thiếu gia có gì phân phó?” Lãnh Thanh Nghiên lạnh nhạt hỏi lại, Mộc Ngâm Kiếm, khiến cho nàng có một cảm giác người cũng như tên vậy, vừa dâm lại vừa ti tiện. Tiếng nói của Lãnh Thanh Nghiên, như tiếng nước chảy, vừa dễ nghe nhưng đồng thời cũng mang theo sự đậm nhạt mà lạnh lùng của nàng, như vậy lại có vẻ thoát tục, cũng giống như có ma lực, một loại khiến người ta nghe xong không chịu được mà mê mẩn, nhìn không được muốn đắm chìm trong ma lực đó. Mộc Ngâm Kiếm neho mắt lại, trên mặt lộ rõ vẻ hờn thù, sau đó tiến đến gần Lãnh Thanh Nghiên vài bước, vươn tay nắm lấy cái cằm của nàng, nói: “Tối hôm nay, giúp bản thiếu gia làm ấm giường”. Lãnh Thanh Nghiên cả người bỗng cứng đờ, nhưng sắc mặt lại vẫn không hề thay đổi, chỉ là ánh mắt đang nhìn Mộc Ngâm Kiếm, hình như lại lạnh thêm một chút. Có điều Mộc Ngâm Kiếm lại không hề phát hiện, ngón tay mê mẩn nhẹ vỗ về da thịt như ngọc của Lãnh Thanh Nghiên, gần gũi

như vậy, mới phát hiện nàng đẹp hơn vài phần, cho dù đoá huyết liên kia, đối với nàng mà nói, cũng chỉ là càng tăng thêm mị lực mà thôi. “Sao ngươi còn chưa trả lời ta hả? Chẳng lẽ ngươi không muốn sao? Biểu muội, à không, Thập Cửu. Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ dịu dàng với ngươi, bởi vì trong tâm ta, ngươi chính là báu vật trân quý nha”. Lãnh Thanh Nghiên thoáng lui lại vài bước, đem mặt kéo ra khỏi tay hắn, sau đó ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc một cái. Hành vi này làm cho Mộc Ngâm Kiềm tức giận trong lòng, nữ nhân chết tiệt, không phải chỉ là một dã nha đầu sao? Để cho nàng ta ở lại Mộc gia cũng đã thực tốt rồi, vậy mà nàng ta còn không biết xấu hổ như vậy, vài ba lần vô lễ với hắn, hắn coi trọng nàng nàng phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng! Nghĩ như vậy, Mộc Ngâm Kiềm lại tiến thêm vài bước, thoáng cái đã kéo gần khoảng cách giữa hai người, lần này, hắn trực tiếp vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, cảm nhận được sự mềm mại mát lạnh trong lòng bàn tay, Mộc Ngâm Kiềm không nhịn được tâm trạng nhộn nhạo “Ngươi có biết thân phận của ngươi? Là từ sĩ Mộc gia, ngươi chỉ có phục tùng mệnh lệnh của chủ tử, mà ta, thân là Mộc gia đại thiếu gia, chính là chủ tử của ngươi! Bốn thiếu gia coi trọng ngươi đó là phúc của ngươi, ngươi hẳn là nên có biểu hiện thụ sủng nhược kinh* mới đúng, có biết hay không?”*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà vừa mừng vừa lo. Lãnh Thanh Nghiên hơi ngẩng đầu lên, đạm mạc nhìn hắn, khẽ mở đôi môi, lạnh lùng nói ra một chữ: “Cút!” Con ngươi Mộc Ngâm Kiềm bỗng một trận co rút nhanh, bàn tay nắm eo nhỏ của Lãnh Thanh Nghiên càng dùng thêm sức, giống như là muốn bóp nát eo nhỏ của nàng. Dùng sức đem cằm Lãnh Thanh Nghiên nâng lên, ánh mắt nheo lại nhìn nàng, trong mắt ẩn chứa sắp xảy ra gió lốc, “Dạ Thập Cửu, ngươi có biết ngươi đang cùng ai nói chuyện không? Ngươi cần phải biết rõ thân phận của chính mình, đừng tưởng rằng bốn thiếu gia xưng ngươi một tiếng biểu muội, đối với ngươi khách khí một chút mà ngươi tưởng mình chính là như vậy”. “Không dám”. Lãnh Thanh Nghiên vẻ mặt vẫn lạnh lùng như vũ, đối với cái tên gọi là Mộc Ngâm Kiềm, căn bản là nàng không để vào mắt, hắn chẳng qua là một tên vô dụng lại ngu xuẩn mà thôi, nếu không phải bởi vì thân phận đặc thù của hắn, nàng ngay cả nhìn cũng không thèm liếc một cái. Mộc Ngâm Kiềm sắc mặt càng thêm âm trầm, mắt lộ ra hung quang nhìn nàng, nói: “Không dám phải không? Được lắm, hôm nay, không không, hiện tại, bốn thiếu gia sẽ hảo hảo mà ném thứ tư vị của ngươi!” Nói xong, hắn liền cúi người, đè ép về phía môi Lãnh Thanh Nghiên, điều này làm cho Lãnh Thanh Nghiên không khỏi khẽ nhủ mảy mai, đang muốn ra tay, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng nói: “Đại ca, ngươi làm gì ở đây vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Q.1 - Chương 5: Nhiệm vụ thứ tư

Giọng nói này thành công làm cho động tác của Mộc Ngâm Kiềm dừng lại, đồng thời cũng đẩy mạnh Lãnh Thanh Nghiên ra, xoay người nhìn về bóng người đang đứng tại cửa tiểu viện kia, hừ lạnh một tiếng, có vẻ có chút không kiên nhẫn, lại mang theo chút kiêng kỵ. “Không có gì, chỉ là muốn gần gũi với biểu muội thêm một chút mà thôi, làm sao nào, chẳng lẽ ngay cả điều này Nhị đệ ngươi cũng quản hay sao?” Đứng ở cửa, là Mộc gia nhị thiếu gia, đương nhiên cũng là nhị đệ của Mộc Ngâm Kiềm, Mộc Ngâm Phong. Hắn chậm rãi đi vào trong viện, vẻ mặt thân thiết nhìn Lãnh Thanh Nghiên, thấy nàng hình như không có chuyện gì, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại đem ánh mắt rời tới trên người Mộc Ngâm Kiềm, nói: “Đại ca, sao ngươi có thể làm ra loại chuyện này được?” “Ta làm cái gì? Chẳng lẽ ngay cả chuyện muốn gần gũi với biểu muội thêm một chút ta cũng không thể?” “Ngươi...” “Được rồi được rồi, hãy bớt nói mấy lời dư thừa đi, thật sự là phiền chết người!” Thấy Mộc Ngâm Phong nhăn mày lại, Mộc Ngâm Kiềm đột nhiên vung tay đánh gãy lời nói của hắn, dường như là kiêng kỵ điều gì đó, sau đó đi vòng qua người hắn, chạy nhanh lấy người. Khi đi tới cửa, bước chân thoáng dừng một chút, ngẩng đầu nhìn bóng người không biết lúc nào thì xuất hiện trên tường kia, há mồm muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng rời đi. Đợi cho Mộc Ngâm Kiềm rời đi, Mộc Ngâm Phong mới đi đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, cẩn thận đánh giá, trên mặt mang theo vẻ thân thiết, ôn hòa hỏi: “Biểu muội, muội không sao chứ?” Lãnh Thanh Nghiên nhẹ lắc đầu, nói: “Đa tạ nhị biểu ca quan tâm, ta không sao”. Mộc Ngâm Phong, cùng Mộc Ngâm Kiềm hoàn toàn không giống nhau, hầu như mỗi giây mỗi phút hắn đều mỉm cười, đối với bất kỳ kẻ nào dường như đều thực dịu dàng, khiêm tốn có lễ, tao nhã, những thứ này hình như là vì hắn mà tồn tại. Chẳng qua điều này đối với Lãnh Thanh Nghiên mà nói, một chút ý nghĩa cũng đều không có, cho dù, Mộc Ngâm Phong vẫn luôn luôn chiếu cố tới nàng hơn, cho dù hắn hình như chiếu cố mình rất nhiều, nhưng tất cả vẫn không cách nào khiến Lãnh Thanh Nghiên hứng thú với Mộc gia hơn dù chỉ một chút. Đem tâm mất chuyển đến bóng người đứng trên bóng tường kia, tam thiếu gia Mộc gia – Mộc Ngâm Thần, như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc hoàn mỹ nhất, phong độ có, tuấn dật phi phàm, còn là một người lạnh lùng hơn cả so với từ sĩ, giống như không có chút tình cảm nhân loại nào. Cảm giác được ánh mắt của Lãnh Thanh Nghiên, Mộc Ngâm Thần cũng đưa mắt nhìn nàng, chỉ là biểu cảm trên mặt kia, dường như so với Lãnh Thanh Nghiên lại còn lạnh lùng hơn, hoàn toàn nhìn không ra trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, có lẽ, kỳ thật hắn căn bản không có cái gọi là tâm. Hắn cũng chỉ thân nhiên liếc nhìn Lãnh Thanh Nghiên một cái, sau đó xoay người liền biến mất khỏi trên tường, chẳng biết đi đâu. Mộc Ngâm Phong khẽ thở dài, mang theo chút xin lỗi, nói: “Hắn chính là người như vậy, muội cũng đừng chấp nhặt với hắn”. “Nhị biểu ca nói quá lời”. “Biểu muội...” “Lãnh Thanh Nghiên...” “Hả?” “Lãnh Thanh Nghiên!” Lãnh Thanh Nghiên nhẹ giọng lặp lại, nàng không thích nghe đến hai chữ biểu muội này, khiến cho nàng có cảm giác như mình cùng Mộc gia có điểm quan hệ vậy, hơn nữa, tuy rằng chán ghét Mộc gia, chán ghét con người nơi này, nhưng mà đối với Mộc Ngâm Phong, lại không hề chán ghét như vậy. Sừng sột một chút, Mộc Ngâm Phong mới phản ứng lại, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười có điểm thụ sủng nhược kinh, từ trước đến giờ hắn vẫn nghĩ nàng không có tên, bởi vì cho tới bây giờ không có ai gọi ra tên của nàng, ngoại trừ Dạ Thập Cửu, nhưng cái này sao có thể coi là tên được. Nhưng hóa ra, nàng lại vì hắn mà nói ra tên của mình sao? Lãnh Thanh Nghiên, rất êm tai, hơn nữa rất phù hợp với nàng. Trên mặt xuất hiện nụ cười dịu dàng, cũng mang theo điểm lo lắng, nói: “Thanh Nghiên, có lẽ đại ca sẽ lại tìm đến muội gây rối, muội, cẩn thận một chút”. Lãnh Thanh Nghiên nhìn hắn một cái, cũng là không nói thêm cái gì, chỉ nhẹ gật đầu, đạm mạc nói: “Ta biết”. Bên ngoài của tiểu viện, Mộc Ngâm Thần dựa lưng vào tường vậy, lặng lẽ đứng ở nơi đó, đột nhiên miệng lâm lâm: “Lãnh Thanh Nghiên? Thanh Nghiên?” Khi nói lên cái tên này, biểu cảm trên mặt hắn, kỳ lạ thay lại xuất hiện một chút dao động, từ vết rách trên vẻ mặt lạnh lùng kia, để lộ ra tia sáng rọi khác thường. Mộc Ngâm Phong lặng lẽ nhìn nàng, Lãnh Thanh Nghiên lại vẫn hồ hững như vậy, trong lúc nhất thời, hai người không nói gì thêm, không khí có chút xấu hổ. Mi tâm hiện ra một tia ảo não, Mộc Ngâm Phong cố gắng nghĩ ra điều gì đó có thể nói, để giảm bớt chút căng thẳng trong không khí lúc này, sau đó lại thực thất vọng phát hiện, từ đầu đến giờ chỉ có mình hắn nói, hiện tại cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, ở trước mặt của nàng, hắn luôn cảm thấy có chút căng thẳng. Hoàng Thành Thương Lang quốc, bên trong Lạc vương phủ, một nam tử ngồi trên cao, áo bào màu trắng, bên hông dùng một dây lưng dài nhỏ quấn quanh, giống như chỉ cần dụng nhẹ vào, sẽ bị rơi ra. Một đầu tóc dài tùy tiện đổ xuống, đen nhánh sáng bóng, chỉ dùng một dải lụa tói màu buộc lại. Lông mày như kiếm, chiếc mũi anh tuấn, trong đôi mắt kia thì thoáng toát ra ánh sáng màu vàng, lông mi dài, đôi môi đỏ sẫm như cánh hoa anh đào ngày xuân, lộ ra một loại thuần mỹ dụ hoặc cực hạn. gương mặt tinh thuần, không mang theo chút tia hơi thở phàm trần. Ở trước mặt hắn, mọi từ ngữ hoàn mỹ, đều có vẻ thiếu sót không sao diễn tả được. Mà hắn, chính là Lạc vương có quyền khuyển đảo, Thương Diễm Túc, giờ phút này, hắn chỉ lặng lẽ ngồi tại kia, nhìn người trước mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, giọng nói lại lạnh lùng, nói:

“Nha? Mộc gia muốn đem đại tiểu thư của bọn họ gả cho bọn vương? Hơn nữa phụ hoàng cũng đồng ý?” “Hồi bẩm Vương gia, Mộc gia quả thật có ý nghĩ như vậy, hai ngày trước, Mộc gia chủ còn tiến cung gặp mặt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cho rằng Mộc gia đại tiểu thư, thật xứng với vị trí Lạc vương phi”. Khẽ nhíu mày lại, Thương Diễm Túc khoe miệng hiện lên nụ cười trào phúng, muốn đưa nữ nhân đến bên người hân, lần này Mộc gia muốn xây dựng quan hệ với Lạc vương phi sao? Mà đối với phụ hoàng mà nói, có thể cùng Mộc gia tạo dựng quan hệ, đối với hoàng thất quả là có không ít chỗ tốt, ít nhất, bọn họ sẽ càng thêm tận tâm hết sức vì hoàng thất bồi dưỡng cùng huấn luyện ám vệ cùng tử sĩ. Mộc gia đại tiểu thư, thân phận dường như cũng không tệ, hơn nữa nghe nói còn là tuyệt thế mỹ nhân, đáng tiếc, lại trở thành vật hy sinh. Thương Diễm Túc trong mắt lóe lên tia lạnh lùng, xen lẫn tia sáng màu vàng chói, sau đó ngả người tựa vào ghế dựa, vẻ mặt bình tĩnh, giống như không chút để ý nói: “Nếu phụ hoàng đã có ý này, như vậy, liền cứ thế mà làm.” Ánh mắt lạnh lùng nhìn người phía dưới, mà sau khi Thương Diễm Túc nói ra những lời này, hân rõ ràng mang theo sắc mặt vui mừng, khom người nói: “Ý của vương gia là, là chấp nhận hôn sự này sao?” “Đương nhiên, có điều người cũng về nói với phụ hoàng một tiếng, không cần quá nhanh, ít nhất cũng đợi đến một tháng sau hãy cử hành hôn lễ, bởi vì gần đây bốn vương có chút chuyện muốn làm”. “Dạ, nô tài nhất định sẽ đem chuyện này báo cho Hoàng Thượng biết!” Với hân mà nói, Thương Diễm Túc lại dễ dàng đồng ý với chuyện hôn sự này như vậy, không khiến hân khó xử, tiến thoái lưỡng nan ở Lạc vương phủ, cũng đã thực cảm ơn trời đất, còn chuyện đem mấy câu nói gửi tới Hoàng Thượng, đó thật đúng là chuyện nhẹ nhàng nhất. Về phần một tháng sau, đó căn bản không có vấn đề gì, dù sao Lạc Vương gia lập phi, riêng việc chuẩn bị đã cần rất nhiều thời gian rồi. Thánh chỉ của Hoàng thượng đã hạ xuống dưới, Mộc gia đại tiểu thư Mộc Thiên Dao được từ hôn cùng Lạc vương Thương Diễm Túc, chuyện này làm cho Mộc gia ai ai cũng vui mừng. Tuy rằng nói Mộc gia ở Thương Lang quốc địa vị đã là rất cao, nhưng nếu có thể cùng hoàng thất kết thông gia, hơn nữa lại được gả cho Lạc vương quyền thế nhất nước, đối với Mộc gia mà nói, tuyệt đối không chỉ có thân phận được tăng lên. Tất cả mọi người đều vì đại hôn một tháng sau mà chuẩn bị, mà Lãnh Thanh Nghiên lại là người rảnh rỗi nhất, cuộc sống của nàng không có gì thay đổi, mỗi ngày vẫn luôn bị huấn luyện làm tử sĩ, được dạy cách làm việc không để ý tới sống chết. Hiện tại, nàng cũng đã biết, thì ra ám vệ cùng tử sĩ của Mộc gia, hóa ra là bồi dưỡng cho triều đình, đương nhiên, tuy là vì triều đình mà bồi dưỡng, nhưng những người này vẫn nằm trong tay Mộc gia, đây là nguyên nhân quan trọng nhất khiến Mộc gia vẫn được an toàn. Đối với Lãnh Thanh Nghiên hiện tại mà nói, thời gian một tháng cùng thời gian một năm trên cơ bản là không có gì khác nhau, tạm thời, nàng cũng không muốn thay đổi cuộc sống hiện tại, thậm chí đối với nhiệm vụ của tử sĩ, sau ba nhiệm vụ dường như không có chút hy vọng sống sót nào kia, dường như Mộc gia cũng không có nghĩ lại cho nàng ra ngoài làm nhiệm vụ. Nàng biết, kỳ thật, vị ngoại công của nàng kia, vẫn đều muốn làm cho nàng biến mất trên đời này, chỉ là vì dù sao cũng có chút mâu thuẫn với Mộc gia, mà cho tới bây giờ nàng cũng thực nghe lời, mới khiến ông ta không tự tay diệt nàng. Vẫn là muốn làm cho nàng chết ở bên ngoài, coi như thực lực của nàng không đủ, nhưng mà thật không ngờ, có ý sắp đặt nhiệm vụ khó khăn nàng phải chết, vậy mà liên tục sau ba lần nàng vẫn còn sống sót. Mà ngay trước ngày Mộc Thiên Dao xuất giá, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên bị dẫn tới trước mặt ông ta. Ánh mắt nhìn nàng vô cùng phức tạp, đứa cháu ngoại nữ khiến Mộc gia phải hổ thẹn này, đối với Mộc Kiệt mà nói, từ trước đến nay không hề có chút tình thân gì cả, thậm chí, ông ta cũng chưa bao giờ cho phép nàng gọi một tiếng ngoại công. “Dạ Thập Cửu, hiện tại, có một việc rất quan trọng cần người đi làm, nhưng người, trăm ngàn lần đừng để cho ta thất vọng!” Lãnh Thanh Nghiên vẻ mặt vô cảm, chỉ giống như rối gỗ đứng một chỗ, yên lặng nghe mệnh lệnh của hân. Nhiệm vụ thứ tư sao...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 6: Gả thay

Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng ngồi trong khuê phòng Mộc Thiên Dao, một thân hi phục đẹp đẽ quý giá, đầu đội mũ phượng, hôm nay, nàng phải thay Mộc Thiên Dao gả vào Lạc vương phủ. Mà đây, chính là nhiệm vụ thứ tư của nàng, nhưng mà, nàng vẫn không thể thoát khỏi Mộc gia được. Vươn tay vén mảnh châu che trước mặt ra, lộ ra dung nhan tuyệt thế kia. Đôi mắt như nước hồ thu, mười ngón tay thon dài, da trắng nõn nà, trên làn da trắng lộ ra chút phấn hồng, đôi mắt đẹp lưu chuyển, như con bướm bị mất hô hấp tái nhợt bùng tình trong bóng đêm, vẻ mặt lạnh nhạt, như tiên tử không nhiễm khói lửa nhân gian, khoe miệng gợi lên một chút tươi cười, đẹp như pháo hoa lúc ẩn lúc hiện hư vô mà sáng lạn, lại lộ ra một chút trào phúng nhân nhật. Lãnh Thanh Nghiên thật không biết có phải nữ tử từ Mộc gia đều có thói quen bỏ trốn theo người hay không, năm đó, mẫu thân của nàng cùng người bỏ trốn, sau đó có nàng, hiện tại, có Mộc Thiên Dao sắp trở thành Lạc vương phi, vậy mà trước đó vài ngày lại bỏ trốn cùng người tình, chẳng biết đi đâu. Nếu không phải bởi vì thật sự không tìm thấy tung tích của nàng ta, mà ngày đại hôn thì ngày một tới gần, Mộc Kiệt tuyệt đối sẽ không nghĩ đến biện pháp thay mặt đào đào này, mà làm cho nàng thay thế, lấy thân phận Mộc Thiên Dao gả vào Lạc vương phủ. Ở nơi nào đó trong Mộc gia, Mộc Ngâm Phong đứng ở trước mặt Mộc Kiệt, tươi cười trên mặt hoàn toàn biến mất không thấy, “Gia gia, người làm sao có thể làm như vậy chứ? Vạn nhất bị Lạc vương phát hiện đó chỉ là thể thân, chắc chắn hân sẽ không bỏ qua đâu!” Đối với chất vấn của cháu trai, Mộc Kiệt hiển nhiên rất là bất mãn, ông ta nhíu mày, quát: “Người biết cái gì? Chẳng lẽ người cho là nếu trong ngày đại hôn hôm nay mà không thấy tân nương, Lạc vương không tức giận sao? Chẳng lẽ người muốn cho toàn bộ người trong thiên hạ biết chuyện muội muội người cùng nam nhân khác bỏ trốn?” “Gia gia...” Mộc Kiệt không đợi hân nói hết, liền nhíu mày vẻ mặt không vui nói: “Đủ rồi, những năm gần đây, người luôn luôn bảo vệ nàng ta khắp nơi, người nghĩ rằng ta không biết người đang nghĩ gì trong lòng sao?” “Ta...” Bởi vì câu này, Mộc Ngâm Phong không khỏi có chút chật vật, không dám đối diện trực tiếp với Mộc Kiệt. Nhìn thấy bộ dạng này của hân, Mộc Kiệt ngữ khí cũng là thoáng thả lỏng, dù sao, đây cũng là đứa cháu trai mà ông vừa lòng nhất, nếu không phải bị hân làm cho tức giận, khẳng định là sẽ không dùng ngữ khí này để nói chuyện với hân. Thở dài, sau đó ông ta hòa hoãn nói: “Phong nhi, nàng ta không thích hợp với người, người hân là xứng có được một nữ tử từ đại hôn, mà không phải nàng ta, nàng ta chỉ là một nữ tử được bồi dưỡng không có chút tình cảm mà thôi”. Lãnh Thanh Nghiên một bộ dáng lạnh lùng, nhất là đối với những mệnh lệnh của ông, điều này làm cho Mộc Kiệt phi thường tin tưởng, nàng quả thật có đủ tư cách làm tử sĩ, hơn nữa nàng đối với Mộc gia mà nói, còn có giá trị lợi dụng rất lớn! Mộc Ngâm Phong hai tay nắm chặt, nhếch môi, cũng không còn lời nào để nói, bởi vì suy nghĩ của hân không giống với những lời gia gia nói, nàng chính là cháu gái ngoại của gia gia, tàn nhẫn biết bao, người thế nhưng nhẫn tâm lấy đi mạng sống của nàng! Cho dù không thích nàng, cho dù bởi vì xuất thân của nàng khiến cho Mộc gia hổ thẹn, nhiều nhất, lạnh nhạt với nàng là được rồi, vậy mà sao lại đem nàng bồi dưỡng thành con rồi? Cũng không thể nói với ông, cho dù có một nữ tử ưu tú hơn thì thế nào, thích nàng cũng không phải bởi vì nàng có bao nhiêu vĩ đại, chính là thích nàng mà thôi. Hân lại càng không thể nói thêm, hiện tại, cháu gái mà ông yêu thương nhất cùng người bỏ trốn, cùng trước kia, nữ nhi người yêu thương nhất cùng người khác bỏ trốn, khiến cho Mộc gia hổ thẹn, cho tới bây giờ không phải đều là người Mộc gia một nhà sao? “Gia gia, tính cách của biểu muội cùng Mộc Thiên Dao hoàn toàn không giống nhau, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị phát hiện, đợi đến lúc Lạc vương tức giận, chẳng bằng hiện tại đem sự việc nói rõ ràng với hân...” “Được rồi Phong nhi, việc này cứ quyết định như vậy đi, huống chi, hiện tại nàng ta cũng đã thay Dao nhi mặc vào gả y (áo cưới), không có lý do gì để không gả! Về phần có bị Lạc vương phát hiện hay

không, thì phải xem biểu hiện của nàng, huống chi, Lạc vương cũng chưa từng gặp qua Dao nhi, hẳn làm sao biết đó là người thể thân đâu?” “Gia gia...” “Phong nhi!” Ánh mắt Mộc Kiệt trở nên sắc bén, ngăn không cho Mộc Ngâm Phong tiếp tục dây dưa chuyện này, hiển nhiên, hắn đã quyết định là phải làm như vậy, cho dù Mộc Ngâm Phong có nói thêm gì đi nữa, đều không có khả năng thay đổi sự thật. Mộc Ngâm Phong nhếch môi, tuy có không cam lòng, nhưng vẫn là thấp giọng nói: “Ta đã biết, gia gia”. Dù sao đây cũng là đứa cháu trai mà mình hài lòng nhất, thậm chí nếu như không có gì xảy ra, trong tương lai Mộc gia cũng sẽ rơi vào tay hắn, Mộc Kiệt đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn, giọng nói cũng hòa hoãn đi rất nhiều, nói: “Được rồi Phong nhi, ta biết trong lòng ngươi không thoải mái, nhưng chuyện này không còn con đường nào khác nữa”. “Ta biết, gia gia”. Có một bóng màu đen, chợt lướt qua cửa, không một ai phát hiện ra, lao thẳng về phía khuê phòng của Mộc Thiên Dao mà đi. Lãnh Thanh Nghiên lặng lẽ nhìn người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt này, Mộc Ngâm Thần. Hắn không nói gì, nàng tự nhiên cũng sẽ không chủ động mở miệng, hai người đều là những kẻ lạnh lùng đến tận xương tủy như nhau, cứ im lặng đối diện với nhau như vậy. Mộc Ngâm Thần thoáng đem tầm mắt dời đi, trên mặt lạnh như băng không hề có biểu tình gì kia, đột nhiên xuất hiện một tia dao động, sau đó nói: “Đừng để cho Thương Diễm Túc nhận ra ngươi chỉ là người thay thế!” Lãnh Thanh Nghiên gạt đầu, đạm mạc nói: “Thập Cửu tuân theo dặn dò của tam thiếu gia”. Lời này làm cho trong mắt Mộc Ngâm Thần hiện lên một tia bất mãn, cánh môi khẽ nhếch lên một độ cong càng thêm lạnh như băng, gắt gao nhìn chăm chăm Lãnh Thanh Nghiên, nhưng cái gì cũng không nói thêm, chỉ nhìn nàng trong chốc lát sau xoay người liền rời đi. Lãnh Thanh Nghiên thấy vậy thực có chút khó hiểu, cũng có chút kinh ngạc, bởi vì mới vừa rồi Mộc Ngâm Thần về mặt có chút biến đổi, đối với khuôn mặt từ trước đến nay không chút thay đổi của Mộc Ngâm Thần mà nói, muốn làm cho hắn xuất hiện một tia biến hoá, quả thật là rất không dễ dàng, nhưng mà, hiện tại là vì sao? Không để cho Thương Diễm Túc nhận ra nàng chỉ là người thay thế, bởi vì một khi bị nhận ra, kết cục của nàng sẽ vô cùng thảm, không chỉ có Lạc vương phủ không tha cho nàng, mà ngay cả Mộc gia, đến lúc đó cũng nhất định sẽ diệt nàng, dùng nàng để ngăn sự tức giận của Thương Diễm Túc. Khi vừa bước tới cửa, Mộc Ngâm Thần vẫn là không nhìn được mà dừng bước, một lần nữa xoay người lại, lặng lẽ nhìn Lãnh Thanh Nghiên. “Tam thiếu gia còn điều gì muốn dặn dò?” Lãnh Thanh Nghiên đạm mạc lạnh nhạt hỏi một câu, mà khi vừa thốt ra những lời này, nàng lại một lần nữa thấy được vẻ mặt Mộc Ngâm Thần càng thêm dao động. “Ta là biểu ca của ngươi”. “...” Mộc Ngâm Thần đột nhiên nói ra những lời này, chỉ làm cho Lãnh Thanh Nghiên càng thêm khó hiểu, sau đó hình như nhớ tới cái gì đó, khẽ gọi một tiếng: “Biểu ca”. Khóe miệng thoáng có điểm run rẩy, đối với một tiếng biểu ca không có một chút cảm tình nào của Lãnh Thanh Nghiên, chỉ khiến cho hắn càng thêm khó chịu, cho tới bây giờ vẫn không thấy biểu cảm nào khác trên mặt nàng ngoại trừ lạnh lùng, nàng quả nhiên đã bị huấn luyện trở thành một con rối. Khi nghĩ tới chuyện này, Mộc Ngâm Thần cũng không hề ý thức đến, kỳ thật chính hắn, trên mặt cũng chưa bao giờ lộ ra biểu tình gì khác ngoại trừ lạnh lùng. Từ những điểm đó, hai người này, quả nhiên có rất nhiều điểm tương đồng đầu Bồng dáng Mộc Ngâm Phong xuất hiện ở cửa khuê phòng Mộc Thiên Dao, lại thấy tam đệ thể nhưng lại đến trước hắn một bước, không khỏi sửng sốt một chút, nhìn trong ánh mắt của hắn, xuất hiện cái nhìn phức tạp. Chẳng qua một ánh nhìn phức tạp này rất nhanh đã biến mất nơi đáy mắt, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, mang theo chút xin lỗi nói: “Thanh Nghiên, xin lỗi, ta không thể làm cho gia gia thay đổi chủ ý”. Lãnh Thanh Nghiên đáy lòng xẹt qua một chút kinh ngạc, bình tĩnh nhìn Mộc Ngâm Phong, nói: “Đa tạ nhị biểu ca quan tâm”. Mộc Ngâm Thần mày run rẩy, nhìn Lãnh Thanh Nghiên liếc mắt một cái, sau đó quay đầu đem tầm mắt chuyển dời đến ngoài cửa sổ, vẻ mặt càng trở nên lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 7: Người là ai?

Mang theo mệnh lệnh của Mộc Kiệt, Lãnh Thanh Nghiên lấy thân phận Mộc Thiên Dao ngồi lên kiệu hoa, một đường đi tới Lạc vương phủ. Mà hiện tại, kiệu hoa của nàng đã dừng ở trước cửa Lạc vương phủ, Lãnh Thanh Nghiên im lặng ngồi ở bên trong, lắng nghe âm thanh ồn ào từ bên ngoài truyền vào, đưa tay chậm rãi đem mũ phượng nặng nề kia một lần nữa đội lên, đồng thời còn phủ lên một tấm khăn voan đỏ thắm. Mũ phượng này thật nặng, làm cho đầu Lãnh Thanh Nghiên gần như không thể nâng đầu lên được, cổ dường như sắp bị chặt đứt ra, khiến cho nàng không dễ chịu chút nào. Cũng may là lúc trước đó, nàng đã lên lút lấy xuống, nếu không cứ đội cái mũ phượng nặng nề này tới tận cửa Lạc vương phủ, nàng thề, cổ của nàng cho dù không bị gãy, khẳng định mấy ngày sau cũng sẽ không thẳng ra được. Kiệu hoa được vén lên, một bàn tay to trắng nõn xuất hiện ở trước mặt nàng, trên đầu truyền đến một giọng nói xa lạ nhưng thực dễ nghe: “Đưa tay lại đây, ái phi của bôn vương!” Thương Diễm Túc? Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày lại, sau đó đem bàn tay nhỏ bé đặt vào bên trong tay hắn, mà hắn cũng thuận thế gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thoáng dùng sức đã kéo được nàng ra khỏi kiệu hoa, sau đó cùng nhau tiến vào bên trong Lạc vương phủ. Bàn tay hắn vừa to vừa dày, nhưng mà so với nữ tử dường như còn mềm mại hơn, mang theo hơi thở ấm áp, từ lòng bàn tay truyền đi khắp thân thể của nàng. Bị một bàn tay như vậy nắm, Lãnh Thanh Nghiên không hiểu sao lại cảm thấy an tâm lạ thường, nhưng cảm giác này lại khiến nàng có một chút cảnh giác. Thương Diễm Túc nheo nheo mắt lại, nhìn người bên cạnh có chút cứng ngắc, khóe miệng hiện lên một chút tươi cười, bàn tay càng thêm nắm chặt hơn, cảm nhận được bàn tay nhỏ bé mềm mại hơi lạnh trong lòng bàn tay, ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói: “Tay ái phi thực lạnh a, chẳng lẽ là thân mình không được thoải mái sao?” Câu này giống như quan tâm, truyền đến tai Lãnh Thanh Nghiên, trong lòng không khỏi nổi lên một tầng hàn ý, vội vàng nhẹ giọng trả lời nói: “Tạ Vương gia quan tâm, thân thể thiếp thân từ nhỏ đã như thế”. “Nha? Thì ra là trời sinh như thế sao? Như thế cũng tốt, tay nhỏ bé lạnh lẽo, nắm vào thực thoải mái đâu!” Nói xong, bàn tay nắm tay Lãnh Thanh Nghiên, càng dùng sức thêm một chút. Lãnh Thanh Nghiên theo trực giác muốn rút tay ra khỏi tay hắn, tuy hắn đã không chế sức vô cùng tốt, tuyệt đối không làm cho nàng bị đau, nhưng Lãnh Thanh Nghiên vẫn nhịn không được mà muốn tránh thoát khỏi người này. Đối với nàng mà nói, chuyện này hầu như là chưa bao giờ xảy ra. Cảm giác, người này, rất nguy hiểm, nhất là đối với nàng. Dưới khăn voan, Lãnh Thanh Nghiên không thể nhìn thấy rõ tình huống bên ngoài, xuyên qua khăn voan cũng chỉ có thể thấy được một chút lò mờ, Thương Diễm Túc dắt nàng, một đường đi tới phía trước. Bước qua vài bậc cửa cao cao, cuối cùng bọn họ cũng đã tới đại đường Lạc vương phủ, theo giọng nói của người chủ trì, Lãnh Thanh Nghiên giống như một con rối gỗ được người khác dẫn dắt bái thiên địa. Mũ phượng trên đầu thực nặng, khiến cho đầu của nàng như sắp gãy, đầu cứ như sắp sung huyết. Mà mắt thì lại chỉ có thể nhìn được một mảnh nhỏ, làm cho đầu óc nàng choáng váng, cảm giác mơ hồ phân không rõ phương hướng. Điều đáng mừng là, quá trình bái đường cũng không rườm rà, nghe tới tiếng thông báo kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng, Lãnh Thanh Nghiên nhịn không được thở phào một hơi, nhưng đúng lúc này, bên tai truyền tới giọng nói của Thương Diễm Túc: “Chẳng lẽ ái phi lại sốt ruột như vậy, muốn đưa vào động phòng thế sao?” Giọng nói này, làm cho cả người nàng chấn động, nuốt xuống nước miếng, sau đó lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Vương gia hiểu lầm, thiếp thân chỉ là cảm thấy bộ hi phục này quá phiền phức, mũ phượng quá mức nặng nề, ép thiếp thân không thể nào thở nổi. Cuối cùng buổi lễ cũng đã kết thúc, thật là thoải mái a”. Thương Diễm Túc khẽ nhíu mày, hiển nhiên câu trả lời của Lãnh Thanh Nghiên thật là nằm ngoài suy đoán của hắn, vốn đang nghĩ đến, hẳn là nàng sẽ thẹn thùng không biết trả lời thế nào mới đúng. “Nha, thì ra là như vậy? Hi phục cùng mũ phượng này lại khiến cho ái phi của

trầm khó chịu cùng không khoẻ, thực sự là khiến cho bốn vương thực đau lòng”. “Ta Vương gia thương tiếc”. Cứ nhờ giọng nói chuyện với nhau như vậy, bọn họ cũng đã đi đến cửa phòng lúc nào không hay, được người hầu sẵn sóc dẫn đường, hai người song song tiến vào bên trong tân phòng. Đáng ra, nếu như dựa theo quy củ, Lãnh Thanh Nghiên phải giữ trang phục này đến tận đêm khuya, đợi cho tân khách trong Lạc vương phủ về hết, Thương Diễm Túc trở lại bên trong tân phòng, mới có thể đem khăn voan của nàng xốc lên, sau đó mới là đêm động phòng hoa chúc. Có điều khi vừa mới tiến vào bên trong tân phòng, đợi cho Lãnh Thanh Nghiên ngồi xuống mép giường, Thương Diễm Túc đã trực tiếp nhấc khăn voan của nàng lên, đối với hành động này của Thương Diễm Túc nha hoàn đứng bên cạnh cũng không dám hé răng nửa lời. Vương tay nâng cằm của Lãnh Thanh Nghiên lên, ở khoảng cách gần như vậy ngắm nhìn dung nhan của nàng, trong mắt hần không khỏi lộ ra kinh diễm, da thịt trắng hơn tuyết, hai mắt giống như dòng nước trong, đang nhìn ngó xung quanh, có một khí chất thanh cao mà tao nhã, khiến cho người ta không tự chủ được mà lâm vào trong đó, tự biết xấu hổ, không dám có hành động thất lễ. Thái độ lãnh ngạo như vậy thực là câu hồn, lại làm cho người ta không thể không thương thức. Thanh lệ thoát tục, xuất trần như tiên, nháy mắt khi nhìn thấy nàng, trong đầu Thương Diễm Túc xuất hiện hai câu này, hai câu này tựa hồ vì chính nàng mà tồn tại. Lại nhìn, phát hiện lớp trang điểm trên mặt nàng kia, ngược lại che lấp đi linh khí của nàng. “Ái phi, nàng thật đẹp!” Tay Thương Diễm Túc có chút do dự trên mặt nàng, sau đó hướng tới những người phía sau vẫy tay, nói: “Đi ra ngoài!” Những người hầu nói đuổi nhau ra ngoài, người cuối cùng đi ra đem cửa phòng đóng lại, bên trong tân phòng, chỉ còn có hai người bọn họ. “Vương gia...” Cảnh tượng như vậy khiến Lãnh Thanh Nghiên không khỏi có chút bất an, nhưng mà vừa mới mở miệng, đã bị Thương Diễm Túc ngăn lại. Thương Diễm Túc khẽ mỉm cười, đưa tay từ trên phần môi nàng dời đi, sau đó đem mũi phượng trên đầu nàng tháo xuống, tùy tay đặt ở trên giường. Không liếc mắt nhìn đến mũi phượng kia một cái, bàn tay Thương Diễm Túc tiếp tục di chuyển trên khuôn mặt của Lãnh Thanh Nghiên, thân thể Lãnh Thanh Nghiên càng lúc càng cứng ngắc, bàn tay vuốt qua trán nàng vừa vặn dừng lại nơi đoá huyết liên đã được tóc che đi kia. Lặng lẽ nhìn đoá huyết liên trên mặt nàng, ánh mắt híp lại làm cho Lãnh Thanh Nghiên không thấy rõ được suy nghĩ trong mắt hần, Lãnh Thanh Nghiên thậm chí đã chuẩn bị đối phó với sự nổi giận của Thương Diễm Túc, hành vi của hần không khỏi làm cho nàng càng thêm mất bình tĩnh, từ khi đến thế giới này trên mặt nàng chưa bao giờ xuất hiện dao động, lần đầu tiên xuất hiện vẻ mặt kinh ngạc như vậy. Thương Diễm Túc cúi người, hôn nhẹ lên đoá hoa sen huyết sắc bên khoé mắt nàng, sau đó chậm rãi di chuyển bên tai của nàng nhẹ giọng hỏi: “Hiện tại, ngươi hần là có thể cho ta biết, ngươi là ai?” Lãnh Thanh Nghiên thoáng nghiêng mặt đi, muốn thấy rõ biểu tình trên mặt hần giờ phút này, nhưng nàng chỉ thấy vẻ mặt hần bình tĩnh, nơi đáy mắt thì thoáng lóe ra tia kim quang. “Lời này của Vương gia là có ý gì? Thiếp thân chính là vương phi của ngài, Mộc gia đại tiểu thư Mộc Thiên Dao”. Nghe vậy, Thương Diễm Túc đột nhiên cười khẽ vài tiếng, vẫn cúi người bên nàng như cũ, nói: “Trò đùa này đúng là một chút cũng không buồn cười, Mộc gia đại tiểu thư không phải là cùng người tình bỏ trốn sao?” “Vương gia ngài thật là hay nói giỡn, thiếp thân hiện tại không phải đang ngồi ở trước mặt ngài sao? Như thế nào lại có thể cùng người bỏ trốn đâu?” Tuy rằng trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng nàng biết, đây căn bản cũng chỉ là đang gây dựa mà thôi. Hần thân là Vương gia quyền thế nhất Thương Lang quốc, đối với hần, có một số việc dù có giấu diếm cũng không thể lừa gạt được hần. Thương Diễm Túc lắc lắc đầu, nói: “Cho nên ta mới hỏi ngươi, ngươi là ai. Ta biết, ngươi không phải Mộc Thiên Dao, hơn nữa ngươi cũng trăm ngàn đừng phủ nhận chuyện nàng ta ba ngày trước đã theo người bỏ trốn, bởi vì, ta cũng sớm đã biết”. Lãnh Thanh Nghiên lặng lẽ nhìn ánh mắt Thương Diễm Túc, hần cũng im lặng nhìn nàng, trong mắt mang theo ý cười kỳ lạ, dường như, đối với việc tân nương bị tráo cũng không tức giận, một chút cũng đều không có. “Vương gia chẳng lẽ ngài không tức giận chút nào sao?” Nàng biết dù nói thêm cái gì cũng không còn ý nghĩa, đã quá rõ ràng nên cũng không cần tiếp tục nói dối, chỉ là thật không ngờ, nhanh như vậy thân phận đã bị phát hiện. Mà biểu hiện này của hần, lại là chuyện gì đang xảy ra? “Vi sao phải tức giận?” “Tân nương bị người khác thay thế, Vương gia chẳng lẽ không tức giận sao?” Thương Diễm Túc lắc lắc đầu, mang theo diễm kinh thường, nói: “Mộc Thiên Dao chẳng qua là một nữ nhân không quan trọng, bốn vương cho tới bây giờ cũng không cho rằng nàng có tư cách làm Vương phi của bốn Vương!” “Nếu vậy không biết hiện tại Vương gia muốn xử trí tiểu nữ thế nào đây?” “Trước hết nói cho ta biết, ngươi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Người xông vào tân phòng

Đối với sự kiên trì khó hiểu của Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên không thể lý giải, chỉ lặng im nhìn hần, nói: “Vương gia sao lại có thể không biết tiểu nữ là ai?” Nàng tin tưởng nếu Thương Diễm Túc ngay cả chuyện Mộc Thiên Dao cùng người bỏ trốn đều đã biết được, vậy thì thật là không có khả năng lại không biết nàng là ai. Thương Diễm Túc vẻ mặt dường như lại có một chút dụ dằng khó hiểu, dường như không thêm đề ý đến sự vô lễ của Lãnh Thanh Nghiên, chỉ cười nói: “Ta muốn được nghe từ chính miệng nàng nói, có lẽ, còn có cái gì đó mà ta không biết, cũng có lẽ, có một số việc ta biết được lại khác biệt”. Phần môi nhếch lên, từ lúc bắt đầu đến giờ, lời nói của Thương Diễm Túc khiến nàng cảm giác có chút quái dị, nhưng vẫn không tìm ra được nguyên do quái dị là từ đâu, hiện tại đột nhiên ra, từ lúc khăn voan bị xốc lên, hần liền vẫn đều tự xưng ‘ta’ mà không phải ‘bốn vương’, trừ bỏ một lần khi nhắc tới Mộc Thiên Dao. Đối với hành vi đó của Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên càng ngày càng cảm thấy đầu óc mờ mịt, không hiểu hần làm như vậy rốt cuộc là có mục đích gì. Thấy Lãnh Thanh Nghiên vẫn không trả lời, chỉ dùng ánh mắt tò mò mà nghiên cứu hần, Thương Diễm Túc khẽ nhéo lấy cái cằm của nàng, nói: “Hà? Sao lại không có trả lời vậy?” “Đúng như Vương gia biết vậy, tiểu nữ chính là một từ sĩ do Mộc gia bồi dưỡng mà thôi”. “Từ sĩ phải không?” Trong mắt Thương Diễm Túc, hần quang chợt lóe, sau đó lại khôi phục bình tĩnh, nhẹ giọng hỏi, “Nếu vậy lúc người khỏi Mộc gia, Mộc Kiệt cho ngươi mệnh lệnh gì?” “Vương gia nghĩ, ta sẽ nói cho ngài sao?” “Ha ha, sẽ không sao? Nếu ngươi không muốn nói, ta đây sẽ không hỏi”. “...” Có chuyện tốt như vậy sao? Mà khi Lãnh Thanh Nghiên còn đang kinh ngạc vì lời nói của Thương Diễm Túc, Thương Diễm Túc cũng đã hướng lại gần bên Lãnh Thanh Nghiên, chớp mũi hai người gần như là sắp đụng vào nhau, chớp mũi hần quán quanh mũi thơm tự nhiên tỏa ra từ người nàng. Khóe miệng mỉm cười, Thương Diễm Túc nhẹ giọng nói: “Ta mặc kệ là ngươi mang theo mục đích gì gả vào vương phủ, cũng không quản ngươi căn bản không phải Mộc Thiên Dao, có điều nếu đã cùng ta bái đường, như vậy từ nay về sau ngươi là vương phi của ta, hiểu chưa?” “Vương gia chẳng lẽ thật sự một chút cũng không muốn truy cứu chuyện tình Mộc gia thay hận đối đào?” “Vi sao muốn truy cứu? Chẳng lẽ ngươi không biết ta hiện tại thực vui vẻ sao?” “Vui vẻ?” Thoảng cách xa một chút, cúi đầu dừng ở trước mặt nàng, cười nói: “Chúng ta trước kia đã gặp nhau, đúng không?” “Đạ”. “Ngươi kỳ thật là cháu gái ngoại của Mộc Kiệt, nhưng Mộc Kiệt cũng chưa từng sủng ái, thậm chí là nhẫn tâm đem ngươi bồi dưỡng trở thành con rồi, đúng không?” “Đúng!” “Như vậy, ngươi quả nhiên là một con rồi sao?” Lần này, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có trả lời vấn đề của hần, nàng đương nhiên không phải con rồi, cho tới bây giờ cũng không phải, mà khi còn ở Mộc gia, toàn bộ đáng về lạnh lùng giống như rồi gỗ chẳng qua là nàng cố ý biểu hiện ra mà thôi, chỉ để sinh tồn mà thôi. Chẳng qua điều này, có lẽ nàng cũng không nên nói ra. Nhìn phản ứng của Lãnh Thanh Nghiên, tuy rằng nàng giống như căn bản là không phản ứng gì, nhưng Thương Diễm Túc vẫn là thực vui vẻ nở nụ cười, cúi đầu hung hăng hôn lên môi nàng một cái,

cười nói: “Không hổ là người được ta coi trọng từ trước, ừm, hình như nàng cũng chưa có tên, ta đây...” Hắn muốn nói, ta đặt cho nàng một cái tên, chỉ là hắn còn chưa kịp nói xong, Lãnh Thanh Nghiên đã mở miệng trước, nói: “Lãnh Thanh Nghiên”. Nàng thích tên này, cũng không muốn dùng tên khác. “Hà?” Sừng sốt, nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của Lãnh Thanh Nghiên, sau đó lại cúi đầu hôn lên môi nàng một cái, cười nói, “Quả nhiên tên rất đẹp, chỉ là có chút lạnh lùng”. Nói xong, hắn để Lãnh Thanh Nghiên lại một mình trong tân phòng, còn hắn lại đi ra khỏi tân phòng, bên ngoài còn rất nhiều tân khách chờ tân lang là hắn đi tiếp đón nha. Đợi cho thân ảnh của Thương Diễm Túc biến mất khỏi tân phòng, Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhủ mảy mai, ngôn hành cử chỉ của người này, khiến cho nàng có cảm giác không thể nào mà lý giải được. Đưa tay xoa xoa môi, trên mặt dường như vẫn còn vương lại mùi hương của Thương Diễm Túc, thậm chí còn có loại cảm giác tê dại, điều này khiến cho đôi mày thanh tú của nàng càng thêm nhíu chặt lại, tùy tiện dùng tay áo, hung hăng chà lau lên môi. Thương Diễm Túc đưa lưng về phía cửa tân phòng, khoe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, ánh mắt nheo nheo lại kim quang trong mắt càng thêm sáng, sau đó lại chậm rãi bình ổn, đợi cho ánh mắt một lần nữa trở nên tối đen như mực, hắn mới cất bước đi về phía tiền viện Vương phủ. Mà khi thân ảnh Thương Diễm Túc xuất hiện trước tiền viện, chỗ tường vây cách tân phòng một đoạn, xuất hiện một bóng người màu đen, lẳng lặng đứng trước cửa tân phòng, một lúc lâu sau lại qui dị biến mất, giống như chưa hề xuất hiện tại nơi này vậy. Lãnh Thanh Nghiên im lặng ngồi ở bên trong tân phòng, mãi một lúc lâu sau, rốt cục thì có động tác. Đứng lên đem hi phục nặng nề trên người cởi ra, sau đó tìm một bộ quần áo thủy lam ở trong tủ thay vào, hiện tại là mùa hè, cũng mệt cho những người này nghĩ ra, lại muốn nàng phải mặc hi phục dày như vậy. Hơn nữa hiện tại thân phận cũng đã bị Thương Diễm Túc phát hiện, vậy thì tất nhiên nàng cũng không cần phải sắm vai gì nữa cả, nhưng mà không biết hắn muốn xử trí nàng thế nào đây. Còn có một việc cho tới bây giờ Lãnh Thanh Nghiên vẫn chôn sâu trong đáy lòng, nàng muốn thoát ly khỏi sự nắm giữ của Mộc gia, mười sáu năm làm con rỗi của Mộc gia, nàng không muốn sống tiếp cuộc sống như vậy, lúc này đây thay thế Mộc Thiên Dao gả vào Lạc vương phủ, có lẽ chính là một cơ hội tốt. Những năm gần đây, ở Mộc gia, bị bồi dưỡng trở thành con rỗi, nàng cũng coi như chiếm được chút lợi ích, ít nhất, nàng có thể quang minh chính đại học tập võ công của Mộc gia, lấy đó để che dấu nội lực có điểm quái dị do luyện theo bí tịch của phụ thân để lại. Đối với cái gọi là bí tịch võ công kia nàng cũng không hề hiểu rõ cho lắm, cho nên Lãnh Thanh Nghiên đến bây giờ cũng không có biết nội lực quái dị trong cơ thể mình là do chuyện gì gây ra, nhưng hình như cũng không có ảnh hưởng gì tới thân thể, càng không có gì không khỏe, thậm chí còn khiến cho khi nàng học tập tâm pháp do Mộc gia cung cấp, so với người bên ngoài tu luyện càng dễ dàng cũng nhanh hơn. Ở Thương Lang quốc Mộc gia có thế lực từ rất lâu đời, trong đó các quan hệ rắc rối phức tạp lại thực là khủng bố, ngay cả hoàng thất cũng đối Mộc gia kiêng kỵ ba phần, mà nàng hiện tại, không đủ năng lực để đối kháng với họ, phải nghĩ cách khác. Nghĩ đến việc này, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã đem toàn bộ trăm cái đầu nặng nề trên đầu bỏ xuống, một đầu tóc đen nhánh tùy ý trút xuống, vươn tay nắm lấy lược chải lại vài sợi tóc rối, tóc đen tùy ý theo động tác trên tay, toát ra ánh sáng bóng mượt, mang theo hương thơm tự nhiên. Sau đó, Lãnh Thanh Nghiên dùng dây con bướm buộc mái tóc đen lại, bên trái để rủ xuống vài sợi tóc, vừa vặn che đi đóa huyết liên nơi khóe mắt. Trên trán đeo một viên minh châu hình con bướm, trên cằm cổ là chiếc vòng thủy tinh, xương quai xanh tinh tế, cổ tay đeo một chiếc vòng bạch ngọc nổi trên nền da thịt trắng như tuyết. Cầm lấy khăn lụa ở bên cạnh, nhẹ nhàng mà chà lau lớp trang điểm trên mặt, lập tức nhủ mảy mai, nhìn xung quanh căn phòng một lượt, ở bên cạnh có một chậu nước, cái này hình như là dành cho tân nương sử dụng để rửa mặt, là một bước trong hôn lễ, có điều dễ nhận ra là hiện tại cũng không cần thiết nữa rồi. Đem khăn lụa nhúng vào nước cho ẩm ướt, sau đó tinh tế chà lau lớp trang điểm trên mặt. Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lãnh Thanh Nghiên theo bản năng xoay người lại, liền thấy một bóng người màu vàng nhạt từ bên ngoài chạy vào, sau đó ngẩng đầu, khi nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, giương cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu trên khuôn mặt lộ ra vẻ kinh diễm, cũng thực xinh đẹp. Lãnh Thanh Nghiên dường như đang đánh giá người vừa mới xông tới, chỉ thấy nàng một thân màu vàng nhạt, làn da trắng nõn như ngọc, đôi mắt to không ngừng lóe lên như có thể nói, đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn cùng làn da màu trắng, càng thể hiện rõ ràng, một đôi má lúm đồng tiền xuất hiện trên hai má, nhẹ nhàng cười, hai lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện, đáng yêu như thiên tiên. “Người là ai?” Hai người gần như là cùng hỏi ra cùng một lúc, cũng cùng hỏi một vấn đề, sau đó, Lãnh Thanh Nghiên ngạc nhiên, còn thiếu nữ áo vàng này lại chăm chăm nhìn nàng, nhủ mảy may suy tư. Quay đầu nhìn lại bài trí trong phòng, lại quay đầu nhìn con đường mà mình vừa chạy tới, thiếu nữ áo vàng chớp chớp đôi mắt to, trên mặt chậm rãi hiện lên một tia kinh ngạc cùng giật mình. Lại đem tầm mắt chuyển đến trên người Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt lại là có thêm một tia nghi hoặc. “Người rốt cuộc là ai? Vì sao lại ở chỗ này? Tân nương từ đâu? Không phải nàng còn ở trong tân phòng đợi sao? Vì sao hiện tại lại không thấy bóng dáng nàng?” Vừa mở miệng, nàng liền hỏi ra một chuỗi vấn đề về mặt khó hiểu nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nàng cũng không cho rằng người trước mắt này là tân nương tử, bởi vì tân nương tử sẽ không ăn mặc giống như nàng lúc này vậy. Mà ngay lúc này, lại thêm một người từ bên ngoài chạy vào, còn chưa có dừng chân, đã mở miệng ồn ào lên tiếng, “Linh nhi, muội không thể vào nơi này, còn không mau đi ra ngoài!” Nói xong hắn liền vươn tay kéo lấy thiếu nữ áo vàng kia đi, nhưng mà tình cờ ngẩng đầu lên, thấy được Lãnh Thanh Nghiên đang đứng ở đối diện, trong nháy mắt, cả người hắn liền như bị điện giật, đứng tại chỗ ngây ngốc nhìn nàng, đột nhiên có cảm giác toàn bộ thế giới đều trở nên im lặng, trong mắt cũng chỉ có một người là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 9: Tân nương tử ở đâu?

“Người... Người là ai?” Rốt cục tìm được giọng nói của mình về, hắn đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng quay đầu tìm kiếm bóng dáng tân nương tử trong phòng, nhưng cũng không nhìn thấy thân ảnh đỏ thắm ở bên giường, tầm mắt di chuyển, thấy được hi phục cùng mũ phượng bị Lãnh Thanh Nghiên tùy ý đặt ở trên giường. Tầm mắt lại một lần nữa dừng lại trên người Lãnh Thanh Nghiên, chỉ là giờ phút này, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, sau đó lôi kéo thiếu nữ áo vàng kia thoáng khom người về phía Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Bái kiến thất hoàng tẩu”. Một tiếng thất hoàng tẩu này, hắn gần như là dùng hết khí lực mà nói, sắc mặt cũng vì vậy mà càng trở nên khó coi, cúi đầu thật thấp, không dám lại nhìn Thanh Nghiên. Tuy rằng hắn không rõ tân nương tử nên như thế nào, không biết vì sao nàng lại thay gả y ra, nhưng nếu không có gì ngoài ý muốn, vị nữ tử trước mắt này, quả thật chính là tân Vương phi mà thất ca vừa lấy về. Thiếu nữ áo vàng kia nghe hắn nói như vậy, không khỏi lại trợn to hai mắt nhìn, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Cửu ca, huynh... huynh nói nàng ấy là thất hoàng tẩu? Gạt người! Nào có tân nương tử nào vừa về phòng đã thay gả y ra, hơn nữa còn mặc thành như vậy?” Thương Diễm Hách, cửu hoàng tử Thương Lang quốc, Cẩn vương, cùng Thương Diễm Túc đều là con của Lưu hoàng hậu, bất cần đời, cả ngày chỉ ở một chỗ ăn chơi trác táng, có muôn vạn tài hoa, nhưng lại sử dụng ở những việc không đáng hoàng. Thương Ngọc Linh, Thập Nhất công chúa của Thương Lang quốc, là con gái của Như Quý phi, mười năm trước Lưu hoàng hậu chết bất đắc kỳ tử, hai huynh đệ Thương Diễm Túc và Thương Diễm Hách vẫn do một tay Như Quý phi chăm sóc mà lớn lên, tự nhiên tình cảm của hai người cùng Thương Ngọc Linh giống như huynh muội vậy. Lãnh Thanh Nghiên nhìn hai người đột nhiên xông tới trước mắt này, từ trong lời nói của họ có thể hiểu đại khái về thân phận của hai người bọn họ, tuy rằng nàng bị hạn chế ở trong Mộc gia, hơn nữa còn chịu cảnh giết hại đâm máu, nhưng đối với một số việc trong triều đình, vẫn có chút hiểu biết. Đang muốn

mở miệng cửa tân phòng lại xuất hiện thêm một người, một thân ảnh màu hồng. Khi Thương Diễm Túc nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên ăn mặc như vậy không khỏi nhủ thầm lại, nhưng cũng không có nói cái gì liền đem lực chú ý dời đi, nhìn hai bóng người đang đưa lưng về phía hắn, lạnh giọng nói: “Các người làm loạn đã đủ chưa?” Nghe thấy giọng nói này, hai người vội vàng xoay người sang chỗ khác, nếu là bình thường, Thương Diễm Hách nhất định sẽ mang bộ mặt vui cười vô tội, dùng để tránh khỏi chỉ trích của thất ca, nhưng mà hiện tại, hắn lại chỉ cúi đầu, giữ yên lặng. Có điều Thương Ngọc Linh vốn không có suy nghĩ nhiều, nhìn thấy Thương Diễm Túc đứng ở cửa, tuy rằng vẻ mặt của hắn làm cho nàng cảm giác có điểm hơi sợ, nhưng nàng vẫn là trực tiếp đi lên, sau đó dùng tay chỉ vào Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Thất ca, người này có phải là thất hoàng tẩu hay không?” “Nếu không muội cho rằng nàng là ai?” Thương Diễm Túc nhìn Lãnh Thanh Nghiên, tuy rằng hắn cảm thấy Lãnh Thanh Nghiên giờ phút này bỏ xuống lớp trang điểm càng thêm thanh lệ động lòng người, nhưng ánh mắt lại vẫn lạnh lùng như cũ. Thương Ngọc Linh cũng không có phát hiện Thương Diễm Túc khác thường, tình tế đánh giá Lãnh Thanh Nghiên, khó hiểu hỏi: “Vậy vì sao nàng lại không mặc gả y của tân nương tử chứ?” “Điều này, e là phải hỏi chính nàng mà thôi”. Sau đó Thương Ngọc Linh liền chớp mắt, thẳng tắp nhìn nàng, hỏi: “Thất hoàng tẩu, vì sao tẩu lại làm như vậy?” Lãnh Thanh Nghiên hơi nghiêng mặt đi, nhìn đến gả y bị nàng đặt ở trên giường, sau đó thản nhiên nói: “Gả y kia thực sự rất dày, mặc quá nóng”. Sau đó, Lãnh Thanh Nghiên liền nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Ngọc Linh đều đang phát sáng kia, hai tay chấp lại đặt ở trước ngực, trừng lớn đôi mắt to về mặt sùng bái nhìn nàng, giống như gặp đc thần tượng của mình hô to nói: “A a, thất tẩu thật là lợi hại, thực là có cá tính nha, Linh nhi sùng bái muốn chết!” “...” Thương Diễm Hách ngẩng đầu, liền thấy được biểu hiện háo sắc kia của Thương Ngọc Linh, khoe miệng không khỏi run run một chút, sau đó thực ngoan đi tới bên cạnh Thương Diễm Túc, nói: “Thất ca huynh cũng không nên trách ta a, Linh nhi chạy vào trước, ta là vì muốn đem Linh nhi kéo ra ngoài nên mới đi vào, không cẩn thận mà thôi!” Hắn cũng đã khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, mỗi lần khi chọc giận thất ca, trước tiên hắn liền tìm cơ để phủi hết trách nhiệm, nhưng mà hiện tại, hắn cũng không dám liếc nhìn Lãnh Thanh Nghiên thêm một cái, cúi đầu nhìn dưới mặt đất, che dấu chút chua chát trong đáy mắt. Thương Diễm Túc thản nhiên nhìn hắn một cái, sau đó rất nhanh đã đem tầm mắt chuyển về trên người Lãnh Thanh Nghiên, đối với việc nàng tự tiện thay ra gả y như thế, làm cho trong lòng hắn rất không thoải mái. Nhưng mà câu trả lời của nàng, lại khiến hắn có điểm dở khóc dở cười, quá nóng sao? Ủm, xác định rất nóng, mà có thể trước mặt hắn dùng vẻ mặt thản nhiên như vậy nói ra, nàng tuyệt đối là người đầu tiên, mà Thương Ngọc Linh cũng là đề ý tới điểm này, đối với Lãnh Thanh Nghiên là vô hạn sùng bái. Đi tới trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, cúi đầu nhìn xuống nàng, ở góc độ mà chỉ có một mình Lãnh Thanh Nghiên nhìn thấy, trong mắt lóe ra hàn quang, nói: “Ái phi cũng biết hôm nay là ngày gì chứ?” Lãnh Thanh Nghiên đạm mạc nhìn lại hắn, im lặng nói: “Hôm nay chính là ngày đại hôn của Vương gia”. “Nếu vậy vì sao ái phi lại thay gả y ra nhanh như vậy? Hay là người không muốn gả cho bốn vương?” Thương Diễm Túc thực sự bị tức giận. Lãnh Thanh Nghiên cũng là không rõ hắn rốt cuộc là đề ý cái gì, nếu đều đã biết nàng căn bản là không phải Mộc Thiên Dao, vậy thì tự nhiên cũng không phải là Vương phi của hắn, nếu như hắn bởi vậy mà muốn làm cái gì, hoặc là kế hoạch gì của hắn, cũng lắm thì nàng hợp tác là được, coi như cảm tạ hắn giúp nàng có cơ hội thoát ly khỏi Mộc gia. Hay là, hắn thật sự muốn làm gì vào đêm động phòng hoa chúc này sao? Nhìn nàng nhũn đôi mày thanh tú lại, biểu hiện trên mặt lạnh nhạt, Thương Diễm Túc thực muốn một chương đánh chết nàng, không được, sắc mặt càng thêm âm trầm, trong mắt hàn quang cũng lại càng tăng lên một chút. Thương Ngọc Linh trừng to mắt nhìn hai người giống như tiên nhân kia, sau đó dường như nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên nói: “Thất hoàng tẩu, nếu bộ dạng hiện tại của tẩu bị người ngoài nhìn thấy, thất ca khẳng định sẽ bị bọn họ chê cười”. Lời nói của Thương Ngọc Linh làm cho Lãnh Thanh Nghiên sững sờ một chút, sau đó rốt cục hiểu được Thương Diễm Túc vì sao lại lộ ra biểu tình khó coi như vậy, thoáng lui về phía sau từng bước, hướng về phía hắn nhẹ nhàng thi lễ, nói: “Vương gia thứ tội, thiếp thân nhất thời sơ sẩy, không có lo lắng chu toàn, thiếu chút nữa làm cho Vương gia bị người chê cười”. Thương Diễm Túc nhướng mày lên vài cái, “Nếu đã như vậy, hiện tại nàng tính làm thế nào đây?” “Chỉ cần thiếp thân không bước chân ra khỏi cửa này, tự nhiên sẽ không bị người khác biết thiếp thân đã đem gả y thay ra”. Đối với cách tự xưng này, Lãnh Thanh Nghiên thực sự rất phản cảm, nhưng mà tạm thời, còn không muốn Thương Diễm Túc biết được suy nghĩ của nàng, coi như là vì mạng nhỏ của chính mình mà suy nghĩ, nàng cũng phải đem cái ý nghĩ không muốn ấy dẫn xuống đáy lòng. Huống chi, hiện tại bên cạnh còn có hai người không biết nàng không phải là Mộc Thiên Dao đâu! Mà câu trả lời của nàng không chỉ có là làm cho Thương Diễm Túc sắc mặt vừa có điểm tốt lên lại bắt đầu trở nên âm trầm, cũng là làm cho hai người đứng bên cạnh mở to mắt kinh ngạc nhìn, liền ngay cả Thương Diễm Hách vẫn đang cúi đầu xuống đất cũng là nhìn không được ngẩng lên nhìn nàng, trong mắt có một tia không hiểu sáng rọi. Vốn đang nghĩ đến nàng sẽ nói một lần nữa đem gả y mặc trở lại, lại không ngờ rằng nàng lại trả lời như vậy, Thương Diễm Túc mặt âm trầm, dùng tay nâng cằm của nàng lên, neho mắt lại nhìn nàng, giọng nói lại bình tĩnh một cách lạ thường, nhưng lại mang theo cảm giác mưa gió sắp tới. “Không phải vừa rồi ái phi là muốn ra cửa đấy chứ?” Về mặt Thương Diễm Túc bình tĩnh như vậy ngược lại là làm cho Lãnh Thanh Nghiên trong lòng tràn ngập cảnh giác, trên mặt lại vẫn duy trì bình tĩnh, nói: “Vương gia hiểu lầm, ta làm sao có thể muốn ra cửa chứ? Hơn nữa, ta ra ngoài hình như cũng không thể làm gì”. “Vậy vì sao nàng lại thay đổi quần áo?” “Mới vừa rồi không phải đã nói qua rồi sao, bởi vì gả y kia thực sự là phiền phức và nặng nề, trời lại rất nóng, thật dễ đổ mồ hôi!” Lãnh Thanh Nghiên về mặt cùng giọng nói hồ hững, rốt cục làm cho Thương Diễm Túc trên mặt xuất hiện một tia sát khí, bàn tay đang nắm lấy cằm của nàng càng thêm dùng sức, đột nhiên bị đau làm cho Lãnh Thanh Nghiên nhìn không được mà nhủ thầm lại, nàng có cảm giác như cằm của nàng sắp bị bóp nát. Mắt thấy tình huống dường như có điểm không bình thường, Thương Diễm Hách vội vàng đi lên trước từng bước, hướng tới Thương Diễm Túc nói: “Thất ca, xin bớt giận, hôm nay là ngày mừng của huynh, bên ngoài cũng còn có rất nhiều tân khách đang chờ huynh ra tiếp đón đó!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Cẩn nát môi

Lãnh Thanh Nghiên nhẹ xoa xoa cằm mình, đôi mày thanh tú nhũn lại nhìn về phía cửa phòng, cuối cùng nàng vẫn quyết định hôm nay sẽ không rời đi, nếu không, ai biết Thương Diễm Túc có vì vậy mà giết nàng hay không. Vừa rồi nàng, thật sự cảm nhận được sát khí từ trên người hắn. Vì cái mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, tốt nhất vẫn là nên nhẫn nhịn đi, đã nhẫn nhịn nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ lại để ý đến một hai ngày sao? Nghĩ như vậy, Lãnh Thanh Nghiên thật sự bình tĩnh ở lại bên trong tân phòng, kỳ thực cũng bởi vì thực lực của nàng còn quá yếu, mà kẻ thù của nàng lại có thể lực khổng lồ như vậy. Kỳ thật, nếu cho nàng được lựa chọn, nàng thực sự hy vọng mình chỉ là một người bình thường, người bình thường đến mức không thể bình thường hơn, ít nhất, có thể có được cuộc sống yên bình, còn có thể làm những việc mà mình muốn làm, nhưng mà tất cả những thứ này không có khả năng vì nàng muốn thế nào mà có thể được. Kiếp trước, sinh ra trong một gia đình như vậy, ba mẹ lại có thân phận như vậy cũng đã định nàng không có khả năng làm một người bình thường, càng không có khả năng có một cuộc sống yên bình. Nàng phải khiến mình có đủ năng lực để bảo vệ chính mình, bởi vì ba mẹ là đặc công nên sẽ có rất nhiều người đến tìm họ, tìm bọn họ để trả thù. Sau khi ba mẹ mất, nàng càng phải làm cho mình trở nên kiên cường cùng mạnh mẽ, bởi vì vẫn có người muốn ra tay với nàng và em trai, nàng vừa phải bảo vệ chính mình đồng thời, còn phải có đủ năng lực để bảo

vệ tốt em trai. Sau đó, nàng liều mạng huấn luyện bản thân, trở thành thiếu tướng trẻ nhất từ trước đến nay trong bộ đội đặc chủng. Khi đó, tuy rằng thực vất vả, tuy rằng ba mẹ đều không còn ở bên cạnh nàng, nhưng ít nhất nàng còn có em trai, cho nên nàng vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Huống chi, đứa em này cũng rất biết nghe lời, nàng biết hắn ở bên ngoài, ở trước mặt người khác cũng không phải là dịu dàng như vậy, nhưng ít nhất ở trước mặt nàng, hắn thật sự là một cậu em tốt. Nàng cũng không biết mình có đủ tư cách để làm một người chị gái hay không, bởi vì tuy nói là nàng bảo vệ em trai, nhưng trên thực tế vẫn luôn là em trai chăm sóc cho nàng, thậm chí nàng còn thường xuyên đánh hắn cả người bị thương. Tuy rằng đó là do yêu cầu của huấn luyện, nhưng vào lúc đó, từ trước cho đến giờ nàng vẫn không hề hạ thủ lưu tình, mà hắn, cho tới bây giờ cũng không có oán hận nửa câu. Chính là ông trời thực thích trêu đùa nàng, cuối cùng cũng đã cướp đi người thân duy nhất bên cạnh nàng. Vốn nghĩ cứ như vậy mà chết đi, lại không ngờ rằng trực tiếp đầu thai chuyển thế, nơi này tuy rằng không có người nàng cần bảo vệ, nhưng mà, nàng lại phát hiện ngay cả vận mệnh của mình cũng không thể nắm giữ trong tay. Hết thấy vẫn bị Mộc gia thao túng, ngay cả muốn sống sót cũng phải cẩn thận như vậy, phải tận lực biểu hiện làm cho bọn họ vừa lòng, lại không được để người khác chú ý. Lãnh Thanh Nghiên im lặng ngửa mặt nằm ở trên giường, sau khi đến thế giới này, lần đầu tiên suy nghĩ đến nhiều chuyện như vậy, kiếp trước kiếp này, còn có những việc mà nàng muốn đi làm. Nàng muốn thoát khỏi quan hệ với Mộc gia hoàn toàn, hoàn toàn thoát ly, nhưng mà, tuy rằng hiện tại đã rời khỏi Mộc gia, tuy rằng hiện tại giống như bọn họ không thể hạn chế hành vi của nàng, bởi vì thay thế Mộc Thiên Dao gả cho Thương Diễm Túc, cho dù thật sự muốn gây bất lợi cho nàng, dường như cũng phải suy nghĩ kỹ càng. Nhưng mà, như vậy cũng không tỏ vẻ, Mộc gia liền không có cách nào để đối phó với nàng, cũng không tỏ vẻ, nàng thật sự thoát khỏi sự nắm giữ của Mộc gia. Đó là một con quái vật lớn, nếu như muốn đối phó với kẻ đã bị bọn họ nắm trong tay từ nhỏ, kẻ không có thế lực như nàng mà nói, thật sự rất đơn giản. Tạm thời làm Lạc Vương phi, nàng cảm thấy ít nhất, nàng so với trước kia có một chút tự do hơn, có lẽ Thương Diễm Túc cũng giống như Mộc gia chú ý đến nhất cử nhất động của nàng, dù sao nàng cũng là tử sĩ do Mộc gia bồi dưỡng, nhưng mà hắn là, có lẽ, mong là, hắn cũng không quá mức hạn chế chút tự do còn lại của nàng. Sau khi tân khách tan hết, Thương Diễm Túc quay trở lại tân phòng, mặc kệ hắn có muốn hay không, cho dù trời đã vào hừng đông, hắn cũng phải ở bên trong tân phòng, bởi vì tối hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của hắn. Nhưng mà khi vừa bước vào tân phòng, nhìn đến tình cảnh trong phòng, hắn lại nhìn không được sùng sốt một chút, sau đó đi chậm lại gần phía giường, ngay cả chính hắn cũng không chú ý tới bước chân của hắn cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Cúi đầu dừng lại nhìn khuôn mặt ngay cả khi ngủ khoe môi cũng nhếch lên, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt không tự giác trở nên nhu hòa một chút, muốn giúp nàng kéo chăn lên, nhưng mà vừa mới khẽ đưa tay, nàng lại đột nhiên tỉnh lại, ánh mắt nhìn hắn tràn ngập đề phòng cùng cảnh giác. Lãnh Thanh Nghiên lạnh lùng nhìn người đứng trước giường của nàng kia, sau đó là vội vàng từ trên giường đứng lên, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Vương gia thứ tội?”. Không ngờ nàng lại ngủ như vậy, rõ ràng đang nghĩ về mọi chuyện, lại trong lúc đó ngủ lúc nào không hay biết, hơn nữa mãi cho đến khi Thương Diễm Túc đến gần nàng thì nàng mới tỉnh lại, trong lòng không khỏi cảm thấy bất an sâu sắc, thậm chí còn có loại cảm giác, một khi bước vào cửa Lạc vương phủ, nàng cũng không thể đi ra ngoài. Đêm suy nghĩ bất an đó bỏ ra khỏi đầu, hiện tại, nàng cần tỉnh táo lại, trước tiên phải ứng phó với người trước mắt này đã, tuy rằng hôm nay mới gặp lần đầu, nhưng nàng đã cảm thấy thực áp bức. (lần gặp mặt khi còn ba tuổi đã bị nàng trực tiếp xem nhẹ) Thương Diễm Túc thu tay về, cau mày lại, nhìn người cúi đầu trước mặt kia, làm cho hắn chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu, đối với sự lạnh nhạt của nàng có chút bất mãn, vươn tay kéo nàng lại gần trước mặt mình, nắm lấy cằm của nàng buộc nàng phải nhìn hắn, nói: “Sao ta có cảm giác hình như nàng rất sợ ta vậy?” Sau khi sùng sốt, Lãnh Thanh Nghiên nhẹ giọng nói: “Vương gia nói đùa, thiếp thân chính là kính trọng Vương gia, không muốn chọc Vương gia tức giận mà thôi”. “Nhưng mà hiện tại nàng cũng đã chọc ta tức giận rồi”. “Không biết thiếp thân đã gây ra chuyện gì khiến Vương gia tức giận?” Thương Diễm Túc sắc mặt càng thêm âm trầm, hắn không thích nàng nói chuyện với hắn như vậy, vô cùng không thích. Mà đối với vấn đề của nàng, hắn cũng không tính trả lời, dù sao biết hắn hiện tại rất tức giận là được rồi. Trên tay lại càng dùng sức thêm, khoe miệng Thương Diễm Túc rủ xuống vài phần, ánh mắt híp lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, đột nhiên hung hăng hôn lên phần môi của nàng giống như trừng phạt. Thân thể Lãnh Thanh Nghiên bỗng cứng ngắc, tròn to mắt nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt, trực giác muốn há mồm cắn xuống, nhưng mà nàng vừa mới há mồm, đầu lưỡi của hắn lại nhân cơ hội đi vào, sau đó ở trong miệng của nàng làm loạn. Hai tay dùng sức đặt ở trên bờ vai của hắn, muốn đẩy hắn ra, nhưng mà cho dù nàng có dùng sức thế nào, Thương Diễm Túc lại vẫn không hề động đậy như cũ, gắt gao ôm nàng vào trong ngực, phản kháng của nàng càng khiến hắn trở nên điên cuồng. “Um!” Lãnh Thanh Nghiên buồn bực hừ một tiếng, nàng chỉ cảm thấy ngoài miệng truyền đến đau xót, sau đó trong miệng đầy mùi máu tanh. Shit, môi bị cắn chảy máu! Lãnh Thanh Nghiên cho tới bây giờ vẫn lạnh như băng không hề có chút dao động, nhưng ở tình huống hiện tại như vậy nàng quả thực muốn chửi người, nhưng mà miệng lại bị Thương Diễm Túc ngăn chặn, tiếng nói có thể thoát ra toàn bộ đều bị biến thành tiếng rên rỉ thật ái muội, điều này làm cho Lãnh Thanh Nghiên không khỏi dừng lại. Thương Diễm Túc khẽ mở mắt, đối diện với nàng, chẳng qua trong mắt tràn ngập trêu tức, còn có gió lốc bên trong, nhìn về mặt tức giận của Lãnh Thanh Nghiên, đáy mắt tối sầm lại, sau đó lại cắn xuống môi nàng thêm một cái. Lãnh Thanh Nghiên thậm chí có thể cảm giác được máu của chính mình đang từ vết thương trên môi, bị Thương Diễm Túc mút vào trong miệng hắn, điều này làm cho Lãnh Thanh Nghiên cảm thấy vô cùng khó chịu đồng thời, cũng có một loại khó chịu nói không nên lời, chết tiệt, chẳng lẽ hắn là ma cà rồng sao, vậy mà lại hút máu của nàng như vậy! Thương Diễm Túc vẫn mang vẻ mặt trêu tức như vậy nhìn nàng, nhìn nàng bởi vì bị hắn hôn môi mà tức giận, bởi vì đau đớn mà nhíu mày, sau đó tay thoáng dùng sức, kéo nàng cùng nhau ngã xuống giường. “Àm!” Va chạm thật lớn cơ hồ khiến cho Lãnh Thanh Nghiên gần như ngã đi, lưng hung hăng va vào mặt giường, hơn nữa cả người Thương Diễm Túc đều nằm ở bên trên người nàng, khiến nàng khó chịu nhíu mày lại, cảm thấy trên lưng một trận ê ẩm, sau đó là đau nhức nóng rát! Lãnh Thanh Nghiên lại muốn mắng chửi người, shit, trên giường còn có cái mũ phượng, tuy rằng nàng không tiếp xúc lên mũ phượng, nhưng mà mấy hạt châu kia cũng hung hăng va vào da thịt của nàng. Tay dùng sức đẩy Thương Diễm Túc, muốn đem Thương Diễm Túc từ trên người đẩy ra, nhưng mà, ngay cả chân nàng cũng đã đem ra dùng, nhưng Thương Diễm Túc lại vẫn vững vàng đè lên trên người nàng, tầm mắt vẫn dừng lại trên mặt của nàng, môi cũng vẫn gắt gao dán chặt vào môi nàng, không muốn buông ra một chút nào, đồng thời vẫn còn tiếp tục hút lấy máu trên môi nàng. Nhìn Lãnh Thanh Nghiên nhíu mày tức giận mà không phải là đáng vẻ lãnh mạc kia, kỳ lạ thay lại cảm thấy vô cùng vui sướng, sau đó tay không chút do dự đưa vào bên trong váy áo của nàng. “Đừng, đồ khốn, mau tránh ra... a a a...” Lãnh Thanh Nghiên càng thêm dùng sức giãy dụa, lại bất đắc dĩ phát hiện, dù mình có đem toàn bộ sức lực mà giãy dụa, nhưng ở trước mặt hắn vẫn là vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Q.1 - Chương 11: Đêm động phòng hoa chúc

Thương Diễm Túc cuối cùng cũng rời khỏi môi nàng, nhìn cánh môi đã tái nhợt không còn chút huyết sắc của nàng, trong mắt kim quang lóe ra, dường như có chút đau lòng, không khỏi cúi đầu ở trên môi của nàng khẽ hôn vài cái. Lãnh Thanh Nghiên nghiêng mặt tránh sang một bên, tay vẫn chống phía trước ngực hắn, nhíu mày nói: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Sau khi bị phát hiện, Lãnh Thanh Nghiên cũng không tính lại tiếp tục nhân nhượng vì lợi

ích toàn cục nữa, tuy rằng nàng biết làm như vậy sẽ chọc giận Thương Diễm Túc, nàng có thể sẽ chết không chỗ chôn, nhưng như vậy thì sao? Xuyên qua đến thời không khó hiểu thế này, mới ra sinh ra đã trở thành cô nhi, nàng nhận, dù sao kiếp trước cũng là cô nhi, nơi này chỉ là thiếu một người em mà thôi. Trước khi ba tuổi, đối mặt với hết thảy ánh mắt khác thường của Mộc gia, lời nói, nàng cũng nhận, dù sao đối với thế giới này, nàng không có chút yêu thích nào. Ba tuổi, Mộc Kiệt không chút để ý thân tình đem nàng đưa vào phòng tối, nàng vẫn nhẫn nhịn, coi như đây là một loại rèn luyện, năng lực của nàng quả thực là quá yếu. Khi nàng bảy tuổi, bị Mộc Thiên Dao khắc một đóa hoa lên mặt, lại bị đưa vào Luyện Ngục, nàng tiếp tục nhẫn, nàng biết cho dù có phản kháng cũng không được gì, chỉ càng khiến mình gặp phải chịu đau khổ lớn hơn nữa, thậm chí ngay cả cơ hội sống sót cũng không có. Ở trong Luyện Ngục ba năm, nói thật, đó là ba năm nhẹ nhàng nhất từ khi nàng đến thế giới này, tuy rằng bên trong Luyện Ngục nhiều nguy hiểm, nhưng mà nàng có thể chuyển tâm mà tu luyện, nâng cao thêm năng lực của mình. Từ trong Luyện Ngục đi ra, trở thành tứ sĩ, hầu như mỗi ngày đều phải đối mặt với giết chóc cùng máu tươi, thậm chí khi mười tám người cùng đi ra từ Luyện Ngục bị chết đi, nhưng nàng cũng không có biểu hiện ra một chút khổ sở nào, nàng biết nàng phải tiếp tục nhẫn lại. Lạnh lùng của nàng, cơ hồ không hề có chút tình cảm của con người, làm cho Mộc Kiệt thực vừa lòng, hẳn thật sự nghĩ rằng, dưới sự bồi dưỡng của Mộc gia, nàng hoàn toàn trở thành cỗ máy giết người không chút tình cảm, tuy rằng lúc trước hẳn còn nghĩ muốn đem vết nhơ này của Mộc gia xóa sạch đi. Mộc Kiệt để cho nàng thay thế Mộc Thiên Dao đã bỏ trốn theo người để gả cho Thương Diễm Túc, nàng không phản kháng gì cả, thậm chí vào lúc đó, còn âm thầm lên kế hoạch, có lẽ, đây là một cơ hội tốt để rời khỏi Mộc gia, cho dù bên trong Lạc Vương phủ có lẽ so với Mộc gia càng thêm nguy hiểm, nhưng trước sau nàng vẫn cảm thấy đây là một cơ hội tốt. Nhưng mà, Thương Diễm Túc lại đã sớm biết nàng căn bản không phải là Mộc Thiên Dao, chân chính Mộc Thiên Dao đã sớm bỏ trốn theo người, vậy thì rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì đây? Những hành vi của hắn với nàng, làm cho nàng cảm thấy cả lòng đều lạnh lẽo, người này, thật sự là rất nguy hiểm, nàng lại hoàn toàn nhìn không thấu, nàng thậm chí bắt đầu hoài nghi, đây rốt cuộc có phải là một cơ hội để nàng thoát ly khỏi Mộc gia, hay lại lao vào một chiếc lồng giam khác càng thêm chặt chẽ? Hoặc là nói, chờ nàng thoát ly khỏi Mộc gia, cũng là bước vào bên trong Lạc Vương phủ? Càng nghĩ như vậy, Lãnh Thanh Nghiên gần như bắt đầu tuyệt vọng, nàng biết muốn sinh tồn ở thế giới này thật sự thực khó khăn, nhất là nàng giờ phút này thế đơn lực bạc (thế lực thì không có, sức lực thì yếu kém), lúc này lại gặp phải quái vật lớn như vậy. Cho dù có đem toàn bộ năng lực của mình ra, cho dù có người nguyện ý đi theo nàng, nhưng mà, tất cả đều cần có thời gian cùng cơ hội. Thương Diễm Túc lẳng lặng nhìn nàng, vẻ mặt lạnh lùng, trong đôi mắt kia không ngừng biến ảo, khe cau mày lại, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, sau đó đột nhiên xoay người không tiếp tục đi lên trên người nàng nữa. Tầm mắt đảo qua mũi phượng, khi nhìn thấy bức màn châu bên dưới người Lãnh Thanh Nghiên, không khỏi sùng sốt một chút, sau đó khi Lãnh Thanh Nghiên không chú ý tới, hắn đột nhiên xoay người nàng lại, trong tiếng kinh hô của nàng, “Xoẹt” một tiếng, quần áo của nàng bị xé rách. Lãnh Thanh Nghiên muốn xoay người, nhưng mà Thương Diễm Túc đặt một bàn tay lên bả vai nàng, trực tiếp khiến cho nàng không thể động đậy. Đối với việc dễ dàng bị Thương Diễm Túc áp chế khiến cho nàng thực để ý, quay đầu lại nhìn hắn, trong mắt đầy đặc sát khí, “Thương Diễm Túc, người rốt cuộc muốn thế nào? Người đừng... Hừ!” Không muốn nói tiếp, Lãnh Thanh Nghiên lại là chỉ hừ một tiếng, Thương Diễm Túc ngẩng đầu nhìn đáng vẻ nhú mày chịu đau của nàng, cũng không nhìn được mà nhú mày lại, giọng nói vốn đã lạnh như băng không chút tình cảm nào lúc này càng thêm lạnh lùng: “Vì sao không nói?” Tay hắn đặt trên lưng nàng xoa đi những vết máu, do bức màn châu kia va vào mà tạo ra, nhớ tới lực lượng khi vừa ngã xuống, lại nhìn đến chỗ xương sống có điểm đỏ, Thương Diễm Túc khò miệng càng rù xuống vài phần. Có điều khi nhìn thấy vẻ mặt nhin đau của Lãnh Thanh Nghiên, sức lực trong tay hắn cũng trở nên mềm nhẹ hơn, hẳn biết, xương sống bị thương, sẽ rất phiền toái, may mắn hạt châu kia không phải là lớn lắm. Lãnh Thanh Nghiên hé miệng nhìn hắn, không khỏi có chút buồn bực, nói: “Người đâu có cho ta cơ hội nói chuyện!” Thương Diễm Túc nghe vậy khe cau mày lại, Lãnh Thanh Nghiên lại trực tiếp nghiêng mặt tránh ra, im lặng ghé vào giường giảm bớt đau nhức trên lưng, cũng không quan phần lưng đang lộ ra trước mắt Thương Diễm Túc. Chỉ là lộ lưng mà thôi, cũng không phải chuyện tình gì to tát. Thương Diễm Túc lại nhìn nàng trong chốc lát, sau đó đột nhiên đứng lên, đến bên cạnh tủ lấy ra một cái bình sứ, sau đó lại đi về phía giường. Khi nắp bình sứ vừa được mở ra, Lãnh Thanh Nghiên liền ngửi thấy một mùi hương thơm ngát một cách kỳ dị, điều này không khỏi làm cho tinh thần của nàng rung lên, đồng thời cũng càng thêm rõ ràng cảm giác đau đớn trên lưng. Đồ ra một chút chất lỏng xanh đậm bên trong bình sứ lên trên lưng nàng, sau đó Thương Diễm Túc dùng tay nhẹ nhàng thoa thứ chất lỏng đó lên vết thương trên lưng của nàng, động tác vô cùng dịu dàng, thậm chí ngay cả khò miệng, cũng chậm rãi cong lên một cái độ cong. Hắn nghĩ tới câu nói vừa rồi của nàng, còn có biểu tình tức giận kia, hẳn thích nhìn thấy những biểu cảm khác mà không phải là lạnh như băng của nàng. Đau đớn được giảm bớt, Lãnh Thanh Nghiên cũng dần dần thả lỏng người, tay Thương Diễm Túc thực mềm mại, nhẹ xoa trên lưng nàng, điều này làm cho nàng cảm thấy thực thoải mái, thật sự thực thoải mái, giống như có người giúp nàng mát xa vậy, khiến nàng nhin không được nhắm mắt lại, lại muốn đi ngủ. Tiếng thở đều đều kia làm cho tay Thương Diễm Túc dừng lại một chút, tầm mắt dời đến dung nhan an ổn của nàng, Thương Diễm Túc khò miệng run rẩy vài cái, rất muốn lay nàng dậy, đêm nay, hình như là đêm động phòng hoa chúc, hẳn cũng không có tính bỏ qua một khắc đáng giá ngàn vàng trong đêm xuân này. Nhưng mà, nàng đang ngủ, còn bị thương, bởi vì hắn không cẩn thận. Thương Diễm Túc cúi đầu nhìn mảng sưng đỏ trên lưng nàng, tay lại tiếp tục xoa nhẹ nhàng, toàn bộ chất lỏng xanh đậm kia đều đã được hấp thu, nhưng mà hắn cũng không có vì vậy mà dừng động tác lại. Đương nhiên, đối với vết thương trên môi Lãnh Thanh Nghiên, Thương Diễm Túc lại nửa điểm cũng không hề tự trách, đó là bởi vì nàng đã chọc giận hắn trước. “Ba!” Ngọn nến cháy đến giọt cuối cùng, sau khi ánh ra mấy tia lửa rồi tắt ngấm, mà sau đó Thương Diễm Túc cũng từ mép giường đứng lên, nhẹ nhàng đem mũi phượng cùng gậy cạnh người Lãnh Thanh Nghiên lấy ra, đồng thời cũng đem gậy y trên chính người mình, ặc không, là hi phục cởi ra, chỉ còn lại lớp áo lót. Cẩn thận đem Lãnh Thanh Nghiên ôm lấy, nhẹ nhàng buông rèm bên giường, mà hắn cũng nằm xuống bên cạnh nàng, hơn nữa còn với tay đem nàng ôm vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 12: Ta cho ngươi đoạn tử tuyệt tôn

Lãnh Thanh Nghiên mày run rẩy một chút, có điều vẫn nhắm mắt như cũ, chẳng qua vẻ mặt thoáng có chút nhu hòa lúc này lại trở nên lãnh đạm hồ hững. Thương Diễm Túc bàn tay đặt trên lưng nàng thoáng dùng sức một chút, khe hôn lên trán nàng một cái, nói: “Tĩnh rồi thì không nên giả bộ ngủ”. Lãnh Thanh Nghiên quả thật là đã tỉnh, nhưng vẫn còn nhắm mắt suy nghĩ một số chuyện, nghe thấy giọng nói của Thương Diễm Túc cũng mở mắt ra, tay chống vào ngực hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía hắn có chút lãnh đạm cũng có chút cảnh giác, “Vì sao ngươi lại ngủ cùng một chỗ với ta?” Kỳ thật nàng càng muốn biết là, vì sao tối hôm qua mình một chút cảnh giác cũng không hề có? Thậm chí, đó còn là giấc ngủ say nhất từ trước tới nay, mà hương vị ngọt ngào như vậy khiến cho khi nàng tỉnh lại càng thêm bất an. Đối diện với ánh mắt tràn ngập cảnh giác của nàng, Thương Diễm Túc khe cau mày lại, sau đó làm như không chút để ý nói: “Đây là phòng của ta, nàng lại là Vương phi của ta, vì sao ta lại không thể ngủ cùng một chỗ với nàng? Thậm chí, có làm cái gì khác, cũng là chuyện thực bình thường”. Lãnh Thanh Nghiên muốn từ trên giường đứng lên, nhưng bàn tay của Thương Diễm

Túc đặt ở trên lưng nàng khiến nàng không còn chút sức lực nào, không khỏi nhủ mày, nói: “Buông tay!” Ánh mắt Thương Diễm Túc tối sầm lại, nữ nhân chết tiết này, đã thành công khơi mào lửa giận của hắn hơn nửa lại thực dễ dàng. Trục tiếp xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, trong mắt kim quang hiện lên, sắc mặt âm trầm nói: “Lãnh Thanh Nghiên, ngươi có biết hay không hiện tại ngươi đã chọc giận ta thành công rồi đó?” Lưng đột nhiên được đặt trên giường, điều này làm cho Lãnh Thanh Nghiên nhìn không được mà khẽ cau mày lại, trên lưng truyền đến một cảm giác đau đớn, xem ra đêm qua thật sự đã bị thương, với lực đạo như vậy, xương sống bị va vào những hạt châu kia, thật sự rất đau, bây giờ còn rất đau. Lãnh Thanh Nghiên nhủ mày làm cho ánh mắt Thương Diễm Túc càng thêm tối sầm, nhưng hắn cũng không có phản ứng gì, vẫn đè ép nàng dưới người, sau đó cúi đầu hung hăng hôn lên môi của nàng. “Ừm!” Lãnh Thanh Nghiên buồn bực hừ một tiếng, gần như là theo bản năng, trong đầu hiện lên ý tưởng, không phải là hắn lại muốn hút máu nàng đây chứ? Thương Diễm Túc quả thật rất muốn, nữ nhân này quả thật thực dễ dàng chạm ngòi tâm tình của hắn, không thích nàng dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, dùng thái độ như vậy đối với hắn, cho nên, cho dù là dùng phương thức thương tổn đến nàng để nàng thay đổi về mặt lãnh đạm đó đi, hắn cũng không ngại. Nhưng mà, hắn đúng là không nở cần xuống, cảm nhận được vết thương mà hắn đã lưu lại trên môi nàng từ tối hôm qua, hắn đúng là không nên tạo thêm vết thương khác trên mặt nàng nữa. Hơn nữa, nàng thật sự là rất ngọt, làm cho hắn nhìn không được muốn thâm nhập càng sâu, thậm chí là có chút kim lòng không được. Hai tay đang giữ lấy khuôn mặt của nàng, Thương Diễm Túc nhắm mắt lại tinh tế hôn lên môi của nàng, đem hàm răng của nàng mở ra đưa lưỡi vào khám phá miệng nàng, giờ khắc này, loại cảm giác thỏa mãn này khiến hắn gần như đã quên mất chính mình, sau đó, Thương Diễm Túc đột nhiên cả người cứng đờ, trong mắt một mảnh rét lạnh, nhưng hắn cũng vẫn không hề rời khỏi môi nàng, tiếp tục hung hăng hôn, cũng không phải ôn nhu như vừa rồi. Lãnh Thanh Nghiên nhủ mày, răng nanh vẫn găt gao cắn vào bờ môi hắn, vốn muốn cắn đầu lưỡi của hắn, nhưng mà cắn không tới, cho nên chỉ cần lui mà tiến chuyển mục tiêu thành môi của hắn. Nhưng mà chết tiết, người này bị làm sao vậy? Chẳng lẽ hắn không cảm thấy đau sao? Vì sao còn không buông ra? Trong miệng có mùi máu tươi nhân nhát, càng ngày càng đậm, lần này, là máu của hắn. Hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, ai cũng không chịu nhường, động tác của Thương Diễm Túc càng thô lỗ hơn, bàn tay rời khỏi mặt nàng không chút do dự thăm dò vào trong quần áo của nàng, trên da thịt như trẻ con của nàng lưu luyến không muốn rời. Động tác này của hắn làm cho Lãnh Thanh Nghiên không nhìn được mà cả người liền cứng ngắc lại, sau đó miệng càng dùng lực thêm chút nữa, trong miệng mùi máu càng trở nên nồng đậm. Thương Diễm Túc để mặc nàng cắn hắn đến máu chảy đầm đìa, bàn tay vẫn tiếp tục chu du trên thân thể nàng, sau đó đặt lên bộ ngực no đủ của nàng, giống như đang trừng phạt mà bóp nhẹ vài cái. Lãnh Thanh Nghiên nhìn không được cả người đều nhẹ run run, mà Thương Diễm Túc đối với phản ứng này của nàng dường như vô cùng vừa lòng, không khỏi càng thêm vuốt ve, nhưng động tác cũng đã mềm nhẹ hơn rất nhiều. Lãnh Thanh Nghiên cũng không có ngờ mà lại dùng tay đẩy hắn ra, bởi vì ở trước mặt hắn nàng thực sự như kẻ vô lực vậy. Nàng nhận nhìn cảm giác khác thường trong người do tay hắn tạo ra, chậm rãi vươn hai tay, đặt ở thắt lưng Thương Diễm Túc, thậm chí còn ở trên lưng hắn nhẹ nhàng đi lên. Thân thể Thương Diễm Túc cứng đờ lại, thậm chí so với Lãnh Thanh Nghiên còn cứng ngắc hơn vài phần, động tác trên tay đều ngừng lại, miệng tuy rằng cũng không có rời đi môi của nàng, nhưng cũng lại toàn bộ động tác, trong ánh mắt lộ ra kinh ngạc nhìn nàng, còn có tia vui sướng chờ mong. Lãnh Thanh Nghiên ánh mắt thoáng biến ảo một chút, không hề lạnh lùng như lúc trước, thậm chí có thể nói là có một chút ôn nhu, tay đặt ở trên lưng hắn tiếp tục xoa xoa, găt gao ôm hắn, sau đó gập gối lại, đầu gối hung hăng đánh về nơi giữa hai chân hắn. “Hừ!” Thương Diễm Túc buồn bực hừ một tiếng, dùng sức ôm lấy Lãnh Thanh Nghiên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đau quá! Chỗ đó thực sự rất là yếu ớt, dù là Thương Diễm Túc lợi hại, chỗ này vẫn sẽ yếu ớt như vậy, vô cùng yếu ớt, yếu ớt đến mức Lãnh Thanh Nghiên chỉ cần chân hơi dùng sức một chút, có thể đủ để làm cho hắn đau đến ngay cả tâm cũng chết. Nhân lúc này, Lãnh Thanh Nghiên liền vận người, sau đó dùng một tay đẩy hắn ra, xoay người từ trên giường ngồi dậy muốn đứng lên, muốn lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi chỗ này. Nhưng mà nàng chỉ vừa mới tới mép giường, liền cảm giác lưng bị ai đó siết chặt, sau đó cả người lại ngã về phía giường lần nữa. Thương Diễm Túc cố nén cảm giác khó chịu trong người, lấy tay đem Lãnh Thanh Nghiên áp chế ở trên giường, khóe miệng run rẩy, hai mắt bốc hỏa nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi găm nhẹ nói: “Lãnh Thanh Nghiên, nàng muốn chết!” Lãnh Thanh Nghiên cũng chỉ khẽ cau mày lại, muốn nhắc chân cho hắn thêm một cú, nhưng mà Thương Diễm Túc lập tức nhìn thấu lòng của nàng, bàn tay đang nắm bả vai nàng càng thêm dùng sức, gần như sắp bóp nát bả vai của nàng, mặt âm trầm hung tợn uy hiếp nói: “Nàng còn dám động một chút thử xem!” Bả vai đau đớn làm cho Lãnh Thanh Nghiên thực thông minh lựa chọn bỏ qua cho tính toán trong lòng, nàng thật sự lo lắng Thương Diễm Túc giận dữ mà bẻ gãy vai nàng. Thương Diễm Túc hơi cong người, khuôn mặt gần như có chút run rẩy, đáng chết, nữ nhân đáng giận này, Thương Diễm Túc hẳn chưa khi nào bị công kích bị thâm như vậy? Nếu là người khác thì, khẳng định đã bị hắn dùng một chiêu mà chết, đương nhiên, người khác muốn thương tổn đến hắn, thật đúng là khả năng không nhiều. Lãnh Thanh Nghiên quát cường nhìn hắn, tuy rằng đã bỏ qua tính toán trong lòng, nhưng không hề có chút ý tứ tha hiệp nào, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt Thương Diễm Túc có chút run rẩy vận vẹo, không biết vì sao, đột nhiên rất muốn cười, chân thực muốn cười từ nội tâm, từ sau khi đến thế giới này, cho tới bây giờ tình huống này hầu như chưa bao giờ xảy ra. Thương Diễm Túc sùng sốt một chút, gần như là có chút không dám tin nhìn nàng, sau đó về mặt đột nhiên trở nên giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi rất muốn cười sao?” Tuy rằng hắn rất muốn nhìn dáng vẻ của nàng khi cười lộ lên, bởi vì cho tới bây giờ đều chưa có nhìn thấy qua, nhưng mà, ở trong tình huống như hiện tại, chẳng lẽ nàng không biết hắn hiện tại hận không thể giết nàng sao? Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhủ mày lại, cho hắn một cái biểu tình từ chối cho ý kiến, nàng quả thật rất muốn cười, thật kỳ lạ là khi nhìn thấy bộ dáng của Thương Diễm Túc như vậy, tâm tình của nàng cũng liền tốt hơn rất nhiều. Tạm thời nàng cũng không muốn đi lo lắng đây là vì sao, nhưng mà giờ này khắc này, ngay cả mạng nhỏ của chính mình cũng nằm ở trong tay Thương Diễm Túc, nhưng nàng lại không hề khẩn trương chút nào. Phản ứng của Lãnh Thanh Nghiên làm cho Thương Diễm Túc một hồi ghen ở trong lòng, hơn nữa nơi kia lại không được khoe, càng khiến cho hắn trở nên tức giận vô cùng, nữ, nhân, đáng, giận, chết, tiết, này! “Phi, ha ha!” Về mặt nhủ mày kia của Thương Diễm Túc, khóe miệng run rẩy, còn có vẻ mặt ần ần, rốt cục vẫn là làm cho Lãnh Thanh Nghiên nhìn không được, bật cười. Trong khoảnh khắc đó, nhìn đến người trước mắt này cười đến run rẩy hết cả người, Thương Diễm Túc ngậy người, quên luôn cả tức giận, cũng quên luôn hỏi tội nàng, thậm chí ngay cả đau đớn cùng không khỏe trên người đều không còn cảm giác, cứ ngo ngắc nhìn nàng như vậy. Giờ phút này nàng, hoàn toàn đã không còn lạnh lùng cùng lãnh đạm, tiếng cười thanh thúy, trong tâm hắn cơ hồ nổi lên từng trận cơn sóng, nụ cười tinh khiết giống như trẻ nhỏ vậy, làm cho hắn không thể nào mà rời mắt được, thậm chí không thể suy nghĩ gì. Mà giờ phút này Lãnh Thanh Nghiên, có một loại cảm giác kỳ diệu, thật giống như, trở về cuộc sống bộ đội đặc chủng trước kia, cái thời điểm, mà em trai còn ở bên nàng, còn có đám bạn cùng cấp dưới bị nàng chà đạp, tất cả mọi việc, hiện tại nhớ lại vẫn là tốt đẹp như vậy. Nhưng mà, rốt cuộc không thể trở về được nữa. Tiếng cười chậm rãi biến mất, mí mắt sụp xuống, che đi ưu thương trong mắt, vẫn luôn chăm chú nhìn nàng Thương Diễm Túc khẽ nhủ mày lại, trong mắt hiện lên một tia đau lòng, sau đó cúi đầu, há miệng hung hăng cắn xuống vai nàng. “Hừ!” Đột nhiên đau đớn thành công làm cho Lãnh Thanh Nghiên thanh tỉnh lại, buồn bực hừ một tiếng, hung hăng nguyên rủa, “Thương Diễm Túc tên khốn nạn nhà ngươi, ta nguyên rủa ngươi đoạn tử tuyệt tôn!” Nguyên rủa này đủ ác độc, cũng đủ làm cho Thương Diễm Túc nhớ tới chuyện vừa xảy ra, nhất là cho tới bây giờ, hắn vẫn còn cảm giác nơi kia vẫn còn đang đau. Trong mắt hắn quang chột lóe, càng dùng sức cắn nàng, đồng thời ở bên tai của nàng hừ lạnh nói: “Nàng nguyên rủa ta đoạn tử tuyệt tôn chẳng khác nào là nguyên rủa chính nàng”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Vết thương vĩnh viễn

Hai người có thể nói đều là vết thương đầy mình, Lãnh Thanh Nghiên trên lưng bị thương, trên vai thì bị Thương Diễm Túc cắn để lại hai hàng răng rất sâu, nhất là trên môi, tuy rằng nơi này là nhẹ nhất, chỉ thoáng có chút sưng đỏ mà thôi, nhưng vấn đề là, nơi này lại là nơi bị lộ ra bên ngoài có thể bị người khác nhìn thấy. Thương Diễm Túc cũng không khá hơn chút nào, chỗ kia vẫn còn hơi hơi đau, thậm chí ngay cả cử động một chút thôi mà cũng đã không thấy thoải mái rồi, vết thương trên môi so với Lãnh Thanh Nghiên lại càng thêm nghiêm trọng hơn, đến bây giờ vẫn còn tơ máu thấm ra. Cũng bởi vì vết thương này mới tạo ra lúc ban sáng mà thôi, hơn nữa khi Lãnh Thanh Nghiên cắn hấn so với hấn cắn nàng còn ác hơn nhiều. Giờ phút này, hai người đã tạm dừng chiến tranh, ngồi đối diện với nhau trên giường, bởi vì là mùa hè, cho nên cho dù lưng Lãnh Thanh Nghiên lộ ra cũng không có cảm thấy lạnh, chỉ là quần áo phía sau lưng cơ bản là không có, điều này khiến nàng phải dùng tay để giữ lấy quần áo ở trên người, nếu không toàn bộ cảnh xuân sẽ đều lộ ra trước mặt hấn. Thương Diễm Túc đưa tay lau môi, đem vết máu chưa khô kia lau đi, ánh mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên âm tình bất định, đột nhiên đưa tay về phía Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Lại đây!” Lãnh Thanh Nghiên cắn bản là không để ý tới hấn, ngược lại là đem mông dịch về phía sau một chút, về mặt khôi phục lại về lãnh đạm, nói: “Không!” Hấn hận nhất là nàng bày ra vẻ mặt như vậy với hấn, thật giống như hai người bọn họ căn bản giống như người xa lạ, trong mắt không khỏi lại một lần nữa nổi lên gió lốc, giọng nói trầm xuống, lại nói: “Lại đây!” Khẽ cau mày lại, Lãnh Thanh Nghiên là kiểu người sẽ ngoan ngoãn nghe lời hay sao? Huống chi là đối với một tên mà tùy thời đều có thể gây bất lợi cho nàng. “Lãnh Thanh Nghiên, nàng như vậy là muốn ta tự mình ra tay sao?” Lãnh Thanh Nghiên vẫn không để ý hấn như cũ, nàng biết nàng đánh không lại hấn, lần va chạm ngày hôm qua nàng đã biết sự thật này, nhưng điều này cũng không tỏ vẻ nàng sẽ ngồi chờ chết, hoặc là sẽ phục tùng theo mệnh lệnh của hấn. Nếu đêm qua không có xảy ra chuyện qua lại với nhau như vậy, có lẽ Lãnh Thanh Nghiên thật là sẽ tuân theo mệnh lệnh của hấn không chối từ, bởi vì nàng biết nàng hiện tại không có năng lực đào thoát khỏi chỗ này, càng thêm không có năng lực thoát khỏi tay hấn, nhưng là nếu một khi đã làm cho nàng có ý niệm đấu tranh trong đầu, nàng cũng là tuyệt đối không tiếc mạng. Thương Diễm Túc chau mày, đối với phản ứng của Lãnh Thanh Nghiên hiển nhiên là vô cùng bất mãn, cũng không tiếp tục nói lời vô nghĩa gì nữa, vươn tay ra tóm lấy Lãnh Thanh Nghiên. Lãnh Thanh Nghiên muốn lui về phía sau, nhưng chỉ vừa mới động một chút liền cảm thấy cánh tay bị nắm chặt, sau đó là cả người bay về phía Thương Diễm Túc. Đây mắt thoáng hiện sát khí, lòng bàn tay ngưng tụ nội lực liền đánh về phía Thương Diễm Túc. Thương Diễm Túc vươn bàn tay khác, dễ dàng hóa giải các chiêu thức của nàng, cầm lấy cổ tay của nàng, đồng thời tay kia đem nàng giam cầm trong lòng chính mình, trong đôi mắt kim quang đại thịnh, bàn tay đang nắm lấy cổ tay nàng càng thêm dùng sức, nói: “Nàng muốn giết ta?” “Ta không muốn giết ngươi, nhưng mà ngươi cũng đừng ép ta!” Lãnh Thanh Nghiên ngẩng đầu nhìn hấn, hờ hững nói. Nghe vậy, kim quang trong mắt Thương Diễm Túc giảm bớt đi một chút, giống như có chút bị thương, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại như thường, nhưng trong mắt lại hơn một tia dữ dội tà khí, tay nắm cổ tay nàng càng dùng sức, thậm chí có thể nghe được thanh âm xương cốt sắp bị bóp nát vỡ vụn. “Nàng đang ép ta giết ngươi, hay là bức ta trả nàng cho Mộc gia, để cho bọn họ xử trí nàng?” Lãnh Thanh Nghiên về mặt không hề thay đổi chút nào, nếu chuyện đã đến mức này, tự nhiên nàng cũng sẽ không cầu ai cái gì, nhưng mà cho tới bây giờ, nàng đều không rõ, trước kia cũng đã gặp rất nhiều chuyện khiến người ta bức bối khó chịu, nhưng mà nàng vẫn đều nhẫn nhịn, hôm nay sao nàng lại dễ bị xúc động như vậy? Là vì bị thương liên tục sao? Có lúc nàng còn suy nghĩ chết nữa kia. Hay là vì những hành vi của Thương Diễm Túc, hết lần này đến lần khác kích thích nàng? Lãnh Thanh Nghiên trầm mặc làm cho Thương Diễm Túc tức muốn học máu, nhưng cuối cùng hấn vẫn chậm rãi buông tay nàng ra, đặt tay nàng sang một bên, mà chính hấn lại là xoay người xuống giường, đi đến phía trước tủ quần áo, từ bên trong lấy ra một bộ quần áo, trầm mặc mặc lên. Bị bỏ lại ở trên giường Lãnh Thanh Nghiên cứ như vậy mà nhìn hấn thay quần áo, trong mắt có một chút khó hiểu, chẳng lẽ hấn buông tha cho nàng như vậy sao? Quả nhiên, nàng hoàn toàn không thể lý giải tư duy của hấn, cũng hoàn toàn không biết bước tiếp theo hấn sẽ làm cái gì. Cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, không khỏi nhíu mày, sau đó ngẩng đầu, lại phát hiện Thương Diễm Túc vẫn còn ở trong phòng chưa đi ra, không biết là đang tìm thứ gì. Rất muốn bảo hấn đi ra ngoài, bởi vì nàng muốn thay quần áo, nhưng vẫn chần chừ không dám mở miệng, chỉ sợ hấn đột nhiên lại nổi điên, kỳ thật cho tới bây giờ, nàng vẫn không thể hiểu được, vài lần trước, rốt cuộc là hấn tức giận vì cái gì vậy. Rất nhanh, Thương Diễm Túc lại đi tới trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, Lãnh Thanh Nghiên ngẩng đầu liếc mắt một cái liền thấy hấn đang cầm một chiếc bình sứ trên tay, chớp chớp mắt, trong lòng hoàn toàn chỉ còn lại có cảm giác vô cùng khó hiểu. Thương Diễm Túc cũng không nói thêm điều gì, ngồi xuống mép giường, sau đó liền vươn tay về phía Lãnh Thanh Nghiên. Theo bản năng tránh né, nói chung, Lãnh Thanh Nghiên thật sự cảm thấy người này, làm cho nàng nhìn không thấu, cân nhắc không ra, tiềm thức chính là không muốn tới gần một người nguy hiểm như vậy. Tránh né của nàng làm cho Thương Diễm Túc nơi đáy mắt xuất hiện một tia buồn bã, còn có một ít lửa giận, nhưng lần này, hấn cũng không nói cái gì thêm, chỉ càng tiến về phía trước, sau đó tóm lấy nàng kéo tới trước mặt, cũng không để ý đến nàng có đồng ý hay không, tự ý thoa thuốc lên vết thương trên bả vai nàng. “Đây là thuốc gì?” Lãnh Thanh Nghiên vẫn là nhìn không được hấn ra, bởi vì trong nháy mắt khi thoa thuốc kia thoa lên vết thương, nàng đột nhiên có một loại cảm giác vô cùng quái dị. Thương Diễm Túc khẽ cau mày, đạm mạc nói: “Ta thấy trên người nàng hình như không có vết thương nào cả?” Lời này, làm cho Lãnh Thanh Nghiên khoe miệng run rẩy vài cái, nhìn không được nói: “Ngươi còn chưa thấy hết, sao có thể xác định là trên người ta không có vết thương nào?” Thương Diễm Túc ngay cả đầu cũng không thèm nâng lên, chỉ là trong mắt xuất hiện một ý cười xấu xa, nói: “Trước sau đều sờ lần, không có đụng đến vết thương nào cả, hay là sẹo của nàng toàn bộ đều ở nơi khác?” Làm một kẻ được Mộc gia bồi dưỡng trở thành một tử sĩ vĩ đại, trên thân thể của nàng lại không hề có một sẹo nhỏ nào, đây là hiện tượng thực không bình thường. Mà những lời này của hấn, làm cho Lãnh Thanh Nghiên không còn bảo trì được bộ dáng lãnh đạm như trước nữa, xấu hổ nhìn hấn, dùng tay đẩy bàn tay đang xoa thuốc trên vai nàng kia ra: “Vậy thì sao? Chuyện này liên quan gì đến ngươi?” Trên người nàng quả thật không có vết sẹo nào, ngay cả nàng cũng đều cảm thấy khó mà tưởng được, mặc kệ đã bị thương tổn như thế nào, sau khi vết thương lành lại, trên người nàng sẽ tìm không thấy dù chỉ là chút dấu vết nhỏ, nàng không biết vì sao lại có thể như vậy, nhưng vô tâm đi cầu chứng. (không muốn đi tìm hiểu) Thương Diễm Túc lại lần nữa đưa tay đến trên vai của nàng, tiếp tục cúi đầu vì nàng thoa thuốc, mãi cho đến khi đã xong mới ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt có một tia tà khí, nói: “Thuốc này có thể làm cho miệng vết thương của nàng lưu lại dấu vết vĩnh viễn”. Sửng sốt một chút mới phản ứng lại, vội vàng dùng sức hất tay hấn ra ra, đồng thời cũng dịch người về phía sau một chút, nhưng mà, thuốc của hấn hình như đã phát huy tác dụng rồi. “Đồ điên!” Đây là từ duy nhất mà Lãnh Thanh Nghiên nghĩ ra, nàng thật sự cảm giác Thương Diễm Túc giống như người điên vậy, làm ra những chuyện hoàn toàn không có đạo lý. Vì sao lại muốn để lại vết sẹo trên thân thể nàng chứ? Thương Diễm Túc nhíu mày lại từ chối cho ý kiến, trong đáy mắt hấn, thậm chí còn có thể tìm được một tia đắc ý, sau đó không tiếp tục để ý tới Lãnh Thanh Nghiên, xoay người liền ra bên ngoài phòng. Từ bên ngoài truyền đến giọng nói của Thương Diễm Túc: “Đi hầu hạ Vương phi thay quần áo!” “Đạ!” Theo sau, tám vị nha hoàn từ bên ngoài nổi đuôi nhau mà vào, nhưng ánh mắt Lãnh Thanh Nghiên cũng phát lạnh, trực tiếp tung chướng về phía cửa. “A!” Trước khi đám nha hoàn kịp đi vào, đúng lúc đó cửa phòng đóng chặt lại. Lãnh Thanh Nghiên nhếch môi, lạnh lùng nhìn về phía cửa phòng, nói: “Không được tiến vào!” Mới vừa đi vài bước Thương Diễm Túc liền dừng lại quay lại nhìn cửa phòng đang đóng chặt kia, khẽ nhíu mày lại, vẫy tay để cho đám nha hoàn lui ra, tùy ý phân phó vài tiếng, sau đó hấn liền đứng ở nơi đó chờ nàng xuất môn. Hình như, còn phải tiến cung thỉnh an, như thế cũng đáng giá chờ mong một chút. Thương Diễm Túc hít một hơi, dưới ánh sáng mặt trời chiếu lên, kim quang trong mắt hấn vẫn chói mắt như vậy, lộ ra hằn ý nhàn nhạt.

Q.1 - Chương 14: Dầu hôn

Một thân quần áo màu lam, bên trên được thêu chim nhạn, trên làn váy trắng điểm xuyên vài đóa hoa mai, dùng một chiếc đai lưng bằng gấm thắt tại eo nhỏ. Không dùng châm hoa, ba ngàn sợi tóc chỉ dùng một cây trâm mai cố định lại, trong đôi mắt kia giống như có linh khí trên đỉnh Vân Sơn. Vừa thấy bóng người kia xuất hiện trước cửa phòng, trong mắt Thương Diễm Túc khó nén kinh diễm, bất kể có mặc như thế nào, nàng vẫn chói lọi như thế, khiến hắn có chút không muốn mang nàng tiến cung. Lãnh Thanh Nghiên có chút bất ngờ khi thấy Thương Diễm Túc vẫn còn đứng nơi cửa, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc một chút mà thôi, sau đó liền bước chân nhẹ nhàng, đi tới trước mặt hắn, về mặt đã khôi phục lại lãnh đạm, cúi người thi lễ nói: “Vương gia”. Đầu mày khẽ nhíu lại, Thương Diễm Túc thực muốn hung hăng phá tan sự lãnh đạm trên mặt của nàng, thay vì có lễ như hiện tại, hắn càng thích nhìn bộ dáng của nàng khi cần đá hắn. Ít nhất vào lúc đó, hắn còn có thể cảm giác được sự tức giận của nàng, cảm giác được nàng chân thật tồn tại bên người hắn, mà không phải hư vô mờ mịt, giống như nàng có thể tùy thời mà biến mất. Mười ba năm trước, lần đầu tiên gặp mặt, từ đó về sau nàng liền trở thành người mà hắn mơ tưởng cả đời. Nếu như vào lúc đó mà trực tiếp mang nàng rời khỏi Mộc gia, hẳn là rất nhiều chuyện đều đã không giống như bây giờ? Nhưng mà, vào lúc đó nếu hắn thực sự mang nàng rời khỏi Mộc gia, nói không chừng, không không, là nhất định, nàng nhất định sẽ chết. Đưa tay kéo nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng cầm của nàng lên, thu lại suy nghĩ, khẽ miệng hiện lên nụ cười tà tà, nói: “Nghiên nhi thực xinh đẹp”. Một tiếng Nghiên nhi này làm cho Lãnh Thanh Nghiên không nhịn được mà cả người cứng đờ, khẽ miệng hơi hơi run rẩy, sau đó cúi đầu, lạnh nhạt nói: “Tạ Vương gia khen ngợi”. Cánh tay Thương Diễm Túc buộc chặt, làm cho thân thể hai người càng thêm dán sát, mà phía sau, một nha hoàn cũng xuất hiện trong tầm mắt của họ, cung kính đứng thẳng ở nơi đó, nói: “Khởi bẩm Vương gia, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, thỉnh Vương gia Vương phi đến dùng bữa”. Nha hoàn này xuất hiện làm cho Lãnh Thanh Nghiên thở phào một hơi, nhưng động tác thở phào này của nàng cũng khiến cho Thương Diễm Túc một trận tối tăm, vậy vậy tay: “Đã biết, người lui xuống trước đi”. “Dạ, nô tỳ cáo lui!” Lãnh Thanh Nghiên rất muốn gọi nha hoàn kia lại, có điều thấy tính cách hắn như vậy nên cũng không dám làm thế, mặc dù nàng cảm nhận được ánh mắt của Thương Diễm Túc đang nhìn mình chằm chằm khiến nàng dựng cả tóc gáy. “Vương gia vì sao lại nhìn tiểu nữ như vậy? Chẳng lẽ Vương gia còn chưa có đôi, còn không muốn ăn đồ ăn sáng?” Thương Diễm Túc thoáng buông lỏng tay chút, tay kia thì nhẹ nhàng mà trêu chọc vài sợi tóc của nàng, cười nói: “Trang điểm của Nghiên nhi hôm nay hình như có chút không thích hợp!” “Ý của Vương gia là gì?” Không để ý đến xưng hô của hắn với nàng, Lãnh Thanh Nghiên về mặt lãnh đạm hỏi lại. Thương Diễm Túc tiếp tục nhẹ nhàng mà vuốt tóc của nàng, qua một lát sau mới nói: “Nàng hiện tại đã gả cho ta, là Lạc Vương phi, hình như phải vấn tóc lên a”. Khẽ nhíu mày lại, vấn tóc? Nàng không thích, vô cùng không thích. Đưa tay vuốt vuốt mái tóc của mình, nói: “Vương gia nói đùa, tiểu nữ từ nhỏ không phải có vấn tóc sao?” “Vậy à?” “Đương nhiên, nếu không hiện giờ chẳng lẽ Vương gia thấy tóc tai của tiểu nữ bù xù?” Những nữ tử sau khi kết hôn không có khả năng để tóc của mình rũ xuống nhiều giống như nàng vậy, nhưng mà nàng thật sự không thích kiểu tóc như vậy, cảm giác, thật giả. Thương Diễm Túc cười khẽ một tiếng, cúi đầu tinh tế nghiên cứu sợi tóc của nàng, sau đó nói: “Nếu Nghiên nhi đều nói như vậy, vậy thì cứ như vậy đi, nhưng thật ra ta thấy Nghiên nhi vậy lại càng thêm đẹp”. Dừng một chút, Thương Diễm Túc tiếp tục nói: “À đúng rồi, nàng muốn nha hoàn hầu hạ tùy thân như thế nào? Tìm nha hoàn trong Vương phủ hay là dùng ‘nha hoàn hồi môn’ đến hầu hạ?” Hai nha hoàn theo của hồi môn theo nàng, trên thực tế cũng là người của Mộc Kiệt phái ở bên người nàng giám thị nàng, nàng đương nhiên là vô cùng không muốn để người như vậy ở bên cạnh mình. Nhưng mà, nàng không còn đường nào để lựa chọn. Có điều hai nha hoàn hồi môn kia từ khi vào Lạc Vương phủ hình như không còn thấy các nàng đâu nữa? Không khỏi đem tâm mất chuyển về phía Thương Diễm Túc. Dường như nhìn ra suy nghĩ của Lãnh Thanh Nghiên, Thương Diễm Túc vô cùng hiểu lòng người nói: “Nếu nàng lo lắng Mộc Kiệt gây khó dễ cho nàng, vậy thì nàng có thể hoàn toàn yên tâm, mọi chuyện bên trong Lạc Vương phủ, Mộc gia hẳn cũng không có tư cách đến quản. Hơn nữa, hai ‘nha hoàn hồi môn’ kia hiện tại tạm thời bị an trí ở nơi khác”. Ngụ ý nói chính là, nàng hoàn toàn có thể đem nguyên nhân hai nha hoàn kia không ở bên cạnh đổ lên trên người Thương Diễm Túc, thậm chí chỉ cần nàng muốn, đời này cũng không cần phải gặp lại hai người bọn họ. Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày lại, lần đầu tiên đối Thương Diễm Túc không còn địch ý nhiều nữa, tuy rằng nàng cảm thấy hắn làm như vậy khẳng định cũng có mục đích của chính mình, nhưng ít ra, sẽ làm hành động của nàng thoải mái hơn nhiều. Nhẹ nhàng thi lễ, nói: “Vâng đa tạ Vương gia”. Thương Diễm Túc không chút khách khí tiếp nhận lời cảm tạ của nàng, hắn thậm chí có thể cảm giác được Nghiên nhi hình như không còn lạnh lùng nữa, đây đương nhiên là dấu hiệu tốt, có điều thân thể của nàng hình như còn thiếu cái gì đó. Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên cảm giác đầy lòng một trận lạnh cả người, sau đó liền nhìn thấy Thương Diễm Túc đột nhiên cúi người, dùng môi hôn lên cổ nàng, đồng thời dùng sức mút vào. Động tác trực tiếp này khiến Lãnh Thanh Nghiên vừa buồn lòng địch ý lúc này lại càng tăng thêm, vươn tay dùng sức đẩy Thương Diễm Túc ra, về mặt cực kỳ bình tĩnh, thật giống như là động tác của Thương Diễm Túc vừa rồi không hề khiến nàng tức giận chút nào. “Vương gia làm cái gì vậy?” Thương Diễm Túc hí mắt lại nhìn dấu hôn ngân trên cổ nàng có chút tà ác, nói: “Nghiên nhi cũng đừng quên ngày hôm qua là ngày gì, nếu trên người nàng không có dấu vết gì, cứ như vậy mà tiến cung thỉnh an hình như có chút phiền toái”. Nhếch môi, Lãnh Thanh Nghiên về mặt lại càng trở nên lạnh như băng, ai quy định dấu vết này nhất định phải xuất hiện ở bên ngoài quần áo? Hơn nữa, dấu vết như vậy bị người khác nhìn thấy, nàng cũng không cho rằng đây là một chuyện tốt. Thực mất mặt nha! Thương Diễm Túc cũng không thêm đề ý đến về mặt càng thêm lạnh lùng của Lãnh Thanh Nghiên, vươn tay kéo người cả người đều tản ra hơi lạnh kia kéo vào trong lòng, xoay người liền đi về phía tiền viện, nói: “Ăn xong đồ ăn sáng sẽ tiến cung thỉnh an, Nghiên nhi nàng tốt nhất vẫn là nên chuẩn bị tâm lý”. Lãnh Thanh Nghiên về mặt bất động, nhẹ giọng đáp: “Ta hiểu, bất kể có xảy ra chuyện gì, chỉ cần đứng bên cạnh người là tốt rồi”. Những lời này làm cho Thương Diễm Túc nhàn tỉnh sáng lên, quay đầu lại nhìn nàng, trong ánh mắt lại dịu dàng khác thường. Có điều cũng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi, đến khi thu hồi ánh mắt lại, ánh mắt hắn lại trở về tà tà cùng lạnh lùng như ban đầu, thị huyết tàn nhẫn tà tà, lạnh như băng không hề có tình cảm. “Nàng chỉ cần đứng ở bên người ta là tốt rồi, bất cứ lúc nào”. “...”

Q.1 - Chương 15: Tiến cung thỉnh an

Bên trong Phượng Nghi cung, Lãnh Thanh Nghiên hướng về phía hai người ngồi trên cao kia thì lễ: “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an mẫu hậu”. Thương Lang Hoàng về mặt tươi cười nhìn Lãnh Thanh Nghiên, đối với vị con dâu này trong lòng tương đối vừa lòng, dù sao trước không nói đến thân phận của nàng, nhưng khuôn mặt khuynh thành này khiến cho người ta nhìn mà kinh diễm. Đã sớm nghe nói Mộc gia đại tiểu thư Mộc Thiên Dao là tuyệt sắc khuynh thành, hôm nay vừa thấy, cũng là phát hiện bốn chữ kia căn bản là không đủ để nói lên vẻ đẹp của nàng, thanh nhã lạnh nhạt, giống như trích tiên. Tay hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên khẽ nâng lên, nói: “Hoàng nhi mau mau đứng dậy đi”. “Tạ phụ hoàng!” Lãnh Thanh Nghiên đứng thẳng người lên, Thương Diễm Túc liền đứng ở ngay bên cạnh của nàng, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng có cảm giác mát lạnh, từ lúc bắt đầu tiến vào Phượng Nghi cung, về mặt hẳn liền càng thêm lạnh lùng, thậm chí ngay cả đối với thương Lang Hoàng cùng Trữ hoàng hậu thỉnh an đều miễn. Trữ hoàng hậu trên mặt mang theo nụ cười hiền hòa, đẩy mắt cũng ần ần có điểm khác thường, cười nói: “Lạc vương cũng thật có phúc khí, có thể lấy về một Vương phi thanh nhã thoát tục như vậy, bản cung rất hâm mộ đâu”. Nghe vậy, về mặt Lãnh Thanh Nghiên vẫn không hề thay đổi, chỉ hướng về phía Trữ hoàng hậu thoáng thì lễ, nói: “Mẫu hậu quá khen rồi”. Đúng lúc này, Thương Diễm Túc lại đột nhiên kéo Lãnh Thanh Nghiên dậy, nói: “Nàng chỉ cần gọi bà ta là Hoàng Hậu nương nương là được”. Lời này làm cho Lãnh Thanh Nghiên sửng sốt, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía hân, chỉ thấy hân nhếch miệng, bên trong mắt ần ần có kim quang thoáng hiện. Khẽ nhíu mày lại, trong lúc nhất thời thực sự có điểm không biết nên phản ứng như thế nào, gọi là hoàng hậu nương nương? Lời nói của Thương Diễm Túc làm cho biểu tình trên mặt Trữ hoàng hậu có chút cứng đờ, sắc mặt Thương Lang Hoàng lại trầm xuống, cả giận nói: “Làm loạn, nàng là Vương phi của người, đương nhiên phải xưng hô giống như người hoàng hậu là mẫu hậu!” “Mẫu hậu của ta đã chết, chẳng lẽ phụ hoàng đã quên sao?” “Người...” Mắt thấy hai phụ tử vì chuyện này mà khác khẩu, Trữ hoàng hậu vội vàng nghiêng người đến bên cạnh Thương Lang Hoàng, vươn tay nhẹ nắm lấy ống tay áo của hân, nói: “Hoàng Thượng, ngài đừng tức giận với Lạc vương, cũng khó trách ngài ấy không muốn gọi thân thiếp một tiếng mẫu hậu, dù sao, ngài ấy vốn là con của hoàng hậu”. “Hoàng hậu, nàng cũng đừng giải vây cho hân, những năm gần đây, có khi nào hân đối với nàng tôn kính một chút đâu?” “Hoàng Thượng ngài cũng biết, vị trí tại của thân thiếp đáng ra là của mẹ Lạc vương, hiện tại thân thiếp cũng sai như là... Aiiii!” Trữ hoàng hậu về mặt ưu thương, nhưng ở góc độ mà không ai nhìn thấy, trong mắt lóe ra tia nhìn sắc nhọn, mang theo tức giận cùng sát khí. Thương Diễm Túc khẽ hít một hơi, lạnh lùng nhìn Trữ hoàng hậu, khỏe miệng mang theo độ cong trào phúng, nhưng cũng không nói thêm cái gì, trực tiếp hỏi Thương Lang Hoàng: “Không biết phụ hoàng còn có việc gì hay không, nếu như không còn chuyện gì nữa, nhi thần xin cáo lui”. Nói cho hết lời, cũng không có đợi cho Thương Lang Hoàng lên tiếng, hân trực tiếp lời kéo Lãnh Thanh Nghiên đi ra khỏi Phượng Nghi cung. Thấy dáng vẻ này của hân, Thương Lang Hoàng về mặt giận dữ, dùng sức vỗ xuống cái bàn bên cạnh, quát: “Đứng lại!” Bước chân thoáng dừng lại, nhưng cũng không có xoay người, chỉ hơi hơi nghiêng đầu, lãnh đạm nói: “Không biết phụ hoàng còn có gì dặn dò?” “Đây là thái độ người đối đãi với phụ hoàng người sao? Ta thực hoài nghi Như quý phi rốt cuộc đã dạy dỗ người như thế nào!” “Đằng sau câu nói kia, Thương Lang Hoàng thuần túy chỉ là vì bị Thương Diễm Túc làm cho tức giận mới có thể nói ra, nhưng khi Thương Diễm Túc nghe thấy câu đó trong mắt kim quang đại thịnh, thậm chí tàn sát ra hàn khí mãnh liệt, xen lẫn với sát khí, lạnh giọng nói: “Như di dạy ta như thế nào thì cũng hơn hẳn ngài!” Với hân mà nói, Như quý phi giống như mẫu thân của hân, sao có thể dễ dàng tha thứ cho Thương Lang Hoàng nói bà như vậy? Kỳ thật khi thốt lên câu kia, Thương Lang Hoàng liền hối hận, tất nhiên ông biết địa vị Như quý phi ở trong lòng Thương Diễm Túc, gần giống như mẹ đẻ của hân. Nhưng mà, hân nói những lời này là có ý gì? Cái gì mà kêu mặc kệ dạy như thế nào cũng hơn ông? Thương Lang Hoàng ngực kịch liệt phập phồng, hiển nhiên là bị Thương Diễm Túc làm cho tức giận không nhẹ, trong mắt Trữ hoàng hậu hiện lên ý cười thực hiện được ý đồ, sau đó vội vàng đứng lên, đi đến bên cạnh Thương Lang Hoàng, trên mặt tràn đầy vẻ thân thiết, nói: “Hoàng Thượng xin ngài bớt giận, chẳng lẽ ngài lại tức giận cùng một đứa nhỏ sao?” Nói xong, lại quay đầu nhìn Thương Diễm Túc, mang theo điểm trách cứ nói: “Lạc vương ngài cũng thật là, sao lại có thể cùng phụ hoàng ầm ĩ như vậy chứ? Còn không mau nhận lỗi với phụ hoàng!” Thương Diễm Túc quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Trữ hoàng hậu. Một cái liếc mắt này làm cho Trữ hoàng hậu nhìn không được đáy lòng phát lạnh, vội vàng cúi đầu dời đi tầm mắt. Khẽ cau mày lại, một tiếng hừ lạnh tràn ngập khinh thường cùng trào phúng, sau đó lời kéo Lãnh Thanh Nghiên liền cất bước đi về phía trước, không muốn tiếp tục ở lại trong Phượng Nghi cung nữa. Lãnh Thanh Nghiên im lặng đi theo bên người hân, không có phát biểu bình luận gì, nhưng đúng lúc này Thương Diễm Túc đột nhiên dừng bước lại, xoay người lại nhìn nàng, nói: “Nghiên nhi, sao nàng vẫn không nói lời nào vậy?” “Vương gia hy vọng ta nói cái gì đây?” Lặng lặng nhìn nàng, sau một lúc lâu mới đưa tầm mắt dời đi, có chút vô lực nói: “Quên đi, nàng không muốn nói thì thôi vậy. Hiện tại, đi thỉnh an Như di, nếu không có gì ngoài ý muốn, hân Hoàng Tổ mẫu cũng ở nơi đó”. Nhìn Thương Diễm Túc, nhìn hân cung kính hướng tới Thái Hậu nương nương cùng Như quý phi hành lễ, trong mắt cũng không còn vẻ lạnh lùng như vừa rồi, so sánh với thời điểm ở Phượng Nghi cung, thái độ giống như trái ngược hẳn. Lãnh Thanh Nghiên trong mắt thoáng có điểm dao động, sau đó cũng hướng tới hai nữ tử quần áo đẹp đẽ kia thì lễ nói: “Tham kiến Thái Hậu nương nương, Quý phi nương nương”. Thái Hậu cười tủm tỉm nhìn Lãnh Thanh Nghiên, sau đó vẫy vẫy tay về phía nàng, nói: “Nha đầu, đến, đến bên Hoàng Tổ Mẫu xem”. “Dạ”. Thái Hậu lời kéo nàng, nhẹ nhàng mà đánh giá, trong mắt mang theo ý cười vừa lòng rõ ràng, quay đầu nhìn Thương Diễm Túc đang ngồi bên cạnh cười nói: “Túc nhi, lần này người thật đúng là kiếm được rồi, một Vương phi tốt như vậy được người lấy về!” Nói xong, bà lại đem tầm mắt chuyển về trên người Lãnh Thanh Nghiên, tươi cười trên mặt càng thêm sáng lạn, chắc chắn khen: “Chắc chắn, mỹ mạo như vậy, đáng người này, khí chất này, Hoàng Tổ mẫu sống đến lớn tuổi như vậy, đều còn không có gặp qua một người như vậy đâu!” “Thái Hậu nương nương quá khen rồi”. “Nha đầu người như thế nào lại kêu ai gia Thái Hậu nương nương? Giống như Túc nhi vậy, kêu ai gia Hoàng Tổ Mẫu!” “Dạ, Hoàng Tổ Mẫu”. “Ừ, lúc trước ta còn lo lắng Mộc gia nha đầu có xứng đôi với Túc nhi nhà ta hay không, hiện tại xem ra, hai người lại đi nhiên lại giống như một đôi trời sinh vậy”. Thái Hậu nhìn Lãnh Thanh Nghiên, lại quay đầu nhìn Thương Diễm Túc, cười nói. Như Quý phi tinh tế đánh giá Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt không hề là tán thưởng, xuất trần như tiên, ngạo thế mà đứng, giống như tiên tử hạ phàm, nói không hết xinh đẹp thanh nhã, cao quý tuyệt tục. Nhưng mà... Đem tầm mắt chuyển đến trên người Thương Diễm Túc, khỏe miệng mỉm cười, trong mắt lại là có thêm một chút khó hiểu, nhẹ giọng nói: “Túc nhi, có phải người có cái gì muốn nói với Như di hay không?” “Vốn dĩ tầm mắt vẫn đặt trên người Lãnh Thanh Nghiên nghe thấy lời nói của Như quý phi mà chuyển đến trên người bà, nhẹ vỗ về cằm, suy tư nói: “Quả thật là có chuyện muốn nói, chỉ là có điểm không biết nên mở miệng như thế nào a”. “A? Người muốn nói cái gì cứ việc mở miệng là được”. “Vâng, vậy nhi thần không khách khí?” Dừng lại một chút, mới tiếp tục nói, “Vương phi của bốn Vương lần đầu vội tới Như di thỉnh an, Như di hẳn là nên có lễ vật gặp mặt nha? Nếu không lại khiến người khác nghĩ đường đường Như quý phi lại keo kiệt như thế, sẽ bị người khác cười chê đâu”. Đôi mày thanh tú khẽ cau lại, quay đầu nhìn về phía người đang bị Thái Hậu chiếm lấy – Lãnh Thanh Nghiên, nhẹ giọng nói: “Đó là tất nhiên, lễ gặp mặt cũng sớm đã chuẩn bị tốt, chờ người mang theo Vương phi tới, có điều nếu hiện tại người đã nói như vậy, vì để cho mọi người thấy bản cung không phải là người nhỏ nhen như vậy, sẽ tặng thêm hai món lễ vật!” “Thế thật đúng là đa tạ Như di, nhưng mà không biết, Như di tính tặng thêm lễ vật gì đây?” Lại đưa mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Xem ra, Vương phi của người tạm thời không có rảnh, vậy thì người liền thay nàng chọn vài món đi”. Lãnh Thanh Nghiên ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt đẹp đang cười của Như Quý phi, vội vàng đứng lên, nói: “Quý phi nương nương ngài quá khách khí”. Nhưng mà Thương Diễm Túc lại nói: “Như di người cũng không thể chơi xấu nha, mới vừa rồi người còn nói, để cho ta tùy ý lựa chọn mấy thứ”. Như Quý phi trừng mắt nhìn hân liếc mắt một cái, sáng giọng: “Người còn muốn muốn mấy thứ a?” “Vậy phải xem nơi này của Như di có gì cho ta để mắt tới”. Thái Hậu lại đem Lãnh Thanh Nghiên kéo đến bên người ngồi xuống, nói: “Người đừng để ý đến hai người bọn họ, trước kia Túc nhi có mơ ước mấy thứ bảo bối của Như phi, người cho là hân sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao?” Lời này làm cho Lãnh Thanh Nghiên sửng sốt một chút, theo bản năng nhìn về phía Thương Diễm Túc, liền nhìn thấy Thương Diễm Túc từ trên ghế đứng lên, sau đó đi theo Như Quý phi cùng nhau tiến

vào bên trong tấm cung. Vừa tiến vào đến bên trong tấm cung, tươi cười trên mặt Như quý phi không còn, trực tiếp mở miệng nói: “Tức nhi, mới vừa rồi nhìn thấy Lạc Vương phi nhưng mà không hề giống với những lời đồn đại về Mộc Thiên Dao!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Vòng tay Huyết Kim Ti

Thập Nhất công chúa Thương Ngọc Linh lôi kéo cứu hoàng tử Thương Diễm Hách bước nhanh trên hành lang hoàng cung, Thương Diễm Hách có vẻ có chút lười nhác, trong mắt còn có tơ máu hồng hồng, một bộ như cả đêm không ngủ. “Ai nha, Cứu ca huynh đi nhanh chút, nếu không thất ca và thất tẩu rồi đi trước một bước thì làm thế nào bây giờ?” Thương Ngọc Linh quay đầu bắt mắt nhìn người tựa hồ hữu khí vô lực Thương Diễm Hách. Đêm qua bởi vì quá muộn lại thêm mệt mỏi, cho nên đã ở lại quý phủ của Cứu ca ngủ một đêm, mà hiện tại, nàng muốn gấp rút trở về gặp thất ca cùng thất tẩu nhà. Nàng được biết đến, buổi sáng hôm nay, hai người bọn họ khẳng định là phải tiến cung thỉnh an phụ hoàng cùng hoàng hậu, chỗ của hoàng hậu nàng không muốn đến, nhưng nàng biết thất ca nhất định sẽ đến tìm mẫu phi! Thương Diễm Hách thở dài, bước chân cũng nhanh hơn một chút, kỳ thật hẳn có chút không muốn đến. Giáng Vân cung ngay tại trước mắt, Thương Ngọc Linh bỏ Thương Diễm Hách lại phía sau, sau đó chạy nhanh vào trong, người còn chưa có vào, tiếng nói cũng đã truyền vào tai Như quý phi: “Mẫu phi, thất ca và thất tẩu có tới không?” Như quý phi đang cùng Thái Hậu nói chuyện gì đó, nghe thấy giọng nói này cũng khẽ ngẩng đầu nhìn về phía cửa Giáng Vân cung, liền thấy một bóng người màu vàng không hề có chút phong phạm của thực nữ đang chạy vào, không khỏi lắc đầu bật cười, nói: “Linh nhi con về muộn rồi, thất ca và thất tẩu con vừa rồi khỏi rồi?” “Aiiii.” Thương Ngọc Linh liền dừng lại tại chỗ, vẻ mặt mất mát, cong cong cái miệng nhỏ nhắn nói, “Sao lại như vậy a? Con đã vội vàng trở về rồi mà, đáng ghét!” Bóng dáng Thương Diễm Hách cũng đã xuất hiện tại cửa Giáng Vân cung, vừa vặn nghe được lời nói của Như Quý phi, lại không hiểu được trong lòng thấy may mắn hay là mất mát. Đi vào đến bên trong Giáng Vân điện, cũng không hành lễ với Thái Hậu cùng Như Quý phi, liền trực tiếp đặt mông ngồi xuống, oán giận nói: “Như di, người phải bồi thường cho con a, mới sáng sớm đã bị Linh nhi kéo từ trong ổ chăn ấm ra, ha, buồn ngủ quá!” Thái Hậu cười tủm tỉm nhìn tôn tử, đối với sự tùy ý của hắn cũng đã sớm thành thói quen, chỉ nói: “Tiểu tử thú, sao ngươi càng ngày càng vô lễ vậy? Nhìn thấy Hoàng Tổ Mẫu mà cũng không thi lễ!” “Ai nha nha, Hoàng Tổ Mẫu ngài nhỏ mọn như vậy làm cái gì nha? Ngài chỉ cần biết rằng ở trong lòng tôn nhi, ngài vĩnh viễn là hoàng tổ mẫu mà tôn nhi kính trọng nhất là được rồi, về phần nghi thức xã giao này, có thể miễn miễn đi.” “Hắc, ngươi cũng thực biết lý sự nha?” “A, tôn nhi biết Hoàng Tổ Mẫu khẳng định là sẽ không so đo chuyện này với tôn nhi, nếu không làm sao có thể trở thành người mà tôn nhi tôn kính nhất chứ?” Như Quý phi hé miệng cười khẽ, đối với hai huynh đệ này có thể nói là nàng nhìn chúng từ nhỏ lớn lên, trong thâm tâm nàng đã xem chúng như con ruột của mình. Nhìn đến Thương Diễm Hách trong mắt có những tia máu hồng, hỏi: “Hách nhi, hiện tại cũng không sớm, sao đáng vẻ của con giống như con chưa có tỉnh ngủ thế kia?” Thương Diễm Hách lắc lắc đầu, nói: “Ngày hôm qua không phải đại hôn của thất ca sao? Con nhất thời hưng phấn quá liền mất ngủ, mãi cho đến gần sáng mới ngủ được”. Nói xong, rất là ai oán nhìn Thương Ngọc Linh liếc mắt một cái, nói, “Mới vừa ngủ, đã bị Linh nhi lôi kéo tiến cung đến đây”. “Là đại hôn của thất ca con cũng không phải là của con, con có cái gì mà hưng phấn chứ?” Tuy nói như vậy, nhưng đối với Thương Diễm Hách mà nói ra loại lý do này cũng không có chỗ nào cảm thấy không đúng. “Con không phải là vui mừng cho thất ca hay sao?” “Hách nhi, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, có cô nương nào vừa ý hay không?” “...” Thương Diễm Hách chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội nhìn Như Quý phi, sau đó đột nhiên dùng sức lắc đầu, liền thanh nói: “Không có a, Như di ngài nhưng đừng có nghĩ muốn con thành hôn nha, ai ai ai, nếu con mà thành hôn, không biết có bao nhiêu tiểu thư trong kinh thành thương tâm mà chết đâu!” Thương Ngọc Linh ném cho hắn cái nhìn cực kỳ khinh thường, sau đó lao vào trong lòng Thái Hậu nương nương, cười nói: “Hoàng Tổ Mẫu, khi nào thì ngài giúp Cứu ca tìm vị Vương phi đi, hắc hắc, nói như vậy, con sẽ có hai tẩu từ nha”. Thái Hậu sùng ái xoa đầu Thương Ngọc Linh, gật đầu nói: “Đây là đương nhiên, Hách nhi cũng không còn nhỏ, cũng đến lúc lập phi rồi”. Thương Diễm Hách trừng ánh mắt, nhìn ba nữ nhân ở trong phòng, khoe miệng run rẩy một chút, hẳn mới không cần lấy Vương phi về đâu, cho dù có muốn lấy thật, cũng muốn lấy... Không khỏi, trước mặt hiện lên thân ảnh tuyệt lệ thanh ngạo kia, trong lúc nhất thời, Thương Diễm Hách suy nghĩ phiêu đảng, không thể tự thoát ra được. Bên trong xe ngựa đang hồi Lạc Vương phủ, Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc ngồi đối diện với nhau, Thương Diễm Túc lẳng lặng nhìn nàng, mà Lãnh Thanh Nghiên thì lại nhìn ra cảnh sắc bên ngoài xe ngựa, bầu không khí trong xe ngựa thực yên tĩnh. Lãnh Thanh Nghiên sờ lên chiếc vòng tay trên cổ tay, thoáng dừng một chút, sau đó cúi đầu vén tay áo lên, ở trên cổ tay, đang đeo một chiếc vòng tay vàng đỏ như máu. Đêm vòng tay từ trên cổ tay tháo ra, sau đó đưa tới trước mặt Thương Diễm Túc, nói: “Đây là Thái Hậu nương nương cho ta, hiện tại, trả lại cho ngươi”. Khẽ cau mày lại, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc nhìn chiếc vòng kia một cái, vẫn chỉ chăm chú nhìn nàng, sau đó đem tầm mắt chuyển ra bên ngoài xe ngựa, nói: “Nếu là Hoàng Tổ Mẫu tặng cho nàng, thì hiện tại nó chính là của nàng”. “Đó là bởi vì Thái Hậu nương nương không biết ta chỉ là thể thân của Mộc Thiên Dao, hơn nữa, vòng tay này, rất đáng quý”. Tuy rằng không biết chiếc vòng này rốt cuộc quý tới mức nào, nhưng chỉ nhìn bề ngoài này thôi, tuyệt đối không có khả năng là vật phẩm tầm thường. Thương Diễm Túc nhíu mày, có chút không vui nói: “Người ta lấy vào Vương phủ là nàng, người bãi đường cùng ta cũng là nàng, không có một chút liên quan với Mộc Thiên Dao. Hay là, nàng muốn phân rõ quan hệ giữa chúng ta như vậy?” Nhưng Lãnh Thanh Nghiên vẫn đem vòng tay đưa ra trước mặt hắn như cũ, bất vì sở động, điều này làm cho Thương Diễm Túc trong lòng ghen một ngụm hờn dỗi, khó chịu cực kỳ. Cuối cùng cũng đưa mắt nhìn về phía chiếc vòng kia, trong mắt hiện lên cái nhìn kỳ lạ, sau đó vươn tay nhận lấy nó. Lãnh Thanh Nghiên vừa muốn thu tay lại, Thương Diễm Túc cũng đã trước một bước bắt được tay của nàng, móng tay đặt trên tay nàng bấm chặt xuống một chút, Lãnh Thanh Nghiên chỉ cảm thấy một trận đau đớn truyền đến, sau đó liền nhìn thấy nơi hắn bấm móng tay vào làm máu tươi chảy ra. Muốn rút tay về, nhưng nàng có dùng sức như thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay của hắn, dùng tay còn lại đánh về phía hắn, Thương Diễm Túc tùy tiện dùng một tay bắt lấy, rất dễ dàng đem hai bàn tay của nàng nắm vào một tay đang rảnh. “Thương Diễm Túc, ngươi lại muốn làm gì?” Khi nói chuyện, Lãnh Thanh Nghiên vận chuyển nội lực, cổ tay cuộn lại, cũng rút được một bàn tay từ trong tay hắn ra, sau đó không chút do dự lại công kích về phía hắn. Cảm nhận được một chưởng này của nàng có ẩn chứa nội lực, ánh mắt Thương Diễm Túc biến đổi, vội đưa tay ra ngăn cản, kéo tay nàng về phía khác, sau đó chủ động tấn công về phía bà vai của nàng. Thấy thế, Lãnh Thanh Nghiên tất nhiên phải thu tay về ngăn cản đòn tấn công của hắn, phút chốc trong xe ngựa vang lên tiếng đánh nhau, tuy rằng không phải thực vang, nhưng xa phu bên ngoài là có thể nghe thấy được. “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?” “Đánh xe ngựa của người đi!” “Dạ!” Thương Diễm Túc tay trái nắm tay phải của nàng, không cho nàng rút tay lại, mà tay còn lại của hai người vẫn còn tự do, còn có hai chân cũng đang không ngừng đánh nhau. Hai chân bị Thương Diễm Túc kẹp lấy, lại một lần nữa không thể động đậy, Lãnh Thanh Nghiên nhếch môi, lòng bàn tay vận chuyển bảy phần nội lực, lại đẩy về phía Thương Diễm Túc lần nữa, đánh chưởng về phía bàn tay của Thương Diễm Túc. “Àm!” Toàn bộ xe ngựa đều nhẹ lay động một chút, nếu không phải hai người đều có ý thức đem khí thế thu lại bên trong không gian nhỏ hẹp này, sợ là chiếc xe ngựa này cũng đã bị tan tành. Bàn tay của hai người vẫn tiếp xúc với nhau, Thương Diễm Túc khẽ cau mày lại, có chút

kinh ngạc nhìn nàng, nói: “Không ngờ thân thủ của nàng lại tốt như vậy”. “Buông tay!” Bên ngoài mặt là bình tĩnh, nhưng trong nội tâm Lãnh Thanh Nghiên lại kinh hãi vô cùng, nàng có thể cảm giác được Thương Diễm Túc căn bản là không có độc toàn lực, cho dù có là như vậy, khi ứng phó với những đòn tấn công của nàng, hẳn lại có thể thành thạo như vậy, thậm chí còn có thể đủ vững vàng áp chế nàng. Sau một trận đánh nhau như vậy, tại vết cắt trên tay Lãnh Thanh Nghiên tràn ra vài giọt máu, theo trên đầu ngón tay tích lại, vừa vẩy nhỏ lên bên trên mặt của vòng tay kia, Lãnh Thanh Nghiên sợ sệt nhìn chiếc vòng thế nhưng lại hấp thu máu của mình, đột nhiên có loại cảm giác lạnh cả người. Mà ngay khi nàng vẫn còn đang ngẩn người, Thương Diễm Túc đã đem chiếc vòng tay kia lồng vào cổ tay nàng, đồng thời trên đầu ngón tay của hắn cũng chảy ra một giọt máu, bị vòng tay hấp thu vào. Lãnh Thanh Nghiên dường như nhìn thấy chiếc vòng này đang thu nhỏ lại, mà đúng lúc này, bên tai truyền đến giọng nói trêu tức của Thương Diễm Túc, mang theo điểm đặc ý, nói: “Trừ phi nàng tự đem tay của mình chặt bỏ, nếu không, cả đời này nàng đừng nghĩ đến chuyện bỏ nó ra”. Lãnh Thanh Nghiên dùng sức muốn đem chiếc vòng tay tháo ra, rốt cục phát hiện, làm như vậy không có tác dụng gì cả, chỉ khiến cho tay của mình càng thêm đau, ngẩng đầu nhìn về phía Thương Diễm Túc, khẽ cau mày, trên mặt khó nén tức giận. Nhẹ vồ về vòng tay trên cổ tay nàng, nhẹ giọng nói: “Bảo vệ tốt nó, nó cũng không khác gì với kim bài miễn tử, nó từng là của mẫu hậu ta”. Trong lời nói có chút ưu thương khiến cho Lãnh Thanh Nghiên sùng sốt một chút, theo bản năng hỏi: “Vòng tay này có ý nghĩa gì đặc biệt không?” “A, cái này hả? Nghe nói, đây là tín vật của hoàng đế khai quốc đưa cho hoàng hậu, từ đó cho tới bây giờ, nó cơ bản tương đương với phượng ấn của Hoàng Hậu, hơn nữa cho tới bây giờ đều là từ Thái Hậu truyền cho hoàng hậu. Sau khi mẫu hậu ta mất, Hoàng Tổ Mẫu đã đem nó thu hồi, sau đó cũng không có đưa cho nữ nhân họ Trữ kia, cái này cũng tương đương với một nửa vị trí hoàng hậu của nữ nhân kia”. Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên có loại xúc động muốn đem tay của chính mình chặt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Lại mặt

Ba ngày sau khi thành hôn là ngày lại mặt, Lãnh Thanh Nghiên im lặng ngồi ở trước gương, chậm rãi trang điểm, hiện tại mọi người đều chỉ biết nàng là Mộc Thiên Dao. Thương Diễm Túc một tay nâng đầu nằm ở trên giường, nhìn về phía người đang ngồi trước gương kia, bọn họ tự nhiên là ngủ ở cùng trong phòng này, nhưng mà, thật sự là chuyện gì cũng không có xảy ra a! Nhớ tới điều này, Thương Diễm Túc liền cảm thấy vô cùng đè nén, đều đã qua ba ngày rồi, nhưng cho tới bây giờ hẳn lại không có làm cho Vương phi của mình chân chính trở thành nữ nhân của mình, nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy trong lòng thực khó chịu. Đứng dậy, đi đến phía sau người nàng, vươn tay đoạt lấy lược trong tay nàng, sau đó chậm rãi giúp nàng chải vuốt những sợi tóc dài còn rối, tóc của nàng vô cùng mềm mại, giống như tơ vậy, còn tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng. Lãnh Thanh Nghiên sùng sốt, nhìn Thương Diễm Túc trong gương, đôi mày thanh tú nhăn lại, tổng cảm giác như vậy thực là ái muội, không khỏi vươn tay đoạt lấy lược, đạm mạc nói: “Ta tự chải”. Thương Diễm Túc nhú mày lại, khóe miệng hung hăng run rẩy vài cái, sau đó trực tiếp kéo nàng từ trên ghế dậy, bóp lấy cằm của nàng, làm cho nàng phải nhìn thẳng hắn, mặt âm trầm có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lãnh Thanh Nghiên, chẳng lẽ nàng không thể hòa nhã với ta được một chút hay sao?” Đạm mạc nhìn hắn, kỳ thật Lãnh Thanh Nghiên trong lòng cũng đã bắt đầu tức giận, Thương Diễm Túc quả thực có bệnh, luôn làm ra những chuyện vô cùng khó hiểu, nói những lời nói khiến người ta khó hiểu. Lại âm tình bất định, hi vọng vô thường, hoàn toàn không biết hẳn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, cũng hoàn toàn không thể biết trước tiếp theo hẳn sẽ làm ra cái chuyện tình gì. Mà kiên nhẫn của nàng, đang bị hắn làm cho mất sạch. Thương Diễm Túc chau mày, về mặt nặng nề nhìn nàng, sau đó đột nhiên cúi người, mạnh mẽ hôn lên phần môi của nàng, ai bảo nàng chọc giận hắn, đương nhiên phải gánh chịu cơn giận của hắn! Lãnh Thanh Nghiên về mặt vẫn đạm mạc lạnh lùng nhìn hắn, sau đó há mồm, cắn mạnh xuống môi hắn, phụt chốc trong miệng đầy mùi máu. Thương Diễm Túc lại chỉ nhú mày một cái, chẳng những không có rời đi, ngược lại càng đem đầu lưỡi tham tiến sâu vào bên trong miệng của nàng, trên người hắn vết thương cũng đã rất nhiều, nhiều thêm một cái cũng không là gì. Nếu như mỗi lần có thêm vết thương, nàng có thể để cho hắn hôn thêm một lần, hẳn cũng cảm thấy thực có lợi. Đưa tay ra ôm chặt lấy tấm lưng của nàng, nhân đó bàn tay tiến vào bên trong vạt áo nàng, lưu luyến trên làn da mềm mại của nàng, khẽ vuốt, vuốt ve. Lãnh Thanh Nghiên cả người đều nhẹ run run một chút, muốn đưa tay đẩy tay hắn ra, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng không thật sự chờ mong có thể đẩy hắn ra dễ dàng như vậy, cho nên trực tiếp đặt tay lên cổ hắn, khiến thân thể của hai người lại càng thêm gắn sát nhau. Thương Diễm Túc cả người đều trở nên cứng đờ, Lãnh Thanh Nghiên nhìn thấy tại hắn hình như có chút đỏ lên, nhưng nàng cũng chẳng thèm để ý đến chuyện này, vẫn ôm chặt lấy cổ hắn, rằng cũng không hề buông ra mà vẫn tiếp tục cắn, sau đó, nhắc chân quỳ gối. Đã được ném qua một lần, Thương Diễm Túc khi thấy nàng có động tác như vậy, liền lui về phía sau từng bước, nâng chân lên chống lại chân của nàng, hóa giải đòn tấn công của nàng. Có điều, hành vi này của nàng, thật sự khiến cho hắn tức giận, mặc kệ nàng muốn gây thương tích ở đâu trên thân thể hắn, hẳn đều chưa bao giờ sẽ thật sự để ý, duy chỉ có chỗ này là ngoại lệ. Trong mắt ẩn chứa bão táp, Thương Diễm Túc bước về phía trước hai bước, dán sát vào thân thể của nàng, dùng hai tay hạn chế nàng tại bàn trang điểm, hơi chút rời đi phần môi của nàng, âm trầm nói: “Hình như Nghiên nhi thực hứng thú với nơi này của ta nha!” “Một chút hứng thú đều không có!” “Vậy vì sao luôn muốn tấn công chỗ này?” “Bởi vì đây là tử huyệt lớn nhất mà ta tìm thấy trên người người”. “...” Thương Diễm Túc cả khuôn mặt đều run run lên, nàng thật đúng là một chút cũng không thèm che dấu a, nói ra lời như vậy mà lại có thể dễ dàng lưu loát như thế, quang minh chính đại cộng thêm đúng lý hợp tình, nhưng hắn nghe lại không thoải mái như vậy, “Hay là Nghiên nhi đối với nơi này rất muốn nghiên cứu?” Lãnh Thanh Nghiên trên tay dùng sức thêm, khiến cho hắn cách xa thêm một chút, về mặt bình tĩnh nói: “Đây là thương thức, không cần nghiên cứu”. Thương Diễm Túc càng dán sát vào người nàng, có chút không có ý tốt nói: “Vậy Nghiên nhi có muốn nghiên cứu một chút không?” “Vốn dĩ hẳn còn tưởng nàng sẽ để lộ ra chút biểu cảm gì đó, không sợ thì cũng là chút e lệ, nhưng kết quả lại là nàng ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Tốt nhất là người đừng có xằng bậy, nếu không, ta cũng không thể cam đoan thừa dịp lúc người không chú ý mà thiên người đâu!” Nói xong, nàng còn làm một cái động tác mà sau khi đến thế giới này đều không có nghĩ tới, nhưng cũng là động tác mà kiếp trước nàng vẫn hay làm, chính là tay phải làm ra tư thế một cái kéo, sau đó khép lại, đồng thời ngoài miệng còn không quên phát ra âm thanh tương xứng: “Xoẹt xoẹt!” Thương Diễm Túc đột nhiên cảm thấy hạ thân lạnh lẽo, mà Lãnh Thanh Nghiên cũng ngẩn ngơ nhìn bàn tay trước mặt mình, ở trước mặt Thương Diễm Túc, hình như càng ngày nàng càng không giống như lúc trước? Sự thay đổi này khiến lòng nàng dấy lên bất an cùng sợ hãi. Dùng hai tay nâng mặt nàng lên, Thương Diễm Túc cẩn thận quan sát, hỏi: “Nghiên nhi, sao đột nhiên nàng lại bày ra vẻ mặt như là ta ăn hiếp nàng vậy?” Lãnh Thanh Nghiên rất nhanh liền khôi phục bình thường, vươn tay đẩy Thương Diễm Túc ra, sau đó xoay người quay lại ngồi trên ghế, bắt đầu chải vuốt mái tóc dài của mình. Thương Diễm Túc cũng không tiếp tục làm phiền nàng nữa, nhưng vẫn đứng bên cạnh, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu trên người nàng, hắn phát hiện trong hai ngày này, Nghiên nhi ít nhất ngăn người ba lượt, chẳng lẽ có chuyện gì đó mà hắn không biết hay sao? Hôm nay chính là ngày lại mặt, đương nhiên Lãnh Thanh Nghiên trang điểm cũng đơn giản hơn so với khi tiến cung, mặc một bộ váy hồng nhạt, nghe nói hôm nay nàng phải mặc quần áo màu đỏ, ngăn chặn vận tuyền mới tìm được một bộ không phải là quá diêm dúa. Tóc dài chỉ buộc lại một cách đơn giản, dùng một chiếc trâm ngọc cài lên, trên mặt không có phấn son trang

điểm, cũng chỉ kẻ một đường lông mày, vài sợi tóc thả xuống hai bên, che đi đóa huyết liên nơi khóe mắt. Thương Diễm Túc mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, mái tóc dài dùng sợi dây ngọc buộc lên, chính là một đôi nam nữ ưu tú, khuôn mặt như tiên nhân, mang theo tà tử cùng lạnh lùng, ánh mắt thâm thúy u lam như biển rộng đêm khuya, bình thản như nước, lại lạnh lùng. Người của Mộc gia cũng đã đứng đợi trước cửa lớn từ lâu, khi xe ngựa của Lạc vương phủ đến, khi Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hai người dắt tay xuống xe, tất cả mọi người đều hành lễ, nói: “Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi!” Thương Diễm Túc tùy ý đảo mắt qua trên người bọn họ, sau đó nâng tay nói: “Miễn đi, các vị không cần đa lễ, hôm nay bốn Vương chi là cùng Vương phi lại mặt mà thôi”. Mộc Kiệt thoáng ngẩng đầu, nhìn đến Lãnh Thanh Nghiên đang bị Thương Diễm Túc nắm chặt tay, còn có Thương Diễm Túc trong lúc vô tình tản mát ra một chút nhu hòa, trong mắt hiện lên một tia khác thường, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, thân mình hướng bên cạnh, vươn tay làm tư thế mời: “Vương gia, mời!” Thương Diễm Túc nắm chặt tay Lãnh Thanh Nghiên, cất bước liền tiến vào bên trong Mộc gia, Lãnh Thanh Nghiên vẻ mặt vẫn đạm mạc trước sau như một, tay nhẹ nhàng nhắc làn váy, theo sát ở phía sau hần, dường như căn bản không hề để ý tới hai đôi mắt nóng cháy chú ý tới nàng từ khi nàng vừa bước xuống xe ngựa. Mộc Ngâm Phong khuôn mặt vẫn tươi cười như gió guồn, chỉ là nơi đáy mắt, cũng là tràn đầy đau thương, từ khi bóng dáng Lãnh Thanh Nghiên xuất hiện ở trước mắt hần, hần cũng không có cách nào đem tầm mắt rời đi được, không biết ở trong Lạc vương phủ, nàng có khỏe không? Lãnh Thanh Nghiên từ đầu tới cuối vẫn không hề liếc nhìn hần một cái, điều này khiến lòng hần cảm thấy vô cùng mất mát, Mộc Ngâm Thần đứng ở bên người hần, tầm mắt cũng luôn đuổi theo bóng dáng của Lãnh Thanh Nghiên, mỗi nhếch lên, đáy mắt phát lạnh, vẻ mặt dường như càng thêm lạnh lùng. Trên nóc nhà đối diện với Mộc gia, quý dị hiện lên một bóng người màu đen, lẳng lặng nhìn bóng dáng Lãnh Thanh Nghiên tiến vào Mộc gia, đợi đến khi bóng người Lãnh Thanh Nghiên biến mất khỏi tầm mắt, không khí xung quanh hần cũng dao động không thôi, cũng giống như thời điểm vừa xuất hiện, lại là quý dị biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Kẻ ác ắt có kẻ ác hơn trị

Không thích cái không khí loại này, Lãnh Thanh Nghiên tùy tiện tìm cái cớ để đi ra ngoài, ngồi xuống bên cạnh núi già, nhìn cảnh vật trước mắt có chút nhàm chán. “Mấy ngày nay, ở Lạc vương phủ có được không?” Đột nhiên từ bên cạnh vang lên tiếng nói của Mộc Ngâm Phong, Lãnh Thanh Nghiên quay đầu lại nhìn hần, cũng không hề có ý muốn đứng lên, chỉ hơi gật đầu, nhẹ giọng nói: “Rất tốt”. “Hần, thoát nhìn hình như rất thích người”. Mộc Ngâm Phong cũng không biết rốt cuộc thì mình đang nói cái gì nữa, cũng không rõ rốt cuộc thì mình muốn như thế nào nữa, hy vọng Thương Diễm Túc đối với nàng tốt một chút, để cho nàng vui vẻ một chút? Hay vẫn là hy vọng hần không quá tốt với nàng, phòng ngừa nàng sẽ thích hần ta? Lãnh Thanh Nghiên quay mặt lại như cũ, lạnh nhạt nói xong: “Có lẽ vậy”. Thực sự là thích mình sao? Lãnh Thanh Nghiên thật sự là một chút cũng không cho là như vậy, trong lòng người kia, ai cũng đều không nắm bắt được đến cùng hần đang nghĩ cái gì, cũng không biết những chuyện hần làm có mục đích đặc biệt nào hay không, người kia trong ngoài không đồng nhất, âm tình bất định, thậm chí là có chút thị huyết tàn bạo, sẽ thích người khác sao? Nhưng điều này nàng cũng chỉ có thể để ở trong lòng mà thôi, đối với những lời ác độc về Thương Diễm Túc nàng cũng không có khả năng nói ra. Mộc Ngâm Phong đã ngồi xuống bên cạnh nàng, vẻ mặt ôn hòa, xen lẫn một chút chua xót. Rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói cùng nàng, nhưng khi mà nàng ở ngay bên cạnh, trong lúc nhất thời cũng là không biết nên nói cái gì mới tốt. Ở trên đỉnh núi già, Mộc Ngâm Thần im lặng nằm, hai tay gối lên sau đầu, nhìn lên bầu trời. Thương Diễm Túc nhìn bóng dáng ba người phía xa xa kia, trong mắt lóe lên từng mũi nhọn, sau một lúc lâu xoay người rời đi, nói với tùy tùng đi bên cạnh: “Đi theo Vương phi nói một tiếng, Mộc gia ngọc thiện đã chuẩn bị xong, mời nàng lại đây dùng bữa”. “Dạ!” Bởi vì thân phận của Thương Diễm Túc, cho nên cho dù hần là con rể Mộc gia, nhưng vẫn là ngồi ở vị trí cao nhất, Lãnh Thanh Nghiên tất nhiên là ngồi ngay bên tay phải hần, mà bên tay trái là gia chủ Mộc gia – Mộc Kiệt ngồi. Còn bên kia Lãnh Thanh Nghiên là phụ thân của Mộc Thiên Dao – Mộc Ngao Nhiên, trong đôi mắt của nam tử trung niên kia che giấu tức giận. “Vương gia, Thiên Dao từ nhỏ đã được nuông chiều, đến bây giờ cũng còn chưa hiểu chuyện, về sau nếu có làm cho Vương gia mất hứng, hy vọng ngài có thể tha thứ cho!” Mộc Kiệt cười hờ hờ nói, nghiêm nhiên giống như một người ông vô cùng yêu thương cháu gái. Hần quả thật là rất thương yêu cháu gái, nhưng mà hiện tại vị cháu gái mà hần yêu thương không có ở trong này mà thôi, nghe nói từ đó cho tới bây giờ, bọn họ vẫn không tìm thấy Mộc Thiên Dao. Thương Diễm Túc khẽ miêng nhếch lên, nói: “Mộc gia chủ quá khiêm tốn, thật ra bốn Vương cảm thấy ái phi rất tốt, nhưng, nếu ôn nhu thêm chút nữa thì thực tốt”. Nói xong, tay hần khẽ vuốt lên môi mình, buổi sáng vừa bị nàng cắn một ngụm, bây giờ còn có điểm đau đầu. Nghe được những lời ấy, tất cả mọi người theo bản năng đem tầm mắt chuyển dời đến bờ môi của hần, bạc môi khẽ mấp, nhìn không ra có cái gì khác thường, nhưng nếu cẩn thận nhìn lại, có thể phát hiện trên bờ môi có vài vết cắn nhỏ. Khi nói đến đây, ánh mắt Thương Diễm Túc cũng đảo qua khuôn mặt Mộc Ngâm Phong cùng Mộc Ngâm Thần, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, khóe miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt. Mộc Ngâm Phong ánh mắt lóe lên, một tia ưu thương theo đáy mắt hiện lên, nhưng cũng rất nhanh đã ép mình bình tĩnh trở lại, còn Mộc Ngâm Thần lại lạnh lùng nhìn hần một cái, sau đó lại cúi đầu tiếp tục uống rượu như không có chuyện gì. Lãnh Thanh Nghiên khóe miệng khẽ nhếch, cũng không biết Thương Diễm Túc có phải có ý làm như vậy hay không, nhưng nàng cũng chỉ có thể tiếp tục cúi đầu dùng bữa, không có ý định để ý tới hần. Quan hệ của hần với Mộc gia có vẻ không được hòa thuận, mà nàng, mừng rỡ ngồi ở một bên xem kịch vui. Mộc Kiệt cùng Mộc Ngao Nhiên liếc mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên một cái, sau đó nở nụ cười, đối với chuyện này, dường như bọn họ cũng không nên nói cái gì, nhìn vẻ mặt Thương Diễm Túc, rõ ràng chính là đối với hành vi của Lãnh Thanh Nghiên không hề có ý định trách cứ, thậm chí hình như còn có một chút thích thú. Vết thương như vậy lại xuất hiện ở vị trí ái muội như vậy, hơn nữa bọn họ lại là vợ chồng trong lúc làm việc thân thiết, người ngoài như bọn họ làm sao có thể nhận xét được? Mộc Ngao Nhiên chỉ có thể ra vẻ oán trách liếc nhìn Lãnh Thanh Nghiên một cái, nói: “Thiên Dao, con thật là không hiểu chuyện gì cả, sao lại có thể làm... làm Vương gia bị thương chứ?” Phụ thân dạy phải, nữ nhi sẽ nhớ kỹ”. Mộc Kiệt cười nói: “Thiên Dao quả thật là rất không hiểu chuyện, mong rằng Vương gia đại nhân đại lượng, tha thứ cho”. “Điều đó là đương nhiên, cho dù Mộc gia chủ không nói bốn Vương cũng sẽ tha thứ, dù sao, nàng chính là ái phi của bốn vương!” Từ sau khi bước vào Mộc gia, xưng hô của hần đối với nàng liền trực tiếp đổi thành ái phi, mà đối với cái tên Mộc Thiên Dao cũng chưa từng thốt ra từ miệng hần. Mộc Ngao Nhiên nhìn đến hai nha hoàn đứng phía sau Lãnh Thanh Nghiên, trên mặt có nghi hoặc, không khỏi hỏi: “Thiên Dao hai nha hoàn này bên người con, sao nhìn có vẻ lạ mắt vậy? Không biết hai nha hoàn hồi môn đâu rồi?” Thương Diễm Túc nhấp lấy ngụm rượu nhỏ, tùy ý nói: “À, bốn vương thấy hai nha hoàn kia có vẻ tay chân vụng về, sợ hầu hạ Vương phi không tốt, cho nên đã thay đổi hai người khác”. Lời này, mọi người đang ngồi cũng không có ai tin tưởng, nhưng tất cả mọi người đều bày ra vẻ mặt gật đầu ‘thì ra là thế’, trong lòng Mộc Kiệt cũng âm thầm nảy ra ý nghĩ ác độc. Như vậy, hần muốn nắm giữ mọi ngôn hành cử chỉ của Lãnh Thanh Nghiên trong tay có vẻ phiền toái hơn, Lạc Vương phủ, đó là nơi mà Mộc gia muốn xâm

nhập vào nhất và cũng là nơi khó khăn nhất. Mộc Ngao Nhiên liếc mắt nhìn thê tử đang ngồi bên cạnh, Mộc phu nhân vẻ mặt bình tĩnh, giống như căn bản không nhìn thấy ánh mắt của hắn, về mặt từ ái nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Thiên Dao, mẹ nhớ là có từng nghe con nói qua, trong nhiều nha hoàn như vậy, hai người kia là hợp tâm ý con nhất, như thế nào hiện tại...” “Đây là ý của bốn Vương, Mộc phu nhân có ý kiến gì sao?” Trái lại với vẻ mặt bình tĩnh của Thương Diễm Túc, ánh mắt lại tản ra vô số lạnh lùng, trong lòng Mộc phu nhân không khỏi phát lạnh, vội vàng cúi đầu không dám tiếp tục nhìn hắn, có chút sợ hãi nói: “Thần phụ chỉ là thuận miệng hỏi như vậy, cũng không có ý gì khác”. Mộc Ngao Nhiên cũng hung hăng trừng mắt nhìn thê tử một cái, sau đó quay đầu về phía Thương Diễm Túc có lỗi, nói: “Vương gia thứ tội, nội tử* không hiểu quy củ, động chạm Vương gia, mong rằng Vương gia nể mặt Thiên Dao, mà tha cho nàng”. *Nội tử : vợ Thương Diễm Túc cau mày lại, lạnh lùng nhìn Mộc phu nhân, chẳng qua giống như thực sự để ý đến Mộc Thiên Dao, mà không so đo với bà ta, tùy tay cầm lấy chén rượu trước mặt đưa lên chậm rãi uống. Thấy thế, Mộc phu nhân nhẹ nhàng thờ ra, ngồi ngay ngắn trên ghế, không dám tiếp tục hỏi vấn đề này. Lãnh Thanh Nghiên từ đầu tới cuối đều thờ ơ lạnh nhạt, vui vẻ nhìn hai bên người sống ta chết, nhìn đến Mộc phu nhân bởi vì một câu của Thương Diễm Túc, vì một ánh mắt mà ngay cả thờ cũng không dám thờ lớn, trong đầu đột nhiên liên hiện ra một câu: kẻ ác ắt có kẻ ác hơn trị “Suy nghĩ cái gì?” Thương Diễm Túc cúi người đến bên tai của nàng, nhẹ giọng hỏi. Lãnh Thanh Nghiên thoáng ngẩn đầu, nói: “Một câu nói”. Mày khê nhieu, câu trả lời này nằm ngoài dự đoán của hắn, “Câu gì?” “Kẻ ác ắt có kẻ ác hơn trị”. Ánh mắt Thương Diễm Túc híp lại, trong mắt bắt đầu xuất hiện giống bão nguy hiểm, tay chậm rãi vươn đến eo nhỏ của nàng khẽ捏 một cái, nói: “Chẳng lẽ ở trong mắt Nghiên nhi, ta là kẻ ác?” Động tác này của hắn khiến cả người nàng cứng đờ, sau đó trầm mặc không nói gì, nàng không biết nếu nàng nói hắn chính là kẻ ác trong câu nói đó, thật không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì, thật sự, có điểm sợ hãi. Hai người nói chuyện giọng vô cùng nhỏ, nhỏ đến mức Mộc Kiệt cùng Mộc Ngao Nhiên ngồi ở bên cạnh cũng đều không thể nghe thấy rõ ràng, chỉ là hành động của bọn họ trong mắt người ngoài, tự nhiên chính là vợ chồng son liếc mắt đưa tình. Hai phụ tử Mộc Kiệt cùng Mộc Ngao Nhiên liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, không ngờ rằng, nàng ta lại có thể khiến Thương Diễm Túc làm như vậy trước mặt mọi người, hay là, hành vi của Thương Diễm Túc chính là giả bộ làm cho bọn họ xem mà thôi? Hắn là cái sau đi, nếu không thực sự khinh địch để cho một nữ nhân như vậy ảnh hưởng tới, hắn sẽ không còn là Thương Diễm Túc, cũng không có khả năng làm cho Mộc gia phải cố gắng lâu như vậy đều không thể đưa mặt thám cùng nội gián vào bên trong Lạc Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Huyền Ảnh Bồng Nguyệt

Sau khi dùng xong bữa trưa, cũng không có ở lại Mộc gia quá lâu, mặc dù trong lúc đó, Mộc phu nhân đã lấy thân phận người mẹ ra lấy cớ, muốn cùng với Lãnh Thanh Nghiên nói chuyện riêng, nhưng mà Thương Diễm Túc không muốn giao người, bà ta có thể nói thẳng tại đây, cũng không phải chuyện gì không thể cho ai biết. Hành vi này của hắn trong mắt người Mộc gia, đều nghĩ rằng Lãnh Thanh Nghiên bị Thương Diễm Túc hạn chế tự do, mà rơi vào trong mắt Lãnh Thanh Nghiên, lại vô cùng cảm kích hắn, hắn là hắn biết bọn họ muốn nói chuyện riêng với nàng là có ý gì, cho nên rõ ràng ngay cả cơ hội để bọn họ giao việc cho nàng cũng không hề có. Xe ngựa chạy trên đường quay về Lạc vương phủ, bất kể là Lãnh Thanh Nghiên hay là Thương Diễm Túc, chuyến đi Mộc gia hôm nay chẳng qua cũng chỉ là đi ngang qua mà thôi, Lãnh Thanh Nghiên cũng không cho là, về sau nàng có thể chủ động đi đến Mộc gia, nàng thật vất vả mới khiến cho sự nắm giữ của Mộc gia đối với nàng lơ lửng một chút, tất nhiên là phải nắm chắc lấy cơ hội này rồi. Nhưng mà, cho dù có như vậy, Mộc gia vẫn có thể dễ dàng đôi phó với nàng như cũ, mà đồng thời, nàng cũng đã sa và bên trong Lạc Vương phủ, Mục tiêu tự do của nàng, vẫn rất xa xôi đối với nàng. Mà điều duy nhất đáng được ăn mừng là, Lạc vương phủ so với Mộc gia cũng cho nàng tự do hơn một chút. Thương Diễm Túc từ khi lên xe vẫn nắm chặt lấy tay nàng, Lãnh Thanh Nghiên cũng xuôi theo hắn, nàng biết cho dù có phản kháng cũng không có tác dụng gì, chỉ đưa tay còn lại vén rèm lên, nhìn thế giới bên ngoài, dường như nàng chưa có đi hết, hầu như cũng chưa nhìn ngắm hết thế giới này. Không biết từ chỗ nào, mơ hồ truyền đến một tiếng ca, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên giật mình, vội vàng vén rèm rộng ra hơn nữa, muốn đem tiếng ca kia cẩn thận nghe cho rõ ràng. “Làm sao vậy?” “Tiếng ca này là từ đâu truyền đến?” Thương Diễm Túc khẽ cau mày, về mặt có một chút treu tức khó hiểu, hỏi: “Muốn đi xem sao?” Khó hiểu quay đầu nhìn hắn, xem cái gì? Đến nơi mà tiếng ca kia truyền ra sao? Nhưng Thương Diễm Túc cũng không có chờ nàng trả lời liền lên tiếng dặn xa phu bên ngoài xe ngựa: “Đi đến Huyền Ảnh Bồng Nguyệt”. “Đạ!” Sau đó xe ngựa liền quay ngược lại đường cũ, đến nơi gọi là Huyền Ảnh Bồng Nguyệt theo lời Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên nhìn hắn, hỏi: “Huyền Ảnh Bồng Nguyệt? Đó là chỗ nào?” Thương Diễm Túc cũng không có trả lời nàng, chỉ nói câu: “Đến đó nàng sẽ biết”. Sau đó đã đem tầm mắt chuyển ra bên ngoài xe ngựa. Liếc nhìn hắn một cái, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có tiếp tục hỏi, nhìn cảnh vật xung quanh người người đi trên đường qua cửa sổ, càng ngày càng nghe rõ tiếng ca, trong mắt chợt hiện lên vẻ ngạc nhiên cùng nghi ngờ, không hiểu sao ngay cả tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn. Xe ngựa dừng lại trước một tòa lầu hoa mỹ tinh xảo, mà tiếng ca Lãnh Thanh Nghiên nghe được thật sự là từ nơi đó truyền ra. Ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà ba tầng lầu này, trên biển hiệu là hàng chữ rồng bay phượng múa “Huyền Ảnh Bồng Nguyệt” bốn chữ to, cửa lớn mở một nửa, từ cửa nhìn vào có thể thấy bên trong người ra vào tấp nập. Thương Diễm Túc tự tay giúp đỡ nàng xuống xe ngựa, cũng không nói thêm gì, nắm tay nàng kéo vào bên trong, vừa mới tiến vào, liền thấy một nam tử mặc quần áo màu lam đi tới, hơi khom người về phía Thương Diễm Túc, cung kính nói: “Tham kiến Vương gia, không biết ngài cần phục vụ gì không ạ?” Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, tim đập bỗng nhanh hơn, cảnh tượng này, vì sao lại cảm giác quen thuộc đến như vậy? “Vì sao ở cổ đại lại chỉ có thanh lâu chứ? Cho dù có tiểu quan* cũng chỉ là cung cấp cho nam nhân sử dụng, thật sự là không công bằng a, nếu như ta thật sự không cần thận mà xuyên qua giống như trong tiểu thuyết, ta nhất định sẽ mở một thanh lâu ở cổ đại chỉ chuyên phục vụ nữ nhân, đương nhiên, nếu nam nhân muốn đến cũng hoàn toàn không có vấn đề gì, chỉ cần có tiền, hay bạc là được!” *Tiểu quan : nam sủng “Em nói nữ tử ở cổ đại đường cửa lớn không ra cửa sau không bước, lại còn có thêm lễ giáo nghiêm khắc trời buộc, tuyệt đối không có khả năng ra cửa đi đến thanh lâu? Tiểu tử, chẳng lẽ em không biết nữ nhân một khi đã nổi tâm hấp sắc so với nam nhân còn đáng sợ hơn? Hay là, em đang nghi ngờ năng lực của bản thiếu tướng sao?” “Ta sẽ mở một thanh lâu, sau đó mỗi ngày nằm ở trên giường đếm bạc, ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, cuộc sống thích ý, tiêu điều tự tại, TMD (câu chữ = con me nó ^^!) huấn luyện cùng nhiệm vụ đi!”... Phản ứng của Lãnh Thanh Nghiên làm cho Thương Diễm Túc có chút bất ngờ, vì sao nàng lại nhìn nơi này đến gần người? Là bị cảnh tượng nơi này dọa sao? Nhưng mà về mặt của nàng, giống như không hề bị dọa đến a. “Nghiên nhi?” Bên tai vang lên giọng nói của Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên đang đắm chìm trong suy nghĩ liền khôi phục lại, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hỏi: “Chỗ nơi này là ai?” Không ngờ ở thời đại này lại có một thanh lâu giống như những gì nàng đã từng nghĩ đến, nhìn xung quanh một vòng gần như hai phần ba là nữ nhân, còn có nam tử tuần mĩ đang ở trên đài ca hát, Lãnh Thanh Nghiên nhìn không được hoài nghi, có phải ông chủ nơi này cũng xuyên qua giống như nàng hay không a? Cho dù với tính cách đối với chuyện gì cũng không hề có hứng thú của Lãnh Thanh Nghiên, giờ phút này lại nhìn không được thật muốn biết, ai là ông chủ của nơi này? Tại thời không không biết tên này, nếu có thể gặp gỡ một người khác cũng là xuyên qua, cho dù hai người căn bản là không biết nhau, cũng sẽ có thể cảm giác được, thì

ra mình không phải là cô đơn như vậy. Nam tử áo xanh đứng ở bên cạnh, nhẹ nhàng mà đánh giá Lãnh Thanh Nghiên, nghe được lời nói của Lãnh Thanh Nghiên nhin không được nói: “Ông chủ nơi này chính là người đứng trước mặt ngài đây”. Câu trả lời này khiến cho Lãnh Thanh Nghiên sùng sốt một chút, cũng là khiến lòng nàng có một chút mất mát, nàng có thể khẳng định, Thương Diễm Túc tuyệt đối là người sinh trưởng tại thời đại này. Thương Diễm Túc khẽ cau mày, nói: “Đường như ái phi đối với chuyện ta là ông chủ nơi này không được vừa lòng cho lắm”. Ái phi? Nam tử áo xanh kia chớp chớp mắt, nhìn Lãnh Thanh Nghiên trong mắt càng thêm nhiều tia tìm tòi nghiên cứu, chẳng lẽ đây là tân Vương phi Lạc vương vừa lấy sao? Thật sự là chuyện mới mẻ, không ngờ hẳn lại dễ dàng tiếp nhận quân cờ được gả làm Vương phi này. Lãnh Thanh Nghiên lắc đầu, nói: “Ta chỉ là thấy có chút ngạc nhiên”. “Thất ca, tại sao huynh lại ở nơi này vậy?” Phía sau vang lên một giọng nói xa lạ, nghe giọng điệu của hẳn dường như việc Thương Diễm Túc xuất hiện ở trong này khiến hẳn vô cùng kinh ngạc. Lãnh Thanh Nghiên xoay người về phía phát ra tiếng nói, liền nhìn thấy một thiếu niên mặc quần áo màu tím y khoảng chừng mười năm mười sáu tuổi, thất lung mang theo ngọc bội, trong tay cầm một chiếc quạt bằng ngà voi, khuôn mặt hình trái hạnh, tư thái thanh tao lịch sự, con người linh động, giống như hạt châu hấp dẫn người khác. Ở bên cạnh hẳn, còn có một người khác song hành với hẳn, người này Lãnh Thanh Nghiên lại biết, Cầm vương Thương Diễm Hách. Dáng người cao gầy tuấn nhã, quần áo làm bằng tơ lụa tốt nhất, một đầu tóc dùng trăm ngọc cố định lại, càng tỏ đậm thêm vẻ đẹp phi phàm của một vị công tử xuất chúng. Tươi cười kia mang theo điểm phong lưu, cảm hơi hơi nâng lên, một đôi mắt đen láy như ngọc thạch tỏa sáng. Mới vừa đi vào cửa, hẳn liền nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên, vẻ mặt thoáng sợ hãi, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, bước nhanh đi đến trước mặt Thương Diễm Túc, trước tiên chấp tay thi lễ với Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Tham kiến thất tẩu!” Sau đó dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đụng vào Thương Diễm Túc, cười đến có chút tà ác nói: “Thất ca, sao huynh lại dẫn thất tẩu đến nơi này a? Huynh cũng biết Huyền Ảnh Bồng Nguyệt của chúng ta có bao nhiêu mỹ nam vĩ đại a, vạn nhất thất tẩu coi trọng một vị nào đó, huynh sẽ phải làm sao bây giờ?” Thương Diễm Túc lạnh lùng nhìn hẳn một cái, sau đó quay đầu chỉ vào vị tử y công tử kia, lạnh lùng nói với Lãnh Thanh Nghiên: “Đây là con trai độc nhất của cửu hoàng thúc, Thương Diễm Trạch”. Thương Diễm Trạch đầu tiên là chấp tay thi lễ với Lãnh Thanh Nghiên nói: “Tham kiến thất tẩu!” Quan hệ của hẳn cùng với hai vị huynh đệ Thương Diễm Túc vô cùng tốt, hơn nữa hẳn cũng là đứa cháu được thương Lang Hoàng sủng ái nhất, đối với Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách xưng hô cho tới bây giờ đều là Thất ca cùng Cửu ca. Lãnh Thanh Nghiên gật đầu ra hiệu, không biết vì sao, đối với vị thiếu niên này, không hiểu sao sinh ra cảm giác rất tốt, tổng cảm thấy, dường như trên người hẳn có cái gì đó khiến cho nàng thực thích. Thương Diễm Hách tiến đến trước mặt nàng, cười tủm tỉm nói: “Thất tẩu a, nếu như tẩu muốn xem mỹ nam ở nơi này thì cứ nói thẳng một tiếng là được, không cần khách khí a! Nê mặt tẩu là tẩu tử của bốn Vương, bốn vương sẽ giảm giá cho tẩu”. Thương Diễm Trạch cũng đi đến bên cạnh, đôi mắt to mở lớn, bày ra vẻ mặt thực thuần khiết, nói: “Lời này của Cửu ca không đúng rồi, nếu là thất tẩu, tất nhiên sẽ là miễn phí rồi, đệ thật sẽ rất ngưỡng mộ nếu thu bạc của thất tẩu a”. “Đệ nói vậy cũng đúng a, thất tẩu, tẩu thực sự là lời rồi, miễn phí a!” Thương Diễm Túc ánh mắt híp lại nhìn hết thấy, lạnh lùng nhìn hai người kia, bọn họ đây là đang làm gì? Xui khiến Nghiên nhi hồng hạnh xuất tường? (là đi ngoại tình a) Nhìn hai người này, Lãnh Thanh Nghiên cảm giác được có điểm buồn cười, tâm tình cũng tốt lên một chút, mang theo điểm vui đùa nói: “Các người có thể quyết định vấn đề có hay không thu bạc của ta sao?” “Đương nhiên là có thể, chúng ta là ông chủ nơi này a!” “Ông chủ? Lãnh Thanh Nghiên không khỏi đưa mắt nhìn nam nhân áo xanh kia, mà nam nhân áo xanh kia cũng nhìn ra điểm hoài nghi trong mắt Lãnh Thanh Nghiên, nhẹ giọng nói: “Vương phi đừng hiểu lầm, Huyền Ảnh Bồng Nguyệt này là do ba vị Vương gia cùng nhau sở hữu”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Một người khác

Chín ngày sau khi thành thân, Thương Diễm Túc không cần đi vào triều sớm, mà vào canh năm ngày thứ mười, Lãnh Thanh Nghiên còn đang trong giấc mộng bị Thương Diễm Túc vô tình đánh thức. Không kiên nhẫn như vậy, mở to mắt lạnh lùng nhìn hẳn, Thương Diễm Túc không để ý đến sự tức giận của nàng, cầm triều phục trong tay quăng trước mặt nàng, nói: “Ái phi, nàng còn có thể ngủ tiếp như vậy hả? Còn không mau đứng lên giúp bốn Vương thay quần áo?” Khóe miệng run rẩy vài cái, Lãnh Thanh Nghiên không thêm để ý đến hẳn, quay người lại tiếp tục ngủ, muốn nàng giúp hẳn thay quần áo, nằm mơ đi! Nhưng mà sớm thật a, sớm như vậy đã phải rời giường vào triều, hoàng đế cô đại thật không có nhân tính. Thương Diễm Túc nhìn chăm chăm bóng lưng Lãnh Thanh Nghiên, chờ mong nàng có thể đứng lên giúp hẳn thay quần áo, đây chính là việc mà thê tử phải làm, nhưng hẳn sớm phải thất vọng rồi, Lãnh Thanh Nghiên vẫn tiếp tục nằm ở đó ngay cả động đậy một chút cũng không có, chứ đừng nói là đứng lên giúp hẳn thay quần áo. Bất đắc dĩ đành phải tự mình động thủ, đợi đến khi đã sửa sang lại ổn thỏa mọi thứ, hẳn đưa tay kéo Lãnh Thanh Nghiên từ trên giường lại, cúi đầu hướng đến phần mồi của nàng, hung hăng hôn trong chốc lát mới cảm thấy mỹ mãn rồi đi, lại chỉ cần rửa mặt một chút, ăn một chút bữa sáng rồi đi vào triều. Lãnh Thanh Nghiên ngồi ở trên giường, sắc mặt âm trầm nhìn phượng hướng Thương Diễm Túc vừa rời khỏi, vừa rồi, nàng vừa mới có điểm buồn ngủ, bị hẳn làm loạn như vậy, làm sao còn có nửa điểm buồn ngủ? Điều này khiến cho nàng thật sự là có ý nghĩ muốn giết người. Nằm ở trên giường đến nửa ngày, nàng không có đến nửa điểm buồn ngủ lại, Lãnh Thanh Nghiên bất đắc dĩ chỉ có thể mở to hai mắt, lẳng lẳng nhìn đỉnh giường ngăn người, sau đó cũng không biết khi nào thì, nàng đã lại ngủ thiếp đi. Đợi đến khi nàng lại tỉnh lại, mặt trời dường như đã lên cao lắm rồi, ánh mặt trời từ khe hở của cửa sổ chiếu vào trong phòng, vừa vịn chiếu vào trên mặt của nàng, khiến cho nàng không thể lập tức mở mắt ra được. Nàng cũng không gọi hai nha hoàn tùy thân đến hầu hạ nàng, bởi vì nàng cũng không phải Mộc Thiên Dao thật sự, không có thói quen được hầu hạ, hơn nữa nghĩ đến việc đi đến đâu cũng có người đi theo, điều này làm cho nàng rất khó chịu. Tất cả mọi chuyện đều là chính mình động tay làm, đi đến tiền viện, quân gia sớm đã ở bên trong chờ lâu, nhìn thấy nàng đi ra vội vàng phân phó nha hoàn, để các nàng đem đồ ăn đã chuẩn bị tốt bụng lên. “Không cần!” “Vương phi, làm sao có thể không ăn sáng chứ? Chuyện này đối với thân thể sẽ không tốt!” Quân gia cung kính đứng ở bên cạnh, thấy Lãnh Thanh Nghiên ngăn trở bọn nha hoàn đi bưng đồ ăn, không khỏi nói. Lãnh Thanh Nghiên lắc đầu, nói: “Thật sự không cần, ta muốn đi ra ngoài đi một chút, đợi đến lúc đói có thể ăn đồ ăn bên ngoài”. “Vương phi muốn đi ra ngoài? Vậy để cho hai nha hoàn Hương Lan và Hương Mai đi theo hầu hạ Vương phi đi”. “Không cần, một mình ta ra ngoài là được rồi, không cần người khác đi theo hầu hạ”. “Đạ! Không biết Vương phi còn điều gì dặn dò hay không?” Quân gia từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu, dáng vẻ cung kính, đối với vị quân gia này, Lãnh Thanh Nghiên cũng rất có thiện cảm, bởi vì cho tới bây giờ đều không có nhìn thấy hẳn đối với bất luận kẻ nào nổi giận, luôn làm hết sức với khả năng của mình, đối với chuyện của chủ tử cũng chưa bao giờ hỏi nhiều. Người như vậy, thường thường so với người bình thường sống được rất tốt. Lãnh Thanh Nghiên không có mang theo nha hoàn nào liền ra cửa, tình tế xem xét nơi nàng đã sinh hoạt đến mười sáu năm nay, nhưng dường như chưa có đi ngắm được hết toàn bộ thế giới này, bất tri bất giác đã đi tới cửa Huyền Ảnh Bồng Nguyệt, ngẩng đầu nhìn bốn chữ to kia, bên trong còn truyền ra tiếng huyền ảo, Lãnh Thanh Nghiên này không khỏi khẽ nhíu mày. “Thất tẩu?” Sau lưng đột đột nhiên vang lên tiếng nói Lãnh Thanh Nghiên xoay người về phía đó, liền thấy được Thương Diễm Trạch, hẳn đang mỉm cười nhìn nàng, đối với sự xuất hiện của nàng

có chút bất ngờ. Lãnh Thanh Nghiên hơi nghiêng người về phía hắn, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là vừa vắn đi ngang qua”. Thương Diễm Trạch nhếch miệng lộ ra một nụ cười sáng lạn, đưa tay chỉ vào cửa Huyền Ảnh Bồng Nguyệt, nói: “Nếu đã khéo như vậy đi ngang qua nơi này, vậy vào bên trong ngồi một chút đi, tin tưởng tất cả hẳn là sẽ không có ý kiến gì đâu, cùng lắm thì đệ sẽ phải các cô nương đến hầu hạ tâu là được”. Thương Diễm Trạch tươi cười rất có sức hút, trên mặt Lãnh Thanh Nghiên không khỏi nhu hòa đi rất nhiều, khoe miệng thoáng cong lên hiện lên một cái độ cong nhọt nhọt, gật đầu, nói: “Vậy phiền toái người”. Tuy rằng thực nhọt nhẹo, dường như không biết nói tiếp thế nào, nhưng Lãnh Thanh Nghiên tươi cười khiến cho Thương Diễm Trạch ngỡ người một chút, sau đó vội vàng xua tay nói: “Không phiền toái không phiền toái, tất tâu có thể quang lâm bốn điểm, đây chính là vinh hạnh của tiểu đệ, mời!” Ngồi trong hàng ghế trên lầu hai, Lãnh Thanh Nghiên nhìn cảnh tượng náo nhiệt phía dưới, đột nhiên hỏi: “Lúc trước là ai đã nghĩ ra được mở một nhà, à, thanh lâu?” Thương Diễm Trạch mỉm cười, trên mặt dường như còn có chút thẹn thùng, nói: “Này, lúc đó cũng chỉ là thuận miệng nhắc tới, kết quả không ngờ rằng Cửu ca lại rất có hứng thú với đề nghị này, còn đem cả Thất ca kéo đến đây”. Câu trả lời này khiến cho Lãnh Thanh Nghiên sùng sột một chút, không khỏi liếc hắn nhiều hơn một chút, “Người nói, đề nghị này là người đề xuất?” “Đúng”. “Vì sao người lại nghĩ đến mở một khách điểm như vậy?” Thương Diễm Trạch nở nụ cười, nói: “Kỳ thật cũng không phải đề nghị ra được, đệ cũng chỉ là nghe từ một người khác nhắc tới, sau đó khi nói chuyện cùng Cửu ca đã vô tình nói đến”. “Một người khác?” “Đúng, hẳn cảm thấy trên đời này chỉ có thanh lâu, cho dù có là tiểu quan cũng chỉ là cung cấp phục vụ chon nam nhân, thật sự là có điểm không công bằng, nếu như hắn có năng lực, hẳn nhất định sẽ mở một thanh lâu chuyên cung cấp cho nữ nhân đến hưởng lạc, đương nhiên, nam tử cũng có thể vào, chỉ cần có ngân lượng. A? Thất tẩu, tẩu làm sao vậy?” Nói được một nửa, đột nhiên phát hiện sắc mặt Lãnh Thanh Nghiên càng lúc càng trở nên kỳ lạ, lại dùng một loại ánh mắt thực kỳ quái nhìn hắn, điều này làm cho Thương Diễm Trạch có chút không được tự nhiên, cũng có chút lo lắng. Lãnh Thanh Nghiên há miệng thờ đốc, nhưng lại không hề phát ra tiếng gì, chỉ sững sờ nhìn Thương Diễm Trạch, vì sao, những lời này tại sao lại nghe quen thuộc đến như vậy? Vì sao hắn lại nói ra những lời như vậy? Người kia, ở trong miệng hắn rốt cuộc là ai? “Thất tẩu?” Về mặt của Lãnh Thanh Nghiên làm cho Thương Diễm Trạch sợ hãi, đưa tay ở trước mặt nằng phe phẩy vài cái, khăn trương hỏi, “Tẩu làm sao vậy?” Lãnh Thanh Nghiên giật mình tỉnh lại, sắc mặt dần dần bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng đã loạn thành một mớ. Thật muốn hỏi, hỏi hắn người đã nói những lời này với hắn là ai? Nhưng mà đến lúc này, nằng vì sao lại cảm thấy thực sợ hãi? “Ta, có thể hỏi một tiếng, cái kia, người mà đã nói với người những lời này, là ai chẳng?” “Nghe vậy, Thương Diễm Trạch sùng sột một chút, sau đó trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười đặc biệt nhu hòa, nhẹ giọng nói: “Một người rất quan trọng”. Nhìn Thương Diễm Trạch, trước mắt không khỏi hiện lên nụ cười trong sáng kia, sau đó một khuôn mặt tươi cười cũng chậm rãi hiện lên, Lãnh Thanh Nghiên đồng tử một trận co rút nhanh, tay gắt gao nắm lại, cả người đều run nhẹ nhẹ, A Trạch? Nhưng mà, nằng cũng không dám tiếp tục hỏi, mặc kệ hắn rốt cuộc có phải A Trạch hay không, nằng cũng không muốn biết rõ ràng. Hắn là con trai độc nhất của Cửu Vương gia, đứa cháu mà Thương Lang Hoàng sùng ái nhất, nếu nói là ngân vạn sùng ái tập trung vào một người nữa điểm cũng không thấy kì quái, cho dù hắn thật sự là A Trạch thì thế nào? Nằng có thể nhẫn tâm phá hủy cuộc sống của hắn sao? Đương nhiên, nếu hắn không muốn nói, vậy lại càng không thể tiếp tục hỏi. Cúi đầu nhẹ giọng nói: “Vậy sao? Ta nghĩ người đó cũng là một người rất quan trọng với người, nếu không người sao có thể chỉ vì một câu nói của hắn mà mở một thanh lâu như vậy chứ?” Thương Diễm Trạch nhìn nhìn Lãnh Thanh Nghiên, đối với phản ứng của nằng có chút để ý, chần chờ hỏi: “Thất tẩu, Tẩu vừa rồi, thật sự không có việc gì sao?” “Không có việc gì, chỉ là tối hôm qua nghỉ ngơi không được tốt lắm, hôm nay hơi mệt nên nhìn không được thần một chút”. Nghe vậy, Thương Diễm Trạch lại bày ra vẻ mặt vô cùng hiểu biết, liên tục gật đầu nói: “Thì ra là như vậy a? Nhưng cái này thực đúng là không có cách nào a, cảm tình của Thất ca cùng Thất tẩu thật là tốt làm cho đệ hâm mộ đâu!” Lãnh Thanh Nghiên cũng không có giải thích cái gì, mỉm cười, nói: “Nếu thực hâm mộ, sao không nhanh đi thú một nương tử về nhà đi?” Thương Diễm Trạch nhìn Lãnh Thanh Nghiên tươi cười lảng lảng ngăn người, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, không khỏi sợ hãi than nói: “Thất tẩu, thất ca đã bao giờ nói với tẩu, bộ dáng tẩu cười lộ ra quả thực không phải người!” “Không phải người?” “Ai, thất tẩu, tẩu hiểu ý đệ nói cái gì mà”. Lãnh Thanh Nghiên chỉ cười mà không nói, cứ như vậy đi, có một số việc, chỉ cần nằng biết là được rồi, về phần hắn, vẫn là tiếp tục làm tiểu Vương gia của hắn, trải qua cuộc sống tiêu dao của hắn đi, tuy rằng nằng còn không có xác thực được hắn thật sự là A Trạch, tuy rằng loại chuyện này có điểm không thể tưởng tượng. Nằng chỉ cần biết rằng, ở thế giới này, nằng gặp một người cười đến đơn thuần như đệ đệ của nằng là được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Cho ăn thuốc độc

Cũng không có ở lại Huyền Ảnh Bồng Nguyệt quá lâu, sau khi suy đoán Thương Diễm Trạch có thể là đệ đệ của mình, bên ngoài mặt Lãnh Thanh Nghiên tuy rằng trước sau vẫn một bộ điểm tĩnh, nhưng tâm cũng đã muốn loạn thành một đoàn. Cự tuyệt Thương Diễm Trạch muốn đưa nằng trở về Lạc vương phủ, Lãnh Thanh Nghiên chậm rãi ở trên đường đi về, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng của kiếp trước, tuy rằng đã không có ba mẹ, nhưng nằng còn có một người thân duy nhất ở bên cạnh, khi đó với nằng mà nói, vẫn là thực hạnh phúc đi? Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ông trời, ông thật là thích đùa giỡn người ta. Kỳ thật, nằng vẫn rất muốn đi xác nhận một chút, Thương Diễm Trạch rốt cuộc có phải Lãnh Thanh Trạch hay không, nhưng mà, xác nhận hẳn là ‘hắn’ rồi sẽ thế nào? Nằng cũng không có ý định có quan hệ với hắn a! Nằng còn rất nhiều việc cần phải hoàn thành, có nhiều chuyện thân bất do cơ (tự bản thân không thể quyết định), làm sao có thể nhẫn tâm phá hỏng cuộc sống của hắn? Kiếp trước, chính nằng đã không thể bảo vệ tốt cho hắn, kiếp này, nằng sao có thể kéo hắn từ cuộc sống vô ưu vô lo xuống vực sâu? Phía trước xuất hiện một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi vẻ mặt lạnh lùng, khi vừa đi tới bên người nằng thoáng dừng lại một chút, sau đó rất nhanh liền biến mất tại chỗ rẽ tiếp theo, mà Lãnh Thanh Nghiên cũng đột nhiên dừng lại, vừa rồi, một giọng nói lạnh lùng truyền vào tai nằng: “Thập Cửu, chủ nhân cho mời!” Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt lại hít sâu một hơi, có điểm hồi hận vừa rồi cự tuyệt hảo ý đưa về của Thương Diễm Trạch. Nhưng hiện tại cũng không phải lúc để suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là thoáng do dự một chút, nằng liền xoay người đi về phía mà nam tử kia vừa biến mất, kỳ thật nằng cũng đã sớm dự liệu đến Mộc gia đã thiếu kiên nhẫn, có thể mãi cho đến hôm nay mới đến tìm nằng, đã làm cho nằng có điểm bất ngờ. Mộc Kiệt lạnh lùng nhìn nằng, đứa cháu gái này từ trước tới nay cũng chưa được hắn để tại trong lòng, thậm chí còn bị hắn bồi dưỡng thành tử sĩ, lại nghĩ đến sẽ đem nằng thủ tiêu đi, nhưng hiện tại, hiển nhiên hắn không thể làm như vậy. Vốn nghĩ rằng khi Lãnh Thanh Nghiên thay thế Mộc Thiên Dao gả vào Lạc vương phủ, ít nhất bên trong Lạc vương phủ sẽ có cơ sở ngầm, lại không ngờ rằng hai nhà hoàn toàn đều bị Thương Diễm Túc trực tiếp dời đi bên người Lãnh Thanh Nghiên, mà xem ra Lãnh Thanh Nghiên dường như cũng bị hạn chế tự do a, lúc trước, quả thật là hắn đã nghĩ như vậy, nhưng vào khi nhận được tin tức Lãnh Thanh Nghiên một mình ra khỏi Lạc vương phủ, hẳn không biết có bao nhiêu khiếp sợ, chẳng lẽ Thương Diễm Túc lại cho nằng quyền tự do ra vào Vương phủ? Nhưng trong tình huống như vậy, Lãnh Thanh Nghiên căn bản là không có chủ động liên lạc với Mộc gia, chuyện này làm cho Mộc Kiệt rất tức giận, vô cùng vô cùng tức giận. “Thập Cửu, vì sao qua nhiều ngày như vậy mà không có tin tức gì?” Lãnh Thanh Nghiên hồ hững hồ nói: “Thuộc hạ cũng không có phát hiện có tình

huống gì đặc biệt”. “Phải không?” “Dạ!” “Hừ hừ, thật tốt a, Thập Cửu, ta thấy là đã nhìn nhầm người rồi, không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã khiến cho Thương Diễm Túc không hề phòng vệ với người, lại có thể để cho người tự do ra vào Lạc vương phủ!” Lãnh Thanh Nghiên hơi hơi giật mình, Thương Diễm Túc quả thật là không có bố trí phòng vệ với nàng, đây cũng là điều khiến cho nàng không hiểu, có điều điều này, nàng cũng không có tính nói cho Mộc Kiệt biết. Đối với Mộc Kiệt, cái vị được xưng là ông ngoại trên danh nghĩa này, ở trong lòng của nàng căn bản không có chút địa vị nào, nếu có thể, nàng một chút đều không ngại giết chết toàn bộ người Mộc gia. Thương Diễm Túc hẳn là có năng lực như thế à? Cho nên cứ hòa thuận vui vẻ với hắn sau này có thể giúp mình được một phen, hơn nữa nếu như Mộc gia thật sự bị tiêu diệt, như vậy nàng có thể trực tiếp thoát khỏi sự nắm giữ của bọn họ. Mộc Kiệt khẽ nhăn mặt lên vài cái, từng bước đi đến gần Lãnh Thanh Nghiên, sắc mặt âm trầm nói: “Như vậy mấy ngày nay ở trong đó, sinh hoạt trong Lạc vương phủ hoặc là Thương Diễm Túc thật sự không có phát sinh chuyện gì sao?” “Không có!” “Cũng không có phát hiện bên trong Lạc vương phủ có nơi nào đặc biệt hoặc là...” “Không có!” Trong mắt Mộc Kiệt xuất hiện tia lửa giận cùng sát khí: “Thập Cửu, người đang cái mệnh ta sao?” “Không dám, Thập Cửu nói hoàn toàn là thật!” Đến lúc này, sắc mặt Lãnh Thanh Nghiên vẫn như cũ không thay đổi, lạnh nhạt mà đối diện với Mộc Kiệt, cho dù đối với động tác của hắn, hay toàn bộ sát khí của những từ sĩ khác đều đặt trên người nàng, nàng lại vẫn như cũ là mặt không đổi sắc. Đối với vẻ mặt lạnh lùng của Lãnh Thanh Nghiên, từ khi nàng ba tuổi, Mộc Kiệt cũng đã được biết đến, qua nhiều như vậy năm, bất kể có xảy ra chuyện gì, dường như đều không thể làm cho sắc mặt nàng thay đổi một chút. Nhớ tới thời điểm năm nàng ba tuổi, lần đầu tiên tiến vào bên trong phòng tối, cho đến bây giờ Mộc Kiệt đều nhìn không được cảm giác đầy lòng phát lạnh. Sau đó đột nhiên hít sâu một hơi, dường như muốn đem hàn khí trong lòng kia áp chế xuống, đưa tay đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, trong lòng bàn tay có một viên thuốc màu đen. “Ăn nó!” Mệnh lệnh lãnh khốc, nhìn đến viên thuốc kia, Lãnh Thanh Nghiên cả người cứng đờ, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy viên thuốc kia. Nàng biết đây là độc dược mà Mộc gia đặc biệt điều chế cho từ sĩ, vào ngày trăng tròn hàng tháng, nếu như không có giải dược, xương cốt cùng linh hồn giống như bị ăn mòn. Mộc Kiệt chưa từng đưa loại thuốc này cho nàng ăn, dù sao cũng là cháu gái ngoại của hắn, trong lòng hắn thật sự vẫn tồn tại một chút mềm lòng, nhưng đó tuyệt đối không phải là thân tình. Mà hiện tại, dường như không thể không làm như vậy, nhìn Lãnh Thanh Nghiên trước mặt, hắn đột nhiên có một loại cảm giác không thể nắm giữ trong tay hoàn toàn, loại cảm giác này từ khi nàng sinh ra bắt đầu có, hay vẫn là lần đầu tiên có. Không có bao nhiêu do dự, Lãnh Thanh Nghiên đem viên thuốc màu đen kia nuốt xuống, chỉ một lát sau, nàng liền cảm giác được cả người có một dòng khí lạnh lẽo, xâm nhập tận vào xương cốt nàng, làm cho nàng nhìn không được liên tưởng mình một cái. Mộc Kiệt thu hết mọi việc vào mắt, đánh giá phản ứng của Lãnh Thanh Nghiên, đối với hành vi không chút do dự đem viên độc dược kia nuốt vào của nàng, chẳng lẽ là chính mình đa tâm, nàng thật sự cái gì cũng đều không có phát hiện? “Được rồi, về sau hàng tháng ta sẽ phải người đem giải dược tới cho người, nhưng nếu người vẫn không thể phát hiện ra chuyện gì, ta sẽ để cho người chịu sự giày vò thống khổ đến chết đi!” “Dạ”. “Được rồi, hôm nay gọi người đến cũng không có chuyện gì, hiện tại người có thể đi rồi, nhớ kỹ, ở trước mặt Thương Diễm Túc biểu hiện tốt một chút, đừng lộ ra dấu vết gì!” “Dạ! Thập Cửu cáo lui!” Lãnh Thanh Nghiên xoay người liền rời khỏi căn nhà cũ nát kia, mãi đến khi đi đến chỗ rẽ kia, ở phía sau nàng, quỹ dị hiện ra một bóng người màu đen được bao bọc trong áo choàng rộng thùng thình, “Vì sao không chút nào phản kháng đã đem viên thuốc kia ăn?” Giọng nói lạnh như băng nhưng lại vô cùng mềm nhẹ, mang theo từ tính có thể mê hoặc lòng người. Bước chân ngừng lại, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có xoay người, đứng thẳng lưng đưa lưng về phía bóng đen kia, nhẹ giọng nói: “Ta phản kháng sẽ có đường sống sao? Chỉ cần ta hơi do dự một chút, Mộc Kiệt sẽ không chút do dự giết ta”. Bóng đen trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói: “Ta sẽ không để người chết”. “Ta biết, nhưng chúng ta bây giờ còn quá yếu, cho dù người có thể cứu ta từ trong tay từ sĩ ra, cho dù người có thể đem những người đó toàn bộ đều giết bỏ, thì chuyện hôm nay Mộc Kiệt đến tìm ta nhất định sẽ bị người khác biết, đến lúc đó, làm sao bây giờ?” “Nhưng mà...” “Còn chưa đủ, Minh Dạ, thực lực chúng ta còn chưa đủ, thế lực của Mộc gia quá mức khổng lồ, chúng ta cần thời gian, cho nên hiện tại, phải nhẫn xuống, nếu không, cố gắng của nhiều năm như vậy sẽ hoàn toàn uổng phí”. Hắn đột nhiên tiến lên vài bước đi đến phía sau thân thể của nàng, sau đó đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực, cúi đầu ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Vừa rồi người ăn độc có phải đã phát tác một lần”. Lãnh Thanh Nghiên thân mình tựa vào trong lòng hắn, hai tay nâng lên nắm lấy cánh tay đang để trước ngực, đến bây giờ, nàng càng ngày càng cảm thấy lạnh lẽo phát ra từ tận trong xương, rất lạnh! Cúi đầu nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Vây phát tác một lần đi”. “Rất thống khổ”. “Ta biết”. Cánh tay buộc chặt một chút, nói: “Qua năm ngày sau chính là đêm trăng tròn, ngày đó, ta sẽ lại đến tìm người”. “Ừm”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Băng hàn tận xương

Thương Diễm Túc đang ngồi ở bên trong thư phòng lặng im xem sách, từ bên ngoài truyền đến một tiếng bước chân rất nhỏ, theo sau chính là giọng nói của quân gia vang lên ngoài cửa: “Khởi bẩm Vương gia, Vương phi đã trở lại”. Tầm mắt từ trên quyển sách rời đi, nháy mắt đã ngẩng đầu lên, trong mắt có một tia kim quang hiện lên, sau đó hướng tới cửa thư phòng nói: “Đã biết, người lui xuống trước đi”. “Dạ”. Thương Diễm Túc thoáng dừng một chút sau đó lại đem tầm mắt chuyển về quyển sách nằm trên tay, dường như đối với sự trở về của Lãnh Thanh Nghiên không quan tâm lắm. Hôm nay khi hắn vừa trở về đã không thấy tầm hơi bóng dáng nàng, quân gia nói là nàng muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, hắn cũng không có ý kiến gì, hắn biết, cho tới bây giờ nàng cũng chưa có được nhìn ngắm hết thế giới bên ngoài. Cũng chỉ dặn dò quân gia, nếu như nàng có quay trở về, thì đến báo với hắn một tiếng, còn về phần khác, Thương Diễm Túc cũng không có tính làm cái gì, cho tới bây giờ cũng không nghĩ là sẽ hạn chế tự do của nàng, tuy rằng nàng có thể làm ra những chuyện gây bất lợi cho Lạc Vương phủ, nhưng hắn sẽ xử lý tốt. Lãnh Thanh Nghiên trực tiếp quay trở về phòng, đem cửa phòng đóng chặt lại sau đó dựa lưng vào cửa, cả người đều mềm nhũn, thật sự rất lạnh! Có lẽ cái lạnh đang xâm nhập vào tận xương tủy, đi về phía ngăn tủ, từ bên trong lấy ra một chiếc chăn thật dày, trải ra trên giường, mãi cho đến khi trốn vào bên trong ổ chăn, nàng mới cảm thấy tốt lên một chút. Nàng biết, cảm giác lạnh lẽo khắp người như vậy sẽ còn tiếp tục trong hai canh giờ nữa, mà từ khi ăn viên thuốc kia cho đến bây giờ đã trải qua khoảng nửa canh giờ thời gian. Ôm chăn, nhắm hai mắt lại cả người đều run nhẹ, vừa rồi còn có thể cố nén, hơn nữa còn có Minh Dạ giúp nàng sưởi ấm, nhưng nàng cũng không thể để hắn trực tiếp đưa nàng trở về phòng, bởi vì rất nguy hiểm. Mà từ cửa Vương phủ đến nơi đây cũng là một đoạn đường dài, đối với Lãnh Thanh Nghiên giờ phút này mà nói, quả thực so với con đường xuống hoàng tuyền còn khó đi hơn, hiện tại, cả người đều lâm vào hôn mê. Thương Diễm Túc đột nhiên có cảm giác bồn chồn khó tả, có điểm không thể tĩnh tâm để tiếp tục xem sách, cảm giác này đối với hắn mà nói từ trước tới nay là lần đầu tiên, không khỏi buông quyển sách trên tay, nhủu mày trầm tư. Sau một lúc lâu, đột nhiên đứng lên, đi ra thư phòng sau đó liền đi thẳng về phía phòng ngủ của bọn họ, vào những lúc bình thường, nàng ngoại trừ ở trong sân đi lại một chút, thời gian còn lại nàng đều ở trong phòng, im lặng tuân lệnh khiến hắn giận sôi. “Rầm!” Cửa phòng bị đẩy ra, Thương Diễm Túc sai bước đi đến, ánh mắt quét khắp phòng một lượt, khi nhìn thấy chăn bông thật dày trên giường, không khỏi cả kinh, sau đó bước nhanh tới phía trước. “Nghiên nhi?” Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lộ ra bên ngoài, Thương Diễm

Tức tâm đột nhiên hưng hăng run rẩy vài cái, vội vàng đưa tay muốn đem nàng ôm lấy. Làm sao vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nhưng khi tay hắn vừa mới chạm đến hai má của nàng, liền nhìn không được run rẩy, thật sự rất lạnh! Lãnh Thanh Nghiên hoàn toàn đắm chìm bên trong băng lãnh, sớm đã không thể phân biệt rõ bên ngoài đang là tình huống gì, hoặc là nói hiện tại nàng đang ở trong tình huống gì, sau đó đột nhiên cảm giác bên cạnh dường như có một vật thể ấm áp, thậm chí từ trên mặt còn truyền đến một chút hơi ấm. Một chút ấm áp như vậy, đối với nàng giờ phút này mà nói, giống như người sắp chết chìm vớ được một cây cứu mạng vậy, không một chút do dự, nàng hướng tới vật thể ấm áp kia lại gần, đồng thời cũng vờn cánh tay, dường như muốn nắm lấy cái gì. Cảm giác được bàn tay nắm lấy hân lạnh như băng, còn có thân thể đang vô ý thức tiến lại phía mình kia, Thương Diễm Túc lòng quặn đau, giờ phút này độ ấm ở tay nàng, sớm đã không còn trong phạm vi của người thường. Dùng sức nắm chặt tay nàng, đồng thời vờn tay ôm nàng vào trong ngực, “Nghiên nhi, nàng làm sao vậy?” Sau một lúc lâu mới đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng hướng về phía bên ngoài hô: “Người tới! Nhanh đi mời ngự y!” Lãnh Thanh Nghiên gắt gao tiến vào cái ôm ấp khiến nàng cảm thấy ấm áp kia, nhờ độ ấm trên người Thương Diễm Túc, thần trí đã đánh mất chậm rãi trở lại, bên tai tựa hồ nghe được có người đang nói đi thỉnh ngự y. Ngự y? Mời ngự y làm gì? Thương Diễm Túc đột nhiên cảm giác được người trong lòng cứng ngắc một chút, sau đó bất an nhũn mảy, tựa như đang giãy dụa cái gì, giống như vô thức nói: “Không... không cần mời... ngự y... ngự y”. “Nghiên nhi?” “Không... Không cần...” “Được, ta đã biết, không thỉnh ngự y!” Lại đem người đi thỉnh ngự y gọi trở về, Thương Diễm Túc vẫn đều đều ôm chặt nàng, vận chuyển nội lực giúp nàng đánh tan hàn khí, hắn không biết nàng bị làm sao, cũng không biết làm như vậy có thể khiến sự tình khác đi được không. Ở trong tình trạng như vậy, nàng thế nhưng còn nói ra không cần mời ngự y, như vậy chính nàng hẳn là biết rõ nguyên nhân khiến nàng ra nông nổi như vậy, cũng có thể không có cái gì nguy hiểm đi? Nhưng mà, nhìn thấy bộ dáng suy yếu của nàng như vậy, tâm không thể ức chế co rút mà đau đớn... Người trong lòng tựa hồ đã khôi phục lại nhiệt độ cơ thể bình thường, mảy cũng không còn nhả lại, hiện tại chính là nặng nề ngủ ở trong lòng hắn. Thương Diễm Túc cúi đầu ngắm nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, có thể nhìn nàng im lặng như vậy, thật đúng là khó có được. Bởi vì nàng cho dù là ở trong giấc ngủ cũng vẫn rất cảnh giác, mỗi lần hắn đều nhìn không được bao lâu đã khiến nàng tỉnh giấc. Hiện tại, chắc hẳn là rất mệt mỏi đi, thế nhưng ngủ say như vậy. Đưa tay lau đi mồ hôi trên trán nàng, nhìn nhìn chần chừ nặng nề trên người nàng, Thương Diễm Túc thở dài, sau đó cẩn thận đem nàng đặt lại đến trên giường, hơn nữa đem chăn kia bỏ ra. Nàng hiện tại, hẳn là đã khôi phục lại bình thường rồi? Vào đêm, hai bóng đen xuất hiện bên trong Mộc gia, bay với tốc độ khiến người ta chỉ có thể nhìn thấy hai cái bóng đen mờ nhạt. Hai người kia gắt gao bám vào cành cây ngọc lan, cây ngọc lan này cũng không phải là to lắm, nhưng cành lá lại sum xuê rậm rạp, phiến lá gần như có màu xanh đen, hai người kia lại kẻ sát trên cây, dường như cùng cây ngọc lan kia nhập thể. Trong màn đêm tối đen, chỉ sợ có người đứng dưới gốc cây nhìn lên cũng không thể phát hiện ra trên cây ngọc lan kia còn cất giấu hai người. Trên đường bọn họ tiến vào Mộc gia nơi đây, gặp không ít đội tuần tra, giăng khắp nơi, dường như không quên một nơi nào bên trong Mộc gia. Đường nhiên, với thủ vệ tầm thường như vậy cũng không khiến cho bọn họ để vào mắt, chỉ là hiện tại, bọn họ cúi đầu nhìn dưới chân, ở mỗi một vị trí bí ẩn, đều bố trí từng đạo sợi tơ trong suốt, bên trên mỗi sợi tơ lại được giắt một cái chuông bạc, chỉ cần có người hơi chút tiếp xúc đến trên sợi tơ, lập tức các chuông bạc xung quanh sẽ vang lên. Những sợi tơ này cách mặt đất khoảng hai thước, đây cũng chính là một khoảng cách giới hạn. Cho dù là võ công cao tới đâu, người cũng không có khả năng bay trên không trung liên tục, mà khoảng cách hai thước, cũng không đủ cho bọn họ cúi người đi qua nơi này. Hiện tại là buổi tối, ở trong bóng tối, cho dù là ở ban ngày, căn bản không thể đem những sợi tơ trong suốt đó phân biệt một cách cẩn thận. Phòng vệ của Mộc gia bố trí nghiêm ngặt, bọn họ không chút nghi ngờ, nếu không cẩn thận làm cho chuông bạc vang lên, như vậy rất nhiều mai phục chung quanh đây, dù bọn họ có công phu cao tới đâu, cũng khó mà đào thoát. Mà nếu có từ nơi khác tiến vào đây, như vậy chỉ cần bọn họ vừa hiện thân, kết quả cũng sẽ bị cao thủ mai phục tập kích. Hai người lạnh lùng nhìn những sợi tơ trước cửa tiểu viện, đó chính là nơi ở của gia chủ Mộc gia – Mộc Kiệt, cũng chính là nơi phòng vệ nghiêm ngặt nhất ở Mộc gia. Đang muốn liều chết xông vào, ngay lúc đó ở phía sau, cùng với một tiếng tiếng rít, trên không đột nhiên xuất hiện một dải ánh sáng, hai người liếc nhìn nhau, thoáng do dự một chút liền hướng tới con đường lúc đến rồi nhanh chóng dời đi, thủ vệ của Mộc gia canh gác xung quanh, không có bất kì kẻ nào chú ý. Tiếng rít kia tựa hồ cũng làm cho người của Mộc gia chú ý, chỉ là bọn họ tuyệt đối không ngờ đó là tín hiệu hướng tới hai kẻ xâm nhập vào bên trong Mộc gia, càng không thể ngờ có người có thể vô thanh vô thức lên vào trước mắt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Thử

Lãnh Thanh Nghiên chậm rãi mở mắt, ánh trăng chiếu xuống, xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, khiến trong phòng một dải mênh mông màu bạc, Lãnh Thanh Nghiên từ trên giường ngồi dậy, trong phòng cũng chỉ có một mình nàng, mà cái chân vốn dĩ ở trên người đã bị nàng đá đến góc giường. Không khỏi khẽ nhũn mảy, đưa tay xoa đầu, sao có cảm giác như khi nàng đang chịu đựng cái lạnh thấu xương, có người ở bên cạnh nàng? Hình như còn xảy ra chuyện gì đó, rốt cuộc là chuyện gì, sao nghĩ mà mà không ra. Ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, sau đó tiếng nói của nha hoàn vang lên: “Vương phi, Vương gia thỉnh ngài đi qua dùng bữa”. “Đã biết, ta qua đây”. Khi tiếng bước chân kia đi xa, Lãnh Thanh Nghiên lại vẫn ngồi trên giường như cũ, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi thật sâu, từ trên giường bước xuống dưới, thoáng rửa mặt chải đầu một chút liền xuất môn đi dùng bữa, nhưng mà, thật sự yên tĩnh a, như bình thường, hẳn là mọi người đều đã đi ngủ rồi. Nhìn đến người đang ngồi ở trước bàn cơm kia, dường như còn đang chờ nàng xuất hiện, Lãnh Thanh Nghiên tiến vào phòng khách, không có hành lễ liền ngồi xuống vị trí của mình, Thương Diễm Túc cũng không thêm đề ý, chỉ chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt vẫn luôn bình tĩnh như ban đầu. Chậm rãi nói: “Vừa rồi ta bận xử lý một số chuyện, đến tận khi muộn như vậy mới có thể dùng bữa, khẳng định là ái phi đói bụng lắm rồi?” Khi có người ngoài ở bên, hắn cũng không gọi tên nàng ra. Lãnh Thanh Nghiên sùng sốt, còn đang suy nghĩ xem có phải là hắn đã phát hiện ra chuyện gì hay không, nếu không vì sao có thể khéo như vậy đến tận bây giờ mới dùng bữa, lại vừa vận dụng lực nàng tỉnh mà cho người tới gọi nàng? Cẩn thận quan sát vẻ mặt Thương Diễm Túc, cũng không có tìm ra nửa điểm khác thường, chẳng lẽ là do nàng đa tâm, chỉ là ảo giác của nàng thôi? Hay là, Thương Diễm Túc hành động thật sự là rất cao, ngay cả nàng cũng không thể nhìn ra? Không tự chủ được nắm chặt chiếc đũa trong tay, nhẹ giọng nói: “Vậy sao? Ta rất tốt, không phải đặc biệt đói, chỉ là không biết Vương gia xử lý chuyện gì mà quan trọng như vậy, thế nhưng ngay cả thời gian dùng bữa cũng quên mất”. Thương Diễm Túc tùy tay gấp đồ ăn vào trong bát cho nàng, nói: “Cũng không phải việc gì đặc biệt, một chuyện trong triều mà thôi, như thế nào, ái phi có hứng thú muốn nghe một chút?” “Không có, nếu là chuyện tình trong triều, ta chỉ là một tiểu nữ tử, sao có tư cách biết đến chứ?” Thương Diễm Túc trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, lóe ra điểm âm mưu quang mang, nói: “Vậy bốn vương cho nàng tư cách này”. “Đa tạ ý tốt của Vương gia, có điều không cần”. Thương Diễm Túc khóe miệng mỉm cười, xem ra mọi chuyện đều đã ổn, hơn nữa xem bộ dáng hiện tại của nàng, hẳn là không có chuyện gì? Tuy rằng hắn không có tính trực tiếp hỏi nàng, thậm chí còn không tính cho nàng biết được hắn đã bắt gặp bộ dáng bị dày vò của nàng, nhưng hắn sẽ dùng phương pháp khác để điều tra rõ chuyện này. Lãnh Thanh

Nghiên cũng không có tiếp tục thử, bởi vì nàng không muốn cùng Thương Diễm Túc có thêm nhiều khúc mắc, đối với chuyện của hắn nàng biết càng ít càng tốt. Nhưng mà trong lòng vẫn còn hoài nghi, vừa rồi nếu nàng có thể tỉnh táo một chút thì tốt rồi, nhưng hiện tại, ngay cả chính nàng cũng không muốn làm rõ kia là thật, hay chỉ là ảo giác của chính nàng. Hơn nữa cho dù là thật sự, nàng cũng không thể xác định, người kia có phải là Thương Diễm Túc hay không. Lãnh Thanh Nghiên ăn cũng không nhiều lắm, Thương Diễm Túc hơi nhíu mày, “Sao lại chỉ ăn có một chút như vậy?” Trước kia ăn đã không nhiều, hôm nay lại càng ít hơn, lại còn cách bữa tối lâu như vậy. Nghe vậy lắc đầu, nói: “Ăn no rồi”. Thương Diễm Túc đẩy mắt có tia lo lắng, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ cúi đầu tiếp tục ăn, sau một lúc lâu mới đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nói: “Vài ngày nữa sẽ đến ngày sinh của phụ hoàng”. Sừng sốt, ngày sinh của Thương Lang Hoàng, như vậy, làm con dâu như nàng phải vào cung chúc thọ, đây tựa hồ cũng là chuyện hiển nhiên, nhưng mà cần phải chuẩn bị trước một chút, thuận miệng hỏi: “Khi nào?” “Mười sáu tháng này”. Lãnh Thanh Nghiên thân thể bỗng cứng ngắc, trong một tháng ngày mà ánh trăng tròn nhất không phải là mười lăm, mà là mười sáu, nói cách khác, tối hôm đó sẽ lần đầu tiên độc phát. Tay vô ý thức nắm chặt, tại sao có thể như vậy? Nhận thấy được Lãnh Thanh Nghiên tâm thần có điểm biến hóa, Thương Diễm Túc ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: “Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?” “Không, không vấn đề gì, chỉ là đang suy nghĩ nên chuẩn bị những gì mà thôi”. “Cái gì cũng không cần chuẩn bị, đến lúc đó chỉ cần theo ta là được. Nếu nhất định muốn chuẩn bị cái gì đó, ừm, chuẩn bị để ứng phó với hoàng hậu gây khó dễ đi”. Hoàng hậu gây khó dễ? Hoàng hậu còn muốn làm khó dễ nàng, hơn nữa ngày đó còn là ngày trăng tròn, Lãnh Thanh Nghiên trên trán không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, hít sâu một hơi, sau đó gạt đầu nói: “Ta đã biết, nhưng mà không biết hoàng hậu nương nương sẽ gây khó dễ ta như thế nào?” “Sẽ có biện pháp! Thương Diễm Túc neho neho mắt lại, không dấu vết đánh giá nàng, nói: “Điều này ta cũng không rõ ràng lắm, nàng cũng không cần lo lắng, chỉ cần biết rằng sẽ có chuyện như thế xảy ra”. “A!” Ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của hắn, trong mắt hắn chợt lóe tia kim quang khiến nàng run sợ một chút, sau đó về mặt bất tri bất giác lại không phục bình tĩnh, thậm chí ngay cả khóe miệng còn mang theo mỉm cười, biểu tình trên mặt nhu hòa đi không biết bao nhiêu lần. Thương Diễm Túc thấy nàng thân nhiên cười mà có chút sợ sệt, gắt gao nhìn nàng không dời tầm mắt, sau một lúc lâu mới cười nói: “Ài phi, nàng hẳn là nên cười nhiều, nàng không biết bộ dáng mình cười lên có biết bao nhiêu là đẹp!” “Vậy sao? Ta nghĩ ta sẽ cân nhắc một chút”. Lãnh Thanh Nghiên cũng không có đem tươi cười thu hồi, ngược lại dường như càng cười đến sáng lạn, trước mắt lại hiện ra ánh mắt của Thương Diễm Túc nhìn nàng vừa rồi, hắn phát hiện ra cái gì sao? Mà điều hiện tại khiến nàng để ý là, kia là chân thật hay vẫn là ảo giác của nàng, nếu là thật sự, như vậy người kia là ai? Có phải Thương Diễm Túc hay không? Lãnh Thanh Nghiên ngẫm mình trong hồ nước âm, cũng không biết qua bao lâu, chính là nhắm mắt lại đem mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày qua hồi tưởng lại, gần gũi vài ngày, chuyện đã xảy ra dường như so với mười sáu năm sống ở Mộc gia còn nhiều hơn. Chậm rãi thở ra một hơi, rốt cục thì mở mắt, nâng tay lên khỏi mặt nước âm, bề nước này là dẫn từ nước suối tự nhiên trong núi, mặc dù không phải ôn tuyền nhưng cũng mang theo hơi ấm, cho dù là mùa hè, ở trong này ngâm mình chốc lát cũng là một loại hưởng thụ. Đột nhiên đem cả khuôn mặt vui sâu vào trong nước, mãi cho đến khi ngực hít thở không thông đến mức đau đớn mới đem mặt ngẩng lên, bọt nước từ hai má tràn bóng chảy xuống, khiến cho làn da như ngọc càng thêm hồng nhuận. Trong ánh mắt mở to toát lên thần sắc kiên định, mặc kệ thế nào, nàng nhất định có thể thoát khỏi sự kìm hãm của kẻ khác, sau đó sẽ sống cuộc sống của chính mình! Thời điểm quay trở lại phòng, lại phát hiện Thương Diễm Túc thế nhưng vẫn chưa ngủ, từ ngày đó, Thương Diễm Túc vào buổi tối đều ở lại trong phòng này, hơn nữa cho dù nàng có muốn rời khỏi hắn cũng không cho phép. May mắn hắn không làm ra hành vi gì quá phận, nếu không, nàng cũng không biết hiện tại đang là tình huống gì. Thương Diễm Túc đứng ở bên giường, nâng cằm về mặt nghiên cứu nhìn chiếc chăn bông to lớn trên giường, nghe thấy tiếng Lãnh Thanh Nghiên bước vào, ra vẻ khó hiểu hỏi: “Nghiên nhi, nàng đây là muốn làm gì đâu? Mùa hè nóng bức như vậy lại đem chăn bông lớn như vậy ra, chẳng lẽ nàng không sợ bị nướng cháy đen ra sao?” Khẽ nhíu mày, Lãnh Thanh Nghiên thẳng tắp nhìn vào mắt Thương Diễm Túc, muốn từ trong mắt hắn nhìn ra cái gì, nhưng mà khiến nàng thất vọng rồi, trong mắt hắn trừ bỏ khó hiểu cùng chút thân nhiên thì không có gì. Chẳng lẽ tất cả chỉ là ảo giác của nàng? Trong tình trạng cả người đều lạnh lẽo, nên đã nằm mơ thấy có vật thể ấm áp tiếp cận? Mang theo nghi hoặc, nhưng về mặt Lãnh Thanh Nghiên lại vẫn bình tĩnh như cũ, liếc mắt nhìn chiếc chăn bông trên giường một cái, khóe miệng hiện lên mỉm cười, đột nhiên hỏi: “Không biết Vương gia là muốn muốn ngủ ở bên ngoài hay bên trong?” Thương Diễm Túc khẽ hạ ánh mắt, trên mặt tràn đầy tà mị tươi cười, tầm mắt quét qua thân thể nàng một lượt, giống như hoa sen mới nở, thanh nhã thoát tục, làm cho hắn nhìn không được tầm ngửa ngáy khó nhìn. “Đương nhiên là ngủ bên ngoài, nếu không, vạn nhất Nghiên nhi từ trên giường rơi xuống thì làm sao bây giờ?” Lãnh Thanh Nghiên khẽ gạt đầu, cũng không có vì câu nói của hắn là nàng từ trên giường rơi xuống mà cảm thấy bức mình, chậm rãi đi đến trước giường, nhảy lên giường, đi đến góc giường, sau đó đem chiếc chăn bông thật dày kia đặt ở giữa giường, ngẩng đầu nhìn về mặt đang đại nộ của Thương Diễm Túc, nói: “Vậy người liền ngủ bên ngoài đi, nhớ kỹ, không được vượt qua chiếc chăn này!” Nhìn chiếc chăn chướng mắt kia trên giường, Thương Diễm Túc cau mày lại, ánh mắt híp lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, thật muốn đem chiếc chăn này quăng đi, có điều khi thấy vẻ mặt một trong đôi mắt nàng, hắn vẫn là quyết định tối hôm nay buông tha nàng đi, cho nên dưới ánh mắt ngạc nhiên của Lãnh Thanh Nghiên, hắn thực nghe lời nằm xuống bên ngoài. Thương Diễm Túc đôi mắt tỉnh? Đây là phản ứng đầu tiên của Lãnh Thanh Nghiên, mà nàng lại không biết, giờ phút này oán niệm trong lòng Thương Diễm Túc thật sâu đậm, đến khi nào hắn mới có thể đem Vương phi của mình ăn sạch đây? Đêm đã khuya, đột nhiên một tiếng thét chói tai vang vọng trên không Mộc gia: “Đại thiếu gia bị giết!” Trong nháy mắt cả Mộc gia đều náo loạn cả lên, ngay cả Mộc Kiệt cũng từ bên trong giấc mơ mà bừng tỉnh, tất cả mọi người đều hướng tới phòng của đại thiếu gia Mộc Ngâm Kiếm chạy tới. Mà ngay tại thời điểm tất cả mọi người đều đem lực chú ý đặt trên người Mộc Ngâm Kiếm, cũng có một bóng đen lẳng lặng tiến vào bên trong phòng Mộc Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24: Ai là hung thủ?

Trong một nơi nào đó ở kinh thành, Minh Dạ được bao phủ bởi một kiện áo choàng đen đứng đó, mà đối diện với hắn, ngoài ra còn có bảy người mặc đồ đen giống như vậy, chỉ là bọn họ cũng không có đem mặt giấu ở dưới áo choàng, bốn nam ba nữ. Bảy người đều đang cúi đầu, yên lặng tiếp nhận ánh mắt sắc như kiếm kia, trên người Minh Dạ phát ra áp lực mãnh liệt, nhưng cũng không có ai mở miệng trước giải thích điều gì. Hơi thở chậm rãi thu lại, Minh Dạ đưa lưng lại, nói: “Các người đi trước đi”. Bảy người đồng thời ngẩng đầu, quay lại nhìn nhau vài lần, sau đó là về mặt không dám tin nhìn Minh Dạ, rốt cục một người khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu trong đó tiến lên phía trước, nhìn Minh Dạ nói: “Lão đại, người người thực sự để bọn ta đi như vậy sao?” “Nếu không thì thế nào?” “Ta còn tưởng rằng người sẽ hung hăng trách phạt chúng ta một chút chứ”. “Ta thực muốn làm như vậy, nhưng hiện tại, trước tiên các người đi tìm Trần Nhiên trở về cho ta, qua bốn ngày nữa chính là đêm trăng tròn”. Lời này khiến cho mọi người đều nghiêm sắc mặt, cả

đám sắc mặt đều âm trầm xuống, “Chết tiệt, không ngờ rằng Mộc Kiệt thế nhưng ngay cả một chút nhân tính cũng đều không có, mặc kệ nói như thế nào, cho dù hắn không thích, Thanh Nghiên cũng là cháu gái ngoại của hắn!” “Cho nên các người liền như vậy chạy đến Mộc gia đi giết Mộc Ngâm Kiếm, sau đó nhân cơ hội để cho Khiêu Minh lên vào trong phòng Mộc Kiệt? Thừa cơ giết hắn? Các người nghĩ dễ dàng giết được Mộc Kiệt như vậy sao? Cho dù bên người hắn không có nửa tên thủ vệ, thì cũng không phải một mình Khiêu Minh có thể giết được!” Lời này nhất thời làm cho mọi người đồng loạt cúi đầu xuống, sau đó một tiếng nói rất nhỏ vang lên “Khiêu Minh hiện tại không phải đã bị lão đại người gọi về sao? Dù sao cũng không có xảy ra chuyện gì vô cùng nghiêm trọng. Tên Mộc Ngâm Kiếm ngu xuẩn kia chết cũng là vô ích, vốn đang muốn giết địa vị cao hơn một chút ở Mộc gia – Mộc Ngâm Phong, nhưng xem ra hắn đối xử với Thanh Nghiên không tệ, mới.” Nhận thấy ánh mắt lạnh lùng của Minh Dạ, giọng nói kia càng ngày càng nhỏ, cuối cùng rốt cục thì hoàn toàn biến mất. Minh Dạ có điểm bất đắc dĩ thở dài, sau đó lại xoay người, đưa lưng về phía bọn họ nói: “Được rồi, các người đi về trước đi, đêm trăng tròn quay lại, nhất định phải tìm được Trần Nhiên”. “Dạ!”... “Thất ca, huynh biết chưa? Tên Mộc Ngâm Kiếm ngu xuẩn kia đã bị người giết chết”. Thương Diễm Hách hai chân bắt chéo, vẻ mặt cười như ánh mặt trời sáng lạn, sau một lúc lâu còn tiếu nuối thêm một câu, “Kỳ thật giết Mộc Ngâm Kiếm đối Mộc gia mà nói căn bản là không tổn thất nhiều lắm, hắn chẳng qua là chiếm cái vị trí đại thiếu gia, ở Mộc gia cũng không được coi trọng nhiều”. Thương Diễm Túc ngay cả đầu cũng không có nâng lên một chút, chỉ lạnh nhạt nói: “Kẻ thù của Mộc gia không ít, cho dù hắn có thể lực lớn như thế nào, cũng sẽ gặp phải vài kẻ khó chơi như vậy”. Thương Diễm Hách cười tùm tùm liên tục gật đầu, nói: “Nói thế cũng đúng, nói không chừng bọn họ thấy Mộc Ngâm Kiếm là kẻ dễ dàng xuống tay nhất nên mới chọn hắn để giải quyết! Nghe nói, hình như là bị một nữ nhân giết, hắc hắc, thiên hạ này ai cũng đều biết Mộc Ngâm Kiếm là cái đồ háo sắc”. “Đúng vậy, cho nên người cũng phải cẩn thận một chút, miễn cho ngày nào đó gặp phải một nữ tử muốn giết người, lại vừa vận là một mỹ nhân”. “Hà?” Thương Diễm Hách mở to cặp mắt hoa đào, ngơ ngẫu đầu, “Thất ca huynh đừng dọa tiểu đệ như vậy nha, tiểu đệ ta phong lưu phóng khoáng, cử chỉ phong độ, làm sao có thể có mỹ nhân ghét bỏ giết đệ chứ? Hơn nữa, bản vương cũng không giống tên Mộc Ngâm Kiếm ngu xuẩn kia, cho tới bây giờ cũng không có làm chuyện khiến người khác khó chịu đâu! A phi phi, bản vương như thế nào thế nhưng lấy bản thân so sánh với Mộc Ngâm Kiếm ngu xuẩn kia?” Thương Diễm Hách vẻ mặt ừ ừ, sau đó nhướn mày, hỏi: “Thất ca, lại nói tiếp Mộc Ngâm Kiếm kia hình như là đại ca của thất tẩu a, đại ca đã chết, thất tẩu nàng có phải hay không nên hỏi Mộc gia đi tế điện một chút?” (Tế điện: bái tế) Nghe vậy Thương Diễm Túc ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sắc mặt trong nháy mắt có điểm âm trầm, nói: “Vì sao phải đi tế điện?” “Hử?” Thương Diễm Hách khó hiểu trừng to mắt, sau đó nhẹ nhàng nhún mày, nâng cằm đánh giá Thương Diễm Túc, “Thất ca, sao đệ có cảm giác huynh không thích thất tẩu về nhà mẹ đẻ nhỉ? Như vậy là không đúng, cho dù thất tẩu không giận đối đối với huynh, Mộc gia cũng khẳng định sẽ bất mãn với hành vi này của huynh”. “Thì tính sao? Chẳng lẽ bọn họ còn muốn đến chỉ trích bản vương hay sao?” Tuy rằng hiện tại còn không biết cụ thể rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn có thể đoán được, ngày hôm qua Nghiên nhi sở dĩ thống khổ như vậy, khẳng định là có liên quan đến Mộc gia. Thương Diễm Hách tiến đến trước mặt Thương Diễm Túc, neo lại ánh mắt đánh giá hắn, đột nhiên nói: “Thất ca, có chuyện này tiểu đệ vô cùng khó hiểu, muốn hỏi nhưng là lại không dám, sợ huynh tức giận”. “Nói đi”. “A, cái kia, thất tẩu nàng là đại tiểu thư của Mộc gia, thất ca huynh không phải rất chán ghét người Mộc gia sao? Hơn nữa đối với chúng ta mà nói, Mộc gia coi như là một vật cản lớn, vì sao huynh lại... A, cái kia, chính là, huynh có vẻ thực thích thất tẩu nha”. Trái lại thất tẩu, hình như đối với huynh thật lạnh nhạt, thái độ của hai người như thế nào lại trái ngược như vậy? Đương nhiên, câu cuối cùng này hắn không dám nói ra. Thương Diễm Túc khẽ nhún mi, nhìn chằm chằm vào Thương Diễm Hách, nhìn đến tận khi hắn chột dạ, đi đứng như nhũn ra, sau đó rốt cục mở miệng nói: “Nàng không phải người của Mộc gia, nếu đã vào cửa Lạc vương phủ, như vậy nàng liền cùng với Mộc gia không có quan hệ gì nữa”. “Ồ, à, hà? Thất ca thật là bá đạo, như vậy là không đúng, không đúng!” “Người còn có chuyện gì khác sao? Nếu không còn gì để nói, có thể đi rồi”. “Có, đương nhiên còn có chuyện rất quan trọng!” “Nói!” Thương Diễm Hách một lần nữa ngồi trở lại ghế, hai chân bắt chéo, nhẹ nhàng mà phe phẩy quạt vài cái, nói: “Thất ca huynh không phải nhờ ta tra hành tung ngày hôm qua của thất tẩu sao? Vừa rồi ta từ miệng A Trạch biết được, ngày hôm qua đại khái sau buổi trưa, hắn tiếp thất tẩu ở Huyền Ảnh Bồng Nguyệt”. Khẽ cau mày, “Khi đó nàng có gì khác thường hay không?” “Hắn là không có đi, chỉ là hỏi một chút chuyện về Huyền Ảnh Bồng Nguyệt, đều là một chút chủ đề thực tùy ý, không có gì đặc biệt, à, A Trạch nói cho đệ biết như vậy!” “Sau đó? Nàng rời đi khi nào? Sau khi rời đi lại đến chỗ nào?” “A Trạch nói là đại khái giờ thân rồi đi, vốn dĩ hắn muốn đưa thất tẩu về Vương phủ, nhưng mà thất tẩu nói không cần, về phần sau đó nàng đi đến chỗ nào, quả thực tra không được”. Giờ Thân rời khỏi Huyền Ảnh Bồng Nguyệt, mà ngày hôm qua khi nàng trở về tổng quản đến báo với hắn, hình như cũng là giờ Thân. “A đúng rồi, thất ca, ngày hôm qua ở xung quanh Huyền Ảnh Bồng Nguyệt, xuất hiện bóng dáng tử sĩ của Mộc gia”. Trong mắt Thương Diễm Túc hàn quang chợt lóe, mà vẫn luôn chú ý đến hắn Thương Diễm Hách trên mặt xuất hiện một tia kinh ngạc, khẽ cau mày tựa hồ có chút giãy dụa, nhưng vẫn còn cẩn thận hỏi: “Thất ca, chẳng lẽ, thất tẩu nàng... Nàng làm ra sự tình gì khiến huynh tức giận sao?” “Nàng bị thương”. “A?” Thương Diễm Hách mở to hai mắt nhìn, bàn tay theo bản năng nắm chặt lại, trong lòng đột nhiên tê rần, nàng bị thương? Có nghiêm trọng không? Thương Diễm Túc cũng không có chú ý tới vẻ khác thường trong mắt Thương Diễm Hách, chỉ trầm giọng nói xong: “Nhưng nàng cũng không biết ta đã biết chuyện nàng bị thương, nhiều nhất, chỉ là có chút hoài nghi thôi”. “Hử?” Đối với lời nói của Thương Diễm Túc, Thương Diễm Hách rất là bất ngờ, nhưng nàng bị thương thế nào, thật muốn đi thăm nàng nha, cũng không biết có nghiêm trọng không... Trong bốn ngày tiếp theo, dường như cũng không có xảy ra chuyện gì nữa, mọi sự vẫn thực bình thường đến ngày sinh của Thương Lang Hoàng, ngày sinh Thương Lang Hoàng, mãi cho đến giờ hội buổi tối, ngày hôm sau cũng hủy bỏ không làm triều. Nhưng vào sáng sớm hôm nay, Thương Diễm Túc mang theo Lãnh Thanh Nghiên đi tới Hoàng Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 25: Ngày giỗ

Bên trong Hoàng Lăng, Thương Diễm Túc nhẹ vỗ về quan tài Lưu hoàng hậu, động tác mềm mại, mang theo lưu luyến không dứt, đem mặt áp lên phía trên quan tài, nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu, nhi thần đến thăm người”. Lãnh Thanh Nghiên im lặng đứng bên cạnh, cho tới bây giờ cũng chưa có nhìn thấy Thương Diễm Túc lộ ra biểu tình vừa ôn nhu lại vừa đau thương như vậy, trong giọng nói hắn cũng lộ ra tưởng niệm sâu sắc. Đưa mắt nhìn về phía chiếc quan tài được khắc họa hình phượng hoàng, nằm bên trong này, là mẫu thân của hắn sao? Nghe nói Lưu hoàng hậu dịu dàng hiền thực, hình như cũng chưa bao giờ gây khó dễ cho người nào, cho dù là đối mặt với phi tử của Thương Lang Hoàng, cũng đều dùng cách ôn hòa, nhưng với một vị nữ tử ôn nhu như vậy, mà ngay cả Thương Lang Hoàng cũng phải nể nàng ba phần, bên trong hậu cung lại cũng không có bất kỳ vị phi tử nào đủ can đảm bất kính với nàng. Không chỉ có hậu cung, ngay cả quan viên trong triều, đối với vị hoàng hậu nương nương này càng thêm kính trọng, thậm chí có không ít

đại thần còn mang ơn bà. Bà có mưu trí hơn người, từng nhất kế đánh lui kẻ địch ba trăm dặm, không đã thương thù lĩnh của kẻ địch, cũng là người mà tướng sĩ trong quân đều kính trọng, chân chính là phượng nghi thiên hạ. Nhưng mà, một vị hoàng hậu nương nung như vậy vào mười năm trước lâm phải bệnh nặng, không chữa trị được mà mất. “Nghien nhi”. Đang trầm tư Lãnh Thanh Nghiên bị tiếng nói của Thương Diễm Túc khiến cho giật mình tỉnh lại, đưa mắt nhìn về phía hân, lại thấy hân đang quỳ gối trước quan tài, ánh mắt cũng đang nhìn nàng, đưa một bàn tay hướng ra phía nàng, nói: “Nghien nhi, lại đây, đến trước mẫu hậu dập đầu vài cái”. Sừng sốt một chút, Lãnh Thanh Nghiên đi đến bên cạnh hân quỳ xuống, sau đó cung kính hướng tới Lưu hoàng hậu dập đầu ba cái, đơn giản là vì nàng quả là một vị hoàng hậu đáng tôn kính. Thương Diễm Túc nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, tay kia thì cũng đang đặt ở phía trên quan tài, nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu, đây là con dâu người, Lãnh Thanh Nghiên. Thực xin lỗi, mãi cho đến hôm nay mới mang nàng tới gặp người”. Lãnh Thanh Nghiên chỉ im lặng quỳ bên cạnh, nhìn quan tài trước mắt, lại quay lại nhìn Thương Diễm Túc hình như có điểm gì không đúng, trong mắt hiện lên cái gì. Vì sao hôm nay lại muốn mang nàng tới gặp mẫu hậu hân chứ? Thương Diễm Túc tay nắm chặt thêm một chút, tầm mắt tuy rằng vẫn không có nhìn nàng, nhưng lại nói với nàng: “Hôm nay, chính là ngày giỗ mẫu hậu”. Nghe vậy, Lãnh Thanh Nghiên cả người chấn động, về mặt không dám tin nhìn Thương Diễm Túc, mà sau khi nói ra những lời này, biểu tình trên mặt hân vẫn đạm mạc như cũ, lại đột nhiên có cảm giác một loại đặng đặng sát khí. Ngày giỗ? Ngày sinh của Thương Lang Hoàng lại chính là ngày giỗ của Lưu hoàng hậu! Chẳng lẽ, mười năm trước đã xảy ra một số chuyện mà người ngoài không hề hay biết? Lưu hoàng hậu bà, không là vì sinh bệnh không chữa trị được mà chết? “Thương Diễm Túc”. Giờ phút này, Lãnh Thanh Nghiên cũng không thể nói rõ trong lòng nàng rốt cuộc là có loại cảm giác gì, chỉ là cảm giác, Thương Diễm Túc giống như so với lúc trước có điểm khác biệt. Thương Diễm Túc nắm chặt tay lại, nhẹ giọng nói: “Nghien nhi, gọi ta Túc”. “Không!” “Vậy gọi tướng công”. “Ta từ chối!” “Chẳng lẽ đây là thái độ của nàng trước mặt mẹ chồng đối với tướng công hay sao?” “Lạc Vương gia, ngài thật là mau quên đi, ta căn bản không phải là Vương phi của ngài, chỉ là một người thể thân mà thôi!” Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, nàng sẽ không chút do dự mà tính kế rồi đi, mới không cần tiếp tục làm Vương phi thể thân này! Thương Diễm Túc càng nắm chặt tay, nói: “Mẫu hậu biết, nàng không phải thể thân”. “Có ý gì?” Mà đúng lúc này, từ phía ngoài lăng truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn mơ hồ có tiếng nói chuyện, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi đem tầm mắt chuyển về phía cửa, Thương Diễm Túc vẫn lẳng lặng nhìn quan tài mẫu hậu trước mặt. Từ cửa vào xuất hiện ba bóng người, trong đó có hai người Lãnh Thanh Nghiên đã biết, Thương Diễm Hách cùng Thương Diễm Trạch, mà đi ở giữa hai bọn họ là một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi, cằm ngay ngắn, ánh mắt trong sáng, mày kiếm nghiêng nghiêng, cả người tản ra khí chất cao quý, vừa thấy đã nhận ra là người có địa vị hơn người. Thời điểm cả ba người thấy hai người Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, đều là sừng sốt một chút, nam tử trung niên khẽ thở dài, chậm rãi đi đến bên cạnh Thương Diễm Túc, vỗ nhẹ lên vai hân, nói: “Túc nhi, năm nay, con vẫn tới sớm như vậy”. Nói xong ông đưa mắt nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt hiện lên cái gì đó, nhưng cũng không có nói điều gì, chỉ hướng về phía quan tài của Lưu hoàng hậu khom người thi lễ, nói: “Hoàng tẩu, tiểu đệ tới thăm người. Lại là một năm đi qua, không biết ở thế giới bên kia, người có khỏe mạnh hay không”. Người này đúng là đệ đệ của Thương Lang Hoàng, đương kim cửu Vương gia, Thương Úc Khâm. Thương Diễm Hách đã đi tới, đến bên cạnh Thương Diễm Túc quỳ xuống, dùng sức dập đầu ba cái, về vui đùa trên mặt đã sớm biến mất, trên mặt tràn đầy tưởng niệm còn có nhân nhật ưu thương, nói: “Mẫu hậu, nhi thần tới thăm người”. Thương Diễm Trạch ở bên cạnh Thương Diễm Hách quỳ xuống, cũng dập đầu với Lưu hoàng hậu, có điều hân cũng chỉ trầm mặc cái gì cũng không có nói, nhưng lại ngẩng đầu liếc nhìn phụ thân ở bên cạnh, sau đó về mặt lo lắng nhìn hai huynh đệ Thương Diễm Túc. Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách hai người một tả một hữu dán tại bên cạnh quan tài, như hai tiểu hài tử từ gấu gạo rúc vào trong lòng mẫu thân, Lãnh Thanh Nghiên cùng cửu Vương gia còn có Thương Diễm Trạch im lặng đứng ở bên cạnh. Chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Thương Diễm Túc, không biết vì sao, bộ dáng hiện tại của bọn họ khiến nàng nhớ về kiếp trước của mình, khi mà ba mẹ mất, nàng cùng đệ đệ cũng là bộ dạng giống như vậy ngồi ôm hũ tro cốt an ủi nhau, ngỡ ngàng ngồi mấy ngày. Tâm không khỏi nhẹ run run, tầm mắt cũng trở nên có chút mơ hồ. “Chúng ta đi ra ngoài trước đi, không cần ở lại gây trở ngại cho hai huynh đệ bọn họ”. Cửu Vương gia đề thấp thanh âm, thờ dài nói. Khẽ gật đầu lên tiếng, “Dạ”. Ra khỏi lăng mộ của Lưu hoàng hậu, cửu Vương gia quay đầu nhìn Lãnh Thanh Nghiên cười nói: “Thật không ngờ rằng Túc nhi lại mang người đến bái tế mẫu hậu hân”. Sừng sốt, ngẩng đầu nhìn, thấy về mặt nói cười của ông, nàng khó hiểu hỏi: “Không biết lời của Cửu hoàng thúc là có ý gì?” Thương Diễm Trạch đứng ở bên cạnh, đạm cười nói: “Bởi vì hoàng hậu nương nung chính là người mà thất ca yêu thương nhất, thất ca từng nói qua, trừ phi là thể tử mà huynh ấy chấp nhận, nếu không, huynh ấy sẽ không mang một nữ tử nào đến bái tế hoàng hậu nương nung”. Lãnh Thanh Nghiên về mặt sợ sệt, trong lòng trước tiên nghĩ đến là, hân làm như vậy, khả năng chính là có ý biểu hiện ra ngoài, dùng để đánh lừa Mộc gia thôi. Khi đang nghĩ đến như vậy, trước mắt không khỏi hiện ra về mặt Thương Diễm Túc tràn ngập ưu thương cùng tưởng niệm, hân thật sự rất yêu mẫu thân hân. Cửu Vương gia neho mắt nhìn, đối với phản ứng này của Lãnh Thanh Nghiên rất là để ý, quay đầu lại nhìn vào cửa Hoàng Lăng liếc một cái, đáy mắt cất dấu nghi hoặc. Nghe nói Mộc gia mấy ngày gần đây phái người đi khắp nơi tìm người, căn cứ theo tin mà ông biết được, hình như đó là người mà hoàng huynh tứ hôn cho Túc nhi đại tiểu thư Mộc gia – Mộc Thiên Dao đã cùng người khác bỏ trốn. Vậy người trước mặt này là ai? Là tin tức sai hay Mộc gia tìm một nữ tử khác đến thay thế? Chuyện này, Túc nhi có biết hay không? Mặc kệ thế nào, xem ra ông vẫn cần phải nói chuyện rõ với Túc nhi. “Cửu hoàng thúc, Cửu hoàng thúc?” “Hả? Chuyện gì?” “Cửu hoàng thúc ngài không có chuyện gì chứ?” “Ừm, không có việc gì, chính là đột nhiên nhớ tới một vài chuyện thôi. Nghe nói con trưởng Mộc gia Mộc Ngâm Kiềm mấy ngày trước bị người ta sát hại, không biết cháu dâu đối với chuyện này có suy nghĩ gì không?” Thoáng cúi đầu xuống, cửu Vương gia đột nhiên hỏi vấn đề này, làm cho nàng có chút kinh hãi, nhưng nàng rất nhanh liền tỏ ra ưu thương nói: “Cháu vẫn chưa về nhà, cũng không biết tình huống cụ thể là như thế nào”. “Còn chưa về nhà?” “Dạ, Vương gia không cho”. Trong mắt cửu Vương gia chợt lóe tinh quang, hân đã có ý tàn sát ra khỏi thể nhưng Lãnh Thanh Nghiên lại vẫn như cũ, còn có câu nói vừa rồi của nàng, Túc nhi không cho nàng quay về Mộc gia? Đây là chuyện gì xảy ra? Mà ngày lúc đó ở phía sau, đột nhiên từ trong Hoàng Lăng vọng ra một tiếng nổ lớn: “Oanh!” dường như khắp mọi nơi đều vì tiếng nổ này mà rung động, ba người đứng ngoài đồng loạt thay đổi sắc mặt, đứng cách cửa vào gần nhất Thương Diễm Trạch trực tiếp chạy vào. “Thất ca, Cửu ca, đã xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 26: Biến mất

Lãnh Thanh Nghiên cùng cửu Vương gia cũng theo sát phía sau tiến vào bên trong lăng mộ của Lưu hoàng hậu, lại phát hiện nơi đó đã biến thành một bãi hồ động, Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách hai người đứng ở bên cạnh quan tài, quan tài cũng đã bị mở ra, lộ ra linh cửu bên trong cũng đã bị mở ra, mà ở bên cạnh quan tài, trên đất toàn là mảnh vụn. Thương Diễm Trạch đứng ở lối vào, trừng to mắt không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, quay đầu nhìn lại Cửu Vương gia, có chút gian nan nói: “Cha, này...” Cửu Vương gia vẫy tay ngăn lại lời nói của Thương Diễm Trạch, ánh mắt bình tĩnh, nhìn bàn tay nắm chặt thành quan tài đã bị phá nát, tay đầy máu tươi Thương Diễm Túc, trầm giọng hỏi: “Túc nhi, đã xảy ra chuyện gì? Cháu điên rồi

phải không?” Thương Diễm Túc vẫn cúi đầu gắt gao nhìn chằm chằm vào bên trong quan tài, cả người đều bao phủ bởi một tầng sát khí nồng đậm, bàn tay đầy máu nắm chặt, cả người vì cổ kim nén mà run rẩy. Đối với lời nói của Cửu vương gia cũng dễ ngoài tai, dường như không thể nghe thấy điều gì. Mà sau khi nghe thấy lời nói của Cửu vương gia, Thương Diễm Hách đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đã đỏ hồng, nhìn Cửu Vương gia nhẹ giọng kêu, giọng nói kia, nói không lên lời khàn khàn: “Cửu hoàng thúc”. Thấy thế, trong lòng Cửu Vương gia căng thẳng, vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” “Mẫu hậu không... không thấy”. Nghe xong những lời này của Thương Diễm Hách, nháy mắt trong Hoàng Lăng yên lặng như tờ, bao gồm Lãnh Thanh Nghiên cả ba người ở bên trong đều đem tầm mắt chuyển đến chiếc quan tài đã bị phá hư, hoàng hậu, không thấy? Cửu Vương gia giật mình một cái liền thanh tỉnh lại, vội vàng tiến nhanh lên phía trước, “Không có khả năng! Hoàng tâu làm sao lại có thể...” Tất cả mọi lời nói đều ngưng bật lại, Cửu Vương gia đã đi đến phía trước của quan tài, cúi đầu nhìn lại, ngoại trừ vật phẩm được chôn cùng, nhưng lại không có thi thể của hoàng hậu? “Đây... đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Trạch liếc mắt nhìn nhau một cái, tuy rằng cũng rất ngạc nhiên, nhưng cũng không có đi lên phía trước, chỉ cùng im lặng đứng ở một bên, cho dù kia có là quan tài không, cũng không phải người nào cũng có thể tùy tiện đến xem Thương Diễm Túc chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt kia đã hoàn toàn biến thành màu vàng, vài sợi tóc bay bay dù không có gió, mái tóc lại xuất hiện một vài tia màu bạc, cả người giống như sát thần tu la trong địa ngục, khiến người ta chỉ cần liếc nhìn một cái thôi từ đáy lòng sẽ sinh sợ hãi. Thương Diễm Hách quá sợ hãi, ngay cả Thương Diễm Trạch cũng thay đổi sắc mặt, không khỏi đi lên phía trước vài bước. Thậm chí quên luôn cả việc không thấy thân xác mẫu thân lúc này, Thương Diễm Hách lập tức bỏ nhào đến trước mặt Thương Diễm Túc, gắt gao cầm lấy tay Thương Diễm Túc, nói: “Thất ca, huynh đừng như vậy, huynh bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút a! Thất ca, ca ca!” Cửu Vương gia cũng bước nhanh tới bên cạnh Thương Diễm Túc, vươn tay áp chế bờ vai hắn, nói: “Túc nhi, mau tỉnh lại, chẳng lẽ ngươi muốn hủy toàn bộ Hoàng Lăng hay sao?” Lãnh Thanh Nghiên về mặt đại ra nhìn Thương Diễm Túc dường như đã biến thành một người khác, ngờ ngạc hỏi: “Hắn làm sao vậy? Vì sao lại biến thành bộ dạng như vậy?” Ngăn phát kim đồng (tóc bạc mắt màu vàng kim), như sát thần tu la, khiến người ta nhìn không được từ đáy lòng nổi lên từng đợt hàn ý, lạnh lùng, thị huyết, tàn bạo, nhưng lại tôn quý mà tao nhã, không tự giác mà đem mọi sự chú ý đều tập trung đến trên người hắn, cho dù có là vực sâu không đáy, thì phản kháng cũng vô ích. Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên rung mình một cái, giật mình tỉnh lại nâng vé mặt kinh hãi nhìn Thương Diễm Túc, vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Tại sao nàng lại có thể sinh ra ý tưởng như vậy được? Thật giống như, như bị nhiếp hồn thuật vậy, tất cả đều không tự chủ được. Thương Diễm Trạch đi đến phía trước mặt nàng, quay đầu lại khàn khàn nói: “Thất tẩu, đừng nhìn vào mắt thất ca...” Khẽ hạ ánh mắt, nhìn Lãnh Thanh Nghiên giống như là nhìn thấy chuyện bình thường vậy, sau một lúc lâu mới khẽ hỏi: “Thất tẩu, tẩu không sao chứ?” “Sửng sốt một chút, tầm mắt lại một lần nữa chuyển dời đến trên người Thương Diễm Túc, phát hiện sợi tóc của hắn càng ngày càng đổi thành màu ngân quang, cả một đầu tóc màu đen dường như sắp biến thành màu bạc. Thương Diễm Trạch cũng đem tầm mắt chuyển đến trên người Thương Diễm Túc, trầm giọng nói: “Lần trước thất ca biến thành cái bộ dạng này chính là mười năm trước vào ngày mất của hoàng hậu nương nương, ngày đó, toàn bộ hoàng cung gần như bị huynh ấy biến thành phế tích, chết không biết bao nhiêu người. Nếu không phải thời điểm đó thất ca còn nhỏ, chỉ sợ hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng”. “Nói vậy, lúc này đây hậu quả sẽ so với lúc trước càng thêm nghiêm trọng?” “A!” “Làm như thế nào mới có thể làm cho hắn tỉnh lại?” “Không biết, có lẽ phải đợi cho huynh ấy phát tiết đủ, thì sẽ tỉnh lại đi? Lần trước cũng là như vậy”. Phát tiết đủ? Lãnh Thanh Nghiên gắt gao nhíu mày, bình thường hắn cũng đã đủ khủng bố, với tình trạng hiện tại thì so với bình thường càng đáng sợ, đợi cho hắn phát tiết đủ, muốn tới khi nào? Không biết hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào? “Chẳng lẽ ngươi muốn hủy toàn bộ Hoàng Lăng sao?” Bên tai không khỏi vang lên lời nói của Cửu Vương gia vừa rồi, nhìn bộ dáng của Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên có loại dự cảm, nếu thật sự cứ để hắn phát tiết như vậy, chỉ sợ bị hủy đi không chỉ có Hoàng Lăng. Hôm nay, còn chính là ngày sinh của Thương Lang Hoàng, mà quan trọng hơn là, tối hôm nay sẽ là đêm trăng tròn. Ánh mắt híp lại, nhìn Thương Diễm Túc ánh mắt trở nên có chút tối tăm. Dường như cảm giác được cái gì, Thương Diễm Trạch đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, khi nhìn thấy vẻ mặt của nàng, sau lưng hắn đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, bất ngờ cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc, giống như có chuyện gì sắp xảy ra, so với sự nổi điên của thất ca dường như còn khủng bố hơn. Lãnh Thanh Nghiên lạnh lùng nhìn người từ nãy đến giờ vẫn đứng nguyên tại chỗ không có di động, hơi thở trên người phát ra càng ngày càng khiến người ta hít thở không thông, đột nhiên lao người về phía hắn. “Ầm!” Một tiếng nổ, Lãnh Thanh Nghiên một quyền đánh đúng mặt Thương Diễm Túc, động tác này của nàng khiến cho tất cả mọi người có mặt tại đó đều ngưng lại động tác, ngậm miệng lại, chỉ còn lại có vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng. “Thương Diễm Túc, ngươi là tên ngu ngốc? Chẳng lẽ ngươi nghĩ ngươi làm như vậy có thể giải quyết được chuyện gì hay sao? Ngươi tốt nhất là giết hết tất cả mọi người đi, như vậy cam đoan về sau sẽ không có bất kì kẻ nào dám đến gây sự với ngươi, cùng ngươi đối nghịch, ngươi cũng không cần phải tìm lại di thể của mẫu hậu ngươi!” “Không biết là ai đã chộm đi di thể của mẫu hậu ngươi, cũng không biết mẫu hậu ngươi hiện tại ở địa phương nào, có phải chịu đựng tra tấn gì không. Nói không chừng đâu, người đã trộm đi di thể của mẫu hậu ngươi hận ngươi thấu xương, cho dù nàng đã chết cũng không muốn buông tha nàng đâu.” “A, dùng roi đánh? Thiên đạo vạn quả? Nghiên xương thành tro? Hoặc là, cũng có thể là đem thi hài của mẫu hậu ngươi làm thành tiêu bản, để cho trăm ngàn người đến xem xét, nghe nói, bộ dạng hoàng hậu nương nương vô cùng xinh đẹp a”. Lãnh Thanh Nghiên từ từ nói từng câu từng chữ, ngữ khí không nhanh không chậm, đầy nhịp điệu, vẻ mặt bình tĩnh an bình, còn mang theo mỉm cười nhạt nhẽo, dường như đang nói đến thời tiết hôm nay thật tốt linh tính không có gì quan trọng, chính là nội dung của lời nói, cũng khiến cho Cửu Vương gia cùng Thương Diễm Hách đứng bên cạnh đều thay đổi sắc mặt. Thương Diễm Trạch chớp chớp mắt, nhìn Lãnh Thanh Nghiên trong ánh mắt mang theo suy tư, tại sao bộ dạng này của thất tẩu lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, thậm chí còn khiến hắn cảm giác thật thân thiết? Thương Diễm Túc chậm rãi quay mặt lại nhìn nàng, hơi thở lạnh lùng chậm rãi thu lại, một vài sợi tóc bắt đầu khôi phục lại màu đen, chính là cặp mắt vẫn màu vàng như cũ, nhưng so với sự lạnh như băng không hề có nhân tính vừa rồi, màu vàng hiện tại cũng có điểm nhu hòa cùng yếu ớt hơn. “Thất ca?” “Thương Diễm Hách cũng nhìn Thương Diễm Túc dường như đã khôi phục thần trí, sau đó đem tầm mắt chuyển dời đến người đối diện với Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên, vẻ mặt không dám tin, nhẹ nhàng như vậy cũng có thể khiến thất ca bình tĩnh trở lại? Chỉ cần đánh một quyền có thể khiến huynh ấy tỉnh táo lại? Trong mắt Cửu Vương gia lóe ra chút gì đó kì dị, mà phía sau, từ bên ngoài truyền đến một trận ồn ào tiếng bước chân, Cửu Vương gia sắc mặt khẽ biến, vội vàng lắc mình một cái liền biến mất khỏi bên trong Hoàng Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Mặc

Từ bên ngoài, truyền đến tiếng nói của Cửu Vương gia: “Được rồi được rồi, lui xuống hết đi, các ngươi cũng không phải không biết, hàng năm ngày này là ngày mà Lạc Vương cùng Cẩn Vương đến bái tế mẫu thân bọn họ, cảm xúc khó tránh khỏi kích động, không cần thận gây ra tiếng vang không nhỏ”. “Cửu Vương gia, tiếng nổ này thật sự là rất lớn, thật sự là không có chuyện gì chứ?” Thủ lĩnh quân Hoàng Lăng cẩn thận hỏi lại, thật sự là có điểm

lo lắng, tiếng vang vừa rồi, quả thực giống như động đất vậy. “Thật sự không có chuyện gì, nếu không, các người vào xem? Có điều hiện tại, hai huynh đệ bọn họ thật sự rất kích động, muốn đi vào kiểm tra hay không, các người cần phải suy nghĩ kĩ!” “A, này... Ha ha, nếu cừu Vương gia đã nói như vậy, ty chức xin cáo lui”. “Lui xuống đi, đừng đến quấy rầy hai huynh đệ họ, nếu không bốn vương cũng không thể cam đoan bọn họ có đem tức giận trút lên đầu các người hay không”. “Đạ!” Nhìn thủ vệ Hoàng Lăng lui xuống, Cừu vương gia cũng không lập tức quay người vào trong Lăng, vẫn đứng ở nơi đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên người bỗng tản mát ra sát khí mãnh liệt, vậy mà lại không thấy di thể của hoàng tẩu! Bên trong Hoàng Lăng, Thương Diễm Túc chậm rãi ngồi xuống mặt đất, nếu không phải vừa rồi hần vô tình phát hiện ra điểm khác thường, thì cho đến tận bây giờ hần cũng khó mà phát hiện ra di thể của mẫu hậu đã mất. Làm một đứa con trai, vậy mà ngay cả di thể của mẫu thân mình biến mất khi nào mà cũng không biết, lại càng không biết hiện tại bà đang ở nơi nào. Lãnh Thanh Nghiên ngồi xổm xuống trước mặt hần, cái bộ dạng hiện tại của Thương Diễm Túc, làm cho nàng có chút đau lòng, làm cho nàng nhớ lại trước đây, nàng cũng đã từng như thế này không hề biết theo ai, “Đừng thương tâm, nhất định có thể tìm được mẫu hậu, chỉ cần cố gắng tìm kiếm, nhất định có thể tìm được”. Thương Diễm Túc đột nhiên ngã vào trong lòng của nàng, đưa tay gắt gao ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng gọi: “Nghiên nhi”. Sững sốt một chút, sau đó hiếm khi thấy Lãnh Thanh Nghiên không đẩy hần ra, ngược lại lại nhẹ vỗ về đầu hần, cười nói: “Ngao, đừng đau khổ, không có chuyện gì là không giải quyết được”. Thoáng nghiêng mặt đi, nhìn chiếc quan tài đã bị Thương Diễm Túc phá hủy, trong mắt ánh lên ánh sáng, trong mắt như lóe ra suy nghĩ gì. Di thể của Hoàng hậu nương nương lại không thấy đâu, hơn nữa cũng không biết là đã biến mất khi nào, đây quả thực là chuyện lớn khiến cho cả thế giới phải rung chuyển. Thương Diễm Hách về mặt đại thể nhìn Lãnh Thanh Nghiên đang vuốt ve thất ca hần giống như con cún nhỏ, còn có vẻ mặt tươi cười của huynh ấy, ngay cả tâm của hần cũng kì quái mà bình tĩnh xuống. Thương Diễm Trạch cũng cau mày lại, lẳng lặng nhìn nàng, trước mặt cũng hiện ra một hình ảnh khác, “Ngao, A Trạch, ba mẹ mất rồi, sau này chị sẽ bảo vệ em”. Về mặt chán động, lập tức chán nản cúi đầu, không biết hiện giờ chị sống như thế nào? Cậu mất, khẳng định chị ấy sẽ rất đau lòng, cũng không biết chị có xúc động mà chạy đi tìm Hắc Luân báo thù không, bọn Allen chắc hần sẽ ngăn cản chị ấy chứ? Cũng không biết chị ấy có ăn uống đầy đủ không, ngủ tốt không, đột nhiên rất nhớ chị ấy lại vô cùng lo lắng cho chị! Không khỏi, lại đem tâm mất chuyển đến trên người Lãnh Thanh Nghiên. Thất tẩu, một ít lời nói và cử chỉ của nàng thật sự rất giống tỷ tỷ, rõ ràng diện mạo không giống, tính cách cũng không giống, nhưng ngẫu nhiên lại biểu hiện ra một chút lời nói cùng hành động, khiến hần thường xuyên coi nàng như tỷ tỷ. Vừa rồi Thương Diễm Túc gọi một tiếng Nghiên nhi, giọng nói rất nhỏ, thế cho nên Thương Diễm Trạch không thể nghe thấy được. Bên trong Hoàng lăng, quan tài của hoàng hậu bị một chưởng của Thương Diễm Túc làm vỡ nát, muốn trở lại như ban đầu để không ai biết là chuyện không thể, đem linh cữu bên trong đây kín lại, sau đó nhìn lại chiếc quan tài đã bị phá nát, cừu Vương gia lắc đầu thờ dài một tiếng, sau đó hướng về phía mấy người Thương Diễm Túc vẫy tay nói: “Được rồi, các người đi trước đi, nơi này cứ giao cho ta. Aiiii, hình như hàng năm đều phải sinh ra một chút chuyện gì đó, sau đó lại để cho bốn Vương đến thu dọn cục diện rồi rầm rầm cho hai huynh đệ các người”. Nghe thấy lời này của hần, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi cau mày lại, theo như ý ông nói, cho dù lăng tẩm của hoàng hậu nương nương có bị phá hủy, ông cũng có thể thần không biết quỷ không hay đem nơi này trở về như cũ, hoặc là đem chuyện này che giấu đi sao? Thương Diễm Túc chỉ hơi khom người về phía cừu Vương gia, sau đó lôi kéo Lãnh Thanh Nghiên đi ra khỏi Hoàng Lăng, Thương Diễm Hách cùng Thương Diễm Trạch cũng vội vàng đi theo, tuy rằng hiện tại Thương Diễm Túc giống như đã khôi phục lại bình thường, nhưng vẫn làm cho bọn họ thực lo lắng, “Thất ca”. Thương Diễm Túc thoáng dùng chân, nghiêng mặt nhìn hai người phía sau, nói: “Các người cũng trở về đi, sau đó còn phải tiến cung chúc thọ phụ hoàng”. Sau khi hần nói ra những lời này, Lãnh Thanh Nghiên cảm nhận rõ ràng trên người hần càng thêm lạnh lẽo, trong lòng không khỏi căng thẳng, theo bản năng nắm chặt tay hần, ngăn vạn lần đừng gặp chuyện gì không may nữa a! Hiện tại, ngay cả chính nàng cũng không rõ lắm, vì sao nàng lại cầu nguyện không có chuyện gì xảy ra, bởi vì tối nay là đêm trăng tròn? Hay còn vì điều gì khác? Nàng không biết, cũng không có tâm tư để suy nghĩ chuyện đó. Thương Diễm Túc sợ run, quay đầu lại nhìn nàng, hần khí trên người dường như biến mất hoàn toàn, mỉm cười nhìn nàng nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, không có việc gì”. Lời nói đột ngột này khiến Lãnh Thanh Nghiên sững sốt một chút, lập tức gạt đầu nhẹ nói: “Ừm!” Thương Diễm Hách cùng Thương Diễm Trạch liếc nhau, sau đó hai người cùng hướng về phía một con đường khác đi, dường như, cũng không còn gì phải lo lắng nữa. Trở lại vương phủ, dọc theo đường đi hai người đều không có mở miệng nói gì, Thương Diễm Túc đắm chìm trong thế giới của chính mình, Lãnh Thanh Nghiên cũng là im lặng đi bên cạnh hần, không có quấy rầy hần. Mẫu thân đã chết mười năm đột nhiên phát hiện di thể không thấy, như vậy kích thích, đối với Thương Diễm Túc mà nói, so với mười năm trước mẫu thân của hần qua đời còn nghiêm trọng hơn. Quân gia đã cung kính đứng ở cửa Vương phủ, đối với thân sắc ừ đột của Thương Diễm Túc giống như căn bản không thấy hoặc là đã sớm thành thói quen, chỉ cung kính hành lễ, nói: “Vương gia, mới vừa rồi công công trong cung đã đến đây, thỉnh Vương gia mau chóng tiến cung, thọ yến cũng sắp bắt đầu”. Thương Diễm Túc trong mắt nổi lên tia sắc lạnh, đột nhiên xuất hiện tia sát khí khiến cho quân gia không khỏi lui lại vài bước, về mặt hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Thương Diễm Túc, Vương gia hôm nay là làm sao vậy? Chẳng lẽ ở Hoàng Lăng đã xảy ra chuyện gì? “Vương gia...” “Các người trước hết lui xuống hết đi!” “Đạ, lão nô cáo lui”. Quân gia quả nhiên cũng không có nói gì nhiều, trực tiếp thi lễ sau đó mang theo hạ nhân Vương phủ bên cạnh cáo lui. Trở lại trong phòng, Lãnh Thanh Nghiên tìm kim sang dược, sau đó lôi kéo hần ngồi xuống ghế bên cạnh, cẩn thận xử lý vết thương trên tay hần, đem mảnh vải bên trong miệng vết thương cẩn thận lấy ra, bôi thuốc, sau đó lại dùng mảnh vải màu trắng sạch sẽ băng bó cẩn thận lại. Thương Diễm Túc lẳng lặng nhìn người đang cúi đầu vì hần mà xử lý vết thương, đáy mắt lạnh như băng thoáng dịu đi một ít, còn không đợi nàng đem miếng vải băng bó lại cho tốt, đột nhiên đưa tay kéo nàng vào trong lòng, gắt gao ôm. Lãnh Thanh Nghiên sững sốt, sau đó vội vàng đưa tay muốn đẩy hần ra, nói: “Người mau buông tay, miếng vết thương còn chưa có băng bó tốt đâu”. Nhưng mà Thương Diễm Túc lại đem nàng ôm càng chặt, nhẹ giọng nói: “Không cần lo cho nó, ta hiện giờ thật muốn ôm nàng một cái”. Giọng nói kia mang theo một chút khàn khàn cùng một chút âm rung, làm cho Lãnh Thanh Nghiên dừng lại động tác, quên đi, nhìn hần hôm nay gặp phải kích động lớn như vậy, để cho hần ôm một lát đi. Hy vọng, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, cho dù muốn xảy ra, cũng xin đợi cho qua hôm nay rồi hãy tới đi! Có điều khi nàng mặc quần áo chuẩn bị tiến cung chúc thọ, nàng dự cảm thấy, hôm nay còn rất nhiều chuyện sẽ xảy ra. Mặc kệ là của nàng hay là hần, kia một thân quần áo màu trắng ngoài ra không có thêm màu gì khác, nếu chỉ là như vậy thôi thì không sao, thậm chí như vậy cũng không có gì là không ổn, nhưng mà, khi Thương Diễm Túc đem vải màu trắng, bình thường chỉ dùng để may đồ tang thất ở lưng, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực. Dường như, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.1 - Chương 28: Thọ Yến

Một thân váy dài màu trắng, dùng một chiếc đai lưng màu trắng buộc lại, mái tóc đen dài dùng sợi dây cùng màu buộc cao lên, búi tóc phía trên cũng chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc cố định lại, vài sợi tóc phủ xuống trán, che đi óa huyết liên kia, càng tôn lên làn da trắng mịn màng. Quần áo màu trắng

như nhau, một đầu tóc màu đen dùng mũ bạch ngọc vấn lên, hai sợi dây màu trắng rủ xuống, khuôn mặt tuấn mĩ tuyệt luân mang theo ý cười lạnh như băng, lại che không được ánh mắt sáng rọi có thể khiến người khác bị thương ánh mắt, đáy mắt ngẫu nhiên hiện lên tia kim quang khiến hân càng thêm vẻ thần bí cùng cao quý. Khi mà hai con người giống như đôi thần tiên ấy dặt tay nhau tiến vào đại điện chúc thọ, trong khoảnh khắc đó đã hấp dẫn toàn bộ ánh nhìn kinh diễm cùng mang theo sợ hãi lại đây, trong đại điện nhất thời lâm vào một trận yên tĩnh. Nhưng mà, khi ánh mắt mọi người cùng chuyển đến mảnh vải màu trắng tung bay bên hông họ, ánh mắt đều không khỏi khẽ biến, những người hiểu được rõ nguyên nhân trong đó không khỏi lui về phía sau vài bước, để tránh đụng phải Thương Diễm Túc, mười năm gần đây, ngày sinh nhật của Hoàng Thượng, toàn bộ trong triều khói thuốc súng ngập tràn!“Tham kiến Lạc Vương gia, Lạc Vương phi!”Thương Diễm Túc dẫn theo Lãnh Thanh Nghiên đi về vị trí của bọn họ, tất cả đại thần đều tránh sang một bên nhường đường, khi đi ngang qua các đại thần, bên tai không ngừng vang lên tiếng hành lễ, nhưng Thương Diễm Túc ngay cả liếc mắt cũng không thêm liếc một lần. Hai người vừa mới ngồi xuống, ngoài cửa điện lại xuất hiện thêm một bóng người màu trắng, người kia ăn mặc dường như cùng Thương Diễm Túc không có gì khác biệt lắm, người đó đúng là Cận vương – Thương Diễm Hách, mà điều khác biệt duy nhất so với Thương Diễm Túc, chỉ sợ chính là biểu tình trên mặt hân. Dường như đã quên đi chuyện xảy ra bên trong Hoàng Lăng, trên mặt hân một lần nữa mang theo đầy tươi cười, nhưng nếu quan sát cẩn thận, sẽ không khó mà phát hiện, xen lẫn tươi cười kia còn mang theo lãnh ý, chẳng qua với giang sơn dễ đổi, cũng không có người nào chú ý đến tươi cười của hân có mang theo điểm khác thường, tầm mắt hân cũng lưu chuyển trên người các vị tiểu thư quan gia trong điện mà đánh giá. Thọ yến Hoàng Thượng, các đại thần đương nhiên sẽ mang theo nữ quyến trong nhà đến tham dự, nhất là đối với nữ nhi trong nhà sắp sửa đến tuổi xuất giá. Những thiên kim tiểu thư này bình thường khó có cơ hội xuất môn, lại càng khó có thể nhìn thấy trường hợp như hiện tại vậy, có lẽ trong lúc lơ đãng ở đây có thể được vị vương công quý tử, thậm chí là Hoàng Thượng nhìn vừa ý. Thương Diễm Hách nhìn một đám mỹ nhân xinh đẹp, trong mắt liên tục xuất hiện tia sáng kì dị, dường như chỉ là liếc mắt nhìn, ngay cả đường cũng không thêm nhìn mà phóng khoáng đi đến vị trí của mình, sau đó mới quay đầu hướng tới Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười, vẫy tay chào hỏi: “Thất ca, thất tẩu, sớm như vậy hai người đã tới rồi à?” Trong điện nháy mắt lâm vào một mảnh trầm tĩnh, nhưng cũng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, sớm? Dường như huynh đệ bọn họ là hai người tới chậm nhất, A? Cửu Vương gia như thế nào đến bây giờ còn chưa tới? Thương Diễm Túc thần nhiên liếc mắt nhìn hân, Lãnh Thanh Nghiên nhẹ gật đầu với hân. Đôi mắt với vẻ mặt lãnh đạm của thất ca, Thương Diễm Hách về mặt u oán, cũng chỉ lác lác đầu lại khôi phục lại vẻ mặt không quan tâm, cười với Lãnh Thanh Nghiên nói: “Thất tẩu, hôm nay tẩu thật là xinh đẹp a, đệ thấy trong điện này có tẩu là đẹp nhất!” Tiếng nói của hân cũng không có ý nói nhỏ, cho nên những lời này dường như vang vọng khắp bên trong đại điện, nhất thời, Lãnh Thanh Nghiên liền tiếp thu hàng trăm ánh mắt nóng cháy. Khẽ nhủ hàng lông mày, Thương Diễm Hách hân là cố ý sao? Thương Diễm Túc ngẩng đầu mắt lạnh đảo qua bốn phía, điều này làm cho áp lực trên người Lãnh Thanh Nghiên giảm bớt không ít, sau đó hân quay đầu nhìn Thương Diễm Hách, ánh mắt híp lại nhìn hân. Tuy rằng cái gì cũng không thêm nói, nhưng Thương Diễm Hách cũng nhìn không được khẽ rụt cổ lại, khẽ khép lại miệng, sau đó lui lại vị trí của mình, không dám tùy tiện nói điều gì nữa. Hân chỉ là đùa một chút mà thôi, hơn nữa, lời hân nói cũng là sự thật mà! Nghĩ như vậy, nhìn không được lại liếc nhìn Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt mang theo vẻ khác thường, sau một lúc lâu đột nhiên thờ dài, dùng tươi cười để giấu đi ánh mắt chưa xốt cùng ái mộ, hiếm khi thấy hân im lặng ngồi một chỗ uống rượu một mình. “Hoàng Thượng giá lâm! Thái Hậu nương nương giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm! Quý phi nương nương giá lâm!” Nghe được thấy tiếng truyền vào như vậy, bất kể là Thương Diễm Túc hay là Thương Diễm Hách còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đáy mắt đều đột nhiên xuất hiện hàn khí, hành lễ giống như mọi người, nhưng Lãnh Thanh Nghiên lại không hề nghe thấy bọn họ nói lời tham kiến, đương nhiên, nàng cũng không có nói. Thương Lang Hoàng cười nâng tay nói: “Hãy bình thân, hôm nay chư vị không cần đa lễ!” Tầm mắt liếc nhìn về phía Thương Diễm Túc, tươi cười trở nên có chút cứng ngắc, xen lẫn tức giận mờ nhạt. Tất cả đều đã được an bài tốt cứ thế mà tiến hành, đối với những người ngày thường ít có cơ hội giải trí mà nói, đối với biểu diễn trong điện cũng khiến cho họ cảm thấy hấp dẫn. Đương nhiên trong đó, cũng có một số người căn bản không có hứng thú đối với màn biểu diễn này, ví như Thương Diễm Túc, lại ví như Lãnh Thanh Nghiên, mà ngay cả Thương Diễm Hách, khó có được biểu diễn phấn khích như hôm nay lại có chút lơ đãng. Trừ hoàng hậu ngồi ở bên người Thương Lang Hoàng, lực chú ý tuy rằng trên mặt là ở màn biểu diễn kia, nhưng lại có chút đứng ngồi không yên, cẩn thận đem tầm mắt thu hồi một chút, nhưng khi chạm phải ánh mắt sắc lạnh của Thương Diễm Túc, liền vội vàng thu lại. Lãnh Thanh Nghiên quay đầu nhìn về phía Thương Diễm Túc, hỏi: “Không phải là người đang hoài nghi di thể của mẫu hậu người bị Trữ hoàng hậu lấy đi đấy chứ?” “Không, bà ta không có khả năng ấy!” Thương Diễm Túc đưa tay qua, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, giọng điệu có chút hòa hoãn, nói, “Ta chỉ là chán ghét nữ nhân này mà thôi, về phần di thể mẫu hậu mất tích, khả năng nhiều nhất cũng chỉ là có liên quan tới bà ta mà thôi.” “Chắc chắn như vậy?” Câu trả lời như vậy có chút ngoài dự đoán của nàng, chỉ là chán ghét nữ nhân đã đoạt đi vị trí của mẫu thân hân thôi sao? Tầm mắt rời khỏi Trữ hoàng hậu, lại vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Thương Lang Hoàng, trong ánh mắt kia toát ra vẻ uy nghiêm khiến cho hai mắt Lãnh Thanh Nghiên một trận nhức nhối. Mắt không khỏi nheo nheo lại, đồng thời cụp mắt xuống, không cùng Thương Lang Hoàng đối diện. Thương Diễm Túc nắm chặt tay lại, tay kia thì vươn ra đem đầu Lãnh Thanh Nghiên quay trở lại, động tác này của hân làm cho Thương Lang Hoàng sững sờ một chút, quay lại nhìn phía Lãnh Thanh Nghiên với ánh mắt khác biệt. Tuy rằng sau ngày thành thân cũng đã gặp qua Lãnh Thanh Nghiên, nhưng ngày đó chỉ là ngắn ngủi trong chốc lát, nhưng lại đem đại bộ phận lực chú ý đặt ở trên người Thương Diễm Túc, cũng không có quá mức chú ý tới, Túc nhi đối với vị Vương phi này, dường như rất là yêu thích! Thương Diễm Túc khẽ nhủ mày, quay đầu nhìn về phía Thương Lang Hoàng, trong mắt mang theo một tia cảnh cáo. Khóe miệng Thương Lang Hoàng hiện lên mỉm cười, giống như một người cha hiền từ nhìn đứa con nghịch ngợm của mình, đối với sự vô lễ của Thương Diễm Túc dùng sự khoan dung để bao dung, chỉ là tươi cười như vậy, khiến cho hân quang nơi đáy mắt Thương Diễm Túc càng tăng thêm một chút. Không biết từ khi nào thì, Thương Diễm Hách cũng đã đem lực chú ý chuyển đến bên cạnh, ở thời điểm nhìn thấy tươi cười của phụ hoàng, đột nhiên khẽ nhủ mày, sau đó lại đem tầm mắt chuyển đến trên người Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt cất giấu một chút lo lắng. Phụ hoàng hân, lại muốn làm cái gì? “Cửu Vương gia giá lâm!” Từ bên ngoài điện truyền đến tiếng thông báo, sau đó mọi người đều chăm chú nhìn ra, Cửu Vương gia mang theo Thương Diễm Trạch cùng nhau tiến vào bên trong đại điện, không hề nhìn đến các vị đại thần bên cạnh, chỉ hướng về phía Thương Lang Hoàng thi lễ nói: “Tham kiến Hoàng Thượng, bái kiến mẫu hậu!” Thương Lang Hoàng trên mặt tràn đầy ý cười, đối với sự chậm trễ của hân một chút cũng không hề để trong lòng, chỉ hỏi một cách như bình thường: “Hoàng đệ vì sao đến bây giờ mới tới? Nếu như lại muộn thêm một chút, thọ yến này cũng đã xong rồi!” “Hoàng huynh thứ tội! Thần đệ bị một vài chuyện khiến cho chậm trễ, nếu như vậy, thần đệ trước tự phạt ba chén như thế nào?” Nói xong, cũng không đợi Thương Lang Hoàng có đồng ý hay không, trực tiếp tiến về vị trí của mình, quả nhiên là uống liền ba chén. Thương Lang Hoàng cũng không nói thêm gì, hỏi: “Không biết là bị chuyện gì khiến đệ chậm trễ, chẳng lẽ so với việc tiến cung chúc thọ trăm còn quan trọng hơn?” “Hoàng huynh muốn nghe lời nói thật?” “Đương nhiên!” “Vậy, có lẽ, thật sự là còn quan trọng hơn so với việc chúc thọ huynh!” Cửu Vương gia ngẩng đầu nhìn Thương Lang Hoàng, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa, nhẹ giọng nói hết, mà Thương Lang Hoàng lại thoáng sững sờ, ánh mắt híp lại nhìn, đánh giá vẻ mặt tươi cười của Cửu Vương gia, sau một lúc lâu bật cười, nói: “Thế nhưng còn có chuyện như vậy sao? Vậy hoàng đệ a, người cũng nên nói với trẫm, là chuyện tình gì thế nhưng so với ngày sinh của trẫm còn quan trọng hơn!” “Hoàng huynh người xem nơi này có nhiều người như vậy, thần đệ cũng không muốn nói ra loại chuyện này làm cho mọi người mất hứng, nếu không, chờ thọ yến kết thúc, thần đệ lại một mình cùng hoàng huynh trao đổi?” “Ha ha, nếu đệ đã nói như vậy, trẫm tự nhiên cũng sẽ không có hỏi nhiều nữa, liền như vậy làm đi!” Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng nhìn về mặt bình tĩnh của Cửu Vương gia cùng khóe miệng mỉm cười của Thương Lang Hoàng, trong lòng dâng lên một loại cảm giác quái dị, lại nói không nên lời loại cảm giác quái dị này đến từ nơi nào.

Q.1 - Chương 29: Đệ nhất mỹ nữ Thiên Ưng Quốc

“Thương Diễm Túc, quan hệ của phụ hoàng ngươi cùng Cửu hoàng thúc tốt không?” Nhị không được đặt câu hỏi, luôn có cảm giác hình như sắp có chuyện gì đó xảy ra. Khẽ sùng sốt, Thương Diễm Túc quay đầu lại nhìn nàng, sau đó nói: “Còn có thể, ít nhất Hoàng Tổ Mẫu sẽ không để cho hai người con của mình xảy ra chuyện không hay gì đó”. Một câu nhẹ nhàng băng quơ như thế, chỉ sợ trong đó có vướng mắc gì cũng chỉ có người trong cuộc mới biết rõ được, mà Lãnh Thanh Nghiên đối với câu trả lời này của hân hiển nhiên là không vừa lòng, nhưng khi chạm phải ánh mắt của hân, đột nhiên ngậm miệng lại không hỏi nữa. Trong lòng có điểm chán nản, nàng đối với việc này có điểm tò mò? Thậm chí giống như có điểm lo lắng! Tầm mắt dừng lại ở trên người Thương Diễm Trạch, vừa đúng lúc hân cũng nhìn về phía nàng, tầm mắt hai người ở giữa không trung gặp nhau, hai người cùng khẽ mỉm cười. Đại khái là vì có liên quan đến Thương Diễm Trạch, vì hân cùng với đệ đệ của nàng rất giống nhau, cho nên theo bản năng liền không hy vọng phụ thân hân, cũng chính là Cửu Vương gia xảy ra chuyện gì. Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười làm cho Thương Diễm Túc sùng sốt một chút, ánh mắt neho lại nhìn nhìn, lạnh lùng nhìn về phía Thương Diễm Trạch. Hình như từ trước đến giờ chưa nhìn thấy Nghiên nhi cười, nhưng vừa rồi nàng vừa đối với A Trạch cười đến nhu hòa như vậy! Đột nhiên lại cảm thấy lạnh như băng khiến cho Thương Diễm Trạch phải rụt cổ, sau đó liền thấy được ánh mắt lạnh như băng của thất ca, không hiểu ra sao, làm sao vậy? Hân đã làm chuyện gì khiến cho thất ca tức giận sao? Thương Diễm Túc cũng không đặt chú ý trên người Thương Diễm Trạch lâu lắm, nhưng cũng càng nắm chặt lấy bàn tay của Lãnh Thanh Nghiên, ánh mắt nhìn nhìn chén rượu trước mắt, thần nhiên nói: “Hình như Nghiên nhi rất thích A Trạch nhỉ!” Ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía hân, “Vì sao nói như vậy?” Nàng có biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Tay càng nắm chặt thêm một chút, về mặt lại vẫn bình tĩnh như cũ, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Hình như ta chưa từng nhìn thấy Nghiên nhi tươi cười, nhưng mà vừa rồi, nàng lại cười với A Trạch một cách ôn hòa như vậy, chẳng lẽ không phải bởi vì rất thích đệ ấy sao?” Lại nhìn hân vài lần, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Thương Diễm Trạch, khi nhìn thấy hân, không hiểu sao về mặt lại có một chút nhu hòa hơn, nhìn thấy phản ứng này của nàng sắc mặt Thương Diễm Túc tự nhiên càng trở nên khó nhìn một chút, chẳng lẽ là thật sự? Thương Diễm Trạch đi về phía Cửu Vương gia, hân cảm thấy thực lạnh, cả người đều lạnh lẽo. Đại khái có thể biết cảm giác lạnh lẽo đó đến từ nơi nào, nhưng hân cũng không có dám liếc nhìn về phía đó một lần. Lãnh Thanh Nghiên khóe miệng run rẩy, muốn rút tay ra khỏi tay Thương Diễm Túc, nhưng mà Thương Diễm Túc trước một bước đã đoán biết được ý đồ của nàng, nhếch môi, giống như trừng phạt nắm tay nàng đến phát đau, đồng thời trong lòng càng thấy mát mát vài phần, mang theo một chút vẻ lo lắng cùng ảo não. “Nàng là phụ nữ đã có chồng, không nên đem ánh mắt để trên em chồng”. Lời nói nhẹ nhàng, làm cho Lãnh Thanh Nghiên nhị không được sùng sốt, dùng loại ánh mắt khó hiểu nhìn hân, khóe miệng thoáng run rẩy, hôm nay nàng không tính cùng kẻ biến thái là hân chấp nhặt, nhưng mà... “Thương Diễm Túc, ngươi buông tay!” Dùng giọng nói mà chỉ có hai người có thể nghe được, mà nghe vậy, sắc mặt Thương Diễm Túc tự nhiên càng thêm khó coi, môi càng mím chặt lại, tay cũng càng thêm nắm chặt lại. Lãnh Thanh Nghiên nhủ mảy, đưa bàn tay khác đánh qua, muốn đem bàn tay hân đánh bay ra. Động tác này của nàng khiến cho Thương Diễm Túc càng bị chọc giận, tay càng thêm dùng sức đã đem nàng kéo vào trong lòng, hoàn toàn không chú ý đến bên cạnh có rất nhiều người ngoài, ánh mắt hip lại lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Nàng rốt cuộc muốn như thế nào?” Tiếng nói này không hề nặng, nhưng mà tuyệt đối cũng không nhẹ, trong lúc nhất thời, toàn bộ mọi người trong đại điện đều đưa mắt tập trung trên hai người bọn họ, hơn nữa đại bộ phận đều nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, không rõ nàng đã gây ra chuyện gì, mà lại chọc giận đến Lạc Vương gia. Trong con mắt mọi người, có kinh ngạc, đương nhiên cũng không thiếu chờ mong xem náo nhiệt, nhưng ở trước mặt Thương Diễm Túc, ai cũng không có dám lên tiếng, chỉ sợ không cẩn thận lại đem cơn tức giận của hân chuyển lên người chính mình. Thương Diễm Hách tuy rằng vẫn chú ý đến tình huống bên này, nhưng rốt cuộc đã có chuyện gì phát sinh hân cũng không được rõ ràng cho lắm, giờ phút này về mặt ngạc nhiên, còn quay qua nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên trong ánh mắt có một tia lo lắng, đã xảy ra chuyện gì? Lãnh Thanh Nghiên khẽ cau mày, tuy rằng cảm thấy hôm nay Thương Diễm Túc có điểm biến thái như vậy là chuyện có thể tha thứ, dù sao cũng đã xảy ra chuyện như vậy, còn có thể như bình thường tâm bình khí hòa thì chính là người không bình thường, nhưng hiện tại hân có phải có điểm hơi quá đáng? Không nhìn những ánh mắt khác thường ở xung quanh, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, cảm giác bản tính đã áp chế từ lâu cũng sắp bùng nổ ra đây. Chậm rãi thở ra một hơi, tận lực làm cho về mặt của mình bình tĩnh lại một chút, sau đó nhẹ giọng nói: “Ngươi làm tay ta đau”. Thương Diễm Túc sùng sốt, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, theo bản năng buông tay của nàng ra, sau đó quay đầu lại tiếp tục uống rượu, về mặt có một chút bối rối, sau một lúc lâu hân mới ngập ngừng lên tiếng: “Sao không nói sớm một chút!” Tiếng nói này của hân rất nhỏ, nhỏ đến mức ngay cả Lãnh Thanh Nghiên thiếu chút nữa cũng không nghe được. Thấy nàng không có phản ứng gì, quay đầu lại nhìn nàng, vừa vặn gặp phải ánh mắt đang nghiên cứu tìm tòi của nàng, hân vội vàng đem tầm mắt dời đi, về mặt vẫn có một chút bối rối như cũ. Nhìn hân giống như đang chú ý đến mọi người xung quanh, đảo mắt nhìn quanh, có vẻ không vui nhíu mày lại, ánh mắt lạnh như băng đảo qua trên từng người, nhất thời khiến cho toàn bộ mọi người trong điện phải im lặng. Lãnh Thanh Nghiên xoa nhẹ bàn tay của mình, nhìn các đại thần xung quanh chỉ vì một cái liếc mắt lạnh lùng của hân mà ngay cả nhìn cũng không dám nữa, có chút bất đắc dĩ. Nhưng nàng cũng không có nói điều gì, cũng không muốn cùng hân tiếp tục dây dưa vấn đề lúc trước, hiện tại nàng, hy vọng đừng có xảy ra chuyện gì nữa, cứ yên bình như vậy đến khi kết thúc. Thái Hậu cùng Như quý phi liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt mang theo ý cười khó hiểu, âm thầm trao đổi ánh mắt, sau đó tiếp tục sống chết mặc bay. Hai người kia, từ khi xuất hiện ở trong điện đến giờ, dường như giống người tàng hình vậy. Trữ hoàng hậu ánh mắt hip lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, đáy mắt hiện lên một tia gì đó khó hiểu, sau đó cười cười đem thân mình hướng về phía Thương Lang Hoàng sát thêm một chút, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, Lạc Vương cùng Lạc Vương phi tình cảm hình như thật là tốt nha!” “Sao hoàng hậu lại thấy vậy? Chẳng lẽ nàng không thấy hai người bọn họ vừa rồi thật giống như là đang giận dỗi nhau sao?” “Hoàng thượng nói kia, chính vì cảm tình tốt nên mới có thể giận nhau kia, nếu như không thêm đề ý, làm sao có thể tự nhiên giận nhau chứ?” Thương Lang hoàng trong nháy mắt về mặt có chút sợ sệt, nhưng cũng chỉ phút chốc đã bình thường như cũ, cười gật đầu, nói: “Hoàng hậu nói chí lý, xem ra Túc nhi đối với vị Vương phi này thực sự là rất vừa lòng!” Khi nghe đến một tiếng Túc nhi kia, sắc mặt Trữ hoàng hậu thoáng cứng ngắc một chút, sau đó cười nói: “Vậy khi nào thì Hoàng thượng cũng giúp Trác nhi tuyển Vương phi đây? Nói ra vị Lạc Vương phi này vốn dĩ phải là Lỗ Vương phi”. Sắc mặt Thương Lang Hoàng khẽ biến, nói: “Hoàng hậu, lời này cũng không thể tùy tiện nói ra, nếu để cho người khác nghe thấy, không chừng sẽ sinh ra lời đồn đại gì cũng không ai biết đâu!” “Đạ, Hoàng Thượng thứ tội, thần thiếp cũng chỉ muốn công bằng cho hôn sự của Trác nhi mà thôi, nên mới không cẩn thận nói ra như vậy”. “Yên tâm đi, Trẫm nhất định sẽ tuyển cho Lỗ Vương một vị Lỗ Vương phi khiến cho cả Hoàng Hậu cùng Lỗ Vương gia vừa lòng!” Trong mắt Trữ Hoàng Hậu tràn ngập vẻ lo lắng, nhưng trên mặt lại vẫn là tươi cười đáp: “Thần thiếp thay mặt Trác nhi tạ ơn Hoàng Thượng!” Thương Diễm Túc cũng không tiếp tục liếc nhìn Lãnh Thanh Nghiên, chỉ là vô cùng chú ý đến Lãnh Thanh Nghiên đang ngồi bên cạnh, khi nhìn thấy Thương Lang Hoàng cùng Trữ Hoàng hậu phía kia nhỏ to, không khỏi nhíu mày, trong mắt xuất hiện một tia lo lắng. Vừa rồi, tại sao lại có thể xúc động mà đẩy Nghiên

nhì ra? Rõ ràng cho tới nay hẳn không hề mong muốn Nghiên nhi bị người khác chú ý tới. Đột nhiên Thương Diễm Trạch cảm giác trên người càng lúc càng lạnh lẽo, không khỏi nuốt xuống nước miếng, cúi đầu uống rượu, như muốn hòa tan đi luồng đạo ánh mắt lạnh lẽo sắc bén kia. Làm sao vậy, làm sao vậy? Chẳng lẽ hẳn đã gây ra chuyện gì khiến cho thất ca tức giận? Không đúng a, ngày hôm nay chuyện xấu gì hẳn cũng chưa có làm nha! A, đại khái có thể là do chuyện xảy ra bên trong Hoàng Lăng ngày hôm nay đi, hôm nay thật đúng là khó khăn, tuy rằng cho tới bây giờ mọi chuyện vẫn là bình yên, nhưng đây là yên bình trước khi bão táp xảy ra a! Rất nhanh bên trong đại điện lại khôi phục lại bình thường, đối với các vị đại thần này mà nói, bọn họ đều hiểu được, nếu không muốn sau này bị Thương Diễm Túc làm khó, tốt nhất là đem toàn bộ chuyện vừa rồi coi như không thấy gì. Một vị nam tử mặc y phục màu tím tiến vào trong điện cung kính bẩm báo, hướng về phía Thương Lang Hoàng hành lễ nói: ”Ứng Tịch Vũ, Thiên Ứng quốc phụng chỉ Thiên Ứng hoàng, dâng lên đệ nhất mỹ nữ Thiên Ứng Quốc công chúa Ứng Dung Kiều, cung chúc Thương Lang Hoàng thọ tỷ nam son!” Lời hẳn vừa dứt, một vị hồng y nữ tử phía sau lưng hắn tiến lên phía trước, thân thể thon dài, dáng người xinh đẹp, trên mặt che một tấm lụa mỏng, chỉ lộ ra đôi mắt to như hàm chữ ý cười, thủy che vù vòng, mị ý nhộn nhạo. “Dung Kiều tham kiến Thương Lang Hoàng bệ hạ!” Người này vừa xuất hiện ở trước mặt mọi người, cho dù chỉ là một bóng người, nhất thời cũng có thể đem toàn bộ sự chú ý của nam nhân ở đây đặt trên người nàng. Nhất là sau khi nghe được giọng nói của nàng, chỉ một cử động gờ chân nhắc tay, đều tự nhiên mà phát ra yêu mị, khiến cho bên trong đại điện vang lên những tiếng nuốt nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Dung phi

Tất cả mọi người đều đưa mắt đánh giá vị mỹ nữ đệ nhất Thiên Ứng quốc này, về mặt của mọi người đều khác nhau, đầu tiên là Thương Lang Hoàng, trong mắt là sự kinh diễm khôn kể, Thái Hậu nương nương cũng liếc nhìn nàng một cái, tỏ ý không vừa lòng lắm, Như Quý phi chỉ nhìn nàng vài cái lúc đầu, sau đó lại giống như bình thường không quan tâm đến, mà Trữ hoàng hậu, nhìn Dung Kiều công chúa trong mắt nổi lên địch ý cùng âm trầm. “Thật là hâm mộ phụ hoàng a, một công chúa cực phẩm kiều mị như vậy, vừa đến đã tiến nhập hậu cung”. Thương Diễm Hách ngoe nguẩy đầu, đột nhiên nhẹ giọng nói, trong giọng điệu tỏ ra vô cùng hâm mộ. Những người ở phía xa có lẽ không nghe thấy hắn nói gì, nhưng Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc đồng thời quay lại nhìn hắn, trên mặt đều là một biểu hiện quái dị. “Nếu như ngươi cảm thấy đáng tiếc, hoặc là cảm thấy thích, có thể hướng phụ hoàng đưa ra thỉnh cầu, ta tin rằng nếu ngươi nói ngươi muốn thú phi, phụ hoàng khẳng định sẽ không phản đối”. Nghe vậy, về mặt Thương Diễm Hách hoảng sợ quay lại nhìn Thương Diễm Túc, dùng sức lắc đầu, sợ tới mức lắc đầu liên tục đến mức muốn gây xương cổ, nói: “Không muốn không muốn, mỹ nhân chỉ dùng để thưởng thức, nếu như thật sự thích một vị mỹ nhân mà lấy về nhà, Vương phủ của đệ đây sợ là đã có một thiên hạ mỹ nhân!” Đạm mạc liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Nếu như thật sự là như vậy, sẽ không phải là đáng về rất đáng tiếc đó!” “Aiii. Đệ chỉ là thấy đáng tiếc thay cho vị công chúa này mà thôi... Một nữ tử còn trẻ tuổi như vậy, thế nhưng lại phải hầu hạ một nam nhân sắp năm mươi tuổi, phụ hoàng thật đúng là trâu già gặm cỏ non a!” “Phi!” Lời nói của Thương Diễm Hách khiến cho Lãnh Thanh Nghiên nhin không được khẽ cười ra tiếng, có người con nói về phụ thân của mình như vậy sao? Hơn nữa, nếu theo những lời này của Thương Diễm Hách mà nói, một chút cũng đều không nghe ra quan hệ của hai huynh đệ bọn họ với Thương Lang Hoàng có chút cứng nhắc đâu! Tiếng cười của Lãnh Thanh Nghiên khiến cho Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách đều quay lại mà nhìn, về mặt sợ sệt nhìn nàng, mãi một lúc lâu sau Thương Diễm Hách mới có phản ứng, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia gì đó, sau đó nửa đùa nửa thật nói: “Nếu có cơ hội gặp được một nữ tử giống như thất tẩu, đệ khẳng định sẽ không nói hai lời mà cưới nàng ấy về nhà!” Sừng sốt, nhìn thần sắc vui tươi trên mặt Thương Diễm Hách, nàng đương nhiên không nghĩ lời hắn nói là thật, nhưng nghe hắn nói thế, tâm tình vừa tốt lên chút lại bình thường trở lại, không khỏi khẽ cười nói: “Như vậy thật đúng là làm cho ta thụ sủng nhược kinh rồi, chờ khi nào gặp được một vị nữ tử giống như ta, nhất định ta sẽ giới thiệu cho đệ, sau đó cho đệ lấy về nhà!” Không nhìn thấy tâm mắt càng ngày càng lạnh của thất ca, Thương Diễm Hách lại bắt đầu đắc ý rung đùi, sợi dây hai bên đầu theo hành động của hắn mà rung rung, vậy mà lại có một loại tùy ý cùng phóng khoáng nói không nên lời. ”Thất tẩu nhất định phải giữ lời nha, hạnh phúc cả đời của tiểu đệ phải dựa vào thất tẩu rồi!” “...” Lời này, khiến Lãnh Thanh Nghiên cảm giác có điều gì đó không ổn, nhưng chỉ có thể cười mà không nói gì. Thương Diễm Hách còn muốn nói điều gì đó, nhưng ở phía sau, đột nhiên Thương Diễm Túc lạnh lùng mở miệng nói: “Ngươi đã nói đủ chưa? Ngay cả tẩu tử của mình mà cũng muốn đùa giỡn hay sao?” Lời này thật sự khiến cho Thương Diễm Hách nổi giận, bất mãn than thở nói: “Có sao đâu, chỉ là đùa giỡn một chút thôi cũng không phải cùng với huynh giành phi đâu, ai bảo thất tẩu khiến cho người gặp người thích chứ? Nếu không phải là bị thất ca huynh đoạt trước, đệ nhất định cũng sẽ đến Mặc gia cầu hôn đâu...” Tiếng nói cuối cùng biến mất trước ánh mắt lãnh liệt của Thương Diễm Túc, sợ sệt không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, chỉ có thể đem ánh mắt di chuyển về phía Dung Kiều công chúa. Đối với những lời nói vừa rồi của mình, ngay cả chính hắn cũng tin rằng sẽ không có người nào tin tưởng, ai ai cũng đều biết, Thương Diễm Hách hẳn nhìn thấy nữ tử xinh đẹp là muốn đùa giỡn, ngay cả nữ nhân trong hậu cung của phụ hoàng cũng không buông tha. Hiện tại bên cạnh lại có một tuyệt thế đại mỹ nhân như vậy, làm sao lại không nắm chắc lấy cơ hội này chứ? Nhưng mà, thất ca thật đáng sợ a, chỉ cần một ánh mắt sắc lạnh đã khiến cho hắn ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Thương Lang Hoàng dường như rất thích vị công chúa kiều mị này thậm chí còn có thể nói là yêu mị, ngay lập tức đã đem nàng phong là Dung phi, hơn nữa còn đem vị trí của nàng an bài ngay bên cạnh Trữ hoàng hậu, như vậy có thể nói, nếu như dựa trên vị trí mà nói, nàng nghiêm nhiên trở thành người đứng thứ ba trong hậu cung Thương Lang quốc chỉ sau Trữ hoàng hậu cùng Như Quý phi. Như Quý phi trước sau như một bình tĩnh, giống như không có chuyện gì xảy ra, là vì đối với việc tranh sủng không hề có hứng thú, cũng còn là vì ở trong mắt nàng căn bản không coi vị công chúa này là đối thủ, chuyện này cũng chỉ sợ có một mình nàng biết mà thôi. Mà trái ngược với Như Quý phi, đối với Trữ hoàng hậu từ khi thấy Ứng Dung Kiều xuất hiện đã cảm thấy cảnh giác cùng đối địch, thời điểm Thương Lang Hoàng an bài vị trí nàng ta ngay bên cạnh bà, tuy rằng cái gì cũng không có nói, nhưng thần tươi cười trên mặt cũng trở nên miễn cưỡng hơn. Ứng Dung Kiều khẽ cười dịu dàng, bưng chén rượu trước mặt lên hướng về phía Trữ hoàng hậu, thi lễ nói: “Dung Kiều chỉ vừa mới đến, đối với nhiều lễ nghi của Thương Lang quốc còn chưa biết hết, về sau còn phiền hoàng hậu tỷ tỷ chỉ dạy nhiều hơn”. Trong mắt Trữ hoàng hậu hiện lên một chút lo lắng, nhưng cũng vẫn bưng chén rượu trước mặt lên, giả ý nói: “Dung phi muội muội khách khí, ngươi là công chúa một nước, làm sao có thể làm ra chuyện gì thất lễ chứ?” Nghe vậy, Ứng Dung Kiều sắc mặt không thay đổi, ngược lại nói: “Hoàng hậu tỷ tỷ nói đùa, lại nói tiếp, Dung Kiều từ nhỏ đã được phụ hoàng cùng các vị hoàng huynh nuông chiều, bình thường đều không dựa theo quy củ làm việc, tính cách này cũng vì như vậy mà hình thành a, sau này nếu làm ra chuyện tình gì không đúng, còn mong hoàng hậu tỷ tỷ bỏ qua cho, cũng đừng vì vậy mà làm khó Thiên Ứng quốc!” Ánh mắt Thương Lang Hoàng khẽ thay đổi, đem tầm mắt chuyển đến trên người Ứng Dung Kiều, trong mắt hiện lên tinh quang, mang theo chút nghiền ngẫm. Thương Diễm Hách khẽ phe phẩy chiết phiến, cười tùm tùm nói: “Vị công chúa Thiên Ứng quốc Dung Kiều này thật là thông minh, chỉ bằng một câu, mà có thể đem hành vi cử chỉ ngày sau cùng với lễ giáo của Thiên Ứng Quốc tách biệt

một cách rõ ràng”. Lãnh Thanh Nghiên ngạc nhiên nhìn về phía hắn, còn tưởng hắn chỉ nhìn chằm chằm vào mỹ mạo đáng mơ ước của người ta đâu, thì ra còn có thể nhìn ra những điều đó, thật là khó mà có được. Cảm nhận được ánh mắt của Lãnh Thanh Nghiên, Thương Diễm Hách quay đầu lại nhìn nàng nhếch miệng cười, vẻ đắc ý trên gương mặt hắn khiến cho Lãnh Thanh Nghiên có một loại ý muốn đánh một quyền vào đó. Khóe miệng khẽ nhếch, chỉ là nhếch miệng cũng không hẳn là mỉm cười, không biết vì sao, từ sau khi thay Mộc Thiên Dao gả cho Thương Diễm Túc, bản tính từ lâu đã ngủ say của nàng dường như đang từ từ thức tỉnh, không biết là bắt đầu từ thời điểm ở cùng một chỗ với Thương Diễm Túc hay là từ khi gặp Thương Diễm Hách và Thương Diễm Trạch. Ở phía kia hai nữ nhân đang nói với nhau những lời trong bóng có kim, Lãnh Thanh Nghiên tiếp tục quay đầu nhìn về phía Thương Diễm Trạch, nếu như sau khi mọi chuyện đã chấm dứt mà còn có cơ hội, nàng nhất định sẽ đi xác nhận một phen, xem hắn có phải là đệ đệ của nàng hay không? Thương Diễm Túc khẽ nhéo lòng bàn tay của nàng, nhìn khuôn mặt lâm vào trầm tư của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?” Nhìn quanh mọi người bên trong đại điện, cảm giác được có chút nặng nề, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là cảm giác có chút buồn chán, muốn đi ra ngoài hít thở không khí”. “Ta cùng nàng đi”. Không ngờ rằng hắn lại nói vậy, sau khi sừng sốt mới khẽ lắc đầu, nói: “Không cần, ta tự đi một mình là được rồi”. Nói xong, cũng không đợi cho Thương Diễm Túc trả lời liền trực tiếp đứng lên, lặng yên rời khỏi đại điện, đi men theo phía sau đại điện, mơ hồ còn nghe ra tiếng kinh hô của Trữ hoàng hậu, còn có giọng hơi kinh hoàng của Dung Kiều công chúa: “A, hoàng hậu tỷ tỷ, thật sự là thực xin lỗi, đều do Dung Kiều, đã không cẩn thận ngay cả chén rượu cũng cầm không được, thực xin lỗi...” Bước chân thoáng dừng lại, khóe miệng nhếch lên hiện lên một tia khó hiểu, vị công chúa Dung Kiều này, nhanh như vậy đã gây ra chuyện như vậy, thật không hiểu là nàng không biết đây là đâu, hay là quá thông minh. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đã hoàng hôn rồi, chân trời một mảnh đỏ rực, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên lại có cảm giác mưa gió sắp đến. Từ trước cho tới bây giờ, nàng luôn luôn duy trì thái độ bàng quan, Thương Diễm Túc dường như cũng không muốn nàng dính vào những chuyện đó, nhưng là vì sao, cái loại bất an trong lòng càng ngày càng trở nên lớn, cảm giác giống như mình đã đứng bên cạnh đồng bùn vậy, chỉ cần đi về phía trước một chút, sẽ bị vũng bùn hám sâu lại. Từ phía sau đột nhiên truyền đến một trận gió thổi, còn không có đợi cho Lãnh Thanh Nghiên xoay người lại, một bóng dáng kiêu nhỏ đã đi đến bên cạnh nàng, bên tai truyền đến giọng nói của Thương Ngọc Linh: “Thất tẩu, rốt cục lại gặp được tẩu, thật tốt a!” “Thập Nhất công chúa?” “Hả? Đùng nha! Thất tẩu hắn là nên trực tiếp gọi muội là Linh nhi a, bởi vì tẩu chính là thất tẩu của người ta nha!” “...”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Thừa kế nghiệp cha

Không biết vì sao, rõ ràng chỉ mới gặp qua có một lần, nhưng lần gặp mặt đó cơ hồ còn không có nói chuyện gì với nhau, nhưng Thương Ngọc Linh thật sự rất thích thất tẩu, mỗi ngày đều ngóng trông có thể được gặp lại thất tẩu, nhưng mà đã mấy ngày trôi qua, thế nhưng cho đến tận bây giờ mới thực sự gặp được. Vừa rồi ở bên trong đại điện, khi mà Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên bước vào bên trong điện, nàng đã muốn xông lên, nhưng mà lúc ấy vẻ mặt của thất ca thật là đáng sợ a. Cho nên đến tận bây giờ khi Lãnh Thanh Nghiên một mình đi ra ngoài, nàng mới lập tức theo sát phía sau ra cùng. Lãnh Thanh Nghiên không có thói quen thân thiết với người khác như vậy, đưa tay đem Thương Ngọc Linh từ trên người kéo xuống, hỏi: “Làm sao người cũng đi ra?” “Bởi vì thất tẩu cũng đi ra a, cho nên muội mới lập tức đi ra theo cùng”. “.. “. Thương Ngọc Linh lại tiếp tục dính vào người Lãnh Thanh Nghiên, cùng nhau đi lại trong hoàng cung, nhưng thực ra đảm đương việc dẫn đường cho Lãnh Thanh Nghiên, dọc đường đi nói lúi lúi không ngừng, mà Lãnh Thanh Nghiên chỉ có thể bắt đầu đi đi theo nàng. “Thất tẩu, nơi này chính là ngự hoa viên nha, tẩu có muốn đi vào xem một chút hay không? Tuy rằng kỳ thật bên trong cũng không có gì hay để xem”. Đối với lời nói của nàng, Lãnh Thanh Nghiên chỉ có một loại tâm trạng thật bất đắc dĩ, vị công chúa này, trừ bỏ có vẻ ngoài có chút thiên chân khả ái, dường như lại có một chút quen thuộc mà từ trước đến nay chưa có, một chút cũng đều không có vì hai người chỉ mới gặp mặt lần thứ hai, trên cơ bản không có gì phải băn khoăn lo lắng. Mím cười gật đầu, nói: “Nếu như đã đến nơi đây, vậy thì vào bên trong xem một chút, công chúa cho rằng nơi này không có gì hay để xem, bởi vì công chúa đã sinh ra và lớn lên tại đây, cảnh đẹp nhìn nhiều nên cũng chán”. Mờ to đôi mắt, sau đó khẽ le lưỡi ra cười một cái, lôi kéo Lãnh Thanh Nghiên tiến về phía ngự hoa viên. Lãnh Thanh Nghiên khẽ thở dài, vốn chỉ là muốn một mình tùy tiện đi lại một chút, không ngờ hiện tại có một chút cảm giác thân bất do kỷ, nhưng mà đối với một vị công chúa này, cũng không sinh ra cảm giác chán ghét. Hai người ngồi bên trong một tòa lương đình bên hồ, Lãnh Thanh Nghiên lặng lẽ nhìn phong cảnh bên ngoài lương đình, đối với những lời nói của Thương Ngọc Linh, nàng đã lựa chọn không để ý nữa rồi, cứ để cho nàng ở một bên nói cho hết đi, nàng chỉ cần nghe là được rồi, không muốn hiểu những lời nói đó, không nghe cũng không quan hệ. Thương Ngọc Linh có người đều ghé vào lan can bên lương đình, quay đầu lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt như có ánh sao sáng rực, nói: “Thất tẩu, tẩu thật là xinh đẹp a, nếu như muội cũng xinh đẹp như vậy thì tốt rồi!” Sừng sốt một chút, Lãnh Thanh Nghiên đưa mắt nhìn về phía nàng, tươi cười có chút cứng ngắc cùng bất đắc dĩ, nói: “Công chúa thuần khiết đáng yêu như vậy, ta cũng thực là hâm mộ a!” “Hâm mộ muội?” Thương Ngọc Linh mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin, cong cái miệng nhỏ nhắn nói, “Muội thì có gì mà đáng hâm mộ a? Muội ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ thế nhưng thất tẩu lại có thể hâm mộ muội đâu!” “Chẳng lẽ không đáng để hâm mộ sao? Muội có phụ hoàng cùng mẫu phi yêu thương, còn có hai vị ca ca, có tự do, muốn làm gì là có thể đó, những điều này đều làm cho người ta thật là hâm mộ a!” Tuy rằng nói, làm công chúa hoàng thất, cũng không có khả năng thật sự muốn làm gì liền làm đó, nhưng là ít nhất, vẫn khiến cho nàng phải hâm mộ. Thương Ngọc Linh mở to đôi mắt, nghiêng đầu như là nghĩ tới chuyện gì không thể lý giải được, nói: “Nhưng mà thất tẩu, muội nghe nói tẩu là đại tiểu thư của Mộc gia rất được sủng ái, những điều mà tẩu nói, không phải tẩu cũng có hết hay sao?” Sừng sốt một chút, Lãnh Thanh Nghiên không nói gì, chỉ có thể khẽ cười một tiếng, không nói gì trầm mặc. Kỳ thật mong muốn của nàng rất đơn giản, chỉ là muốn có người thân ở bên cạnh, chỉ là muốn sống qua những ngày bình thân, chỉ là muốn có một chút tự do, chỉ là... Nhưng mà những thứ này, đối với hiện tại của nàng mà nói, tất cả chỉ là mơ ước xa vời. Nàng thế nhưng lại hâm mộ một vị công chúa, Lãnh Thanh Nghiên cảm thấy chính mình chắc là có bệnh rồi, tuy rằng hiện tại nàng nhìn qua rất vô ưu vô lự, nhưng sau này, cũng khẳng định không thoát khỏi làm một vị công chúa bị ai đi? Chỉ là, ở thời đại này, nữ tử sinh ra trong thời đại này, cũng không có giống như nàng chống đối lại rất nhiều chuyện, thậm chí có rất nhiều chuyện các nàng nghĩ đến, rất nhiều chuyện mà Lãnh Thanh Nghiên không thể chấp nhận được, lại là đương nhiên như vậy. Liên tưởng như vị Dung Kiều công chúa kia, cho dù nàng có phải gả cho một người có thể làm phụ thân của mình, tuy rằng không biết nàng mong muốn như thế nào, nhưng ít nhất, nàng bây giờ vẫn còn sống tại nơi này. Ở một nơi không xa, xuất hiện một bóng người màu hồng, tiếng nói của Thương Ngọc Linh vang lên bên tai: “Hử? Người kia không phải là vị Dung phi nương nương mà phụ hoàng vừa mới sắc phong hay sao? Nàng ta vì sao lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ nàng ta bị hoàng hậu nương nương đuổi ra ngoài?” Một câu cuối cùng kia, Thương Ngọc Linh có vẻ như rất vui sướng khi người khác gặp họa, trên mặt tươi cười rất là đáng yêu. Ứng Dung Kiều cũng thấy được hai người bên này, thân hình thoáng tạm dừng một chút, sau đó lại tiếp tục phía bên này mà đi tới. “Tham kiến Dung phi nương nương!” Lãnh Thanh Nghiên thoáng thi lễ, mà Thương Ngọc Linh cũng không có nói như vậy, vẫn như cũ tiếp tục nằm sấp tại chỗ, sau đó nhìn chằm chằm vào Ứng

Dung Kiều. Ứng Dung Kiều đảo mắt nhìn trên người Lãnh Thanh Nghiên vài vòng, sau đó lại đem ánh mắt chuyển về phía Thương Ngọc Linh, nường mảy, đột nhiên quát: “Ngươi thật to gan, nhìn thấy bản nương nương thế nhưng cũng không quỳ xuống hành lễ!” Thương Ngọc Linh chớp chớp mắt, sau đó từ từ đứng lên, nâng cằm về mặt kiều ngạo cùng khinh thường nhìn Ứng Dung Kiều, nói: “Ngươi thật to gan, dám bắt bản công chúa quỳ xuống hành lễ, cho dù là khi nhìn thấy phụ hoàng, bản công chúa muốn hành lễ là hành lễ, không hành lễ cũng coi như xong, ngươi cho người là cái gì?” Lãnh Thanh Nghiên có chút sợ sệt nhìn Thương Ngọc Linh, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, này, vẫn là tiểu nha đầu thiên chân vô tư và rồi sao? Ứng Dung Kiều nhún mảy lại, nhìn Thương Ngọc Linh, hỏi: “Ngươi là công chúa?” “Đúng vậy!” “Vậy cho dù là công chúa, chẳng lẽ so với bản nương nương còn lớn hơn hay sao?” Thương Ngọc Linh gần như là từ trên mặt đất nhảy dựng lên, đưa tay chỉ vào nàng nói: “Ngươi chẳng qua chỉ là một phi tử vừa mới tiến cung, nhưng lại là quân cờ cầu hòa của Thiên Ứng quốc đối với Thương Lang quốc ta mà thôi, bằng ngươi, mà cũng dám đối xử với bản công chúa như thế, được lắm, ngươi chết chắc rồi!” Chỉ bằng một câu ‘quân cờ mà thôi’ dường như đã chọc giận đến Ứng Dung Kiều, nàng ta giận trừng mắt nhìn Thương Ngọc Linh, ánh mắt kia, dường như hận không thể đem nàng ăn thịt luôn, chỉ vào nàng nói: “Ngươi câm miệng! Ngươi cho rằng ngươi có thể so sánh với ta sao? Yên tâm, một ngày nào đó, ngươi cũng sẽ trở thành quân cờ của hoàng thất mà thôi!” Lãnh Thanh Nghiên khẽ run sợ, đem tầm mắt chuyển đến trên người vị Ứng Dung Kiều công chúa này, nàng thế nhưng, lại nói ra điều như vậy, tại thời điểm này lại ngay tại nơi này, thế nhưng lại có thể nói ra những lời như vậy, hiển nhiên một câu nói vừa rồi đã đánh trúng chỗ đau của Thương Ngọc Linh. Thương Ngọc Linh vẫn còn muốn tiếp tục nói điều gì đó, nhưng Lãnh Thanh Nghiên ở phía sau đột nhiên đưa tay giữ lại nàng, khẽ cười nói: “Linh nhi, Dung phi nương nương vừa mới tới Thương Lang quốc, làm Thương Lang quốc công chúa, làm như thế là thất lễ đâu!” “Thất tâu!” Thương Ngọc Linh bất mãn nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt tràn đầy bất mãn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mỉm cười của Lãnh Thanh Nghiên, nàng cong cong cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ giọng nói, “Được rồi, vì tâu không gọi người ta là công chúa nữa, nên lần này sẽ nghe lời thất tâu”. Khẽ sùng sốt, chỉ là vì như vậy thôi sao? Ứng Dung Kiều quay lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, đột nhiên nói: “Ta biết ngươi, khi vừa bước vào đại điện, trước tiên liền chú ý tới ngươi, nàng ta gọi ngươi là thất tâu, như vậy ngươi là ai? Ai là thất ca của nàng?” Đôi mày thanh tú của Thương Ngọc Linh nhún vào đến mức gần đụng nhau, bất mãn nhìn Ứng Dung Kiều, nói: “Lớn mật, cái gì ngươi ngươi của ngươi? Bản công chúa chính là Thập Nhất công chúa của Thương Lang quốc, còn nữa, ngươi không được vô lễ với thất tâu! Về phần thất ca của ta là ai, chẳng lẽ làm công chúa Thiên Ứng quốc, thế nhưng lại không biết thất ca ta là ai chẳng?” Ứng Dung Kiều thực khinh thường liếc mắt nhìn Thương Ngọc Linh một cái, sau đó lại tiếp tục nhìn Lãnh Thanh Nghiên, chẳng qua trong mắt nhiều hơn tia tò mò, sau đó nói: “Chính là đại danh đình đình Lạc vương sao? Bộ dạng thật là tuấn tú “. “Lớn mật, ai cho phép ngươi nói như vậy về thất ca? Ngươi chán sống sao?” Nếu không phải Lãnh Thanh Nghiên giữ chặt nàng, chỉ sợ nàng sẽ xông lên trực tiếp liều mạng cùng Ứng Dung Kiều. Mà đối với tiếng kêu lớn của Thương Ngọc Linh, Ứng Dung Kiều tiếp tục khinh thường, tà nghệ nhìn nàng nói: “Ta cũng không có cùng với ngươi nói chuyện, ngươi mở miệng cái gì? Dù sao ta nghe nói vị Lạc vương gia kia có khả năng sẽ trở thành người kế thừa Thương Lang Hoàng, đến lúc đó, ta tự nhiên cũng là người của hắn!” “Ngươi thật không biết xấu hổ!” “Cái gì không biết xấu hổ? Chẳng lẽ đây không phải tình huống rất bình thường sao? Ở Thiên Ứng quốc của chúng ta, sau khi hoàng đế mất, phi tử của hắn tự nhiên sẽ trở thành phi tử của tân hoàng!” Đối với phong tục của Thiên Ứng quốc mà nói, đây quả thực là một tình huống rất bình thường, nhưng mà, nơi này là Thương Lang quốc. Không biết vì sao, khi mà Ứng Dung Kiều nói sẽ trở thành nữ nhân của Thương Diễm Túc, trong lòng Lãnh Thanh Nghiên hiện lên tia không vui, lập tức khẽ cười nói: “Dung phi nương nương nói quá lời, nơi này cũng không phải Thiên Ứng quốc, ở Thương Lang quốc, tình huống mà ngươi vừa nói sẽ không bao giờ xuất hiện!” “Bản nương nương chính là công chúa Thiên Ứng quốc!” “Nhưng ngươi hiện tại, cũng là hoàng phi Thương Lang quốc “. “Ngươi. .”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32: Nơi này là Thương Lang quốc

Lãnh Thanh Nghiên không muốn cùng với vị công chúa Thiên Ứng quốc này dây dưa, sau khi nói ra những lời này liền lôi kéo Thương Ngọc Linh đi khỏi đó, Thương Ngọc Linh về mặt sùng bái nhìn Lãnh Thanh Nghiên, chỉ còn thiếu là không đi đến bên người nàng cõ vài cái. Nhưng khi mà Lãnh Thanh Nghiên muốn rời khỏi nơi đó, vị Dung Kiều công chúa lại đưa tay ngăn bọn họ lại, về mặt không vui nhìn hai người, nói: “Ai cho ngươi đi? Bản nương nương có nói để cho các ngươi đi sao?” “Tránh ra”. Lãnh Thanh Nghiên dậm mảy nhìn Dung Kiều công chúa đang đứng chắn ở phía trước, nhẹ giọng nói. Biểu tình trên mặt Ứng Dung Kiều càng thêm không được vui, phần nộ quát: “Lớn mật, ngươi chẳng qua chỉ là một Vương phi nhỏ, thế nhưng lại dám nói như vậy với bản nương nương, ngươi quả thực chính là chán sống!” “Ngươi mới là chán sống đâu! Cũng không nhìn xem ngươi đang nói chuyện với ai, ngươi chẳng qua là một tân phi tử vừa mới tiến cung thôi, thế nhưng dám kiêu ngạo như vậy, nơi này hoàng cung Thương Lang quốc, còn không có tới phiên ngươi một công chúa của Thiên Ứng quốc ở trong này giương oai!” Thương Ngọc Linh lại nhảy ra ngoài, đối diện trực tiếp với Ứng Dung Kiều, từ về mặt của nàng không khó nhận ra, nàng đối với vị công chúa Thiên Ứng quốc này là vô cùng không thích, giống như hai người đã có xung đột từ trước, cũng đã rất không thích. Ứng Dung Kiều đột nhiên lộ ra nụ cười yêu mị, đi lên phía trước từng bước, vừa nhìn Thương Ngọc Linh vừa nói nói: “Công chúa Thương Lang quốc điện hạ, vậy ngươi cho rằng, một công chúa như ngươi có thể giương oai đối với bản nương nương sao?” “Ngươi. .” Thương Ngọc Linh còn muốn nói tiếp điều gì đó, nhưng Lãnh Thanh Nghiên ở phía sau đột nhiên đưa tay kéo nàng lại, động tác này dường như làm cho Thương Ngọc Linh bất mãn, không khỏi cong cong cái miệng nhỏ nhắn nói, “Thất tâu, sao tâu lại ngăn mụ chứ?” Lãnh Thanh Nghiên cũng không có đem tầm mắt đặt lên người nàng, cứ nhìn chăm chăm vào Ứng Dung Kiều như vậy, đột nhiên cười khẽ một tiếng, nói: “Dung phi nương nương, bất kể như thế nào, ngươi cũng chỉ là mới tới nơi đây, vẫn là nên an phận một chút. Có lẽ, ngươi cũng nên biết trước tình huống trong cung một chút, nếu như ngươi làm Thập Nhất công chúa bị thương, như vậy, không chỉ có là Quý phi nương nương sẽ không bỏ qua cho ngươi, mà ngay cả thái hậu nương nương, thậm chí Hoàng Thượng, đều không có khả năng ngồi yên mà nhìn”. “Thất tâu, tâu nói vậy là có ý gì? Ta không có bị thương a!” Thương Ngọc Linh khó hiểu những lời của Lãnh Thanh Nghiên, nhưng Lãnh Thanh Nghiên cũng không để ý đến nàng, mà Ứng Dung Kiều sau khi nghe những lời nói của nàng liền rút tay lại vào ống tay áo, hừ lạnh nói: “Bản nương nương cũng chưa có làm cái gì, hơn nữa, ai bảo nàng ta bắt kính với ta trước, ta chẳng qua muốn dạy dỗ nàng ta một chút thôi”. “Bất kính? Dung phi nương nương, chỉ vài canh giờ trước đây, thân phận ngươi cùng Thập Nhất công chúa cũng như nhau, thậm chí tại đây bên trong Thương Lang quốc, Thập Nhất công chúa so với Thiên Ứng quốc công chúa là ngươi còn tôn quý hơn vài phần, hay là Dung phi còn muốn công chúa tôn quý nhất của Thương Lang quốc quỳ xuống hành lễ với nương nương?” “Có gì không thể? Lại nói tiếp, ta cũng xem như là trưởng bối của nàng ta đâu!” “Nếu là trưởng bối, vì sao lại còn cùng với vãn bối so đo như thế? Chẳng lẽ không sợ truyền ra ngoài sẽ

bị chê cười sao?” Ứng Dung Kiều khẽ vênh mặt, kiêu ngạo nói: “Ai dám nói bản nương nương không phải? Nếu như để cho bản nương nương biết, nhất định sẽ không bỏ qua cho hần!” Lãnh Thanh Nghiên mặt vẫn như cũ mang theo mỉm cười, nhưng nơi đáy mắt cũng phủ tầng hàn sương, lạnh nhạt nói: “Dung phi nương nương nói quá lời, chỉ là, nơi này dù sao cũng không phải Thiên Ưng quốc, Dung phi nương nương tốt nhất vẫn là nên đem cái vẻ kiêu ngạo ngang ngạnh Thiên Ưng quốc này thu hồi lại đi”. “Hừ!” “A đúng rồi, vừa rồi Dung phi nương nương cùng hoàng hậu nương nương hàn huyên thực là vui vẻ, mà hiện tại lại đối với công chúa của Quý phi nương nương dây dưa không ngớt, hay là Dung phi nương nương muốn làm cho mình không có chỗ dung thân ở trong cung mới thôi?” Ứng Dung Kiều sừng sốt một chút, sau đó tiếp tục kiêu ngạo nói: “Hoàng hậu nương nương? Bản nương làm như vậy chỉ là muốn giáo huấn bà ta một chút thôi, ai bảo bà ta dám dùng ánh mắt chán ghét đó nhìn bản nương nương? Ngươi đừng uy hiếp ta, nữ nhân đó, một chút ta cũng không thêm sợ!” “A, phải không?” Lãnh Thanh Nghiên khẽ gật đầu, tiện đà tùy ý hỏi, “Như vậy thật không biết Dung phi nương nương từ xa gả đến Thương Lang quốc là vì cái gì? Chẳng lẽ chính là muốn đem hậu cung Thương Lang quốc đảo loạn?” Hoàng hốt nhìn Lãnh Thanh Nghiên, trên mặt Ứng Dung Kiều có một tia quái dị mà chặt vật, sau đó đem tầm mắt dời đi, nói: “Ta là lễ vật phụ hoàng dâng cho Thương Lang Hoàng, nếu là lễ vật, như vậy sau khi đưa ra, mặc kệ là tốt hay xấu, đều muốn có chủ nhân mới chịu trách nhiệm với ta!” Tuy rằng đã cố nén nhưng Lãnh Thanh Nghiên vẫn nghe được bên trong giọng nói của nàng mang theo không cam lòng cùng bị thương, không khỏi nhìn sâu nàng một cái, sau đó lôi kéo Thương Ngọc Linh đi qua bên cạnh nàng. “Thật có lỗi, Dung Kiều công chúa, ta cũng không cố ý nhắc tới tâm sự của ngươi, có điều nếu công chúa muốn nắm giữ vận mệnh của chính mình trong tay, thì đứng ở một chỗ đợi người khác an bài là vô dụng. Hơn nữa, công chúa tốt nhất đừng có lấy độc trên người mình ra nữa, nếu không thì chính sinh mạng của công chúa sẽ mất nhanh hơn đó”. Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói nhẹ nhàng làm cho cả người Ứng Dung Kiều chấn động, đột nhiên xoay người nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, thì đã thấy nàng lôi kéo Thương Ngọc Linh đi ra khỏi lương đình, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của nàng. Bàn tay giấu ở trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, nhìn theo phương hướng mà Lãnh Thanh Nghiên đã rời đi, sau một lúc lâu sau mới chậm rãi đưa tay ra trước mặt, trong bàn tay lúc đó, có một ít bột phấn màu trắng. Thiên Ưng quốc nổi danh về dược, trên người Ứng Dung Kiều mỗi chỗ cơ hồ đều có dấu độc dược, vừa rồi, nếu không phải Lãnh Thanh Nghiên đứng lúc ngăn cản Thương Ngọc Linh đi lên phía trước, nếu không Ứng Dung Kiều đã hạ độc trên người Thương Ngọc Linh rồi. Nàng cũng không có ý hại người, chỉ là vị công chúa Thiên Ưng quốc này đã sớm có thói quen khi không vui sẽ tìm người để thử độc. Ngón tay khẽ động, bột phấn giữa các ngón tay cũng biến mất, mà Ứng Dung Kiều thì vẫn như cũ lẳng lặng nhìn bàn tay của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn phương hướng mà Lãnh Thanh Nghiên đã li khai, chậm rãi ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, vẻ yêu mị bên trong hai mắt lần đầu tiên biến mất không thấy đâu, thì thào nói: “Năm trong tay vận mệnh của chính mình? Điều này với ta mà nói, đã là chuyện không có khả năng”. Lãnh Thanh Nghiên lôi kéo Thương Ngọc Linh rời khỏi ngự hoa viên, hướng về hướng đi đại điện đi đến, ra ngoài cũng đã được một lúc lâu, cũng cần phải trở về rồi, nói cách khác, miễn đề người khác chú ý đến. Thương Ngọc Linh nhảy nhót đi bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, cười tùm tùm nói: “Thật tẩu, tẩu thật là lợi hại a!” “Có sao?” “Có!” Nàng dùng sức gạt đầu, nhìn Lãnh Thanh Nghiên trong ánh mắt tinh quang lóe ra. Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười một chút, vị công chúa này, mặc dù có chút phiền phức, có thể xem như đối với nàng quấy rầy không thôi, nhưng cũng không khiến cho nàng cảm thấy chán ghét, chính là ngẫu nhiên sẽ có một loại cảm giác thực bất đắc dĩ. Đưa tay xoa nhẹ đầu nàng, động tác đột nhiên lại trở nên cứng đờ, đồng thời tầm mắt cũng chuyển dời đến phương hướng phía sau, lại nhìn thấy một bóng người màu hồng bay vọt trên nóc nhà, chỉ giây lát sau đã xuất hiện ở trước mặt nàng, lại một lần nữa chặn đường đi của các nàng. “Dung phi nương nương, nương nương lại có gì phân phó sao?” Bên trong đại điện, Thương Diễm Túc đưa mắt nhìn vị trí không người bên cạnh, hai mươi năm qua hần chưa bao giờ có cảm giác như vậy, nhưng từ khi nàng bắt đầu gả cho hần, hần càng ngày càng cảm giác được, nếu như không có nàng ở bên cạnh hần, trong lòng hần liền chỉ còn lại một cảm giác trống rỗng. Chậm rãi thở ra một hơi, bàn tay nắm chén rượu thoáng nắm chặt, sau đó đột nhiên đứng lên, khoe miệng mỉm cười, đáy mắt một mảng lạnh như băng, hướng về phía Thương Lang Hoàng nói: “Phụ hoàng, nhi thần đã chuẩn bị thọ lễ mừng người!” Thương Lang hoàng nhìn về phía hần, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Thương Diễm Túc, ban đầu vốn có niềm vui mừng nhưng nháy mắt về mặt lại giống như đóng băng, trong mắt lửa giận bắt đầu nổi lên, nhưng vẫn chậm chạp không có phát tiết. “A, hoàng nhi có tâm, thật không biết đã chuẩn bị thọ lễ gì cho phụ hoàng?” “Phụ hoàng thấy chẳng phải sẽ biết sao?” Mà đúng lúc này, Thương Diễm Hách cũng đem thu hồi ánh mắt từ trên người các mỹ nhân về, đứng lên hướng về Thương Lang Hoàng chấp tay nói: “Phụ hoàng, nhi thần cũng đã chuẩn bị thọ lễ mừng phụ hoàng, chẳng qua chính là một phần cùng với thất ca”. “Ồ? Cùng nhau?” “Đúng vậy, một phần thọ lễ kia là của nhi thần cùng thất ca chuẩn bị cho phụ hoàng”. Nhìn hai người con trai này, Thương Lang hoàng hít sâu một hơi, đem toàn bộ bất đắc dĩ cùng chua xót trong mắt thu lại, Cừu Vương gia nhìn về phía ba người, bất đắc dĩ thở dài, Trữ hoàng hậu trên mặt mang theo tươi cười sáng lạn, trong ánh mắt có âm trầm, Thái Hậu cùng Như Quý phi liếc nhau, không nói gì, chẳng qua về mặt của hai người dường như có điểm bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 33: Thọ lễ

Thương Lang Hoàng khoe mắt hung hăng run rẩy vài cái, nhìn thọ lễ mà hai huynh đệ Thương Diễm Túc đã trình đến trước mặt, chậm rãi vươn bàn tay ra. Bên trong đại điện một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp nhìn Thương Lang Hoàng, còn có món thọ lễ đặc biệt kia, sắc mặt Trữ hoàng hậu cũng trở nên trắng bệch, cũng không thể che dấu đi ánh mắt âm trầm kia. Thương Diễm Hách cười tùm tùm nói: “Nhi thần tin tưởng phụ hoàng là một minh quân, tin tưởng phụ hoàng nhất định sẽ đem chuyện này xử lý một cách công bằng”. Nghe vậy, Thương Lang Hoàng thật sâu liếc mắt nhìn Thương Diễm Hách và Thương Diễm Túc, nhưng lại đem tay thu trở về, cười nói: “Hai hoàng nhi có tâm như vậy, trăm cảm thấy thật sự rất vui mừng, phần thọ lễ này trăm vô cùng hài lòng, đợi sau khi thọ yến chấm dứt, trăm nhất định sẽ truy cứu rõ ràng!” Lông mày khẽ nhíu, Thương Diễm Túc lạnh lùng liếc mắt nhìn Trữ hoàng hậu một cái, khoe miệng hiện lên nụ cười trào phúng, sau đó mới thi lễ với Thương Lang Hoàng nói: “Nếu phụ hoàng đã nói như vậy, nhi thần tất nhiên không dám tiếp tục gây rối, chỉ hi vọng phụ hoàng nhất định phải xử lý một cách công bằng nghiêm minh!” Da mặt Thương Lang Hoàng khẽ run, miễn cưỡng cười nói: “Đó là điều tất nhiên, hay là hoàng nhi nghĩ trăm sẽ bao che cho ai sao?” Trên mặt tuy rằng là cười, nhưng trong ánh mắt kia lửa giận cũng càng lúc càng dâng cao. Thọ lễ này của hai huynh đệ Thương Diễm Túc thực sự làm cho hần không thể không nhận, chỉ là, bọn chúng cũng không nên chọn lúc này mà đưa ra chứ. Trữ hoàng hậu âm ngoan nhìn chăm chăm hai huynh đệ Thương Diễm Túc, nếu như ánh mắt có thể dùng để giết người, Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách e là đã sớm bị nàng đem ra lăng trì, bị chém làm nghìn mảnh. Bên cạnh Thương Diễm Túc đột nhiên xuất hiện một bóng người màu trắng, sừng sốt một chút, vội vàng quay đầu lại nhìn, biểu hiện trên mặt cũng nhu hòa đi vài phần, nhẹ giọng nói: “Sao lại ở bên ngoài lâu như vậy? Còn tưởng rằng nàng đã trở về trước chứ”. Yên lặng ngồi xuống bên cạnh hần, nhìn không khí bên trong đại điện lúc này, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, nàng quay đầu lại nhìn về phía hần, cười nói: “Ta cũng muốn vậy, nhưng mà không biết đường ra cung đi như thế nào”. Không khỏi khẽ mỉm cười, ngay cả tâm tình cũng đều đã tốt lên nhiều, mà lúc này, Thương Diễm Hách ở bên cạnh đột nhiên ho khan vài tiếng.

Thương Diễm Túc ngẩn ra, vội vàng thu lại tâm trạng, đồng thời đem lực chú ý từ trên người Lãnh Thanh Nghiên rời đi, về mặt bỗng trở nên lạnh liệt, nắm chặt lấy bàn tay của Lãnh Thanh Nghiên. Ứng Dung Kiều vốn cũng đã trở về bên trong đại điện, sự xuất hiện của nàng đem lực chú ý của Trữ hoàng hậu từ trên người hai huynh đệ Thương Diễm Túc dời đi, đối với kẻ vừa rồi khiến cho bà trở nên lúng túng, vị Thiên Ưng quốc công chúa này cùng bà tranh sự ân sủng của Hoàng Thượng, Trữ hoàng hậu một chút cũng không dám khinh địch. Mà Ứng Dung Kiều lại chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn bà ta một cái, sau đó hướng ánh mắt xinh đẹp về phía Thương Lang Hoàng, cười xinh đẹp nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp vừa mới đi lại một số nơi trong cung, phát hiện ra hoàng cung Thương Lang quốc thật là rất xinh đẹp nha, nhất là ngự hoa viên, có rất nhiều loại hoa mà thiếp chưa bao giờ được thấy qua nha!” “A vậy sao? Nếu như ái phi thích, về sau có thể đến ngự hoa viên nhiều một chút”. “Hoàng thượng người không đi cùng thần thiếp hay sao?” Ứng Dung Kiều trời sinh đã biết nịnh nọt, một động tác tùy tiện nhẹ nhàng cũng đã sinh ra không biết bao nhiêu câu dẫn và yêu mị, mà nhìn thấy nữ tử yêu mị như vậy, ánh mắt Thương Lang Hoàng khẽ biến, yết hầu chuyển động lên xuống, nói: “Nếu như trẫm có thời gian, tất nhiên rất vui khi có thể bầu bạn cùng ái phi”. Nghe vậy, Ứng Dung Kiều không khỏi mặt mày hớn hớn, thần nhiên hành lễ nói: “Vậy Dung Kiều xin đa tạ hoàng thượng trước”. Nói xong nàng còn không quên liếc nhìn về phía Trữ hoàng hậu khiêu khích, tầm mắt làm như lơ đãng đảo qua Lãnh Thanh Nghiên ngồi phía dưới, trong mắt lóe ra tia nhìn phức tạp. Lãnh Thanh Nghiên cũng chú ý tới cái liếc nhìn đó của nàng, lại chỉ là hướng về phía nàng ta mỉm cười gật đầu, không gọn một tia sợ hãi, giống như chuyện vừa xảy ra bên ngoài đại điện chưa từng xảy ra. Ứng Dung Kiều khẽ nhủ đôi mày thanh tú, tầm mắt đã chuyển đến chiếc hộp gấm được đặt ở trước mặt Thương Lang Hoàng, về mặt tò mò, hỏi: “Hoàng Thượng, đây là cái gì nha?” Về mặt tươi cười của Thương Lang Hoàng thoáng cứng lại, nhưng khi ông còn chưa kịp nói, bàn tay của Ứng Dung Kiều đã xuất hiện ở phía trên hộp gấm, sau đó nhanh chóng mở hộp ra, nhất thời, một ít giấy tiền từ bên trong hộp gấm rơi ra. Tất cả mọi người có mặt tại đó đều sửng sốt, Ứng Dung Kiều tràn ngập vẻ ngạc nhiên, mà những người khác lại vô cùng kinh hãi, vị Dung phi nương nương vừa được sắc phong này, quả nhiên thật là lớn mật ! Sắc mặt Thương Lang Hoàng bỗng trở nên âm trầm, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ứng Dung Kiều từ trên ghế rồng đứng bật dậy, đưa tay đoạt lại hộp gấm, trên mặt không còn vẻ nhu hòa như vừa rồi nữa, hướng về phía ngoài đại điện hô lớn : “Người đâu...” Sau khi Thương Lang Hoàng đứng lên, từ bên cạnh xuất hiện một bóng người màu tím, Thiên Ưng quốc sứ giả, cũng là Thiên Ưng quốc tam hoàng tử Ứng Tích Vũ, đi ra giữa đại điện, hướng tới Thương Lang Hoàng khom người nói: “Hoàng Thượng thứ tội, Dung Kiều từ nhỏ được nuông chiều đến hư hỏng, không hiểu quy củ, đắc tội với hoàng thượng, xin hoàng thượng xét nàng còn trẻ người non dạ, tha thứ cho nàng lần này “. Ứng Dung Kiều chậm rãi ngồi xổm xuống đem giấy tiền vừa bay xuống nhặt lên, đặt lại bên trong hộp gấm rồi cẩn thận khép lại, cẩn thận đặt lại trước mặt Thương Lang Hoàng, sau đó quỳ xuống trước mặt hắn. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nàng tất nhiên hiểu được, nàng dường như đã động vào thứ không nên động đến. Biểu hiện trên mặt Thương Lang Hoàng biến ảo không ngừng, bất kể như thế nào, Ứng Dung Kiều dù sao cũng là công chúa Thiên Ưng quốc, hơn nữa vừa rồi còn được hắn sắc phong làm Dung phi, nếu hiện tại vì chuyện này mà trách tội nàng, chỉ sợ cũng không có cách nào công đạo với Thiên Ưng quốc. Thái Hậu nhíu mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn Ứng Dung Kiều một cái, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, bà đã không thích vị công chúa Thiên Ưng quốc này, dung nhan yêu mị kia khiến cho Thái Hậu nghĩ đến yếu nữ hại nước hại dân, hơn nữa nàng ta còn không biết thế nào là an phận thủ thường. Kinh ngạc nhìn về phía Thương Diễm Túc, nhìn không được hỏi: “Bên trong hộp gấm kia có cái gì vậy?” Nhìn nàng, khẽ cười nói: “Không có gì, chỉ là thọ lễ của ta và cửu đệ chuẩn bị cho phụ hoàng mà thôi”. “Thọ lễ?” Nhìn không được nàng lại đem tầm mắt chuyển đến trên hộp gấm kia, nghĩ lại vừa rồi từ bên trong rơi ra một ít tiền giấy, không khỏi khẽ nhíu mày. Nghĩ đến, nội dung quan trọng hẳn là viết trên trang giấy kia, nhưng mà, không biết bên trong đó viết cái gì, thế nhưng có thể khiến Thương Lang Hoàng không kiêng kị mối quan hệ hai nước mà định tội Ứng Dung Kiều định? Khẽ nắm lấy bàn tay của nàng, Thương Diễm Túc nhẹ giọng nói: “Không nên hỏi, nếu như nàng không hy vọng bị cuốn vào chuyện thi phi này, thì tốt nhất cái gì cũng không cần phải biết”. Sửng sốt một chút, nhưng Lãnh Thanh Nghiên vẫn ngoan ngoãn gật đầu, kỳ thật đối với loại chuyện này, cho dù không hỏi, cũng có thể đủ đoán được một ít, hẳn là cùng với Tiên Hoàng có liên quan? Chỉ là, hôm nay là thọ yến của Hoàng Thượng, thật đúng là một chút cũng không vui mừng được a. Sắc mặt Thương Lang Hoàng vẫn âm trầm như cũ, Thái Hậu rốt cục cũng mở miệng nói: “Hoàng Thượng, việc này hay là thôi đi, tin rằng là vị Dung phi không hiểu chuyện tình, người hãy tha thứ cho nàng ta lần này đi”. Ứng Tích Vũ ở dưới cũng nói thêm: “Thỉnh Hoàng Thượng nể tình Thiên Ưng quốc, tha thứ Dung Kiều lần này, nàng thật sự không có ý chọc giận Hoàng Thượng”. Về mặt Thương Lang Hoàng không ngừng biến hóa, cúi đầu nhìn Ứng Dung Kiều đang im lặng quỳ trên mặt đất chờ hắn xử lý, khẽ nhíu lông mày, mà đúng lúc này, Trữ hoàng hậu cũng nói thêm: “Hoàng Thượng, Dung Kiều công chúa này xảo quyệt ương ngạnh, không biết rõ phải trái, lại không đem ai để vào mắt, Hoàng Thượng nếu không trách phạt thêm một chút, khó mà biết được lần sau nàng có làm ra chuyện như vậy nữa hay không!” Thái Hậu đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Vậy theo như ý hoàng hậu, muốn trừng phạt Dung phi như thế nào đây? Cho dù thế nào, Dung phi cũng là công chúa Thiên Ưng quốc, hoàng hậu người muốn cố ý trừng phạt Dung phi như vậy, rốt cuộc là có ý gì?” Giật mình kinh hãi, Trữ hoàng hậu vội vàng đứng lên hướng về Thái Hậu và Hoàng Thượng quỳ xuống, nói: “Mẫu hậu minh giám, con dâu cũng không có ý gì khác, chỉ là... Chỉ là...” Nhìn Ứng Dung Kiều đưa lưng về phía nàng đang quỳ gối trước mặt Thương Lang Hoàng, rồi lại nhìn lại về mặt những người chung quanh, đôi mày thanh tú của Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu, lẳng lặng suy tư về điều gì đó, sau đó đột nhiên đứng lên, hướng về phía Thương Lang Hoàng nhẹ giọng nói: “Khởi bẩm phụ hoàng, phu quân hôm nay tâm tình không tốt đắc tội với phụ hoàng, còn bởi vậy mà vào thọ yến của phụ hoàng xảy ra chuyện không vui như vậy, con dâu thay mặt phu quân hướng phụ hoàng thỉnh tội, cũng thỉnh phụ hoàng không cần khó xử Dung phi nương nương”. Nàng đột nhiên lên tiếng khiến cho tầm mắt của mọi người đều tập trung lại đây, Thương Diễm Túc gật gao nhíu mày, dùng giọng nói mà chỉ có hai người bọn họ nghe thấy nói: “Nàng đang làm gì?” Lãnh Thanh Nghiên cũng không có quay lại nhìn hắn, vẫn tiếp tục nói : “Dung phi nương nương là thọ lễ của Thiên Ưng quốc dâng lên phụ hoàng, nếu như vì chuyện này mà phải trở mặt với Thiên Ưng quốc, làm vậy phụ hoàng cũng không thể vui mừng, thỉnh phụ hoàng đừng truy cứu Dung phi nương nương vô tình làm sai”. Thái Hậu nương nương về mặt tràn đầy ý cười, nhìn Lãnh Thanh Nghiên liên tiếp gật đầu, dưới tình huống như vậy mà nàng có thể đứng ra nói những lời này, khiến cho sự yêu thích của Thái Hậu đối với nàng lại tăng lên một bậc.a Sắc mặt Thương Diễm Túc càng lúc càng u ám, nhìn nụ cười có điểm quá sáng lạn kia của Lãnh Thanh Nghiên, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm bất hảo, một loại cảm giác khiến cho hắn hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 34: Độc phát

“Vi sao nàng phải làm như vậy? Nàng có biết làm như vậy sẽ khiến cho nhiều người chú ý không?” Thương Diễm Túc đem Lãnh Thanh Nghiên lôi ra khỏi đại điện, ở một nơi kín đáo, tay nắm chặt lấy hai vai của nàng, chau mày. Lãnh Thanh Nghiên thân mình thoáng lay động, muốn thoát ra khỏi sự

kiềm chế của hắn, nhưng quả thực là sức lực của hắn quá lớn, bằng động tác nho nhỏ đó của nàng cơ bản không có khả năng thoát khỏi, nhưng lại khiến cho Thương Diễm Túc càng trở nên tức giận thêm. Tay càng thêm dùng sức một chút, trên vai truyền đến một trận đau đớn khiến cho Lãnh Thanh Nghiên phải nhíu mày, nói: “Ta chỉ là không muốn vì một việc này mà khiến cho Thương Lang quốc cùng Thiên Ưng quốc trở mặt mà thôi”. Kéo nàng lại gần thêm một chút, nghe được giọng nói của nàng, khuôn mặt của Thương Diễm Túc thoáng bình tĩnh lại một chút, nói: “Ta muốn nghe lời nói thật!” “Đây là lời nói thật!” Bàn tay lại càng thêm dùng sức, thậm chí còn có thể nghe được thanh âm của các đốt ngón tay kêu lên, nói: “Nàng căn bản không quan tâm đến quan hệ của hai quốc gia như thế nào, hơn nữa, cho dù nàng không ra mặt, cũng có thể đoán được, phụ hoàng chắc chắn sẽ không thực sự trừng phạt Ưng Dung Kiêu “. Bởi vì trên vai đau đớn, ánh mắt Lãnh Thanh Nghiên khẽ biến, nhưng vẫn ngoan cố nói: “Ta là thần dân của Thương Lang quốc, làm sao có thể không quan tâm đến quan hệ của Thương Lang quốc với nước láng giềng chứ?” “Lãnh Thanh Nghiên, đừng coi ta là đứa ngốc!” Lòng mày Thương Diễm Túc càng lúc càng nhíu chặt, đáy mắt lóe ra tia nhìn lạnh liệt, hắn không rõ nàng vì sao phải làm như vậy? Rõ ràng từ trước tới nay đối với việc này nàng không hề quan tâm, hơn nữa cũng là một bộ dáng không thèm đếm xỉa đến, vậy mà vừa rồi lại đột nhiên đứng dậy, hơn nữa, lại còn ở dưới tình huống như vậy nữa. Bởi vì hành vi này của nàng, nàng tất nhiên sẽ trở thành đối tượng để mọi người công kích, cũng sẽ khiến cho một số người sẽ đem mưu kế tính toán với nàng. Kỳ thật đây mới chính là nguyên nhân khiến Thương Diễm Túc tức giận, hơn nữa ngay khi nàng vừa đứng lên, đột nhiên hắn cảm thấy bất an mãnh liệt. Lãnh Thanh Nghiên vẫn như cũ là một bộ biểu tình không mặn không nhạt, nhấp nhẹ môi dưới, nói: “Ta không hề coi ngươi là kẻ ngốc, chỉ là, ta nói đều là sự thật, về phần ngươi nghĩ như thế nào, thì đó là chuyện của ngươi. . . A!” Thương Diễm Túc cảm giác chính mình sắp bị đánh về đấm mặ này của nàng bức cho điên rồi, không muốn tiếp tục nghe những lời vô nghĩa này của nàng, cũng không hề muốn xem trong đó có bao nhiêu phần là sự thật, chỉ có thể đem miệng của nàng chặn lại. Nụ hôn mang theo tính xâm chiếm mãnh liệt khiến cho chân tay Lãnh Thanh Nghiên như sắp nhũn cả ra, theo bản năng muốn đẩy hắn ra, nhưng căn bản không thể nào mà đẩy được hắn, “Buông. . . ưm ưm!” Vừa mới mở miệng, đầu lưỡi của Thương Diễm Túc đã nhún cơ hộ đó tiến vào bên trong miệng của nàng, không ngừng mút vào. Một tay gắt gao giữ chặt cái eo nhỏ của nàng, mặt khác tay còn lại tham lam tiến vào bên trong vạt áo của nàng. Từ ngày thành thân với nàng cho đến lúc này dục vọng của hắn ở lúc này thực sự bùng phát, Thương Diễm Túc tùy ý vuốt ve làn da như ngọc của nàng, bầu ngực no đủ, bàn tay giữ lấy hông của nàng cũng đã bắt đầu dời xuống phía dưới mông nàng mà vuốt ve. Cả người Lãnh Thanh Nghiên một trận run rẩy, hai tay đang chống lại hắn cũng càng ngày càng trở nên vô lực, cảnh sắc trước mắt một mảnh mờ lung thấy không rõ lắm, cảm nhận được sự biến hóa của nàng khiến Thương Diễm Túc sợ sệt một chút nhưng ngay sau đó càng hôn sâu cùng âu yếm, nếu có thể, hắn cũng không ngại ở ngay nơi này mà muốn thân thể của nàng. Hắn đã nhìn lâu lắm rồi, ở ngày thành thân đó, hắn vốn đã nghĩ sẽ không cho nàng thoát khỏi đêm động phòng hoa chúc, nhưng vì có rất nhiều nguyên nhân, cho nên cho tới tận bây giờ, bọn họ vẫn chưa có trở thành vợ chồng thực sự. Hơi ấm từ bàn tay Thương Diễm Túc truyền vào trong cơ thể nàng, khiến cho Lãnh Thanh Nghiên càng thêm vô lực, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, ngay cả nàng cũng không biết mình đang nghĩ đến chuyện gì nữa. Mà ngay sau đó, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên cảm thấy cả người chợt lạnh, điều này làm cho nàng bừng tỉnh, cảm giác được quần áo trên người mình cơ hồ như sắp bị lột hết ra, còn có cảm giác lạnh lẽo trong mình càng lúc càng lớn, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên đẩy mạnh vào Thương Diễm Túc đang không hề phòng bị ra. “Nghiên nhi?” Thương Diễm Túc cũng thật không ngờ nàng đột nhiên có phản ứng lớn như vậy, nhất thời không chuẩn bị kịp mà bị đẩy lao đảo, nhìn người trước mắt đang luống cuống tay chân sửa lại quần áo, gắt gao nhíu mày. Đi từng bước lại phía nàng, hôm nay, hắn sẽ không buông tha nàng, thật không đạo lý mỗi lần đều châm lên ngọn lửa dục hòa trong hắn, sau đó liền vứt bỏ hắn không thèm để ý, khiến cho hắn phải chịu đựng dày vò một mình. Thấy Thương Diễm Túc càng lúc càng tiến lại gần, nhất là khi thấy được dục hòa mãnh liệt trong mắt hắn, Lãnh Thanh Nghiên vội vàng lui về phía sau từng bước, hai tay ôm chặt lấy cơ thể, ngăn từng cơn lạnh đang nổi lên bên trong. Khóe mắt khẽ liếc, nhìn lên phía bầu trời đêm, không biết khi nào thì, trên bầu trời đã xuất hiện trăng tròn. “Ngươi đừng tới đây!” Thương Diễm Túc tiến lên từng bước, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, nói: “Nghiên nhi, chúng ta thành thân đã nhiều ngày, nhưng cho tới bây giờ lại cũng chưa có vợ chồng chi lễ, nàng không biết như vậy thật là không tốt hay sao?” Tiếp tục lui về phía sau từng bước, về mặt đề phòng nhìn hắn nói: “Ngươi đừng tới đây!” Trong mắt Thương Diễm Túc một mảnh sâu thẳm, lửa dục vọng như thiêu như đốt, liếc mắt nhìn người phía trước, Lãnh Thanh Nghiên đang đứng cách đó khoảng ba bước, nhẹ giọng nói: “Vì sao không được đi qua? Mỗi lần Nghiên nhi đều dễ dàng đem tâm cùng dục vọng của ta khơi dậy, nhưng lại đều ở thời điểm mấu chốt không thèm để ý đến ta nữa, nàng hẳn tâm để ta chịu đựng sự gầy vò như vậy sao?” Trên bầu trời ánh trăng càng lúc càng sáng, mà thân thể của nàng cũng càng lúc càng trở nên lạnh lẽo, Lãnh Thanh Nghiên cố nén để không để lộ ra dấu vết gì, không muốn để cho Thương Diễm Túc phát hiện ra điểm khác thường, nhưng mà sắc mặt đã trở nên trắng bệch, thân thể cũng không nhịn được mà run run. Thương Diễm Túc nheo nheo mắt nhìn nàng, tại thời điểm mà Lãnh Thanh Nghiên không hề phản ứng kịp đã lách mình xuất hiện trước mặt nàng, đưa tay đem nàng kéo vào trong lòng, cũng tại lúc đó mà đột nhiên ngăn ra, dục vọng trong nháy mắt đã thối lui, đưa tay ôm lấy hai má của nàng, hỏi: “Nghiên nhi, thân mình của nàng tại sao lại lạnh như băng vậy?” Đứng ở khoảng cách gần như vậy, nhờ ánh sáng của mặt trăng, rốt cục thấy rõ sắc mặt tái nhợt của nàng, trước mắt cũng hiện lên sự tỉnh ngày hôm đó ở trong phủ, cả người lạnh lẽo, nàng. . . Lãnh Thanh Nghiên hai tay gắt gao ôm lấy thân mình của chính mình, bởi vì lạnh như băng mà nhìn không được khẽ run, thậm chí còn không thể đứng vững mà chỉ có thể dựa vào người Thương Diễm Túc. Bộ dạng này của nàng khiến cho Thương Diễm Túc phải hoảng hốt, muốn xoay người ôm lấy nàng, thời điểm không hề phòng bị muốn tiếp cận Lãnh Thanh Nghiên, đột nhiên cả người bị đông cứng ngay tại chỗ. Nàng chậm rãi từ trong lòng hắn đi ra, bước chân có chút lao đảo, ngẩng đầu nhìn đôi mắt như sắp phun hỏa của hắn, Lãnh Thanh Nghiên chợt lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, nói: “Hai canh giờ sau huyết đạo trên người ngươi sẽ tự động huyệt bỏ”. Nói xong, cũng không thèm để ý xem nét mặt Thương Diễm Túc có bao nhiêu là khó coi, liền lập tức xoay người rời khỏi, nàng phải nhân lúc còn sót lại chút cảm giác mà rời xa khỏi nơi có người, tuy rằng lúc trước Mộc Kiệt đã đưa cho nàng giải dược, nhưng nàng không có muốn ăn. Thương Diễm Túc nhìn chằm chằm bóng dáng đang rời đi kia, mãi cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt hắn, nhưng hắn muốn cử động cũng không được, trong lòng tràn ngập mất mát cùng chua xót. Nghiên nhi, vì sao cho đến lúc này nàng vẫn không muốn ta ở bên cạnh? Lãnh Thanh Nghiên đi về phía trước từng bước, rốt cục không còn chút sức lực nào để tiếp tục đi, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không còn sức mà mở, dựa người vào một ngọn núi giả thu mình lại thành một cuộn, trước khi lâm vào hôn mê, chỉ kịp nhìn thấy dường như có một bóng đen đang bay vút về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 35: Người có thể cho ta cái gì?

Từng đợt lạnh như băng từ tận trong xương tủy truyền ra, nàng chỉ có thể tận lực đem thân mình cuộn lại, dường như có vật thể gì đó ấm áp ngay ở gần bên người, nhưng khi nàng muốn đưa tay ra bắt lấy, lại vô ích. Từ trên mặt chợt truyền đến cảm giác ấm áp, lại giống như có thứ gì đó ấm nóng tiến vào miệng nàng, thần trí gần như tiêu tán hết có chút tỉnh lại, bên tai vang lên tiếng động ồn ào, nàng cố gắng nghe rõ nhưng cũng chỉ là một mảnh mơ hồ.

“Thanh Nghiên, Thanh Nghiên...” Rốt cục có một giọng nói rõ ràng vang lên trong óc nàng, là ai, là ai đang gọi tên nàng? Có thứ gì đó đang dùng sức mở hãm răng nàng ra, trong đầu giọng nói kia tiếp tục vang lên: “Thanh Nghiên, há mồm, đừng cắn lại”. Có một dòng nước ấm truyền vào bên trong cơ thể, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi thả lỏng một chút, đồng thời cũng chậm rãi mở mắt. Trước mắt là một mảnh tầm tối, mơ hồ nhận ra còn có bóng người tới lui, nhưng khi vừa tỉnh lại, hơi lạnh thấu xương kia cũng càng lúc càng cảm giác sâu sắc hơn. Từ sau lưng truyền đến một luồng nhiệt, ngay sau đó trước mắt nàng xuất hiện một gương mặt tuấn tú trắng nõn, đưa tay đem một viên thuốc nhét vào miệng của nàng. “Trần Nhiên?” Khó khăn mở miệng, cố gắng mở to mắt nhìn hẳn, sau lưng truyền đến âm áp, cho dù không cần quay đầu nàng cũng biết là ai. Trần Nhiên mỉm cười, vỗ nhẹ nhẹ hai má của nàng, nói: “Chỉ vừa mới bắt đầu thôi, ngươi đừng nhanh như vậy đã không chịu nổi à!” Nói xong, trên tay hắn đã xuất hiện ra thêm mấy cây ngân châm, đâm nhanh vào các nơi trên thân thể nàng, từ từ nói, “Bây giờ chúng ta vẫn ở bên trong hoàng cung, tuy rằng chỗ này hẻo lánh, nhưng mà ngươi cũng cố gắng đừng để phát ra tiếng kêu quá lớn”. Khẽ gật nhẹ đầu, Lãnh Thanh Nghiên nhanh chóng ngăn lại chính mình, sau khi nuốt viên thuốc kia vào, trong cơ thể bắt đầu sinh ra một luồng nhiệt, nhưng cảm giác lạnh như băng trong xương cốt cũng không có biến mất. Một lạnh vô cùng cùng cực nóng ở bên trong cơ thể nàng giao tranh, làm cho nàng thấy mình giống như đặt trong hỏa lò, nhưng lại cảm thấy được bên trong nóng còn có lạnh như băng. “Hừ!” Mỗi đường như bị cắn đến máu tươi đâm đũa, nhưng nàng vẫn không nhin được mà hừ nhẹ ra tiếng, thần trí càng lúc càng trở nên thanh tỉnh, cảm giác băng hỏa trong người cũng càng lúc càng trở nên rõ ràng, giống như đặt mình vào địa ngục trần gian, không, so với nó còn thống khổ hơn gấp trăm gấp ngàn lần. “Thanh Nghiên...” Sau lưng truyền đến giọng nói mềm nhẹ mà từ tính cùng thần bí, mang theo thật sâu không đành lòng cùng thương yêu. Lãnh Thanh Nghiên có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác của bản thân cùng mọi chuyện xung quanh, nhưng mà dù có nghe được thanh âm này nàng cũng không dám đáp lại hắn, nàng sợ chỉ cần thoáng buông lỏng miệng, nàng sẽ nhin không được thét lên thành tiếng thét chói tai. Mồ hôi lạnh đã thấm ướt hết quần áo của nàng, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, bàn tay nắm chặt xuyên thấu qua lớp vải quần áo vào bên trong lòng bàn tay, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Minh Dạ đặt tay trên lưng nàng, vận công bảo vệ tâm mạch của nàng, mà thân thể hết nóng lại lạnh của nàng cũng theo bàn tay mà truyền ra, khiến cho tâm hắn không khỏi dày vò, đau đến tột đỉnh. Bọn họ cũng đều đã từng trải qua thống khổ như vậy, cho nên có thể hiểu được cảm giác của Lãnh Thanh Nghiên lúc này, giống như, thay thế nàng. Về mặt tươi cười trên mặt Trần Nhiên dần dần thu lại, về mặt càng ngày càng ngưng trọng, động tác trên tay cũng không chút ngơi nghỉ, vài giọt mồ hôi từ trán chảy xuống. Lãnh Thanh Nghiên cảm giác được thân thể của mình càng ngày càng nóng cháy, giống như sẽ nóng chảy ra vậy, một tia máu tươi từ lỗ chân lông thấm ra nhuộm đỏ áo của nàng, đem quần áo màu tuyết trắng dần dần nhuộm thành màu đỏ.*** Thương Diễm Túc vẫn đứng như cũ tại chỗ, khẽ nhắm mắt lại điều tiết lại nội lực trong cơ thể đánh sâu vào huyết đạo, đã gần nửa canh giờ trôi qua, trước mặt vẫn hiện lên chuyện ở Vương phủ ngày đó, còn có Nghiên nhi cả người lạnh lẽo vừa rồi nữa, tâm Thương Diễm Túc đều đang run rẩy. Tuy rằng biết độ ấm của thân thể nàng luôn thấp hơn so với người thường một chút, nhưng tuyệt đối không có khả năng thấp đến mức như vậy, lạnh như băng như vậy, làm cho hắn hoài nghi, máu trong cơ thể nàng có phải đã biến thành khối băng, đây có phải là nhiệt độ thấp nhất của cơ thể người hay không? Càng nghĩ, Thương Diễm Túc càng lúc càng thấy trong lòng buồn đau khó chịu, mang theo thật nhiều sợ hãi. Ứng Dung Kiều nhìn ra bên ngoài đại điện, về mặt khó lường, trải qua chuyện tình vừa rồi, nàng im lặng đi rất nhiều, cũng không có đi tìm Trữ hoàng hậu gây phiền toái nữa, chỉ là từ sau khi Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên rời đi, nàng vẫn luôn chú ý ra bên ngoài đại điện. Thấy bên cạnh không có ai chú ý đến mình, nàng lặng lẽ dời khỏi đại điện, ngẩng đầu nhìn vàng trắng tròn trên bầu trời, lông mày khẽ nhíu, xem xét trái phải, sau đó hướng về một phía mà đi. Ngay tại khi nàng vừa rẽ qua một khúc hành lang, đột nhiên một bóng người màu trắng từ bên trong lao ra, nàng theo bản năng lui về phía sau vài bước, trong tay cũng chuẩn bị tốt một chút độc dược chuẩn bị tung ra. Nhưng khi nàng thấy rõ bóng người kia là ai, vội vàng đem động tác trên tay ngừng lại. “Lạc vương?” Thương Diễm Túc lạnh lùng nhìn nàng, hắn vừa đã thông được huyết đạo, không ngờ vừa mới ra tới đây liền gặp ngay vị công chúa Thiên Ưng quốc này, mà hiện nay hắn cũng không có tâm tình để ý đến nàng ta, thậm chí nhanh một chút tìm được Nghiên nhi. Trước mắt lại hiện lên bộ dáng của nàng trước khi rời đi, còn có thân thể lạnh lẽo kia của nàng, cho tới tận bây giờ, hơi lạnh kia dường như vẫn còn lưu lại trong lòng tay hắn. Chỉ liếc mắt nhìn Ứng Dung Kiều một cái, Thương Diễm Túc liền vòng qua người nàng, nhưng khi đi lướt qua người nàng, Ứng Dung Kiều đột nhiên bước ra ngăn cản hắn, đồng thời đưa tay bắt lấy tay hắn. Ánh mắt Thương Diễm Túc lập tức trở nên lạnh lẽo, không chút do dự vận công đánh bay Ứng Dung Kiều ra xa, trên người tán mát ra nồng đậm sát khí, nói: “Đừng tưởng rằng ngươi là công chúa Thiên Ưng quốc bốn vương sẽ không dám giết người!” Ứng Dung Kiều bị đánh bay ra ngoài té trên mặt đất sợ sệt nhìn hắn, về mặt có chút ám ức, nhưng khi thấy Thương Diễm Túc xoay người chuẩn bị rời đi, vội vàng từ dưới đất đứng lên, bước chân không khỏi có chút lảo đảo, trong lòng đã sớm đem Thương Diễm Túc phi báng, chết tiệt, đồ đáng chết thật không biết như thế nào là thương hương tiếc ngọc, xuống tay nặng như vậy! “Ngươi đứng lại!” Thương Diễm Túc cũng không thèm để ý đến nàng ta, mà Ứng Dung Kiều thấy thế cũng vội vàng đuổi theo, nhưng khi tay nàng còn chưa có chạm tới hắn phía trước, thì cả người đã bị nhẹ nhàng nhắc lên, Thương Diễm Túc nắm chặt lấy cổ nàng, sắc mặt âm trầm nói: “Ngươi thật sự muốn chết sao?” Ứng Dung Kiều liều mạng nắm lấy tay của Thương Diễm Túc, sắc mặt trở nên đỏ bừng, “Buông... Buông...” Thương Diễm Túc tùy ý đem nàng vứt xuống đất, xoay người muốn bỏ đi, nhưng khi vừa đi được vài bước, từ phía sau tiếng nói Ứng Dung Kiều vang lên: “Vương phi của ngươi đang ở đâu?” Nghe thấy vậy bước chân thoáng dừng lại, ánh mắt híp lại gắt gao nhìn chằm chằm nàng, nói: “Lời này của ngươi là có ý gì?” Ứng Dung Kiều từ dưới đất đứng lên, đi đến trước mặt Thương Diễm Túc, trên mặt tràn đầy vẻ yêu mị, lại tràn đầy u oán nhìn hắn nói: “Lạc Vương gia thật đúng là ngay cả một chút cũng không hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc đâu, vừa rồi, ngươi làm người ta đau quá nha!” Nói xong, toàn bộ cơ thể của nàng dường như đều hướng về phía Thương Diễm Túc, bộ dáng yêu mị kia, chỉ sợ chỉ cần là nam nhân thì đều sẽ không ngăn cản nàng, nhưng tay của nàng còn chưa đụng tới một góc áo của hắn, cả người Thương Diễm Túc đã tản ra sát khí mãnh liệt, khiến cho nàng phải lui về phía sau vài bước. Sắc mặt khẽ biến, nhìn về phía Thương Diễm Túc trong ánh mắt có điểm sợ hãi, nuốt nước miếng mới nói: “Không phải vừa rồi các ngươi cùng đi ra hay sao? Vì sao hiện giờ lại chỉ có mình ngươi ở trong này?” “Việc này liên quan gì tới ngươi?” “Ngươi không biết sao?” “Không biết cái gì?” Ứng Dung Kiều khẽ nhíu lại đôi mày thanh tú, khó hiểu nhìn Thương Diễm Túc, sau đó lại ngẩng lên nhìn vàng trắng tròn trên bầu trời, nói: “Tối hôm nay là đêm trăng tròn”. “Như vậy thì sao?” “Thân thể Vương phi của ngươi trúng kịch độc, vào mỗi đêm trăng tròn sẽ phát tác...” “Ngươi nói cái gì?” Thương Diễm Túc cả người chấn động, trong lòng lại đột nhiên quặn lại, không có đợi Ứng Dung Kiều nói hết đã đưa tay kéo nàng đến trước mặt, vội vàng muốn chứng thực. Phản ứng của hắn khiến Ứng Dung Kiều hoảng sợ, không khỏi kinh hô một tiếng, sau đó đại trợn tròn mắt về mặt bất khả tư nghị nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Ngươi chẳng lẽ thật sự không biết thân thể nàng trúng kịch độc hay sao?” Dừng lại một chút, sau đó đột nhiên thần nhiên cười, đưa tay lên nắm lấy bả vai của Thương Diễm Túc, cười đến yêu diễm dị thường, nói, “Nếu ta nói ta có thể giải được độc của Vương phi ngươi, Vương gia ngươi sẽ cho ta cái gì được đây?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Tìm kiếm

Nhìn bàn tay của nàng đang đặt trên vai hắn, trong mắt Thương Diễm Túc hiện lên tia hàn quang cùng chán ghét, lạnh giọng nói: “Bỏ tay của ngươi xuống ngay!” Nghe thấy lời nói của Thương Diễm Túc, Ung Dung Kiều không khỏi được một tắc lại muốn thêm một thước, chẳng những không có lấy tay xuống, ngược lại càng dán sát người vào một chút, dáng người xinh đẹp, ánh mắt yêu mị, vừa mị vừa nói: “Vương gia thật sự là không hiểu phong tình, có một tuyệt thế mỹ nhân như vậy ở trước mặt ngươi, chẳng lẽ ngươi thật sự coi như không thấy sao?” Trong mắt Thương Diễm Túc hàn quang càng tăng thêm vài phần, nhưng vẫn không hề có động tác gì, chỉ lạnh giọng hỏi: “Ngươi làm sao lại biết nàng trúng độc?” “Vào buổi chiều có gặp nàng bên ngoài Tường Vân điện, lo lắng đừng phải cô tay của nàng, đương nhiên là biết bản thân nàng trúng kịch độc”. “Là độc gì?” “Một loại độc mà ở trong một số tổ chức dùng để khống chế các con rối. Đương nhiên, nếu Vương gia có thể thỏa mãn yêu cầu của ta, bản công chúa có thể giúp ngươi đem độc trên người vương phi của ngươi giải trừ”. Độc được dùng để khống chế người? Trong mắt Thương Diễm Túc hàn quang đại thịnh, Mộc gia! Đối diện với ánh mắt kiêu mị của Ung Dung Kiều, vẻ mặt của Thương Diễm Túc không có một chút dao động, dường như vị nữ tử từ trời sinh yêu mị như yêu tinh trước mắt hắn mà nói, cùng đầu gỗ không có gì khác nhau. Đưa tay đẩy nàng ta xa người mình, cười lạnh một tiếng, nói: “Không cần, chuyện của Vương phi bốn vương khắc có cách giải quyết của mình, sẽ không phiền đến Dung phi lo lắng”. Sừng sốt một chút, không dám tin nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Chẳng lẽ ngươi không muốn giải độc cho Vương phi của mình hay sao? Hay là, độc kia căn bản chính là do ngươi hạ độc nàng?” “Việc này không liên quan tới ngươi, tốt nhất Dung phi nương nương vẫn không cần phải lo, còn nữa, ta cũng sẽ không cho phép ngươi giải độc cho nàng, ai biết sau khi ngươi giải độc xong, ngươi sẽ không hạ một loại độc khác lên người nàng!” Nói xong, Thương Diễm Túc xoay người bước đi, trúng độc, hóa ra nàng bị trúng độc sao? Như vậy nguyên nhân ngày đó cũng là do trúng độc hay sao? Nghĩ vậy, Thương Diễm Túc không khỏi thương tâm, cảm giác đau đớn tràn ngập toàn ngực. Hiện tại, thậm chí nhanh chút tìm được nàng, muốn ở bên cạnh nàng. Về phần Ung Dung Kiều, phản ứng của nàng, hoặc là nàng suy nghĩ như thế nào, đối với hắn thì có quan hệ gì đâu? Trơ mắt nhìn bóng dáng của Thương Diễm Túc biến mất ở trước mắt mình, sau một lúc lâu Ung Dung Kiều mới có phản ứng, hướng về phía hắn vừa rời đi dặm chân bắt mắt: “Chết tiệt, ngươi coi bản công chúa là người nào?” Có điều, đối với loại chuyện mà Thương Diễm Túc vừa nói, kỳ thật nàng thật đúng là có làm, nhưng không phải chỉ một hai lần mà thôi. Ánh mắt trời sinh đã yêu mị híp lại nhìn, mà giờ phút này, ngoài yêu mị ra, còn có một tia tinh quang, nhìn về phương hướng mà Thương Diễm Túc đã rời đi, lúc mình biến mất khỏi chỗ đứng, đợi đến khi xuất hiện lại, thì đã cách chỗ cũ khoảng mười thước. Nơi này là nơi hẻo lánh nhất trong hoàng cung, so với lãnh cung dường như còn hẻo lánh hơn, Lãnh Thanh Nghiên cẩn thận cảm nhận cảm giác băng hòa trong thân thể, thân thể đã lạnh như băng nhưng đồng thời cũng lại nóng như lửa, loại cảm giác này có thể khiến cho người ta bị điên đã giằng co không biết bao lâu, nàng không biết, chỉ là cảm thấy, dường như đã trải qua mấy đời rồi. Trên người lại ngấm ra một tia máu tươi, quần áo của nàng đều đã bị nhuộm thành màu phấn hồng, thậm chí trên mặt, cũng chảy ra mồ hôi cùng máu, dưới ánh trăng mờ lung, có vẻ như quý dị cùng yêu diễm. Minh Dạ nhếch môi, ở phía sau chống đỡ lấy thân thể của nàng, vận công che chở tâm mạch của nàng, bên dưới hắc bào để lộ ra ánh mắt rét lạnh, xuyên qua không gian nhìn về phương hướng Mộc gia. Trần Nhiên mặt trầm như nước, trong mắt lóe ra lạnh lạnh hàn quang, mà động tác trên tay cũng không ngừng nghỉ, trên người Lãnh Thanh Nghiên đã bị hắc đấm đầy ngàn châm, tay hắn nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy ảo ảnh còn sót lại, thỉnh thoảng lại ở trên thân thể nàng điểm nhẹ một chút, rồi cục động tác ngừng lại, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tràn ngập thống khổ của Lãnh Thanh Nghiên. Minh Dạ cũng đưa mắt nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, hỏi: “Thế nào?” Ánh mắt của hắn vẫn như cũ dừng lại trên mặt của Lãnh Thanh Nghiên, đưa tay mềm nhẹ lau đi hỗn hợp máu tươi cùng mồ hôi trên mặt nàng, nói: “Thời gian trúng độc không lâu, cũng không có ăn qua thứ gọi là giải dược mà Mộc gia đưa cho, độc tố kia còn chưa có xâm nhập quá mức vào trong cơ thể, cho nên, đợi nàng đem toàn bộ độc tố trong người chảy ra, sẽ không có chuyện gì”. Nghe vậy gật đầu, cũng không nói thêm điều gì nữa. Trần Nhiên đưa tay bắt đầu theo trình tự rút gân châm trên người Lãnh Thanh Nghiên ra, biểu tình trên mặt cũng đã thả lỏng rất nhiều, nhẹ giọng nói: “Không biết vì sao, khi Mộc gia cho Thanh Nghiên ăn loại độc dược này, thế nhưng mấy ngày nay ta liên tục mơ thấy những chuyện trước kia”. “Trần Nhiên”. “Năm đó, một đám người chúng ta đều tìm cơ hội thoát khỏi Mộc gia, nhưng Thanh Nghiên lại không tìm được cơ hội như vậy, hơn nữa, trong một khoảng thời gian rất dài, cho dù nàng có gặp được cơ hội để rời đi, nhưng cũng bởi vì chúng ta mà không thể không buông tha cơ hội khó mà có được đó, bởi vì vào thời điểm đó, độc trong cơ thể chúng ta đều chưa tìm được cách giải, cần có Thanh Nghiên ở Mộc gia trộm được loại giải dược này”. Bên dưới hắc bào, nhìn không ra biểu tình của Minh Dạ giờ phút này, nhưng khi nghe những lời này của Trần nhiên, ở xung quanh thân thể hắn cũng đã xuất hiện một tầng hàn khí, “Ta sẽ không bỏ qua cho Mộc gia”. “Ta cũng sẽ không!” Đem chiếc ngàn châm cuối cùng trên người Lãnh Thanh Nghiên rút ra, nói, “Minh Dạ, chúng ta nên sớm rời khỏi Mộc gia, mang theo Thập Cửu cùng giải dược rời đi, không biết bọn họ có vì thế mà chịu trả giá gì không”. Mộc gia chưa bao giờ cho bọn hắn dư thừa giải dược, lúc trước trong một lần làm nhiệm vụ bọn họ đã mang theo mười tám viên giải dược thoát khỏi Mộc gia. Đem độc trên người giải trừ, bọn họ đã tiêu phí mất thời gian ba năm, trong ba năm này, mười chín người thì cũng chỉ còn một mình Lãnh Thanh Nghiên ở lại Mộc gia, vì bọn họ đã ăn cắp hay nói cách khác là từ trên tay các tử sĩ cướp đoạt “giải dược”, mà chính nàng lại bỏ đi nhiều cơ hội thoát khỏi Mộc gia. Nhẹ vỗ về hai má của Lãnh Thanh Nghiên, biểu tình trên mặt hắn chậm rãi thả lỏng xuống, độ ẩm trên người dường như cũng đã khôi phục lại bình thường, khoe miệng Trần Nhiên hiện lên tia cười ôn nhu, nói: “Không ngờ rằng Mộc Kiệt thật sự lại độc ác như vậy, ngay cả với đứa cháu gái ngoại của mình cũng có thể xuống tay độc ác như vậy, may mắn là hiện giờ đã không có việc gì rồi”. Tay của Minh Dạ cũng đã sớm dời khỏi lưng của nàng, thuận thể đưa tay tiếp lấy thân thể của nàng đang ngã xuống, cúi đầu nhìn khuôn mặt đang ngủ dường như vẫn không yên của nàng, nói: “Chờ một chút đi, hiện tại tuy rằng Thanh Nghiên không còn ở Mộc gia, nhưng lại vẫn bị Mộc gia nắm giữ trong tay, hơn nữa Lạc vương phủ so với Mộc gia lại càng thêm khó đối phó”. “Ta biết, cho dù muốn tìm Mộc gia báo thù, với thực lực hiện tại của chúng ta, trên cơ bản chẳng khác nào đi tìm đường chết, ta sẽ không đi làm việc luân quần không đường ra như vậy”. Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên một bóng người màu đen kiêu ngạo xuất hiện ở bên cạnh họ, trên khuôn mặt của nàng mang theo một tia lo lắng, nói: “Có người đang hướng về phía này đến, chúng ta đi nhanh đi!” “Là loại người nào?” “Thấy không rõ lắm, hình như là Thương Diễm Túc”. Hai người khẽ sừng sốt, sau đó cùng đem tầm mắt chuyển đến trên người Lãnh Thanh Nghiên, hắc y nữ tử thấy vậy khoe miệng khẽ gật gật, sau đó đưa tay mỗi tay lại nắm lấy một người, không kiên nhẫn nói: “Đừng nhìn, tốt nhất là đi nhanh đi, nếu không muốn bị Thương Diễm Túc đánh đến đây!” Thương Diễm Túc đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía bên trái, ngay tại vừa rồi, dường như hắn thấy phía kia có bóng đen hiện lên, nhưng là đợi đến khi hắn cẩn thận nhìn lại thì lại không thấy gì nữa. Khẽ nhíu lông mày, vừa rồi cũng vì hắn thấy vị khách không mời mà đến nên mới theo được tới đây, nhưng người kia vì sao lại có ý đi vòng mấy vòng, ngược lại lại là luân quần đường xa đâu? Tầm mắt không khỏi chuyển về phía phương hướng mà bóng đen kia vừa rời khỏi, trong mắt hiện lên một tia gì đó, sau đó hướng về phía đó bay vút đi. Thời điểm nhìn thấy bóng người nằm kia mà quần áo đều đã nhuộm thành màu hồng, Thương Diễm Túc tâm hung háng rung rung một chút, liền vọt lên phía trước ôm lấy nàng vào lòng, nhìn thấy trên mặt nàng toàn là máu trộn lẫn mồ hôi, còn có bên trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, Thương Diễm Túc cảm thấy ngay cả hô hấp của mình cũng trở nên khó khăn. “Nghiên nhi!” Hiện tại nàng không hề còn bộ dáng tức giận, nếu như không cảm thấy hơi thở mỏng manh của nàng, Thương Diễm Túc thậm chí còn nghĩ nàng đã chết rồi, đưa tay cầm lên quần áo toàn mồ hôi cùng máu tươi, bên trong không khí vẫn còn phảng phất mùi máu tươi, Thương Diễm Túc không khỏi nắm chặt lấy bàn tay, “Nghiên nhi, tỉnh lại!” Nghiên nhi của hắn, rốt cuộc làm sao vậy? Nàng rốt cuộc trúng độc gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37: Ngàn trùng tán

Lông mi run rẩy, Lãnh Thanh Nghiên chậm rãi mở mắt, trước mắt một mảnh mơ hồ, dần dần một lúc sau mới rõ ràng, phát hiện dường như mình đã về tới Vương phủ. Tay dường như bị vật gì đó giữ lại, chậm rãi quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy một đầu tóc dài ghé vào bên cạnh nàng, xem ra là người đó đang ngủ. Thương Diễm Túc? Muốn rút tay ra khỏi tay hắn, mà động tác này của nàng lại kinh động đến hắn, Thương Diễm Túc đột nhiên ngẩng đầu lên, thấy nàng đã tỉnh lại, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trên mặt cũng hiện lên tia cười ấm áp. “Nàng đã tỉnh?” Lãnh Thanh Nghiên nhìn hắn, khẽ gạt đầu, kỳ thật có rất nhiều vấn đề nàng muốn hỏi hắn, lại không biết phải hỏi hắn từ đâu, lại không biết phải hỏi hắn cái gì. Thương Diễm Túc dường như cũng không muốn nói gì, vẫn chỉ nắm tay nàng như cũ, khẽ hôn một cái nói: “Tĩnh là tốt rồi, cảm giác hiện tại của nàng như thế nào? Ngự y đang ở bên ngoài chờ, có muốn để cho bọn họ vào xem một chút không?” Sừng sốt một chút, không khỏi ngẩng đầu cẩn thận nhìn Thương Diễm Túc, lời này của hắn có ý gì? Chẳng lẽ ngự y vẫn chưa chẩn mạch cho nàng? Trong mắt Thương Diễm Túc hiện lên tơ máu hồng, dường như đã hiểu được câu hỏi trong mắt nàng, cười khẽ một chút, nói: “Lần trước không phải nàng bảo không cần ngự y sao? Cho nên ta không biết nàng hiện có nguyện ý cho ngự y bắt mạch hay không”. Nàng nghe thấy vậy không khỏi sợ run, lắc đầu nói: “Không cần, ta không sao”. “Thật sự không có việc gì?” “Ừm!” “Vây là tốt rồi”. Nở nụ cười, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa hồ: “Người tới!” Cửa phòng khẽ mở, thị vệ tùy tùng của Thương Diễm Túc tiến vào bên trong phòng, khom người nói: “Vương gia có gì phân phó?” “Đi chuẩn bị đồ ăn mang lại đây!” “Dạ!” Thị vệ kia xoay người bước đi, Lãnh Thanh Nghiên sừng sốt, nói: “Ta không đói bụng”. Thương Diễm Túc đưa tay đỡ nàng từ trên giường dậy, nói: “Nhưng nàng từ sau ngộ thiện dường như chưa có ăn gì đâu, ít nhiều vẫn là ăn một chút đi”. Bất đắc dĩ đành phải gạt đầu, thị vệ kia rất nhanh đã dẫn nha hoàn bưng đồ ăn lên, toàn bộ đều là một chút đồ ăn nhẹ, nhưng toàn bộ cũng đều là những món ăn mà Lãnh Thanh Nghiên thích. Bọn họ đem đồ ăn đặt xuống bàn sau đó lại lui ra, chỉ còn lại hai người Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, Thương Diễm Túc trực tiếp ôm nàng mang đến bên bàn, đặt nàng ngồi xuống ghế. Lãnh Thanh Nghiên có chút sợ sệt nhìn đồ ăn trên mặt bàn, nhất thời không thể động đũa, Thương Diễm Túc lặng lẽ nhìn nàng, đưa tay lấy chiếc đũa đem đến trước mặt nàng, cười nói: “Nghiên nhi vì sao không ăn? Chẳng lẽ còn đợi bọn vương bốn cho nàng ăn sao?” Trên mặt hắn khôi phục lại nét mặt tà tử tươi cười, nói xong đồng thời cũng tiến đến trước mặt của nàng, tay đã hướng về phía bát cơm của nàng, giống như thật sự muốn bón cho nàng vậy. Lãnh Thanh Nghiên hoảng sợ, vội vàng bưng bát cơm ở trước mặt lên, không cần thận thiếu chút nữa làm rơi bát cơm xuống đất. Trong mắt Thương Diễm Túc hiện lên tia hàn ý, nhìn bàn tay như vô lực kia của nàng, dường như ngay cả bát cơm cũng bưng không xong, còn có bàn tay đang bị băng bó kia, trong mắt tràn ngập là đau lòng, nhưng hắn lại làm như cái gì cũng không nhìn thấy, cười nhìn nàng, hỏi: “Nghiên nhi thật sự không cần ta đến bón cho nàng hay sao?” “Không cần!” Thương Diễm Túc cũng không tiếp tục miễn cưỡng nàng nữa, chỉ thỉnh thoảng lại gấp cho nàng chút đồ ăn, sau đó nàng đầu tỉnh tể nhìn nàng, dường như muốn đem nàng khắc sâu vào tận trong đáy mắt. Lãnh Thanh Nghiên bị hắn nhìn đến mức cả người không được tự nhiên, cũng không có nói thêm gì với hắn, đành phải tăng tốc độ ăn cơm lên. Nhiều ngày sống với nhau như vậy, nàng coi như là có chút hiểu biết, người này, căn bản sẽ không nghe người khác nói gì. Cơm nước xong, nàng liền đi ngủ, Thương Diễm Túc cũng không có quấy rầy nàng, chính là đợi cho nàng sau khi đi ngủ, mới cần thận phân phó nha hoàn chú ý tới Vương phi, còn hắn thì đi tới thư phòng. Bên trong thư phòng, có một bộ quần áo màu hồng phấn, nếu như nhìn kỹ, tất có thể phát hiện, đó chính là quần áo mà Lãnh Thanh Nghiên đã mặc lúc trước đó. Thương Diễm Túc gặt gao nắm lấy bộ quần áo, nhìn màu đỏ đến mức chói mắt kia, về mặt lạnh lùng, từ trên quần áo lại tản mát ra mùi máu tươi khiến cho trong mắt hắn kim quang đại thịnh. Mộc Kiệt! Từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân, tiếng bước chân càng lúc càng gần, tiếng nói của Thương Diễm Hách cũng đã xuyên qua cửa mà truyền vào bên trong phòng: “Thất ca, sao huynh không đợi thợ yểm chấm dứt mà đã rời khỏi hoàng cung rồi? Ngay cả đệ mà cũng không nói cho một tiếng!” Thương Diễm Túc đem quần áo giấu phía sau bàn sách, mà Thương Diễm Hách cũng đã đẩy cửa thư phòng ra, nghênh ngang đi đến. “Thất ca, huynh thật là không suy nghĩ gì cả, nếu như không phải thủ vệ trong cung nhìn thấy huynh xuất cung, đệ sẽ lại tiếp tục tìm kiếm huynh trong cung a... A, thất ca ánh mắt của huynh...” Ngẩng đầu chỉ thấy ánh mắt của Thương Diễm Túc dường như đã hoàn toàn biến đổi thành màu vàng, không khỏi bị hoảng sợ, vội vàng ngậm miệng lại không dám nói gì nữa, nhưng trong ánh mắt hắn cũng tràn đầy quan tâm. Thương Diễm Túc lạnh lùng nhìn hắn, màu vàng trong mắt cũng chậm rãi thu lại, hỏi: “Đệ tới đây làm gì?” Thấy thất ca hình như đã bình thường trở lại, Thương Diễm Hách mới dám mở miệng, nói: “Huynh vô thanh vô tức rời khỏi hoàng cung, phụ hoàng rất tức giận”. “Như vậy thì làm sao?” “Àch, này, đệ chỉ muốn đến báo cho huynh một tiếng thôi, cũng không có ý gì khác. A, đúng rồi, thất ca sao huynh đột nhiên quay về phủ vậy? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?” “Không có việc gì!” Thấy Thương Diễm Hách dường như còn muốn hỏi thêm cái gì đó, Thương Diễm Túc lạnh lùng nhìn về phía hắn, nói, “Đệ còn có việc sao? Không có việc gì nữa, có thể đi rồi!” Mãn mãn miệng, không có việc gì mới là lạ, không có việc gì lại vô thanh vô tức liền rời khỏi hoàng cung trở lại vương phủ? Không có việc gì đang êm đẹp mà ánh mắt lại biến thành màu vàng? Nhưng những điều này hắn cũng không dám nói, chỉ biết u oán nhìn Thương Diễm Túc liếc mắt một cái, tâm không cam lòng không nguyện rời đi. Được rồi, thất ca không muốn nói cũng coi như xong, trước tiên xuất cung cũng coi như rồi, kỳ thật phụ hoàng thực hẳn phải là vui mừng mà không phải tức giận, nếu thất ca không có ra cung sớm như vậy, ai mà biết được thợ yểm hôm nay sẽ còn xảy ra những chuyện gì nữa đây? Nhưng mà, vừa mới đến đã bị thất ca đuổi đi, còn có, thất tẩu đâu? Hình như là sau khi nàng đứng lên nói giúp Dung phi kia, thất ca liền lôi kéo nàng rời khỏi Tường Vân điện, sau đó liền không thấy nàng nữa. Vì sao nàng phải làm như vậy a? Hắn là nàng biết cho dù nàng không đứng ra, khẳng định phụ hoàng cũng sẽ không trừng phạt Dung phi mới đúng, nếu vậy nàng làm thế là có mục đích gì? Chỉ là vì làm cho tất cả mọi người đều chú ý tới nàng sao? Bước chân không khỏi thoáng dừng lại, hướng về phía hạ nhân Vương phủ bên cạnh hỏi: “Sao không có thấy thất tẩu của bốn vương đâu a?” Hạ nhân kia cung kính trả lời: “Bẩm Căn Vương gia, hình như Vương phi thân thể không được khỏe, vừa rồi cũng là Vương gia ôm nàng về, còn thỉnh Thái y”. “Cái gì?” Thương Diễm Hách trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi, “Nàng hiện tại thế nào? Thái y lại nói như thế nào?” “Điều này... Vương gia thứ tội, tiểu nhân không biết!” Nhướng mày, tâm mắt không khỏi chuyển hướng về phía phòng nàng, trong mắt tràn đầy lo lắng, hay là thất ca ra cung sớm còn có vừa rồi trong mắt thất ca kim quang đại thịnh là có liên quan đến thất tẩu? Nhưng mà, rốt cuộc thì nàng bị làm sao? Tùy tay cho hạ nhân kia lui xuống, nói: “Người không cần dẫn đường, bốn vương cũng không phải lần đầu tiên tới nơi này, người cần làm gì thì làm đi!” “Dạ, tiểu nhân cáo lui!” Đợi cho hắn biến mất khỏi tầm mắt, Thương Diễm Hách đột nhiên thay đổi phương hướng, đi về phía hậu viện của Vương phủ. Cửa phòng lặng lẽ mở ra, không có kinh động đến người bên trong, bóng dáng Thương Diễm Hách đã xuất hiện trước giường của Lãnh Thanh Nghiên, cúi đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt đang mê man, trong mắt Thương Diễm Hách lóe ra tia nhìn phức tạp, sau một lúc lâu chậm rãi ngồi xuống mép giường của nàng, đưa tay muốn vén sợi tóc tán loạn sang bên cạnh, nhưng bàn tay cũng chỉ mới đi được một nửa đường thì lại dừng lại. Vô lực buông tay xuống, về mặt cô đơn, lòng tràn đầy vô lực, nhìn nàng nhẹ giọng nói: “Vì sao nàng lại là thất tẩu của ta? Nếu...” *** Thương Diễm Túc vẫn ngồi bên trong thư phòng như cũ, trong mắt luân phiên lóe lên tia sáng màu vàng, ánh nến lay động, dường như có một bóng dáng từ phía trong tường hiện ra, mà ở trước mặt Thương Diễm Túc, chậm rãi hiện ra một bóng người màu đen, quỳ một gối xuống trước mặt hắn, nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia!” Ánh mắt chậm rãi có tiêu cự, nhìn người phía trước mặt, lãnh đạm hỏi: “Chuyện bốn vương sai người đi điều tra thế nào rồi?” “Bẩm Vương gia, Mộc gia tuy rằng huấn luyện ám vệ cùng từ sĩ cho hoàng thất, nhưng chính bọn họ cũng giữ lại một bộ phận trong đó, mà bộ phận từ sĩ được Mộc gia giữ lại này, quả thật dùng một loại độc để khống chế bọn họ”. “Là độc gì?” “Ngàn trùng tán”. “Giải như thế nào?” “Bẩm Vương gia, ngoại trừ người sử dụng loại độc này, thì không ai có thể biết cách giải như thế

nào!” Thương Diễm Túc cả người chấn động, ánh mắt híp lại nhìn, lạnh giọng nói: “Đây là vì sao?” “Loại độc này là từ chín trăm chín mươi chín loại độc trùng chế biến mà thành, trong khi chế biến, các loại độc trùng lại có khối lượng nặng nhẹ khác nhau, nếu muốn chế biến ra giải được, ít nhất phải biết được tỷ lệ của các loại độc trùng, nói cách khác, phương pháp chế biến giải được có đến mấy trăm vạn cách”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Ngàn năm băng tằm

Có lẽ do trong thọ yến đã xảy ra nhiều chuyện, cho nên đêm qua Thương Lang Hoàng cũng không có đến tẩm cung của Dung phi nương nương mới được sắc phong đề qua đêm, Ung Dung Kiều đương nhiên cũng được nhân rồi, nói thật, nàng cũng không muốn ngủ cùng một nam nhân mà tuổi tác không khác gì phụ hoàng mình đâu! Nhưng nếu đã bị đưa đến Thương Lang quốc, nàng đương nhiên đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi, nhưng có thể kéo dài được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, như vậy cũng rất tốt rồi. Tuy nói Thương Lang Hoàng là một nam nhân chín chắn cũng có mị lực, cho dù là đối với một cô gái như nàng như vậy cũng có lực sát thương vô cùng lớn, nhưng Ung Dung Kiều vẫn không thể nào vui được. Có điều, Thương Diễm Túc kia thực là hấp dẫn nàng, không những bộ dáng tốt nhất trong những người nàng đã từng gặp, còn có khí chất kia, ngôn hành cử chỉ, đều toát lên sự cao quý vương gia, hơn nữa đôi mắt kia, vô cùng thâm thúy có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác, bất kể là loại nữ nhân nào, chỉ sợ đều khó thoát khỏi mị lực của hắn. Ăn no ngủ đủ, rất cực thì tỉnh lại, nhưng khi nàng vừa ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy cả người tóc gáy đều dựng thẳng lên, cảm thấy nguy hiểm thoắt quét qua toàn thân, đột nhiên quay đầu, không biết từ lúc nào, ngay tại cửa tẩm cung của nàng, xuất hiện thêm một bóng người. Thương Diễm Túc xoay người sang chỗ khác nhìn Ung Dung Kiều, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, nói: “Dung phi nương nương, tốt nhất là đem độc được trên người cất đi, nơi này là Thương Lang quốc, nếu Dung phi nương nương không cẩn thận sử dụng độc làm bị thương người nào, chỉ sợ ngay cả hài cốt cũng không còn đâu”. Ung Dung Kiều từ trên giường đi xuống dưới, về mặt yêu mị nhìn Thương Diễm Túc rồi đi đến bên người hắn, cười duyên dáng nói: “Thì ra là Lạc Vương gia, không biết sáng sớm Vương gia đến tìm ta như vậy là có chuyện gì đây? Hay là, ngài đến đây là muốn gặp bản nương nương?” Nói xong, thân thể của nàng cũng sáp lại gần phía Thương Diễm Túc, giờ phút này trên người nàng chỉ có một cái yếm đỏ, gáy ngọc thon dài, một mảnh bộ ngực sữa nõn nà như bạch ngọc, nửa che nửa hở, một đôi chân cân xứng phơi bày ra, ngay cả đôi gót chân cũng xinh đẹp tuyệt trần không một tiếng động đi đến, phát ra mị lực mê hồn. Trang phục của nàng không nghi ngờ gì là vô cùng đẹp đẽ, nhưng phần đẹp đẽ này so với thần thái của nàng, dường như còn thua xa. Đôi mắt sáng sủa như hồ nước mang theo nét cười hàm yêu, trong mắt một mảnh hơi sương, mị ý dập dờn, khóe miệng tinh tế cong cong, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, khiến người ta muốn tiến lên hôn cho nàng một cái, nữ nhân này tán ra yêu mị từ tận trong xương, nàng dường như không có lúc nào là không dụ dỗ nam nhân, tác động đến thần kinh của nam nhân. Mà thấy nàng càng ngày càng tới gần, Thương Diễm Túc vẫn chỉ trầm tĩnh, ánh mắt không có chút dao động, chỉ nghiêng mình sang một bên, tránh khỏi sự tiếp xúc của nàng, đồng thời một bàn tay đã xuất hiện trên cổ của nàng, nhẹ giọng nói: “Dung phi nương nương quả thật là một chút cũng không sợ chết”. Cảm nhận được hàn khí phát ra từ trên người hắn khiến cho da thịt nàng không chịu được mà đau đớn, Ung Dung Kiều thân mình thoáng chút cứng ngắc, tuy có chút không cam lòng, nhưng vẫn cách xa Thương Diễm Túc một chút. Cũng không có ý định mặc thêm quần áo, xoay người liền ngồi ngay xuống ghế, nói: “Vương gia thật là không hiểu phong tình a, có mỹ nhân ở ngay trước mặt mà lại có thể nói ra lời nói sát phong cảnh như vậy”. Thương Diễm Túc nhìn chằm chằm vào mặt nàng, đối với việc nàng có mặc thêm y phục để che đậy cơ thể hay không, việc này đối với hắn mà nói cũng chẳng liên quan gì, vẫn cứ nhìn chằm chằm nàng như vậy, nói: “Thiên Ung quốc lấy độc được để xưng danh, ngươi là công chúa Thiên Ung quốc, đối với độc được hẳn là hiểu biết sâu sắc đi?” Nhân châu chuyển động, Ung Dung Kiều dường như không tự chủ được mà lại tiến sát lại phía Thương Diễm Túc một chút, mị cười nói: “Đó là điều đương nhiên, nếu ta nói ở Thiên Ung quốc hiểu biết của ta đối với độc được, ta đứng thứ hai, như vậy sẽ không có người nào dám đứng ra nhận thứ nhất. Như thế nào, ngươi muốn ta giải độc cho Vương phi của ngươi sao?” “Ngươi biết nàng trúng độc gì sao?” “Hử? Ngươi vẫn không tin ta?” Ung Dung Kiều u oán nhìn Thương Diễm Túc, lại phát hiện hắn vẫn không đã động gì, ngược lại nói, “Nếu ta đoán không nhầm, độc kia hẳn là Ngàn Trùng Tấn”. Trong mắt Thương Diễm Túc bỗng hiện lên một chút kim quang, hơi thở quanh người cũng ngưng tụ. Ung Dung Kiều vẫn theo dõi hắn từ nãy đến giờ thấy vậy cười duyên, nói: “Như vậy hiện tại, Vương gia muốn ta giải độc giúp cho Vương phi của ngươi hay sao? Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không hạ một loại độc khác lên người nàng”. “Ngươi có thể giải?” “Không thể!” “Vậy ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy?” Từ trên ghế đứng lên, ở bên trong tẩm cung chậm rãi đi lại, theo từng bước đi của nàng, cái eo nhỏ uyển chuyển như nước, mang theo độ cong khiến người khác mất hồn. Nhất là chiếc lưng trần trụi kia, tất cả đều lộ ra dưới con mắt của Thương Diễm Túc. Khóe miệng Thương Diễm Túc hiện lên một tia cười trừ tức, nói: “Dung phi nương nương tốt nhất là không nên tiếp tục làm trò câu dẫn vô vị đó, yêu mị này của ngươi đối với bản vương mà nói, không có tác dụng gì. Nếu như bản vương là ngươi, hiện tại lựa chọn thông minh nhất là ngồi xuống đi, tiếp tục trả lời câu hỏi của bản vương”. Tươi cười trên mặt Ung Dung Kiều cứng đờ, buồn bực xoay người nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Chẳng lẽ ngươi thật sự là một tảng đá hay sao? Hay căn bản ngươi không phải là nam nhân?” Thương Diễm Túc thần sắc không thay đổi, ánh mắt nhìn nàng vẫn luôn trầm tĩnh như ban đầu, nói: “Bản vương có phải nam nhân hay không cũng không khiến Dung phi nương nương phải lo lắng, ngươi chỉ cần trả lời vấn đề của bản vương là được”. “Vấn đề gì?” “Ngươi dựa vào cái gì mà nói ngươi có thể giải được độc trên người nàng?” “Không phải có giải được sao? Chỉ cần đem từng phương thuốc thử qua một, cuối cùng sẽ thử đúng thuốc”. Nghe vậy, trong mắt Thương Diễm Túc phát lạnh, sát khí mãnh liệt tập trung trên người Ung Dung Kiều, trên mặt vẫn là tươi cười, giọng nói cũng vô cùng mềm nhẹ tà mị: “Ngươi xem Vương phi của bản vương là cái gì?” Sát khí mãnh liệt khiến cho nàng thoáng rùng mình một chút, thậm chí da thịt còn trở nên đau đớn, đột nhiên rất muốn tìm một bộ quần áo để mặc vào che đi cơ thể. Trên vẻ mặt có một chút sợ hãi, lại ủy khuất nói: “Chẳng lẽ đây không phải là phương án tốt nhất sao?” Sát khí không giảm mà lại tăng, Thương Diễm Túc gắt gao nhìn chằm chằm nàng, nói: “Nếu bản vương điều tra không có sai, giải được này cũng chính là độc được, bản vương nói có đúng hay không?” “Đúng vậy a! Có điều ngài cứ yên tâm, nếu phát hiện giải được không có đúng, ta nhất định lập tức đưa cho Vương phi ngươi thuốc giải độc! Như vậy không phải không có việc gì sao?” “Vậy sao?” “Nếu không ngươi cho là còn có thể làm như thế nào nữa? Yên tâm, ta nhất định sẽ không mặc kệ những độc được đó đâu”. Ánh mắt Thương Diễm Túc híp lại, sát khí trên người cũng chậm rãi thu liễm, sau đó từ trên ghế đứng lên, nói: “Xem ra Dung phi nương nương cũng không có cách nào giải độc giúp Vương phi bản vương, nếu như chỉ có như vậy, vậy bản vương cáo từ”. Thấy hắn phải đi, Ung Dung Kiều không khỏi cũng đứng lên, nói: “Chẳng lẽ ngươi không muốn giải độc cho Vương phi của mình sao? Ta không có lừa ngươi, quả thật đó là phương pháp duy nhất rồi, trừ phi...” “Trừ phi cái gì?” “Trừ phi ngươi có thể tìm được Ngàn Năm Băng Tằm”. Ánh mắt không khỏi sáng ngời, trong mắt hiện lên tia kiên định, nói: “Ta sẽ tìm được Ngàn Năm Băng Tằm!” Mặc kệ chân trời góc biển, mặc kệ

muốn hẳn phải trả giá như thế nào, hẳn nhất định sẽ tìm được Ngàn Năm Bông Tằm. Nhìn phương hướng Thương Diễm Túc vừa rời khỏi, Ung Dung Kiều mở to hai mắt nhìn về mặt không dám tin, sau đó đôi mày thanh tú nhú chặt, khẽ rủa nói: “Thật sự là đồ điên mà! Ngươi cho là Ngàn Năm Bông Tằm có thể tùy tiện tìm như vậy sao?” Khi biết Lãnh Thanh Nghiên đã bị trúng độc Ngàn Trùng Tán, Thương Diễm Túc đã cố gắng lý giải độc tính của loại độc này, hẳn biết khi bị trúng độc cả người sẽ lạnh lẽo, giống như tình trạng ngày đó của Nghiên nhi, mà mặc kệ có “giải được” hay không, đêm trăng tròn đầu tiên sau khi trúng độc độc sẽ phát tác, khi mà độc phát, cả người nóng lên, giống như cả người bị đặt trong hỏa lò, sẽ như bị lửa thiêu đốt. Cho dù có tìm được giải được thực sự, khi ăn giải được vào muốn đem độc giải trừ, thì cũng phải chịu sự tra tấn thật lớn, rét lạnh như băng, nóng cháy như lửa, thực cốt nhiếp hồn, hơi sơ sảy một chút tâm mạch sẽ đứt hết mà chết. Mà nếu thành phần của giải được không đúng, chẳng những phải thừa nhận thống khổ như vậy, mà tùy lúc có thể bị mất mạng, thậm chí không đem độc tố trạng người nằng giải trừ, ngược lại càng tăng thêm một loại độc khác. Chuyện như vậy, hẳn làm sao có thể đồng ý cho Nghiên nhi phải đi chịu đựng? Cho dù Ung Dung Kiều có đưa ra biện pháp tốt nhất, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không đáp ứng May mà Ngàn Trùng Tán kia phát độc lần đầu tiên, mỗi đêm trăng tròn chỉ cần có “giải được” là có thể bình yên vượt qua, giống như người bình thường, tin chắc rằng một thời gian sau, MỘC GIA sẽ không để cho Nghiên nhi gặp chuyện không may, mà hẳn chỉ có thể hy vọng trong thời gian này, sẽ tìm được Ngàn Năm Bông Tằm kia. Nhưng mà, thứ này, phải đi đâu mới tìm được đây?

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 39: Thương Diễm Trạch đại gian đại ác

Tất cả lại trở lại như bình thường, chỉ vì nguyên nhân giải độc, mà thân thể có chút suy yếu vài ngày, cả Lãnh Thanh Nghiên và Thương Diễm Túc đều không có nhắc tới độc trong cơ thể nằng, cũng không có nhắc lại ngày hôm đó ở trong cung đã xảy ra chuyện tình gì, Thương Diễm Túc thậm chí cũng không hỏi vì sao nằng lại bị ngất ở một nơi hẻo lánh như vậy. Đường như mọi chuyện cần biết thì trong lòng cũng đã rõ ràng, lại giống như không muốn nhắc tới chuyện này khiến cho nằng khổ sở, Thương Diễm Túc không có biểu hiện là hiếu kỳ hay nghi hoặc điều gì, hơn nữa ba ngày sau đó, một lần nữa lại quay trở lại phòng, mặc kệ Lãnh Thanh Nghiên phản đối như thế nào, mỗi ngày vào buổi tối đều phải ôm nằng ngủ. Đương nhiên, trong lúc đó tránh không được phải động tay động chân, Lãnh Thanh Nghiên tuy rằng có phản kháng nhưng không có chút tác dụng, cũng không có biện pháp nào tốt hơn, ở trước mặt nằng, nằng dường như không khác gì một tiểu nữ tử tay trái gà không chặt, tên khốn kiếp này! Cũng may mà, vẫn chưa có phát triển đến bước cuối cùng kia, Lãnh Thanh Nghiên cảm thấy có chút may mắn, lại không biết vì sao, vài ngày gần đây, lại cảm thấy có điểm mất mát. Mấy ngày trôi qua, mọi việc chung quanh đều gió yên biển lặng, cho dù vào ngày thọ yến hôm đó nằng có cố ý đứng ra, chuyện này cũng rất nhanh đã yên ổn xuống, nếu như nằng đoán không có sai, có lẽ cũng liên quan đến Thương Diễm Túc đi. Lãnh Thanh Nghiên đứng ở bên trong phòng khách, khẽ cau mày, không biết là đang nghĩ đến sự tình gì phiền não, thậm chí bên trong phòng khách có nhiều thêm một người, đi đến bên cạnh nằng mà nằng cũng không phát hiện ra. Thương Diễm Túc chăm chú nhìn nằng, từ trước tới nay nằng vẫn có trực giác vô cùng nhạy bén, vậy mà hiện tại nằng lại không có phát hiện hẳn xuất hiện ngay bên cạnh mình chuyện này thật đáng phải chú ý, nằng suy nghĩ cái gì mà nhập thần đến như vậy? Cúi đầu nhìn hai bàn tay của nằng vẫn được băng bó kín mít, trong mắt lóe ra tia kim quang, ngày hôm đó mãi cho đến khi hẳn ôm nằng hồi phủ mới phát hiện, móng tay của nằng đâm xuyên qua vài tầng quần áo, đâm thật sâu vào bên trong lòng bàn tay nằng. Không biết phải chịu thống khổ như thế nào, mới có thể khiến cho nằng tự hành hạ mình đến mức mất cảm giác như vậy? Nằng không phải là một nữ tử bình thường, như bình thường thì một chút đau đớn nhỏ không thể khiến cho nằng phải thay đổi sắc mặt, thậm chí ngày thành thân đó lưng bị va chạm mạnh như vậy nằng cũng chỉ nhú mày. Thương Diễm Túc thật sự không thể tưởng tượng được, hoặc là, hẳn không dám tưởng tượng, một lần độc phát kia, nằng rốt cuộc phải thừa nhận bao nhiêu là thống khổ. Lãnh Thanh Nghiên đang suy nghĩ đột nhiên cảm thấy lưng bị ai đó ôm chặt, lập tức rơi vào một vòng ôm ấm áp, không khỏi giật mình bừng tỉnh, trong lòng cũng rung mình, khi nào thì, nằng đã thả lỏng cảnh giác quá vậy, ngay cả Thương Diễm Túc xuất hiện ngay bên cạnh nằng mà nằng cũng không phát hiện. Không đợi nằng kịp phản ứng, bên tai đã vang lên tiếng nói của hắn: “Nghiên nhi sao lại đứng một mình ở chỗ này vậy?” Thu liễm tâm trạng, Lãnh Thanh Nghiên xoay người lại nhìn hắn, nói: “Không có gì, chỉ vừa đi qua nơi này nên muốn tiến vào xem một chút, ngươi... Đến từ khi nào vậy?” “Ngay tại vừa rồi”. Cúi đầu nhìn nằng, Thương Diễm Túc cười nói, “Nghiên nhi dường như có chuyện muốn nói với ta thì phải, muốn nói cái gì thì cứ nói thẳng”. Chân chờ một chút, mới nói: “Ta chỉ là muốn đi ra ngoài một chút, nhưng mà quân gia nói ngươi có mệnh lệnh, không để ta tùy ý ra phủ”. Sau ngày thành thân, đây là lần đầu tiên hẳn hạn chế nằng ra ngoài phủ, quân gia tuy rằng vẫn khiêm tốn như cũ, thái độ đối với nằng vẫn rất cung kính, nhưng đối với chuyện này lại vô cùng kiên trì, hiển nhiên mệnh lệnh của Thương Diễm Túc đối với hắn mà nói tương đương với thánh chỉ. Lãnh Thanh Nghiên tuy rằng trong lòng không vui, nhưng bởi vì trước kia chưa từng xảy ra tình huống như vậy, nên cảm thấy đây có thể là do có nguyên nhân đặc biệt gì khác, cũng vốn không muốn làm hẳn khó xử, chỉ còn biết chờ Thương Diễm Túc trở về. Sừng sốt một chút, sau đó cười gật đầu, nói: “Được, ta cùng nằng ra ngoài”. Lời tuy mềm nhẹ, nhưng cũng lộ ra sự kiên định vô cùng. Nhìn thẳng vào ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của Lãnh Thanh Nghiên, không khỏi thở dài, tay nhẹ vỗ về đầu nằng, nói: “Ta không có ý muốn hạn chế tự do của nằng, chỉ là vì một số nguyên nhân, nên ta lo lắng nằng một mình ra phủ”. “Đã xảy ra chuyện gì sao?” “Cũng không thể nói như vậy, tóm lại, tốt nhất nằng nên tạm thời hạn chế xuất môn...” Ánh mắt của Lãnh Thanh Nghiên khiến hắn không thể nói gì tiếp, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói, “Nghiên nhi, đừng hỏi, ta đã từng nói qua, ta không hy vọng nằng bị kéo vào trong chuyện này”. Khẽ nhú mày, về mặt từ chối cho ý kiến, từ trước tới nay Lãnh Thanh Nghiên cũng không bao giờ chịu nghe theo sự sắp đặt của người khác, huống chi chuyện này dường như có liên quan mật thiết tới nằng. “Ta còn hy vọng ngươi có thể nói cho ta biết, nếu không, ta sao có thể cam đoan để không dính vào những chuyện như vậy đâu? Kỳ thật, ta còn có một điều nghi vấn khác, hiện tại ta đã là Vương phi của ngươi, vậy ngươi cho rằng ta có thể không đếm xỉa gì đến chuyện của ngươi hay sao? Chỉ e ta có muốn làm như vậy, thì cũng sẽ có người trăm phương nghìn kế muốn lôi ta vào, tuy rằng ta còn không biết chuyện ngươi muốn giấu ta là chuyện gì”. Hoàng hốt nhìn nằng, khóe miệng Thương Diễm Túc khẽ hiện lên tia cười vui vẻ, nói: “Nghiên nhi, đây là lần đầu tiên ta được nghe chính nằng thừa nhận, nằng là Vương phi của ta”. Đối với vấn đề không liên quan này, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có đáp trả, chỉ là vẫn cứ nhìn chăm chăm hẳn như vậy. Nằng phát hiện, nếu như nằng vẫn như lúc trước mà chuyện gì cũng không làm, chỉ sợ cả đời này nằng đừng nghĩ đến được tự do, bởi vì như vậy nằng sẽ không tìm được cơ hội thoát đi khỏi chỗ này. Nhẹ vuốt ve hai má hắn, động tác này của nằng làm cho biểu tình trên mặt Thương Diễm Túc thoáng chốc cứng ngắc, vô cùng khiếp sợ nhìn nằng, trong mắt không thể nào kìm nén kích động. Lãnh Thanh Nghiên làm như không thấy, nhìn thật sâu vào mắt hắn, nói: “Ta không hy vọng mọi việc xảy ra bên cạnh mình đều không biết gì cả, cho nên nói cho ta biết đi!” Rõ ràng chỉ là vì muốn tìm cơ hội thoát đi khỏi chỗ này, nhưng khi nói ra những lời này, thì ngay cả chính nằng cũng không phát hiện ra sự thật bên trong đó. Thương Diễm Túc nắm lấy bàn tay nhỏ bé trên mặt hắn, thoáng dùng sức đã đem nằng kéo vào trong lòng, mặt khác một tay lại ôm lấy má của nằng, cúi người liền hôn lên phần môi của nằng, nói: “Ta sẽ nói cho nằng biết”. Sau đó không tiếp tục nói gì nữa, chính là hôn môi người nằm trong lòng, trong đầu toàn bộ đầu là

động tác vừa rồi của nàng, câu nói kia, còn có vẻ mặt kia, không khỏi càng ôm chặt nàng thêm, trong lòng lúc đó hoàn toàn là vui mừng. Lãnh Thanh Nghiên mở to hai mắt nhìn, nhìn Thương Diễm Túc trong mắt hiện lên tia kính ngạc, cũng có một chút luống cuống, cảm giác được có một dòng điện bắt đầu từ môi, chạy khắp các ngõ ngách bên trong thân thể, không khỏi khẽ nhắm hai mắt lại, cả người đều dán ở trên người hắn mới không bị ngã xuống đất. Thương Diễm Túc hôn môi nàng thật sâu, một đường từ môi nàng đến khoe môi, hai má, bên tai, từ cổ hôn xuống một đường. Hai tay đặt trên vai hắn, nắm chặt lấy quần áo của hắn, khẽ cắn phần môi dần dần để ý thức tan rã theo, trong miệng bật ra tiếng ưm rất nhỏ. Cả hai người cùng nhau ngã xuống nhuyển thấp, bàn tay của Thương Diễm Túc đưa đến bên hông của nàng, chạm rầy tháo bỏ đai lưng của nàng, bàn tay tham lam tiến vào bên trong quần áo, lưu luyến trên làn da bóng loáng như ngọc của nàng, đầu vùi vào chiếc cổ trắng ngần khẽ cắn mút vành tai nàng. “Um...” Cảm giác được vật nóng cứng rắn đặt trên bụng, Lãnh Thanh Nghiên nhin không được rên rỉ ra tiếng, mà một tiếng rên rỉ này, lại làm cho nhiệt độ của hai người lên cao rất nhiều, một mảnh da thịt của nàng lộ ra, đã biến thành phần hồng một mảng, tản ra không biết bao nhiêu là dụ hoặc. Quần áo của hai người coi đã được một nửa, một giọt mồ hôi từ trên trán Thương Diễm Túc chậm rãi chảy xuống, bên trong hai mắt tràn ngập dục hỏa, cách một lớp quần áo khẽ cắn nụ hoa trước ngực nàng, bàn tay hướng về giữa hai chân nàng mà di chuyển. Nhưng mà ngay lúc đó, cửa phòng khách đột nhiên bị mở ra, đồng thời cũng vang lên tiếng nói của Thương Diễm Trạch: “Thất ca, huynh làm ông chủ thế nào vậy a? Đã nhiều ngày như vậy mà còn chưa đến Huyền Ảnh Bồng Nguyệt xem qua nha...” Trùng to mắt thấy rõ tình huống bên trong phòng khách, giọng nói cũng từ từ biến mất, vẻ mặt hoảng sợ nuốt nuốt nước miếng, vội vàng muốn quay đầu ra khỏi cửa, ngoài miệng thì nói: “Ta cái gì đều không có thấy, cái gì cũng đều không có thấy...” “À!” “Rầm!” “Rầm!” Thanh âm va chạm không ngừng vang lên, hòa cùng với tiếng kêu vô cùng thảm thiết của Thương Diễm Trạch, hắn cũng đã bị đá bay ra khỏi phòng khách, mà cũng vì sự xuất hiện đột ngột của hắn, cái loại không khí mờ ám giữa hai người cũng không còn sót lại chút gì. Thương Diễm Túc sắc mặt âm trầm dọa người, chết tiệt, thật vất vả mới có cơ hội ăn Nghiên nhi, thế nhưng đã bị xú tiểu từ này phá hủy, thân thể không thoải mái hơn nữa còn bị chọc giận, khiến cho Thương Diễm Túc tối tăm mặt mũi có ý định muốn giết người! Lãnh Thanh Nghiên luống cuống tay chân đem quần áo trên người chỉnh đốn lại cho tốt, cả người đều cuộn mình ở trên nhuyển thấp cách đó không xa nhìn Thương Diễm Túc, cũng đang im lặng ngồi tại chỗ, kinh ngạc nhìn nhuyển thấp gần người. Tại sao có thể như vậy? Vì sao mỗi khi đối mặt với hắn, nàng càng ngày càng không thể duy trì lí trí cùng bình tĩnh của mình? Vừa rồi, lại dám chìm vào nụ hôn của hắn, thậm chí thiếu chút nữa liến...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 40: Huyết Sắc Mã Nào

Thương Diễm Trạch thật vất vả mới từ trên mặt đất đứng dậy, khẽ xoa ngực lão đảo đi về phía phòng khách, vẻ mặt tươi cười lấy lòng, nhìn về mặt âm trầm của Thương Diễm Túc, trông mắt chuyển động, nói: “Àch, việc kia, thất ca a, tiểu đệ thật sự không biết nên mới quấy rầy nhã hứng của thất ca, hơn nữa, đệ cũng không biết hai người sẽ ở phòng khách...” Tiếng nói biến mất trước ánh mắt giết người của Thương Diễm Túc, cúi đầu giống như một tiểu hài tử làm sai vậy, chỉ dám vụng trộm khẽ liếc mắt nhìn thất ca một cái. Hắn thật là không biết a, nếu không làm sao hắn dám xông tới chứ? Nhiều nhất cũng sẽ trốn ở ngoài cửa nhìn lên vài lần mà thôi. Có điều thất ca lại muốn ở phòng khách mà thân thiết với thất tẩu, đây thực sự là một đại tin tức a, từ trước tới giờ mặc kệ là nam nhân hay là nữ nhân thất ca đều không có hứng thú, vậy mà ở trước mặt thất tẩu lại là một bộ dạng lửa nóng như vậy, rống rống rống! (tiếng gào thét trong tâm của A Trạch ca =))) Biểu tình trên mặt Thương Diễm Trạch càng ngày càng dâm dăng, còn Thương Diễm Túc thì sắc mặt càng ngày càng âm trầm, “Người đang suy nghĩ cái gì?” “Àch, a, không, không có nghĩ cái gì a, chỉ đang chờ thất ca trách phạt thôi. Nhưng mà thất ca a, tiểu đệ thật sự không phải cố ý, huynh đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha thứ cho tiểu đệ lần này đi!” Nói xong, tầm mắt nhin không được hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên bên cạnh, trên mặt giấu không được nét cười, nhất là khi thấy vài vết hôn ngân trên cổ nàng, biểu tình trên mặt càng phát ra dâm dăng đáng khinh. Lãnh Thanh Nghiên ngậm bực trong lòng, trừng mắt nhìn về mặt quái dị của Thương Diễm Trạch một cái, nhưng mà đối với hắn, lại không sinh ra nửa điểm bất mãn. Hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên cười quái dị một cái, nhưng thất tẩu đúng là không phải một nữ tử bình thường a, sau khi bị bắt gặp loại chuyện như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh, giống như người bình thường vậy. Không khỏi, đột nhiên nhớ tới chị gái mình, nhớ tới chị ấy từng quang minh chính đại tiến vào trong phòng của đồng đội, sau đó nhìn chằm chằm hai người kia đang “này nọ í ề”, mặt không đổi sắc. Khẽ lắc đầu, sao tự dừng lại nhớ tới chị ấy vậy a? Đây hình như là hai chuyện không hề liên quan, mà ngay cả nửa điểm cũng không có liên hệ, nhưng vì sao cậu lại so sánh thất tẩu với chị mình? Hơn nữa gần đây loại suy nghĩ này xảy ra càng lúc càng nhiều. Nhưng khẳng định một điều là, so với chị, hoặc là muốn đặt được cảnh giới như chị vậy, hẳn còn phải cố gắng rất nhiều. Trong lúc hai người bọn họ trao đổi ánh mắt, Thương Diễm Túc khẽ nhủ mày, trong lòng nhin không được bắt đầu bốc lên mùi vị chua xót, thái độ của Nghiên nhi đối với A Trạch và đối với người khác không giống nhau. Thương Diễm Trạch đột nhiên rung mình một cái, vội vàng thu liễm cảm xúc, trên mặt tràn đầy ý cười nhin, nhìn Thương Diễm Túc nói: “Hắc hắc, thất ca, đã mấy ngày rồi huynh không đến Huyền Ảnh Bồng Nguyệt, tiểu đệ rất nhớ a”. “Có việc sao?” “Không có việc gì, chẳng qua là đã lại cuối tháng rồi, muốn phát tiền lương”. Lãnh Thanh Nghiên vẻ mặt sợ sệt nhìn Thương Diễm Trạch, khoe miệng lập tức hiện lên ý cười thần nhiên, nhẹ nhàng lịch sự tao nhã, như Thanh Liên (sen trắng) lặng lẽ nở rộ. Phát tiền lương? Từ này khiến cho người ta thật sự vui sướng lại có cảm giác thân thiết. Thương Diễm Túc thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, nói: “Người trực tiếp phái người đem ngân phiếu đến Vương phủ là được, hoặc là, trước tự mình thu, chờ sau đó đưa lại cho ta là được”. Thương Diễm Trạch lắc đầu, vẻ mặt không ủng hộ nói: “Thất ca huynh nói như vậy là sai rồi, nhiều bạc như vậy tiểu đệ không yên tâm để cho người khác đem đến cho huynh, hơn nữa, làm ông chủ, chẳng lẽ huynh muốn làm gì cũng không cần đến bạc?” “Hay là người cố tình?” Nghe vậy, sắc mặt Thương Diễm Trạch nghiêm lại, liên tục lắc đầu nói: “Không không không, thất ca đừng hiểu lầm, tiểu đệ nào dám cố tình a”. Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhủ mày, có chút bất mãn nhìn Thương Diễm Túc, sau đó đem tầm mắt chuyển đến Thương Diễm Trạch, nói: “Huyền Ảnh Bồng Nguyệt gần đây có tiết mục gì mới hay sao? Hình như đã lâu rồi không có đến đó a”. Hai người đều sững sờ một chút, ngay sau đó Thương Diễm Trạch trên mặt cười như nở hoa, sắc mặt Thương Diễm Túc lại càng khó nhìn hơn. Sắc mặt Thương Diễm Túc vẫn không thể nào dễ nhìn hơn, Lãnh Thanh Nghiên cũng không để ý đến việc hắn chưa thỏa mãn dục vọng, một chút cũng không có để ý, kỳ thật nàng cũng không thể đi để ý đến chuyện này, nàng cũng không có muốn hiến thân để thỏa mãn cho dục vọng của hắn, cũng không có hứng thú giúp hắn đi tìm một nữ nhân khác đến thay thế. Tuy rằng nàng chỉ là giả mạo, thậm chí có thể tùy lúc mà rời đi, đối với Thương Diễm Túc cũng không có tình cảm gì, nhưng không biết vì sao, lại không vui khi nhìn thấy bên cạnh Thương Diễm Túc có một nữ nhân khác, ý nghĩ này khiến cho nàng có điểm hoảng hốt, lại chỉ có thể đem toàn bộ quy kết lại, nàng vẫn là Lạc Vương phi. Bên trong Huyền Ảnh Bồng Nguyệt, khi mà Lãnh Thanh Nghiên xuất hiện, thì Thương Diễm Hách đang nằm trên nhuyển thấp tự rót rượu rồi uống một mình, nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc xuất hiện mắt không khỏi sáng rực lên, cười tùm tùm hướng về phía bọn họ vẫy tay chào hỏi nói: “Thất ca, thất tẩu, sao hai người lại cũng đến đây vậy?” Nói xong, hắn còn cầm lấy bầu rượu đặt bên cạnh, vẻ mặt hướng thụ nói: “Hai người khẳng định

cũng là vì loại rượu ngon mới nhất này mà đến. Hương thơm nồng nàn, mùi thơm say lòng người, quả nhiên là rượu ngon trên thế gian khó có được a, thật muốn say chết ở chỗ này để quên đi!” Thương Diễm Trạch nhảy tới trước mặt hắn, đoạt lấy bầu rượu trong tay hắn, nhìn bầu rượu như sắp cạn hết, biểu tình trên mặt tràn đầy vẻ đau lòng nói, nói: “Cửu ca, sao huynh cứ cả ngày chạy đến đây uống rượu vậy a? Đệ cũng sắp bị huynh uống hết cùng!” Thương Diễm Hách đưa tay cướp lấy bầu rượu về, bắt mắt nhìn Thương Diễm Trạch nói: “Tiểu Trạch Tử lời đệ nói thật không đúng a, bất kể thế nào bốn vương cũng là ông chủ nơi này, chẳng lẽ ta muốn đến đây uống vài chén rượu cũng không được sao? Cùng lắm thì, hôm nay đệ phát tiền lương bổng của bốn vương đi vài lượng, bốn vương sẽ không so đo với đệ đâu”. Khuôn mặt cực kì biểu cảm, khiến Thương Diễm Trạch không còn gì để nói thêm, mấy kiểm khẽ nhủ, nói: “Cửu ca, rượu này ngon nhưng ngân vàng khó mua, nếu thật sự muốn tính toán tiền bạc, mấy tháng sau huynh cũng sẽ không có bạc mà lấy đâu!” “A, đã biết”. Thờ ơ trả lời, sau đó tiếp tục uống rượu, nhưng khi chén rượu vừa đưa tới môi, tay đột nhiên dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu về mặt kính hải nhìn Thương Diễm Trạch, nha nha nói, “Tiểu Trạch Tử, vừa rồi đệ nói cái gì vậy a?” Thương Diễm Trạch khòe miệng run rẩy vài cái, sau đó lặng yên ngồi xuống bên cạnh bàn, thanh thoi nói: “Không nói cái gì a, chỉ là sợ rằng mấy tháng nữa huynh sẽ không có tiền lương rồi”. Sắc mặt Thương Diễm Hách nhất thời suy sụp, nhào vào lòng Thương Diễm Trạch, hai tay dùng sức ôm thắt lưng của hắn, mặt kẻ sát ở trên cọ cọ lên người hắn, làm nũng nói: “Ồ ồ, đừng mà, Tiểu Trạch Tử, người ta chẳng qua là uống một bầu rượu của đệ mà thôi, sao đệ lại có thể nhẫn tâm không phát tiền lương cho người ta chứ? Như vậy làm sao mà người ta có thể tiếp tục sống qua mấy tháng a?Ồ ồ, không cần, không cần mà!” “...” Về mặt của hắn thì lương như vậy, giống như Thương Diễm Trạch làm chuyện tình gì cực kì cảm phần, Lãnh Thanh Nghiên khòe miệng kéo nhẹ, ngăn không được muốn cười, còn Thương Diễm Túc lại là một bộ thấy mà không thể nói gì, lời kéo bảo bối Nghiên nhi ngồi xuống bên cạnh, cũng đưa tay đem bầu rượu kia lại, rót một ly rượu đặt trước mặt nàng. “Cám ơn”. Đưa tay tiếp nhận chén rượu, nhưng khi ánh mắt chạm vào chất lỏng trong chén, đột nhiên ngây ngẩn cả người, nhất là khi mùi hương quen thuộc kia bay vào mũi, hai tay nhìn không được run run một chút, đây là... “Làm sao vậy?” Giật mình tỉnh lại, vội vàng mỉm cười lắc đầu nói: “Không có việc gì, chỉ là cảm thấy rượu này cùng với những loại rượu đã uống trước kia không giống nhau, thật giống như dùng vài loại rượu ngon điều chế mà thành”. Giống như giọt máu tươi đỏ chói, ở bên trong chén rượu chậm rãi chảy xuôi, hương rượu nồng đậm, tự có thể say lòng người, nếu như nàng không có đoán sai, đây là rượu cocktail ở hiện đại, hơn nữa còn là loại mà nàng thích nhất Huyết Sắc Mã Nào, cũng là loại rượu mà đệ đệ của nàng am hiểu nhất điều chế ra cocktail. Người mùi hương say lòng người, Lãnh Thanh Nghiên cảm thấy hai mắt mình nóng lên, tâm lại ngăn không được run run, trời ạ, vì sao hôm nay nàng lại muốn đến nơi đây? Vì sao muốn cho nàng nhìn thấy cái này? Quả nhiên, hắn chính là đệ đệ của nàng sao? Nhưng hiện tại nàng chưa muốn nhận lại hắn, nàng còn rất nhiều ràng buộc cùng việc phải làm, từ khi sinh ra trên thế giới này, nàng vẫn luôn sống tại trong bóng tối, hơn nữa đó là một thời gian rất dài. Ở kiếp trước, hắn đi theo mình đã phải chịu rất nhiều cực khổ, thậm chí còn vì vậy mà vứt bỏ tính mạng, ở kiếp này, nàng chỉ hy vọng hắn có thể an tâm làm tiểu Vương gia, tuy rằng sinh ở nhà đế vương có nhiều chuyện bất đắc dĩ, nhưng ít nhất, so với kiếp trước sẽ tốt hơn nhiều. Thậm chí có thể nhìn hắn, nhìn hắn vui vẻ là nàng đã thỏa mãn, nhưng vì sao khi nàng thật sự thấy hắn? Nàng lại nhìn không được muốn nói ra một chút sự việc không nên nói. Thương Diễm Trạch đang cùng Thương Diễm Hách đùa giỡn sau khi nghe thấy câu nói của Lãnh Thanh Nghiên liền quay đầu, nhìn Lãnh Thanh Nghiên, có chút kinh ngạc nói: “Thất tẩu thật lợi hại a, lại có thể lập tức nhìn ra huyền cơ trong rượu này, đây quả thật là dùng chín loại rượu khác nhau mà chế ra, ta đặt cho nó tên gọi là Huyết Sắc Mã Nào”. Chén rượu lung lay một chút, vài giọt chất lỏng đỏ như máu rơi ra tay nàng, giống như mã nào vậy. Hít sâu một hơi, nhờ đó đè nén lại tâm tư, sau đó cười nói: “Quả thật là mùi hương nồng nàn, khiến cho người ta không khỏi muốn đắm chìm trong đó”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 41: Uống rượu say

Uống xong vài chén rượu, ánh mắt Lãnh Thanh Nghiên càng ngày càng sáng ngời, biểu tình trên mặt cũng theo ánh mắt biến hóa càng thêm xinh đẹp, bên trong thanh nhã lại tản ra linh động khí, khiến cho Thương Diễm Túc không khỏi liếc nhìn. Ánh mắt nhủ lại, trong mắt có một chút nghi hoặc, sao có cảm giác như Nghiên nhi không giống với bình thường a? Thời gian trôi qua, ngay cả Thương Diễm Hách cùng Thương Diễm Trạch cũng cảm thấy điểm khác thường của nàng, cẩn thận nhìn nàng. Thương Diễm Hách hỏi: “Thất tẩu, tẩu làm sao vậy?” Trong ánh nhìn kính hải của Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên dùng sức đặt mạnh chén rượu lên bàn, trên mặt tràn đầy tươi cười sáng lạn, vẫy tay nói: “Không có việc gì, rượu này uống thật đúng là ngon, nhưng mà thực là mạnh a!” Về mặt kia, thái độ kia, động tác kia, gọn gàng cùng linh hoạt nói không nên lời, tự thể oai hùng hiển ngang, cùng với hình ảnh nàng ở trong mắt bọn họ từ trước tới nay là một trời một vực, ba vị vương gia ở trong dãy ghế sợ ngây người. Thương Diễm Túc tim đập nhanh hơn, nhìn Lãnh Thanh Nghiên giống như đã trở thành một người khác, đột nhiên cảm giác được phía sau lưng có gió thổi mát mẻ, tay không khỏi nắm chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm nàng. Tuy rằng bộ dáng hiện tại của nàng làm cho hắn hoảng sợ, nhưng không thể phủ nhận, loại tình khí này trên người nàng khiến cho hắn không thể dời mắt khỏi nàng. Thương Diễm Hách há to miệng, cảm giác như sắp rơi xuống vậy, nhìn Lãnh Thanh Nghiên trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc thậm chí còn có kính hải. Thương Diễm Trạch nhìn Lãnh Thanh Nghiên dường như thay đổi hẳn sau khi uống rượu, cả người cũng đỡ dần cả ra, giống như có gì đó ở đáy lòng kêu gào, lại bị hắn tận lực đè nén lại, nói với chính mình, có lẽ chỉ là trùng hợp, trùng hợp lại bị hắn phát hiện ra hai người này có nhiều điểm giống nhau. Đây có lẽ chỉ là do hắn quá mức chú ý, cũng quá để ý, luôn đem một ít hành vi của thất tẩu đi so sánh với tỷ tỷ, nên đương nhiên sẽ phát hiện có rất nhiều điểm giống nhau. Thương Diễm Trạch cứ như vậy tự an ủi chính mình, lực chú ý cũng đặt ở trên người Lãnh Thanh Nghiên không rời, trong lòng dường như có mong chờ điều gì đó, chờ thất tẩu có thể nói ra một chút lời nói đặc biệt. Nàng uống say! Hắn biết, tuy rằng nhìn bề ngoài không biết nàng có bao nhiêu thanh tỉnh, thậm chí so với bình thường có vẻ thanh tỉnh hơn, nhưng hắn biết, hoặc phải nói là có thể cảm giác được, nàng đã say. Thật muốn biết, thất tẩu uống rượu say phản ứng có giống tỷ tỷ hay không? Tính cách có đại biến hay không? Có thể làm ra một số chuyện tình kinh hải thể tục hay không? Có thể hay không... Lãnh Thanh Nghiên phát tay vài cái, quay đầu bắt mắt nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Này, người nắm tay ta chặt như vậy làm gì?” Đôi mày khẽ nhủ, Thương Diễm Túc cũng không để cho nàng giãy tay ra được, khòe miệng chậm rãi hiện lên ý cười tà tử, nói: “Nàng là ái phi của bốn vương, bốn vương tất nhiên phải giữ nàng thật chặt, tránh để cho nàng chạy trốn hay là bị người khác cướp đi”. Thương Diễm Hách cùng Thương Diễm Trạch lại là đem tâm mất chuyển dời đến trên người Thương Diễm Túc, bởi vì câu nói buồn nôn này của hắn mà đồng thời rùng mình một cái, biểu tình trên mặt tràn đầy ngạc nhiên nghi ngờ. Có điều hiện tại, mặc kệ là Thương Diễm Túc hay là Lãnh Thanh Nghiên, cũng đều không đem lực chú ý đặt trên hai người bọn họ, sau khi nghe thấy lời nói của Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên càng thêm bất mãn hừ hừ hai tiếng, nói: “Dừng, hãy chấm dứt việc đó, ta mới không phải... Oa a, đau chết ta!” Đột nhiên trên tay đau đớn khiến cho Lãnh Thanh Nghiên không thể nói hết lời, dùng sức vẫy vẫy tay, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó lại, mở miệng nỉn lên: “Đồ khốn, người buông tay a, thật sự là một chút cũng đều không biết thương hương tiếc ngọc, người nghĩ tay ta là cái gì? Người muốn nắm liền nắm sao?” Thương Diễm Hách cố gắng nuốt nước miếng, biểu

tình trên mặt tràn đầy phấn khích, nhìn Lãnh Thanh Nghiên giờ phút này linh động giống như tinh linh vậy, không khỏi nhìn đến có chút ngây ngốc. Thì ra, nàng còn có một dáng vẻ đáng yêu như vậy sao? Không ai chú ý tới biểu tình của Thương Diễm Hách giờ phút này, Thương Diễm Túc cũng không có nghe lời nàng mà buông tay, thậm chí không có nửa điểm buồn bực, ngược lại là có thêm một tia vui mừng, nhìn đến bộ dáng hiện tại của nàng, không hiểu sao lại muốn đùa giỡn nàng một phen. Tuy rằng không rõ nàng hiện tại đang làm sao, nhưng không thể phủ nhận, giờ phút này nàng thật đáng yêu cùng hấp dẫn ánh mắt của người khác, nếu như nói bộ dáng trong trẻo mà lạnh lùng trước kia của nàng khiến cho người ta nghĩ đến thần nữ trên chín tầng trời, cao quý mà không thể xâm phạm, nhưng nàng hiện tại như vậy, lại giống như tinh linh đáng yêu, có thêm vài phần thân thiết. Mà mặc kệ nàng là người nào, thì đều là Vương phi của Thương Diễm Túc hẳn. Thoáng thả lỏng bàn tay đang nắm chặt, làm đau tay nàng kì thật hẳn cũng rất đau lòng, nhưng mà hẳn không thể để cho nàng nói ra chuyện như vậy được. Đem tầm mắt chuyển đến hai người trong phòng đang nhìn chằm chằm Vương phi của mình, trong mắt hàn quang chợt lóe, lạnh giọng nói: “Các người xem đã đủ chưa? Nếu xem đủ thì có thể đi ra ngoài”. Hai huynh đệ Thương Diễm Hách còn không kịp nói gì thêm, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã mở miệng trước một bước: “Vì sao muốn đuổi bọn họ ra ngoài? Người này làm ca ca như thế nào a? Thế nhưng đối với đệ đệ lại bá đạo như vậy!” Mấy kiếm nhử lại, Thương Diễm Túc tự nói với chính mình nàng hiện tại không như bình thường, không nên cùng nàng tức giận, nhưng nghĩ đến nàng lại đi che chở cho nam nhân khác, trong lòng hẳn liền một trận không thoải mái, nhất là khi thấy nàng đối đãi với Thương Diễm Trạch không giống như bình thường. Lôi kéo nàng đứng lên khỏi ghế, nhìn về mặt vô tội của Lãnh Thanh Nghiên tươi cười: “Được, nếu ái phi đã nói như vậy, vậy chúng ta trở về phủ trước rồi nói sau!” Kinh thường nhìn hắn, bất mãn nói: “Đừng gọi ta ái phi, khó nghe chết đi được!” “Chẳng lẽ nàng không phải ái phi của bôn vương sao?” “Hừ! Ai biết người có bao nhiêu cái ái phi a! Nói không chừng, người là vì có nhiều ái phi lắm, nên không nhớ rõ tên của các nàng, sau đó liền đối với mỗi người đều gọi là ái phi cho tương xứng đâu!” “...” Bên trong Lạc vương phủ, ngoại trừ nhũ mẫu, cũng chỉ có một mình nàng là nữ nhân. Còn có, lời này của nàng là có ý gì? Sao lại có cảm giác như nàng đang ghe đầu? Ghen? Ánh mắt Thương Diễm Túc sáng ngời lên, vô liêm sỉ ở trước mặt hai đệ đệ đem nàng kéo vào trong lòng, sau đó cũng không lên tiếng liền mang nàng rời khỏi Huyền Ảnh Bồng Nguyệt, quay về Vương phủ. Hiện tại Nghiên nhi có điểm quái dị, hẳn cũng không cam đoan nàng có thể hay không sẽ nói ra một số chuyện không nên nói, không cần thiết phải tăng thêm hiểu lầm cùng phiền toái, cho nên tốt nhất vẫn nên quay về Vương phủ cho an toàn một chút. Hai người Thương Diễm Hách cùng Thương Diễm Trạch thật sự rất muốn đi theo đến Lạc vương phủ, nhưng mà không dám, chỉ có thể trông mong nhìn về phía hai người kia vừa nghiêng ngàng rồi đi. Lãnh Thanh Nghiên bất mãn gãi dạ trong lòng hắn, “Này, Thương Diễm Túc, người làm gì? Buông!” Khi nói như vậy, trên tay cũng không có nhân rồi, trực tiếp vận công đánh về phía hắn, nàng không thích cảm giác hiện tại này giống như ngay cả hành vi của mình mà cũng không thể nắm giữ trong tay được, nếu như nói đã vô dụng thì đương nhiên là trực tiếp động thủ. Có điều Thương Diễm Túc lại thực nhẹ nhàng đỡ lấy công kích của nàng, trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói: “Nghiên nhi hình như không giống với bình thường a, như bình thường, mặc kệ là gặp phải chuyện tình gì, nàng đều lựa chọn nhẫn nhịn trước, mà không phải trực tiếp động thủ”. Sừng sột một chút, lập tức nhíu mày nhìn hắn, kinh thường hừ lạnh nói: “Cho nên người liền được một tác lại muốn tiến một thước, cho là ta dễ bắt nạt như vậy sao?” “Không, cho tới bây giờ ta chưa bao giờ nghĩ như thế”. “Vậy người làm như vậy cho là đúng?” Nhẹ nhàng cầm nàng lên, khoe môi kéo lên một tia cười ôn hòa mà sùng nịch, dường như còn mang theo một chút sở hữu nói: “Cái này còn phải nói sao? Đương nhiên Nghiên nhi là vương phi mà ta nhận định, đòi này đừng bao giờ nghĩ thoát khỏi bên cạnh ta”. Vẫn không thể kiềm chế được biểu tình như cũ, cau lại cái mũi, nói: “Sao người không nói thẳng là người thích ta đi?” “...” Nghiên nhi của hắn, trở nên thực là trực tiếp nha! Nhìn về mặt đại ra của Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày, về mặt kia khó mà nén được đắc ý, hai tay ôm lấy cổ hắn, nở nụ cười quyến rũ với hắn, nói: “Tướng công, chẳng lẽ chàng không thích người ta sao?” Toàn bộ thân thể Thương Diễm Túc trở nên cứng ngắc, cúi đầu nhìn người trong lòng có điểm sinh động quá đáng, nàng chẳng những trở nên trực tiếp, mà lại còn lớn mật hơn nữa. Ánh mắt híp lại lóe ra kim quang, đưa tay nắm thắt lưng của nàng kéo lại gần mình, làm cho thân thể hai người càng gần lại mật thiết hơn, cúi đầu nhìn nàng, hỏi: “Như vậy Nghiên nhi thì sao? Nghiên nhi có thích ta hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Hậu quả của việc say rượu

Vừa hỏi ra một câu như vậy, trong lòng Thương Diễm Túc nhìn không được mà khản trương hơn, nếu không phải hiện tại nàng có điểm khác thường, hẳn quả quyết sẽ không hỏi ra vấn đề như vậy, bởi vì hắn sợ sẽ không phải là đáp án mà hắn muốn nghe. Lãnh Thanh Nghiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cái miệng nhỏ nhắn hơi cong cong, về mặt thể hiện rõ sự bất mãn, nói: “Loại vấn đề này sao người có thể hỏi trực tiếp ta như vậy? Chẳng lẽ người không biết ta sẽ thẹn thùng ngượng ngùng sao?” “... Không thấy như vậy a”. Ngơ ngẩn đầu, từ từ nói: “Như vậy chứng tỏ người chưa từng quan tâm đến ta, vậy mà ngay cả việc ta thẹn thùng cũng nhìn không ra!” “Nghiên nhi hiện tại đang thẹn thùng sao?” Tim Thương Diễm Túc bắt đầu đập nhanh hơn, vì sao lại thẹn thùng? Hắn không biết, chỉ biết là, nếu như nàng thật sự không thích hắn, khẳng định sẽ không có chuyện thẹn thùng như vậy, như vậy chẳng lẽ là... Nhưng mà Lãnh Thanh Nghiên lại lắc đầu quả quyết, nói: “Không có a, sao ta có thể thẹn thùng chứ?” Trong nháy mắt cảm xúc trong lòng rơi xuống tận vực sâu, thậm chí còn có suy nghĩ, nàng có phải đang cố ý đùa vui hắn hay không? Vì sao lại nói những điều suýt chút nữa khiến hắn hiểu nhầm, sau đó lại có thể làm cho hắn kích động một hồi? Trong mắt ánh lên tia nhìn nguy hiểm, bàn tay đặt bên hông nàng càng thêm dùng sức, giọng nói trầm thấp nói: “Nghiên nhi vẫn chưa có trả lời vấn đề của ta đâu”. Lãnh Thanh Nghiên lại nhíu mày, giống như đang suy tư về cái gì đó, sau một lúc lâu mới nói: “Không chán ghét”. “Chỉ là không chán ghét sao?” “Nếu không người muốn như thế nào nữa?” Lãnh Thanh Nghiên liếc nhìn hắn một cái xem thường, sau đó đột nhiên oán giận nói, “Đây cũng không nên trách ta a, ai bảo người lại không chủ động như vậy? Thành thân đã lâu như vậy, vậy mà người vẫn chưa đem ta ăn, trên đời này sao lại có một người ngốc như người vậy chứ?” “...” Thật ra ta rất muốn, nhưng mà mỗi lần đều không phải nàng không muốn sao? Hơn nữa cơ hội thật vất vả mới có, lại bị kẻ khác quấy rầy. Ách, đợi chút, lời này của nàng là có ý gì a? Lãnh Thanh Nghiên nâng cằm, nhíu mày về mặt tràn đầy vẻ suy tư, nói: “Chuyện này không phải rất đơn giản sao? Đầu tiên trực tiếp đẩy ngã, sau đó... sau đó... Đã bị người ăn luôn. Không chiếm được tâm của ta, thì trước được thân thể ta sau đó sẽ tính sau thôi!” Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, Thương Diễm Túc không thể tưởng tượng lời này lại được thốt ra từ trong miệng của nàng, nàng làm cái gì vậy? Lại bày mưu kế cho hắn ăn nàng a? Ý nghĩ này khiến cho Thương Diễm Túc cảm thấy có một luồng nhiệt bắt đầu chạy khắp nơi trong cơ thể, trước có được thân thể của nàng, sau đó lại chậm rãi chiếm lấy lòng nàng hay sao? Ừm, biện pháp này không tồi, hơn nữa kì thật ban đầu hẳn cũng tính như vậy, nếu như không phải có nhiều chuyện khó hiểu xảy ra gần đây. Khóe miệng Thương Diễm Túc hiện lên tia cười tà tử, đưa tay treu chọc sợi tóc ngay trước ngực nàng, nói: “Lời của Nghiên nhi nói thực là đúng, kỳ thật ta cũng có quyết định như vậy”. Ánh mắt khẽ chớp, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên xoay người bỏ chạy, chỉ chớp mắt đã đi được một đoạn xa, dường như sắp biến mất khỏi tầm mắt của Thương Diễm Túc. Động tác này của nàng khiến Thương Diễm Túc sừng sột một chút, khẽ rủa một tiếng sau

đó lập tức đuổi theo, vài cái lên xuống, người cũng đã xuất hiện ở trước mặt nàng, hỏi: “Nghiên nhi, nàng muốn đi đâu?” Lãnh Thanh Nghiên kịp thời dừng lại không để va người vào hân, trực tiếp nói: “Nhìn ánh mắt của ngươi là biết ngươi suy nghĩ cái gì, ta đương nhiên là phải chạy thật nhanh rồi”. “Nghiên nhi không muốn?” “Ách, việc này, kỳ thật, đối với ta chuyện này kỳ thật cũng rất tốt, trong truyền thuyết làm cái kia thực là dục tiên dục tử, không biết trên thực tế có phải là như vậy hay không”. Lãnh Thanh Nghiên trước sau như một trực tiếp nói ra, sau đó nghiêm sắc mặt nói, “Nhưng tò mò thì là tò mò, ta cũng không có muốn lấy bản thân mình ra để thử”. Đến gần vài bước, khi nghe thấy nàng nói như vậy khoe miệng Thương Diễm Túc khẽ run rẩy, trong lúc nhất thời thật sự không thể nào quen với một Nghiên nhi thẳng thắn như vậy, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, hỏi: “Vì sao?” Lãnh Thanh Nghiên lui về phía sau từng bước, hai tay đặt ở trước ngực làm ra một động tác phòng bị, nói: “Chẳng lẽ ngươi không biết rằng lần đầu tiên rất đau hay sao? Nghĩ lại khẳng định sẽ không có cái gì gọi là cảm giác dục tiên dục tử cả”. “...” “Hắc, ngươi đừng đi qua đây!” Thương Diễm Túc ngừng lại cước bộ, cười xấu xa nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Vừa rồi Nghiên nhi đã từng nói, trực tiếp đẩy ngã là được rồi, có phải không?” “...” “Đương nhiên, chuyện này, vẫn nên về phủ trước rồi nói sau”. Vừa dứt lời, Lãnh Thanh Nghiên chợt cảm thấy hoa mắt, hơi thở của Thương Diễm Túc cũng đã ở ngay bên cạnh nàng, các đòn công kích dễ dàng bị hân hóa giải, sau đó cả người đều bay lên không. Ôm Lãnh Thanh Nghiên, Thương Diễm Túc hướng về phía Vương phủ mà bay vút đi, cả người bốc lên hỏa diễm. Nếu ngay cả chính Nghiên nhi cũng đã nói như vậy, nếu hân không làm cái gì đó, thì hân quả thực không phải một nam nhân rồi. “Thương Diễm Túc, ngươi muốn làm gì? Nhanh thả ta xuống ngay!” Nghe nói ngày đó Lạc Vương gia Thương Lang quốc ôm Vương phi hồi phủ, liền trực tiếp trở về phòng, sau đó từ bên trong phòng truyền ra một loạt các thanh âm khiến người ta mặt đỏ tai hồng, dường như còn có kèm theo tiếng động đánh nhau không hòa hòa cho lắm. Nghe nói ngày đó, có một nha hoàn vì tò mò mà vụng trộm xem lên chuyện xảy ra bên trong phòng, bị Lạc Vương gia phát hiện, liền bị đánh bay đến mười trượng ra bên ngoài. Nghe nói bởi vì nha hoàn kia nhìn lên, Lạc Vương gia đã ra lệnh cường chế năm trăm trượng xung quanh phòng, không cho phép một người xuất hiện, cũng bởi vậy, không ai biết bên trong đã xảy ra sự tình gì, mà nha hoàn kia, kỳ thật nàng cũng chưa nhìn thấy cái gì. 000 Thương Diễm Túc nằm ở trên giường, biểu tình trên mặt giống như mèo tỉnh tràn đầy hạnh phúc cùng lười biếng, nghiêng người nhìn người đang nằm ngủ say dưới khuỷu tay mình, trong mắt nồng đậm là thâm tình, hôn nhẹ lên trán nàng, phát ra một tiếng thở dài thư thái, trải qua thật nhiều khó khăn, rốt cục hân đã ăn được Nghiên nhi. Người đang ngủ say đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, lông mi rung động, sau đó chậm rãi mở mắt, sững sờ nhìn khuôn mặt trước mắt có chút phản ứng không kịp, trong một lúc hai người cứ mắt to nhìn mắt nhỏ như vậy, ai cũng không phản ứng gì trước. Thương Diễm Túc thực sự yêu đến chết bộ dáng mơ hồ lúc này của nàng, tươi cười trên mặt càng thêm nồng đậm một chút, đột nhiên cúi xuống hôn lên môi nàng. Lãnh Thanh Nghiên cả người chấn động, vội vàng dùng sức đẩy hân ra, động tác cũng đột nhiên cứng đờ, trong lúc đó ánh mắt có một tia thống khổ, đau quá! Thấy thế Thương Diễm Túc cười khẽ một tiếng đem nàng ôm trở lại trong lòng, vận chuyển nội lực đến bên trong lòng bàn tay khẽ xoa nhẹ lên trên lưng của nàng. Để tùy ý hân khẽ xoa, thân hình Lãnh Thanh Nghiên cứng ngắc nằm bên trong lòng hân, về mặt bình thân, trong lòng cũng là ngấm bực không thôi, tại sao có thể như vậy? Chết tiệt, vì sao rõ ràng đã chuyển thể làm người, thể nhưng lại đem theo cả cái tật say rượu cùng đến đây? Sau khi đến nơi đây, có thể nói nàng chứ từng uống qua rượu, cho đến hôm nay nàng cũng mới biết được, tư lượng của nàng trước sau như một vẫn kém như vậy, bộ dáng khi say rượu vẫn quỷ dị như vậy. Uống một chén đầu xong, không có việc gì, uống xong chén thứ hai, vẫn là không có việc gì, chén thứ ba vừa xuống bụng, lơ mơ ngay cả chính mình là ai cũng không thể nhớ được, sau chén thứ tư, nàng liền lại tỉnh táo lại, nhưng lại không còn là chính nàng nữa. Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra lúc trước, ngôn hành cử chỉ của nàng, hơn nữa còn có suy nghĩ của Thương Diễm Túc, sau đó đã thành tình trạng hiện giờ, trái lại lại là chuyện tình thực bình thường. Thương Diễm Túc vẫn luôn chú ý khuôn mặt biến ảo của nàng, nàng bình tĩnh như vậy cũng làm cho hân có chút ngoài dự tính, hơn nữa, nàng giống như đã khôi phục lại bình thường, vậy lúc trước là chuyện gì đã xảy ra? “Nghiên nhi?” Lãnh Thanh Nghiên không đáp lại hân, thậm chí cũng không liếc hân lấy một cái, thân mình chính là thông thả nằm xuống, ở trong lòng hân tìm một vị trí thoải mái, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Thương Diễm Túc nhìn nàng, cũng không nói thêm điều gì, trong lòng chính là rất mát, tuy rằng nàng không có nói điều gì, thậm chí còn vô cùng bình tĩnh, nhưng từ trên thân thể nàng, cũng lại tản ra một thứ hơi thở cực tuyệt. Cánh tay khẽ ôm chặt lấy nàng, đem nàng ôm càng thêm chặt một chút, mặt hai người cùng kề sát lại một nơi, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Nghiên nhi, nàng đang tức giận sao?” Thật lâu sau, lâu đến mức làm cho Thương Diễm Túc nghĩ nàng đã ngủ mất rồi, nàng mới nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không có”. “Vậy vì sao ngay cả nhìn ta mà cũng không liếc mắt một cái?” Chậm rãi mở mắt, nhưng trong mắt lại là một mảnh đậm đặc, nhìn hân nói: “Nếu không ta phải có phản ứng như thế nào?” Thương Diễm Túc chau mày, trong mắt là một mảnh lãnh đạm, nhìn thấy dáng vẻ lãnh đạm này của nàng, tâm hân càng bị thất chặt lại, mắt mát thật lớn như bao phủ lấy người hân, đưa tay ôm lấy mặt của nàng, không nói lời gì hôn lên môi của nàng. Nhắm mắt lại không muốn nhìn thấy ánh mắt kia của nàng, tiếng nói hân thì thầm trên một nàng: “Ta yêu nàng, cho nên chuyện đã xảy ra hôm nay đối với ta không có nửa điểm hối hận, nàng chỉ có thể là của ta, Nghiên nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Chặn đường

Bởi vì một loạt chuyện xảy ra sau khi say rượu, Thương Diễm Túc cũng không có đem nguyên nhân nàng không thể xuất môn nói ra, có điều hiện tại, cho dù hân không nói, Lãnh Thanh Nghiên dường như cũng đã hiểu một chút. Lạnh nhạt nhìn hắc y nhân đang đứng sát khí đang đứng chắn trước mặt nàng, hỏi: “Các ngươi là người nào? Vì sao lại cản đường đi của ta?” Hắc y nhân cũng không có đáp lại vấn đề của nàng, tản ra hình quạt vây quanh người nàng, phòng ngừa nàng đào thoát, mà đến lúc này mới vang lên một giọng nói lạnh lùng như băng: “Có vị đại nhân muốn gặp Vương phi, Vương phi thỉnh đi!” Khẽ nhíu đôi mày thanh tú, hỏi: “Không biết là vị đại nhân nào muốn gặp ta?” “Đợi đến lúc gặp ngươi khắc tự biết”. “Nhưng nếu ta không biết là ai muốn gặp ta, ta sẽ không theo các ngươi đi”. Hắc y nhân đứng gần Lãnh Thanh Nghiên nhất nghe thấy vậy thoáng nắm chặt thanh kiếm trong tay, lạnh lùng nói: “Còn thỉnh Vương phi không cần phải khó xử chúng ta”. “Nhưng ta lại muốn thì sao?” Ánh mắt hân trầm xuống dưới, sát khí trên người không hề thu lại mà càng thêm nồng đậm, tuy rằng Lãnh Thanh Nghiên biết bọn họ hiện tại khẳng định sẽ không giết chết nàng, nhưng cũng nhìn không được mà dựng tóc gáy. Những người này, hân là đã giết rất nhiều người đi? Hơn nữa, tại sao lại có cảm giác hơi thở trên người bọn họ có điểm quen thuộc đâu? Ánh mắt híp lại nhìn, tình thế đánh giá hắc y nhân trước mắt này, đột nhiên nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Ám vệ? Không biết là của Mộc gia, hay là của hoàng thất?” Đồng tử hắc y nhân kia đột nhiên co rút một chút, tất nhiên là đã rơi vào trong mắt Lãnh Thanh Nghiên, biết mình đã đoán đúng một nửa, mà một nửa còn lại... Nếu Mộc gia thực sự tìm đến nàng, khẳng định sẽ không lấy phương thức như vậy. “Không biết trong hoàng thất có vị đại nhân nào lại muốn gặp ta?” Thời điểm hỏi như vậy, trong lòng nàng cũng đem những người có thể làm chuyện này dò xét qua một lần. Mà sau khi nghe lời nói của Lãnh Thanh Nghiên, hắc y nhân kia đưa kiếm ra trước ngực, ánh mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên càng thêm không thiện chí, mà nhìn thấy ánh mắt này của hân, Lãnh Thanh Nghiên cũng thoáng cảnh giác một chút, đối phương dù sao cũng đông người hơn, cho dù nàng có công phu cũng là lực bất tòng

tâm, hướng chỉ, thân thể của nàng hiện cũng không được khỏe sẽ hạn chế hành động của nàng. Nghĩ đến thân thể không khỏe, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên cảm thấy gỗ má có chút nóng lên, vì sao nàng chỉ có nghĩ như vậy thôi mà lại cũng giống như những nữ tử bình thường mặt đỏ tim đập? Không phải đây cũng là chuyện mà nàng đã sớm tính toán rồi hay sao? Nếu đã thay thế Mộc Thiên Dao gả cho Thương Diễm Túc, cho tới bây giờ nàng cũng không có nghĩ sẽ toàn thân trở ra, làm Vương phi thay thế, nàng sớm đã biết sẽ mất đi tất thân xử nữ. Nhưng hiện tại lại xảy ra chuyện gì? Nàng cũng không giống như những nữ tử thời đại này tam tòng tứ đức, lễ giáo nghiêm ngặt, thậm chí ở kiếp trước, vì nhiệm vụ mà nàng cùng với một người xa lạ làm cái chuyện tình kia cũng thực là bình thường, nhưng chỉ là nàng chưa có gặp qua loại tình huống như vậy mà thôi, nhưng bây giờ nàng lại vì một chuyện như vậy mà mất hồn mất vía? Nghiêng nghiêng đầu, đem thứ cảm xúc không rõ ràng đó ném ra ngoài, có lẽ nàng đã mơ hồ hiểu được chút gì đó, nhưng nàng cũng không muốn suy nghĩ sâu xa, ngược lại ngẩng đầu lên đối diện trực tiếp với sáu hắc y nhân kia. Sáu người, vừa vặn có thể kết trận, điều này sẽ khiến cho thể lực của bọn họ tăng lên rất nhiều, bình thường sáu người Lãnh Thanh Nghiên có lẽ cũng không để vào mắt, nhưng sáu người đang đối diện với nàng lúc này, lại không thể không chống đỡ, trừ phi nàng thật sự muốn đi theo bọn họ gặp cái vị mà bọn họ gọi là đại nhân kia. Trong hoàng thất, có thể phái ra ám vệ, nhưng không nghĩ rằng lại có thể quang minh chính đại gặp mặt nàng, sẽ là ai đây? Có lẽ nàng thật sự có thể đi theo những người này đi, xem một chút xem vị đại nhân kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, hơn nữa đây cũng chính là tác phong từ trước tới nay của nàng, nhưng hôm nay, lại không biết vì sao, nàng lại không lựa chọn làm như vậy, có một loại cảm giác, nếu nàng thật sự theo bọn họ đi, nhất định sẽ xảy ra chuyện mà nàng không muốn nhìn thấy. Dự cảm bất an này là sao? Tuy rằng không hề có căn cứ, như vậy cũng chưa thật sự làm cho nàng chú ý. Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, lặng lẽ vận công đã thông các kinh mạch, ánh mắt nhìn sáu người kia càng ngày càng trở nên lạnh lùng, bình thân đến mức không giống người thường nữa. “Tránh ra, hoặc là giết ta”. Đầu lĩnh đám hắc y nhân đồng tử bắt đầu co rút lại, đột nhiên theo bản năng bay vút về phía bên trái, mà ngay tại thời điểm hần làm như vậy, có một bóng trắng ngay sát bên phải hần lướt qua, hàn khí sắc bén khiến cho da thịt hần một mảnh đau đớn. Khi hần còn chưa kịp phản ứng lại, hai hắc y nhân ở phía sau hần đã bị công kích, một tên trong đó đã bị mất mạng, tên còn lại thì cánh tay đã bị thanh kiếm sắc bén kia đâm xuyên qua. Nghe tiếng kêu vang lên, bốn hắc y nhân còn lại cũng lui về phía sau vài bước, đồng thời cũng vây quanh Lãnh Thanh Nghiên, kẻ trúng một kiếm nhưng vẫn may mắn sống sót kia dùng tốc độ nhanh nhất cách xa nàng một khoảng cách an toàn. Hần rất đồi ngạc nhiên khi Lãnh Thanh Nghiên không có chạy theo cho hần thêm một kiếm chỉ mạng nữa, căn bản trên thực tế là Lãnh Thanh Nghiên hữu tâm vô lực. (muốn làm nhưng không còn sức...) Đôi mày thanh tú khẽ chặt, Lãnh Thanh Nghiên ngậm bực trong lòng, không nghĩ tới nàng chỉ vừa mới vận nội công một chút, liền cảm thấy hạ thân cực kì đau đớn, gấp quỳ, chết tiệt, Thương Diễm Túc! Một cổ thi thể nằm dưới chân, nhưng Lãnh Thanh Nghiên lại làm như không thấy, đợi đến khi đau đớn dưới hạ thân dịu lại một chút mới ngẩng đầu nhìn ám vệ bên này, bị tâm mắt của nàng đảo qua, những ám vệ này cho tới bây giờ đều là giết người không chớp mắt nhưng lại bị ánh mắt này của nàng khiến cho rung mình, giống như ánh nhìn muốn lấy mạng của Diễm La vậy. Đầu lĩnh ám vệ nhìn đồng bạn đã chết dưới chân liếc mắt một cái, khi nhìn thấy một vết thương duy nhất trên cổ, không khỏi hút một ngụm khí lạnh, thần sắc trong mắt rất cục cựa thay đổi. Ám vệ dù sao cũng không phải từ sĩ, so sánh với từ sĩ có sự chênh lệch rất lớn, ám vệ bồi dưỡng ra chính là để âm thầm ẩn nấp trong bóng tối để bảo vệ chủ nhân mà cũng không thể sẽ vì chủ nhân mà hi sinh cả tính mạng, thời điểm đối mặt với từ sĩ, xuất phát từ bản năng, bọn họ sẽ cảm thấy áp lực cùng sợ hãi. Lãnh Thanh Nghiên chính là từ sĩ ưu tú nhất mà Mộc gia bồi dưỡng ra, có lẽ từ khi sinh ra nàng đã có suy nghĩ, nên trên người nàng cũng không có nhiều hơi thở như từ sĩ, nhưng cái này cũng chỉ là giới hạn trong một thời điểm mà thôi. Khóe miệng hiện lên một nụ cười thanh nhã, dưới tình huống như vậy, Lãnh Thanh Nghiên cười đến thực lạnh nhạt, lại khiến cho những người đối diện với nàng cảm thấy lạnh thấu xương. “Không biết là vị đại nhân nào muốn gặp ta đây? Nếu các ngươi không nói, ta làm sao có thể quyết định đi hay không?” Giọng nói mềm nhẹ, trong giọng điệu cũng mang theo một chút thương lượng, Lãnh Thanh Nghiên khẽ cười nhìn năm ám vệ còn lại trước mặt, trong lòng lại âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đã đánh lén thành công, thiếu một người, cho nên bọn họ không thể lập trận, đương nhiên sẽ không thể uy hiếp đến nàng được. Nuốt nuốt nước miếng, ngạc nhiên cũng nghi ngờ nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Ngươi là ai?” Sừng sốt, khẽ nhíu đôi mày thanh tú, nói: “Là đại tiểu thư Mộc gia, đừng nói với ta là ngươi không biết nha?” Không muốn nói những lời vô nghĩa, đem kiếm chìa về phía tên đầu lĩnh, nói, “Nói đi, là ai phái các ngươi đến?” Bọn họ không có khả năng trả lời vấn đề của nàng, nắm chặt thanh kiếm trong tay, chỉ về phía Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Thỉnh Vương phi không cần khó xử chúng ta”. Cúi đầu nhìn cổ thi thể nằm dưới chân, từ chối cho ý kiến nhìn kẻ đứng đầu ám vệ, nói: “Cũng đã động thủ giết một người của các ngươi, ngươi cảm thấy có phải ta đang khó dễ các ngươi hay không?” Tên đầu lĩnh kia cả người rung mình, trong lòng lại có chút sợ hãi, vừa rồi nếu như không phải hần tránh mau, thì giờ phút này người nằm trên mặt đất kia có lẽ là hần rồi. “Ta không muốn giết người, cho nên tốt nhất là nói nhanh chút đi, là ai phái các ngươi đến”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 44: Để bốn vương giúp nàng

Nhìn sáu cổ thi thể nằm trên mặt đất, đôi mày thanh tú của Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu lại, những người này khi đối mặt với cái chết vẫn không có đem điều nàng muốn biết nói ra, cho nên nàng vẫn không hề biết người muốn gặp nàng kia là ai. Đem vết máu trên đoàn kiếm lau sạch sẽ, Lãnh Thanh Nghiên chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh những người đó sau đó lục tìm, hy vọng có thể tìm ra một chút manh mối về thân phận của bọn họ, động tác này của nàng khiến nàng cau mày lại, đau quá! Một bóng người xuất hiện ở phía sau người nàng, nhìn trên mặt đất đầy thi thể, hơi nhíu mày lại, sau đó lập tức thờ ra nhẹ nhàng, đi đến bên cạnh của nàng, nói: “Vì sao không nói một tiếng đã ra ngoài rồi?” Lãnh Thanh Nghiên ngay cả đầu đều không có nâng một chút, tiếp tục kiểm tra trên người ám vệ, chỉ lạnh nhạt nói: “Ta không thích bị hạn chế tự do”. Động tác trên tay cũng không ngừng, từ trong người một tên ám vệ lấy ra một khối lệnh bài, hỏi: “Đây là cái gì?” Tâm mắt Thương Diễm Túc dừng lại trên khối lệnh bài trong tay nàng, trong mắt kim quang chợt lóe, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, như không chút để ý nói: “Cái này chứng tỏ bọn họ là người của hoàng hậu nương nương”. Trong Thương Lang quốc, phần lớn ám vệ nằm ở trong tay hoàng đế, nhưng cũng có một bộ phận được phân bố đến bên người quý nhân hoàng thất, ẩn nấp ở những nơi bí mật gần đó bảo vệ an toàn cho bọn họ. Sừng sốt một chút, trong lòng nghi hoặc không khỏi thốt ra: “Bà ta muốn gặp ta vì sao lại dùng phương thức như vậy?” Vừa hỏi ra câu này liền có ngay đáp án, có lẽ, bà ta cũng không có muốn để cho nàng quay trở về. Đầu đã tra xét qua mỗi người ám vệ, Lãnh Thanh Nghiên cũng liền đứng lên, khi đứng lên có chút lảo đảo, trong lòng ngậm bực, đôi mày thanh tú cũng nhịn không được nhăn lại, chết tiệt! Thương Diễm Túc sừng sốt một chút, giống như nghĩ đến điều gì đó, khóe miệng không khỏi hiện lên một tia tươi cười đầy tà ý, đưa tay đỡ lấy thân thể của nàng, nói: “Thân mình không thoải mái tốt nhất đừng tùy tiện lộn xộn a, vậy mà còn vụng trộm chạy ra ngoài phủ, lại tới nơi này đánh nhau, hiện tại ngay cả đứng cũng không đứng vững? Đến đây, để bốn vương giúp nàng!” Lãnh Thanh Nghiên chỉ cảm thấy có một hơi ghen ở trong lòng, nói không nên lời khó chịu, dùng sức gạt tay hần ra, lạnh lùng nói: “Vương gia tôn quý như vậy sao lại đến hầu hạ tiểu nữ chứ, tiểu nữ thân phận hèn mọn, sợ là

giảm thọ a!” Thương Diễm Túc không hề buồn bực, lại đưa tay đỡ lấy nàng, cười tủm tỉm nói: “Nếu như thật sự như vậy, ta đem mạng của ta chia đều cho nàng, được không?” Tâm không khỏi run lên, sau đó đem mặt hướng về phía mà hân không thể nhìn ra, nhếch phần môi, đối với lời nói của hân nàng từ chối cho ý kiến. Khóe miệng Thương Diễm Túc không ngừng mở rộng, tại sao hân lại cảm thấy Nghiên nhi giống như đang thẹn thùng đâu? phát hiện này khiến tim hân đập nhanh hơn vài nhịp, đến gần từng bước đem nàng ôm vào trong lòng, nói: “Không biết sau đây Nghiên nhi còn có tính toán gì không?” Đột nhiên bị ôm khiến cho cả người Lãnh Thanh Nghiên không được thoải mái, cảm nhận được hơi thở của hân như kẻ sát ngay bên cạnh mình, Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhủ đôi mày thành tú, đưa tay đẩy hân ra xa một chút, nói: “Không có tính gì, còn nữa, người cách ta xa một chút”. Nhưng mà Thương Diễm Túc không những không cách xa nàng, ngược lại càng tiến gần hơn một chút, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, nói: “Nghiên nhi hành động không tiện, ta làm sao có thể yên tâm đi đâu xa được?” Một câu hành động không tiện này khiến cho mặt Lãnh Thanh Nghiên đỏ ửng, tim đập nhanh hơn vài phần, dùng sức đẩy Thương Diễm Túc ra nhưng lại phát hiện hân không xi nhê gì, âm thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, về mặt cũng xuất hiện một chút mệt mỏi. Tươi cười trên mặt Thương Diễm Túc càng thêm sáng lạn, khóe mắt dư quang nhìn đến nấy cổ thi thể lạnh như băng đang nằm trên mặt đất, không khỏi nhướng mày, sau đó trong tiếng kinh hô của Lãnh Thanh Nghiên đã đem nàng bế lên. “Nghiên nhi nếu còn muốn nói thêm điều gì, thì hãy đợi rồi khỏi chỗ này rồi nói”. Sừng sốt một chút, tầm mắt nhìn qua vai hân thấy vài cổ thi thể trên mặt đất, “Bọn họ...” “Không cần quan tâm đến bọn họ, lát nữa tự nhiên sẽ có người đến nhặt xác bọn họ”. Thương Diễm Túc giống như biết nàng muốn nói gì, không đợi nàng nói hết câu đã lên tiếng trả lời. Lãnh Thanh Nghiên khẽ gật đầu, cũng đem tầm mắt rời đi nơi đó, nhưng ngay sau đó thì đôi mày thanh tú cũng lại nhíu chặt lại, nói: “Đặt ta xuống dưới!” Thương Diễm Túc căn bản là không để ý tới nàng, lập tức ôm nàng hướng về phía vương phủ mà đi, vừa cười vừa nói: “Nghiên nhi thân thể không được khoẻ, hành động không tiện, bốn vương làm sao có thể để cho nàng một mình đi lại được đâu, tốt nhất vẫn là để bốn vương giúp nàng đi”. Trong lòng khó chịu không thôi, đối với việc bản thân nàng ở trước mặt hân không hề có sức phản kháng cũng vô cùng ảo não, nàng đường đường là thiếu tướng của bộ đội đặc chủng, cho dù sau khi đã đến thế giới này, tuy rằng sinh sống trong bóng tối, nhưng nàng cũng là tử sĩ ưu tú nhất của Mộc gia, là vậy nhưng lại bị người khác áp chế đến mức này? Tên Thương Diễm Túc này thật biến thái, công phu của hân rốt cục là luyện như thế nào? Nàng tự nhận thiên phú của nàng không hề kém, công lực hiện tại của nàng cũng không hề kém, vậy mà lại kém hân đến mức như vậy? Giống như không hề có chút sức lực nào vậy. Biết rõ phản kháng cũng sẽ không có hiệu quả, Lãnh Thanh Nghiên cũng đành yên ổn nằm trong lòng hân, đem mặt tựa vào trên bờ vai hân, chậm rãi khép lại mi mắt, thấp giọng lầm bầm nói: “Ta thực chán ghét loại cảm xúc không thể nắm bắt rõ ràng này”. Cả người Thương Diễm Túc chấn động, hai tay ôm nàng không khỏi buộc chặt thêm vài phần, nghiêng đầu nhìn một bên sườn mặt của nàng, trong mắt tràn đầy thương tiếc và đau lòng, nhẹ giọng hỏi: “Nghiên nhi, ta nên làm như thế nào với nàng đây?” Chính hân cũng không nghe thấy tiếng trả lời nữa, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đặn khiến cho hân khẽ sùng sốt, lập tức mỉm cười, vừa rồi tâm tình có chút không tốt giờ thì đã khá hơn rất nhiều, thật không ngờ nàng lại có thể an ổn ngủ trong lòng hân. Bước chân cũng chậm lại, chọn con đường yên tĩnh dẫn về vương phủ mà đi, trước mắt lại hiện lên một số chuyện về Lãnh Thanh Nghiên trước kia, từ mười ba năm trước khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đến lúc lấy nàng vào Vương phủ, cho tới bây giờ, nhất là sau khi thành thân, Thương Diễm Túc đột nhiên phát hiện, trong khoảng thời gian này, dường như Nghiên nhi có chút thay đổi. Cúi đầu si ngốc nhìn khuôn mặt ngủ say của nàng, nếu là trước kia, khẳng định không có khả năng nàng sẽ an ổn ngủ ở trong lòng hân như thế? Phát hiện này khiến cho cả người hân đều phản chấn, nhớ lại thần thái cùng ngôn hành của nàng khi nàng say rượu, hân tin tưởng đó chính là biểu hiện bên trong con người nàng? Người trên vai hân khẽ cọ mặt vài cái, tìm một vị trí thoải mái nhất, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nhẹ giọng nói mê: “A Trạch...” Cả người Thương Diễm Túc chấn động, trong nháy mắt cước bộ cũng dừng lại, cúi đầu nhìn người vẫn đang nằm ngủ mơ kia, khóe miệng tươi cười cứng ngắc, trong mắt tràn đầy bi thương. A Trạch? Nàng thế nhưng nằm ở trong lòng hân, trong lòng lại nghĩ đến người khác.

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45: Luồng cuồng

Chậm rãi mở to mắt, lại phát hiện mình đã quay trở về Vương phủ, trong mắt còn có chút mê mang, hình như nàng đã nằm trong lòng Thương Diễm Túc mà ngủ mất, vì sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy? Từ trên giường ngồi dậy, trong phòng cũng chỉ có một mình nàng, cũng không thấy bóng dáng Thương Diễm Túc đâu, trong lòng có điểm mất mát khó hiểu, lập tức nhắm mắt lại khẽ xoa xoa cái trán, lẳng lặng thư hoãn lại tâm tình có vẻ phiền chán. Thương Diễm Túc ngồi bên trong thư phòng, đang ngắm nhìn một khối lệnh bài trên tay, chính là lệnh bài mà Lãnh Thanh Nghiên vừa lục soát được trên người ám vệ. Một bóng đem lẳng lặng đứng ở phía sau hân trong bóng tối, hắc y nhân kia, nếu như không phải có ý gây chú ý, thì thậm chí không thể biết được bên trong thư phòng có hai người. Nhìn lệnh bài trong tay, Thương Diễm Túc có chút không yên lòng, hỏi: “Đã điều tra xong chưa?” Người đứng trong bóng tối thoáng khom người, trong phòng vang lên một thanh âm dường như không hề có chút tình cảm vậy: “Hồi bẩm Vương gia, những thi thể này đúng là không lâu sau đã có người đến mang đi, thuộc hạ đã đi theo dõi, phát hiện đó đúng là những người của hoàng hậu”. “Vi sao bà ta lại làm như vậy?” “Bởi vì ban đầu, hoàng hậu nương nương hi vọng đại tiểu thư của Mộc gia trở thành Lỗ Vương phi, nhưng hoàng thượng lại đem Vương Phi gả cho Vương gia”. Bàn tay đang nắm chiếc lệnh bài khẽ động một chút, trong mắt khó nén lóe ra hân quang, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt sau đó lại khôi phục lại như bình thường, chỉ lạnh nhạt nói: “Vậy hiện tại bà ta lại muốn làm gì vậy?” “Không chế Vương phi, sau đó lợi dụng Mộc gia để tạo thế lực cho Lỗ vương gia”. Lúc này đây, trên người Thương Diễm Túc bắn ra nồng đậm sát khí, lệnh bài trong tay hân cũng chậm rãi biến thành tro bụi mà tiêu tán, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh, “Bà ta nghĩ có thể không chế là không chế được hay sao?” “Này...” Hiếm khi thấy, trong giọng nói của người kia có một tia dao động cùng chần chờ. Thương Diễm Túc ánh mắt phát lạnh, giọng nói lại vẫn mềm nhẹ như cũ: “Nói”. Chỉ với giọng nói mềm nhẹ như vậy cũng đủ khiến cho hắc y nhân kia cả người run rẩy lên, sau đó mới nói: “Bởi vì có lời đồn, đại tiểu thư Mộc gia điều ngoa tùy hứng, không hiểu thế sự, chỉ cần hợp ý, muốn không chế, không khó”. Khóe miệng hiện lên nụ cười trào phúng, dùng những lời này để nói vẫn là đánh giá cao Mộc Thiên Dao, nhưng đáng tiếc là, Vương phi của hân là Nghiên nhi. Nhớ tới Lãnh Thanh Nghiên, bên tai không khỏi vang lên câu nói mê kia của nàng, thâm tâm tràn ngập đau đớn, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nói: “Còn có việc gì sao?” “Không có”. “Vậy lui ra đi”. “Dạ, thuộc hạ cáo lui!” Trong thư phòng cũng chỉ còn lại một mình Thương Diễm Túc, hân vẫn nhắm mắt như cũ tựa đầu ở trên ghế, bên tai vang lên tiếng bước chân, khi nghe thấy tiếng bước chân, Thương Diễm Túc đột nhiên ngồi thẳng người dậy, đồng thời ánh mắt cũng mở bừng ra, sáng quắc nhìn ra cửa thư phòng. Tiếng bước chân kia cũng dừng lại ở trước cửa thư phòng, Thương Diễm Túc gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng, trong mắt hiện lên một tia khẩn trương, kích động cùng chờ đợi, nhưng rất nhanh đã đem toàn bộ thân sắc thu lại, lại chậm rãi dựa vào lưng ghế, nhưng tầm mắt lại không thể nào mà rời khỏi cửa phòng. Nhìn bóng người đang đứng ngoài cửa,

Thương Diễm Túc không hiểu cảm giác trong lòng là gì, hết sức hi vọng nàng tiến vào, nhưng lại không biết sau khi nàng tiến vào, hẳn nên lấy tâm tình như thế nào để đối diện với nàng đây. Trong đầu không ngừng hiện ra thần thái của nàng ở trước mặt A Trạch, càng muốn tin nhưng lại càng chán nản, ngay từ lần đầu nàng đối với A Trạch đã không giống với mọi người, từ lần gặp mặt đầu tiên vào mười ba năm trước, trong lòng hẳn liền chỉ có nàng. (nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu. tình yêu sét đánh đấy) Tay không khỏi càng nắm chặt thêm, tâm cũng đau thắt lại, đau đớn khôn cùng, hẳn không thể tiếp nhận một sự thực như vậy. Lãnh Thanh Nghiên đứng ở cửa, tay đã nâng lên được một nửa, nhưng lại chần chừ không muốn mở cửa ra, khẽ cau mày lại, nàng đến nơi này làm cái gì? Chẳng lẽ nàng cũng không biết vì sao mình đi tới nơi đây ư? Nhìn cửa phòng đang đóng chặt, xuyên thấu qua cửa phòng, dường như còn có thể cảm nhận thấy luồng đạo tâm mắt nóng cháy, nhưng cũng do một cánh cửa này, đem hai người ngăn cách trong ngoài thư phòng. Chạm rãi buông tay, khẽ thở dài một hơi, sau đó xoay người muốn rời đi, bởi vì nàng không biết vì sao nàng lại bắt tri bắt giác đi tới nơi này, lại càng không biết nếu như Thương Diễm Túc hỏi nàng điều gì đó, thì nàng sẽ phải trả lời hẳn như thế nào. Nghe tiếng bước chân ngày một đi xa, Thương Diễm Túc lặng lẽ ngồi ở trên ghế, lòng càng lúc càng trầm xuống, bàn tay nắm chặt đến mức bật cả máu ra, nhưng hẳn lại không hề để ý chút nào, lại vẫn nhìn chăm chăm vào cửa phòng kia. Cửa thư phòng đột nhiên mở ra, phía sau vang lên giọng nói có chút kìm nén của Thương Diễm Túc: “Nếu đã đi đến đây, vì sao không tiến vào?” Hẳn đúng là nhìn không được mà đã đi ra, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, cũng mang theo một tia bi thương. Lãnh Thanh Nghiên xoay người sang chỗ khác, nhìn thẳng đến ngực của hắn, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là vừa vịn đi ngang qua nơi này mà thôi, cũng không có chuyện gì”. Tiến lên phía trước vài bước, liền đứng trực tiếp ngay trước mặt nàng, cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng, nói: “Chẳng lẽ chỉ khi nào có chuyện, nàng mới tìm đến ta sao?” “Vậy không ta tìm người làm gì?” Tâm run rẩy vài cái, khó chịu đến mức khiến cho hắn muốn phát cuồng, dường như theo bản năng đưa tay kéo nàng vào trong lòng, một bàn tay khác lại bắt buộc nàng ngẩng lên nhìn mình, trong mắt cất giấu bão táp, nói: “Nghiên nhi, lời của nàng thật sự làm cho người ta thương tâm, ta nghĩ nàng đã đứng ở đây lâu như vậy, là tới tìm ta, cho dù không có chuyện gì, chẳng lẽ đến xem ta một chút không được hay sao?” Trên mặt không tự chủ có một chút chột vật, về phần vì sao lại có vẻ mặt như vậy thì ngay cả chính nàng cũng không biết, thậm chí nàng cũng không có phát hiện đâu. Nhưng Thương Diễm Túc lại nhận ra điều đó trong nháy mắt, không khỏi ngẩn ra, ánh mắt híp lại nhìn, nhưng cái gì hắn cũng không nói, cánh tay ôm chặt lấy vòng eo nhỏ của nàng, xoay người đem nàng đặt sát vào tường, sau đó cúi người hôn lên phần môi của nàng. Lãnh Thanh Nghiên thật không ngờ hẳn lại đột nhiên làm ra chuyện như vậy, thậm chí cũng quên cả phản kháng, cứ ngỡ ngác nhìn hắn, mà trên môi lại truyền đến một cảm giác tê dại khiến nàng có chút vô lực. Hai tay để ở trước ngực của hắn, giống như muốn đẩy ra, nhưng ngay sau đó, tay hắn cũng đã đặt lên trên ngực nàng, cách một lớp quần áo mà tận tình vuốt ve. “Ừm...” Thân thể mềm mại không khỏi mềm nhũn, hai tay để trước ngực hắn càng thêm vô lực, sau khi trải qua ân ái, thân thể của nàng dường như càng trở nên mềm mại. Muốn tránh thoát khỏi ôm ấp của hắn, trên tay càng thêm dùng sức thoát cách xa vòng ngực hắn một chút. Thương Diễm Túc thoáng nở mắt, khi nhìn thấy vẻ luống cuống trong mắt nàng, đột nhiên sùng sốt, động tác cũng dịu dàng hơn so với vừa rồi, ôm ngang lấy người nàng, xoay người tiến vào bên trong thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Giống như em trai

Vừa mới bước vào bên trong thư phòng, Lãnh Thanh Nghiên liền kinh tỉnh lại, vội vàng đẩy bờ vai của hắn ra, nhưng hiện tại cả người nàng đều đang nằm trong lòng hắn, nên càng không có khả năng đẩy mạnh hắn được. Thương Diễm Túc cắn cắn trên mặt nàng một chút, ánh mắt nói không nên lời quý mị, nhẹ giọng hỏi: “Nghiên nhi không muốn sao?” Nghe vậy, Lãnh Thanh Nghiên tâm nhin không được run rẩy một chút, có một loại cảm giác nói không nên lời tràn ngập trong lòng, trên mặt nhất thời xuất hiện một chút hồng hồng, khẽ cắn môi dưới, muốn gạt đầu, nhưng lại phát hiện không thể cử động, há miệng thở dốc, trong lúc nhất thời ngẩn người không biết trả lời thế nào. Đi được vài bước, xoay người ngồi ở trên ghế, còn Lãnh Thanh Nghiên thì ngồi trên đùi hắn bị hắn ôm vào trong lòng, hai tay vẫn đặt trên vai hắn như cũ muốn tạo ra một chút khoảng cách với hắn, nhưng mà so với vừa rồi lại càng thêm vô lực một chút. Thương Diễm Túc vẫn luôn chú ý đến nàng không rời một khắc, trong mắt lộ vẻ phức tạp, trong lòng lại có một bàn tay không ngừng va chạm trước ngực hắn. Chạm rãi nhắm hai mắt lại, đem mặt vùi vào gáy nàng, cánh tay càng thêm buộc chặt làm cho nàng không thể nhúc nhích. Hơi thở của hắn phả vào gáy của nàng, nóng ấm, nức nức, hẳn lại còn nhẹ nhàng cọ xát, khiến cho Lãnh Thanh Nghiên cảm thấy mặt đỏ tim đập, muốn đẩy hắn ra, nhưng lại có một chút luyến tiếc. Khẽ nhắm mắt lại, Thương Diễm Túc trong lòng rồi thành một đồng ý, muốn đem nỗi lòng này áp chế xuống, nhưng làm không được, trong tận đáy lòng, hẳn phát hiện hẳn không thể lại tiếp tục cùng nàng thân thiết, như vậy sẽ khiến hắn không nhận được mà cảm thấy nặng nề trong lòng, chỉ cần nghĩ đến chuyện lòng của nàng luôn nghĩ về A Trạch, hẳn liền không muốn làm gì nữa. Hơn nữa, hẳn không nỡ thương tổn nàng. “Nghiên nhi”. “Hử?” Đã quen với cách xưng hô này của hắn, Lãnh Thanh Nghiên đáp. Cánh tay khẽ buộc chặt, đem nàng ôm chặt thêm một chút nữa, Thương Diễm Túc ngẩng đầu nhìn nàng, nói: “Có chuyện, ta không biết có nên hỏi hay không”. Lãnh Thanh Nghiên chỉ lẳng lặng nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp. Khẽ xoa hai má của nàng, tiếp tục nói: “Vấn đề này ta vẫn không dám hỏi, bởi vì ta sợ nghe thấy đáp án mà ta không muốn nghe, nhưng hiện tại ta lại phát hiện nếu như không hỏi ra, ta sẽ không biết phải dùng tâm tình như thế nào để đối diện với nàng, thậm chí, chỉ cần nghĩ đến nàng, ta sẽ nghĩ đến chuyện này”. Những lời này của hắn khiến cho Lãnh Thanh Nghiên căng thẳng trong lòng, nhìn ánh mắt của hắn, lại nhìn thần sắc trên mặt hắn, tâm nhẹ nhàng rung động, nhẹ giọng hỏi: “Người muốn hỏi cái gì?” Nhìn khuôn mặt nàng thật lâu, qua một lúc lâu vẫn không có mở miệng hỏi, lại cứ yên lặng nhìn nàng như vậy, giống như muốn khắc sâu nàng vào trong linh hồn của chính mình vậy. Lãnh Thanh Nghiên cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn thẳng hắn, chờ đợi vấn đề hắn hỏi, tâm không hiểu lại có chút khẩn trương. “Nghiên nhi, có phải nàng thích A Trạch hay không?” Dường như phải dùng hết toàn bộ sức lực mới hỏi ra được một câu như vậy, càng ôm chặt nàng thêm, thậm chí còn có chút run run, hiển nhiên, hẳn đang rất khẩn trương, lại vô cùng để ý đáp án này. Mà sau khi nghe thấy câu hỏi của hắn, Lãnh Thanh Nghiên lại có chút sùng sốt một chút, nhin không được thốt ra: “Vì sao lại hỏi như vậy?” Thương Diễm Túc không có trả lời nàng, chính khẽ nắm lấy vành tai phần nộn của nàng, nói: “Nghiên nhi, trả lời vấn đề ta hỏi trước đã”. Từ vành tai truyền đến từng dòng điện khiến cho cả người nàng tê dại, khẽ rụt lại cổ, muốn tay hắn rời khỏi tai nàng. Bộ dạng hiện tại của Thương Diễm Túc cũng khiến cho nàng để ý, nhưng nàng vẫn nhẹ gạt đầu, nói: “Đúng vậy, ta thích hắn”. Dường như toàn bộ không gian đột nhiên im lặng, Thương Diễm Túc cứng đờ ngó đó, cúi đầu để không ai nhìn thấy cảm xúc trong mắt hắn, chỉ sợ cũng không ai là biết hiện tại trong lòng hắn đang thống khổ như thế nào. Nàng không hề do dự mà gạt đầu, thương tổn đối với hắn, quả thật là quá lớn. Lãnh Thanh Nghiên cũng cảm thấy không khí có điểm bất thường, đôi mày thanh tú khẽ chau, nhìn về phía Thương Diễm Túc không rõ biểu tình trong mắt hắn, chạm rãi từ trong lòng hắn đứng dậy, đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Thương Diễm Túc cũng không ngăn cản nàng nữa, tùy ý nàng rời đi, nhưng ôm ấp trống rỗng vài phần khiến tâm hắn càng thêm đau đớn, giống như cả thế giới chỉ còn lại một mình hắn vậy. Lãnh Thanh Nghiên cũng lại nhớ tới một chút sự tình kiếp trước, một lúc

lâu sau cũng không có nói điều gì, khi nàng đã bình ổn được cảm xúc quay người lại, lại phát hiện Thương Diễm Túc vẫn duy trì tư thế như ban đầu, giống như lâm vào ngủ say vậy. Trong lòng không hiểu sao lại run lên, ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao, nàng lại chủ động mở miệng nói: “Từ lần đầu tiên gặp mặt, hẳn làm cho ta có cảm giác thân thiết, thật giống như là đệ đệ của ta vậy, khiến cho ta nhìn không được lại càng thêm chú ý đến hẳn một chút”. Thương Diễm Túc vẫn như cũ đắm chìm bên trong thế giới của mình, giống như căn bản không có nghe thấy lời nói của nàng vậy, một hồi lâu sau, trong mắt đột nhiên xuất hiện một tia thần thái, nhẹ nhàng chậm chạp ngẩng đầu sợ sệt nhìn về phía bóng người đang đứng bên cửa sổ kia, trong mắt hiện lên chút sùng sốt, thì thào nói: “Đệ đệ?” Lãnh Thanh Nghiên quay người lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, giống như tự nhủ nhẹ giọng nói: “Đã từng, ta có một đệ đệ, là người thân duy nhất, cũng là người ta để ý nhất trong cuộc đời, nhưng cũng chính vì ta, mà hẳn phải chết”. Chính nàng cũng không biết vì sao lại nói ra những lời này với hắn, chỉ là đột nhiên không tự chủ được mà nói ra như vậy, sau khi nghe thấy những lời này Thương Diễm Túc cũng nhủm mày lại, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. “Mẫu thân nàng không phải chỉ sinh một nữ nhi là nàng sao? Hơn nữa cũng vì khó sinh mà mất”. Sùng sốt một chút, sau khi suy nghĩ lại cũng đã bình tĩnh một chút, đôi mày thanh tú khẽ chau lại, ngậm bực chính mình vì sao lại nói ra những lời này chứ. Cảm nhận được luồng đạo tâm mắt phía sau lưng, Lãnh Thanh Nghiên chậm rãi nắm chặt hai tay, biểu cảm trên mặt cũng đã thu lại, chậm rãi lại trở nên đạm mạc. Xoay người nhìn hẳn một cái, sau đó hướng về phía cửa đi tới, đạm mạc nói: “Người coi như ta là hồ ngôn loạn ngữ đi”. (nói nhảm) Khi nói ra như vậy, nàng cũng đã sắp đi ra đến cửa, Thương Diễm Túc nhìn theo lưng nàng, còn có giọng điệu lạnh nhạt kia, lại không hiểu vì sao, tâm tình lại tốt lên một chút, cảm giác, hẳn không có mất đi Nghiên nhi. “Nghiên nhi”. Bước chân tạm dừng một chút, nhưng nàng cũng không có xoay người lại, cứ im lặng mà đứng đó. “Hắn tên gọi là gì?” Một câu hỏi bình thường như vậy lại khiến cho Lãnh Thanh Nghiên xoay người lại nhìn hắn, nhìn hẳn bằng ánh mắt khiếp sợ, lời này của hắn là có ý gì? Chẳng lẽ hẳn lại tin tưởng lời của nàng hay sao? Làm sao có thể? Ở thế giới này, nàng chỉ đơn độc một mình, những người quen biết nàng đều biết chắc, nàng căn bản không hề có đệ đệ. Thấy phản ứng khiếp sợ của nàng khiến cho Thương Diễm Túc sùng sốt một chút, nhìn sự khiếp sợ trong mắt nàng, bên trong còn cất giấu rung động, khiến hắn không hiểu có vài phần tin tưởng lời nói vừa rồi của nàng. Đáy mắt cũng tràn ngập ý cười, ôn nhu nhìn nàng, “Nghiên nhi?” Lãnh Thanh Nghiên quay mặt đi, về mặt vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng trong ánh mắt lúc đó lại khó nén cảm động, xoay người tiếp tục hướng về phía cửa mà đi, mãi đến khi bóng nàng sắp biến mất khỏi tầm mắt, từ xa xa mới truyền đến giọng nói lạnh lùng mà đạm mạc của nàng: “Lãnh Thanh Trạch”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Mượn vài ngày

Mấy ngày sau lại giống như bình thường, hoàng hậu nương nương bên kia cũng không có động tĩnh gì, chỉ là... Lãnh Thanh Nghiên im lặng ngồi ở bên cạnh, mắt lạnh nhìn hai người trước mắt đang tranh giành không ngớt, quay đầu lại nhìn hoa sen trong hồ ngay bên lương đình, tay không tự giác mà đưa tay lên mặt sờ đoá hoa sen nơi khóe mắt. Trong khoảng thời gian từ trước tới nay, đã thật lâu rồi nàng không nghĩ đến chuyện của Mộc gia, nhưng khi thấy một hồ sen này, đột nhiên nàng cảm thấy khóe mắt ầm ầm đau, trước mắt cũng hiện lên bóng dáng của Mộc Thiên Dao có đến bảy phần giống mình. Đột nhiên phát hiện, từ sau ngày họ bắt nàng ăn Ngân Trùng Tán, người của Mộc gia cũng không có xuất hiện ở trước mặt nàng nữa, giống như cứ như vậy mà buông tha cho nàng vậy. Phát hiện ra chuyện này khiến cho Lãnh Thanh Nghiên cảnh giác lên đôi phần, mấy ngày nay, hình như nàng đã xem nhẹ rất nhiều chuyện rồi, thậm chí còn thật sự nghĩ rằng, mình đã được tự do. Nhắm mắt lại, nhẹ tay xoa cái trán, suy nghĩ hết lượt, từng chuyện tình một, mỗi một người đều hiện lên trong suy nghĩ của nàng, không chỉ khóe mắt, ngay cả đầu nàng cũng bắt đầu ầm ầm đau. Đột nhiên một giọng nói thanh thúy vang lên: “Thất tẩu, tẩu làm sao vậy?” Mờ to mắt nhìn Thập Nhất công chúa Thương Ngọc Linh trước mắt, cười khẽ một chút, lắc đầu nói: “Ta chỉ là nghĩ về một chút chuyện mà thôi”. Ở bên kia, cũng xuất hiện một người, tay nhẹ vỗ về cằm, về mặt yêu mị nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Chẳng lẽ ngươi đang nghĩ về chuyện tình người cùng vị Vương gia kia điên đảo?” Nghe vậy, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có phản ứng gì đặc biệt, ngược lại Thương Ngọc Linh lại hướng về phía Ứng Dung Kiều nói một hồi, nói: “Người thật là không biết hồ thẹn, thế nhưng lại có thể nói ra những lời như vậy được!” Ứng Dung Kiều liếc mắt xem thường Thương Ngọc Linh một cái, ngay cả như vậy, thần thái vẫn là yêu mị như cũ, như vậy thôi cũng đủ hấp dẫn nam nhân rồi. “Bản nương nương không không chấp nhặt cùng tiểu nha đầu người, người là tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu, đương nhiên sẽ không biết điều gì đi đâu cũng như vui vẻ thú vị bên trong đó!” Thương Ngọc Linh về mặt đồ bưng, nàng tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng đối với chuyện nam nữ không phải là không biết gì, nhưng nghe Ứng Dung Kiều không hề kiêng kị chút gì nói ra như vậy, đối với nàng mà nói quả thật là có chút chịu không nổi. Trùng mắt nhìn Ứng Dung Kiều, hừ lạnh nói: “Chẳng lẽ ngươi lại hiểu sao? Nghe nói cho tới bây giờ, phụ hoàng vẫn chưa có sủng hạnh người a!” Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhủm mày, nhìn về phía Ứng Dung Kiều có một tia khó nén ngạc nhiên. Chẳng qua Ứng Dung Kiều lại giống như không một chút nào để ý đến, tà nghệ nhìn Thương Ngọc Linh, nói: “Đó là bởi vì bản nương nương không có đi cầu dẫn phụ hoàng của người, nếu không phụ hoàng người cũng đã sống trong mơ mơ màng màng rồi!” “Khụ khụ!” Dù là Lãnh Thanh Nghiên, nghe thấy lời nói trắng trợn như vậy cũng không nhìn được mà bị sặc, cảm chén trà trong tay đặt lên bàn, sau đó nhìn Ứng Dung Kiều, hỏi: “Vậy sao Dung phi nương nương lại không đi cầu dẫn phụ hoàng nhỉ? Nếu như có thể được phụ hoàng sủng hạnh, địa vị của người ở trong cung cũng không giống như bây giờ”. Lấy tay khẽ quạt gió vài cái, nhìn Lãnh Thanh Nghiên trong ánh mắt có một tia quái dị, sau đó mấp mí miệng, nói: “Bản nương nương tốt xấu gì cũng là một hoa cúc khuê nữ, lần đầu tiên cũng không muốn cùng một lão nam nhân a”. (Hoa cúc khuê nữ: con gái mới lớn) “Phốc!” Thương Ngọc Linh đem toàn bộ nước trà trong miệng đều phun ra, sắc mặt đỏ bừng nhìn Ứng Dung Kiều, nữ nhân này quả thật là không biết xấu hổ, làm sao lại có thể nói ra lời nói đáng xấu hổ như vậy a? Nhưng Ứng Dung Kiều cũng không thêm nhìn đến Thương Ngọc Linh, tiến đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, thần nhiên cười, một chút yêu mị cũng không hề bỏ sót, dù cũng đều là nữ tử, Lãnh Thanh Nghiên cũng không khỏi vì nàng tán ra yêu mị như vậy mà sùng sốt một chút, cười khẽ hỏi: “Không biết Dung phi nương nương có gì chỉ giáo?” “Nếu không người đem Vương gia tướng công người cho ta mượn vài ngày đi”. Nói xong Ứng Dung Kiều còn không quên nháy mắt với Lãnh Thanh Nghiên một cái. Lãnh Thanh Nghiên lấy tay chống má, tầm mắt nhìn ra ngoài phía lương đình, giọng nói mềm nhẹ nhưng lại dị thường kiên quyết nói: “Không được”. Ứng Dung Kiều dường như đối với câu trả lời này của nàng là rất ngạc nhiên, không dám tin nhìn nàng, nói: “Bản nương nương tốt xấu gì cũng là tuyệt thế đại mỹ nhân, lại chủ động hiến thân cho tướng công Vương gia của người, vì sao người không đồng ý? Chẳng lẽ người muốn độc chiếm Vương gia tướng công hay sao?” Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhủm mày, đối với những lời này của Ứng Dung Kiều, nàng nghe thực không thoải mái, nhưng nàng còn chưa kịp nói điều gì, Thương Ngọc Linh ngồi ở bên cạnh cũng đã nhảy dựng lên, ngón tay chỉ về phía Ứng Dung Kiều, mờ to hai mắt nhìn về mặt khinh bỉ, nói: “Người thật sự là không biết xấu hổ, lại còn dám nói ra những lời đáng xấu hổ như vậy!” Đối với sự chỉ trích của Thương Ngọc Linh, Ứng Dung Kiều lại làm như không hiểu gì cả, bởi vì phong tục của Thiên Ứng quốc và Thương Lang quốc khác nhau, nên trong nhận thức của nàng, việc nàng vừa nói vừa rồi quả thực là vô cùng bình thường, không hiểu vì sao đến trong mắt Thương Ngọc Linh lại là không biết xấu hổ là gì. Khẽ

nhúu đôi mày, trong mắt hiện lên sự tức giận, mà Lãnh Thanh Nghiên đứng phía sau cũng kéo Thương Ngọc Linh lại, tầm mắt dừng lại trên người Ứng Dung Kiều, mang theo một tia cảnh cáo, nói: “Linh nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, đắc tội với Dung phi nương nương mong nương nương trăm ngàn lần không cùng nàng so đo làm gì”. Nàng cũng không muốn để cho Thương Ngọc Linh trúng độc của Thiên Ứng quốc, dù sao cũng chỉ là mở miệng nói vài câu dễ nghe, đối với nàng mà nói không có tổn thất gì. Đương nhiên, chủ yếu là vị tiểu công chúa này, làm cho nàng thực thích. Ứng Dung Kiều thu hồi tay lại, Thương Ngọc Linh cũng là bất mãn cong cong cái miệng nhỏ, không rõ vì sao thất tẩu lại nói với Ứng Dung Kiều như vậy, thật giống như là nàng nói sai vậy. Nhưng nàng vẫn nghe lời ngồi lại trên ghế đá, chính là dùng ánh mắt, hung hăng nhìn chằm chằm Ứng Dung Kiều. Cái người này thật sự là đáng ghét, vừa rồi nàng vui mừng mà không để ý đến nàng ta đi theo mình ra cung, tìm đến thất tẩu, hiện tại lại nói ra những lời nói chán ghét như vậy, đã vậy lại còn muốn nhúng chàm thất ca, hừ! Ứng Dung Kiều lại đem sự chú ý chuyển đến lời đề nghị lúc trước, nhìn Lãnh Thanh Nghiên nói: “Ngươi vì sao không đồng ý? Chẳng lẽ là sợ Vương gia tướng công ngươi sẽ bị bản nương nương mê hoặc, Sau đó sẽ không cần ngươi nữa sao?” Lãnh Thanh Nghiên ánh mắt dần dần lạnh như băng, nhưng biểu tình trên mặt cũng không thay đổi, đạm mạc nói: “Nếu đã là tướng công của ta, vậy thì mặc kệ là tâm hay thân thể của hân, đều chỉ có thể là của ta mà thôi, nếu không...” “Như thế nào?” Tay không tự chủ được nắm chặt lại, tâm không hiểu sao lại có chút hỗn độn, nhưng nàng vẫn kiên định nói: “Ta sẽ rời đi!” Câu trả lời như vậy khiến Ứng Dung Kiều sùng sốt, thậm chí ngay cả Thương Ngọc Linh cũng có chút kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt Lãnh Thanh Nghiên cũng vẫn không thay đổi, bung chén trà trước mặt lên khẽ nhấp chiếc miệng nhỏ, nhẹ giọng nói: “Ta không thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân khác cùng chung tướng công với mình, chỉ vậy thôi”. Ứng Dung Kiều khẽ hít vào một hơi, kinh nghi bất định nhìn nàng, “Chỉ vậy thôi?” (kinh nghi bất định: ngạc nhiên nghi ngờ) Tầm mắt Lãnh Thanh Nghiên nhìn lên bầu trời trong xanh, khẽ cau mày, vì sao nàng lại nói ra lời như vậy? Rõ ràng sớm hay muộn thì nàng cũng rời đi, Thương Diễm Túc thì có quan hệ gì tới nàng nữa chứ? Nhưng mà, ít nhất hiện tại, hân vẫn là phu quân của nàng, mà nàng, cho tới bây giờ vẫn là một người rất ích kỉ. Vừa nghĩ như vậy khiến cho lòng nàng thoải mái một chút, nhưng trong lòng vẫn không sao bình ổn lại như trước nữa. Mà nàng cũng không có phát hiện, ở một nơi cách đó không xa, Thương Diễm Túc đang đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn nàng, khóe miệng mang theo ý cười ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Mộc Thiên Dao trở lại

Dường như tất cả nữ tử trên đời đều có cùng một ý nghĩ như Lãnh Thanh Nghiên, nhưng ở thời đại này, có bao nhiêu người có thể thực hiện được đây? Nhất là Thương Diễm Túc là một vị Vương gia, thân phận tôn quý. Ứng Dung Kiều vẫn không thể nào tin được mà nhìn chằm chằm vào nàng, mà ánh mắt Thương Ngọc Linh nhìn nàng cũng một lần nữa thay đổi, trong mắt tràn đầy sùng bái, lời kéo cánh tay của Lãnh Thanh Nghiên hai mắt tỏa sáng nói: “Thất tẩu, muội cũng đã quyết định, về sau muội cũng sẽ tìm một người mà trong lòng chỉ có một mình muội mà thôi!” Nghe vậy, Ứng Dung Kiều liền đưa mắt nhìn Thương Ngọc Linh, trong mắt mang theo một chút hâm mộ, sau đó khẽ nhếch miệng, khinh thường nói: “U, tiểu nha đầu, muốn nam nhân a?” Lời này khiến cho Thương Ngọc Linh xấu hổ đỏ mặt, nắm ngón tay muốn đập vào Ứng Dung Kiều một cái, nói: “Ta mới không có đâu, không cho ngươi nói bậy!” “Ô ô, then quá thành giận, không phải trong lòng tiểu nha đầu ngươi có quý hay sao? Thế nào, bị ta nói trúng tâm sự rồi đi?” Tươi cười trên mặt Ứng Dung Kiều càng thêm sáng lạn, khẽ nhấp môi dưới đỏ mọng, nói, “Nói đi, tiểu nha đầu ngươi coi trọng vị ca ca nào, nói không chừng bản nương nương còn có thể giúp ngươi làm mối đâu!” “Ngươi ngươi ngươi...” Nói về tài ăn nói, Thương Ngọc Linh đương nhiên không phải là đối thủ của Ứng Dung Kiều, huống chi Ứng Dung Kiều lại không hề cố kỵ nói ra những lời như vậy, mặc kệ nói cái gì, thì sắc mặt cũng không hề thay đổi chút nào. Lãnh Thanh Nghiên nhìn hai người trước mắt lại bắt đầu khác khẩu, cũng chỉ im lặng ngồi ở bên cạnh, hiển nhiên không hề nghĩ muốn gia nhập cùng. Kỳ thật, nàng cũng không có chán ghét Ứng Dung Kiều, nếu không làm sao còn có thể ngồi ở chỗ này? Nhìn hai người trước mắt, cũng lại nhớ tới chuyện tình trong cung ngày đó. Bị coi là lễ vật đưa tới Thương Lang quốc, tuy rằng bề ngoài nàng làm ra vẻ như không để ý, nhưng đôi khi ngẫu nhiên sẽ toát ra ưu thương cùng đau lòng, chứng minh nàng đối với chuyện này là thực không muốn, chính là thân bất do kỷ. (tự bản thân không thể định đoạt) Một thiếu nữ xinh đẹp, ai lại có thể thật sự muốn gả cho một ông già đây? Tuy rằng ông già kia nhìn qua không hề già, thậm chí lại vẫn có nị lực phi phàm như trước. Thương Diễm Túc vẫn đứng yên ở nơi cũ, vốn là nghe nói Ứng Dung Kiều đến Vương phủ tìm Nghiên nhi, nên hân có chút lo lắng chạy tới đây xem sao, không ngờ trong lúc vô tình lại nghe thấy lời nói khiến hân phẫn chân hân lên, Nghiên nhi muốn độc chiếm hân, tin tức này khiến cho hân vui vẻ hẳn lên? Phía sau xuất hiện một cái bóng đen, hướng về phía Thương Diễm Túc cung kính hành lễ nói: “Tham kiến Vương gia!” Khẽ nhú mày, mang theo một chút không vui, tầm mắt lại vẫn luôn đặt trên người Lãnh Thanh Nghiên, chỉ tùy ý hỏi: “Chuyện gì?” “Đại tiểu thư Mộc gia đã quay trở lại”. Sắc mặt bỗng phát lạnh, trong mắt lại hiện lên sát khí, trầm giọng hỏi: “Đây là có chuyện gì? Mộc Thiên Dao vì sao lại quay trở về? Chuyện này xảy ra khi nào?” “Thuộc hạ cũng vừa nhận được tin tức, hình như là trở về từ hai ngày trước, Vương gia có gì dặn dò?” “Giết nàng”. “Đạ” Bóng đen kia lĩnh mệnh lui ra, Thương Diễm Túc lại đột nhiên mở miệng nói: “Đợi chút”. Nhìn bóng hình xinh đẹp bên trong lương đình, khóe miệng hiện lên mỉm cười, chậm rãi nói: “Trước không nên động đến Mộc Thiên Dao, chờ mệnh lệnh của bốn vương”. “Đạ!” Bên trong lương đình, Thương Ngọc Linh cùng Ứng Dung Kiều đang mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng đều không nhường ai, nhưng đúng lúc này, ánh mắt Thương Ngọc Linh bỗng sáng lên, vui sướng kêu: “Thất ca!” Một tiếng thất ca này khiến cho Lãnh Thanh Nghiên đang lâm vào trầm tư cũng không khỏi quay đầu lại, thì đã thấy Thương Diễm Túc đi vào đến bên trong lương đình, sùng nịch xoa xoa đầu Thương Ngọc Linh đang bám vào bên người hân, sau đó hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên đi tới. “Sao ngươi lại tới đây?” Biểu tình trên mặt Lãnh Thanh Nghiên có chút mất tự nhiên, mấy ngày nay, trong quan hệ của bọn họ hình như có gì đó qui dị, hai người giống như không biết làm như thế nào để ở chung với nhau, nhất là Lãnh Thanh Nghiên. Hơn nữa những lời vừa rồi, làm cho Lãnh Thanh Nghiên cho đến bây giờ còn có chút để ý, hiện tại lại nhìn thấy Thương Diễm Túc, nàng càng có chút khản trương khó hiểu. Ngồi xuống bên cạnh nàng, không hề cố kỵ cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: “Ta lo lắng nên tới đây xem một chút”. Ứng Dung Kiều nhìn Thương Diễm Túc, nháy nháy ánh mắt yếu mị, làm như bất mãn nói: “Vương gia, lời này của ngài là có ý gì? Chẳng lẽ bản nương nương đến Vương phủ của ngài khiến ngài lo lắng như vậy sao?” Thương Diễm Túc nhìn nàng một cái, gật đầu nói: “Dung phi nương nương quả thật không thể nào có thể làm cho người khác yên tâm”. Nghe vậy, Ứng Dung Kiều theo bản năng liền hướng về phía Thương Diễm Túc tới gần, mép váy bay lên, phần chân như ẩn như hiện, mị nhãn như tơ, không có lúc nào là không trêu chọc tâm của nam nhân, “Lời này của Vương gia, thật đúng là làm cho người ta thương tâm nha!” Vừa nói đến đó, nàng cũng đã chạy tới bên người Thương Diễm Túc, không chút do dự dựa vào người hân, bày ra bộ dáng quyến rũ xinh đẹp, chỉ sợ không có bao nhiêu người có thể chịu được dụ hoặc như vậy. Nhưng khi nàng sắp chạm vào người Thương Diễm Túc, cả người nàng đột nhiên cứng đờ, tươi cười trên mặt cũng có chút miễn cưỡng, bởi vì nàng cảm nhận được Thương Diễm Túc bên cạnh truyền ra sát khí. Thương Diễm Túc đáy mắt hàn quang thoáng hiện, khóe miệng cũng là mang theo tà tử tươi cười, nói: “Dung phi nương nương muốn câu dẫn bốn vương trước mặt ái phi của bốn vương hay sao?” Rất nhanh khôi phục lại bình thường, ngồi xuống

bên cạnh Thương Diễm Túc, hướng về phía hân nháy mắt, nói: “Có gì không thể?” Thương Ngọc Linh vọt lên phía trước, trực tiếp chen vào giữa Thương Diễm Túc cùng Ung Dung Kiều, mông uốn éo va chạm, đã đem Ung Dung Kiều đẩy ra xa Thương Diễm Túc một chút, đề phòng trừng mắt nhìn nàng, nói: “Người cách xa thất ca của ta một chút a, thất ca mới sẽ không bị người câu dẫn đâu!” Lãnh Thanh Nghiên từ đầu đến cuối vẫn im lặng ngồi đó, thậm chí khi mà Ung Dung Kiều muốn câu dẫn Thương Diễm Túc, vẻ mặt nàng cũng không thay đổi chút nào, giống như chuyện này căn bản không hề liên quan tới nàng. Nhưng khi mà Thương Ngọc Linh chen vào giữa Ung Dung Kiều cùng Thương Diễm Túc, trong mắt nàng lóe lên tia vui mừng nhưng rồi cũng lại biến mất rất nhanh. Thương Diễm Túc cúi đầu nhìn Thương Ngọc Linh, hỏi: “Linh nhi hôm nay ra cung, là có chuyện gì sao?” Vội vàng quay đầu lại nhìn Thương Diễm Túc, lắc đầu nói: “Không có chuyện nha, chỉ là muốn đến chơi với thất tẩu thôi!” Nghe vậy hân ngẩng đầu nhìn về phía Ung Dung Kiều, hỏi: “Vậy còn Dung phi nương nương thì sao? Đột nhiên đến thăm Vương phủ, không biết là có chuyện gì quan trọng a?” Khẽ sừng sốt, khẽ phe phẩy khăn lụa trong tay, mềm nhẹ nói: “Bản nương nương chính là cảm thấy trong cung rất buồn, vừa vặn gặp Thập Nhất công chúa muốn xuất cung, cho nên liền cùng theo nàng ra, cũng không có chuyện gì a”. Thương Diễm Túc khẽ miệng chậm rãi cong lên, lời kéo Lãnh Thanh Nghiên cùng nhau đứng lên, nói: “Nếu không có chuyện gì, vậy bốn vương sẽ không phụng bồi”. (phụng bồi: tiếp...) Nói xong cũng không nhìn về mặt của hai người kia, lời kéo Lãnh Thanh Nghiên đi ra khỏi lương đình. Lãnh Thanh Nghiên khó hiểu, ngạc nhiên khi thấy ngay cả Thương Ngọc Linh cũng bị hân hạ lệnh đuổi khách. Sau lưng vang lên giọng nói của Thương Ngọc Linh còn kèm theo hơi thở phì phì: “Đều là vì người đi theo đến, còn làm ra chuyện tình quá đáng như vậy, chộc giận thất ca”. Lãnh Thanh Nghiên nghiêng đầu nhìn hân, vừa vặn gặp phải ánh mắt Thương Diễm Túc đang nhìn nàng, tầm mắt hai người giao nhau, Thương Diễm Túc cười khẽ một tiếng, buông bàn tay đang nắm tay nàng ra, ngược lại lại ôm lấy eo nhỏ của nàng, nói: “Ta vừa nhận được một tin, không biết Nghiên có hứng thú hay không?” “Là cái gì?” “Mộc Thiên Dao đã trở lại”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 49: Co dẫn thật tốt

Tin tức này quá đột ngột khiến Lãnh Thanh Nghiên sững sốt một lúc sau mới có phản ứng lại, mà lúc này đây, bọn họ cũng đã rời xa khỏi lương đình một khoảng cách nhất định. Khẽ nhíu cau mày lại, nói: “Chuyện này hình như không có quan hệ gì với ta, lúc trước là Mộc gia để cho ta giả thay, cho dù Mộc Thiên Dao trở về, bọn họ nhất định cũng phải đem nàng ta giấu đi mới phải”. Dù sao đây cũng là thánh chỉ hoàng thượng tứ hôn, bọn họ lại tìm người thay thế, đây chính là tội khi quân, cho dù Mộc gia địa vị có đặc biệt, sẽ không bị tịch thu tài sản và giết cả nhà, nhưng một vài người mất đầu vẫn là rất có thể. Mà đối với việc Thương Diễm Túc biết tin tức như vậy nàng cũng không hề cảm thấy kì quái, nếu như ngay cả chuyện như vậy mà cũng không biết được, thì những năm gần đây làm sao có thể chống lại Mộc gia cho được, thậm chí vững vàng áp chế Mộc gia? Thương Diễm Túc cúi đầu nhìn về mặt bình tĩnh của nàng, sau đó nói: “Chẳng lẽ Nghiên nhi không sợ Mộc gia lại một lần nữa thay mặt đổi đào sao? Mộc Thiên Dao kia hình như có bộ dạng vô cùng giống nàng a”. “Đây hẳn là chuyện mà Vương gia phải lo lắng mới đúng, về phần ta, bất kể là ở nơi nào, cũng không có gì khác nhau”. Lời này của nàng khiến cho Thương Diễm Túc thoáng không vui, bàn tay đang đặt trên lưng nàng cũng thoáng dùng thêm sức, hỏi: “Thật sự là ở nơi nào cũng đều giống nhau sao?” “Nếu không thì thế nào?” Về mặt Thương Diễm Túc dần dần dịu đi, khẽ miệng hiện lên ý cười trừu tượng, nói: “Nhưng vừa rồi ta lại nghe có người nói, muốn độc chiếm ta nha, không biết Nghiên nhi có biết người kia là ai hay không?” Sững sốt một chút, chẳng lẽ vừa rồi hân cũng ở nơi đó hay sao? Có điều, lời kia cũng chỉ là nàng thuận miệng nói ra mà thôi, cũng không có nói người kia nhất định là hân a. Nghĩ vậy, khẽ miệng Lãnh Thanh Nghiên cũng hiện lên ý cười nhạt, nhẹ giọng nói: “Quả thật là có nghe có người nói như vậy, nhưng nàng cũng không có nói, nam nhân kia nhất định là Vương gia a, có lẽ Vương gia đã hiểu lầm đi”. Khóe miệng run rẩy, ánh mắt Thương Diễm Túc híp lại nhìn, đột nhiên dùng sức đánh lên trên mông nàng một cái, “Ba!” Lãnh Thanh Nghiên hoàn toàn không hề phòng bị khẽ kinh hô một tiếng, sau đó liền nhảy ra khỏi lòng hân, đưa tay ra ôm mông vừa bị người đánh, có chút hân hân nhìn Thương Diễm Túc. Nhìn phản ứng đáng yêu như vậy của nàng khiến cho Thương Diễm Túc thật không ngờ, tâm tình không khỏi tốt lên một chút, đưa tay thoáng nâng lên, khẽ nheo nheo, cười đến mức có điểm tà ác, nói: “Co dẫn thật tốt a, có chút ý vị a”. Nhìn động tác khẽ nheo nheo kia của hân khiến Lãnh Thanh Nghiên theo bản năng cả thân mình cứng đờ, thậm chí còn có cảm giác từ trên mông truyền đến một luồng điện, khiến toàn thân tê dại, tên khốn này! Về mặt lạnh lùng, trong mắt cũng là một mảnh hồ hững, lạnh như băng nhìn nhìn Thương Diễm Túc, nhưng có làm như thế nào cũng không thể làm cho hai má đang hồng lên trở lại như bình thường. Không khỏi lại ngậm bực trong lòng, lãnh đạm nói: “Vương gia không tiếc đối với công chúa hạ lệnh đuổi khách, đem ta đến đây, không biết là có chuyện quan trọng gì?” Thương Diễm Túc ngồi xuống lan can bên cạnh, nghiêng người dựa vào cây cột ngay đó, khẽ mắt mỉm cười nhìn Lãnh Thanh Nghiên, đưa tay đến trước mặt nàng, nói: “Nghiên nhi, lại đây”. Lãnh Thanh Nghiên cười không thêm đề ý đến hân, xoay người ngồi xuống bên cạnh một cây cột khác, cách xa khỏi Thương Diễm Túc một khoảng cách, nói: “Muốn nói cái gì, thì cứ nói thẳng”. Đối với sự không thêm đề ý của nàng Thương Diễm Túc cũng không hề buồn bực, thân thể hướng về phía nàng đi tới, rất nhanh đã ngồi xuống ngay bên cạnh nàng, nhìn thấy bộ mặt trở nên không thoải mái của nàng, mặt không khỏi càng hớn hờ thêm, giọng nói lại có chút u oán nói: “Sao Nghiên nhi lại đối với ta lạnh lùng như vậy a? Thật uổng ta cho người đi câu dẫn Mộc Thiên Dao để cưới nàng về nhà a”. “Voi ta thì có liên quan...” Vừa nói được một nửa, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại không dám tin nhìn về mặt đầy ý cười của hân, “Người nói cái gì? Là người cho người đi câu dẫn Mộc Thiên Dao?” Ở khoảng cách gần như vậy nhìn nàng, Thương Diễm Túc tâm hoa nộ phóng, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, cúi đầu hôn khẽ lên mặt nàng một cái, cười nói: “Nếu không, Nghiên nhi nghĩ Mộc Thiên Dao vì sao lại vào đúng thời điểm đó lại bỏ trốn cùng người khác chứ?” Cho dù là Lãnh Thanh Nghiên cũng không khỏi cảm thấy kinh hãi, thật không nghĩ tới chuyện Mộc Thiên Dao cũng người khác bỏ trốn, thế nhưng đều do một tay hân tạo ra, vì sao hân phải làm như vậy? Đường như nàng có điểm hiểu được nguyên nhân mà hân làm như vậy, nhưng là nàng lại không muốn thừa nhận nó. “Vi... Vì sao phải làm như vậy?” Thương Diễm Túc mỉm cười nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Đương nhiên là vì có thể đem Nghiên nhi lấy về nhà”. “Nhưng mà, vì sao?” “Bởi vì ta muốn kết hôn với nàng, từ mười ba năm trước lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của nàng, ta đã nhận định nàng chính là Vương phi của ta, hơn nữa những năm gần đây, tuy rằng nàng ở Mộc gia, nhưng bóng dáng của nàng lại chưa bao giờ rời khỏi tầm mắt của ta”. “Người...” Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên không biết nên nói như thế nào mới tốt, đột nhiên biến hóa như vậy khiến cho nàng không biết nghe theo ai, căn bản cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ như thế này, trong lúc nhất thời cũng ngăn cả người. “Người chắc chắn như vậy, nếu như Mộc Thiên Dao đào hôn, Mộc gia nhất định sẽ đề ta thay thế giả đi hay sao?” “Đương nhiên, ai bảo bộ dáng nàng cùng Mộc Thiên Dao lại có điểm giống nhau như vậy đâu? Không tìm nàng còn có thể tìm ai?” “Nếu...” “Nếu không cần thận Mộc gia tìm những người khác để giả thay, như vậy tất nhiên ta sẽ không đề cho hôn lễ được diễn ra”. Sững sờ nhìn Thương Diễm Túc, cảm giác tim đập càng nhanh, hai tay đặt trên đùi không tự chủ được mà nắm chặt quần áo, cúi đầu nhìn xuống đất, nhẹ giọng nói: “Thật sao?” “*** Trên một đỉnh núi bên ngoài kinh thành ba mươi dặm, Minh Dạ được bao bọc toàn bộ bên trong hắc bào đứng ở nơi đó, nhìn về phía kinh thành, mà ở phía sau hân, cũng là một nữ tử xinh đẹp một thân y phục màu đen. “Hiện tại chúng ta

rời đi được không? Nhờ Thanh Nghiên ở kinh thành gặp phiền toái thì làm sao bây giờ?” Nàng kia nhẹ giọng nói, bên trong giọng nói tràn đầy lo lắng. “Trần Nhiên vẫn còn ở lại kinh thành”. Ánh mắt nữ tử kia sáng lên, vẻ lo lắng trên mặt cũng không còn, khóe miệng hiện lên một nụ cười thần nhiên, gật đầu nói: “Nếu có Trần Nhiên ở đó, hẳn là sẽ không có vấn đề gì đi. Chỉ là, ta nghe nói vài ngày trước, hoàng hậu nương nương phái người chặn Thanh Nghiên, lại bị Thanh Nghiên giết hết toàn bộ, mà hai ngày sau, Mộc Thiên Dao cũng về tới Mộc gia”. Quanh thân Minh Dạ toát ra một tia dao động, thoáng nghiêng thân mình, hỏi: “Mộc gia có hành động gì không?” “Việc này cứ giao cho chúng ta xử lý đi, ngươi còn có chuyện quan trọng hơn”. Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo, một nam tử mặc trường bào màu đỏ yêu điểm xuất hiện trên đỉnh núi. Minh Dạ xoay người sang chỗ khác lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó lại quay người lại, đạm mạc nói: “Nếu Thanh Nghiên xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ”. “Yên tâm, nếu nàng xảy ra chuyện gì, chính ta cũng sẽ không bỏ qua cho chính mình”. Hắc y nữ tử nhìn người mới tới, đột nhiên nói: “Hoàng hậu bên kia hình như đang tìm kiếm thứ gì đó, ngươi lưu ý một chút đi”. “Được”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50: Gặp lại Mộc Thiên Dao

Lãnh Thanh Nghiên lạnh nhạt nhìn nữ tử giống như điên trước mắt này, đột nhiên phát hiện mình so với những người khác là thực thiện lương, bởi vì thế nhưng nàng còn có thể sinh ra đồng cảm với nữ nhân này. Hôm nay nàng vừa mới xuất môn đã gặp người của Mộc gia, sau đó thì nàng đã xuất hiện ở nơi này, mà từ khi bắt đầu đến chỗ này, căn bản nàng cũng không có nói đến nửa câu. Mộc Thiên Dao hai mắt đỏ bừng, nhìn Lãnh Thanh Nghiên trong ánh mắt tràn ngập ghen ghét, cả đời này nàng trải qua khổ cực cộng lại cũng không bằng mấy tháng này, thật vất vả mới quay trở về kinh thành, nàng sẽ lấy lại toàn bộ những thứ thuộc về mình, bao gồm cả vị tướng công quyền cao chức trọng tuần mỵ như thần kia nữa. Về mặt gần như trở nên điên cuồng, âm ngoan nhìn chằm chằm Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Đã nha đầu, bốn tiểu thư mệnh lệnh cho ngươi, lập tức rời khỏi Lạc vương phủ, đem vị trí Vương phi kia trả lại cho ta!” Lãnh Thanh Nghiên hạ mi mắt, đạm mạc nhìn nàng ta một cái, nói: “Không biết đại tiểu thư muốn ta rời khỏi Lạc Vương phủ như thế nào?” “Cái này còn phải nói sao? Đương nhiên là lập tức liền rời đi, tốt nhất là biến mất khỏi mắt của bốn tiểu thư, ngươi vốn cũng chỉ là mạo danh thế thân, chân chính Lạc Vương phi phải là ta mới đúng!” Khẽ cau mày lại, những lời này khiến lòng Lãnh Thanh Nghiên thực khó chịu, không hiểu sao đối với cụm từ mạo danh thế thân này rất là miễn cưỡng, điều này khiến cho nàng có cảm giác nàng không nên xuất hiện ở Lạc vương phủ, không nên trở thành Lạc Vương phi, cũng làm cho nàng cảm thấy trong lòng thực khó chịu. Ngón tay run rẩy vài cái, chậm rãi nắm chặt quần áo bên người, nhưng cho dù trong lòng có khó chịu đến thế nào, trên mặt lại vẫn là vẻ mặt đạm mạc như cũ, nhìn thẳng vào ánh mắt âm ngoan kia của Mộc Thiên Dao, nhẹ giọng nói: “Nếu như làm như vậy, thì tất cả mọi người sẽ biết việc giả thay”. “Như vậy thì sao nào? Ngươi vốn dĩ cũng chỉ là thay thế bốn tiểu thư xuất giá, bị mọi người biết cũng tốt, để cho tất cả bọn họ biết, ta mới chân chính là Lạc Vương phi!” Sừng sốt một chút, không biết lời nói nặng nề như vậy chỉ sợ cũng chỉ có nhân tài như Mộc Thiên Dao mới có thể nói ra thôi, khẽ nhấp môi dưới, nói: “Như vậy không biết chuyện đại tiểu thư cùng người ngoài bỏ trốn, nếu như để cho người ta biết được, thì sẽ như thế nào đây?” “Ngươi uy hiếp ta?” Mộc Thiên Dao như bị đâm phải cái đuôi mèo hoang, nhảy dựng lên hung hăng nhìn chằm chằm Lãnh Thanh Nghiên. “Không dám, ta chỉ là ăn ngay nói thật, nếu như để cho mọi người biết đến việc giả thay, tất nhiên sẽ truy cứu vì sao lại giả thay, đến lúc đó chuyện đại tiểu thư ngươi cùng người ngoài bỏ trốn sẽ bị cả thiên hạ biết”. Nghe vậy, vẻ mặt Mộc Thiên Dao không ngừng biến hóa, chậm rãi ngồi xuống, nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Chuyện này ngươi không cần xen vào, ngươi chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của bốn tiểu thư, lập tức rời khỏi Lạc vương phủ!” Kiên quyết nói xong, nhưng khó mà nén lộ ra một tia chột dạ. Lặng lẽ nhìn Mộc Thiên Dao, tâm tư xáo trộn, nếu như chuyện giả thay thực sự phát hiện, khẳng định Mộc gia khó mà thoát khỏi phải chịu tội, cho dù là xử lý nhẹ, cũng khẳng định sẽ phải chịu đã kích lớn, do đó thế lực sẽ giảm. Việc này đối với bọn họ mà nói là chuyện vô cùng tốt, bởi vì với tình huống như vậy thì bọn họ sẽ càng dễ dàng đi tìm Mộc gia báo thù, nhưng mà, cứ như vậy, khẳng định nàng cũng không thể lại tiếp tục ở trong Lạc Vương phủ nữa. Nghĩ đến đây, nàng chợt cảm thấy do dự, thậm chí trong lòng có chút đau. Hít sâu một hơi, trước mắt không thể không chế mà hiện ra hình ảnh Thương Diễm Túc, nếu nàng làm như vậy, về sau sẽ không còn được gặp hắn nữa? Cho dù gặp mặt, chỉ sợ cũng là người dung qua đường mà thôi. Áp chế cơn sóng trong lòng, sao nàng lại có thể nghĩ đến chuyện này được? Nhiều năm qua như vậy, nàng ăn nhấm đến bây giờ, là vì cái gì? Không chỉ để có được tự do, mà quan trọng hơn là muốn làm cho Mộc gia phải trả một cái giá thật lớn. Hiện tại có cơ hội tốt như vậy, vì sao nàng lại còn do dự? Vì sao từ sau khi đến Lạc Vương phủ nàng lại không có nghĩ đến biện pháp này? Mà đúng lúc này, cánh cửa ở trong phòng đột nhiên bật mở, Mộc Thiên Dao giật dử, nói giận mắng: “Nô tài lớn mặt, ngươi chán sống... Nhị ca?” Vừa nhìn thấy Mộc Ngâm Phong, vẻ mặt Mộc Thiên Dao cũng đại biến, giống như chuột nhắt thấy mèo vậy, yếu ớt khác hoàn toàn với kẻ lớn lối vừa rồi. Tầm mắt Mộc Ngâm Phong trước tiên đảo qua người Lãnh Thanh Nghiên, thấy nàng giống như bình yên vô sự mới nhẹ nhàng thở ra, quay lại nhìn về phía Mộc Thiên Dao, khẽ cau mày, giọng nói vẫn nhu hòa như trước: “Ngươi muốn làm cái gì?” Co rúm lại, đối với nhị ca của mình, Mộc Thiên Dao có một loại sợ hãi khó nói lên lời, tuy rằng từ trước tới nay hắn vẫn luôn mang bộ mặt tươi cười nhu hòa, bộ dáng tao nhã. “Nhị ca, muội...” Mộc Ngâm Phong nhìn về phía hộ vệ đứng bên này, nói thẳng: “Đưa tiểu thư trở về!” “Dạ!” Đối với mệnh lệnh của Mộc Ngâm Phong, hầu như là không có phản kháng lại, mà Mộc Thiên Dao cũng uất ức nhìn Mộc Ngâm Phong, nói: “Nhị ca, muội không quay về!” “Vậy muội muốn làm gì?” “Muội... muội còn chưa nói chuyện với nàng ta xong!” Mộc Ngâm Phong không khỏi nhíu mày, giọng nói cũng thoáng lạnh lùng một chút, nói: “Nếu muội muốn Mộc gia chôn cùng với mình, thì muội cứ tiếp tục ở lại chỗ này mà nói”. “Nhị ca...” “Trở về!” Hung hăng trừng mắt liếc Lãnh Thanh Nghiên một cái, dậm dậm chân, nhưng cũng không thể thay đổi được chuyện gì, chỉ có thể đi theo hộ vệ kia quay trở về Mộc gia, bên trong đại sảnh cũng chỉ còn hai người Lãnh Thanh Nghiên cùng Mộc Ngâm Phong. “Thanh Nghiên”. Mộc Ngâm Phong đi tới bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, ánh mắt nhìn nàng bên trong không chút che giấu tình yêu nồng nàn, hơi xin lỗi nói: “Ta cũng không biết Thiên Dao lại tìm đến nàng, đối với lời của muội ấy, nàng không cần để ở trong lòng”. “Ta biết”. Lãnh Thanh Nghiên khẽ gật đầu, sau đó xoay người đi về phía cửa. Nàng nhất định phải đối phó với Mộc gia, cho nên cũng không muốn cùng người của Mộc gia kết giao nhiều, nhất là như Mộc Ngâm Phong vậy, nàng không hy vọng cho đến ngày đó, sẽ vì bất luận kẻ nào mà lại do dự. Đã nhiều ngày rồi không gặp mặt, đối với Mộc Ngâm Phong mà nói là không lúc nào không nhớ tới nàng, luôn hy vọng nàng sẽ không dùng bộ mặt đó để đối đãi với mình. Cho dù cũng đã quen với vẻ lạnh lùng của nàng, nhưng hiện tại trong lòng lại vẫn có một chút mất mát như cũ. Bọn họ cũng đã ra khỏi nơi đó, xuất hiện ở một cái ngõ nhỏ, hai người song song đồng hành, trong lúc đó cũng không ai mở miệng nói gì. Cuối cùng hắn vẫn không nhìn được mà quay đầu lại nhìn nàng, nhìn người mà khiến hắn ngày nhớ đêm mong, giờ phút này đang đi ngay bên cạnh hắn, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác sờ không tới, vẻ mặt có chút ảm đạm, nhưng vẫn cười như ban đầu hỏi: “Mấy ngày nay, nàng khỏe không?” “Khỏe lắm”. “Lạc Vương hân...”. “Hân đối với ta cũng tốt lắm”. Sừng sốt, sắc mặt lại càng thêm ảm đạm vài phần, ôn nhu nói: “Là như vậy sao? Vậy ta cũng an tâm. Lạc Vương thân phận tôn quý, tuần mỵ bất phàm, lại tài trí hơn người, không biết là có bao nhiêu nữ tử nằm mơ được lọt

vào mắt hấn đầu”. “Ngươi muốn nói cái gì?” “Ta...” Sắc mặt mất tự nhiên, không dám trực tiếp nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nhẹ giọng nói, “Không có gì, chỉ là, ta có chút tò mò, Thanh Nghiên, đôi với Lạc Vương, có hay không... Hay không...” Hai người đều dừng chân lại, Lãnh Thanh Nghiên im lặng nhìn hấn, trong mắt hiện lên một tia mê mang cùng giấy dựa. Mộc Ngâm Phong hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt của nàng, mang theo điểm thật cẩn thận hỏi: “Thanh Nghiên, ngươi có thể hay không... hay không yêu thương Lạc Vương?” Tuy rằng nàng cũng đã đoán ra hấn muốn hỏi cái gì, nhưng khi nghe hấn trực tiếp hỏi ra như vậy vẫn làm cho nàng sùng sốt một chút, nhìn dáng vẻ khấn trương của hấn, khoe miệng hiện lên ý cười thần nhiên, mang theo điểm chua sót, gật đầu nói: “Có thể.” Biểu tình trên mặt hấn nháy mắt cứng lại, vô lực hạ mí mắt, mắt mất thật lớn cùng đau lòng đang được hấn cố gắng vui lấp. Mà vừa nói xong câu đó Lãnh Thanh Nghiên quay người lại, lơ đãng ngẩng đầu nhìn lại khiến cho nàng đông cứng tại chỗ. Cách đó không đến mười thước, Thương Diễm Túc đang nghiêng mình dựa vào tường nhìn nàng, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý và đáng ăn đòn. Hấn xuất hiện ở nơi này từ khi nào vậy kia ?

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51: Hoàng hậu nương nương cho mời

Mộc Ngâm Phong cũng đã nhìn thấy Thương Diễm Túc, trên mặt hiện lên một tia bối rối, không biết vừa rồi hấn nghe được bao nhiêu? Có thể khiến hấn hoài nghi thân phận của Thanh Nghiên hay không? Dù sao, hấn cũng không biết rằng Thương Diễm Túc đã sớm phát hiện ra chuyện Lãnh Thanh Nghiên giả thay. Về mặt của Thương Diễm Túc khiến người ta đoán không ra hấn đang nghĩ gì, ai cũng không biết trong lòng hấn suy nghĩ cái gì, chỉ là thần nhiên liếc mắt nhìn Mộc Ngâm Phong một cái, sau đó đi tới bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, không chút nào cố kỵ cầm tay nàng, nói: “Thì ra ái phi ra ngoài gặp mặt huynh trưởng a, vì sao lại không nói một tiếng với bốn vương vậy?” Đôi mày khẽ nhíu lại, nàng nghe trong giọng nói Thương Diễm Túc có một tia vui sướng cùng đắc ý, từng đợt hơi ấm truyền ra từ lòng bàn tay hấn, khiến cho nàng cảm thấy bên tai có cảm giác nóng lên. “Chỉ là trùng hợp mà gặp nhị ca mà thôi”. “Thì ra là như vậy”. Thương Diễm Túc nhìn hai lỗ tai nàng càng lúc càng hồng, tươi cười trên mặt càng thêm sáng lạn, thật vất vả mới đem tươi cười thu lại được, sau đó đem tầm mắt chuyển đến Mộc Ngâm Phong, hỏi, “Không biết nhị công tử có còn chuyện gì muốn nói với ái phi của bốn vương hay không?” Trên gương mặt Mộc Ngâm Phong cũng đã khôi phục lại vẻ tươi cười mà xa cách, nói: “Chỉ là trùng hợp gặp được, cho nên tán gẫu một chút chuyện tình mà thôi, nếu như đã gặp Vương gia ở đây, ta cũng còn một số việc, không quá rầy”. Hướng về phía Thương Diễm Túc chấp tay thi lễ, lại nhìn không được liếc mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên một cái, sau đó mới quay người rời đi, mà ngay sau khi Mộc Ngâm Phong rời đi, cũng có một bóng đen xẹt qua ngay bên cạnh, đảo mắt liền biến mất không thấy. Bên trong ngõ nhỏ cũng chỉ còn lại Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, Lãnh Thanh Nghiên không chút do dự dùng sức bỏ tay hấn ra, nhưng mà Thương Diễm Túc lại thuận thế mà tiến lên, đem cả người nàng ôm vào trong lòng, ở bên tai nàng thổi thổi hơi, ý cười nồng đậm nói: “Nghiên nhi, ta nghe được a, nàng nói nàng có yêu thương ta nha”. Dùng sức giấy dựa, muốn đẩy hấn ra, dùng biểu tình lạnh lùng để che dấu tiếng tim đập mạnh liên hồi, nói: “Ta chỉ nói là có thể, nhưng cũng không có nghĩa là hiện tại ta yêu thương ngươi”. Thương Diễm Túc tất nhiên sẽ không buông tha cho nàng, nghe thấy nàng nói vậy cũng không cảm thấy mất mát gì cả, nhìn biểu tình nhớn nhác của nàng dường như cũng chỉ ở trước mặt hấn mới biểu hiện ra, tươi cười không khỏi càng thêm sáng lạn, khẽ cắn cắn vành tai phẫn nộ của nàng, cảm nhận được thân thể của nàng bởi vậy mà run rẩy một chút, tươi cười lại càng thêm đắc ý. “Nếu Nghiên nhi đã nói như vậy, thì khẳng định là đã thích ta rồi, thế nên mới có thể nói là sẽ yêu thương ta đi, phải không?” “Không phải!” “Vậy chẳng lẽ hiện tại nàng cũng đã yêu thương ta?” “Không có!” “Vậy có nghĩa là gì?” “Ta... Ngươi cứ đi cho ta!” Thương Diễm Túc càng ôm nàng chặt thêm một chút, bàn tay cũng đã đặt phía trên mông của nàng, vỗ mạnh một cái, “Ba!” Lãnh Thanh Nghiên mở to mắt như muốn ăn thịt người đến nơi rồi, Thương Diễm Túc trực tiếp chặn lại phần mông của nàng. Lãnh Thanh Nghiên trừng to ánh mắt, hung hăng nhìn hấn, có lẽ vì nguyên nhân chột dạ, hoặc cũng có lẽ là vì cái gì khác, tóm lại hôm nay nàng, ở trước mặt hấn hoàn toàn không còn là một bộ dáng lạnh lùng cùng bình tĩnh. Ôm chặt lấy nàng, rồi cùng đi về phía Vương phủ, Thương Diễm Túc nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Nghiên nhi, ta nghĩ ta muốn nàng”. Cả người Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên cứng ngắc, tim không tự chủ được mà đập càng nhanh, sau đó cúi đầu, ghé vào bờ vai hấn, hung hăng cắn xuống. “Tê!” Tiếng hút không khí vang lên, thân thể Thương Diễm Túc nháy mắt cũng cứng ngắc lại, sau đó lại cúi đầu nhìn người trong lòng, vô nhẹ xuống mông của nàng, rồi nói, “Nghiên nhi, cẩn thận đau răng, ta sẽ đau lòng”. “...” Người trong lòng hấn cũng nhanh chóng dừng lại, đẩy mặt Thương Diễm Túc tràn đầy ý cười ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Nghiên nhi, hôm nay Mộc Thiên Dao tìm nàng là có chuyện gì?” Nghe vậy Lãnh Thanh Nghiên vẫn nhắm mắt như cũ, chỉ nhẹ giọng nói: “Nàng ta muốn ta rời khỏi Lạc Vương phủ, đem địa vị và tương công trả lại cho nàng ta”. “Vậy Nghiên nhi trả lời nàng như thế nào?” “Nàng ta muốn vậy, trả lại cho nàng cũng không sao”. “...” Khóe miệng Thương Diễm Túc thoáng run rẩy, xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, khẽ nắm lấy cằm của nàng khiến nàng nhìn thẳng hấn, nói, “Thật sao?” Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày, bày ra vẻ mặt từ chối cho ý kiến. Thương Diễm Túc lẳng lặng nhìn nàng, khóe miệng chậm rãi hiện lên mỉm cười, bàn tay nhẹ xoa xoa trên mặt nàng, ánh mắt híp lại mang theo tia nhìn nguy hiểm, ôn nhu hỏi: “Thật vậy sao?” Bắt lấy bàn tay đang tác quái trên mặt mình, thời khắc hấn trêu chọc nàng khiến hô hấp của nàng có chút khó khăn, trừng mắt liếc nhìn hấn một cái, đôi mắt đẹp mê người liếc nhìn sắc hồng trên mặt vẫn chưa thôi lui, khiến cho Thương Diễm Túc thiếu chút nữa thì không tự kiềm chế được. Sắc mặt nhận thấy phản ứng của hấn, Lãnh Thanh Nghiên vội vàng nói: “Ta còn chưa có đáp ứng nàng, thì Mộc Ngâm Phong đã tới rồi”. Câu trước khiến cho hấn cảm thấy cực kì vui vẻ, nhưng câu sau lại khiến vẻ mặt của hấn đông cứng lại, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Nếu như Mộc Ngâm Phong không có xuất hiện? Vậy nàng sẽ làm như thế nào?” “Ta làm sao mà biết?” “Nghiên nhi?” Lãnh Thanh Nghiên đem tầm mắt dời đi, nhìn về phía bên ngoài, nói: “Có người đến”. Trong mắt Thương Diễm Túc hiện lên gió lốc, đưa tay ôm lấy mặt nàng quay lại, cũng không để ý đến bước chân càng lúc càng gần kia, khẽ cắn phần mông của nàng, sau đó thoáng dùng sức, trong miệng hai người thoáng tràn ngập mùi máu tươi. Khẽ nhíu đôi mày thanh tú, cảm thấy vết thương trong miệng bị nứt mạnh, trong mắt Lãnh Thanh Nghiên lóe lên tia hàn quang, thoáng há mồm, sau đó dùng sức cắn xuống bờ môi của hấn. Quân gia đang đi tới đột nhiên lại cảm thấy lạnh cả người, dừng chân lại nhìn phía sau, nhưng cũng không có phát hiện cái gì, lắc lắc đầu tiếp tục đi về phía trước, đến trước cửa phòng kia liền dừng lại, nàng nhẹ tay gõ gõ cửa phòng, cung kính nói: “Vương gia, có công công trong cung đến đây, nói là hoàng hậu nương nương muốn mời Vương phi vào cung một chuyến”. Cửa phòng mở ra, quân gia ngẩng đầu nhìn vào sau đó lại lập tức cúi đầu, khóe miệng nhẹ nhàng mà run rẩy, dường như đang cố nén ý cười. Thương Diễm Túc đưa tay nhẹ sờ lên môi đã bị cắn chảy máu, lạnh lùng liếc mắt nhìn quân gia một cái, trong cái liếc mắt kia mười phần là cảnh cáo, sau đó nói: “Hoàng hậu nương nương? Bốn vương không biết là bà ta có chuyện gì để nói với chúng ta đây”. “Ách, việc này... công công mà hoàng hậu nương nương phái tới vẫn đang chờ ngoài phòng khách”. Khẽ nhíu mi không vui, vậy tay nói: “Đã biết, người lui xuống trước đi, lát nữa bốn vương sẽ qua đó”. “Dạ !” Dội sau khi quân gia lui ra, Thương Diễm Túc xoay người lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên đang sửa sang lại quần áo, nói: “Nghiên nhi có tính toán gì không?” Dùng trâm cố định lại tóc, sau đó đứng dậy nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Hấn là Vương gia phải có tính toán gì mới đúng”. Trần công công mà Trữ hoàng hậu phái tới đang

ngồi an vị trên ghế, quay về phía quần gia đứng bên cạnh, the the nói: “Quần gia, không biết đến khi nào Vương phi mới có thể cùng ta vào cung để thỉnh an hoàng hậu a?” Trên mặt quần gia vẫn vĩnh viễn là vẻ mặt khiêm tốn, thoáng khom người nói: “Bẩm công công, việc này lão nô cũng không biết, Vương gia chỉ nói, thỉnh công công chờ một chút “. Trần công công có chút không vui khẽ nhủ mầy, tùy tay bùng trà lên, nhấp một ngụm, khẽ ho khan vài tiếng nói: “Hoàng hậu nương nương đang chờ Vương phi đâu, còn thỉnh quần gia đi thông báo lại với Vương gia một tiếng, nếu để cho hoàng hậu nương nương chờ lâu, vậy thì thực là không được tốt”. “Công công thứ tội, Vương gia có dặn dò, công công chỉ cần chờ một lát là được “. “Lớn mật! Một quần gia nhỏ nhỏ như ngươi, mà lại dám kháng lại ý chỉ của Hoàng hậu ?” “Lão nô không dám”. Nhìn bộ dáng không ôn không hòa của quần gia khiến Trần công công khẽ nhủ mầy, thời điểm đang muốn nói tiếp gì đó, thì cũng thấy bóng Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên xuất hiện ở cửa, thấy vậy, Trần công công vội vàng đứng lên, hướng về phía hai người nghênh đón, cười nịnh hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Vương gia, Vương phi”. Thương Diễm Túc ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hần, tầm mắt đảo qua vị trí mà Trần công công vừa ngồi, đột nhiên lạnh lùng nói: “Người tới, đem kẻ nô tài không biết tôn ti, coi rẻ bốn vương này bắt lại !”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 52: Bắt mạch

Mệnh lệnh của Thương Diễm Túc vừa hạ xuống, hai thị vệ của Vương phủ đã xuất hiện bên trong phòng, một trái một phải nhắc Trần công công lên, xoay người muốn đem hần lui ra ngoài. Trần công công quá sợ hãi, vội vàng dùng sức giãy tay khỏi hai gã thị vệ kia, nói: “Vương gia, không biết nô tài đã phạm tội gì, thế nhưng Vương gia lại sai người bắt nô tài lại ?” Thương Diễm Túc lập tức đi đến vị trí mà Trần công công vừa ngồi, xoay người ngồi xuống, còn Lãnh Thanh Nghiên cũng đi đến ngồi bên cạnh hần, mắt lạnh nhìn về phía Trần công công, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi thật to gan, đừng tưởng rằng ngươi là người bên người Hoàng hậu nương nương, là có thể đến Vương phủ của bốn vương giương oai !” “Nô tài không biết, lời này của Vương gia là có ý gì ?” “Có ý gì?” Thương Diễm Túc đột nhiên cười khẽ một tiếng, đem chén trà trong tay đặt mạnh lên bàn, tùy ý để nó rơi tuột xuống đất. Chén trà rơi xuống đất vỡ tan khiến Trần công công đang khấn trương kinh sách một chút, sau đó hình như ý thức được điều gì đó, đột nhiên quỳ xuống đất, cầu xin tha thứ nói: “Vương gia tha mạng, nô tài biết sai rồi. . .” Thương Diễm Túc vẫn là bất vi sở động, lạnh lùng nhìn hần, nói: “Vị trí này cũng để cho một nô tài như ngươi ngồi lên hay sao? Hay do ngươi ở bên cạnh Hoàng hậu nương nương đã lâu, nên ngay cả bốn vương cũng không để vào mắt?” “Nô tài không dám, cho dù nô tài có gan lớn như trời cũng không dám làm như vậy, xin Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng a!” Thương Diễm Túc ngồi dựa người trên ghế, tóc dài đen như mực, trong mắt dường như có trăm ngàn loại ngọc lưu ly đang phát sáng, lại giống như vực sâu sâu không lường thấy đáy, chỉ là tùy ý ngồi ở nơi đó, lại giống như thiên thần giáng thế, khiến cho người ta nhìn không được sinh ra xúc động sùng bái. Đột nhiên giờ phút này, bên dưới dung nhan tuyệt thế kia của hần, lại ẩn ẩn tỏa mát ra uy thế bức nhân, khiến cho người ta không dám ngẩng đầu liếc nhìn hần dù chỉ một lần. Trần công công quỳ ở nơi đó, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, cả người đều cũng hơi hơi run run, thậm chí lại còn hồi hận tại sao mình lại không cẩn thận, phạm phải một sai lầm lớn như vậy, để giờ đây phải thừa nhận một cỗ áp lực lớn. Hần quả thật là đã ở bên cạnh Hoàng hậu nương nương lâu rồi, bản thân rất được Hoàng hậu nương nương tín nhiệm, thậm chí ngay cả những nương nương trong cung hần cũng không để trong mắt, thói quen như vậy dần dần được hình thành, làm cho hần xem nhẹ nơi này chính là Lạc Vương phủ, mà ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không thể không nể mặt Lạc Vương Thương Diễm Túc. Thương Diễm Túc quay đầu nhìn quần gia đang đứng bên cạnh, hỏi: “Làm thái giám trong cung vua, thế nhưng lại không biết phân biệt tôn ti, miệt thị Vương gia, đáng tội gì ?” “Bẩm Vương gia, tội này đáng chém “. Một lời này vừa nói ra, cả người Trần công công giật mình run rẩy, bỏ tới bên chân Thương Diễm Túc, the the nói: “Vương gia tha mạng, nô tài. . . Nô tài về sau sẽ không dám tái phạm, xin Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng!” Khẽ nhủ nhủ mầy, nhìn Trần công công đang ôm chân hần, nâng một chân lên liền đá bay hần ra phía ngoài, nói: “Lớn mật, ai cho phép ngươi tiếp cận bốn vương như vậy?” Hần bị Thương Diễm Túc đá một cái mà xương cốt cả người như bị rơi cả ra vậy, Trần công công giãy dụa đứng lên, một lần nữa tiếp tục quỳ trên mặt đất, dập đầu nói: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết. . .” Thương Diễm Túc lộ ra một tia cười trên tức, thần nhiên nói: “A, nếu ngay cả chính ngươi cũng đã nói mình đáng chết, vậy bốn vương cũng không có khách khí nữa “. Nghe vậy tiếng nói của Trần công công cũng dừng lại, ngẩng đầu về mặt hoảng sợ nhìn về phía Thương Diễm Túc, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt của hần thì lại cúi đầu, không dám ngẩng đầu tiếp tục nhìn hần, thân thể càng run đến lợi hại hơn, càng thêm dùng sức dập đầu. “Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng. . .” Ánh mắt của Thương Diễm Túc càng thêm sắc bén, hướng về phía hai thị vệ đang đứng ngoài cửa nói: “Kéo xuống!” “Dạ!” Nhận được mệnh lệnh, hai gã thị vệ kia không chút do dự, đi lên phía trước kéo Trần công công đứng lên, sau đó lôi hần xuống phía dưới. Khí thế như vậy, linh hồn nhỏ bé của Trần công công bị dọa đến khiếp sợ, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, thế lương kêu to nói: “Vương gia, ngài không thể chém đầu nô tài, Hoàng hậu nương nương còn đang đợi nô tài về phục mệnh. . .” “Bốn vương sẽ tiến cung gặp Hoàng hậu nương nương, thuận tiện sẽ nói luôn chuyện của ngươi “. “Không, Hoàng hậu nương nương nằng. . .” “Ầm!” Bên trong đại sảnh đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, chỉ thấy Thương Diễm Túc đánh một chưởng xuống bàn khiến chiếc bàn vỡ tan tành, mà Thương Diễm Túc cũng đã đứng lên, vẻ mặt hàn sương, lạnh giọng nói, “Hoàng hậu nương nương thì liên quan gì tới bốn vương? Nếu ngươi không phải nô tài bên người Hoàng hậu, bốn vương cũng sẽ không có bắt ngươi đâu!” Nghe vậy, cả người Trần công công xụi lơ xuống, đề tùy ý hai gã thị vệ kéo ra ngoài, ngay cả một chút khí lực cũng không còn. Thương Diễm Túc sắc mặt âm trầm nhìn phương hướng Trần công công vừa được kéo ra, trên người tỏa mát ra hàn khí lạnh như băng. Lãnh Thanh Nghiên nghiêng người nhìn hần, lại cúi đầu nhìn chiếc bàn đã bị hần biến thành ngàn mảnh vỡ, khẽ thở dài một tiếng, đứng lên đi đến bên cạnh hần, nhẹ nhàng nắm chặt lấy bàn tay của hần. Cảm nhận bàn tay nhỏ bé cùng mềm mại, còn có cảm giác mát mát, khiến Thương Diễm Túc cả người chấn động, hơi thở rét lạnh trên người cực nhanh được thu lại, quay đầu lại nhìn nàng có chút không dám tin. “Nghiên nhi?” Lãnh Thanh Nghiên thoáng sùng sốt, sau đó đột nhiên buông tay hần ra, trên vẻ mặt có chút chật vật, trên mặt cũng hiện lên một tia xấu hổ, lại ra vẻ lãnh đạm nói: “Khi nào thì tiến cung?” Phản ứng của nàng như vậy khiến Thương Diễm Túc sùng sốt một chút, khó hiểu nhìn nàng, sau đó khoe miệng cong lên một độ cong nhu hòa, cảm nhận được động tác này của nàng là trong vô thức? Vẻ mặt của Thương Diễm Túc khiến Lãnh Thanh Nghiên có chút xấu hổ, không tự chủ mà làm ra một số động tác đặc thù của nữ nhân, đưa tay đến bên hông Thương Diễm Túc néo mạnh vài cái. “Tê!” Thương Diễm Túc cảm thấy trước mắt đều biến thành một màu đen, vội vàng giữ lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, cả hai người cũng đều sợ sệt nhìn đối phương, Lãnh Thanh Nghiên vội vàng thu tay lại, Thương Diễm Túc vì không chú ý nên đã để bàn tay của nàng thoát khỏi tay mình. Tươi cười trên mặt Thương Diễm Túc càng thêm đặc ý, đem Lãnh Thanh Nghiên đang đỏ bừng mặt ôm vào trong lòng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đặt ở bên hông, biểu tình trên mặt biến hóa khôn lường, lại tràn ngập u oán nhìn nàng, nói: “Nghiên nhi, đau quá a, nàng xoa xoa giúp ta đi “. Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên cảm thấy cả người đều phát lạnh, nhìn không được liền run run vài cái, dùng sức giãy ra khỏi vòng ôm của hần lại khẽ nhủ mầy không vui nhìn hần, khóe mắt thấy quần gia cùng hạ nhân trong phòng đang yên lặng đi về phía cửa, khóe miệng kéo nhẹ, lạnh lùng

nói: “Có thể tiến cung chưa “. Tiến cung, dĩ nhiên đó là phương pháp tốt nhất mà hiện tại nàng tìm được để tránh né khỏi Thương Diễm Túc, hành vi vừa rồi, nàng không thể nào mà tự mình giải thích được, điều này khiến cho nàng hốt hoảng, hay là chốt dạ. Trần công công bị đưa vào bên trong đại lao, ngồi bên trong nhà lao tối tăm, Trần công công cảm thấy cực kì áp lực, còn có sự sợ hãi khi đối mặt với tử vong. Hắn đã sớm biết, Lạc Vương gia cùng Hoàng hậu nương nương thủy hỏa bất dung, vậy mà hắn lại nghĩ mình là người thân cận bên người Hoàng Hậu nương nương lại ở bên trong Vương phủ không biết tốt xấu. (thủy hỏa bất dung : nước với lửa không thể nào dung hòa) Nghĩ đến mình sắp sửa phải gánh lấy hậu quả, Trần công công liền cảm giác được cả người lạnh lẽo, hắn bị nhốt vào trong này, chỉ sợ ngay cả Hoàng hậu nương nương muốn cứu hắn, cũng hữu tâm mà vô lực! Sợ hãi qua đi, Trần công công rốt cục cũng nghĩ cẩn thận đến hành vi của mình lúc trước là ngu xuẩn đến mức nào, có thể được Trữ hoàng hậu tin nhiệm, tất nhiên hắn không phải người vụng về, nhưng trong nhất thời lại không chú ý rằng đây là Lạc Vương phủ, mà không phải là phủ đệ của Vương gia khác. Lạc Vương gia nhất định là sẽ không dễ dàng buông tha hắn, thậm chí hắn có khả năng sẽ trở thành nguyên nhân khiến Hoàng hậu nương nương gặp nguy, tuy rằng hắn biết Hoàng hậu nương nương sẽ không thấy hắn chết mà không cứu, nhưng quan trọng là hiện tại nếu như Hoàng hậu nương nương không cứu hắn ra ngoài sớm, thì hắn làm sao có thể sống sót trong tay Lạc vương được. Hai tay nắm lấy cửa thiên lao, hướng về phía thị vệ Vương phủ đang đứng bên ngoài cười nói: “Thị vệ huynh đệ, ta là tổng quản trong cung, hiện tại ta có thể phiền ngươi đến Lô Vương phủ gặp Lô Vương nói chuyện được hay không ?” Hai gã thị vệ quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, một người trong đó nói : “Vương gia dặn dò, chuyện của công công Vương gia sẽ tự mình nói với Hoàng hậu nương nương, không cần công công phải lao sức lo lắng “. Mặt khác nhũ mày, dường như nghĩ tới điều gì đó, có chút chán ghét liếc mắt nhìn Trần công công một cái, than thở nói: “Ai là huynh đệ của ngươi? Ta mới không cần làm huynh đệ với một tên bất nam bất nữ như ngươi đâu “. Trần công công nghe vậy một hơi nghẹn ở trong lòng, về mặt tức giận đỏ bừng, lại ngờ ngác nói không nên lời, thậm chí còn bối rối vì quên đi ý định ban đầu khi nói chuyện với hai gã thị vệ này. Tên thị vệ đang than thở kia thực vô tội nhìn hắn một cái, sau đó quay đầu đi về phía hắn nhếch miệng cười quái dị, đồng thời dùng ngón tay chỉ vào “huynh đệ” của mình, khẽ vuốt tóc, dường như thể mới ý thức được vừa rồi hắn nói cái gì. Bị nói như vậy, Trần công công tất nhiên cũng không còn tâm tư nào mà đi nói chuyện với hai người này nữa, quay lại trong góc ngồi, nghĩ biện pháp khác, nếu không, cũng chỉ có thể ngồi chờ chết.*** Đây là lần thứ ba Lân Thanh Nghiên tiến cung, hai người chậm rãi đi về phía Phụng Nghi cung, nhưng vừa mới tiến cung không được bao lâu, cũng đã có một vị công công xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Cung kính hành lễ với hai người bọn họ, nói: “Nô tài thỉnh an Vương gia Vương phi”. Khẽ nhún đôi mày lại, Thương Diễm Túc trong mắt hiện lên một tia không vui, lãnh đạm nói: “Đứng lên đi, không biết Tiết công công ngăn cản đường đi của bốn vương, là có gì chuyện gì quan trọng?” “Vương gia thứ tội, nô tài phụng khẩu dụ của Hoàng thượng, thỉnh Vương gia đi đến ngự thư phòng một chuyện”. “Chuyện gì?” “Nô tài không biết”. Tiết công công này là tổng quản triều đình, đã đi theo bên người Thương Lang Hoàng được vài thập niên, cơ hồ có thể nói là người được Thương Lang Hoàng tin nhiệm nhất. Hắn cùng Trần công công có chút bất đồng, hắn cũng không có ý vào sự tín nhiệm của Hoàng thượng mà gây sóng gió trong cung, trên cơ bản, hắn là người có đủ tư cách để làm tổng quản trong hoàng cung này, hết thảy đều lo nghĩ cho Hoàng thượng. Khiến cho ngay cả Thương Diễm Túc, quan hệ với Hoàng thượng không được tốt cho lắm, nhưng đối với Tiết công công này thái độ cũng không thể nào mà ác liệt được, khi hắn còn nhỏ, Tiết công công chăm sóc hắn không ít, quan trọng là, hắn đối với Lưu hoàng hậu cũng vô cùng kính trọng. Thương Diễm Túc quay đầu nhìn Lân Thanh Nghiên, trong mắt mang theo câu hỏi, Lân Thanh Nghiên thấy thế khẽ gật đầu, nói: “Yên tâm đi, Hoàng hậu nương nương hẳn là sẽ không gây khó dễ cho ta”. Tiết công công nghe vậy ngẩng đầu, cười nói: “Vương phi nói đúng, nếu Hoàng hậu nương nương đã mời Vương phi đến, vậy khẳng định sẽ không gây khó dễ cho Vương phi đâu, nếu không cũng không để người khác mượn cơ hội này mà nói gì đâu”. “Tiết công công thật là hiểu biết”. Một câu như vậy cũng đủ khiến cho Tiết công công lạnh đến rùng mình, vội vàng hướng về phía Thương Diễm Túc cười trừ nói: “Vương gia nói quá lời, nô tài chỉ là trùng hợp gặp Trần công công xuất cung mà thôi, nên mới biết Vương gia cùng Vương phi sẽ có chuyện mà vào cung”. Thương Diễm Túc cũng không nói thêm điều gì, xem như chấp nhận lời giải thích này của hắn, về phần tin tưởng bao nhiêu, chỉ sợ cũng chỉ có mình hắn biết mà thôi. Ở bên tai Lân Thanh Nghiên nhỏ giọng dặn dò vài tiếng, sau đó buông bàn tay khỏi vòng eo nhỏ bé của nàng, xoay người đi về phía ngự thư phòng. Tiết công công thoáng khom người hành lễ với Lân Thanh Nghiên, sau đó cũng chậm rãi lui ra, sau khi xoay người, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, không khỏi khẽ thở dài, giống như là có rất nhiều điểm bất đắc dĩ. Lân Thanh Nghiên nhìn theo bóng hai người đã biến mất khỏi tầm mắt của nàng, sau đó xoay người, đi về phía Phụng Nghi cung của Trữ hoàng hậu. Bên trong Phụng Nghi cung, Trữ hoàng hậu đang ngồi ngay ngắn trên ghế phụng, nhìn bóng dáng nhẹ nhàng như tiên từ bên dưới, chỉ tùy ý đứng bên dưới đó thôi, lại không biết vì sao khiến cho Trữ hoàng hậu đang ngồi bên trên sinh ra một loại cảm giác ngưỡng mộ, điều này khiến bà ta rất không thoải mái. Tầm mắt nhìn xuyên thấu qua thân thể của nàng, nhưng lại cũng không có nhìn thấy bóng người mà bà ta muốn thấy, không khỏi hỏi: “Lạc Vương phi, không biết vì sao Trần công công không cùng ngươi quay lại phục mệnh với bản cung?” “Bẩm Hoàng hậu nương nương, Trần công công bởi vì chộc giận Vương gia, chỉ sợ là không về được”. “Cái gì?” Nghe vậy, Trữ hoàng hậu lập tức từ trên ghế ngồi đứng bật dậy, về mặt tức giận nhìn Lân Thanh Nghiên, sắc mặt cũng đột nhiên trở nên âm trầm, từ khi bà tiến cung, Trần công công vẫn luôn đi theo bên người bà, đó là người mà bà tín nhiệm nhất, không ngờ lại bị Thương Diễm Túc bắt lại. Chậm rãi ngồi lại chỗ cũ, nhìn Lân Thanh Nghiên về mặt không ngừng biến ảo, sau một lúc lâu sau mới nhẹ giọng hỏi: “Không biết Trần công công đã phạm tội gì, thế nhưng lại chộc giận đến Lạc Vương gia ?” Vừa mới tiến vào bên trong Phụng Nghi cung, Lân Thanh Nghiên cũng đã quan sát hết thảy mọi chuyện, đây rõ ràng là một năng đến để gây chuyện, Lân Thanh Nghiên cũng không có để trong mắt, điều khiến cho nàng để ý nhất là bóng người giấu mình trong bóng tối kia. Tuy rằng cho đến bây giờ nàng vẫn không biết người kia giấu mình ở nơi nào, nhưng dựa vào cảm giác của mình, nàng biết trong một nơi nào đó ở Phụng Nghi cung này, có cất giấu một cái thủ không hề thua kém nàng. Điều này khiến lòng nàng nổi lên một cảm giác nguy hiểm, có điều cũng chỉ có một chút mà thôi, nghe thấy câu hỏi của Trữ hoàng hậu, nhẹ giọng đáp lại: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, bởi vì Trần công công miệt thị Vương gia, thế nhưng dám ngồi lên vị trí của Vương gia, cho nên Vương gia giận dữ sai người bắt hắn lại, đợi sau khi hỏi phủ sẽ xử lý”. Trữ hoàng hậu khẽ nhún mày, lẳng lặng suy tư, tầm mắt vẫn luôn dừng lại trên người Lân Thanh Nghiên, tinh tế đánh giá cử chỉ cùng phản ứng của nàng. Nhưng lại khiến cho bà ta thực thất vọng, Lân Thanh Nghiên vẫn cứ lặng im đứng ở nơi đó, về mặt lạnh nhạt, dường như mọi việc chung quanh không hề có quan hệ gì với nàng, hoặc là, đối với vị hoàng hậu này, căn bản cũng không để vào trong mắt. “Những gì Lạc Vương phi nói là sự thật ?” “Thiên Dao không dám lừa gạt nương nương”. Tự xưng như vậy khiến cho Lân Thanh Nghiên có chút u ám, nhưng cũng không nghĩ ra cái nào tốt hơn, nếu đã gọi bà ta là Hoàng hậu nương nương mà không phải mẫu hậu, vậy thì nàng cũng không thể xưng là nhi thần hay con dâu được, đương nhiên, nếu không muốn bị chết một cách khó coi, thì nàng cũng không thể tự xưng là Lân Thanh Nghiên. Trữ hoàng hậu hí mắt lại nhìn, trên người tán mát ra uy thế bức nhân, xen lẫn nhàn nhạt hàn khí, thân mình tựa vào trên ghế, nhìn Lân Thanh Nghiên nói: “Nếu quả thực là như vậy, Trần công công này quả thực là quá lớn mật, thỉnh Lạc Vương gia giao hắn lại cho bản cung, bản cung nhất định sẽ trừng phạt hắn thật nặng”. Khóe miệng Lân Thanh Nghiên hiện lên ý cười nhạt nhẽo, về mặt lại vẫn không hề có biểu hiện gì, chỉ nói: “Nương nương thứ tội, Trần công công là Vương gia sai người giam giữ, Thiên Dao không thể đem Trần công công giao cho hoàng hậu nương nương. Nương nương xin yên tâm, tin tưởng rằng Vương gia sẽ tự mình xét xử Trần công công, sẽ không khiến nương nương phải lao tâm “. Nghe vậy, trong mắt Trữ hoàng hậu đột nhiên phát lạnh, hiện lên một tia sát khí, trầm giọng nói: “Lớn mật! Chẳng lẽ ngươi dám cãi lại mệnh lệnh của bản cung ?” “Không dám, chỉ là mệnh lệnh của nương nương Thiên Dao khó lòng mà tòng mệnh, thậm chí ngay cả vị trí giam giữ Trần công công ở đâu Thiên Dao cũng không biết, vậy làm sao có thể đem Trần công công giao cho Hoàng hậu nương nương được?” Lân Thanh Nghiên không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn Trữ hoàng hậu, ánh mắt đậm đặc, lại khiến cho Trữ hoàng hậu cảm thấy một trận áp lực khó hiểu. Trong lòng không khỏi căng thẳng, nhìn ánh mắt hờ hững kia nhưng lại khiến cho bà ta cảm thấy áp lực, ánh mắt Trữ hoàng hậu hí lại, sau đó về mặt đột nhiên thả lỏng, khẽ cười nói: “Nếu là như vậy, vậy bản cung sẽ không khó xử Vương phi, chuyện này bản cung sẽ tự mình nói với Lạc Vương gia “. “Tạ hoàng hậu nương nương thông cảm”. “Ừ, hôm nay bản cung cho mời ngươi đến, kỳ thật cũng không có chuyện

gi, chỉ là Lạc Vương phi gả vào Hoàng gia đã nhiều ngày, vậy mà lại chỉ mới gặp có hai lần, khiến cho bản cung muốn biết thêm một chút chuyện về người cũng khó a”. “Hoàng hậu nương nương thứ tội, sau này Thiên Dao nhất định sẽ tiến cung nhiều hơn để thỉnh an Hoàng hậu nương nương”. “Tốt, vậy bản cung sẽ chờ người a !” Trữ hoàng hậu nói xong, trên mặt mang theo tia âm trầm, trong mắt hiện lên tia tính toán cùng âm trầm. Lãnh Thanh Nghiên dường như cũng không có nhìn thấy điều đó, sau đó thoáng khom người, nói: “Dạ”. Trữ hoàng hậu vừa lòng nở nụ cười một chút, đột nhiên khẽ thờ dài, nói: “Bản cung cũng coi như là nhìn Lạc vương gia lớn lên, tuy rằng hẳn vẫn có thành kiến sâu sắc với bản cung, nhưng bản cung vẫn luôn luôn coi hắn là con của mình, thấy hắn tốt cuộc thì lấy Vương phi, trong lòng bản cung thực sự là vui mừng thay hắn”. Những lời này, cùng về mặt bà vô cùng hòa hợp, nếu là những người không biết chuyện nghe thấy được những lời này, có lẽ thật sự sẽ tin tưởng đi. Lãnh Thanh Nghiên khoe miệng khẽ mỉm cười, vẫn thuận theo đứng ở nơi đó, nhẹ giọng nói: “Hiện tại Vương gia còn không có suy nghĩ cẩn thận, đợi sau khi ngài ấy suy nghĩ cẩn thận, nhất định cũng sẽ đối đãi với Hoàng hậu nương nương như là với mẹ ruột của mình vậy”. “Hy vọng là như vậy đi ! A, đúng rồi, nghe nói thân mình người không được tốt cho lắm, không biết hiện tại đã tốt hơn chưa?” Đồng tử Lãnh Thanh Nghiên thoáng thu nhỏ lại, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục lại bình thường, cười nhẹ nói: “Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, chỉ là không may nhiễm phong hàn, cũng đã sớm khỏi rồi”. Cho tới bây giờ thân thể nàng vẫn tốt lắm, trừ hai lần trước, hẳn là không có người nào biết mới phải, vậy vì sao hiện tại Hoàng hậu nương nương lại hỏi ra như vậy ? Nghe nói? Lại không biết là nghe ai nói? Nhưng mà đối với câu trả lời của Lãnh Thanh Nghiên, Trữ hoàng hậu lại không có vừa lòng, đưa mắt về phía nữ tử đứng bên cạnh, sau đó lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên nói: “Chuyện sinh bệnh này không thể làm qua loa được, rất nhiều bệnh nặng mà nhìn bên ngoài không biết đâu. Vậy đi, vừa vặn Vương thái y còn ở trong này, để hắn tới bắt mạch giúp người đi”. Lời Trữ hoàng hậu vừa hạ xuống, một người mặc Thái y phục xuất hiện bên trong Phượng Nghi cung, đoán rằng đây chính là vị Vương thái y mà Trữ hoàng hậu đã nói. Lãnh Thanh Nghiên hướng về phía thái y kia gật đầu xem như chào hỏi, sau đó quay lại nhìn Trữ hoàng hậu, nói: “Dạ tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, có điều Thiên Dao quả thật đã khỏi hẳn, không cần làm phiền đến Vương thái y”. Hành vi của Trữ hoàng hậu đã khiến cho Lãnh Thanh Nghiên đề phòng, làm sao có thể để người khác đến bắt mạch cho mình được? Về mặt vẫn đạm mạc như cũ, thân nhiên nhìn Trữ hoàng hậu, chỉ là ánh mắt như vậy lại khiến cho Trữ hoàng hậu sinh ra cảm giác cực kì không thoải mái. Không vui lắm nhũn nầy, đối với ánh mắt như không thêm để ý tất cả của Lãnh Thanh Nghiên khiến cho Trữ hoàng hậu thực không hài lòng, có điều Lãnh Thanh Nghiên cự tuyệt khiến cho nàng càng thêm tin tưởng vào chuyện kia, không khỏi tươi cười đầy mặt, nói: “Làm sao có thể như vậy chứ, bản cung cũng là quan tâm người, chẳng lẽ người lại không muốn nhận hay sao ?” “Thiên Dao không dám, chỉ là không dám làm phiền Hoàng hậu nương nương, cùng Vương Thái y”. Nhìn thấy ánh mắt của Lãnh Thanh Nghiên, Vương thái y đột nhiên rung mình một cái khó hiểu, theo bản năng lui về phía sau từng bước, hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên vừa cười vừa nói: “Có thể bắt mạch cho Vương phi, đó là vinh hạnh của vị thần, sao dám nhận hai chữ làm phiền này được chứ?” “Đúng vậy, có thể bắt mạch giúp cho Vương phi, đó là phúc ba đời tu luyện của hắn, nếu chữa bệnh tốt, bản cung sẽ có thưởng!” “Vi thần tạ ơn Hoàng hậu nương nương!” Nhìn hai kẻ người xướng người họa kia, Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhủ mảy mai, xem ra Hoàng hậu nương nương quyết ý muốn biết thể trạng của nàng đây, mà Vương Thái y hiển nhiên cũng chính là người của Hoàng hậu. Hiện tại, dường như nàng lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Bắt mạch? Ánh mắt Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên lóe sáng, khoe miệng không khỏi hiện lên mỉm cười, hướng về phía Trữ hoàng hậu nói: “Nếu Hoàng hậu nương nương đã quan tâm tới Thiên Dao như vậy, vậy Thiên Dao cũng là cung kính không bằng tuân mệnh”. Thấy nàng đột nhiên thay đổi khiến cho Vương thái y cùng Trữ hoàng hậu đều cảm thấy sững sốt, Trữ hoàng hậu lập tức ra hiệu cho Vương Thái y, nói: “Một khi đã như vậy, Vương Thái y, người đứng đó thất thần cái gì? Còn không mau bắt mạch giúp Vương phi đi?” “Dạ”. Sau đó Vương Thái y đi đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, cung kính hành lễ, nói, “Vương phi, thỉnh!” Nhìn hắn một cái, sau đó Lãnh Thanh Nghiên xoay người bước về chiếc ghế bên phải ngồi xuống, đưa tay đặt nhẹ lên cạnh bàn, Vương Thái y cũng cẩn thận ngồi xuống ghế bên cạnh, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên cổ tay nàng. Cẩn thận bắt mạch, đột nhiên sắc mặt Vương Thái y đại biến, ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, thậm chí quên mất là động tác này thất lễ như thế nào, trong mắt tràn ngập bất khả tư nghị, không dám tin. (bất khả tư nghị: không hiểu, không dám tin) Lãnh Thanh Nghiên chợt sáng giọng, vung tay đem bàn tay còn đặt trên cổ tay mình hất ra, quát: “Lớn mật!” Thấy ánh mắt tinh quang của Lãnh Thanh Nghiên, Vương Thái y lại rung mình một cái, cũng nhờ vậy mà tỉnh táo lại, vội vàng từ trên ghế quỳ xuống đất, quỳ gối trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, run giọng nói: “Thần đắc tội Vương phi, tội đáng chết vạn lần, mong Vương phi thứ tội!” Trữ hoàng hậu thấy vậy cũng chen vào nói, dùng sức vỗ xuống tay vịn ghế, nhìn Vương Thái y lớn tiếng quát: “Người thật to gan, Vương phi ngọc dung là để cho người nhìn thẳng được hay sao? Người tới a, đem tên lang băm cả gan làm loạn này kéo xuống dưới cho bản cung!” Rất nhanh liền có mấy thái giám xuất hiện ở phía sau Vương Thái y, kéo hắn đi ra ngoài, nhìn Vương Thái y đang cầu xin tha thứ, khoe miệng Lãnh Thanh Nghiên hiện lên ý cười trào phúng, chậm rãi thu tay lại, xoay người hướng về phía Hoàng hậu nương nương thoáng thi lễ, nói: “Thiên Dao đáng chết, khiến cho Hoàng hậu nương nương gặp phải chuyện không thoải mái như vậy”. Trong mắt Trữ hoàng hậu lóe ra tinh quang, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy tươi cười hiền hòa, nói: “Lạc Vương phi không cần đa lễ, đều là do tên lang băm chết tiệt kia, dám mạo phạm người, bản cung tất nhiên sẽ không tha cho hắn!” “Tạ nương nương”. Trải qua việc này, hình như bà ta cũng có chút mệt mỏi, khẽ thờ dài, nói: “Ai, ban đầu bản cung chỉ là nghe nói người thân mình không được khỏe, lại lâu rồi cũng chưa có gặp người, cho nên muốn gọi người đến nói một chút chuyện nhà, đồng thời cũng khám bệnh cho người, không ngờ lúc nà lại xảy ra chuyện như vậy, ah!” “Thiên Dao khiến cho nương nương không vui, thỉnh nương nương thứ tội”. Mỉm cười một chút, dường như rất là hiền hòa nói: “Được rồi, việc này cũng không trách người được, chính là xảy ra chuyện như vậy, bản cung có chút mệt mỏi”. Khẽ nhủ mảy, Trữ hoàng hậu lần này muốn nàng tiến cung thể nghiệm chỉ là để biết được thể trạng của nàng? Nghĩ đến đây, mỉm cười nơi khoe miệng Lãnh Thanh Nghiên càng lúc càng rộng, sau đó hướng về phía Trữ hoàng hậu nói: “Nếu nương nương mệt mỏi, Thiên Dao cũng không dám tiếp tục quấy rầy nương nương, trước hết xin cáo lui”. “Được, xuống đi”. “Dạ, Thiên Dao cáo lui”. Đứng ngoài cửa Phượng Nghi cung, hít sâu một ngụm không khí mới mẻ trong lành, Lãnh Thanh Nghiên thoáng nghiêng người liếc mắt nhìn lại Phượng Nghi cung, lộ ra một tia tươi cười giảo hoạt, lập tức sững sốt, đưa tay vỗ nhẹ hai má của mình, khôi phục lại vẻ mặt, nhìn trái nhìn phải, sau đó xoay người đi về phía ngự thư phòng. Bên trong Phượng Nghi cung, đợi đến khi Lãnh Thanh Nghiên rời khỏi, Trữ hoàng hậu lập tức liền khôi phục tinh thần, ánh mắt nhìn người bên cạnh, nói: “Đề cho hắn vào đi”. Vị Vương Thái y bị kéo xuống lại bình yên xuất hiện trước mặt Trữ hoàng hậu, trên mặt hẳn vẫn đầy ngạc nhiên cùng nghi ngờ, run rẩy hành lễ nói: “Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương”. “Miễn miễn, chuyện bản cung giao cho người điều tra như thế nào?” Nghe vậy, Vương Thái y nhìn không được run run, “Bùm” một tiếng quỳ gối xuống đất, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ, nói: “Vi thần... Vi thần cái gì cũng đều không có điều tra ra”. “Người nói cái gì?” “Nương nương tha mạng, thật sự là bởi vì... Bởi vì Vương phi nàng... Nàng thể nhưng không... Không có tâm mạch... tâm mạch không đập!” Trữ hoàng hậu giật mình ngay tại chỗ, về mặt kinh nghi nhìn Vương Thái y, sau một lúc lâu mới thở ra một hơi, một lần nữa quay trở về ngồi trên ghế, thì thào nói: “Điều đó không có khả năng, một người làm sao mà tâm mạch lại không động, nếu không nàng ta sao sống được?” Nơi khoe mắt nhìn thấy bóng người bên cạnh, về mặt Trữ hoàng hậu nghiêm lại, sau đó hướng về phía Vương Thái y nói: “Đã không còn chuyện gì của người nữa, đi xuống đi”. “Dạ, vi thần cáo lui”. Lại cho toàn bộ thái giám cùng cung nữ bên cạnh lui xuống, bên trong cung điện cũng chỉ còn một mình Trữ hoàng hậu, không đứng, phải nói là hai người. Một bóng người màu tím xuất hiện ngay trước mặt Trữ hoàng hậu, cười nói: “Hoàng hậu nương nương yên tâm, nếu muốn đình chỉ tâm mạch đập trong một khoảng thời gian ngắn đối với cao thủ mà nói là chuyện bình thường, cho nên Lạc Vương phi khẳng định là không muốn cho chúng ta biết thân thể của nàng, điều này cũng chứng minh thân thể của nàng cũng không phải là hoàn hảo như nàng nói đâu?” Nghe thấy như vậy, Trữ hoàng hậu thoáng nhẹ nhàng thở ra, khẽ gật đầu nói: “Thì ra là có thể khống chế không cho tâm mạch đập, quả nhiên là thần kỳ, thật không ngờ là Mộc Thiên Dao này lại có tài cán như vậy”. “Hoàng hậu nương nương nghĩ sai rồi, nàng chính là đại tiểu thư Mộc gia, sao có thể không có chút võ phòng thân chứ?” “Điều này cũng đúng, nhưng mà, nàng làm như vậy lại càng chứng minh thân thể nàng có vấn đề, xem ra, thật sự có thể tin tưởng chuyện người nói nàng trúng độc rồi”. “Hoàng hậu nương nương minh giám, tại hạ cũng không có dám lừa gạt ngài nha !” Theo như những gì hai người này nói chuyện với nhau,

không khó để nhận ra, Trữ hoàng hậu quả nhiên đã biết chuyện Lãnh Thanh Nghiên bị trúng độc, hơn nữa, chuyện này cũng là do vị tử y nam tử này nói ra. Lãnh Thanh Nghiên đi đến trước ngự thư phòng, liền đứng lại ngoài cửa chờ Thương Diễm Túc bước ra, nàng cũng không hề có ý muốn đi vào bên trong quấy rầy, dĩ nhiên nàng cũng không hề biết, bên trong ngự thư phòng giờ phút này, đang diễn ra một màn chiến tranh hỏa bạo, mà lại là vì nàng. Có điều cũng không có ai biết tình huống bên trong ngự thư phòng lúc này là như thế nào, ngay cả Tiết công công cũng bị Thương Lang Hoàng cho lui ra ngoài. Khi mà Lãnh Thanh Nghiên xuất hiện ở trước ngự thư phòng, trong mắt hắn hiện lên một tia khác thường, khẽ thở dài sau đó chủ động đi lên đón nàng, cung kính hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Vương phi”. “Tiết công công không cần đa lễ”. Lãnh Thanh Nghiên nhẹ giọng nói, tầm mắt đảo qua chung quanh ngự thư phòng, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, nhưng cũng không có nói gì nhiều, cũng không có hỏi gì. Tiết công công khom người đứng bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, bất động thanh sắc đánh giá vị nữ tử duy nhất khiến cho Lạc vương động tình này, có tán thưởng, cũng có chút bất đắc dĩ. “Vương phi, nô tài có điều muốn hỏi không biết có nên hay không?” Sừng sốt một chút, lập tức cười nói: “Công công có gì cần hỏi?” “A, nô tài chỉ là thắc mắc, nếu như có người dùng Vương phi để uy hiếp Vương gia, ngài nói xem Vương gia nên làm như thế nào bây giờ?” Không khỏi càng thêm cẩn thận đánh giá vị công công trước mắt này, ánh mắt híp lại bên trong ẩn chứa tia nghiến ngấm, hỏi: “Lời này của Tiết công công là có ý gì? Hay là có người dùng ta để uy hiếp Vương gia?” “Không không không, Vương phi hiểu lầm, nô tài chỉ là ví dụ một chút thôi, cũng không có ý gì khác”. Lãnh Thanh Nghiên cũng không nói gì, cứ đứng đó lẳng lặng nhìn hắn, trong ánh mắt kia lộ rõ vẻ không tin, nhìn Tiết công công trên trán như toát ra mồ hôi. Lui về phía sau từng bước, ánh mắt dần dần khôi phục lại bình tĩnh, cười nói: “Vương phi trăm ngàn đừng hiểu lầm, có thể nói nô tài nhìn Vương gia lớn lên từ nhỏ, trước khi gặp được Vương phi, Vương gia đối với nữ tử đều không có hứng thú, Hoàng thượng trước kia cũng đã tử hôn cho ngài ấy nhiều lần nhưng Vương gia không chút do dự từ chối. Hiện tại Vương gia rất cực cũng gặp nữ tử mà mình thực sự yêu thương, nô tài thật sự vì Vương gia mà vui mừng nhưng cũng có chút lo lắng!” “Không biết công công vì sao lại lo lắng vậy?” “Này...” “Công công dường như có chuyện gì khó nói hay sao?” “Đâu, không... Không có, chỉ là...” Cẩn thận nhìn nhìn chung quanh, thấy không có điều gì bất thường liền ghé sát vào Lãnh Thanh Nghiên, nhỏ giọng nói, “Vương gia tuy rằng thân phận tôn quý, trên tay quyền to, chính vì vậy mà có một số người không thoải mái với Vương gia, nô tài chỉ hy vọng rằng mặc kệ là Vương gia làm ra chuyện tình gì, Vương phi đều có thể thông cảm với Vương gia”. Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhủ mảy mai, nhìn trong mắt Tiết công công hoàn toàn là vẻ mặt chân thành, mỉm cười gật gật đầu, thoáng thì lễ nói: “Đa tạ công công nhắc nhở”. “Không dám nhận không dám nhận, Vương phi ngài quá khách khí”. Lãnh Thanh Nghiên chỉ cười không nói, trong lòng cũng đã nhanh chóng xoay chuyển, tầm mắt không khỏi chuyển đến phía ngự thư phòng, nghe những lời này của Tiết công công, dường như đã xảy ra chuyện gì đó không tốt đối với bọn họ, lại liên tưởng tới chuyện xảy ra bên trong Phòng Nghi cung vừa rồi, ân ân cảm giác việc này có liên quan đến nàng. Nhưng mà, tuy rằng không có căn cứ gì để khẳng định, nhưng Lãnh Thanh Nghiên lại có một cảm giác vô cùng mãnh liệt, Thương Lang Hoàng hình như vẫn luôn đứng về phía Thương Diễm Túc, nếu quả thật có chuyện như vậy, thì hiện tại bên trong ngự thư phòng đang xảy ra chuyện gì đây? Khi Lãnh Thanh Nghiên còn đang cố gắng suy nghĩ về mọi chuyện, cửa ngự thư phòng đang đóng chặt bỗng nhiên mở ra, sau đó là thân ảnh Thương Diễm Túc xuất hiện ở cửa, cả người đều tản ra hàn khí lạnh lẽo, như để vương bóng tối, tao nhã mà lạnh như băng. Tầm mắt đảo qua trên người những ngự lâm quân cảm như hén kia, sau đó dừng lại trên người Lãnh Thanh Nghiên, khi nhìn thấy nàng trong nháy mắt, hàn khí trên người như xuất hiện một vết rách, nhưng thời điểm nhìn thấy Tiết công công đứng bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, không khỏi nhủ mảy mai. Tiết công công khom người đứng ở tại chỗ, vẻ mặt lạnh nhạt, hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Vương gia”. Trong mắt Thương Diễm Túc hiện lên tia cảnh cáo, sau đó bước nhanh tới trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, rất là tự nhiên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta trở về đi”. “Ừm”. Khẽ vuốt cằm, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có hỏi nhiều, chỉ liếc mắt nhìn Tiết công công một cái đầy thâm ý, sau đó đi theo Thương Diễm Túc ra khỏi cung. Một đường yên tĩnh, hai người ai cũng đều không có nói một câu, Thương Diễm Túc nhủ mảy may không biết đang suy nghĩ cái gì, mà Lãnh Thanh Nghiên cũng đang nhủ mảy mảy trăm tư, ngẫu nhiên lại quay đầu liếc nhìn hắn một cái, trong mắt hiện ra tia tìm tòi nghiên cứu. Trên lưng đột nhiên bị ôm chặt, Thương Diễm Túc cúi đầu nhìn nàng, hỏi: “Sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn ta?” Giọng nói của hắn vang lên khiến Lãnh Thanh Nghiên sừng sốt một chút, sau đó mới nói: “Không có gì, chỉ là có chút tò mò người cùng với phụ hoàng nói cái gì, hình như tâm tình không được tốt”. Ánh mắt buồn bã, rất nhanh khoe miệng lại hiện lên mỉm cười, nói: “Chỉ là một số việc khẩn cấp mà thôi”. “Thật sự?” Thương Diễm Túc không có trả lời, chỉ đứng đó nhìn nàng, đột nhiên khẽ nở nụ cười, nói: “Từ khi nào thì Nghiên nhi cảm thấy hứng thú với chuyện của ta như vậy?” Lời này của hắn khiến Lãnh Thanh Nghiên không thể mở miệng, đem tầm mắt chuyển đến phía trước, im lặng đi đường, không hề để ý tới người này nữa, cho dù nàng biết hắn nói như vậy chỉ là để chuyển đề tài, nhưng nàng cũng không có hỏi tiếp cái gì. Hai người trong lúc đó lại lâm vào trầm mặc, Thương Diễm Túc cúi đầu nhìn nàng, vẻ mặt phức tạp, cuối cùng lại chỉ có thể than nhẹ một tiếng, đột nhiên đưa tay đem nàng ôm lên, trong tiếng kinh hô của Lãnh Thanh Nghiên mà bay vút ra ngoài. Trên đường thỉnh thoảng có ngự lâm quân tiến lên ngăn cản, nhưng hắn lại làm như không thấy, thậm chí khiến cho hắn phân tâm cũng không thể, cứ như vậy trực tiếp xông ra ngoài, khiến cho hoàng cung có một trận náo động nho nhỏ. “Thương Diễm Túc, người điên rồi!” “Thì sao?”*** Trong hậu viện Mộc gia, Mộc Thiên Dao cẩn thận mở cửa ra, muốn từ nơi này đi ra ngoài, nhưng khi vừa mới mở cửa, liền thấy một bóng người màu đen đứng đó, không khỏi hoảng sợ. Đợi đến khi thấy rõ người nọ, mới nhẹ nhàng mà thờ ra, bất mãn nói: “Tam ca, tại sao ngươi lại đứng chỗ này? Hù chết người ta!” Mộc Ngâm Thần mặt không chút thay đổi nhìn nàng, lạnh lùng hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?” Hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta chẳng qua là muốn đi ra ngoài đi lại một chút thôi, cũng không có muốn đi chỗ nào, hơn nữa, ta muốn đi nơi nào chẳng lẽ còn phải báo với tam ca người một tiếng hay sao?” “Nhị ca có lệnh, không để cho ngươi ra khỏi cửa nữa bước”. Mộc Thiên Dao sắc mặt khẽ biến, trong mắt xuất hiện vẻ lo lắng, hung hăng nói: “Còn không phải là vì đã nhả đầu chết tiết kia hay sao, không ngờ ngươi ca vì nàng ta mà ngay cả muội muội của mình cũng không thể để ý tới!” Mộc Ngâm Thần ánh mắt khẽ biến, trong mắt hiện lên một tia lạnh liệt, đi lên từng bước đến trước mặt Mộc Thiên Dao chắn lại cửa đi của nàng, nói: “Trở về”. “Ta không!” “Vậy ngươi cho rằng ngươi có thể đi qua ta mà ra khỏi nơi này được hay sao?” “Ngươi...” Mộc Thiên Dao có chút kiêng kị nhìn hắn, trên mặt tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, xoay người muốn vòng qua một lối khác, nhưng cũng đã bị Mộc Ngâm Thần nhanh trước một bước chặn lại, không khỏi càng thêm tức giận, nói, “Mộc Ngâm Thần, ngươi tránh ra cho bản tiểu thư, ngươi chẳng qua chỉ là con của một tiểu thiếp, thế nhưng cũng dám cản đường đi của bản tiểu thư hay sao?” Mộc Ngâm Thần nắm chặt lấy bàn tay, hơi thở vốn đã lạnh như băng giờ đây càng thêm đáng sợ, nhìn Mộc Thiên Dao trong ánh mắt lại tàn sát ra sát khí. Mộc Thiên Dao thấy hắn đột nhiên phát ra lạnh như băng vô cùng sợ hãi, vội vàng lui lại phía sau mấy bước, đề phòng nhìn hắn nói: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì? Ta là Mộc gia đại tiểu thư, ngươi chỉ là con của tiểu thiếp sinh ra cho dù có là ca ca của ta, thì cũng không có tư cách đến gần ta!” “Vậy ta có tư cách gần ngươi hay không?” “Nhị ca?” Xoay mạnh người lại, chỉ thấy Mộc Ngâm Phong luôn luôn ôn hòa lúc này trên mặt cũng không có nửa ý cười, khẽ cau mày lạnh lùng nhìn nàng, thậm chí còn mang theo điểm chán ghét. “Ngươi muốn ra ngoài làm gì?” Đối mặt với Mộc Ngâm Phong, tính tình kiêu ngạo của Mộc Thiên Dao thu lại rất nhiều, mà đối với câu hỏi của hắn, chỉ là than thở nói: “Không có muốn làm cái gì a, suốt ngày đều ở trong nhà, cũng sắp bị buồn mà chết”. Mộc Ngâm Phong lạnh lùng nhìn nàng, không nói thêm gì, bởi vì biết cho dù mình có nói nhiều thêm, nàng ta cũng sẽ không có nghe. Nàng sớm đã đường thành thói quen hắt mặt sai khiến người khác, từ nhỏ đến lớn không ai quản nàng, ai cũng để tùy ý nàng? Có lẽ cũng vì như vậy, mới có thể khiến cho nàng không hiểu chuyện thế nào là nặng nhẹ đi. “Trở về!” “Nhị ca?” “Ta nói, trở về!” Đã không còn có thể để tùy nàng nữa rồi, nếu không chỉ sợ toàn bộ Mộc gia đều sẽ bị hủy vì nàng mà thôi, hơn nữa, nếu không phải nàng cùng người ngoài bỏ trốn, Thanh Nghiên cũng sẽ không phải gả cho Thương Diễm Túc? Dù sao nàng cũng có chút e ngại Mộc Ngâm Phong, Mộc Thiên Dao tuy có rất nhiều bất mãn cùng không cam lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn quay trở lại bên trong Mộc phủ, ở góc khuất không ai nhìn thấy, trong mắt nổi lên oán hận cùng độc ác. Chỉ còn lại Mộc Ngâm Phong cùng Mộc Ngâm Thần, hai huynh đệ đối diện nhìn nhau, Mộc Ngâm Phong có chút xin lỗi nhìn hắn, nói: “Tam đệ, đệ cũng biết từ trước tới nay Thiên Dao vẫn như vậy, lời của nàng đệ cũng không cần phải để trong lòng”. Mộc Ngâm Thần chỉ lạnh lùng nhìn về phía mà Mộc Thiên Dao vừa rời đi liếc mắt một cái, cái gì cũng đều không

có nói, sau đó xoay người rời đi, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của Mộc Ngâm Phong. Thấy thế, trên mặt Mộc Ngâm Phong xuất hiện một tia lo lắng, khẽ thở dài một tiếng sau đó xoay người đi vào Mộc phủ. Một bóng người màu xanh trên nóc nhà đối diện Mộc phủ bay vút đi, mà bên trong tầng hầm một hiệu thuốc trong kinh thành, một nam tử hồng y yêu diễm nằm nghiêng người trên nhuyễn tháp, ánh mắt hip lại giống như đang suy nghĩ điều gì đó, lại giống như đang chờ đợi điều gì đó. Một lúc lâu sau, một nữ tử mặc quần áo lụa xanh xuất hiện trước cửa tầng ngầm, rất nhanh đã đi đến trước mặt hắn. Chậm rãi mở mắt nhìn nữ tử trước mặt, hỏi: “Thế nào?” Bộ dáng này cũng khiến cho mọi nữ tử phải điên cuồng, nhưng vị nữ tử áo xanh chỉ nhủ mày, lắc mình đi đến trước nhuyễn tháp đã bay hẳn ra ngoài. “Phanh!” Một tiếng nam tử kia liền rơi xuống đất, đầu óc choáng váng, chậm rì rì ngồi dậy, chỉ vào nữ tử áo xanh đứng bên cạnh nhuyễn tháp quát: “Lớn mật, một đường chủ nhỏ nhỏ như ngươi mà dám vô lễ với bản môn chủ, ngươi chán sống?” Nữ tử áo xanh ánh mắt phát lạnh, nhẹ giọng kêu: “Diệp Trần Nhiên”. Hồng y nam tử, cũng chính là Diệp Trần Nhiên rung mình một cái, vội vàng nhảy lên từ trên mặt đất, tiến đến trước mặt nàng, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Từ Tiêm đại nhân có gì phân phó?” Nhân nhật liếc nhìn hắn một cái, từ trên nhuyễn tháp ngồi dậy, nói: “Sao lại có thể như vậy, giết Mộc Thiên Dao!” Tuổi cười trên mặt, nhủ mày nhìn Từ Tiêm, nói: “Ngươi biết mà, Thanh Nghiên không thích giết người”. “Ta biết, cho nên ta mới nói với ngươi”. Kéo kéo khóe miệng, bất mãn nói: “Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ ngươi muốn ta đi giết người? Ta là đại phu a, sẽ không giết người!” Khinh thường nhìn hắn một cái, khóe miệng khẽ nhếch, nói: “Ta chỉ là báo với ngươi một tiếng mà thôi, giết hay không là tùy ngươi, có điều phải cẩn thận không nằng ta sẽ làm ra chuyện gì đó hại đến Thanh Nghiên”. Nghe vậy, trên người Diệp Trần Nhiên bỗng tản mát ra sát khí lạnh như băng, khiến cho Từ Tiêm đứng bên cạnh nhin không được phải lui lại phía sau vài bước, mà Diệp Trần Nhiên cũng đã khôi phục lại vẻ mặt tươi cười như cũ, đứng đưa đầu cười tủm tỉm nói: “Bản môn chủ sẽ không giết người”. Nhìn thấy nụ cười của Diệp Trần Nhiên, Từ Tiêm đột nhiên cảm thấy lạnh cả người...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 53: Thân phận bị công bố

Sau khi ở trong hoàng cung gây náo loạn như vậy, Thương Diễm Túc liền ôm Lãnh Thanh Nghiên quay trở về Vương phủ, lại luyến tiếc không muốn buông nàng ra. Hai tay đang ôm lấy cổ hắn, Lãnh Thanh Nghiên mang theo vẻ mặt tìm tòi nhìn nhìn hắn, trong lòng có nhiều điểm nghi vấn, nhưng lại không biết hỏi như thế nào. Có điều bọn họ vừa mới vào đến Vương phủ, Cận vương - Thương Diễm Hách đã hồng hộc chạy đến, hắn cũng đã sớm trở thành khách quen của Lạc Vương phủ, cho nên ra vào cửa cũng không cần phải thông báo gì, khi mà hắn xuất hiện trước mặt hai người cũng không có gì là ngạc nhiên, nhìn thấy tư thế hai người như vậy, trong lúc nhất thời ngẩn người. Thương Diễm Túc có vẻ không vui nhủ mày, tại sao lại luôn có nhiều chuyện đến quấy rầy hắn cùng Nghiên nhi như vậy? Bởi vì sự xuất hiện của Thương Diễm Hách, Lãnh Thanh Nghiên vội vàng nhảy xuống khỏi người Thương Diễm Túc, vẻ mặt đồ Ừm, nhẹ cười hướng về phía Thương Diễm Hách, nói: “Cửu đệ, sao đệ lại tới đây?” Gọi Thương Diễm Hách là cửu đệ là do Thương Diễm Túc yêu cầu, tuy rằng cảm giác xưng hô như vậy không được tự nhiên, nhưng nàng vẫn cố đáp ứng hắn. Thương Diễm Hách từ trong khiếp sợ khôi phục lại bình thường, hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười một chút, tươi cười kia có chút cứng nhắc, nói: “Tham kiến thất tỷ”. Sau đó tầm mắt cũng đã chuyển đến trên người Thương Diễm Túc, trên mặt còn mang theo vẻ vội vàng cùng lo lắng, còn có một loại thần sắc nào đó. Mà Thương Diễm Túc cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái, chỉ là lôi kéo Lãnh Thanh Nghiên ngồi xuống ghế, không thèm để ý đến phản kháng của Lãnh Thanh Nghiên để nàng ngồi lên đùi mình. Khóe miệng Thương Diễm Hách run rẩy vài cái, nhìn vào ánh mắt như muốn giết người kia của Thương Diễm Túc, nói: “Thất ca, đệ có việc tìm huynh”. Lãnh Thanh Nghiên muốn nhân cơ hội đó đứng lên khỏi đùi hắn, nhưng Thương Diễm Túc chỉ hơi dùng sức một chút, đã liền ôm lại nàng vào trong ngực, tay đặt bên hông nàng khẽ néo, trong mắt tràn đầy vẻ uy hiếp. Đợi cho Lãnh Thanh Nghiên im lặng lại, hắn mới đem lực chú ý đặt đến trên người Thương Diễm Hách, hỏi: “Chuyện gì?” “Đây, cái này...” Nhìn Lãnh Thanh Nghiên bị giam cầm trong ngực Thương Diễm Túc liếc mắt một cái, hiếm khi lại thấy Thương Diễm Hách chần chờ như vậy. Thấy thế, Thương Diễm Túc khẽ nhủ mày, lại giống như biết hắn muốn nói cái gì, dùng sức ôm chặt lấy Lãnh Thanh Nghiên lại bắt đầu không an phận, sau đó nói: “Chuyện kia là thật, đệ không cần tiếp tục suy đoán”. “Chuyện gì là thật?” Đột nhiên từ cửa lại vang lên một giọng nói, Thương Diễm Trạch nghênh ngang đi đến, khi nhìn thấy Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, nhin không được nhếch miệng cười quái dị một chút. Ngoại trừ Lãnh Thanh Nghiên ra, cũng không có ai để ý tới sự xuất hiện của Thương Diễm Trạch, thậm chí ngay cả nhin cũng không thèm liếc mắt một cái. Trên mặt tràn đầy vẻ vô tội, nhún vai sau đó tùy ý ngồi xuống vị trí bên cạnh, quay đầu nhìn Lãnh Thanh Nghiên người duy nhất chủ ý tới sự xuất hiện của hắn, cười tủm tỉm nói: “Thất tỷ, mấy ngày không gặp, tiêu đệ phát hiện tỷ càng ngày càng xinh đẹp nha!” Đối mặt với em trai của mình, Lãnh Thanh Nghiên tất nhiên sẽ bày ra một số biểu tình mà chưa bao giờ có trước mặt người khác, tươi cười trên mặt càng thêm sáng lạn vài phần, khẽ vuốt vuốt hai má mình, hơi có chút tự kỷ nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy, quả thật là càng ngày càng đẹp”. Biểu hiện của nàng như vậy khiến ba huynh đệ nhà họ đều có chút sợ sệt, Thương Diễm Túc lập tức buột chặt cánh tay, trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm quang mang, lại không biết hắn nghĩ cái gì, đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, nói: “Có bốn vương như vậy, tất nhiên ái phi sẽ càng ngày càng đẹp rồi”. Tĩnh, bên trong đại sảnh đột nhiên lâm vào một mảnh tĩnh lặng, đôi mày thanh tú của Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu lại, trong mắt bắt đầu nổi lên gió lốc. Thương Diễm Trạch mở lớn mắt nhìn, miệng không khép lại được, nhìn hai người kia trong mắt tràn đầy vẻ hiểu biết cùng ái muội. Thương Diễm Hách vẻ mặt phức tạp, có chút cô đơn, cũng có chút lo lắng. Cũng chỉ có Thương Diễm Túc bình yên ôm Lãnh Thanh Nghiên, giống như không hề có chuyện gì xảy ra, lại giống như chuyện gì cũng không liên quan tới hắn. Bàn tay vòng nhẹ qua cổ hắn đến sau lưng hắn, bởi vì động tác này của nàng, thân thể của hắn có vẻ cứng nhắc, nhìn thẳng vào cặp mắt của nàng, có cảm giác hàn khí từ đỉnh đầu chạy ra. Hắn còn chưa kịp có phản ứng gì, trên lưng đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, Thương Diễm Túc không khỏi hít một ngụm khí lạnh, lại bởi vì có hai vị đệ đệ ở đây mà không thể không cố nén. Lãnh Thanh Nghiên cảm giác trên lưng càng thêm chặt, nhìn biểu tình cổ nén đau đớn của Thương Diễm Túc, trong lòng một trận khoái ý, cho hắn một ánh mắt cảnh cáo cùng khiêu khích, sau đó mới buông lỏng tay ra, cảm nhận thấy rõ ràng Thương Diễm Túc thở ra thật lớn. Đem toàn bộ sai lầm đều quy đến trên người Thương Diễm Trạch, Thương Diễm Túc âm hiểm nhìn hắn, trước đây Nghiên nhi từng nói qua hắn giống như đệ đệ nàng vậy, nhưng khi nhìn thấy nàng đối với hắn tốt như vậy, Thương Diễm Túc vẫn thực là cảm thấy ghen tị. Đột nhiên cảm thấy mát mát trong lòng khiến cho Thương Diễm Trạch co rúm lại một chút, vội vàng đem lực chú ý rời đi, nhìn Cửu ca ngồi đối diện, ánh mắt không khỏi sáng ngời, nói: “Đúng rồi, khi đệ vừa vào liền nghe thất ca nói chuyện tình kia là thật, cửu ca không cần tiếp tục suy đoán, không biết chuyện kia là chuyện gì a?” Sắc mặt Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách đồng thời thay đổi, trong đại sảnh đột nhiên lâm vào yên tĩnh. Lãnh Thanh Nghiên nhìn biểu tình biến hóa của hai người, nhủ mày lại, nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, chần chờ hỏi: “Chuyện này, có phải liên quan tới ta hay không?” Cả người chấn động, hỏi: “Vì sao nói như vậy?” Nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Thương Diễm Túc, mỉm cười một chút, nói: “Thời điểm vừa rồi nói chuyện, Cửu đệ còn cố ý liếc nhìn ta một cái, cũng bởi vì ta ở đây mà khiến cho đệ ấy chần chờ không dám nói thẳng, mà ngươi lại chỉ liếc mắt nhìn đệ ấy một cái liền hiểu chuyện mà đệ ấy muốn hỏi,

chẳng lẽ không phải vì chuyện kia có liên quan đến ta hay sao ?” “Nghiên nhi . . .” “Nghiên nhi?” Thương Diễm Trạch mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt vô cùng khó hiểu nhìn Thương Diễm Túc, lại quay đầu nhìn về phía Thương Diễm Hách, chỉ thấy Cửu ca cũng đang khẽ nhủ mảy, vẻ mặt tràn ngập suy tư . Nhẹ vỗ về cằm, nhìn về phía ba người, cảm giác vô cùng quái dị, thất ca sao lại có thể kêu thất tẩu là Nghiên nhi chứ? Chẳng lẽ không phải gọi là Dao nhi hay là Thiên nhi hay sao ? Thương Diễm Túc cũng không có lên tiếng sửa lại, chỉ chăm chú nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Vừa rồi ở trong ngự thư phòng, chuyện mà phụ hoàng nói với ta chính là liên quan tới nàng”. “Chuyện gì?” “Ông đã biết Mộc Thiên Dao trước ngày thành thân cùng người ngoài bỏ trốn, mà nàng là Mộc gia tìm đến để gả thay”. Ngoại trừ Thương Diễm Túc ra, cả ba người còn lại đều là vẻ mặt khiếp sợ, Lãnh Thanh Nghiên tất nhiên là ngạc nhiên khi thấy chuyện này lại nhanh chóng bị lộ như vậy, Thương Diễm Hách là vì thất ca thì ra cũng đã biết chuyện này, thậm chí ngay cả thất tẩu cũng đã biết thất ca biết nàng không phải là Mộc Thiên Dao, về phần Thương Diễm Trạch, hẳn là thực sự khiếp sợ, thất tẩu nàng thế nhưng không phải Mộc Thiên Dao! Khó trách, thất tẩu không hề giống với Mộc Thiên Dao được người đời đồn đại, nhưng mà chuyện gì xảy ra với thất ca vậy ? Với tính cách của huynh ấy, nếu huynh ấy đã sớm biết chuyện như vậy, tại sao cho tới tận bây giờ cũng không có hành động gì a . “Thất ca, này. . . Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ thất tẩu nàng thế nhưng không phải thất tẩu?” Thương Diễm Túc nghe vậy sắc mặt phát lạnh, nói: “Nàng chính là thất tẩu của các người!” “Đầu, ý của đệ là, thất tẩu không phải Mộc gia đại tiểu thư sao? Hôn nữa thất ca hình như cũng đã sớm biết mọi chuyện rồi”. Thương Diễm Trạch có chút ác độc nói, muốn hẳn nói hẳn như vậy ra hay sao ? Thương Diễm Túc nhìn hẳn một cái, sau đó rất là tùy ý nói: “Ta chỉ là sai người đi câu dẫn Mộc Thiên Dao, làm cho nàng ta cùng người khác bỏ trốn, Mộc gia nếu không muốn phải gánh tội khi quân, hoặc không nghĩ tới muốn trở thành trò cười cho người trong thiên hạ, tất nhiên sẽ đi tìm người để gả thay, mà Nghiên nhi là sự lựa chọn tốt nhất”. Lời này của hẳn khiến Thương Diễm Hách cùng Thương Diễm Trạch đều kinh hãi mà há to miệng, vẻ mặt không dám tin nhìn Thương Diễm Túc, sau một lúc lâu mới hồi phục lại . Hít sâu một hơi, Thương Diễm Hách hỏi: “Thất ca vì sao có thể xác định như vậy chứ ? Còn nữa, thân phận của thất tẩu là gì vậy?” Nhẹ nhàng nghịch nghịch vài sợi tóc trước ngực nàng, khẽ miệng hàm chứa nụ cười dịu dàng, nói: “Bởi vì Nghiên nhi cùng Mộc Thiên Dao có dung mạo bảy phần tương tự như nhau, mà Nghiên nhi chính là cháu gái ngoại của Mộc Kiệt”. Nghe vậy, Thương Diễm Hách cùng Thương Diễm Trạch dường như là phản xạ có điều kiện mà cùng nhau đứng lên, Thương Diễm Trạch lại thất thanh nói: “Làm sao có thể? Cháu gái ngoại của Mộc Kiệt không phải bị ông ta bồi dưỡng thành tử sĩ rồi hay sao ?” Kỳ ~! Thương Diễm Túc khẽ nhủ mảy, thần nhiên nhìn bọn họ, mà cái nhìn này cũng khiến cho Thương Diễm Hách cùng Thương Diễm Trạch đều im lại. Hai người đều tin lời hẳn nói vừa rồi là thật, không khỏi đem tâm mắt chuyển đến trên người Lãnh Thanh Nghiên ! Trên mặt tràn đầy vẻ kinh nghi bất động . Chậm rãi quay trở lại ghế ngồi, nhìn hai người đang ngồi kia, trong mắt Thương Diễm Trạch hiện lên một tia giật mình, trên mặt lần nữa xuất hiện nụ cười, nói: “Ban đầu đệ còn là khó hiểu thất ca vì sao lại đồng ý với sự ban hôn của Hoàng thượng, thì ra toàn bộ đều là âm mưu của huynh, có điều vẫn là thực kinh ngạc, thất ca thế nhưng lại muốn thành hôn”. Thương Diễm Túc chỉ cười mà không nói gì, cũng không có giải thích gì nhiều, mà Thương Diễm Hách từ nãy đến giờ cũng không có nói gì, lực chú ý vẫn luôn đặt trên người Lãnh Thanh Nghiên, thì ra nàng căn bản không phải là Mộc Thiên Dao, thì ra, nàng sớm cũng đã là nữ tử mà thất ca nhận định . Lãnh Thanh Nghiên nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Thương Diễm Túc, hỏi: “Nếu như thân phận của ta đã bị người khác biết, như vậy tiếp theo người sẽ làm thế nào đây ?” Kỳ thật đây cũng là một cơ hội tốt, có thể thừa dịp mọi người bị chuyện này gây cho nhiều loạn mà rời đi, nhưng đáy lòng nàng lại có chút không muốn, vì thế mà có chút buồn phiền, nhưng cũng không nghĩ tiếp tục phủ nhận gì nữa . Đối với câu hỏi đột ngột này, Thương Diễm Túc sững sờ một chút, sau đó nhìn thẳng vào mắt của nàng nói: “Ta nói rồi, nàng là Vương phi của ta !” Một câu đơn giản như vậy thôi khiến cho ánh mắt Lãnh Thanh Nghiên khẽ biến, ánh mắt sụp lại, che đi thần sắc trong mắt, đứng lên khỏi lòng hẳn, lúc này Thương Diễm Túc cũng không có ngăn cản nàng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Không chỉ có Thương Diễm Túc, hai người còn lại trong phòng cũng đặt lực chú ý ở trên người nàng, kỳ thật đối với bọn họ mà nói, Lãnh Thanh Nghiên có phải là đại tiểu thư Mộc gia hay không thì cũng không có quan hệ gì với họ, thậm chí còn có chút may mắn đâu, dù sao, Mộc gia cùng bọn họ là hai phe đối địch . ” Đó chỉ là ý nghĩ của người mà thôi, không ai cho phép đường đường là Vương phi của Lạc Vương gia lại chỉ là một nữ tử bình dân không quyền thế, thậm chí so với nữ tử bình dân còn không bằng, bởi vì, hai tay ta đã dính đầy máu, tử sĩ lãnh huyết vô tình, sát thủ”. “Nghiên nhi?” Không thích nghe nàng nói những lời như vậy, Thương Diễm Túc khẽ nhủ mảy, nói, “Mặc kệ bọn họ có thừa nhận hay không, nàng là Vương phi của ta, tất cả người trong thiên hạ đều đã chứng kiến”. “Ta chưa từng có gả cho người, gả cho người là Mộc Thiên Dao, người trong thiên hạ cũng chỉ biết người mà người lấy về là Mộc Thiên Dao đại tiểu thư Mộc gia chứ không phải là ta !” Lãnh Thanh Nghiên xoay người hướng về phía Thương Diễm Túc gằm nhẹ nói, sau đó đưa tay che lại miệng của mình, ngăn cản cả người, nàng đã nói gì vậy ? Sau khi ngạc nhiên, trên mặt Thương Diễm Túc khó nén ý cười, đứng lên muốn nắm tay nàng lại bị nàng dùng sức hất ra, “Nghiên nhi”. Lấy tốc độ nhanh nhất khôi phục lại vẻ bình thường, vẻ mặt đạm mạc nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Đó hẳn là chuyện của người mới đứng, mà ta từ đầu tới cuối chỉ là một quân cờ, việc này, toàn bộ đều không có quan hệ gì với ta”. “Ai nói? Nàng từ đầu tới cuối đều là Vương phi của ta mới đúng a”. “Người. . .” Lãnh Thanh Nghiên thật vất vả mới tỉnh lại được, lại bởi vì những lời này của Thương Diễm Túc mà cảm thấy bất lực, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hẳn một cái, thấp rủa một tiếng xoay người bước đi. Không nghĩ tiếp tục ở lại trong này giằng co với hẳn, cũng không có muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với Thương Diễm Túc, nàng chỉ biết là, nếu nàng còn tiếp tục nói điều gì nữa, cho đến ngày rời đi, nàng sẽ luyến tiếc không muốn rời đi . Bên trong đại sảnh cũng chỉ còn lại ba huynh đệ họ, Thương Diễm Trạch có chút vui sướng khi người khác gặp họa nhìn Thương Diễm Túc, nhưng khi Thương Diễm Túc liếc nhìn hẳn một cái, hẳn lập tức thu lại thần sắc, trở nên nghiêm trang. Có điều có một việc khiến cho hẳn đề ý, vì sao thất ca vì lại gọi thất tẩu là Nghiên nhi ? Tên này khiến cho hẳn nhìn không được mà nhớ đến tỷ tỷ, không biết hiện tại nàng sống có khỏe hay không. “Thất ca, vì sao huynh lại gọi thất tẩu là Nghiên nhi a ? Đệ nghe nói hình như thất tẩu đâu có tên gì đâu a, chẳng lẽ là huynh đặt tên cho nàng?” Vui cười hỏi, không hiểu sao trong lòng lại có chút khản trầm, cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, nhưng lại cũng không thể nói rõ ra . Thương Diễm Túc lắc đầu nói: “Trước đây ta cũng có nghĩ như vậy, chính nàng nói cho ta biết nàng có tên”. “Tên là gì?” “Lãnh Thanh Nghiên”. Thương Diễm Trạch đột nhiên đứng bật dậy, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, há miệng thở dốc nhưng cũng không có phát ra thanh âm gì cả. Ở thế giới này, đột nhiên lại nghe thấy cái tên mà hẳn ngày đêm tưởng nhớ, Thương Diễm Trạch cảm giác tim mình đang đập như ngừng lại luôn . “A Trạch, người làm sao vậy?” Tiếng nói của Thương Diễm Túc khiến hẳn phục hồi lại tinh thần, vội vàng cúi đầu đem sắc mặt che giấu đi, nói: “Không, không có việc gì”. Thương Diễm Hách dùng chiết phiên đỡ lấy cằm, ánh mắt híp lại lẳng lặng đánh giá hẳn, nói: ” Nhưng về mặt của đệ một chút cũng không hề giống bộ dáng không hề có chuyện gì đâu a !” “Đệ . . .” “Sau khi nghe được tên thất tẩu thì vậy, chẳng lẽ trước kia đệ đã nghe qua tên này rồi hay sao?” “Không có!” “Thật sự không có?” “Thật sự không có”. Thương Diễm Túc có chút suy nghĩ nhìn hẳn, đột nhiên hỏi: “A Trạch, vậy người đã từng nghe qua cái tên Lãnh Thanh Trạch hay chưa?” Cả người Thương Diễm Trạch rung mạnh, những lời này cơ hồ khiến cho Thương Diễm Trạch hồng mặt rồi, mở to hai mắt không dám tin nhìn Thương Diễm Túc, nếu như lúc trước hẳn nghĩ đây chỉ là trùng hợp mà thôi, như vậy hiện tại. . . Đột nhiên xoay người hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên đã rời đi mà đuổi theo, Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách thấy thế liếc mắt nhìn nhau một cái, chậm rãi đứng lên, nhìn phương hướng Thương Diễm Trạch đã rời đi, biểu tình trên mặt cũng không có giống nhau . Lãnh Thanh Nghiên nghiêng người đứng bên ngoài hành lang, nhìn nhiều loại hoa xinh đẹp trước mắt, nhưng lại không có lòng dạ nào mà thưởng thức, nếu như trước kia nàng vẫn còn trốn tránh mối quan hệ với Thương Diễm Túc, nhưng hiện tại, thân phận lại bị công bố, lại làm cho nàng không thể không đối mặt. Đưa tay nhẹ sờ lên chiếc vòng trên tay, không khỏi cúi đầu nhìn xuống, nhớ lại ngày đó Thái hậu nương nương đưa cho nàng vòng tay Huyết Kim Ti này, vẻ mặt lại phức tạp hơn vài phần. Vòng tay này hình như ngang bằng với phượng ấn của Hoàng hậu, hiện tại lại ở trên tay nàng, hơn nữa, trừ phi chết hoặc là chặt bỏ tay xuống, nếu không cả đời này nàng cũng đừng mong bỏ chiếc vòng tay này ra khỏi tay . Nàng cũng đã thử bỏ nó ra, nhưng mà đã dùng hết tất cả các biện pháp có thể nghĩ ra, kết quả lại chỉ là khiến cho tay bị sưng đỏ mà thôi, sâu kín thờ dài, đem vòng tay giấu vào bên trong tay áo . Nàng biết, nếu để cho những người có ý đồ nhìn thấy được, có thể dẫn tới bị đuổi giết không tha . Vừa mới ngẩng đầu liền nhìn thấy Thương Diễm Trạch đang chạy nhanh tới nơi này, chỉ trong nháy mắt thôi đã đứng ở trước mặt của nàng, hơi cúi người dùng sức thở,

tầm mắt cũng thẳng tắp nhìn mặt nàng, bên trong tràn đầy kích động cùng tưởng niệm Bị hấn dùng ánh mắt như vậy nhìn khiến nàng có chút không thoải mái, lại đối với hành vi không khác gì trước đây có chút khó hiểu, hẳn muốn nói cái gì, nhưng lời nói của Thương Diễm Trạch sau đó lại khiến cho cả người Lãnh Thanh Nghiên chấn động tại chỗ. “Chị!” “Ngươi. . . Ngươi đang nói cái gì?” Lãnh Thanh Nghiên tâm thần chấn động mãnh liệt, lẳng lặng nhìn hấn, tầm mắt dời đi nơi khác không dám nhìn hấn. Thương Diễm Trạch đi lên tiền từng bước, cầm cánh tay của nàng, cúi đầu nhìn nàng, hỏi: “Chị, vì sao lại không chịu nhận em?” Lãnh Thanh Nghiên đầy lòng run lên, về mặt lại vẫn một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, thậm chí có chút không kiên nhẫn, khẽ nhíu đôi mày thanh tú, lạnh lùng nói: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì, ngươi mau buông tay!” Thương Diễm Trạch làm sao có thể bỏ tay nàng ra cho được? Chị tiếp tục nói: “Chị, Chị có biết em nhớ chị rất nhiều? Mãi cho đến khi này, em vẫn còn tưởng rằng ở thế giới này cũng chỉ có một mình em mà thôi. Tuy rằng hiện tại thân phận tôn quý, cuộc sống an nhàn, nhưng mà chị biết không, em lại càng nhớ tới thời gian khi chúng ta cùng chung sống hơn, bởi vì em vẫn luôn luôn cho rằng, chị mới là người thân duy nhất của em. Nhưng mà vì sao, vì sao chị không chịu nhận em? Chẳng lẽ chị không cần em nữa sao?” Lãnh Thanh Nghiên có thể lạnh lùng với toàn bộ mọi người trên thế giới này, nhưng chỉ có đứa em trai duy nhất này của nàng, khiến cho nàng không thể nào mà nhẫn tâm cho được, nhìn ánh mắt thương tâm cùng mong chờ của hấn, nàng nói không nên lời phủ nhận. Nhưng mà, hiện tại nàng cũng không phải là một mình, cho dù hấn nói như vậy, nhưng nàng cũng không thể kéo hấn vào trong nguy hiểm được, nhưng phải làm sao bây giờ? Nàng nên nói với hấn như thế nào? Thương Diễm Trạch càng tiến sát thêm vài phần, trong mắt hiện lên tia nguy hiểm quang mang, nói: “Chị, đã đến lúc này rồi, chị cảm thấy nói những lời vô nghĩa nhằm chần chừ dụng hay sao?” Đúng vậy, còn phải nói những lời này nữa hay sao? Nếu hấn đã lấy tư thái như vậy để xuất hiện trước mặt nàng, thì cho dù nàng có tiếp tục phủ nhận mọi chuyện cũng sẽ không có tác dụng gì nữa, nhưng mà, nàng vẫn không muốn để cho hấn bị lôi kéo vào trong những chuyện này. Đó cũng chính là chuyện mà trước đây nàng đã quyết định, hủy diệt Mộc gia, làm cho Mộc gia không còn chốn dung thân, phải khiến cho bọn họ trả giá thật đắt, việc này có biết bao nhiêu là nguy hiểm bọn họ cũng không biết, chỉ một sơ sẩy nhỏ cũng khiến cho vạn kiếp bất phục. Bất đắc dĩ cười khổ, vừa rồi nàng sơ suất quá, không nên cứ như vậy mà đi ra ngoài. Thấy Lãnh Thanh Nghiên cũng không có tiếp tục phủ nhận, gương mặt Thương Diễm Trạch giống như một đứa trẻ, tươi cười chân thành tha thiết, từ sau khi đến thế giới này, lần đầu tiên hấn cảm thấy thì ra thế giới này cũng tốt đẹp như vậy. Không khỏi dùng sức đem Lãnh Thanh Nghiên ôm vào trong ngực, găt gao ôm, khuôn mặt chôn ở gáy nàng cọ cọ vài cái, nói: “Chị, em biết chị khẳng định không nỡ làm em thương tâm mà”. Lãnh Thanh Nghiên trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, đem mặt tựa lên bờ vai của hấn, lại phát hiện thì ra bờ vai của đệ đệ cũng khiến cho nàng có cảm giác an toàn như vậy. Cũng? Lãnh Thanh Nghiên run rẩy một chút, ngẩng đầu lên nhìn thấy hai người Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách, cũng đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Nhìn hai người kia đang ôm nhau, trong lòng Thương Diễm Túc nổi lên một trận ghen tuông, nói: “Như vậy hiện tại, có phải nên đem một số chuyện nói cho rõ một chút hay không?” Thương Diễm Trạch buông lỏng tay ra, cúi đầu khẽ xoa xoa ánh mắt, than thở nói: “Cái này có cái gì phải giải thích? Chính là thất ca nhìn xem, lão bà của huynh chính là tỷ tỷ của đệ. Lãnh Thanh Nghiên kinh ngạc nhìn hấn, khoe miệng run rẩy vài cái, “Ngươi đang khóc?” Thương Diễm Trạch nghe thấy vậy vội càng dùng sức lắc đầu, nói: “Không có!” Mà ánh mắt đang nhìn Lãnh Thanh Nghiên kia, cũng đã hồng hồng, dưới ánh mắt sắc bén của nàng, cuối cùng Thương Diễm Trạch chỉ cong cong cái miệng, không hề biện giải thêm cái gì. Hai người Thương Diễm Túc kinh ngạc nhìn hấn, thậm chí có thể nói là kinh hãi, bởi vì từ nhỏ đến lớn, cho tới tận bây giờ bọn họ cũng chưa bao giờ nhìn thấy Thương Diễm Trạch khóc, vì thế, hai người đối với quan hệ của hai người này càng thêm tò mò một chút. Nhất là Thương Diễm Túc, nhìn thấy hai người này không hề để ý đến hấn làm ra những hành động thân mật như vậy, nếu không phải hấn còn duy trì được một chút lý trí còn lại, thì hấn cũng đã đi lên đánh bay Thương Diễm Trạch ra khỏi Vương phủ. Cảm nhận được lương đạo tầm mắt lạnh như băng, Thương Diễm Trạch đột nhiên lại đem Lãnh Thanh Nghiên ôm vào trong lòng, khuôn mặt dán lên mặt nàng cọ cọ, trong mắt nổi lên tia muốn đùa dai, lại giống như đứa nhỏ ủy khuất nói: “Chị, thất ca luôn khi dễ em!” Lời hấn vừa nói ra, Thương Diễm Hách lão đảo một chút, dường như sắp ngã trên mặt đất, trong mắt Thương Diễm Túc kim quang thoáng hiện, không khí xung quanh như sắp đông lạnh, mà Lãnh Thanh Nghiên lại hướng về phía Thương Diễm Trạch đánh qua một quyền. “Phanh!” Cùng với tiếng kêu của Thương Diễm Trạch, Thương Diễm Túc và Thương Diễm Hách lại không thể nào mà hiểu nổi nhìn, Lãnh Thanh Nghiên đã nhắc hấn ném sang bên cạnh, nhíu mày bắt nắn nhìn hấn, nói: “Sao em ngốc như vậy hả? Bị người ta khi dễ lại còn dám đi nói với chị!” Sau đó, Lãnh Thanh Nghiên cũng không thêm để ý tới hấn, mà quay đầu nhìn về phía Thương Diễm Túc, thân mình lo lắng chắn trước mặt Thương Diễm Trạch. Tầm mắt hai người trong không trung nhìn nhau, bình tĩnh giống như không hề có chuyện gì phát sinh vậy, Thương Diễm Trạch từ trên đất đứng lên, kéo Lãnh Thanh Nghiên về phía sau, đối diện với Thương Diễm Túc không chút nào nhượng nhịn, nhẹ giọng nói: “Chị, đời này, em sẽ bảo vệ cho chị”. “Đời này?” Lời này của Thương Diễm Trạch khiến cho bọn họ đều kinh ngạc, giống như có điều nghi hoặc đang chờ hấn giải thích. Bóng dáng trước mắt kia, cũng không phải là cao lớn lắm, thì ra lại cũng có năng lực để bảo hộ cho nàng, đây mắt Lãnh Thanh Nghiên hiện lên ý cười, ngược lại đi đến bên cạnh hấn song song đứng thẳng, nhìn Thương Diễm Túc nói: “Ta không phải người của thế giới này”. Khẽ nhíu mày, Thương Diễm Túc cảm thấy trong lòng như bị cái gì đó chặn lại, loại cảm giác như là chuyện gì cũng không biết này khiến cho hấn vô cùng khó chịu, “Nếu nàng không phải người thế giới này, vậy nàng từ nơi nào tới đây?” Lãnh Thanh Nghiên có chút sợ sệt nhìn Thương Diễm Túc, lại nhìn bộ dáng khẽ nhíu mày kia của hấn, trong lòng lập tức một trận khó chịu, trực giác muốn đưa tay lên vuốt đôi lông mày đang nhíu lại đó. Hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Ta không biết làm thế nào mà ta từ một thời không khác đi vào thế giới này, vốn là ta đã chết, nhưng khi ta khôi phục lại ý thức, lại phát hiện cũng chưa chết, ngược lại lại ở thế giới này một lần nữa biến lại thành trẻ con. . .” Sau đó, Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Trạch đem mọi chuyện liên quan đến kiếp trước của bọn họ nói lại một lần, hai huynh đệ Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách nhìn nhau chết lặng, lại đối với thế giới kia cực kỳ hiếu kỳ, bọn họ thế nhưng lại để dàng tin tưởng. Nói hết mọi chuyện, sắc mặt Thương Diễm Trạch lại vô cùng khó coi, cau mày, hai tay nắm chặt, cúi đầu ca người xoay người về phía Lãnh Thanh Nghiên quát: “Chị vì sao phải làm như thế? Chẳng lẽ chị không biết như vậy có bao nhiêu là nguy hiểm hay sao? Thế nhưng lại một mình chạy đến Hắc Luân tổng bộ, lại còn cùng bọn họ đồng qui vu tận, nếu, nếu không phải là gặp phải chuyện xuyên không như vậy, chị sẽ chết, chị có biết hay không?” Trong mắt Lãnh Thanh Nghiên hiện lên ánh sáng nguy hiểm, tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn, thân nhiên hỏi một câu: “Em đang dạy chị là thế nào sao?” Uy nghiêm của chị chưa bao giờ yếu thế, thời điểm nghe thấy ngữ khí của nàng Thương Diễm Trạch cũng biết là không ổn, bất quá vẫn là quật cường nhìn nàng, nói: “Đúng thì thế nào?” Lãnh Thanh Nghiên nhướng cao đôi mày, đang định phát uy, Thương Diễm Túc cũng đã chạy đến bên cạnh nàng, đưa tay ôm lấy nàng vào trong lòng, hướng về phía hai người kia trong mắt hấn coi như người dư thừa nói: “Các ngươi có thể đi rồi”. Nói xong cũng không thêm để ý đến hai người kia, nắm tay Lãnh Thanh Nghiên rời khỏi nơi này, Thương Diễm Trạch muốn đuổi theo lại bị Thương Diễm Hách giữ chặt lại, cười đến vẻ mặt âm trầm, nói: “A Trạch, không ngờ đệ còn có thể đầu thai chuyển thế, có điều mặc kệ thế nào, hiện tại trong người đệ đang chảy dòng máu hoàng gia. Mặt khác, Cửu ca ta muốn cùng đệ hảo hảo mà trao đổi cảm tình đây”. Sau đó, cũng không thêm để ý đến Thương Diễm Trạch đang giãy dụa, lôi kéo hấn đi về phía ngược lại với phía mà Thương Diễm Túc vừa rời đi, xa xa còn truyền đến tiếng nói của Thương Diễm Trạch: “Cửu ca, việc này về sau nói sau được không? Đệ còn rất nhiều chuyện muốn nói cùng với chị, Cửu ca. . .” Xoay người nhìn phương hướng mà Thương Diễm Trạch bị kéo đi, Thương Diễm Túc cũng dừng chân lại, im lặng đứng ở bên cạnh nàng, sau đó dùng sức ôm chặt lấy nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Thì ra, A Trạch chính là đệ đệ của Nghiên nhi, có điều Nghiên nhi, vì sao lại vẫn không đem chuyện này nói ra vậy?” Ánh mắt buồn bã, ním cười lắc đầu nói: “Không có nguyên nhân gì cả, chỉ là vì, vẫn chưa xác định được mà thôi”. Nghe vậy, trong mắt Thương Diễm Túc thoáng hiện tia kim quang, cánh tay thoáng dùng sức, đem đệ tài chuyển đến chuyện khác, hỏi: “Ở thế giới kia, nữ tử cũng có thể làm quan?” “Ừm “. “Nghiên nhi nói là làm thiếu tướng, là quan gì vậy?” “Chính là tướng quân”. Cụ thể, Lãnh Thanh Nghiên cũng không được rõ ràng cho lắm. Sừng sột một chút, lập tức bật cười, nâng khuôn mặt nàng lên khẽ hôn một cái, nói: “Không ngờ Nghiên nhi của ta lại lợi hại như vậy”. Đôi mày khẽ nhíu, đưa tay đánh qua, xấu hổ nói: “Ai là của ngươi?” Hấn nắm lấy tay nàng, khẽ cắn cắn vành tai nàng nói: “Chẳng lẽ Nghiên nhi không phải là. . . Vương phi của ta hay sao?” Chân sau lui lại từng bước, vừa vặn dẫm lên chân

Thương Diễm Túc, dùng sức nghiền vài cái, trên mặt lại vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như chuyện đang xảy ra không hề có chút quan hệ nào với nàng vậy. “Ngươi có cái gì muốn nói với ta sao?” Thương Diễm Túc để mặc nàng dầm, không có chút phản kháng, giống như chân nàng đang dẫm lên không phải là chân hân vậy, nhưng khi nghe thấy vậy lại khẽ nhúc nhích, hỏi: “Nghiên nhi vì sao nói như vậy?” “Nếu không sao ngươi lại có ý đuổi hai người kia đi?” “Ta chỉ là không muốn để cho bọn họ quấy rầy chúng ta mà thôi”. “Thì ra là như vậy, ta mệt chết đi, sẽ không cùng ngươi nói chuyện phiếm”. Nói xong, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã nhấc chân lên khỏi chân hân, sau đó xoay người bước đi. Thương Diễm Túc một trận ngạc nhiên, nhìn thân ảnh như sắp biến mất ở trước mắt kia, vẫn là nhìn không được kêu lên một tiếng: “Nghiên nhi”. Nghe vậy dừng lại, hơi nghiêng người nhìn hân, hỏi: “Vương gia còn có việc?” Nhìn nàng chần chờ trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ lắc đầu bảo nàng: “Không có việc gì, nàng đi nghỉ ngơi đi”. Câu trả lời của hân như vậy ngược lại lại khiến Lãnh Thanh Nghiên sững sốt một chút, xoay người đi đến trước mặt hân, ngẩng đầu khó hiểu nhìn hân. Thương Diễm Túc cũng cúi đầu nhìn nàng vậy, thần sắc ôn hòa, mang theo không biết bao nhiêu sùng nịnh. Kỳ thật nàng đột nhiên xoay người đi về bên cạnh hân, cũng đã làm cho Thương Diễm Túc thụ sủng nhược kinh, về phần chuyện của hân, vẫn là để hân tự xử lý đi. “Thương Diễm Túc. . .” “Nghiên nhi, gọi tướng công cho ta nghe một chút”. “Không cần!” Nhìn chăm chú. . . “Ngươi có nhìn nữa cũng vô dụng thôi”. Oán niệm. . . “Dù sao ta cũng sẽ không bao giờ gọi ngươi như vậy”. Oán niệm càng thêm sâu sắc, tiếp tục nhìn chăm chú. . . Lãnh Thanh Nghiên có chút chịu không nổi lui về phía sau từng bước, nhưng khi vừa lui về phía sau lại cảm thấy lưng căng thẳng, bị hân trực tiếp kéo về trong lòng. “. . . Như vậy rất khó nghe, đổi cái xưng hô được không?” Trong giọng nói lộ ra ý thương lượng, Thương Diễm Túc mừng rỡ, vội vàng gật đầu, nói: “Có thể, vậy Nghiên nhi cảm thấy xưng hô như thế nào mới dễ nghe đây?” “Thương Diễm Túc”. “. . . Đổi cái khác”. “Vương gia”. “Không được!” “Lạc Vương gia”. “. . . Quả nhiên vẫn gọi là tướng công là tốt nhất”***

Tiết công công đầu đầy mồ hôi xuất hiện trước cửa Lạc Vương phủ, nhìn thủ vệ nghiêm ngặt hai bên cửa, chỉ đứng ngoài cửa thôi cũng đã có thể cảm thấy khí thế hào hùng, nhớ đến mục đích mình đến đây, không khỏi ở cửa chần chờ không dám vào. Trước mắt tựa hồ hiện ra phản ứng của Vương gia khi nhìn thấy hân, mồ hôi lạnh càng chảy ra nhiều hơn một chút Thủ vệ của Lạc Vương cao ngất đứng đó, nhìn không chớp mắt, đối với vị Tiết công công đã đi qua đi lại mấy chục vòng trước cửa Vương phủ làm như không thấy. Ngẩng đầu lên nhìn cửa Lạc Vương phủ một cái, nặng nề thở dài, cắn răng tiến lên vài bước, hướng về phía một thủ vệ khách khí nói: “Phiền toái thông báo một tiếng, chúng ta có chuyện quan trọng cầu kiến Vương gia”. Thủ vệ canh cửa đáp một tiếng rồi xoay người vào trong, một lát sau, liền thấy quân ra hồng học chạy ra, nhìn thấy Tiết công công về mặt thăm thiết đứng ở ngoài cửa sững sốt một chút, nhưng vẫn cực vì cung kính nghiêng đón, nói: “Thì ra là Tiết công công, mời ngài vào!” Trong lòng lại âm thầm nói thầm, Tiết công công hôm nay lại đứng ở cửa chờ thì vệ vào thông báo, so với bình thường là khác nhau rất lớn a, hơn nữa biểu tình của hân giờ phút này thật khó coi a, hân giống như không muốn bước vào cửa Vương phủ vậy. Tiết công công cũng hướng tới quân gia khách khí chấp tay chào, tươi cười trên mặt càng thêm cứng ngắc một chút, nói: “Ta cũng là phụng mệnh Hoàng thượng mà đến, không biết Vương gia, có ở trong phủ hay không?” Quân gia vội cung kính ngạo, vội vàng nói: “Vương gia cùng Vương phi vừa hồi phủ, thỉnh công công chờ một chút, tiểu nhân lập tức đi thông báo cho Vương gia”. Nói xong, bọn họ cũng đã tiến vào bên trong phòng khách Vương phủ, thỉnh Tiết công công ngồi xuống, phân phó nha hoàn dâng trà, sau đó quân gia đi thông báo, chính là vừa mới xoay người, Tiết công công liền vội vàng đứng lên ngăn cản hân. “Quân gia, đừng vội, chúng ta có một số việc, muốn hỏi thăm quân gia ngài một chút”. “Không dám nhận, công công có điều gì nghi vấn cứ trực tiếp hỏi, tiểu nhân nhất định tri vô bất ngôn”. (Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết) “Vậy ta hỏi nha?” “Công công mời!” Tiết công công xoa xoa đôi bàn tay, khẽ sát tai quân gia nhỏ giọng hỏi: “Thời điểm Vương gia mới vừa rồi hồi phủ, có cái gì bất thường hay không?” Sững sốt một chút, vội vàng hỏi: “Công công chỉ giáo cho?” “Đầu, ta cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn hỏi một chút, giờ phút này tâm tình của Vương gia như thế nào?” Nghe vậy quân gia giống như là nhẹ nhàng thở ra vậy, cười nói: “Tiểu nhân cũng không có phát hiện Vương gia có gì khác với lúc trước”. “Thật sao?” “Thật!” “Vậy Vương gia cũng không có ngôn hành cử chỉ gì khác với bình thường?” Nhướng mày, lại giống như hỏi ngược lại, sau đó chần chờ nói: “Hân là không có đi, trừ bỏ Vương phi là bị Vương gia ôm trở về, những cái khác cũng không có gì khác thường”. Nghe được lời ấy, trong lòng Tiết công công không khỏi rơi “lộp bộp”, thầm nghĩ cái này hỏng rồi, xem ra Vương gia đối với Vương phi không phải là thâm tình bình thường, vậy hiện tại hân có nên gặp Vương gia hay không đây, còn phải nhấn lại ý tứ của Hoàng thượng a? Trong khi Tiết công công còn đang rối rắm không biết làm sao, thì vệ trưởng cũng đã xuất hiện ở phòng khách Vương phủ, hướng về phía Tiết công công chấp tay nói: “Tiết công công, Vương gia cho mời!” Lão đạo một chút, thiếu chút nữa là ngã xuống đất, hít vào một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi một bộ biểu tình giống như sắp lao xuống hoàng tuyền vậy, đi theo thì vệ trưởng hướng về phía thư phòng của Thương Diễm Túc mà đi, trên đường cũng không ngừng mà nói: “Ta thì vệ, chậm một chút, ngươi đi chậm một chút a, chúng ta đều theo không kịp tốc độ của ngươi rồi”. Thương Diễm Túc đứng bên trong thư phòng vẽ tranh, đối với Tiết công công chậm rì rì như là bò đến làm như không thấy, dường như đem toàn bộ sự chú ý đặt trên bức họa vậy. Tiết công công thăm dò liếc nhìn, tìm đập nhanh hơn vài phần, chỉ thấy trên bức họa là một vị nữ tử thanh khiết, chiếc eo nhỏ nhắn, qua màn lụa mỏng trắng có thể nhìn thấy cổ tay bên trong, đôi mắt sáng sủa như nước hồ thu, trên đầu gắn một cây kim châm, điểm xuyết màu tím, mái tóc đen dài dùng một sợi dây buộc lại, hai má hồng nộn hiện lên đôi má lúm, chỉ cần một cái nhìn mà khẽ cười thôi cũng khiến động lòng người, đây đúng là Lạc Vương phi. Hạ một nét vẽ cuối cùng, khoe miệng Thương Diễm Túc hàm chứa ý cười ôn nhu, si ngốc nhìn nữ tử trong bức họa, nhẹ nhàng buông bút trong tay xuống, nhẹ giọng nói: “Ta biết ngươi vì chuyện gì mà đến, có điều trong lòng ta chỉ có một người là Nghiên nhi, ngươi trở về nói cho phụ hoàng biết, nếu chính ông ta muốn tuyển phi, bốn vương không ý kiến, nếu là vì bốn vương tuyển phi, vậy thì thỉnh hân không cần quan tâm, nếu không bốn vương cũng không có cam đoan có làm ra một số sự tình khiến ông ta khó xử hay không”. Tiết công công đã từng nghĩ đến trăm ngàn cảnh tượng Thương Diễm Túc sẽ nổi giận lôi đình, mà hoàn toàn không hề nghĩ đến sẽ phải đối diện với một Lạc vương bình tĩnh như vậy, trong lòng nhất thời sững sờ ở nơi đó. Tầm mắt không khỏi chuyển đến trên bức họa kia, chỉ sợ cũng chỉ có nữ tử phong hoa tuyết đại như vậy, mới có thể xứng đôi với Vương gia. Nhưng là, nếu nàng có một thân phận tôn quý, thì tốt biết bao nhiêu! “Vương gia. . .” “Tiết công công!” Thương Diễm Túc cũng không có để cho hân nói hết lời, mà chỉ đưa tay chỉ vào bức họa kia, hỏi, “Tiết công công, ngươi nói, trên đời này, còn ai có thể so với Vương phi bốn vương ưu tú hơn, hay đặc biệt hơn?” “Bẩm Vương gia, Vương phi băng thanh ngọc khiết, phong hoa tuyết đại, quả thật là thế gian ít có nữ tử”. “Một khi đã như vậy, vì sao lại còn muốn bốn vương lấy một người khác chứ?” Nghe vậy, không khỏi bị nghẹn lời, chần chờ một lúc lâu sau mới nói: “Vương phi nàng, nếu thật sự là Mộc gia đại tiểu thư, tất nhiên sẽ không có. . . Vấn đề gì. . .” Thương Diễm Túc trào phúng cười, hừ lạnh một tiếng, nói: “Hay là thân phận của Lạc Vương phi còn kém so với Mộc gia đại tiểu thư?” “Này. . . Vương gia, Hoàng Thượng làm như vậy cũng là vì tốt cho ngài”. Trong mắt kim quang hiện lên, hân khí bức người, trầm giọng nói: “Bốn vương không có hứng thú dựa vào nữ nhân để củng cố địa vị cùng gia tăng quyền thế trong tay, đối với bốn vương vị trí kia ta nửa điểm hứng thú cũng không có, cho dù có hứng thú, hậu cung của bốn vương cũng chỉ cần có một người là Nghiên nhi!” “Vương gia. . .” “Dù, ngươi có thể đi rồi, về phần trả lời vấn đề ông ta như thế nào, vừa rồi bốn vương nói như thế nào, ngươi cứ sự thật mà nói lại với hân như vậy! Còn nữa, ngươi thuận tiện cùng chuyển đến ông ta lời của ta, nếu như ông ta dám động thủ với Nghiên nhi, ta sẽ phá hủy giang sơn của ông ta!” Trên mặt Tiết công công đã phủ một tầng mồ hôi lạnh, những lời này, hân làm sao dám nói cùng Hoàng Thượng đây, về mặt cầu xin nói: “Vương gia, ngài. . . Ngài cũng đừng làm khó xử nô tài, nô tài. . . này. . .” Thương Diễm Túc đi đến trước mặt hân, đưa tay vỗ nhẹ nét mặt già nua của Tiết công công, cười đến cực kỳ là tà ác, nói: “Ngươi là phụ hoàng phái tới nhấn dìm mệnh lệnh, thuận tiện khuyên bảo bốn vương, như vậy ngươi cũng sẽ phải đem những lời nói của bốn vương nhấn lại với phụ hoàng, nói cách khác, chỉ sợ là sẽ phạm tội khi quân đâu!” Tiết công công quả nhiên là khóc, ngã ngồi dưới đất, trên mặt nước mắt nước mũi hòa lẫn nhau, nói: “Vương gia, ngài như vậy chính là muốn hại chết nô tài a!” Thương Diễm Túc ngồi xuống trước mặt hân, đối với vị thái giám đã chiếu cố hân từ nhỏ đến giờ, tuy rằng cũng không thể nói với về mặt ôn hòa, nhưng ít nhất hân cũng sẽ không đối đãi với hân như với vị Trần công công kia đem nhốt vào đại lao. Nói đến Trần công công, thiếu chút nữa hân đã đem hân ta quên mất, cũng không biết hiện tại hân ngồi đợi trong lao như thế nào. Nhắc Tiết công công lên khỏi mặt đất, thuận tay ném ra ngoài cửa, hướng về phía thì vệ

trường nói : “Tà thị vệ, người tự mình đưa Tiết công công hồi cung”. “Đạ, Vương gia!” Cùng với tiếng hét chói tai không cam lòng của Tiết công công, Tà thị vệ nhanh chóng đem hân đi ra khỏi cửa, mà Thương Diễm Túc đứng ở bên trong thư phòng, xoay người đem bức họa cẩn thận cuốn lại, đặt lên trên giá nơi khiến hân dễ với tay lấy nhất. Lãnh Thanh Nghiên ngồi trong lương đình ở hậu viện, trên tay cầm một khối than củi nhỏ, không ngừng họa gì đó lên trên giấy, rất xa truyền đến tiếng hét chói tai của Tiết công công, khẽ ngẩng đầu nhìn qua phía đó, sau đó cúi đầu tiếp tục vẽ. Thời gian trôi qua, không biết đã qua bao lâu, bức họa trên tay nàng cũng đã gần hoàn thành, Thương Diễm Túc giống như quỷ mị từ trong hư vô hiện ra bên cạnh nàng, thò người ra nhìn lại, thần sắc không khỏi biến đổi. Cầm lấy bức họa đặt trên bàn, cẩn thận nhìn khuôn mặt trên bức họa, đây là họa pháp mà hân chưa gặp qua bao giờ, hơn nữa không thể phủ nhận, họa rất khá, rất giống, nhưng là. . . Đem bức họa đưa tới trước mặt nàng, hỏi: “Ai vậy?” Trước mắt đột nhiên xuất hiện một bàn tay khiến cho Lãnh Thanh Nghiên một phen sững sờ, trong giây lát ngẩng đầu lên đã thấy Thương Diễm Túc xuất hiện ngay bên cạnh, vội vàng đoạt lấy bức họa trong tay hân, đồng thời cũng đưa tay lấy những bức họa còn lại trên bàn. Thương Diễm Túc tay mát lạnh lẽ, thời điểm mà Lãnh Thanh Nghiên sắp với được bức họa thì Thương Diễm Túc cũng đã nhanh tay hơn, hai bức còn lại cũng đã rơi vào trong tay hân. Trong mắt hân quang chột lóe, đưa tay ra trước mặt hân, nói: “Trả lại cho ta!” Khẽ nhủu mày, nhìn bức họa duy nhất trong tay nàng, nói: “Nàng trước nói cho ta biết, người kia là ai?” Đôi mi thanh tú khẽ nhủu, nàng chán ghét bị người khác uy hiếp, nhưng là, toàn bộ tranh đều rơi vào tay hân rồi. Thương Diễm Túc cười tủm tỉm giờ giờ bức họa trong tay, nói: “Nghiên nhi, không muốn lấy lại hay sao?” “Đó là a Trạch!” Nhìn Thương Diễm Túc rõ ràng là một bộ biểu tình không tin, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi thấp rủa một tiếng, tức giận nói, “Là bộ dáng kiêu trước của hân!” Lời này vừa nói ra đã khơi lên hứng thú trong Thương Diễm Túc, vội vàng tiến đến trước mặt của nàng, hỏi: “Vậy bộ dáng kiêu trước của Nghiên nhi như thế nào?” “Ta làm sao mà biết?” Thời điểm vừa nói xong, cũng là lấy tốc độ nhanh nhất đoạt lấy bức họa trong tay hân. Thương Diễm Túc lui về phía sau vài bước, tránh khỏi tay nàng, mà tầm mắt cũng chuyển đến ba bức họa còn lại trên tay, bức trên cùng, chính là Thương Diễm Trạch. Đưa tay chuẩn bị lấy bức phía dưới, nhưng mà khi vừa mới có động tác, Lãnh Thanh Nghiên liền nhảy lên từ trên ghế đá đánh về phía hân, Thương Diễm Túc vội vàng tránh qua, thừa dịp như vậy, bức họa thứ hai cũng đã xuất hiện ở trước mặt hân. “Chẳng lẽ đây chính là Nghiên nhi hay sao?” Nữ tử trên bức họa kia dung mạo so với Nghiên nhi không hề kém cỏi, chính là khí chất cũng khác nhau rất lớn, trong ánh mắt kia tràn ngập anh khí, trong mắt lộ ra giáo hoạt, thiếu một phần thanh nhã, hơn vài phần linh động. Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày, không có phát biểu ý kiến gì, mà ngay tại thời điểm Thương Diễm Túc muốn xem bức họa cuối cùng kia, sắc mặt nàng đột nhiên đại biến, liễu lĩnh vọt lên. “Không được xem!” Phản ứng của nàng kịch liệt như vậy khiến cho Thương Diễm Túc hơi sợ sệt, tay cũng vô thức buông ra, sắc mặt Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên trắng bệch, nhìn thấy bức họa kia, cả người chấn động mạnh, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin cùng rung động.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 54: Ép buộc

Nam tử trong bức họa, mặc một bộ quần áo dài thùng thình, bên hông một sợi dây thắt lưng buông xuống, tùy tiện thắt nơi đó, vạt áo phân tán. Một đầu dây tóc đen tùy ý buông xuống, sợi tóc đen nhánh như phe phẩy trong gió, chỉ dùng một cây trâm cố định lại. Đôi lông mày như kiếm, mũi cao anh tuấn, hai mắt hẹp dài như lóe ra hào quang, lông mi cong dài như cánh quạt, đôi môi khẽ nhíu lộ ra một chút độ cong, lộ ra vô hạn dụ hoặc cùng thuần mỹ, gương mặt tinh tế, như không hề vướng bận chút bụi trần nào vậy. Ở trước mặt hân, tất cả những từ để miêu tả về sự hoàn mỹ, đều có vẻ như không đủ để miêu tả hân. Thương Diễm Túc dần dần từ trong khiếp sợ khôi phục lại bình thường, hoàn toàn không ngờ Nghiên nhi thế nhưng lại vẽ hân, lại có thể vẽ đến tốt như vậy, làm cho hân không thể không kích động, không thể không khiếp sợ? Tuổi cười trên mặt dần dần tràn ra, không chút do dự đưa trả cho nàng bức họa của Thương Diễm Trạch mặt khác ôm lại hai bức họa kia, nhìn người trước mặt đầy oán khí, có điểm lo lắng. “Nghiên nhi, nàng làm sao vậy?” Lãnh Thanh Nghiên cúi đầu, khiến cho người ta không thể nào mà thấy được biểu tình của nàng lúc này, nghe thấy thanh âm của Thương Diễm Túc liền đưa người qua, âm trầm nói: “Đem họa trả lại cho ta”. Cố nén xúc động trong lòng muốn lao lên liều mạng với Thương Diễm Túc, bởi vì nàng biết cho dù liều mạng cũng không có tác dụng, nàng cần bản là đánh không lại hân. Mà Thương Diễm Túc sau khi nghe thấy lời của nàng lại càng đem hai bức họa giấu đi một chút, khẽ mỉm cười nói: “Chẳng lẽ họa này không phải là đưa cho ta hay sao? Để cầm tay nàng, bốn vương quyết định, cũng sẽ vì Nghiên nhi mà họa một bức, thế nào?” Cảnh tay nhẹ nhàng vươn ra mà run run vài cái, trên người Lãnh Thanh Nghiên tản mát ra hàn khí lạnh liệt, hơi thở quanh thân kịch liệt lưu chuyển. Cố nén nóng nảy xúc động, liều mạng nói với chính mình là phải bình tĩnh, xúc động làm hỏng việc, tay vươn về phía trước, oán khí quanh thân không hề thuyên giảm, “Đem họa trả lại cho ta!” Thương Diễm Túc tựa hồ như cái gì cũng không nghe được, lại như không muốn sống tiến đến gần Lãnh Thanh Nghiên, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang vươn về phía trước, lấy ra một chiếc khăn tay nhẹ nhàng lau tay cho nàng, nói: “Tay nàng như thế nào lại đen tuyền như vậy? Đến đây, để trượng công giúp nàng lau”. Người nào đó tâm tình hiện giờ như là sắp bay lên đến trời rồi, người ta đều nói từ trên bức họa có thể cảm nhận được tình cảm của người vẽ, mà từ trên bức họa kia hân cảm nhận được tình yêu. Nghĩ đến đây, tuổi cười trên mặt Thương Diễm Túc càng thêm sáng lạn, không làm thế nào mà ngừng lại được. Xem ra tình cảm của Nghiên nhi một chút cũng không giống với cách nàng biểu hiện ra bên ngoài như vậy, nàng đang trốn tránh cái gì sao? Xem ra hân còn cần phải cố gắng nhiều! Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên gãy tay ra khỏi tay hân, nắm tay cũng không hề dừng lại đánh về phía Thương Diễm Túc, “Phanh!” Không có lãng phí, cũng không có chần chờ, Thương Diễm Túc dường như bị đánh bay ra bên ngoài. Bị đánh ra một cách đột ngột như vậy Thương Diễm Túc cũng không có thời gian chuẩn bị gì, chỉ trong nháy mắt liền cảm thấy nửa bên mặt như bị sưng lên, không khỏi khẽ nhíu mày, đang muốn nói điều gì đó, nhưng ngay sau đó quyền thứ hai rất nhanh đã đánh đến trước mặt hân. Có lẽ là do vừa rồi đã hồi tưởng lại những chuyện tình ở kiếp trước, nên hiện tại Lãnh Thanh Nghiên sử dụng các chiêu thức toàn bộ đều là ở kiếp trước, không hề sử dụng chút nội lực nào cả, nhưng mỗi quyền đi ra cũng khiến cho Thương Diễm Túc không dám khinh địch. “Bang bang!” Đánh liên tục hai cái, tuy rằng không có sử dụng nội lực, nhưng chiêu thức lại mới lạ, Thương Diễm Túc chưa kịp hiểu gì cả, đã lại nhận hai quyền của nàng, ngực một trận đau đớn, thậm chí khí huyết trong cơ thể như đều bốc lên. Lãnh Thanh Nghiên vẫn tiếp tục đánh không ngừng nghỉ, bằng tốc độ nhanh nhất đem toàn bộ những chiêu thức ở kiếp trước thi triển hết ra, quyền đâm cước đá, tư thế kia nói không nên lời tiêu sái cùng oai hùng, Thương Diễm Túc bị đánh cho đến nước phải né trái tránh, thật là chật vật. Không có cảm thấy nội lực trên người nàng lưu chuyển, hân tất nhiên cũng sẽ ngưng ngừng sử dụng, nhưng đây là chuyện gì a? Như thế nào cảm thấy nàng không có vận chuyển nội lực, ngược lại khiến cho chiêu thức của nàng càng thêm kinh người? Rất xa, một bóng đen xuất hiện ở phía sau hậu viện, nhìn người đang bị Vương phi không ngừng chà đạp, hơi thở trên người một trận dao động, trên mặt hiện lên thần sắc kinh dị, một lát sau thân ảnh cũng đã biến mất tại chỗ. “Phanh!” Một tiếng nổ, Thương Diễm

Túc lại bị đánh ngã xuống đất, Lãnh Thanh Nghiên vẫn như cũ gắt gao cầm lấy tay hắn, một chân nâng lên dẫm lên ngực hắn, ánh mắt híp lại, tư thái kia nói không nên lời là oai hùng bức người như thế nào, mang theo một loại khí thế bề thế thiên hạ. Chỉ cần dùng sức nội lực kì quái ở thế giới này, thì mặc kệ là ai, nếu bị nàng đánh trúng một quyền, cho dù có tiếp được thì cũng đừng mong tránh được những chiêu thức liên tiếp của nàng, nhớ ngày đó, người nào mà khiến cho nàng khó chịu đều không phải bị nàng đánh cho đến kêu cha gọi mẹ hay sao? Chẳng qua Thương Diễm Túc cũng không có phản kháng, để cho nàng tùy ý đánh một hồi, điều này thật ra lại ngoài dự đoán của nàng. Nhưng điều này cũng không có nghĩa lí gì, đem tay hắn đặt ở trước ngực, cả người nàng dường như đều ghé vào trên người hắn, không nói hai lời, đưa tay sờ soạng vào bên trong vạt áo của hắn. Thương Diễm Túc trong lòng nhin không được nổi lên ý tưởng khác thường, bất quá hắn cũng biết mục tiêu của nàng chính là hai bức họa trong người hắn, hắn vội vàng đem bàn tay có thể hoạt động kia bắt lấy tay của nàng, ngăn cản động tác của nàng. Trên mặt tươi cười sáng lạn, một chút cũng không giống như vừa mới bị đánh xong, nói: “Nghiên nhi, dưới ban ngày rõ ràng như vậy, nàng làm như vậy là không tốt đâu, nếu như nàng muốn như vậy, hay là chúng ta vẫn là về phòng trước đi”. Đôi lông mày khẽ nhíu, mắt phượng nguy hiểm nheo lại, tiến sát lại phía hắn vài phần, âm trầm nói: “Không, ta thích ở nơi này hơn!” Nháy mắt vài cái, tươi cười càng phát ra sáng lạn, gật đầu nói: “Nếu như Nghiên nhi thích ở nơi này hơn, vậy thì cứ ở nơi này đi”. Sau đó đột nhiên xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, dường như chỉ trong nháy mắt thôi, vị trí của hai người đã đổi ngược lại. Lãnh Thanh Nghiên hung hăng nhìn hắn, dường như không thể ngờ đến thay đổi như vậy, cái miệng nhỏ nhắn như mếu, hiện ra một bộ biểu tình như sắp khóc, run giọng nói: “Người không phải là ý vào nội lực so với ta lợi hại hơn mà luôn khi dễ, chèn ép ta sao?” Sợ sệt nhìn nàng, hắn chưa bao giờ nhìn thấy một Nghiên nhi như vậy, khi nhìn thấy ánh mắt uy khuất của nàng, không tự giác mà đau lòng, vội vàng nói: “Từ nay về sau ta sẽ không sử dụng nội lực với nàng”. “Thật sự?” “Thật sự!” “Về sau không sử dụng nội lực với ta!” “Được!” “Vậy người còn không buông tay?” Thương Diễm Túc chậm rãi buông tay, nhưng khi vừa mới buông tay, Lãnh Thanh Nghiên lại đột nhiên dùng sức hất văng tay hắn, một quyền hung hăng đánh qua. Thời điểm lúc trước, Thương Diễm Túc là vì chưa có chuẩn bị gì, nhưng hiện tại, mắt thấy một quyền kia sắp đánh tới mặt, vội vàng nhảy ra khỏi thân thể nàng, khó khăn lắm mới tránh được một kiếp. Lãnh Thanh Nghiên cũng từ trên mặt đất nhảy lên, hai tay nắm lại đặt trước ngực, thân mình thoáng nghiêng về phía sau, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mục tiêu, khí thế của một thiếu tướng bộ đội đặc chủng không hề thiếu sót. “Xú nam nhân, người chết chắc rồi!” Thương Diễm Túc nhẹ tay xoa chút máu đọng ở cằm, thần sắc tối tăm nhìn hắc y nhân đứng trước mặt, đột nhiên lạnh lùng hỏi: “Người nhìn thấy gì?” Hắc y nhân kia đầu dường như càng cúi thấp thêm một chút, hồi đáp: “Bẩm Vương gia, thuộc hạ cái gì cũng đều không có nhìn thấy”. Tiếp tục nhìn hắn trong giây lát, mới đưa thân mình ngửa về phía sau ghé ngồi, hỏi: “Tra được vì sao Mộc Thiên Dao lại đột nhiên trở về Mộc gia chưa?” “Dạ, Phung Hiền kia sau khi cùng Mộc Thiên Dao bỏ trốn, cũng không hề đối với nàng thương tiếc gì, chẳng những cướp sạch tiền tài trên người Mộc Thiên Dao, mà còn đối với nàng ta quyền cước càng nhiều, thậm chí còn muốn đem nàng ta bán vào thanh lâu. Mộc Thiên Dao không chịu nổi sự tra tấn đó, liền hạ độc thạch tín vào thức ăn của Phung Hiền, sau khi độc chết hắn nàng cũng chạy về Mộc gia”. “A? Không ngờ rằng Mộc Thiên Dao lại hạ độc chết tình lang của mình, hiện tại lại vô liêm sỉ muốn làm Vương phi của bốn vương”. “Vương gia, có cần thuộc hạ giết Mộc Thiên Dao đi hay không?” “Không cần, một kẻ không có đầu óc như vậy, nữ nhân không biết tốt xấu, giết ngược lại không tốt, để cho nàng làm loạn đi, tốt nhất đem toàn bộ Mộc gia đều kéo đến nơi vạn kiếp bất phục”. (vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không ngóc đầu dậy được) “Dạ”. “Người lui xuống đi, chú ý đến động tĩnh bên Hoàng hậu, thuận tiện, đến nói với a Trạch một tiếng, bảo hắn tới gặp ta”. “Dạ”. Hắc y nhân liền xoay người rời đi, Thương Diễm Túc vẫn ngồi ở trên ghế tiếp tục xoa cằm, khẽ nhếch miệng, không ngờ Nghiên nhi lại lợi hại như vậy, thân thủ đơn giản vậy mà hắn chỉ có thể né tránh vài phần, cái này thâm. Nghĩ tới cái gì đó, đưa tay lấy ra hai bức họa trong lòng, cẩn thận mở ra trên mặt bàn, nhìn hắn trong bức họa kia, khẽ mỉm cười đến rất đắc ý, cũng thực đáng đánh đòn. Trong ngự thư phòng, Thương Lang hoàng đem toàn bộ tấu chương ở trên bàn hất xuống mặt đất, ngực kịch liệt đập phồng, giận dữ hét: “Trong mắt hắn còn có phụ hoàng là trăm hay không? Lại dám nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy, hắn còn nghĩ trăm thật sự sẽ khoan dung cho hắn nữa hay sao?” Tiết công công nghe vậy vội vàng khuyên giải an ủi nói: “Hoàng Thượng bớt giận, Vương gia chính là nhất thời không có hiểu được khổ tâm của Hoàng thượng, cũng không phải cố ý bất kính với Hoàng Thượng”. “Hừ! Hắn như vậy rõ ràng chính là cố ý đối nghịch với trăm, thế nhưng chỉ vì một nữ nhân mà làm ra chuyện như vậy!” Giờ phút này, dưới sự kích thích của Thương Diễm Túc, trên người Thương Lang Hoàng tán mát ra kịch liệt sát khí, song trong mắt lại tràn ngập vẻ lo lắng. Tiết công công đứng bên cạnh sợ run cả người, trong lòng cả kinh, vội vàng nói: “Hoàng Thượng bớt giận, kỳ thật, Vương phi quả là một nữ tử khó gặp, chẳng những trời sinh đoan trang, hơn nữa tính tình cũng tốt, Vương gia chung tình với nàng, cũng là bình thường”. “Cầm mồm! Một nữ tử như nàng vậy, không thể trợ giúp gì cho Túc nhi, đứng ở bên người Túc nhi chỉ liên lụy đến hắn mà thôi!” “Hoàng Thượng...” “Đủ, trăm biết nên làm như thế nào, người lui ra đi”. “Nhưng là...” “Hừ! Túc nhi nếu như đã nói như vậy, tất nhiên trăm sẽ không lấy giang sơn ra để giỡn, nhưng nữ nhân kia nếu muốn làm chính phi của Túc nhi, tuyệt đối không có khả năng như vậy!” Tiết công công há miệng thở dốc, nhìn vẻ mặt kiên quyết của Hoàng Thượng, khẽ lắc đầu, bắt đầu dĩ vãng một tiếng, sau đó khom người cáo lui, trên mặt lại tràn đầy vẻ lo lắng. Bên ngoài ngự thư phòng, một vị ngự lâm quân đứng gần thư phòng nhất chăm chú lắng nghe thanh âm mơ hồ phát ra từ bên trong thư phòng, thanh âm dường như không thể nghe thấy kia nhưng ở trong tai hắn lại như được phóng đại, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị quang mang, rất nhanh liền phục hồi về bình tĩnh. Trong Hiệu Thuộc Bắc, tên là Hiệu Thuộc Bắc, đơn giản là vì lúc trước đặt tên không có nghĩ ra được cái tên nào hay, nên trực tiếp gọi là Hiệu Thuộc Bắc để gọi, kết quả từ đó cho tới bây giờ vẫn cứ gọi là Hiệu Thuộc Bắc. Vị trí của Diệp Trần Nhiên một lần nữa lại bị người ta chiếm lấy, Lãnh Thanh Nghiên yên lặng ngồi trên nhuyễn tháp, nhẹ nhàng chà lau đoàn kiếm trong tay. Thi Tiêu cùng Diệp Trần Nhiên đứng phía xa xa, về mặt đề phòng nhìn Lãnh Thanh Nghiên thân sắc bình tĩnh, nhẹ nhàng nhìn thấy hàn quang lóe ra từ đoàn kiếm trong tay nàng, trong lòng nhin không được phát lạnh. Mỗi lần nàng đem đoàn kiếm lấy ra để chà lau, thì cũng chính là thời điểm mà nàng muốn giết người. Nàng không thích giết người, vậy hiện tại tên họ đàn nào lại chọc giận đến cả nãi nãi này đây Ho nhẹ một tiếng, Thi Tiêu nhìn Lãnh Thanh Nghiên nói: “Thanh Nghiên, Hoàng Thượng có khả năng sẽ đối phó với người đấy”. “Ta biết”. Sau khi biết được nàng không phải là Mộc Thiên Dao đại tiểu thư của Mộc gia, làm một hoàng đế, hắn làm sao có thể cho phép một sai lầm như vậy xảy ra cơ chứ? Chính là không biết hắn sẽ xử lý Mộc gia thế nào đây, hành vi của Mộc gia như vậy đúng ra chính là tội khi quân đi? “Vậy người tính đối phó thế nào đây?” “Cái này còn phải xem hắn sẽ đối phó với ta như thế nào đây”. Dường như đối với câu trả lời như vậy của nàng cũng chưa có vừa lòng, Thi Tiêu khẽ nhíu mày, nhìn nàng đột nhiên nói: “Thương Diễm Túc hình như rất thích người, thậm chí không tiếc trở mặt xung đột với hoàng đế”. Động tác chà lau đoàn kiếm đột nhiên dừng lại, sau đó đạm mạc nói: “Ừm, có lẽ là vậy”. Diệp Trần Nhiên nhẹ vỗ về cằm, hai mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn phản ứng của nàng, đột nhiên hỏi: “Thanh Nghiên, không phải người cũng sẽ yêu thương Thương Diễm Túc đấy chứ?” Chậm rãi đem đoàn kiếm thu vào trong vỏ, ánh mắt có chút dao động, đứng lên nhìn hai người kia, cũng không có nói lời vô nghĩa, trực tiếp liền gật đầu, nói: “Đúng, thậm chí ta có điểm không muốn li khai”. “Thanh Nghiên...” “Yên tâm đi, ta chưa từng quên ước định của chúng ta, cho nên...” Diệp Trần Nhiên qui dị đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh nàng, khẽ xoa nhẹ mái tóc dài của nàng, cười nói: “Thanh Nghiên, kỳ thật ta thật rất hy vọng người có thể hạnh phúc”. Trong lòng một trận cảm động, nhưng giây tiếp theo, nàng liền đưa tay đẩy tay Diệp Trần Nhiên ra, lạnh lùng nói: “Một khi Mộc gia còn chưa bị hủy diệt, ta sẽ không hạnh phúc”. Nói xong cũng đã đi qua khỏi người của Diệp Trần Nhiên, hướng về phía cửa mà đi, đưa lưng về phía bọn họ nói: “Ta đi trước, còn có, Mộc Thiên Dao ta sẽ tự mình đối phó”. Hai người còn lại trong tầng hầm liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đồng thời là bất đắc dĩ, hỗn loạn đau lòng cùng lo lắng. Sau một lúc lâu không nói gì, khẽ thở dài, nhìn Thi Tiêu nói: “Người đi về trước đi, cẩn thận đừng làm cho người ta nghi ngờ”. “Được, các người cũng phải cẩn thận”. “Ừm”. Đem đoàn kiếm giấu kĩ trên người, Lãnh Thanh Nghiên đi ra khỏi Hiệu Thuộc Bắc, nghĩ lại những lời vừa rồi của Thi Tiêu, suy nghĩ hỗn độn, tưởng tượng ra các loại phương pháp mà Thương Lang Hoàng sẽ đối phó với nàng, chẳng lẽ đây không phải là một cơ hội tốt hay sao? Nhưng mà, nhin không được muốn ở lâu trong chốc lát. Trước mắt hiện ra thân ảnh của Thương Diễm Túc, như vậy khiến cho suy nghĩ của nàng không khỏi có chút hỗn loạn, mọi chuyện từ khi gặp hắn cho tới bây giờ ùn ù kéo về. Đột nhiên phát hiện, nàng vẫn còn nhớ rất rõ tình cảnh khi gặp hắn lần

đầu tiên kia, tuy rằng thời điểm đó, bọn họ dường như cũng không có nói một câu gì với nhau. Một đôi mắt trong suốt, cao ngạo, trong mắt lóe ra tinh quang, mãi cho đến mười ba năm sau mới gặp lại hắn, mà nàng lại thành tân nương đại gả của hắn, mà hiện tại, nàng rốt cục cũng đã biết, cái gọi là gả thay, cũng chỉ là một “Âm mưu” do hắn thiết kế mà thôi. Lưng khẽ tựa vào bức tường bên cạnh, đột nhiên cảm thấy sau lưng ần ần đau, nhớ tới đêm hôm đó, lần đầu tiên nàng lại có thể ngủ ngon như vậy từ sau khi đến thế giới này, khiến nàng tiếp nhận. “Cô nương, xin hỏi, có cần giúp đỡ gì không?” Bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm dễ nghe, Lãnh Thanh Nghiên thanh tỉnh lại vội vàng ngẩng đầu nhìn qua, thì thấy một nam tử tuấn mĩ mặc tử y đứng ở trước mặt nàng, vẻ mặt thân thiết nhìn nàng. Không khỏi sững sờ một chút, lập tức phát hiện ra giờ phút này mình đang đứng dựa vào tường, bộ dáng quả thật nhìn có chút vô lực, mỉm cười lắc đầu, khách khí nói: “Không cần, cảm ơn”. Thời điểm nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên tươi cười, hắn nhìn không được sững sờ hồi lâu, cảm giác như bị bắt mất hồn đi vậy, vừa rồi hắn chỉ mới liếc mắt một cái là đã thấy nàng, mới không tự chủ được mà đi lại gần đây. Tuyệt thế khuynh thành, khí chất thoát tục, như thiên nữ hạ phàm, tập hợp mọi ánh sáng trên đời, khiến cho người ta không muốn dời đi tầm mắt, lại không dám đến gần, sợ vấy bẩn nữ thần. “Tại hạ Vu Hi, không biết cô nương xưng hô như thế nào?” Lãnh Thanh Nghiên khẽ mỉm cười, mang theo xa cách, nói: “Vốn là bèo nước gặp nhau, vậy thì biết xưng hô làm gì? Cáo từ”. Nhìn thân ảnh đang rời đi kia, hắn sợ run người sau một lúc lâu mới phản ứng lại, trong mắt liên tục hiện lên ánh sáng kì dị, sau một lúc lâu, khóe miệng hiện lên một tia cười ý vị thâm trường. Ngẫu nhiên gặp nhau, Lãnh Thanh Nghiên tất nhiên sẽ không để ở trong lòng, sau khi xoay người rời đi cũng đã đem người này quên đi luôn, cũng không có nghĩ về sau này có gặp lại nhau hay không. Lạc vương phủ cũng đã xuất hiện trong tầm mắt, đột nhiên lại có một thân ảnh vọt ra bên cạnh, trực tiếp tiến đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, the the nói: “Vương phi, nô tài đang đợi ngài!” “Tiết công công?” Nhìn đến người đột nhiên xuất hiện này, Lãnh Thanh Nghiên một trận kinh ngạc, hai ngày nay làm sao vậy? Như thế nào lại gặp Tiết công công đâu? Hơn nữa, dường như mỗi lần gặp hắn đều không có gặp chuyện gì tốt đâu! Nghĩ vậy, nàng khẽ nhíu lông mày, sau đó làm như hắn không tồn tại, đi theo đường vòng mà đi. Thấy Lãnh Thanh Nghiên làm vậy, Tiết công công trong lòng một trận bị thương, vội vàng bước nhanh từng bước chặn trước mặt nàng, vẻ mặt cầu xin nói: “Vương phi, nô tài tìm ngài, là có chuyện rất quan trọng đâu!” “À? Không biết Tiết công công tìm tiểu nữ tử có gì chỉ giáo?” “Không dám không dám! Nô tài chính là phụng mệnh muốn mang Vương phi ngài đi gặp một người”. Khẽ nhíu lông mày, “À?” “Này. . . Vương phi ngài cứ đến tự nhiên sẽ biết”. Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười một chút, sau đó trực tiếp vòng qua người hắn liền hướng về phía Vương phủ mà đi, có thể khiến cho Tiết công công tự mình đến cửa Vương phủ chờ nàng, chỉ sợ trên đời này không có vài người. Mơ hồ đoán được người đó là ai, nhưng cũng không có cách nào xác định, hơn nữa, mặc kệ là ai, nàng đều không có gì hứng thú đi gặp, muốn gặp nàng thì hãy tự mình đến gặp nàng. Mắt thấy nàng nói đi là đi, Tiết công công sững sờ một hồi lâu sau đó nhảy dựng lên, chạy đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Ai u Vương phi nương nương của ta ơi, ngài. . . Ngài cũng dừng lại khó xử nô tài à!” Lãnh Thanh Nghiên ngay cả nhìn cũng không liếc hắn lấy một cái, quay đầu nhìn bốn phía, nói: “Vương phủ đã ở trước mắt, Tiết công công không ngại thì vào ngồi một lát? Yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác biết Tiết công công trốn ở gần Vương phủ đâu”. Hai chân Tiết công công như sắp mềm nhũn ra, nhìn nữ tử tuyệt mĩ đang cười khanh khách trước mắt, mồ hôi lạnh cũng sắp chảy đầy mặt. “Ta. . . Này. . . Nô tài. . . Nô tài lúc trước đã hỏi thị vệ giữ cửa, nghe nói Vương phi ngài đã xuất môn, cho nên mới. . . Mới đứng ở đây chờ, Vương phi, ngài cũng đừng khó xử nô tài à!” “À? Thì ra cũng đã có người biết người vọng trộm trốn ở nơi này à?” “Không. . . Này. . . Sao lại nói đến chuyện này à? Nô tài thật sự có chuyện quan trọng tìm Vương phi mà!” Cười khẽ một chút, sau đó thần sắc thoáng nghiêm, nói: “Ta không muốn đi!” “Hà?” “Cho nên phiền công công đi chuyển cáo một tiếng, nói nếu như muốn gặp ta, vậy thì hãy tự mình đến đây, ta không có thói quen tự mình đưa bản thân tới cửa à”. “Này này. . . Này. . . Như vậy không phải thực là khó khăn hay sao?” “Khó khăn? Đường đường là Hoàng Thượng Thương Lang quốc muốn đến một Lạc Vương phủ nhỏ, vậy nhưng lại có khó khăn gì hay sao? Tiết công công ngài đang nói đùa gì à?” Lời nói của Lãnh Thanh Nghiên nhất thời khiến Tiết công công mất tiếng, ánh mắt già khẽ chớp vài cái, ngơ ngác nói: “Ngài biết là Hoàng Thượng?” Cười khẽ gật đầu, “Bằng không còn ai có thể khiến cho Tiết công công mặt nhọc như vậy được đâu?” “Àch, này. . .” “Công công như vậy khẳng định cũng rất là mệt mỏi đi, hay là vào trong Vương phủ uống chén trà, nghỉ chân một chút?” “Nô tài đa tạ Vương phi”. Trong lòng Tiết công công thoáng cảm động, hắn là thật sự mệt chết đi, hôm nay chạy tới chạy lui cũng không biết là chạy qua bao nhiêu đường rồi, ai? Không đúng, hắn là phụng ý chỉ của Hoàng thượng đến đây, một chút mệt mỏi như vậy thì tính cái gì? Giật mình một cái, Tiết công công nhất thời thanh tỉnh lại, vội vàng cất bước hướng về phía Vương phủ đến bên Lãnh Thanh Nghiên, một phen nước mũi một phen nước mắt nói: “Vương phi cô nãi nãi, ngài cũng đừng ép buộc nô tài, đi nhanh chút thôi, cũng không thể để cho Hoàng Thượng đợi lâu à!” Bỏ ra tay hắn ra lui về phía sau vài bước, vẻ mặt chán ghét nhìn hắn, nói: “Bốn vương phi đã sắp chết rồi, từ chuyện hôm qua cho tới bây giờ, thật sự là đã xảy ra rất nhiều chuyện đâu, ai, đầu thật choáng váng à!” Tiết công công há miệng thở dốc, sững sờ nhìn vị Vương phi trước mắt như hoàn toàn thay đổi thành người khác, Tiết công công thật sự là khóc không ra nước mắt, chỉ có thể vẻ mặt cầu xin, nói: “Vương phi, ngài đây là. . . Đây là muốn chính nô tài chết bầm à!” “Công công nói quá lời, Thanh Nghiên sao dám bất kính với công công như vậy đâu?” Nói cũng kỳ quái, từ ngày hôm qua nhận lại đệ đệ, tính cách của Lãnh Thanh Nghiên dường như đang chậm rãi khôi phục lại như trước đây. Tuy rằng khó hiểu, nhưng cũng không phản đối, dù sao, kỳ thật nàng như thế này, mới thực sự là nàng. Tiết công công vẻ mặt oán nhìn nàng, cầu xin nói: “Một khi đã như vậy, Vương phi xin mời cùng nô tài đi một chuyến đi, nô tài cầu xin ngài à!” Nhìn vẻ mặt cầu xin của Tiết công công, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi có chút mềm lòng, thái giám này vẫn là có điểm khiến cho nàng thích, tuy rằng nàng thực không có muốn đi, nhưng nếu là nàng không chịu đi như vậy, chỉ sợ là Tiết công công này cũng thật là khó xử đi? Nghĩ nghĩ, trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ, thờ dãi nhẹ giọng nói: “Nếu Tiết công công đã nói đến nước này, Thanh Nghiên tất nhiên cũng sẽ không có tiếp tục gây khó dễ cho công công, xin mời công công đi trước dẫn đường”. Nghe vậy hắn thở, vội vàng tiến lên phía trước dẫn đường. “Vương phi mời, ngài yên tâm đi, Hoàng Thượng chỉ là muốn nói chuyện với Vương phi một lát thôi, sẽ không khó xử Vương phi”. “Đa tạ công công”. Lãnh Thanh Nghiên đi theo Tiết công công đến từ lâu lớn nhất trong kinh thành, tiến vào trong một phòng xa hoa, Tiết công công dùng tay ra dấu mời, đợi cho nàng tiến vào bên trong liền lén lút đóng cửa lại. Đối với hành động này, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có ngăn cản gì, vừa tiến vào phòng tầm mắt dừng ngay trên người nam tử trung niên đang ngồi trên ghế, đó rõ ràng chính là hoàng đế của Thương Lang quốc. “Tham kiến phụ hoàng”. Trong mắt Thương Lang Hoàng hiện lên một tia tinh quang, biểu tình trên mặt bí hiểm, trầm giọng nói: “Lớn mật, người cùng Mộc gia phạm tội khi quân, thế nhưng còn dám xưng hô như vậy!” Lãnh Thanh Nghiên trên mặt mang theo mỉm cười, cũng không có đem những lời của Thương Lang Hoàng để ở trong lòng, chính là nhẹ giọng nói: “Phụ hoàng thứ tội, Thanh Nghiên cũng không lừa gạt phụ hoàng, chính là thân bất do kỷ”. “Hào một cái thân bất do kỷ! Chẳng lẽ người cho rằng người nói như vậy, trẫm sẽ bỏ qua cho người sao?” “Không dám, nhưng mà chủ mưu việc này là Mộc gia, lại không biết vì sao phụ hoàng có tình xuống tay với Thanh Nghiên đâu?” “Lớn mật! Người đang nghi ngờ trẫm?” “Thanh Nghiên không dám, nhưng là vừa gặp mặt phụ hoàng đã ra uy với Thanh Nghiên, cũng khiến cho trong lòng Thanh Nghiên không được vui, mong rằng phụ hoàng thứ tội”. Trong mắt Thương Lang Hoàng lóe ra tia mũi nhọn, mà đối với phản ứng của Lãnh Thanh Nghiên cũng nhìn không được có chút kinh ngạc cùng tán thưởng, nhưng điều này cũng không thay đổi được chủ ý của hắn khi tìm đến nàng hôm nay. Chậm rãi ngồi lại trên ghế, mặt lạnh nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Người cũng biết trẫm hôm nay gọi người đến, là vì chuyện gì chứ?” “Thỉnh phụ hoàng nói rõ!” “Được, vậy trẫm cũng nói thật cho người biết, lấy thân phận của người, là không thể làm chính phi Lạc vương, điểm này, người chắc là hiểu được?” Tuy rằng biết việc này sớm muộn gì rồi cũng sẽ đến, nhưng khi thật sự gặp phải, thời điểm nghe được những lời như vậy, trong lòng lại vẫn như cũ nhìn không được một trận khó chịu. Đôi mày thanh tú khẽ nhíu, tươi cười trên mặt từ đầu đến cuối dường như cũng chưa thay đổi, nhìn Thương Lang hoàng nói: “Thanh Nghiên không rõ”. Trên mặt Thương Lang Hoàng hiện lên một tia tức giận, trầm giọng nói: “Vậy để trẫm nói cho người hiểu! Thân phận người là gì? Lạc vương lại có thân phận như thế nào? Người cho rằng người có tư cách làm chính phi của hắn hay sao? Lạc vương tương lai chính là người trẫm đã chọn để kế thừa ngôi vị hoàng đế, chính phi của hắn phải là nữ tử tôn quý có thể trợ giúp cho hắn, còn người có thể mang lại gì cho hắn? Nói khó nghe một chút, người căn bản chỉ là một con rối nằm trong tay Mộc gia! Nếu không

phải thấy Lạc vương đối với người có chút tình cảm, trầm sẽ không lãng phí thời gian nói những lời này với người đâu”. Sắc mặt Lãnh Thanh Nghiên có chút tái nhợt, hai tay giấu ở trong ống tay áo, dùng sức nắm chặt, tươi cười trên mặt giống như là đã biến mất không thấy, về mặt đậm mạc nhìn Thương Lang hoàng, nói: “Xin hỏi phụ hoàng, những lời ngài nói vừa rồi, là ý của chính ngài, hay là ý của Thương Diễm Túc?” Nàng cũng không tin Thương Diễm Túc lại nghĩ như vậy, nếu Thương Lang Hoàng cố ý ra cung tìm nàng, vậy thì khẳng định hẳn không thể giải quyết sự tình bên Thương Diễm Túc. Có lẽ là như vậy, nhưng khi nghe những lời không chút lưu tình nào này, vẫn như cũ khiến cho nàng hít thở không thông cực kì khó chịu. Câu hỏi của Lãnh Thanh Nghiên khiến đồng tử Thương Lang Hoàng co rút một chút, trong mắt lóe ra tia sát khí, sau đó nói: “Đây tuy rằng không phải ý tứ của Túc nhi, nhưng trầm cũng không nên tâm nhìn chính con mình khó xử như vậy”. “Có ý gì?” Thương Lang hoàng cũng là đột nhiên khẽ thờ dài, về mặt đều là bất đắc dĩ, chậm rãi nói: “Đã nhiều năm trôi qua như vậy, Túc nhi vẫn luôn nghĩ rằng trầm là nguyên nhân khiến mẫu thân nó chết, cũng bởi vì nghĩ như vậy, cho nên nó vẫn luôn không chịu tha thứ cho trầm, thậm chí còn hận thấu xương đối với Hoàng hậu hiện tại. Cho nên, nó vẫn luôn cố gắng để có một ngày có thể ngồi lên vị trí hoàng đế, nó làm vậy không phải chỉ là vì mình, mà còn muốn đá kích Hoàng hậu hoàn toàn”. Nghe những lời này của Thương Lang Hoàng, trước mặt Lãnh Thanh Nghiên không khỏi hiện ra tình cảnh ở Hoàng Lăng ngày hôm đó, ở bên quan tài của Lưu Hoàng hậu, từ nơi sâu nhất trong đáy lòng hắt ra tia tưởng niệm. Móng tay cắm thật sâu vào trong lòng bàn tay, hẳn thật sự rất thương mẫu thân hẳn, thậm chí bởi vì nàng mà trở nên điên cuồng. Trong khi nói chuyện, Thương Lang hoàng vẫn luôn chú ý tới biểu tình của Lãnh Thanh Nghiên, sau khi tạm dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Vì để đi lên ngôi vị hoàng đế, hẳn tất nhiên cần càng nhiều thế lực lớn hơn để duy trì địa vị, mà để mở rộng thế lực nhanh nhất cùng hiệu quả nhất chính là kết thông gia với quan to trong triều”. Trong lòng căng thẳng, tuy rằng nàng không muốn chấp nhận, nhưng những lời này của Thương Lang Hoàng, quả thật là có lý. Chỉ cần kết thông gia với các đại thần trong triều, gia tộc của nàng kia tự nhiên sẽ đứng về phía hẳn. Nhưng là, Thương Diễm Túc hẳn cũng có ý nghĩ như vậy hay sao? Hẳn cũng muốn dùng phương pháp đó để mở rộng thế lực, củng cố địa vị của hẳn hay sao? Thương Lang hoàng tập trung nhìn nàng, từ trên ghế đứng lên đi đến trước mặt nàng, trên người phát ra khí thế dường như toàn bộ đều tập trung trên người Lãnh Thanh Nghiên, khiến cho Lãnh Thanh Nghiên không khỏi nhủ mảy, nhưng cũng không có phản ứng gì khác. Phản ứng bình thường như vậy khiến cho Thương Lang Hoàng sùng sột một chút, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, lập tức nói: “Trầm nói nhiều như vậy, người hẳn là đã hiểu được trong lòng Túc nhi suy nghĩ như thế nào đi?” Lãnh Thanh Nghiên nhìn hẳn, đã không còn là thái độ khiêm tốn như ban đầu, khí thế so với Thương Lang Hoàng thậm chí còn càng thêm bức người, lạnh lùng nói: “Đây chỉ là lời ngài nói mà thôi, ai mà biết được có phải ngài đang châm ngòi ly gián hay không?” “Người...” “Ngài nói nhiều như vậy, đơn giản chính là một câu, muốn có quyền thế lớn hơn nữa, thì cần lấy càng nhiều nữ nhân, nhưng lại phải là nữ tử có địa vị!” “Có thể nói như vậy, cho nên Túc nhi hẳn nhất định cũng sẽ như thế, chỉ là vì có tình cảm với người, nên loại chuyện này hẳn không biết mở miệng nói thế nào thôi. Lấy thân phận của người, trầm vốn muốn ban cho người tội chết, nhưng chính là nể mặt mũi Túc nhi trầm tha cho người một mạng, nếu người còn vọng tưởng muốn làm chính phi của Túc nhi, vậy thì đừng trách trầm không khách khí với người!” Thương Lang hoàng có chút tức giận, lúc trước hẳn không có ngờ Lãnh Thanh Nghiên lại khó đối phó như vậy, lại cả gan làm loạn, tựa hồ không hề đem hoàng đế như hẳn để vào trong mắt vậy, mỗi lời nói nói ra, lại có khí thế bức nhân như vậy. Nhưng là, người hẳn đối mặt là Lãnh Thanh Nghiên, nàng ghét nhất bị người khác uy hiếp, bị kích thích như vậy, bản tính che giấu dần dần lộ ra, thân là thiếu tướng bộ đội đặc chủng, ai lại dám không sợ chết uy hiếp nàng như vậy? Nhìn ánh mắt giống như sói hoang của Lãnh Thanh Nghiên, Thương Lang hoàng đột nhiên cảm giác được đáy lòng phát lạnh, không khỏi lui về phía sau từng bước, nói: “Người muốn làm gì?” Khẽ nhíu lông mày, trào phúng nhìn Thương Lang Hoàng về mặt đề phòng, đôi môi anh đào khẽ mở, cười lạnh nói: “Không ngờ đường đường là Thương Lang Hoàng mà lại nhát gan như vậy a”. “Người...” Bị ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm có chút chật vật, lại vì lời này của nàng mà nổi trận lôi đình, nhưng khi đối diện với ánh mắt cao ngạo kia của nàng, không hiểu sao trong lòng lại sinh ra một chút khiếp sợ. Lãnh Thanh Nghiên khẽ nâng cằm, về mặt nói không biết bao nhiêu là kiêu ngạo cùng oai hùng, nhìn Thương Lang Hoàng lạnh lùng nói: “Nếu những lời vừa rồi, trừ phi là Thương Diễm Túc chính miệng nói với ta, nếu không tất cả, ta sẽ không tin tưởng!” Sắc mặt Thương Lang Hoàng đột nhiên âm trầm, nhưng cũng không có đợi hẳn nói điều gì, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã xoay người đi ra cửa, đưa tay mở cửa phòng ra, một chân cũng đã bước ra bên ngoài, nghiêng người tà ngễ nhìn hẳn, trong mắt tràn ngập trào phúng cùng khiêu khích, nói: “Phụ hoàng, ta gọi ngài một tiếng phụ hoàng, đơn giản là vì ngài là phụ thân của Thương Diễm Túc”. Sau khi nói xong câu đó, nàng không chút do dự liền đi ra khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa lại, để lại một Thương Lang Hoàng sắc mặt âm trầm vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Tiết công công dường như cũng bị khí thế của Lãnh Thanh Nghiên khiến cho hoảng sợ rồi, cứ thế sững sờ nhìn nàng kiêu ngạo rời đi, cũng không có dám tiến lên ngăn cản. Đợi đến khi thân ảnh của nàng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, mới đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng hơn, vội vàng chạy vào trong phòng, “Hoàng Thượng...” Sau khi đi ra từ từ lâu, một giây trước còn khí thế hào hùng Lãnh Thanh Nghiên giờ đây lại giống như hết hơi vậy, thật sâu kín thở dài một tiếng, cả người đều vô lực dựa vào trên tường, cúi thấp đầu. Quay đầu nhìn về phía từ lâu, thân sắc trên mặt phức tạp. Tuy rằng nàng nói với Thương Lang Hoàng thật là kiên định như vậy, nhưng cũng chỉ có nàng mới biết, những lời này của Thương Lang Hoàng ảnh hưởng tới nàng như thế nào, ở thế giới này, nàng không thể hoài nghi những lời này là thật. Ngay tại vừa rồi, nàng đột nhiên liền quyết định, nàng sẽ không rời đi, thật sự sẽ không. Kỳ thật, cho dù không ly khai, nàng cũng vẫn có thể đối phó với Mộc gia, chính là, có vẻ hơi khó khăn một chút, chính là, có khả năng cần nhiều thời gian một chút, chính là... Nhưng, lý do để nàng ở lại là gì đây? Nàng đột nhiên lại bắt đầu hoài nghi. Đột nhiên dùng sức đá một cước lên tường, thân sắc trên mặt có chút hồng hên, cau giận nói “Tên hôn đản đáng ghét!” Sau khi đá xong, tâm tình dường như cũng tốt lên một chút. Ngắm lại mình ra ngoài cũng đã lâu, liền xoay người về phía Vương phủ mà đi, nhưng chỉ mới đi được vài bước, đối diện có một vị công tử mặc tử y đi tới. Khi vừa nhìn thấy nàng trong nháy mắt, hai mắt liền tỏa sáng, vội vàng bước nhanh lên phía trước vài bước, hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên chấp tay nói: “Cô nương, chúng ta lại gặp mặt”. Trong mắt không khỏi xuất hiện một tia kinh ngạc, có thể không để hai canh giờ, lại gặp nhau hai lần, thật đúng là khéo a! Mím cười gât đầu, nói: “Thực khéo a, Vu công tử, chúng ta lại gặp nhau”. Vu Hi vui sướng thực trực tiếp biểu hiện ở trên mặt, nói: “Cô nương thế nhưng lại nhớ rõ tên tại hạ, đúng là khiến cho tại hạ cảm thấy thực vinh hạnh lắm. A, đúng rồi, không biết cô nương vì sao lại ở chỗ này?” “Chỉ là vừa vặn đi ngang qua thôi”. “Như thế vừa khéo, đã sớm nghe đến từ lâu đệ nhất kinh thành Túy Tiên Lâu, tại hạ cũng đang muốn nhân dịp này vào Túy Tiên Lâu xem xét một phen, không biết cô nương có vui lòng cùng đi với tại hạ hay không?” Tuy là hỏi, nhưng ngữ khí lại có tình như là khẳng định, Lãnh Thanh Nghiên có chút không vui, trên mặt lại vẫn duy trì bình tĩnh mỉm cười, nói: “Thật có lỗi, tiểu nữ còn có việc, không thể đi cùng công tử được”. “Vậy thì thật là đáng tiếc, không biết cô nương có chuyện gì quan trọng, nếu như tại hạ có thể hỗ trợ, tại hạ nhất định nghĩa bất dung từ!” (làm việc nghĩ thì không từ chối) “Đa tạ lòng tốt của công tử, tiểu nữ xin ghi nhận, bất quá vẫn không dám làm phiền công tử”. “Không phiền toái không phiền toái, có thể dùng chút tài mọn giúp sức cho cô nương, đó là vinh hạnh của tại hạ!” Người này cứ quán lấy không tha, khiến cho Lãnh Thanh Nghiên có chút phản cảm, trong lòng càng không vui, nhưng vẫn như cũ mỉm cười mà đáp lời: “Không cần, công tử vẫn là đi làm chuyện của mình đi, tiểu nữ từ cáo lui!” Nói xong, Lãnh Thanh Nghiên muốn đi qua bên cạnh hẳn mà rời đi, nhưng là hẳn cũng đã nhanh hơn nàng một bước chặn trước mặt nàng, cười nói: “Cô nương, tại hạ là thật tâm muốn hỗ trợ, hưởng hồ, hiện tại ta cũng không có chuyện gì”. Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày, nhìn người trước mặt trên mặt mang theo mỉm cười, về mặt hòa khí nhưng lại bá đạo không ít, không khỏi càng thêm chán ghét, nói: “Vu công tử, ta cũng không cần hỗ trợ của người, mời người tránh ra!” Nghe vậy sùng sột một chút, hẳn thật không ngờ Lãnh Thanh Nghiên lại có thể nói trực tiếp ra lời như vậy, trên mặt xuất hiện vẻ lo lắng không yên, trong ánh mắt có thương tâm, cẩn thận hỏi: “Là tại hạ chọc cô nương tức giận hay sao?” Biểu tình này của hẳn, tựa hồ như Lãnh Thanh Nghiên làm ra chuyện tình gì khiến hẳn thực thương tâm vậy, khiến cho nàng không biết nói gì cả, nhưng nàng là Lãnh Thanh Nghiên, sẽ không có khả năng vì loại chuyện tình vô vị này, người vô vị mà thay đổi. “Vu công tử lo lắng nhiều rồi, ta chỉ là còn có việc, không muốn ở nơi này lâu”. Vu Hi lập tức lại khôi phục lại vẻ tươi cười như cũ, vội vàng nói: “Cô nương có gì chuyện quan trọng, tại hạ có giúp một tay!” “Không cần!” “Cô nương...” Lãnh Thanh Nghiên không không muốn tiếp tục dây dưa với hẳn, liền tránh sang phía khác, sau đó trực tiếp rời đi,

đôi với loại người này, mặc kệ hắn có mục đích gì, cũng đều khiến cho nàng chán ghét. Vu Hi bị nàng bỏ lại một bên, trở mắt nhìn nàng càng ngày càng đi xa, về mặt mắt mắt. Lãnh Thanh Nghiên cũng thực nhanh đã trở về đến Vương phủ, nhưng lại không có nhìn thấy thân ảnh của Thương Diễm Túc, hỏi quân gia lại được biết Hoàng Thượng triệu hân vào cung, điều này nằm ngoài suy đoán của Lãnh Thanh Nghiên, trong lòng đột nhiên nổi lên một dự cảm không lành. Nàng muốn tìm hắn để nói rõ ràng một số chuyện, nhưng ngày hôm đó khi hắn từ trong hoàng cung trở về, liền trực tiếp nhốt mình bên trong thư phòng, mặc kệ bất luận kẻ nào cũng không được phép tới gần. Mà điều khiến cho Lãnh Thanh Nghiên càng không ngờ tới là, ngày hôm sau Thương Diễm Túc đột nhiên liền mất tích, không ai biết là hắn đã đi nơi nào, đáy lòng Lãnh Thanh Nghiên bất an mãnh liệt, không thể nào tìm thấy biện pháp để giải quyết. Ngay tại thời điểm mà nàng sắp nổi điên lên, Thương Diễm Túc lại đột nhiên xuất hiện trước mặt của nàng, nhưng hắn cũng không có nói một lời nào, hung hăng đem nàng ôm vào trong lòng, sau đó té xỉu. “Thương Diễm Túc, ngươi làm sao vậy?” Ngay cả khi té xỉu, hắn vẫn gắt gao nắm lấy tay nàng, Lãnh Thanh Nghiên nhìn không khỏi một trận lo lắng, tuy rằng hắn đã quay trở về, nhưng cảm giác bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt. Rốt cuộc là làm sao vậy? Sắp xảy ra chuyện gì hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Hai người thương tâm

Thái y nói Thương Diễm Túc là vì mệt nhọc quá độ, cho nên mới té xỉu, thời điểm vừa nghe thấy vậy Lãnh Thanh Nghiên còn tưởng là mình nghe nhầm, hay là Thái y nói sai rồi, đôi với người như Thương Diễm Túc mà nói, một nhọc bình thường căn bản là hắn không hề có cảm giác được, huống chi là té xỉu. Ngồi ở bên giường, nhìn người đang ngủ say, nàng không thể rời đi, bởi vì hắn vẫn gắt gao nắm chặt lấy tay của nàng, chỉ cần nàng hơi có động tác rút tay ra, hắn sẽ bất an. Lãnh Thanh Nghiên kinh ngạc, cũng bắt đầu đi, cũng chỉ có thể tiếp tục ngồi ở bên người hắn, cũng bởi vì tình cảnh này, làm cho nàng lần đầu tiên có thể nhìn hắn gần sát như vậy. Thời gian từ từ trôi qua, Lãnh Thanh Nghiên nằm ghé vào bên mép giường đến tận khi giật mình tỉnh lại, mà Thương Diễm Túc lại vẫn hôn mê như cũ, điều này khiến cho nàng có điểm lo lắng. Đưa mặt lại gần nhìn hắn, nhìn khuôn mặt như phát ra một tầng ánh sáng trắng muốt, khiến cho nàng có điểm ghen tị, lúc đầu đem ý nghĩ kì dị đó bỏ ra ngoài, nhìn người trên giường vẫn cứ nhắm chặt hai mắt, ở bên tai hắn nhẹ giọng nói: “Thương Diễm Túc, ngươi tại sao còn chưa có tỉnh? Mấy ngày nay, ngươi chạy đi nơi đâu?” Không ai có thể trả lời cho nàng, trong lúc đó ánh mắt của Lãnh Thanh Nghiên xuất hiện một tia ưu sầu, bất an, nhẹ nhàng ghé vào bên cạnh hắn, chờ hắn tỉnh lại. Đột nhiên phát hiện, nhìn thấy bộ dáng bất động không nhúc nhích của hắn, trong lòng quả thực rất khó chịu, còn hơn cả khi hắn chiếm tiện nghi của nàng, một Thương Diễm Túc động tay động chân với nàng. Cau lại cái mũi, ý tưởng này khiến cho trên mặt nàng xuất hiện một tia ngưng ngưng, khẽ nhấp phất môi, nhìn bộ dáng trầm tĩnh của Thương Diễm Túc, đáy mắt hơi hơi tỏa sáng, cẩn thận đưa người tới, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi hắn. Hôn nhẹ hắn, Lãnh Thanh Nghiên khẩn trương đến mức lông mi rung động, giờ khắc này thậm chí nàng quên đi bất an trong lòng, trong lòng rung động không thôi, không tự chủ được mà cầm lấy tay hắn. Chậm rãi mở to mắt, khẽ chớp vài cái, sau đó cả người đột nhiên đều nhảy dựng lên, thần sắc tràn đầy kinh hoàng. Thương Diễm Túc lẳng lặng nằm ở trên giường, về mặt tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, đột nhiên thở dài một hơi, nói: “Không ngờ rằng Nghiên nhi lại thừa dịp ta ngủ mà vụng trộm hôn ta, thật đáng thương cho ta một đời thanh bạch, liền bị nàng làm hỏng như vậy rồi”. Lãnh Thanh Nghiên âm thầm cắn răng, cũng tức giận chính mình, không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì? Vì sao lại mặc danh kì diệu đi hôn hắn? Quả thực gặp quý! Còn có tên hỗn đản Thương Diễm Túc này xảy ra chuyện gì? Rõ ràng vẫn mê man bất tỉnh, như thế nào nàng hôn hắn, hắn liền tỉnh? Hắn nghĩ hắn là công chúa hoa hồng hay sao! Nhìn bộ dáng xấu hổ sâu sắc của nàng, Thương Diễm Túc đáy lòng nhận nhận nổi lên tràn đầy hạnh phúc, vươn tay về phía nàng, nói: “Nghiên nhi, trong sạch của ta đều bị nàng hủy rồi, nàng cần phải chịu trách nhiệm với ta nha, còn không mau lại đây để cho ta ôm một cái!” Khóe miệng run rẩy một chút, sau đó Lãnh Thanh Nghiên bay người lên đáp cho hắn một cước, “Phanh!” Thương Diễm Túc bị đá bay đến trong góc giường, hung hăng bị đánh vào thanh chắn giường. Người ở bên ngoài nghe thấy tiếng vang lớn trong phòng, vội vàng vọt tiến vào, “Vương phi, đã xảy ra chuyện gì? Ách, Vương gia, ngài tỉnh?” Thương Diễm Túc lật người dậy, từ trên giường ngồi dậy, sắc mặt có chút âm u, không kiên nhẫn nhìn mấy tên chường mắt vừa mới xông vào, nói: “Đi ra ngoài!” “Dạ, nô tì (nô tỳ) cáo lui!” Hạ nhân thấy vậy lại “Rầm” chạy ra ngoài, rất nhanh trong phòng cũng chỉ còn lại có hai người, mà Thương Diễm Túc lại lập tức đổ người xuống giường, đưa tay nhẹ xoa xoa thất lưng, về mặt u oán nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Nghiên nhi, nàng sao có thể đối với tướng công mình nhẫn tâm như vậy chứ?” Lãnh Thanh Nghiên khẽ mằn khóe miệng, mà một câu tiếp theo của Thương Diễm Túc, lại khiến cho nàng tiếp tục bộc phát, “Rõ ràng vừa rồi còn vụng trộm hôn ta!” Tay không tự chủ được run run vài cái, nhìn về mặt uy khuất của hắn, trong mắt lóe ra tia nhìn sát khí, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, “Ngươi hiện tại rất đắc ý có phải hay không?” “Không có, hiện tại ta bị Nghiên nhi đá thật đau”. “Ngươi...” “Nghiên nhi đến giúp ta xoa xoa đi?” “Cút!” “Nghiên nhi —— “Đưa mặt lại gần hắn, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc hắn một cái, chính là chuyển đề tài, hỏi: “Mấy ngày nay, ngươi đã chạy đi đâu vậy?” Tĩnh, trong phòng đột nhiên yên lặng lạ thường, thậm chí trong không khí còn xuất hiện một loại áp lực, khiến cho Lãnh Thanh Nghiên phải quay đầu lại nhìn Thương Diễm Túc. Thương Diễm Túc lẳng lặng nhìn nàng, thần sắc đã không còn vui, tầm mắt hai người giao trong không trung, không có ai lên tiếng trước. Sau một lúc lâu, Thương Diễm Túc đột nhiên xoay người, đem mặt vùi vào gối, rầu rĩ nói: “Không có đi nơi nào”. Thấy thế, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi đi đến gần vài bước, nhíu mày nhìn hắn, “Thương Diễm Túc?” Đưa tay kéo nàng xuống giường, không đợi cho nàng phản kháng liền đã đem nàng ôm vào trong ngực, ở trên mặt của nàng khẽ cọ vài cái, nói: “Thực xin lỗi”. Nàng đang giả vờ nghe thấy vậy động tác liền cứng đờ, ngoắc ngoắc hỏi: “Vì sao lại xin lỗi ta?” Hôn nhẹ lên hai má phẫn nộ của nàng, trong mắt lóe lên một tia gì đó rất nhanh liền thu lại, hơi nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Để cho Nghiên nhi vì ta mà lo lắng rồi”. Lãnh Thanh Nghiên không hề giả vờ, ngược lại vươn tay ra ôm lấy lưng hắn, đem khuôn mặt chôn ở trước ngực hắn khẽ cọ vài cái, đột nhiên phát hiện, mấy ngày qua nàng vẫn luôn nhớ đến vòng ôm của hắn. Trong lòng thực là an tâm, đột nhiên như nhớ tới chuyện gì đó, trong ánh mắt xuất hiện tia do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Có chuyện, ta muốn nói với ngươi”. “Cái gì?” Thấy Lãnh Thanh Nghiên chủ động khiến cho Thương Diễm Túc sưng sờ trong giây lát sau là một bụng đầy vui sướng, không khỏi đem nàng càng ôm chặt thêm một chút. Lãnh Thanh Nghiên chần chờ trong chốc lát, sau đó mới nói: “Không được thủ nữ nhân khác!” Thương Diễm Túc đột nhiên cứng đờ, thoáng đem nàng kéo ra trước mặt, đưa tay ôm lấy mặt nàng, trong mắt hiện lên thần sắc khó hiểu, “Nghiên nhi?” Không có ai đáp lời hắn, Lãnh Thanh Nghiên vẫn cứ như vậy lẳng lặng nhìn hắn, nhìn thấy thần sắc phức tạp trong mắt hắn, tâm càng lúc càng chìm xuống. Chẳng lẽ, quyết định của nàng là sai hay sao? “Nghiên nhi, nàng hiểu mà, trong lòng ta, vẫn luôn luôn chỉ có duy nhất một người đó là nàng”. “Nhưng ngươi sẽ đi thủ nữ nhân khác hay sao?” “Ta...” Thương Diễm Túc chần chờ khiến chút hi vọng còn lại trong Lãnh Thanh Nghiên hoàn toàn sụp đổ, ánh mắt nhanh chóng trở nên lạnh lùng, đưa tay đẩy hắn ra rồi xoay người rời đi. “Nghiên nhi”. Trong lòng Thương Diễm Túc một trận hoảng hốt, vội vàng đưa tay muốn giữ nàng lại, cả người cũng đã đi đến phía sau nàng, “Nghiên nhi, nàng làm sao vậy?” Nàng nhẹ nhàng bỏ tay hắn ra, động tác này của nàng khiến cho tâm Thương Diễm Túc càng lúc càng đau, thậm chí hắn có thể cảm nhận được Nghiên nhi đang cách hắn càng ngày càng xa. Trong lòng căng thẳng,

vội vàng dùng sức nắm chặt lấy cánh tay của nàng, đi tới trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng, nói: “Nghiên nhi, nàng hãy nghe ta nói”. Lãnh Thanh Nghiên cũng là cúi đầu, khiến cho hắn không thể nào mà nhìn ra thần sắc bên trên mặt nàng, nghe vậy nhưng cũng không có phản ứng gì, chỉ là tiếp tục hất tay hắn ra. Thương Diễm Túc nhìn nàng như vậy khiến cho tâm hắn đều tan nát rồi, trong mắt thậm chí xuất hiện một tia cầu xin, nhẹ giọng nói: “Nghiên nhi, mặc kệ ta có thú nữ nhân khác hay không, trong tâm ta cũng chỉ vĩnh viễn có một mình nàng, hơn nữa, Vương phi của ta, cũng sẽ chỉ có nàng mà thôi”. Tâm nàng càng lúc càng đau, bởi vì lời này của hắn, động tác trên tay cũng tạm dừng trong nháy mắt, nhưng cũng không có đợi cho Thương Diễm Túc kịp vui sướng, nàng đột nhiên mở miệng nói: “Như vậy, đa tạ Vương gia ưu ái”. Thanh âm của nàng hư vô mờ mịt, giống như truyền đến từ một thế giới khác, bởi vì những lời của hắn, mà lòng nàng như tan nát. Hắn căn bản là không biết, cái vị trí mà hắn gọi là Vương phi, từ trước đến giờ nàng không hề cần, lời hắn nói là vĩnh viễn trong lòng hắn chỉ có một người là nàng, giờ phút này nghe sao mà thật thật nực cười. Thân thể phản bội, cùng tâm phản bội, trong mắt nàng cũng không khác nhau là mấy, nàng chỉ hi vọng cả đời cùng nhau làm một đôi, không hơn. Khi nàng phát hiện rốt cục thì mình yêu thương hắn, thật vất vả mới có thể hạ quyết tâm không rời đi, thậm chí khi nàng nói những lời này với Thương Lang Hoàng, tuy rằng trong lòng nàng khổ sở, cũng có chút để ý, nhưng lại cũng không thật sự tin tưởng, nhưng là, hiện tại lại không phải do nàng không tin. Một tiếng đa tạ Vương gia ưu ái, giống như kiếm sắc đâm vào tâm hắn, Thương Diễm Túc nắm chặt tay nàng không buông, hắn không biết nếu hắn buông tay nàng ra, từ nay về sau hắn sẽ mất nàng hay không. Nhưng, hắn nên làm cái gì bây giờ? Thật vất vả mới làm cho nàng bắt đầu chấp nhận hắn, thật vất vả và quan hệ của họ mới cải thiện được một chút, thật vất vả. . . “Nghiên nhi, ta yêu nàng”. Lãnh Thanh Nghiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn, giống như nhìn một người xa lạ không hề có quan hệ gì vậy, Thương Diễm Túc như bị sét đánh, cả người đều sửng sốt ở nơi đó, ngờ ngác nhìn nàng, há miệng muốn nói cái gì, lại không phát ra thanh âm gì, tâm hắn giống như bị trăm ngàn con kiến cắn, đau đến tận đỉnh. Nắm chặt bàn tay, chậm rãi bỏ tay xuống khỏi tay nàng, sau đó lảo đảo vài bước, mới miễn cưỡng đứng vững, hắn biết, hắn đã khiến cho nàng thương tâm, nhưng là, hắn lại bất lực, không thể làm được cái gì. Cũng không có nhìn hắn thêm nữa, Lãnh Thanh Nghiên liền lướt qua bên người hắn đi ra ngoài, cửa phòng bị mở ra, lại đóng lại, tiếng bước chân càng lúc càng đi xa, Thương Diễm Túc vẫn ngây ngốc đứng ở chỗ cũ, trên miệng hắn một tia máu tươi chậm rãi chảy xuống, càng ngày càng nhiều, sau khi phun ra một ngụm máu, hắn lại ngã xuống đất lăm vào hôn mê. “Nghiên nhi. . .” Nhưng lúc này đây, Nghiên nhi của hắn cũng không thể nào mà xuất hiện trước mặt hắn được nữa. Mộng Nguyệt, trong mấy ngày gần đây, dường như ngày nào nàng cũng đến, thứ nhất là vì Thương Diễm Túc không ở vương phủ, khiến cho nàng cảm thấy thực nhảm chán, thậm chí còn có loại cảm giác không muốn ở lại, thứ hai đương nhiên là vì nàng và đệ đệ đã nhận nhau, cho nên nhìn không được mà chạy đến đây. Thương Diễm Trạch rất ít khi ở bên trong Cửu Vương phủ, ngược lại đem đại bộ phận thời gian tiêu phí ở Mộng Nguyệt, hắn vẫn luôn nói với chính mình nơi này là hắn mở theo ý của tỷ tỷ, từng là nơi để hắn gửi gắm tình cảm, cho đến bây giờ, hắn đã có thói quen đi đến nơi này mỗi ngày. Giờ phút này, Lãnh Thanh Nghiên đang ôm đầu gối ngồi trên giường, đem mặt vùi vào bên trong khuỷu tay, không ai biết biểu tình trên mặt nàng giờ phút này, cũng không ai biết trong lòng nàng đang suy nghĩ điều gì. Thương Diễm Trạch lặng lẽ ngồi ở bên cạnh, tràn đầy thân thiết nhìn nàng, sâu trong đáy mắt cất giấu nghi ngờ, nhẹ giọng nói: “Chị, có lẽ thất ca làm như vậy là có nguyên nhân, chị hỏi qua huynh ấy chưa?” “Mấy ngày nay, thất ca đi nơi nào? Đã làm gì? Có phải đã xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết hay không? Chị, ngay cả chị mà cũng không biết, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó, mới có thể khiến cho thất ca thay đổi như vậy”. “Ta tin tưởng, thất ca thực sự rất yêu chị, nếu không, Hoàng Thượng bá bá cũng sẽ không có ý ra cung tới tìm chị đâu, khẳng định là vì đã xung đột với thất ca, cho nên mới muốn xuống tay với chị đi, chị cũng không thể để cho âm mưu của họ thành công nha!” “Chị. . .” Thương Diễm Trạch luôn luôn ở bên tai nàng nói đến đủ mọi loại khả năng, Lãnh Thanh Nghiên buộc chặt cánh tay, thoáng ngẩng đầu đem đầu gối lên trên cánh tay, nhìn hắn nói: “Được rồi, em không cần phải an ủi chị nữa, chị muốn yên tĩnh một mình một chút” “Chị. . .” “Chị mặc kệ hắn có lý do gì hay không, chị đã cho hắn cơ hội để mà nói, nhưng hắn cái gì cũng không nói cho chị biết, hắn chỉ cho chị biết, mặc kệ hắn thú bao nhiêu nữ nhân, ta đều đã là Vương phi của hắn”. “Chị, có lẽ. . .” “Có lẽ cái gì? Có chuyện tình gì mà cần phải dùng đến cách đó để giải quyết? Hắn thậm chí không có cho chị một lý do, chị biết nói một số lời như quang minh chính đại làm vậy”. Lãnh Thanh Nghiên không để cho Thương Diễm Trạch nói hết, bởi vì cho dù hắn không nói nàng cũng biết hắn muốn nói cái gì, nàng không muốn nghe, cái gì cũng đều không muốn nghe. Tất cả, đủ loại lý do, cũng đều không thể che giấu chuyện hắn muốn kết hôn với người khác là thực, mà nàng, đúng là vẫn không thể nào mà chịu đựng được có nữ nhân khác cùng chung trọng phu với mình. Thương Diễm Trạch cũng không có nói gì nữa, chỉ là đưa tay ôm nàng một cái, sau đó để nàng lại một mình nơi này. Nhìn bóng dáng em trai biến mất ở cửa, khoe miệng Lãnh Thanh Nghiên khẽ kéo một chút, nước mắt không tiếng động rơi xuống, cả người đều cuộn lại trên nệm thấp, tiếng nấc nghẹn vang lên. Thương Diễm Trạch trực tiếp đi tới Lạc Vương phủ, thủ vệ Vương phủ cũng đã sớm quen với hắn thoải mái ra vào, tự nhiên sẽ không ngăn cản hắn. “Thất ca, đệ có việc tìm huynh!” Thương Diễm Trạch trực tiếp đi đến đại sảnh, nhìn Thương Diễm Túc đang ngồi đó bình yên hưởng trà. Hắn thân nhiên liếc nhìn Thương Diễm Trạch một cái, hỏi: “Chuyện gì?” Thấy hắn vậy khẽ nhủ thầm, như thế nào cảm thấy thất ca có điểm không giống với bình thường? Nhưng Thương Diễm Trạch cũng không có suy nghĩ nhiều, hướng về phía bọn hạ nhân hai bên vẫy tay nói: “Các người đều đi xuống!” Những người đó cẩn thận liếc mắt nhìn Thương Diễm Túc, thấy hắn không có tỏ vẻ gì mới thì lễ cáo lui, rất nhanh, bên trong phòng cũng chỉ còn có hai người. Nhưng cả hai người cũng không có ai lên tiếng nói gì, Thương Diễm Trạch gât gao nhìn chăm chăm Thương Diễm Túc, mà Thương Diễm Túc lại giống như không có việc gì ngồi yên uống trà, đợi cho đến khi thưởng thức xong, mới ngẩng đầu nhìn hắn bình thản nói: “Hiện tại ở trong này cũng không có người ngoài, có chuyện gì thì nói đi”. Thương Diễm Trạch tiến lên hai bước, vẫn gât gao nhìn chăm chăm hắn, không có quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Thất ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao huynh lại nói rằng muốn kết hôn với nữ nhân khác?” Nghe vậy, đồng tử Thương Diễm Túc co rút một trận, lạnh lùng nhìn Thương Diễm Trạch, nói: “Người quản nhiệm chuyện rồi”. Thương Diễm Trạch không chút nào đồng ý, nói: “Đệ chỉ là không muốn nhìn thấy chị thương tâm mà thôi, thất ca, huynh tại sao lại nhìn nàng thương tổn chị như vậy?” Ánh mắt lóe ra một chút, sau đó tầm mắt cũng chuyển đến bên cạnh, lạnh lùng nói: “Về sau sẽ không có việc gì nữa”. “Cái gì kêu về sau sẽ không có chuyện gì? Nếu huynh thực sự thú nữ nhân khác, vậy thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ là không có việc gì! Chị, sẽ rời khỏi huynh”. Thương Diễm Túc đột nhiên đứng lên, hơi thở trên người tản ra như tu la địa ngục, ánh mắt giống như kiếm sắc phóng đến trên người Thương Diễm Trạch, hai tay buông bên người, dùng sức nắm chặt, trong mắt kim quang đại thịnh, lạnh lùng nói: “Nàng vĩnh viễn không có khả năng rời khỏi ta!” Thương Diễm Trạch nhìn không được lui về phía sau hai bước, về mặt sâu thâm cười, nhẹ giọng nói: “Thất ca, nàng là chị của đệ, hai người chúng ta từng sống nương tựa vào nhau, đối với chị, đệ hiểu biết so với huynh còn rõ hơn nhiều, tuy rằng trong những năm gần đây, có lẽ có một số việc thay đổi, nhưng cũng có một số việc sẽ không bao giờ thay đổi”. Ánh mắt Thương Diễm Túc mở lớn giật mình, nhưng cũng không có nói cái gì, trên mặt không chút thay đổi nhìn Thương Diễm Trạch. Thương Diễm Trạch cũng không thêm để ý, trước sau như một nhẹ giọng nói: “Chị sẽ không bao giờ tha thứ cho nam nhân của mình lại cùng chia sẻ với nữ nhân khác, cho dù huynh có thể giam cầm chị ở bên người, nhưng cũng chỉ có thể như vậy mà thôi”. “Thất ca, đệ nhớ rõ huynh đã từng nói qua, chị cần có một nữ tử làm bạn cả đời, nhưng hiện tại, vì sao lại muốn đi thú một nữ nhân khác?” Thương Diễm Túc quay lưng về phía hắn, lạnh lùng nói: “Thân phận của Nghiên nhi đã bị công bố, nếu ta không kết hôn với một nữ tử có thân phận đủ tôn quý, thì có thể có rất nhiều đại thần phe ta sẽ phản ta và đứng về phía địch”. Nghe vậy, Thương Diễm Trạch về mặt không dám tin nhìn Thương Diễm Túc, hít sâu một hơi mới khôi phục lại tâm tình, trong mắt khó nén tức giận cùng thất vọng, gât đầu nói: “Đệ đã hiểu, thì ra trong lòng thất ca huynh, địa vị của chị thủy chung không bằng quyền thế”. “Đây căn bản là hai việc khác nhau, Nghiên nhi cùng quyền thế cũng không có gì là xung đột!” “Nhưng huynh làm như vậy cũng có nghĩa là đem chị đẩy ra xa!” “Nghiên nhi sẽ hiểu”. “Chỉ sợ kết quả sẽ khiến cho thất ca thất vọng mà thôi”. Thương Diễm Túc vẫn đứng thẳng đưa lưng về phía Thương Diễm Trạch, không có ai nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn giờ phút này, nhưng sau khi nghe thấy những lời này của Thương Diễm Trạch, thân thể không khỏi có chút căng thẳng. Hai tay đặt bên người càng thêm nắm chặt, lạnh đạm nói: “Người có thể đi rồi”. Thương Diễm Trạch nhìn bóng lưng hắn, dường như vẫn không có cam lòng bỏ cuộc, nhưng hiện tại đã đến nước này, hắn biết cho dù hắn có tiếp tục đứng ở nơi này cũng không có tác dụng gì. Hít sâu một hơi, sau đó xoay

người đi ra cửa, khi còn cách cửa vài bước đột nhiên dừng lại, cũng không có xoay người, chỉ là nói : “Thất ca, không cần xem chị giống như những nữ tử bình thường, mặc kệ là đã xảy ra chuyện gì, chị vẫn luôn hy vọng có thể cùng huynh đôi mắt, mà không phải để cho huynh bảo hộ sau người”. Thương Diễm Túc trong lòng đột nhiên căng thẳng, nhưng vẫn không có động tác gì, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, tận đến khi nghe thấy tiếng kinh hô của Thương Diễm Trạch : “Chị, sao chị lại ở trong này?” Hắn đột nhiên xoay người, lại chỉ thấy một bóng người đang đứng ở cửa, không tự chủ được tiến lên từng bước, nhưng lại ngừng lại, cánh tay đang vươn ra cũng vô lực hạ xuống . Cách một cánh cửa, thanh âm của Lãnh Thanh Nghiên truyền vào trong tai hắn : “Chị lo lắng, cho nên liền đi theo em”. “Chị. . .” “Nếu không có việc gì, vậy đi thôi”. Thương Diễm Trạch quay đầu lại nhìn Thương Diễm Túc trong phòng một cái, sau đó lại quay đầu nhìn Lãnh Thanh Nghiên nói : “Chị, chị không muốn hỏi thất ca một số vấn đề hay sao ?” Cả phòng đột nhiên yên tĩnh, Thương Diễm Túc gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh mờ hồ kia, giống như đang chờ nàng mở miệng, nhưng lại sợ hãi câu hỏi của nàng . Một lúc lâu sau, thanh âm của nàng rốt cục vang lên : “Thương Diễm Túc, người thật sự, thật sự muốn kết hôn với người khác?” “Đúng !” Không có chút do dự nào . Trong lòng Lãnh Thanh Nghiên như bị ai đó đâm cho một dao, sắc mặt bỗng tái nhợt, nhưng vẫn như cũ hỏi : “Vì sao?” Thương Diễm Túc quay người đi, thanh âm trở nên càng thêm lạnh lùng, nói : “Bởi vì nàng có thể giúp ta củng cố thậm chí là tăng cường thế lực hiện tại của ta, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, không thể chỉ vì nàng mà buông bỏ tất cả . Huống hồ, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu vốn là chuyện bình thường, Nghiên nhi nàng chỉ là tạm thời không thể chấp nhận mà thôi, nàng yên tâm đi, cho dù ta cưới người khác, nhưng nàng vẫn là Vương phi của ta, trong tâm ta cũng chỉ có một mình nàng”. Trong lời nói của hắn, mỗi một chữ lại giống như kiếm vậy, hung hăng lăm lăm tri lòng của nàng, nàng thậm chí không thể đứng thẳng, cắn chặt môi để không rơi nước mắt . Thương Diễm Trạch nhìn nàng như vậy đau lòng vô cùng, về mặt bị phần liếc nhìn Thương Diễm Túc trong phòng một cái, sau đó vội vàng tiến lên từng bước đỡ lấy người nàng, nói : “Chị, chúng ta đi!” Nhưng khi hắn vừa nói ra những lời này, đột nhiên có một trận gió thổi qua bên cạnh, sau đó Thương Diễm Túc cũng đã xuất hiện tại trước mặt bọn họ, lạnh lùng nhìn hắn, nói : “Người có thể đi rồi, Nghiên nhi ở lại!” “Không. . .” “A Trạch, người đi trước đi, yên tâm, chị không sao”. Nước mắt trên mặt Lãnh Thanh Nghiên cũng chưa có khô, lại mỉm cười nhìn Thương Diễm Trạch, khiến cho Thương Diễm Trạch không muốn để cho nàng ở lại, nhưng Thương Diễm Túc cũng đã không còn kiên nhẫn, thân thủ ném hắn ra bên ngoài Vương phủ . “Đưa tiểu vương gia rời đi!” “Dạ!” Không biết từ chỗ nào truyền đến một thanh âm lạnh lùng như không hề có tình cảm, sau đó bên người Thương Diễm Trạch quí quí xuất hiện một cái bóng đen, nhưng vì Thương Diễm Trạch không muốn rời đi, vậy nên hai người liền đánh nhau . Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng nhìn thân ảnh hai người kia đang giao đấu, không nói được lời nào, cũng không có lo lắng, nàng biết, Thương Diễm Túc sẽ không thương tổn a Trạch. Thương Diễm Túc đưa tay ôm lấy mặt nàng quay lại, bắt buộc nhìn thẳng hắn, thời điểm hắn nhìn thấy nước mắt của nàng, không khỏi sùng sốt một chút, lạnh lùng trên người trong nháy mắt tiêu tan hết . Nhưng chỉ chớp lát sau, về mặt lại một lần nữa trở nên hờ hững, nhìn nàng lạnh lùng nói : “Nếu như không có sự cho phép của ta, nàng không được phép bước ra khỏi Vương phủ nửa bước, cũng không được gặp bất luận kẻ nào!” Đây là biện pháp mà hắn nghĩ ra để phòng ngừa nàng sẽ rời khỏi hắn, Lãnh Thanh Nghiên lạnh lùng nhìn hắn, hỏi : “Không biết Vương gia tính khi nào mới để cho tiểu nữ xuất môn đây ?” “Đợi sau khi ta thú nàng kia về”. Ánh mắt khẽ nheo lại, lạnh nhạt nói : “Thì ra Vương gia cũng đã chọn được tân phi”. Sự lạnh lùng của Lãnh Thanh Nghiên khiến Thương Diễm Túc trong mắt nổi lên một tia bị thương, cũng chỉ thoáng qua rất nhanh khiến Lãnh Thanh Nghiên không thể nhận ra, mà Thương Diễm Túc vẫn là về mặt lạnh lùng, nói : “Đúng vậy, cũng đã định rồi, hơn nữa một tháng sau sẽ cử hành lễ thành thân”. “Phải không, vậy xin chúc mừng Vương gia”. Bàn tay đang nắm cầm nàng thoáng dùng sức một chút, hắn không thích nhìn thấy biểu tình này của nàng giống như chuyện gì cũng không quan hệ tới nàng vậy, nhẹ nhàng lau đi nước mắt chưa khô trên mặt nàng, nói : “Rõ ràng là vì thấy ta muốn kết hôn với tân phi mà thương tâm muốn khóc, vậy mà hiện tại lại bày ra một bộ biểu tình như không thèm quan tâm đến vậy ?” Trong lòng Lãnh Thanh Nghiên càng thêm đau đớn, trong mắt lại bắt đầu tràn ngập hơi nước, đột nhiên nổi lên hận ý với người trước mắt này, “Cố ý khiến cho tâm ta đau, nhìn thấy ta vì người mà thương tâm khổ sở, khiến cho người vui vẻ, cảm giác thành công như vậy sao ?” Động tác trên tay hắn cứng đờ lại, trong mắt Thương Diễm Túc hiện lên một tia đau lòng cùng áy náy, hôn đi những giọt nước mắt đã tràn ra khỏi hốc mắt nàng, sau đó lại đột nhiên đẩy nàng ra xa, lạnh giọng nói : “Đưa Vương phi trở về phòng!” Khi hắn vừa dứt lời, ngay bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, cũng đã xuất hiện một hắc y nhân, mặt không chút thay đổi đứng thẳng, cứng nhắc nói : “Vương phi thỉnh!” Nàng không có phản kháng, cũng không có do dự, thậm chí còn không quay lại nhìn Thương Diễm Túc một cái, liền xoay người hướng về phía phòng mà đi, lời nói và hành động của Thương Diễm Túc, đã khiến cho nàng hoàn toàn hết hy vọng . Quả nhiên, nàng thật sự không có tư cách để nhận lấy hạnh phúc . Si ngốc nhìn bóng dáng ngày một đi xa kia, thần sắc trên mặt Thương Diễm Túc tràn ngập bi thương, cô đơn cùng đau lòng, nỉ non nhẹ giọng kêu : “Nghiên nhi. . .” Nhìn bốn hắc y nhân đang đứng ngoài cửa, cắt đứt hết mọi liên hệ của Lãnh Thanh Nghiên với thế giới bên ngoài, mà đối với việc này, nàng cũng chỉ là mắt lạnh nhìn, nàng cũng không hề muốn ra ngoài, một mình ngồi trên ghế, hồi tưởng lại những chuyện tình đã xảy ra gần đây . Những lời nói của Thương Diễm Túc vẫn luôn vang vọng trong tai nàng, khiến cho lòng nàng như bị hàng ngàn cây châm đâm vào đau đớn, đau đến mức khiến cho nàng không thể nào mà hô hấp . Ghé vào trên bàn mặt, nhắm chặt hai mắt, nước mắt nhịn không được lại chảy ra, không ngừng tự nói với chính bản thân mình, đây là lần cuối cùng . Trong khi Lãnh Thanh Nghiên bị cắt đứt mọi liên hệ với bên ngoài, bên ngoài cũng đã đảo lộn, chuyện Lãnh Thanh Nghiên đại gả rốt cục người trong thiên hạ đều đã biết, mà chịu tội nhiều nhất cũng chính là Mộc gia . Nhưng là, Mộc gia nắm giữ một thế lực quá lớn, cho dù là Thương Lang hoàng, cũng không dám trách nặng bọn họ, tuy rằng bọn họ phạm vào tội khi quân, nhưng thừa nhận đã phạm tội lại chỉ khiến cho bọn họ chịu một chút trừng phạt nhỏ, ngay cả thương gân động cốt cũng không tính đến, người xưa gọi đó là : tiêu trừ đại giới. (trách phạt nhỏ đối với việc sai lớn) Những điều đó, Lãnh Thanh Nghiên đương nhiên là không biết, hơn nữa chỉ sợ nàng cũng không có hứng thú muốn biết, còn có một người giống như vậy, đó chính là Thương Diễm Túc, đối với việc Mộc gia sẽ bị trách phạt như thế nào, hắn cũng không hề có một chút hứng thú nào cả . Trong ngự thư phòng, Thương Lang Hoàng sắc mặt âm trầm nhìn người trước mặt giống như không thèm để một Hoàng Thượng là hắn trong mắt, Thương Diễm Túc đang lười nhác tựa người trên ghế bên cạnh, hít sâu mấy hơi mới có thể đem tức giận đè nén lại, nói : “Người đã không ý kiến gì, thì mọi chuyện liền định như vậy, Thừa tướng đem ái nữ gả cho người làm sủng phi, đã là chịu ủy khuất, về sau người cần ưu ái với Sứ tiểu thư nhiều hơn “. Thương Diễm Túc ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái, đối với những lời nói của Thương Lang Hoàng rốt cuộc nghe lọt bao nhiêu, chỉ sợ cũng chỉ có hắn mới biết mà thôi . Nhưng khi nghe thấy những lời này, ánh mắt càng trở nên lạnh lùng hơn, lại mang theo một tia trào phúng . Bên trong ngự thư phòng lâm vào yên tĩnh, mặt mày Thương Lang Hoàng càng lúc càng nhẫn nại, mà Thương Diễm Túc cũng đột nhiên đứng lên khỏi ghế, xoay người đi về phía cửa, thấy thế, tức giận của Thương Lang Hoàng vừa được bình ổn lại lập tức bùng phát, nặng nề đập mạnh xuống bàn, cả giận nói : “Đứng lại! Trẫm có nói cho phép người đi hay sao ?” Cước bộ thoáng dừng lại, hơi nghiêng người lại dăm mảy nhìn hắn, thanh âm lạnh như băng, nói : “Hoàng Thượng thứ tội, không phải mọi chuyện ngài đều đã định đoạt rồi hay sao ? Bọn vương còn ở lại chỗ này làm gì chứ ?” “Người. . .” Thấy lãnh ý trong mắt Thương Diễm Túc khiến cho lòng Hoàng Thượng chợt lạnh, hắn cũng hiểu được kể từ nay, chỉ sợ khoảng cách giữa phụ tử hắn sẽ còn lớn hơn nữa . Hít sâu một hơi, đem lửa giận đè nén lại, nói : “Túc nhi, phụ hoàng biết con đang oán hận, nhưng phụ hoàng làm như vậy tất cả cũng chỉ là muốn tốt cho con . Dù sao, không phải phụ hoàng cũng đã đáp ứng để cho Lãnh Thanh Nghiên tiếp tục làm chính phi của con hay sao? Rốt cuộc con còn không hài lòng cái gì chứ ?” Những lời này cũng không khiến cho sắc mặt Thương Diễm Túc dao động một chút nào, vẫn lạnh lùng nhìn hắn, nói : “Không dám, đa tạ sự ưu ái của Hoàng Thượng !” “Túc nhi, trẫm là phụ hoàng của con !” Thương Diễm Túc cũng là quay mặt đi, thân nhiên nói : “Hoàng Thượng thứ tội, vừa rồi Hoàng Tổ mẩu có cho gọi bốn vương, xin cáo lui trước !” Nói xong, cũng không có đợi Thương Lang Hoàng có đáp ứng hay không, liền đã biến mất khỏi ngự thư phòng, hướng về phía Thọ Dương cung của Thái Hậu mà đi . Bên trong Thọ Dương cung, Như quý phi chính là đang quí gối trước mặt Thái Hậu, thấp giọng nói : “Mẫu hậu thứ tội, con dâu cũng không phải là cố ý lừa gạt mẫu hậu, con dâu chỉ là thấy Túc nhi khó mà đối với người khác lại động tâm như vậy, hơn nữa Túc nhi có thỉnh cầu, cho nên mới không có đem sự thật báo cho mẫu hậu biết”. Thái Hậu khẽ thở dài, nói : “Con đứng lên đi, ai gia cũng không có ý trách cứ gì con, nhưng chuyện quan trọng như vậy, con quả thật

không nên gạt ai gia a!” Từ cung nữ nâng nằng đứng lên, nghe vậy vội vàng nói: “Là con dâu không đúng, khiến mẫu hậu thương tâm”. “Được rồi, ai gia còn không biết trong lòng con nghĩ gì hay sao? Chính là, thật không thể ngờ sự tình lại thành ra thế này, Túc nhi gạt ai gia, vậy thì ai gia cũng là nên trách phạt nó đi”. “Mẫu hậu. . .” Như quý phi muốn vì Thương Diễm Túc giải thích một chút, mà phía sau, thân ảnh của Thương Diễm Túc cũng đã xuất hiện bên trong Thọ Dương cung, hướng về phía Thái Hậu hành lễ nói: “Thỉnh an Hoàng Tổ mẫu!” Thái Hậu về mặt trầm xuống, có vẻ không vui nhìn hân, nói: “Không ngờ người lại giấu ai gia chuyện này, chẳng lẽ ở trong mắt người, Hoàng Tổ mẫu người lại là người không đáng tin tưởng như vậy hay sao?” “Hoàng Tổ mẫu thứ tội, tôn nhi chỉ là không muốn khiến cho Hoàng Tổ mẫu phải bận tâm vì chuyện này mà thôi, cũng không có ý gì khác”. Lời này của hân khiến cho sắc mặt Thái Hậu thư hoãn xuống một chút, gật đầu nói: “Coi như là vậy đi, tốt lắm, người cũng đừng quý nữa, đứng lên đi”. “Tạ Hoàng Tổ mẫu!” Nhìn hân chỉ mới qua có vài ngày, Thương Diễm Túc dường như là ốm hơn, trong lòng Thái Hậu đau thắt, nhưng loại chuyện này, nằng cũng không biết nói thế nào cho tốt, “Túc nhi, hôm nay ta gọi con đến đây, là có một số việc muốn hỏi con cho rõ”. “Hoàng tổ mẫu xin hỏi!” Thái Hậu từ trên ghế đứng lên, tự mình nâng Thương Diễm Túc dậy, nhìn tôn tử mà nằng yêu thương nhất này, vỗ nhẹ lên tay hân, nói: “Những chuyện khác, Hoàng Tổ mẫu cũng không có hỏi nữa, ta tin tưởng nặc kệ con làm những chuyện gì, chắc hẳn trong lòng con cũng đã có tính toán, cũng tin tưởng con sẽ không khiến cho Hoàng Tổ mẫu thất vọng. Hiện tại, Hoàng Tổ mẫu chỉ hỏi con một câu, đối với nữ tử tên Lãnh Thanh Nghiên kia, con là thật tâm chứ?” Sừng sốt một chút, trong mắt hiện lên thương tâm cùng đau khổ, không có chần chờ gật đầu nói: “Là thật tâm, trừ bỏ Nghiên nhi, trong lòng con không có bất kì nữ tử nào khác”. Nhìn hân một hồi lâu, Thái Hậu đột nhiên nằng nề thở dài, nói: “Nha đầu kia, ai gia nhìn cũng rất thích, quan trọng hơn là, ai gia tin tưởng vào ánh mắt của Túc nhi, nếu như con đã nói như vậy, vậy vòng tay kia, ai gia sẽ không thu hồi”. “Hoàng Tổ mẫu. . .” Thương Diễm Túc không nghĩ tới Hoàng Tổ mẫu lại nói ra những lời như vậy, điều này khiến cho hân cảm động rất nhiều, cũng không khỏi cảm thấy áy náy. Thái Hậu đứng lúc lên tiếng ngăn lại hân, nhẹ giọng nói: “Vòng tay kia, chính là bắt đầu từ vị Hoàng hậu đầu tiên của Thương Lang quốc, thế hệ trước truyền cho thế hệ sau, mẫu hậu ai gia đem nó giao cho ai gia, ai gia lại đem nó giao cho mẫu hậu con, sau khi mẫu hậu con đi ai gia liền thu lại, vẫn cất giữ không có giao cho Trữ hoàng hậu, chính là nghĩ, sẽ giao nó cho Vương phi của con”. “Hoàng tổ mẫu, kỳ thật, hiện tại có muốn thu lại, chỉ sợ cũng không lấy lại được”. “Vì sao lại như vậy?” Kinh ngạc nhìn Thương Diễm Túc, sau đó lại giống như nghĩ tới điều gì đó, không khỏi giật mình, than nhẹ lắc lắc đầu, ngược lại nói, “Chuyện tình mẫu hậu của con, ai gia cũng đã được biết”. Nghe vậy, thần sắc buồn bã, trong mắt kim quang đại thịnh, nói: “Hoàng tổ mẫu yên tâm, tôn nhi nhất định sẽ tìm lại di thể của mẫu hậu”. “Đó là tất nhiên, mặt khác, một tháng sau, con sẽ cùng nhi nữ của Sử thừa tướng thành hôn, ai gia cũng sẽ không đến Vương phủ được”. “Hoàng Tổ mẫu?” “Ai gia biết, con không muốn thủ sùng phi, tuy ta không biết vì sao con lại phải thủ nằng, nhưng ai gia không muốn nhìn thấy bộ dáng không vui của Túc nhi”. Mấy ngày qua, Thương Diễm Túc lần đầu tiên lộ ra một cái tươi cười thật tình, “Tạ Hoàng Tổ mẫu thông cảm”. “Bất quá, Túc nhi, con cũng trăm ngàn lần đừng trách phụ hoàng, cho dù con không thể hiểu, nhưng chắc cũng biết, phụ hoàng con vẫn luôn luôn để ý đến con, nhìn phụ tử các người đối đầu, Hoàng Tổ mẫu thực sự rất đau lòng”. Trên mặt Thương Diễm Túc thoáng hiện lên thần sắc nghi ngờ, nhưng vẫn cung kính gật đầu nói: “Dạ, Hoàng Tổ mẫu”. “Hoàng Tổ mẫu, tôn nhi tới thăm người!” Thương Diễm Trạch nghênh ngang đi vào, nhưng khi nhìn thấy Thương Diễm Túc, toàn bộ tươi cười trên mặt đột nhiên biến mất, khẽ nhíu mày, hướng về phía Thái Hậu hành lễ nói, “Tôn nhi thỉnh an Hoàng Tổ mẫu”. Thái Hậu rất là cao hứng, liên tục nói: “Mau đứng lên đi, còn không mau lại đây để cho Hoàng Tổ mẫu cẩn thận nhìn một cái?” Nghe vậy, trên mặt Thương Diễm Trạch lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nói: “Hoàng tổ mẫu, tôn nhi đứng ở chỗ này ngại không thể nhìn rõ hay sao?” “Hãy bớt sàm ngôn đi, nói người lại đây người cứ tới đi”. “Dạ!” Không tình nguyện đi đến bên cạnh Thái Hậu, ở nơi này hân vẫn luôn bị xem như là một tiểu hài tử vậy, sờ nơi này sờ kia, rất là bất đắc dĩ, dù sao, kỳ thật, hân ở thế giới này, mới mười tám tuổi. Khi đi đến bên cạnh Thương Diễm Túc, hân cũng không thèm liến nhìn một cái. Dám giam lỏng tỷ tỷ hân, hiện tại trong lòng Thương Diễm Trạch đã ghi hận với Thương Diễm Túc. Tâm mắt Như quý phi đảo qua trên người hai huynh đệ, đột nhiên hỏi: “Huynh đệ các người làm sao vậy? Như thế nào lại không thêm nhìn mặt nhau đâu?” Bị Như quý phi hỏi như vậy, Thái Hậu cũng đã phát hiện ra điểm bất thường giữa hai người này, không khỏi nhìn hai người, chờ đợi câu trả lời của bọn hân. Thương Diễm Trạch khẽ nhíu mày, cười nói: “Không có gì a, Hoàng Tổ mẫu đừng lo lắng a”. Rõ ràng không tin, lại đem tâm mắt chuyển dời đến trên người Thương Diễm Túc, Thương Diễm Túc cúi đầu, nói: “Hoàng tổ mẫu, tôn nhi còn có chuyện phải làm, tôn nhi xin cáo lui trước”. Thương Diễm Túc xoay người rời khỏi Thọ Dương cung, Thương Diễm Trạch ngay cả nhìn cũng không thêm nhìn hân một cái, Thái Hậu cùng Như quý phi liếc mắt nhìn nhau, không tự chủ được lại đem tâm mắt chuyển đến trên người hân. Vừa mới ra khỏi Thọ Dương cung không xa, Ứng Dung Kiều đã đứng ở đó thật lâu đột nhiên nhảy ra, đi đến trước mặt hân, mỉm cười như to, đáng người xinh đẹp, một bộ dáng như có ý đồ câu dẫn Thương Diễm Túc, tiến đến trước mặt hân, tà mỉm cười nói: “Vương gia, tiểu nữ ở nơi này chờ người đã lâu”. Tránh khỏi sự tiếp xúc của nằng, Thương Diễm Túc lạnh lùng nhìn nằng, hỏi: “Bốn vương cũng không yêu cầu người như vậy?” U oán nhìn hân một cái, thật không rõ người này rốt cuộc nghĩ cái gì, thế nhưng lại đối với một nữ tử tuyệt sắc như nằng lại làm như không thấy, rốt cuộc hân có phải là nam nhân không a? “Hừ, Vương gia người đúng là một chút cũng không hiểu phong tình a, người ta đã chủ động đưa đến cửa, vậy mà người lại tỏ ra lãnh đạm với người ta như vậy, thật đúng là khiến cho người ta rất thương tâm đau!” Thấy Thương Diễm Túc không có chút phản ứng nào, Ứng Dung Kiều không khỏi cảm thấy mình thật thất bại, cũng không có lòng tiếp tục đi câu dẫn người khác, đem một cái bình sứ đưa đến trước mặt hân, nói: “Cầm đi, bất quá bản công chúa nói trước, thuốc này chỉ có hiệu quả tạm thời, cùng với loại thuốc của Mộc gia không khác nhau lắm”. Thương Diễm Túc cũng không nói thêm gì, nhận lấy bình sứ trên tay nằng, cẩn thận cất đi, sau đó không chút do dự xoay người liền ly khai. Ứng Dung Kiều ngờ ngác nhìn con người hoàn mỹ, lại tàn một cô khí tuyệt tình, hung hăng dậm chân, nói: “Quả nhiên là xá nam nhân một chút cũng không biết thế nào là phong tình, thế nhưng lại không nhìn ra mị lực của bản công chúa, cho đó, bản công chúa nhất định phải câu dẫn được người!” Nhưng cũng không có ai đáp lại lời của nằng, sau một lúc lâu sau, đột nhiên khẽ thở dài, nhìn về phía Thương Diễm Túc vừa li khai, về mặt phức tạp. Bên trong Lạc Vương phủ, một nha hoàn hướng về phía cửa phòng đang được canh giữ nghiêm ngặt đi tới, còn chưa có đến gần nơi đó đã bị thủ vệ canh cửa ngăn cản lại, “Đang làm gì?” Đối mặt với bốn vị nam tử lãnh khốc vô tình không chút thay đổi này, nha hoàn này co rúm lại một chút, sợ hãi lui về phía sau từng bước, vội vàng hành lễ nói: “Nô. . . Nô tỳ mang cơm tới cho Vương phi”. Một gã hắc y nhân đó cúi đầu nhìn lồng cơm trong tay nha hoàn này, đưa tay mở ra kiểm tra một chút, sau đó mới cung kính gõ cửa phòng, nói: “Vương phi, nên dùng bữa”. “Lấy tiến vào”. Nghe vậy mới ý bảo nha hoàn kia tiến vào, nha hoàn kia cẩn thận đi qua giữa bọn họ, về mặt sợ hãi, thậm chí bản tay còn run run, trên người bốn người này đều phát ra sát khí lạnh như băng, quả thật là rất dọa người. Sau khi tiến vào bên trong phòng, nha hoàn kia mới nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn chung quanh, lặng yên đánh giá căn phòng này, hoàn toàn đã không còn nữa điểm nao núng như vừa rồi. Lãnh Thanh Nghiên ngồi ở bên cạnh bàn, chống má đánh giá nha hoàn này, nhẹ giọng hỏi: “Xem đủ chưa?” Nghe vậy mới đưa tâm mắt chuyển đến trên người Lãnh Thanh Nghiên, đưa lưng về phía cửa phòng rồi làm mặt quỷ với nằng, chậm rì rì đi đến bên cạnh bàn, đem toàn bộ thức ăn trong lồng cơm lấy ra, nói: “Vương phi, đây là ngọc thiện của ngài”. Trong khi nói chuyện, thừa dịp lấy bát đĩa ra liền nhét một mẫu giấy vào trong tay nằng, cũng hướng về phía nằng trừng mắt lên nhìn. Đem mẫu giấy kia giấu vào bên trong ống tay áo, nhìn thoáng qua đồ ăn trên bàn, tùy ý nói: “Người có thể đi xuống”. “Dạ, nô tỳ cáo lui!” Sau khi lui về đến cửa, biểu tình trên mặt nằng cũng đã khôi phục lại là một nha hoàn nao núng như vừa rồi, mở cửa ra sau đó thoáng ngẩng đầu, khẽ đảo mắt nhìn bốn vị hắc y nhân này, rõ ràng bọn họ so với thị vệ trong Vương phủ lại càng lợi hại hơn. Nuốt nuốt nước miếng, trên mặt là biểu tình sợ sệt, cẩn thận bước qua người bọn họ, sau đó bước nhanh đi. Lãnh Thanh Nghiên vẫn luôn nhìn theo nhất cử nhất động của nằng, nhìn đến từng động tác nhỏ để phòng bị nghi ngờ của nằng, khóe miệng nhin không được hiện lên mỉm cười, vội tay đem cửa phòng đóng lại, sau đó cúi đầu bắt đầu ăn cơm. “Vương gia!” Vừa mới ăn được mấy miếng, từ cửa truyền đến thanh âm không có nửa điểm cảm tình, chiếc đĩa Lãnh Thanh Nghiên đang cầm dừng lại ở bên miệng, suy nghĩ đột nhiên cũng hỗn loạn cả lên. Cửa phòng mở ra, Thương Diễm Túc từ bên ngoài đi vào, liền trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nằng. Lãnh Thanh Nghiên vẫn tiếp tục ăn cơm, thậm chí cũng không ngẩng lên nhìn hân lấy một cái, giống như nơi này cũng chỉ có một mình nằng vậy. Trong mắt hân có ưu thương cùng cô đơn hiện lên,

thần sắc liền thu lại, đưa tay đem một cái bình sứ tới trước mặt của nàng. Thấy vậy nàng không khỏi ngẩn đầu nhìn hần, hỏi: “Đây là cái gì?” Nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, trong lòng Thương Diễm Túc một trận run rẩy, chỉ có thể dùng một bộ biểu tình lạnh lùng che giấu, nói: “Cái này dùng vào đêm trăng trong, hôm đó hãy uống thuốc này vào, như vậy nàng có thể bình yên vượt qua ngày đó”. Sừng sốt một chút, đêm trăng tròn? Chẳng lẽ là... Biểu tình kinh ngạc của Lãnh Thanh Nghiên cũng không khiến cho hần ngạc nhiên, đem bình sứ cẩn thận đặt ở trước mặt của nàng, sau đó liền xoay người muốn rời đi. “Thương Diễm Túc!” Theo bản năng dừng lại cước bộ, dường như sẽ không chế không được mà quay lại ôm nàng vào trong lòng, hần đứng tại chỗ không dám xoay người lại, chỉ là đậm mặc nói: “Mấy ngày nay, Nghiên nhi cứ an tâm ở trong này đi, rất nhanh ta sẽ không hạn chế tự do của nàng nữa”. Lời này của hần lại khiến cho Lãnh Thanh Nghiên ngậm miệng, vừa rồi nàng muốn nói vài lời cùng hần, hiện tại cũng không muốn nói nữa rồi, chỉ là cúi đầu lẳng lặng nhìn bình sứ trên bàn. “Đa tạ Vương gia quan tâm”. Thân thể Thương Diễm Túc bị chấn động đến cứng đờ, nhắm mắt lại chậm rãi thở ra một hơi, khi mở mắt ra thì lại càng thêm lạnh như băng, không có nói thêm điều gì, giống như trốn chạy rồi khỏi nơi đó, tầm lưng kia lại càng thêm cô đơn cùng hiu quạnh. Một mình đứng ở trên hành lang, tay vịn lên cây cột bên cạnh, từng ngậm từng ngậm thở, trước mắt không ngừng hiện ra bộ dáng đậm mặc của Nghiên nhi so với người xa lạ còn hơn, Thương Diễm Túc gặt gao nắm lấy vạt áo trước ngực, khó chịu đến mức khiến cho hần hít thở không thông. Đưa người tựa vào trên cột, chậm rãi trượt người xuống, cảm thấy thế giới trước mắt mình, một mảnh tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 56: Làn triền miên cuối cùng

hông thành Sứ tiểu thư đây, lại không ai có thể tìm được sơ hở trên người bản cung!” Cửu vương phi, bên trong lương đình ở hậu viện, Thương Diễm Trạch vô lực ghé người lên bàn đá, hai mắt ngơ ngác nhìn về phía trước, hần đã suy nghĩ tất cả các biện pháp có thể nghĩ, nhưng từ sau hôm đó, hần không thể nào gặp được tỷ tỷ, cũng không biết nàng hiện tại thế nào. Cửu Vương gia đi qua dãy hành lang, đi được một đoạn liền dừng bước, nghiêng mặt nhìn con trai đang hữu khí vô lực nằm nửa người trên bàn đá, khẽ nhíu mày, liền xoay người hướng về phía hần đi đến. “Hôm nay như thế nào con lại chỉ ở trong phủ mà không có đi ra bên ngoài a?” Nghe thấy vậy liền quay đầu, nhìn thấy lão cha, vội vàng đứng lên nói: “Phụ vương”. Đưa tay đặt lên trên vai hần, ấn hần ngồi lại xuống ghế đá, còn mình cũng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nhìn hần hỏi: “Nhìn dáng vẻ của con hình như có tâm sự rất lớn đâu, lại đây, nói cho phụ vương biết nà”. “Không có việc gì, phụ vương lo lắng nhiều rồi”. “Ồ?” Rõ ràng là một bộ biểu tình không tin. Kéo kéo khóe miệng, hần tự biết lão cha không dễ lừa như vậy, thủ thật nói: “Con chỉ là cảm thấy thật thương tâm, thất ca vừa mới thú thất tẩu còn chưa đến nửa năm, không nghĩ tới ngày mai lại đã muốn nạp sườn phi, thất tẩu khẳng định sẽ rất là thương tâm”. Sừng sốt một chút, sau đó nói: “Đây cũng là chuyện tình không có cách, nàng có thể tiếp tục sống mà làm Lạc Vương phi cũng đã là Thiên hoàng ban ân, hay là nàng còn muốn độc chiếm Túc nhi nữa?” “Có gì không thể? Chẳng lẽ thân phận như thế nào, lại quan trọng như vậy hay sao?” Lời này khiến cho Cửu Vương gia không biết trả lời hần như thế nào, há miệng thờ dốc, lại đột nhiên nói: “Này, kỳ thật cũng có gì là lạ đâu? Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu vốn là chuyện bình thường mà, huống chi hần đường đường là Vương gia đâu?” “A? Nói như vậy, Vương gia ngài rất muốn nạp thêm mấy phòng thê thiếp nữa đúng không!” Đột nhiên phía sau lưng truyền đến một thanh âm chậm rãi, mà ôn nhu, Cửu Vương gia nháy mắt vài cái, lại làm như không có phát hiện điều gì, lập tức rung đùi đắc ý hỏi đáp: “Đây tất nhiên là không cần, bốn vương đã có ái phi yêu thương nhất, sao có thể dễ ý đến nữ tử khác đâu?” Cửu Vương phi cũng đã ngồi xuống bên cạnh Thương Diễm Trạch, đối diện với Cửu Vương gia, dường như rất vừa lòng với câu trả lời đó, tươi cười trên mặt có chút sáng lạn, ngược lại nhìn về phía Thương Diễm Trạch, nói: “Làm sao vậy, Trạch nhi là thất tẩu bị thương tổn mà cảm thấy bất công hay sao? Xem ra, Trạch nhi dường như rất thích thất tẩu đâu”. “Đúng vậy, thất tẩu tốt như vậy, ai gặp cũng đều sẽ thích”. Thương Diễm Trạch thẳng thắn nhưng thật ra làm cho Cửu Vương gia cùng Cửu Vương phi đều sừng sốt một chút, liếc nhau một cái sau đó lại đem tầm mắt đặt trên người Thương Diễm Trạch. “Thật đúng là hiếm khi thấy nha, thế nhưng lại có người có thể khiến cho Trạch nhi nói ra những lời như vậy a, nương thật là muốn thấy Lạc Vương phi như thế nào lại khiến cho Trạch nhi của ta khen ngợi như vậy”. Hần nghe vậy ánh mắt không khỏi sáng lên, vội vàng tiến đến trước mặt Cửu Vương phi, cười tủm tỉm nói: “Cái này thật dễ a, hiện tại nương cũng có thể đi gặp nàng, hoặc là, gọi nàng vào trong Vương phủ cũng được rồi!” Nhìn Thương Diễm Trạch đột nhiên tinh lực mười phần, thân mình Cửu Vương phi thoáng nghiêng ra sau, về mặt đề phòng nhìn hần, nói: “Con đang nói cái gì vậy a? A, ta có nghe nói, ngày hôm đó, con đã dùng hết mọi biện pháp để tiến vào cửa Lạc Vương phủ, kết quả lại bị thất ca đánh bay ra ngoài cửa a”. Thương Diễm Trạch bĩu môi, than thở nói: “Không đi thì thôi”. Vô nhẹ nhẹ lên đầu hần, nói: “Tốt lắm, ngày mai không phải con có thể quang minh chính đại đi vào sao?” “Ngày mai cũng đã muộn”. “Cái gì?” “Đâu, không có gì!” Lãnh Thanh Nghiên nhẹ nhàng mà mài mực, sau đó cầm lấy bút lông vẽ về cái gì đó trên giấy, đôi mi thanh tú càng nhàn càng chặt, rốt cục dừng bút, nhìn hình vẽ trên giấy mà ngay cả nàng cũng không biết nó là cái gì nữa, đưa tay vo lại thành một cục rồi ném xuống đất, lại tiếp tục họa. Bút lông mềm mại nằm sắp lại nằm ngửa, lại còn luôn biến hình, viết quả thực rất là khó, bất quá nàng cũng chỉ là tùy tiện điểm cái gì đó, vẽ cái gì đó, dùng để giết thời gian mà thôi, cũng không chờ mong sẽ họa ra được một cái gì, thuần túy cho là đang luyện tập đi. Cửa phòng bị mở ra, bóng dáng Thương Diễm Túc xuất hiện ở cửa, hần rốt cục vẫn không nhìn được mà đi đến đây, nhìn trên mặt đất toàn là giấy, trên mặt nàng còn có một chút mực đen, khóe miệng nhìn không được hiện lên ý cười, cứ đứng đó lẳng lặng nhìn nàng, lại cảm thấy thỏa mãn khác thường. Lãnh Thanh Nghiên trừng mắt to, cẩn thận nắm bút lông tiếp tục họa, động tác trên tay đột nhiên nhanh hơn, đem bức họa trên giấy hoàn toàn thay đổi, sau đó buông mạnh bút lông xuống, nhặt tờ giấy lên không chút do dự vo lại thành một cục rồi ném đi. “Ba!” Trong không trung vang lên một tiếng, vừa vặn ném trúng vào gương mặt Thương Diễm Túc, trên mặt hần còn dính một chút mực nước. Nghe được thanh âm dường như có chút khác lạ, ngẩn đầu lên nhìn lại bất gặp gương mặt Thương Diễm Túc dường như một tháng này chưa thấy, giờ phút này thế nhưng lại xuất hiện ở cửa. Ánh mắt híp lại nhìn, cứ như vậy lẳng lặng nhìn hần, Thương Diễm Túc cũng không có động tác gì, cẩn thận nhìn nữ nhân giống như tình miêu trước mắt, đột nhiên lại xúc động vô cùng. Đã bao lâu rồi, hần không có được nhìn nàng kĩ như vậy? “Người tới nơi này làm cái gì?” Thương Diễm Túc hít sâu một hơi, đột nhiên nói: “Sau ngày mai, ta sẽ không hạn chế tự do của nàng nữa”. Trong mắt hiện lên một tia đau xót, hần tới nơi này, chính là muốn nói cho nàng biết như vậy sao? Nhắc nhở nàng, ngày mai sẽ là ngày hần thủ nữ nhân khác hay sao. Trong nhất thời hai người lại lâm vào yên tĩnh, trong lúc đó không ai biết nói điều gì, bàn tay đặt sau lưng của Thương Diễm Túc nắm chặt lại, đau lòng bắt đầu lan rộng. Lãnh Thanh Nghiên ngồi ở trên ghế cũng không có di chuyển, chống má nhìn nơi khác, về mặt lạnh lùng, “Nghiên nhi, chẳng lẽ nàng không có lời nào muốn nói với ta hay sao “Chúc mừng Vương gia lấy được tân phi, chúc Vương gia vùng tân phi bạch đầu giai lão, con cháu đầy đàn”. Lãnh Thanh Nghiên như đông cứng lại nói. Ánh mắt Thương Diễm Túc co rút lại, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, bị đè nén gần như muốn học máu, hần quả nhiên không nên hỏi nàng như vậy? Hần chỉ là muốn cùng nàng trò chuyện mà thôi. Sau nhiều ngày như vậy, mỗi ngày hần đều chỉ có thừa dịp nàng ngủ vụng trộm đến thăm nàng, nhưng ngay cả nửa câu cũng không thể nói được, hần thật sự sắp điên rồi. Nhìn thấy đau xót trong mắt hần, trong lòng Lãnh Thanh Nghiên không khỏi tê rần, nhưng là, tuy rằng nàng biết hần vẫn luôn yêu nàng, nàng cũng tin

tướng câu hần nói là trong lòng hần chỉ có nàng, nhưng nay hần lại muốn thú nữ nhân khác, mà đây lại là chuyện mà nàng vĩnh viễn không thể tha thứ được. Nhìn nàng thật lâu, sau đó chậm rãi xoay người muốn rời đi, đột nhiên lại cảm thấy có một trận gió nhẹ thổi qua lưng, một thân thể mềm mại gát gao dán lại trên lưng hần, một đôi tay nhỏ bé quấn bên hông hần. Thấy vậy đột nhiên dừng lại cước bộ, cả người rung mạnh, kích động, khiếp sợ, thỏa mãn, hạnh phúc. . . Có vô vàn loại cảm xúc đan xen lẫn nhau, hần còn nghĩ dường như là mình nằm mơ, sững sờ gọi nàng: “Nghiên nhi?” Lãnh Thanh Nghiên gát gao ôm hần, đem mặt dán vào lưng hần, nhẹ giọng hỏi: “Có phải người nhất định phải thú cái nữ nhân kia hay không?” “...Ừ”. Chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó lại mở, trong mắt lộ ra quyết tuyệt quang mang, nói: “Ta có chết cũng không để cho người thú nữ nhân khác vào cửa!” “Nghiên nhi...” Lãnh Thanh Nghiên cũng không có đợi cho hần nói điều gì đó, đột nhiên buông lỏng tay ra, xoay người đi tới trước mặt hần, hai tay đặt lên trên vai hần, lại chủ động đưa đôi môi anh đào lên. Đôi môi chạm nhau, cả người Thương Diễm Túc chấn động, lảng lảng nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mắt kia, sau một lúc lâu mới có phản ứng lại, đột nhiên gát gao ôm nàng vào trong ngực, tình tế, hôn lên môi nàng thật sâu, dục vọng đã bị đè nén một tháng nay liền bùng nổ. Bốn hắc y nhân ngoài cửa nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó yên lặng lui xuống dưới. Trong phòng, hai người gát gao ôm nhau, tận tình hôn môi, đôi tay mềm mại của Lãnh Thanh Nghiên chậm rãi trượt xuống ngực hần, tiến vào bên trong vạt áo của hần, Thương Diễm Túc cảm thấy hạ thân căng thẳng, càng thêm dùng sức ôm nàng vào trong lòng, như muốn làm cho nàng hòa tan vào trong cơ thể hần vậy. Hô hấp của hai người càng thêm nặng nề, phần môi Lãnh Thanh Nghiên tự tung, nhẹ nhàng cắn cắn lên gáy hần, “Túc, ôm ta đến giường”. Thương Diễm Túc dường như cũng đã quên mất suy nghĩ như thế nào, liền ôm ngang người nàng lên, cẩn thận đặt ở trên giường, mà hần cũng liền xoay người nàng đặt ở dưới thân. Tiếp xúc thân mật, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên xoay người ngồi lên trên người hần, hai tay để ở trước ngực hần, trán đụng trán, ôn nhu nhìn hần, trên mặt mang theo vẻ thẹn thùng, trong mắt lại lộ ra bức bối, lầm bầm nói: “Ta muốn ở bên trên”. Thương Diễm Túc nhìn ánh mắt của nàng tràn đầy dịu dàng, đưa tay kéo lấy đầu nàng, tận tình hôn môi, đồng thời một tay đưa đến bên hông của nàng, tháo đai lưng ra, trong lúc nhất thời, quần áo tung bay, trong phòng một mảnh xuân quang kiều diễm, triền miên không dứt. Không biết rốt cuộc dây dưa bao nhiêu lâu, Lãnh Thanh Nghiên vô lực nằm trong lòng hần, ánh mắt híp lại nửa tỉnh nửa mê. Bàn tay Thương Diễm Túc nhẹ nhàng xoa trên tấm lưng mềm mại của nàng, cảm thấy trên trán nàng, trên mặt tràn đầy tươi cười thỏa mãn, hai người không ai nói gì, nằm hưởng thụ thời gian yên tĩnh trôi qua, giờ khắc này, dường như tất cả mọi thứ đều tốt đẹp như vậy, thế cho nên Thương Diễm Túc không có phát hiện ra đáy lòng có một tia bất an. Đợi đến khi hơi khôi phục lại một chút khí lực, Lãnh Thanh Nghiên từ trong lòng hần ngồi dậy, một đầu đầu tóc đen trượt xuống, che đi hơn phân nửa thân mình lả lỏ, hai mắt như phủ một tầng sương nhìn Thương Diễm Túc. Tay hần chu du trên khắp người nàng, nhẹ nhàng mà vuốt ve, ánh mắt mờ mờ, thanh âm có chút khàn khàn nói “Nghiên nhi, nàng đang dụ dỗ ta”. Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười một chút, thần thái kia so với trời sinh khúm núm Ung Dung Kiều lại càng yêu mị hơn vài phần, thân mình thoáng cúi xuống, ngón tay vẽ lên các vòng tròn trên ngực hần, sau đó chậm rãi càng lúc càng đi xuống, xuống đến bụng hần, lại vẫn thông thả đi xuống tiếp. Thương Diễm Túc cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn làm loạn của nàng, trong mắt đã là một mảnh lửa nóng, yết hầu nhấp nhô nói, “Nghiên nhi đã hết một rồi hay sao?” Lãnh Thanh Nghiên cúi đầu cắn cắn trước ngực hần vài cái, nhận thấy thân thể hần căng cứng lên, không khỏi cười khẽ một tiếng, nói: “Thật là một môi quá”. Thanh âm của nàng, mang theo vô tận mị hoặc, nhiệt độ của Thương Diễm Túc càng lúc càng tăng, rốt cục buông bàn tay nhỏ bé của nàng ra, sau đó xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, bàn tay to bao phủ lên bầu ngực no đủ của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cúi đầu hôn lên bờ môi phần nộn như ngọc, trong thanh âm mang theo tràn đầy hơi vị tình dục nói: “Xem ra ta còn chưa có cổ hết sức rồi”. “Ừm...” Độ ẩm trong phòng lại một lần nữa bay lên, một cuộc chiến mới dường như chỉ vừa mới bắt đầu. Một đêm triền miên, đến khi Lãnh Thanh Nghiên tỉnh lại cũng đã là buổi trưa của ngày hôm sau, bên người cũng đã không có thấy thân ảnh của Thương Diễm Túc. Cẩn thận rời giường, chân vừa đặt xuống đất lại có chút lảo đảo, cả người đau nhức vô lực, dường như là nghe được động tĩnh trong phòng, cửa phòng khẽ mở một chút, nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên cũng đã đứng dậy, bọn nha hoàn chờ ở ngoài cửa thấy vậy mới nói đuổi nhau vào. Nhìn thấy tình huống như vậy, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi khẽ nhíu mày, hỏi: “Các người tiến vào làm cái gì?” “Bẩm Vương phi, là Vương gia phân phó chúng nô tỳ đến rửa mặt chải đầu cho Vương phi”. Sững sờ một chút, tầm mắt cũng chuyển ra phía bên ngoài, từ bên ngoài, mơ hồ truyền đến một ít tiếng động nào nhiệt, ánh mắt buồn bã, hỏi: “Hiện tại là giờ nào?” “Đã là giờ ty, không lâu nữa sẽ đến buổi trưa ạ”. “Vậy sao?” Nếu nói như vậy, giờ lành cũng sắp đến, qua buổi trưa, còn kém một chút. Khẽ thở dài một tiếng, nhìn vài nha hoàn trước mắt, nói: “Các người đi chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa”. “Dạ!” Hai cái nha hoàn lĩnh mệnh lui ra, trong phòng còn còn lại hai người, chủ động đi tới bên người Lãnh Thanh Nghiên, cung kính nói: “Nô tỳ giúp Vương phủ dùng bữa trước”. Lãnh Thanh Nghiên cũng không có cự tuyệt, hiện tại quả thật nàng không còn khí lực, chỉ là ngồi trước bàn không có động đũa, nhìn trên bàn đầy thức ăn, trên khoe miệng tràn ra ý cười chua xót. “Các người lui xuống trước đi, đợi sau khi tắm rửa xong, ta sẽ ăn”. “Vậy nô tỳ đem đi hâm nóng lại”. “Không cần, đi xuống đi”. “Dạ!” Tiền viện, vô cùng náo nhiệt, các vị quan to trong triều, hoàng thân quốc thích, những vương công quý tử, rất sớm đã đi đến Lạc Vương phủ, cùng với lúc Thương Diễm Túc thú chính phi lúc trước không có khác nhau nhiều cho lắm, dù sao, tân nương từ hôm nay cũng chính là nữ nhân của Thừa tướng. Thương Diễm Túc một thân hi phục một mình ngồi bên cạnh, thần sắc đạm mạc lạnh như băng, không hề có chút vui mừng của chủ rể nào cả, khiến cho mấy người muốn tiến đến chúc mừng nhưng cũng không dám đi lên. Thương Diễm Hách cũng không có hứng đi đùa giỡn nữ nhân, miễn cưỡng ngồi ở ghế bên cạnh Thương Diễm Túc, từ sáng đến giờ cũng không biết hần đã thờ dài biết bao nhiêu lần. Một cái bóng đen xuất hiện ở bên người Thương Diễm Túc, người này xuất hiện khiến cho Thương Diễm Túc đột nhiên sống lại vài phần, trong mắt cũng đã có thần thái hơn, hỏi: “Vương phi đã tỉnh sao?” “Đúng vậy, Vương phi đã tỉnh lại, sau khi tắm rửa xong, hiện nàng đang dùng bữa”. “Ừ, để cho vài cái nha hoàn ở lại bên ngoài phòng, tùy thời hầu hạ Vương phi!” “Dạ!” Thương Diễm Hách vênh tai lên nghe đối thoại của hai người, đột nhiên lại thờ dài, đợi cho hắc y nhân kia đi xa, mới小声 nói: “Thất ca, nếu hiện tại huynh không muốn thú tôi trước phi, còn kịp đó”. Thương Diễm Túc lại giống như là không nghe thấy gì, vẫn ngồi, đối với tất cả mọi thứ bên ngoài dường như không có quan hệ gì tới hần vậy. Thương Lang hoàng cau mày lại, vẻ mặt không vui nhìn Thương Diễm Túc, nhưng ông cũng biết, đây đã là cực hạn mà Thương Diễm Túc có thể làm được rồi, nếu như còn muốn làm cho hần thật sự giống như chú rể bình thường vui vẻ, quả thật là không có khả năng. Đột nhiên nhớ tới, thời điểm khi hần thú chính phi lúc trước, khó mà thấy hần lại có tâm tình vui sướng như vậy, trên mặt hoàn toàn là thỏa mãn cùng nguyện ý, sau này hần lại coi nàng kia như vật trân bảo, nhưng sự thật lại là, kia căn bản không phải là Một gia đại tiểu thư, chẳng lẽ nói, hần cũng đã sớm biết? Thậm chí... Phát hiện này khiến Thương Lang Hoàng giật mình, nhưng hần cũng không có thời gian nghĩ nhiều đến những chuyện này, giờ lành cũng đã đến, kiệu hoa của Thừa tướng phủ cũng đã xuất hiện ở cửa Vương phủ. Một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện ở bên người Thương Diễm Túc, đó rõ ràng chính là Dung phi Ung Dung Kiều, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế bên cạnh hần, ánh mắt nhìn ra phía cửa, sau đó hướng về phía Thương Diễm Túc nói: “Ta nói Vương gia, người cũng quả thật là có diễm phúc nha, Sử tiểu thư kia cũng nổi danh kinh thành là tài nữ mỹ nữ, không ngờ rằng lại gả cho người làm sủng phi. Mà vị Vương phi kia của người cũng thực là xinh đẹp a, ngay cả bản nương nương cũng cảm thấy tự ti”. Thương Diễm Túc ngay cả nhìn cũng không có liếc nàng một cái, Ung Dung Kiều cũng không so đo cùng hần, chính là u oán thờ dài một tiếng, nói: “Còn có bản nương nương một tuyệt sắc mỹ nữ như vậy lại muốn cầu dẫn người, thử hỏi trong thiên hạ còn có người nam nhân nào có thể so sánh với người đâu?” Nàng vừa nói ra lời này, Ung Dung Kiều đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo, vội càng cách xa hần một chút, u oán nhìn hần một cái sau đó xoay người đi đến nơi náo nhiệt. Sau khi ẩn vào bên trong đám người, xoay người lại nhìn thân ảnh cao ngạo ngồi kia, vẻ yêu mị trên mặt biến mất hết, trong mắt chỉ là còn lại đầy vẻ phức tạp, nhưng chỉ nháy mắt sau đó, lại khôi phục lại nguyên hình. Kiệu hoa của Sử Văn Kiều cũng đã đứng lại ngoài cửa Lạc Vương phủ, mà Thương Diễm Túc lại vẫn cứ lẳng lặng ngồi trong đại sảnh, điều này khiến cho bà mối về mặt khó sử nói, “Vương... Vương gia, tân nương đã... Đã đến, thỉnh Vương gia đi trước...” “Phan!” Tất cả mọi người ở trong phòng đều hoảng sợ, Thương Diễm Túc cầm chén trà trong tay đặt mạnh xuống bàn, chậm rãi ngẩng đầu nhìn bà mối về mặt hoảng sợ, lạnh lùng nói: “Chỉ là thú sủng phi mà thôi, chỉ cần trực tiếp đi cửa sau vào là được, cần gì phải phiền toái như vậy”. Tất cả mọi người nghe vậy đều là húp một ngụm khí lạnh, sắc mặt Thương Lang Hoàng âm trầm đáng sợ, “Túc nhi...” Cũng không có chờ cho Thương Lang

Hoàng nói hết lời, Thương Diễm Túc liền quay đầu lại nhìn hân, hồ hững nói: “Ta chi đáp ứng thú sùng phi, những cái khác, ngài đừng nghĩ nhiều!” “Ngươi . . .” Thương Lang Hoàng đột nhiên đứng lên, tức giận đến mức cả người như đều run rẩy, Thương Diễm Túc cũng không nhường nhịn, bên trong Lạc Vương phủ bị bao trùm bởi một tầng không khí khẩn trương. Thương Diễm Hách nhíu mày lại, nhìn Thương Diễm Túc trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu, nhưng mặc kệ như thế nào, hân vẫn luôn đứng ở bên thất ca, cho nên hân cũng đứng lên, hướng về phía Thương Lang Hoàng hành lễ nói: “Phụ hoàng cũng đừng tức giận thất ca, hôm nay là ngày mừng, nếu thất ca mất hứng, vậy một chút nghi thức có thể bỏ thì bỏ đi, dù sao cũng chỉ là nghi thức mà thôi”. Thương Lang Hoàng hung hăng liếc mắt trừng Thương Diễm Hách một cái, nhưng cũng nhờ bậc thang này mà ngồi xuống, chậm rãi ngồi trở lại trên ghế, hướng về phía bà mới nói: “Nếu đã như vậy, ngươi đi đỡ Vân phi tiến vào đi!” Chỉ có chính phi của Vương gia mới được xưng là Vương phi, sùng phi chỉ có thể gọi là phi, mà một số thị thiếp thấp hơn lại chỉ được gọi là phu nhân. “Dạ!” Không lâu sau, Sử Văn Kiều một thân hi phục hồng sắc được đỡ vào trong đại sảnh, bởi vì nàng là sùng phi, cho nên không được mặc gậy y đồ thẩm, mà Thương Diễm Túc rốt cục cũng đứng lên, tiếp nhận mảnh vải đỏ bà mới đưa cho, đứng hướng mặt về phía Thương Lang Hoàng cùng Trữ hoàng hậu. Tầm mắt Trữ hoàng hậu ngừng lại trên người Sử Văn Kiều, đây là con dâu mà nàng vừa ý, không ngờ rằng lại trở thành sùng phi của Lạc vương, điều này nàng sao có thể cam tâm được đây? Chủ yếu, sau lưng nàng chính là phủ Thừa Tướng. Người chủ trì hôn lễ bắt đầu hô lớn: “Giờ lành đã đến, hành lễ. . .” Tay Trữ hoàng hậu run rẩy một chút, mà ngay sau đó, một hắc y nhân đột nhiên xuất hiện bên ngoài hi đường, thời điểm mà không ai phát hiện ra, Thương Diễm Túc đang muốn nhất bái thiên địa vội vàng quay người lại, vừa nhìn thấy hắc y nhân kia trong lòng liền hoảng hốt, trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Lực chú ý của mọi người đều đổ dồn về phía hắc y nhân vừa xuất hiện kia, Thương Diễm Hách nhận ra đây chính là hắc y nhân vừa xuất hiện lúc trước. Hắc y nhân kia nặng nề quỳ gối xuống đất, nói: “Thuộc hạ đáng chết, không chăm sóc tốt cho Vương phi, Vương phi ngài, đã tự sát!” Lãnh Thanh Nghiên lặng im nằm nghiêng trên mặt đất, hai mắt nàng nhắm chặt lại, đã không còn chút sinh khí nào, nhưng lại giống như là đang ngủ vậy, Thương Diễm Túc dùng chân lại trước cửa, sợ sệt nhìn nàng, bước chân nặng nề bước không nổi. Bốn hắc y nhân nhất tề quỳ xuống trước mặt hân, nói: “Thuộc hạ đáng chết, không chăm sóc tốt cho Vương phi, đến khi nghe thấy trong phòng phát ra thanh âm bất thường mới phát hiện Vương phi đã uống thuốc độc tự sát. . .” Thương Diễm Túc không để ý tới, thậm chí còn không nghe xem bọn họ đang nói cái gì, rốt cục di chuyển cước bộ, chậm rãi ngồi xổm quỳ xuống mặt đất trước mặt nàng, cẩn thận đem nàng ôm vào trong lòng, dùng sức ôm chặt, “Nghiên nhi”. Không có ai trả lời hân, Thương Diễm Túc cúi đầu đem mặt dán lên trên mặt của nàng, nhẹ nhàng mà cọ xát, thân thể run run, nhắm chặt ánh mắt, cả người đều tản ra tình mạch đau xót, đau đến mức như không còn cảm giác gì cả, chỉ còn lại nỗi đau khiến cho hân không thể nào mà hô hấp được, tim như ngừng đập, hô hấp cũng đình chỉ. “Nghiên nhi, vì sao? Vì sao lại ngốc như vậy? Vì sao, không chờ ta thêm một chút. . . Chỉ cần chờ một chút nữa thôi? Ta dùng tất cả mọi biện pháp, thậm chí không tiếc hạn chế tự do của nàng, cũng chỉ là sợ nàng sẽ rời bỏ ta. Nghiên nhi, Nghiên nhi, Nghiên nhi. . .” Đường như tất cả mọi người đều đã chạy đến nơi này, thậm chí ngay cả Sử Văn Kiều đều không ngoại lệ, nhìn hai người trong phòng kia, cảm nhận được trên người Thương Diễm Túc phát ra vô tận bi thương, trong lòng mọi người đều là đau xót cùng nặng nề. Thương Diễm Trạch đứng bên trong đám người, không có phản ứng gì, chỉ là thẳng tắp nhìn người không còn chút sức sống nào kia, đôi mắt thường xuyên mỉm cười giờ đây cũng là một mảnh lạnh như băng. Cửu Vương gia đứng bên cạnh hân đột nhiên quay đầu, nhìn đứa con mình trên người tản ra dày đặc sát khí cùng oán hận, đưa tay đặt lên vai hân, “Trạch nhi, con làm sao vậy?” Một cỗ lực lượng bắn ra từ trong người hân, Cửu Vương gia do không có chuẩn bị nên bị bắn ra bên ngoài, bên này xảy ra chuyện khác thường cũng khiến cho người ta chú ý, Thương Diễm Hách thầm kêu một tiếng không tốt, nhưng hân còn chưa kịp can thiệp, Thương Diễm Trạch cũng đã xuất hiện phía sau Thương Diễm Túc, tốc độ kia khiến cho Thương Diễm Hách vô cùng ngạc nhiên, thật nhanh! “Là ngươi hại chết nàng”. Thương Diễm Túc cũng không có phản ứng gì, chỉ là đem Lãnh Thanh Nghiên càng ôm chặt hơn nữa. Thương Diễm Trạch tiến lên từng bước, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người lời Thương Diễm Túc từ trên mặt đất lên, sau đó dùng sức đánh một quyền vào mặt hân, đánh bay Thương Diễm Túc ra bên ngoài, cái bàn cũng vì vậy mà vỡ nát, cuối cùng hung hăng đụng vào trên cây cột, cả phòng vì vậy mà rung động một chút. Chậm rãi chảy xuống mặt đất, một tia máu tươi tràn ra khỏi khóe miệng hân, nhưng dưới tình huống như vậy, sau đó, hân vẫn gắt gao ôm Nghiên nhi như cũ, lại cẩn thận để thân thể nàng không bị tổn thương, đối với sự công kích của Thương Diễm Trạch, hân cũng không có né tránh cùng phản kháng. Nhưng là, điều này cũng khiến cho tất cả mọi người ở đó đều kinh hãi, sững sờ tại chỗ mà quên phản ứng, trừ bỏ Thương Diễm Hách, đầu tiên hân vọt tới trước mặt Thương Diễm Túc, che ở trước mặt hân, nói: “Tiểu Trạch tử, ngươi bình tĩnh một chút!” Thương Diễm Trạch mặt không chút thay đổi nhìn hân, lạnh lùng nói: “Tránh ra!” Nhìn người đối diện này, trong lòng Thương Diễm Hách không khỏi rung mình, đây là Thương Diễm Trạch mà hân quen biết hay sao? Nhưng hân vẫn kiên định đứng chắn trước mặt Thương Diễm Trạch, nói: “Ta sẽ không để cho ngươi thương tổn thất ca!” Một tia sát khí hiện lên trong mắt hân, Thương Diễm Trạch đột nhiên tiến lên từng bước, thân thủ hướng về phía Thương Diễm Túc mà công kích, Thương Diễm Hách theo bản năng ngăn cản lại, nhưng lại bị hân đánh bay ra ngoài. Kinh hãi mở to hai mắt nhìn, tuy rằng hân cũng không sử dụng toàn lực để ngăn cản, nhưng tuyệt đối không có khả năng khinh địch để bị đánh bay ra ngoài như vậy, chẳng lẽ tiểu Trạch tử vẫn luôn che giấu thực lực hay sao? Thương Diễm Trạch cũng không có dừng lại, trong chớp mắt cũng đã đi tới trước mặt Thương Diễm Túc, đưa tay muốn đoạt lấy Lãnh Thanh Nghiên trong lòng Thương Diễm Túc, “Tên khốn, bỏ tay ngươi ra, ngươi không được đụng đến nàng!” Thương Diễm Túc rốt cục có phản ứng, bắt lấy tay Thương Diễm Trạch, ôm Lãnh Thanh Nghiên phi thân lên, đồng thời cũng chậm rãi ngẩng đầu mở mắt. Đột nhiên có hai đạo kim quang bắn ra từ trong mắt hân, tất cả mọi người ở đó đều theo bản năng nhắm mắt lại, Thương Diễm Trạch cũng đưa tay che mắt lại, đợi đến khi bình thường trở lại mới bỏ tay ra, lạnh lùng nhìn về phía Thương Diễm Túc. Giờ phút này trong mắt Thương Diễm Túc kim quang đại thịnh, cả người tản mát ra khí thế của hắc ám ma tôn, lạnh lùng nhìn Thương Diễm Trạch, thanh âm như truyền ra từ chín tầng địa ngục: “Đừng tưởng rằng ngươi là đệ đệ mà Nghiên nhi để ý, thì ta sẽ không giết ngươi!” Thương Diễm Trạch cũng không nhường nhịn chút nào, tiến lên từng bước, nói: “Vậy ngươi liền thử xem xem!” Thương Diễm Hách cũng từ trong khiếp sợ mà phản ứng lại, mà phía sau, một thân ảnh nhỏ xuất hiện ở giữa Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Trạch, đó chính là Thương Ngọc Linh trên mặt cũng là lệ rơi đầy mặt. “Thất ca, Trạch ca ca, hai người đừng đánh nhau nữa, chẳng lẽ, chẳng lẽ các ngươi như bây giờ, thất ca nàng sẽ sống lại sao?” Thương Diễm Trạch cũng không thèm để ý đến nàng, hướng về phía Thương Diễm Túc đi lên từng bước, lạnh lùng nói: “Buông chị của ta ra!” “Cho dù ta chết, cũng sẽ không buông Nghiên nhi!” Thương Ngọc Linh trái phải nhìn hai người này, đưa tay muốn đẩy Thương Diễm Trạch ra xa một chút, lại xoay người muốn Thương Diễm Túc lui lại một chút, nhưng mặc kệ là ai, động tác này của nàng cũng không hề mấy may gì đến họ. Nước mắt, không khỏi càng chảy nhiều hơn. Ứng Dung Kiều đứng ở bên cạnh, về mặt khiếp sợ nhìn người trong lòng Thương Diễm Túc, bên tai đột nhiên vang lên một câu mà nàng từng nói qua: “Nếu là tướng công của ta, vậy thì mặc kệ là tâm hân hay thân thể hân, đều chỉ có thể là của một mình ta, nếu không. . . Ta sẽ rời đi!” Lúc ấy, nàng nói như vậy thực bình tĩnh, lại kiên quyết, nhưng là, nhưng cũng thật không ngờ nàng lại lấy phương thức như vậy để rời đi. Không khỏi lui về phía sau từng bước, đưa tay lên bưng kín lấy mặt mình, mà lại nhẹ giọng nức nở. “Dung phi nương nương, người làm sao vậy?” Bên cạnh truyền đến một thanh âm xa lạ, Ứng Dung Kiều ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy một nữ tử một thân gấm y màu hồng, làn da trắng như tuyết, hai mắt giống như hai dòng nước trong veo, dung mạo quả nhiên là xinh đẹp cực kỳ, như minh châu tỏa sáng, duyên dáng xinh đẹp, giữa lông mày mờ mờ ảo ảo có một cỗ thanh khí. Đây quả thật cũng chính là một tuyệt đại giai nhân khó gặp, nhưng ở trong mắt Ứng Dung Kiều cũng là so với nàng kém vài phần, chứ đừng nói là so sánh với Lãnh Thanh Nghiên. Trong mắt hiện lên một tia phức tạp, sau đó nhẹ nhàng đưa đầu nói: “Không có việc gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến một câu mà Vương phi đã từng nói qua mà thôi”. Thân sắc khẽ động, vội vàng hỏi: “Nói cái gì?” “Ta nhớ rõ có một lần ta cùng với nàng trong lúc vô tình đã nói đến chuyện nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, nàng đã nói một câu như vậy, nếu là tướng công của ta, vậy thì mặc kệ là tâm hay thân thể của hân, đều chỉ có thể là của một mình ta, nếu không. . . Ta sẽ rời đi! Ta không ngờ rằng nàng lại chọn phương thức rời đi như vậy”. Sử Văn Kiều cả người chấn động, theo bản năng nhìn nữ tử đang được Thương Diễm Túc ôm vào trong lòng kia, tuy rằng đã mất đi sự sống, nhưng lại vẫn chói mắt như cũ khiến cho nàng không dám nhìn gần. Lời nói của Ứng Dung Kiều tất

nhien cũng rơi vào trong tai của rất nhiều người, làm cho phần lớn mọi người kinh ngạc, cũng khiến cho một số người sắc mặt âm trầm, mà Thương Diễm Túc cũng đem người trong lòng càng ôm chặt hơn nữa. Hắn đã sớm biết, nhưng hắn nghĩ chỉ cần đem nàng nhốt lại trong phòng, làm cho nàng không có cơ hội rời đi hắn, thì nàng sẽ mãi ở bên cạnh hắn. Hai giọt nước mắt từ trong mắt hắn chảy ra, nhưng lại là màu đỏ tiên diễm, là hân hạp chết Nghiên nhi, ngày hôm qua nàng cũng đã nói, cho dù nàng có chết cũng không để cho hân thú nữ nhân khác vào cửa, còn có, nàng chủ động nhiệt tình cùng hắn triển miên như vậy, thì ra nàng làm vậy là lời cáo biệt với hắn hay sao? Nhưng là hắn, lại trì hoãn không có phát hiện ra chuyện này. Chậm rãi xoay người đi, đem nàng cẩn thận đặt lên trên giường, cúi đầu hôn lên trán nàng, hai má, đôi môi, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, mặt hai người gất gao ở một chỗ, trên mặt hắn cảm nhận thấy hơi lạnh trên người nàng, nhìn không được lại càng ôm chặt nàng hơn, dường như hắn muốn dùng nhiệt độ cơ thể của mình để sưởi ấm cho nàng. Thương Diễm Trạch lạnh lùng nhìn, muốn đi lên phía trước kéo Thương Diễm Túc ra khỏi người tỷ tỷ, bả vai đột nhiên lại bị ai đó giữ lại, thanh âm của Thương Diễm Hách vang lên bên tai hắn: “Nếu ngươi còn coi ta là Cửu ca của ngươi, vậy thì hãy dừng lại!” Trong mắt hiện lên một tia giãy dụa, đang muốn nói xin lỗi, thì bả vai bên kia cũng bị người ta giữ lấy, thanh âm của Cửu Vương gia truyền đến: “Trạch nhi, phụ vương không biết vì sao con lại để ý đến chuyện này như vậy, nhưng con phải tỉnh táo lại, có một số việc, các con cũng không biết”. “Chuyện gì?” Dường như là cùng một lúc, cả Thương Diễm Hách cùng Thương Diễm Trạch đều đem tầm mắt chuyển đến trên người Cửu Vương gia. Quay đầu lại nhìn Thương Lang Hoàng từ đầu đến giờ vẫn chưa có mở miệng nói một câu, thờ dãi, mới nhẹ giọng nói: “Bởi vì ngàn năm băng tâm dường như là thứ duy nhất trên đời có thể giải được độc trên người nàng, nhưng thứ này thực sự là quá ít, thậm chí có rất nhiều người ngay cả nghe cũng chưa bao giờ được nghe qua, muốn tìm được lại khó hơn lên trời. Hoàng hậu nương nương không biết vì sao lại biết được tin này, hơn nữa còn hao tổn tâm cơ tìm được ngàn năm băng tâm này, muốn dùng thứ này để uy hiếp Túc nhi, nhưng lại bị Hoàng Thượng trước mặt bước chiếm được, Hoàng Thượng dùng thứ này để bức Túc nhi nạp sủng phi, hơn nữa còn cảnh cáo hắn trước ngày hôm nay không được dùng bất kỳ phương thức gì để báo cho Nghiên nhi biết, nếu không hắn sẽ phá hủy ngàn năm băng tâm”. Thương Diễm Trạch cùng Thương Diễm Hách hai người đều sững sờ ở tại chỗ, về mặt không dám tin nhìn Cửu Vương gia, “Phụ vương, người nói giải độc?” “Đúng vậy! Các ngươi hẳn cũng biết, nàng là tử sĩ do Mộc gia bồi dưỡng, đại bộ phận nằm trong tay hoàng thất, nhưng cũng có một bộ phận Mộc gia giữ lại trong tay, mà bộ phận giữ lại đó, vì phòng ngừa phản bội, liền cho bọn họ ăn một loại độc gọi là ngàn trùng tán, dùng thứ này để làm phương tiện khống chế”. Đối với loại độc ngàn trùng tán này, bọn họ cũng đều đã từng nghe qua, tất nhiên là hiểu được nó độc như thế nào, thật không ngờ rằng độc này lại có ở trên người nàng. Đột nhiên lão đảo một chút, cả người giống như đã trút giận ngồi xuống đất, cúi đầu bả vai kịch liệt run run, truyền ra thanh âm mức nờ rất nhỏ. “Ta thật vô dụng, rõ ràng đã nói, đời này, sẽ bảo vệ cho chị, nhưng ngay cả chuyện nàng trúng độc mà cũng không biết, hiện tại, lại trở mặt nhìn nàng uống thuốc độc tự sát. . .” Cửu Vương gia khẽ nhíu mày, đối với những lời hắn nói tựa hồ nghe không được rõ, nhưng nhìn thấy con thương tâm khổ sở như vậy, hắn cũng đau lòng, vỗ nhẹ bờ vai của hắn, nói: “Cho nên, đừng trách thất ca ngươi, có lẽ trong tất cả mọi người, thống khổ nhất là hắn!” Trong khi tất cả mọi người đang sợ hãi bởi việc Lãnh Thanh Nghiên tự sát, thời điểm mà Thương Diễm Trạch cùng những người kia vẫn khó hiểu, Ứng Dung Kiều lại đi đến gần cái bàn mà Thương Diễm Túc đã đánh nát ở bên cạnh, không biết từ khi nào mà trên tay đã mang theo một đôi găng tay kim loại, sau đó ngồi xổm xuống đất cẩn thận nhấc từng mảnh chén nhỏ đã bị đánh đến vỡ nát kia lên. Cẩn thận nhìn vài giọt chất lỏng còn nhỏ giọt trên đó, sau đó lại đưa lại gần mũi khẽ ngửi ngửi, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại. Vẫn chú ý đến từng hành vi của Ứng Dung Kiều, tuy rằng đối với Dung phi nương nương này hắn có chút nhượng bộ, nhưng lại không thể nào mà thừa nhận rằng trong phương diện độc dược nàng lại đứng hàng đầu. Thương Diễm Hách không khỏi hướng về phía nàng lại gần vài bước, hỏi: “Có vấn đề gì sao?” Tuy tay đem mảnh nhỏ chiếc chén kia vứt lại trên đất, thu hồi cái bao tay, nhíu mày về mặt một bộ trầm tư. Biểu tình này khiến cho mấy người bên cạnh đều đưa tầm mắt đến trên mặt nàng, Thương Ngọc Linh lại trực tiếp chạy tới bên cạnh nàng, lời kéo nàng nói: “Ngươi mau nói ra nha, rốt cuộc ngươi đã phát hiện cái gì? Có phải liên quan đến thất tẩu ta hay không?” Nàng vừa nói ra lời này, ngay cả Thương Diễm Túc cũng phải lay động một chút. Ứng Dung Kiều lại vẫn giống như không quan tâm, chậm rãi nói: “Nếu như ta không có nhầm, đây chính là một trong mười loại độc độc nhất trên đời này, do thần y Diệp Trần Nhiên nghiên cứu chế tạo ra. Nghe nói, loại độc này có thể đốt cháy linh hồn người ta, khiến cho người ta trước khi chết phải chịu một nỗi thống khổ vô cùng, nhưng cũng không có cách nào để trút ra ngoài được, thậm chí là Lạc Vương phi như bây giờ, nhìn qua lại giống như người đang ngủ say, ai có thể biết rằng trước khi chết không biết nàng đã phải chịu đựng loại thống khổ như thế nào?” Tất cả mọi người ở đó đều sợ đến ngây người, máu trên mặt Thương Diễm Túc như rút hết, lại chỉ có thể ôm nàng càng thêm chặt, trong lòng quặn đau, máu tươi vô thanh vô tức theo khóe miệng chảy ra. Có thể đốt cháy linh hồn, không thể phát tiết thống khổ. Ứng Dung Kiều tạm dừng một chút sau đó tiếp tục nói: “Hơn nữa ta còn nghe nói, người sau khi trúng loại độc này mà chết, sau khi chết linh hồn sẽ hóa thành Qui Hồn sẽ xuất hiện ở những nơi mà khi còn sống nàng muốn đi nhất, hoặc là muốn báo thù, hoặc là lưu luyến, nhưng nhất định là khi còn sống còn có nguyện vọng gì đó chưa làm được. Cho nên, loại độc này, cũng có một cái tên thực là đặc biệt, cũng không biết có liên quan đến việc linh hồn biến thành Qui Hồn hay không, nó có tên là ta sẽ trở về”. Phần lớn người ở đó nghe thấy câu cuối cùng mà đều rung mình một cái, ánh mắt hoảng sợ chuyển đến người đang nằm trên giường, sau lưng lạnh lẽo, chỉ cảm thấy thực may mắn là bọn họ không có đắc tội với Lạc Vương phi, cho nên cũng không có khúc mắc gì cùng với nàng. Nhưng mà ngay sau đó, mọi người đột nhiên nghe thấy một thanh âm sâu kín vang lên: “Ta chờ nàng trở về, Nghiên nhi”. Sắc mặt Sử Văn Kiều trắng bệch một mảnh, lão đảo vài bước dường như sắp ngã ngồi xuống vậy, đột nhiên lại cảm thấy ngay bên người mình, dày đặc qui khí. Lạc Vương phi chỉ trong vòng có nửa canh giờ, từ màu đỏ biến thành màu trắng, đèn lồng màu đỏ lớn bị tháo xuống, treo lên đèn lồng màu trắng thật to có viết chữ “Điện” bên trên, trên bảng hiệu ngoài cửa Lạc Vương phủ treo lên hoa trang lớn, bên trong Vương phủ nơi nơi đều là màu trắng, tất cả mọi thứ như đều đắm chìm bên trong bị thương. Bên trong đại sảnh, một cỗ quan tài tối đen, treo một chữ “Điện” thật to, khắp nơi đều là màu trắng, ngon nếm cũng là màu trắng, giấy tiền được đốt trong chuông đồng, mà Thương Diễm Túc cũng đang ngồi dưới đất, dựa lưng vào quan tài, giống như rồi gỗ không hề có động đậy gì cả, thậm chí vô thanh vô tức. (Điện : tế, cúng .. ta để nguyên vậy) Ở bên kia quan tài, Thương Diễm Trạch cũng đang dựa lưng vào ngai đó, khẽ nhắm hai mắt, dường như lâm vào một mảnh hồi ức. Thân ảnh Tiết công công xuất hiện ngoài cửa, thời điểm nhìn thấy hai bóng người ngồi hai bên quan tài, không khỏi sững sờ một chút, sau đó đi đến, hành lễ nói: “Nô tài tham kiến nhị vị Vương gia”. Không tiếng động, không ai để ý đến hắn. Ho khan một tiếng, đưa tay đem một cái hộp ngọc trong suốt đến trước mặt hắn, cung kính nói: “Vương gia, đây là ngàn năm băng tâm Hoàng Thượng mệnh lệnh cho nô tài đem đến cho Vương gia”. Sau khi hắn nói ra bốn chữ ngàn năm băng tâm này, Tiết công công đột nhiên cảm thấy không khí chung quanh cơ hồ như động lại, mồ hôi lạnh nhất thời tuôn như mưa, nhưng cũng không có dám đưa tay lên lau. Thương Diễm Túc chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt kia, tối đen như mực, giống như một hồ nước sâu không thấy đáy, lại giống như tu là từ chín tầng địa ngục đi ra, tàn ra tình mệnh cùng cực hạn tà vọng. Tiết công công trong lòng rung mạnh, muốn đem tầm mắt dời đi, nhưng cả người lại không thể nào mà động đậy, bên trong đầu đột nhiên trống rỗng, giống như bị nhiếp hồn vậy. Hộp ngọc trong tay bỗng nhiên bị hút đi, Thương Diễm Túc chậm rãi đứng lên, vẫn tuấn mĩ như vậy, đôi mày như kiếm, mũi cao anh tuấn, lông mi đen dài như phiến, đôi môi đỏ sẫm như những cánh hoa anh đào đầu xuân, lộ ra đẹp đẽ cùng dụ hoặc vô cùng. Khuôn mặt tinh khiết, không vướng một chút hơi thở phàm trần. Nhưng mà, tất cả mọi thứ lại bị ánh mắt tà vọng kia của hắn, khiến cho hắn giống như là ma vương giáng thế, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa. Thương Diễm Trạch cũng từ bên kia đứng lên, lạnh lùng nhìn hộp ngọc trên tay Thương Diễm Túc, khóe miệng hiện lên một độ cong lạnh như băng, nói: “Ngàn năm băng tâm này, đưa đến cũng thật đúng lúc”. Thương Diễm Túc đem nắp quan tài nhẹ nhàng đẩy ra, sau đó đem hộp ngọc cẩn thận đặt vào bên cạnh thân thể nàng, ngón tay lưu luyến vỗ nhẹ lên khuôn mặt của nàng, luyến tiếc dời. Thương Diễm Trạch cũng nhìn thật lâu người như là nằm ngủ kia, trong mắt tràn đầy đau bi thương. Thân ảnh Cửu Vương gia cùng Cửu Vương phi xuất hiện ở cửa, Thương Diễm Trạch quay đầu lại nhìn, ánh mắt có chút lấp lánh, nhưng lại không dám đối diện nhìn bọn họ. Chậm rãi đi tới trước mặt bọn họ, nhẹ kêu: “Phụ vương, mẫu thân”. Cửu Vương phi ngẩng đầu hướng hắn đánh một bạt tai, trong mắt tràn ngập nước mắt, nói: “Chuyện của ngươi, ta cũng đã nghe Cửu ca ngươi nói, Trạch nhi, nhiều năm qua

như vậy, chẳng lẽ người không phải con chúng ta hay sao ? Chẳng lẽ người không phải do ta mang thai mười tháng sinh ra hay sao ?” “Nương . . .” “Cảm ơn! Ta chỉ biết là, người là con ta, về phần kiếp trước người có như thế nào, hay là nói người nhớ rõ chuyện tình kiếp trước, một chút ta cũng không quản. Nhưng hiện tại người đang làm cái gì? Thậm chí ngay cả nhà người cũng không muốn quay về, chẳng lẽ người thật sự không cần cha mẹ sao? Hay người nghĩ rằng, cha mẹ là người không thông tình đạt lý như vậy ?” Nói tới đây, trên mặt Cửu Vương phi lệ rơi đầy mặt, Thương Diễm Trạch không khỏi hít hít mũi, quỳ gối xuống trước mặt bọn họ, nói: “Cha, nương, thực xin lỗi!” Khóe mắt Cửu Vương gia xuất hiện tia cười, quay đầu nhìn Thương Diễm Túc, lại thấy hân một lần nữa ngồi lại bên quan tài, một bộ không thèm quan tâm tới chuyện tình của bọn . Không khỏi khẽ thở dài, sau đó quay đầu lại đưa tay nâng Thương Diễm Trạch lên, nói: “Tốt lắm, kỳ thật cũng không có chuyện gì quan trọng”. Cửu Vương phi nghe vậy mở trừng hai mắt, cả giận nói: “Ai nói không nghiêm trọng? Thiếu chút nữa con ta chạy mất rồi !” “Ách . . .” Bên trong tầng ngầm Hiệu Thuộc Bắc, Diệp Trần Nhiên, Từ Tiêm, Thi Tiêu, còn có vài người khác đang ở bên trong này . “Mọi chuyện đã được an bài tốt chưa ?” “Yên tâm đi, ba ngày sau đưa tang, đợi đến buổi tối ba ngày sau, chúng ta có thể đào Lãnh Thanh Nghiên lên “. “Trần Nhiên, thuốc của người không có vấn đề đấy chứ ?” Nghe vậy, Diệp Trần Nhiên dường như nhảy dựng lên, cảm giận bất bình nói: “Lời này của người là có ý gì ? Không tin bản thân y? Yên tâm đi, ta đã đưa cho Thanh Nghiên hai thứ thuốc, một phần là độc dược, dùng để đánh lừa bọn họ, phần còn lại chỉ là ngắt được, chỉ cần Thanh Nghiên đừng ăn nhầm thuốc là được, bảy ngày sau nàng tự nhiên sẽ sống lại!” “Lâu như vậy?” “Còn không phải là vì để ngừa vạn nhất sao? Vạn nhất bọn họ hạ táng chậm vài ngày thì làm sao bây giờ ? Đến lúc đó chỉ sợ Thanh Nghiên cũng đã sống lại!” “. . .”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 1: Ác ma từ trên trời giáng xuống

Lạc Vương phi trong ngày Lạc Vương gia nạp sủng phi tự tử mà chết, Lạc vương gia thương tâm muốn chết, không ngủ không nghỉ ngồi trong linh đường của ái phi ba ngày, ba ngày sau, đưa tang Lạc vương phi, Lạc vương gia học máu hôn mê ba ngày mới tỉnh lại. Sủng phi mà Lạc Vương mới cưới, con gái Sử Thừa Tướng cũng chưa bái đường với Lạc vương, người trong Lạc Vương phủ cũng không có ai thừa nhận nàng là tân phi, Lạc vương cũng đưa nàng ta trở về nhà. Nhưng Sử Vân Kiều lại nói kiêu hoa của nàng cũng đã đến trước cửa lớn Lạc Vương phủ, bản thân nàng cũng đã tiến nhập đại môn Lạc Vương phủ, như vậy nàng sinh là người Lạc Vương phủ, chết cũng là ma Lạc Vương phủ, không muốn rời đi. Huống chi, hôn sự của bọn họ chính là do Hoàng Thượng ngự ban, cũng đã sớm chiều cáo thiên hạ, bất kể hân thừa nhận hay không, Sử Vân Kiều nàng cũng chính là Lạc Vương phi . Lạc vương không kiên nhẫn, đem nàng phái đến tây sương phòng, để mặc nàng tự sinh tự diệt, khi nào nàng nghĩ thông suốt thì có thể lập tức rời đi, mà Lạc vương từ nay về sau lại càng trở nên lãnh khốc vô tình, đối phó với kẻ địch đều là dùng cách thức trực tiếp nhất, cũng chính là cách tàn bạo nhất, nhất thời triều thần trong triều thần hồn nát thần tính, ai cũng cảm thấy bất an lo sợ, sợ Lạc vương sẽ tìm đến bọn họ, mà cũng bởi vì như vậy, quyền thế của Lạc vương hầu như không có ai địch lại được. Nhưng bị Lạc vương chèn ép nhiều nhất không nghi ngờ chính là Mộc gia, Mộc gia ở Thương Lang quốc có địa vị đặc thù, gia tộc thế lực khổng lồ, nội tình bên trong vững chắc, những năm gần đây tuy rằng chịu đủ sự tàn phá, nhưng cũng chưa đến mức sụp đổ hoàn toàn. Lãnh Thanh Nghiên chết đi làm cho Mộc gia không có chút chuẩn bị nào cả, lại càng không thể ngờ rằng Thương Diễm Túc lại vì cái chết của Lãnh Thanh Nghiên mà trực tiếp đối đầu với Mộc gia, nếu như sớm biết có ngày hôm nay, Mộc Kiệt khẳng định sẽ bóp chết Lãnh Thanh Nghiên từ khi nàng sinh ra. Nhưng đáng tiếc là, thời gian cũng không thể quay ngược trở lại, mà Lạc vương Thương Diễm Túc sau khi Vương phi chết thì không gần nữ sắc, thậm chí trừ Thái Hậu, Như quý phi và Thập Nhất công chúa nếu có một nữ tử nào dám tiếp cận hân trong vòng ba thước, sẽ bị hân đánh chết ngay tại chỗ. Một tiểu cô nương má phấn mày ngọc, ặc không, cẩn thận nhìn kỹ lại, kia hân chính là một tiểu nam hài, nhưng bộ dáng hân thực sự là rất đẹp, xinh đẹp đến mức khiến cho người ta hoài nghi hân có phải là một tiểu cô nương hay không, lại khiến cho người ta nhìn không được muốn tiến lên ôm hân vào trong ngực, sau đó hung hăng cắn vài miếng. Giờ phút này, tiểu nữ má phấn mày ngọc kia . . . đầu không, tiểu nam hài hai tay chấp sau lưng, khẽ ngẩng cằm lên kiêu ngạo đứng ở trước cửa lớn Lạc Vương phủ, mở to mắt nhìn ba chữ to trên bảng hiệu, trong đầu cũng nhanh chóng hiện lên tin tức mà hân thu thập được về Lạc Vương gia trong bốn năm qua. Thủ vệ canh cửa Vương phủ đem tầm mắt chuyển đến hân, thật không rõ tiểu tử đáng yêu đến không có thiên lý kia đứng ở trước cửa Vương phủ làm gì, nhưng bọn họ cũng đều không có ý nghĩ đến đuổi nó đi, thậm chí còn sinh ra ý nghĩ nếu là như vậy thì bọn họ thực là độc ác, làm sao lại có thể làm ra chuyện tình hung bạo với tiểu oa nhi đáng yêu như vậy cho được? Quan gia từ bên trong Vương phủ đi ra, vừa nhìn thấy một tiểu tử kiêu ngạo đang đứng trước cửa Vương phủ, không khỏi sững sốt một chút, nhất là khi nhìn thấy khuôn mặt của cậu nhóc, không hiểu sao trong lòng lại rung động vài lần. Sao lại có một cảm giác quen thuộc đến như vậy? Đường như là trước đây đã từng gặp qua tiểu tử này, đây là vì sao? Bước nhanh lại bước đi đến trước mặt hân, cúi gập thắt lưng nhìn cậu bé, nói: “Anh bạn nhỏ, cháu đứng ở chỗ này làm cái gì?” Tiểu tử kia đem tầm mắt chuyển từ trên bảng hiệu đến trên mặt quan gia, chớp chớp đôi mắt to đáng yêu trong suốt như nước, cười tùm tùm nói: “Lão gia gia khỏe ạ, người không cần xen vào chuyện của người ta, người ta chỉ là muốn đến xem xem Lạc Vương phủ có hình dáng thế nào thôi”. Nhìn khuôn mặt tươi cười của tiểu tử kia, trong lòng quan gia nhìn không được sinh ra một loại tình cảm yêu thích mãnh liệt, thậm chí còn có loại mong muốn đưa tay lên để vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Vội vàng đem ý tưởng biến thái này vứt ra khỏi đầu, quan gia nhìn hân tiếp tục hỏi: “Vì sao cháu lại muốn đến xem Lạc Vương phủ có hình dáng thế nào? Chẳng lẽ có người từng kể về Lạc Vương phủ với cháu hay sao?” Chiếc miệng nhỏ nhắn tươi cười sáng lạn, lộ ra hai chiếc răng mèo đáng yêu, gật đầu nói: “Dạ, mẹ của cháu đã từng nói qua rồi”. “Mẹ cháu đã tới Lạc vương phủ?” Chiếc đầu nhỏ nhắn nghiêng một chút, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, sau đó cau cái mũi nhỏ, hừ hừ nói: “Cháu làm sao mà biết nha? Nhưng mà mẹ cháu nói, Lạc vương phủ khí thế, rộng rãi, xa hoa, xinh đẹp hơn nhà cháu, cháu không phục, cho nên muốn đến đây xem một chút”. Nghe vậy, trong lòng quan gia không khỏi động, vội vàng hỏi: “Không biết nhà cháu ở . . .” “Không nói cho ông!” “Hà?” “Mẹ cháu nói, không được nói cho người xa lạ biết nhà cháu ở đâu, người ở nơi nào, trong nhà có những ai, sẽ bị người xấu bắt cóc!” “Ày, việc này, ta không phải là người xấu!” “Hừ hừ, người xấu thì trên mặt cũng không có viết hai chữ người xấu á, cháu làm sao mà biết ông có phải là người xấu hay không?” “Việc này. . . aiiiiii” Quan gia bị tiểu tử kia nói vậy không khỏi một trận nghẹn lời, ngo ngoe nhìn hân không biết trả lời thế nào, cái miệng tiểu tử này sao lại linh hoạt như vậy chứ? Mà tiểu tử kia dường như nhớ tới một vấn đề gì đó, đưa tay khẽ nắm lấy ống tay áo của quan gia, mở to ánh mắt đã tràn ngập hơi nước nhìn ông, nói: “Lão gia gia, người ta muốn hỏi ông một vấn đề á!” Bị vẻ mặt đáng yêu như vậy mê hoặc, sau một lúc lâu sau quan gia mới có phản ứng lại, vội vàng nói: “A, được, cháu hỏi đi”. “Cháu nghe nói, Lạc vương gia rất hung dữ, đó có phải sự thật hay không ạ?” “Việc này. . . việc này. . . Vương gia ngài ấy. . . ngài ấy chỉ là, chỉ là không thích cười mà thôi, kỳ thật một chút cũng không hung dữ đâu!” “Hà?” Tiểu tử kia hí mắt lại nhìn, quan sát nghiên cứu biểu tình của quan gia, sau đó nhếch miệng cười, đứng đưa đầu nói, “Thật tốt thật tốt, thật sự là khiến cho người ta hoảng sợ á!” Nhìn ánh mắt ti hí của cậu nhóc, trong lòng quan gia dường như nổi lên cái gì đó, nhưng cũng lướt qua quá nhanh, quan gia nghĩ nát óc cũng không tìm lại được cảm giác này, nghe thấy những lời này của hân

không khỏi kinh ngạc nhìn, hỏi: “Vương gia không hung dữ, sao lại có thể khiến cháu hoảng sợ chứ?” Tiểu tử kia cũng không có trả lời vấn đề của ông mà chuyển đề tài, hỏi: “Lão gia gia, người ra ngoài làm gì vậy ạ?” “Ha ha, ta a, Vương gia dẫn dò ta ra ngoài mua vài thứ về.” Tiểu tử kia ánh mắt sáng lên, vội vàng nắm lấy ống tay áo của quản gia dường như bám lên người hắn vậy, dùng hai mắt trong suốt tràn ngập chờ mong nhìn hắn, nói: “Lão gia gia, người mang cháu đi theo có được hay không?” “Việc này. . .” “Lão gia gia, xin ông thương xót mang cháu đi cùng đi, người ta vừa mới tới kinh thành, mẹ lại không cho người ta tùy tiện ra ngoài, người ta cho đến bây giờ còn vẫn chưa có biết kinh thành có hình dáng như thế nào đâu á!” Nhìn ánh mắt tràn ngập chờ đợi lại ảm ức của cậu bé, lão quản gia bắt đầu mềm lòng, vội vàng gật đầu nói: “Được được, mang theo cháu cũng được, nhưng cháu cần phải ngoan ngoãn a”. “Được, lão gia gia yên tâm, người ta ngoan lắm!” Quản gia quả nhiên mang theo tiểu tử kia đi trên đường, mà người từ trước đến nay vẫn khôn khéo như ông, hiện tại lại xem nhẹ một vấn đề cực kì nghiêm trọng, tiểu tử kia thật sự không biết kinh thành như thế nào hay sao? Vậy tại sao nó lại có thể xuất hiện trước cửa Lạc Vương phủ được cơ chứ? Cách đó mấy vòng tường, Thương Diễm Túc và Thương Diễm Hách đang ngồi bên trong thư phòng, cũng đã bốn năm trôi qua, nhưng trên hai người này dường như lại không hề lưu lại chút dấu vết gì cả, nếu như có sự thay đổi, thì sự thay đổi duy nhất chỉ e chính là ánh mắt của Thương Diễm Túc. Tối đen như mực, khiến cho người ta nhìn không rõ nông sâu, tràn ngập tàn nhẫn và tà vọng, chỉ e người nào bị hắn coi trọng mà liếc mắt nhìn một cái, ngay cả linh hồn cũng không nhìn được mà run rẩy. “Mộc gia đã liên hợp cùng với Hoàng Hậu, chỉ e về sau chúng ta muốn đối phó với bọn họ sẽ khó khăn hơn rất nhiều.” Thương Diễm Hách khẽ nhún vai đôi mày kiếm, nói. Thương Diễm Túc ngay cả mí mắt cũng không có nâng lên một chút nào, lạnh lùng nói: “Vậy làm cho bọn họ cùng nhau biến mất đi!” Nghe thấy câu nói không hề có chút tình người nào như vậy, trong mắt Thương Diễm Hách hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng thương xót, thở nhẹ ra một hơi, tiếp tục nói: “Nhưng thật ra thật không ngờ rằng Thương Diễm Trác lại nạp Mộc Thiên Dao làm sủng phi, tuy chỉ là sủng phi, nhưng hiện tại Lỗ Vương phủ cũng chưa có Vương phi”. Thương Diễm Túc ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong mắt dường như xuất hiện một tia lóe xoáy, mang theo một cỗ hủy thiên diệt địa, nói: “Có thể lợi dụng Mộc Thiên Dao”. Khẽ nhíu mày, sau đó khẽ miệng hiện lên một tia cười tàn nhẫn, gật đầu nói: “Đệ đã biết, nếu không còn có việc gì nữa, đệ đi về trước”. Vừa đi tới cửa, đột nhiên hắn quay đầu lại nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Thất ca, huynh tính xử lí nữ nhân còn trong quý phủ kia như thế nào?” Thương Diễm Túc khẽ nhíu mày, dường như nghĩ thật lâu mới nhớ ra có một người như vậy, đạm mạc nói: “Chỉ cần đừng đến quấy rầy ta, vậy thì cứ để nàng ta ở đó tự sinh tự diệt đi”. “Nếu như quấy rầy đến huynh thì sao?” Trong mắt hắn đột nhiên phát lạnh, lãnh khốc vô tình nói ra một chữ: “Giết!” Thương Diễm Hách cũng không có hỏi thêm gì nữa, chỉ xoay người rời đi, dường như không có nhìn thấy một bóng người đang đứng ngay như phồng cách đó không xa, sắc mặt trắng bệch. Nếu không phải thấy nàng bốn năm nay vẫn an phận thủ thường như vậy, Thương Diễm Hách cũng không lên tiếng nhắc nhở như vậy, nhưng như vậy cũng chỉ có một lần, hy vọng nàng ta có thể từ bỏ tâm tư kia, bằng không hẳn cũng không hề nghi ngờ thất ca thật sự sẽ giết nàng. Bên trong thư phòng cũng chỉ còn lại một mình Thương Diễm Túc, xoay người lấy một bộ tranh từ trên giá sách xuống, đặt lên bàn cẩn thận mở ra, nhìn khuôn mặt vĩnh viễn không có thay đổi trên bức họa, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên bức họa. Cũng chỉ có khi này, ánh mắt hắn mới có thể trở nên dịu dàng, bên trong sự dịu dàng đó mang theo đau đớn tận xương tủy. “Nghiên nhi, ta rất nhớ nàng, nàng yên tâm, chờ sau khi hủy diệt toàn bộ những người đã thương tổn đến nàng, ta sẽ đi tìm nàng, nàng nhất định phải chờ ta, được không?” Tiểu tử kia hai tay đang nắm lấy quỳ hàng, dùng sức kiễng mũi chân thật muốn xem vật trên kia là cái gì, chớp chớp ánh mắt, đưa tay giạt nhẹ ống tay áo quản gia ở bên cạnh, hỏi: “Lão gia gia, đây là cái gì ạ?” Quản gia đem bạc trà cho chủ quán, sau đó cẩn thận cầm lấy chiếc bình bạch ngọc được bao kín giấy ở trên bàn, sau đó mới cúi đầu nhìn tiểu tử kia, cười nói: “Nơi này là tiệm rượu, đây đương nhiên chính là rượu rồi!” Tiểu tử kia không khỏi kiễng kiễng chân lên dùng mũi hít hít, vô tội lắc đầu nói: “Không thấy mùi gì cả”. Quản gia vội vàng lui về phía sau từng bước, dường như chỉ sợ tiểu tử sẽ làm cho cái bình trong tay hắn rơi xuống đất mất, sau đó mới cười nói: “Bình được bọc kín như vậy, đương nhiên cháu sẽ không ngửi thấy mùi gì rồi!” Thấy quản gia khàn trương ôm lấy cái bình, tiểu tử khẽ nheo ánh mắt, hiện lên một tia giảo hoạt, đột nhiên mãnh liệt nhào tới, ôm lấy chân quản gia, cả người như treo trên người ông vậy. Mặt mũi quản gia trắng bệch, nhưng tiểu tử kia lại làm như không có thấy, hai mắt trong suốt nhìn ông, nói: “Lão gia gia, đây là rượu gì ạ? Vì sao hình như không có giống như rượu ở nơi này?” Chỉ tính cái bình bạch ngọc kia, cũng đã phải giá trị bao nhiêu tiền rồi á? Cậu nhóc tuy tuổi còn nhỏ, nhưng dưới sự dạy dỗ của người khác, nghiêm nhiên cũng đã sớm trở thành một tiểu hồ ly, phạm là nơi mà cậu từng đến qua, đều sẽ bị cậu nháo loạn đến gà bay chó sủa. Quản gia cầm chắc chiếc bình trong tay, cúi đầu nhìn tiểu tử mà phần mày ngọc kia lại không nở gờ trách, ngay cả chính ông cũng cảm thấy kinh ngạc, rõ ràng chỉ là vừa mới gặp mặt, như thế nào ông lại đối với nhóc này thực là yêu thích? Hay là tiểu gia hỏa này có mê hồn thuật? Bị cậu nhóc kéo tay đến mức cả người lay động, sợ tới mức ông muốn gọi Tô tông. “Đứa bé tốt, ngoan, ngừng, đừng lung lay nữa, bộ xương già yếu của gia gia cũng đã sắp rời thành từng mảnh rồi!” “Vậy người mau nói cho cháu biết đi, đây là rượu gì?” Không có biện pháp, trái lại đây cũng không phải là chuyện gì bí ẩn, quản gia cúi gập thắt lưng, nhẹ giọng nói với cậu: “Đây á, chính là do Vương gia tự mình ủ, trong thiên hạ cũng chỉ có một vò, nếu không cẩn thận mà bị người làm rơi xuống đất, chỉ e dùng mạng nhỏ của cháu đến đền cũng không đủ ý!” Nhóc con kia mới không sợ đâu, nếu Vương gia gì kia mà dám ức hiếp nó, nó sẽ về nhà mách mẹ! Có điều bây giờ, cậu đối với vò rượu này lại cảm thấy có hứng thú, Vương gia phụ thân tự mình ủ rượu nha, nếu như cậu trộm về đưa cho mẹ thì. . . Con mắt xoay chuyển, quản gia đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo, đem loại cảm giác này bỏ qua một bên, nhẹ vỗ vỗ vò rượu bạch ngọc, khẽ thở dài nói: “Aiii, đây chính là Vương gia tưởng niệm về Vương phi đã mất, lấy máu tươi của chính mình để dẫn, sau khi ủ tốt mới mượn hầm rượu khách điểm này để nhờ, niệm phong cất vào trong kho đã ba năm”. Cái miệng nhỏ nhắn của tiểu tử kia khẽ mân mê, thẳng tắp nhìn quản gia, mờ to ánh mắt to tròn, nha nha nói: “Há, máu tươi?” Quản gia đột nhiên bừng tỉnh, vì sao ông lại có thể nói chuyện này ra cho tiểu tử kia biết được đây? Xem ra ông đã già đến mức hồ đồ rồi. Đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài, quản gia lắc đầu chán đi ra ngoài, nói: “Ái nha, ta phải về rồi, anh bạn nhỏ cháu cũng mau trở về nhà đi, nếu không, cha mẹ cháu sẽ lo lắng đó”. Ánh mắt tiểu tử kia lưu chuyển, vội vàng liền đuổi theo, đưa tay nắm với lấy góc áo của quản gia, ngẩng đầu nhìn hắn, nói: “Lão gia gia, nhưng người ta không có nơi nào để đi á!” Bước chân thoáng dừng lại, cúi đầu nhìn gương mặt ảm ức đáng thương của tiểu tử kia, thất kinh hỏi: “Vì sao lại không có nơi nào để đi? Cha mẹ cháu đâu?” Cậu nhóc cúi đầu nhìn nhỏ, nhẹ giọng than thở: “Người ta, người ta là vụng trộm chạy đến kinh thành chơi, cha mẹ cũng không biết, hiện giờ, trong kinh thành rộng lớn này cũng chỉ có một cháu ta, trời cũng sắp tối rồi, nhưng là. . . nhưng là không có nơi nào để đi”. Nói xong, trong hai mắt cậu bé cũng đã tràn ngập hơi nước, đáng thương nhìn lại quản gia. Quản gia thấy cậu như vậy trong lòng mềm nhũn, nhưng lại có chút khó xử, quay đầu nhìn bốn phía, nói: “Nếu như vậy, lão gia gia tìm giúp cháu một khách điểm nha? Trước hết cháu ở lại đó một đêm, chờ trời sáng lão sẽ giúp người tìm về nhà?” “Nhưng là. . . Nhưng là cháu không ngủ được một mình, rất sợ a.” “Nếu vậy thì phải làm thế nào đây?” Chớp mắt nhìn, về mặt chờ mong nhìn quản gia, nói: “Lão gia gia, nếu không, hay là người mang theo cháu đi”. “Việc này. . . Chỉ sợ là không được. . .” “Vì sao nha? Đợi đến ngày mai, mẹ ta cháu định sẽ đến tìm cháu, chẳng lẽ, lão gia gia lại nhẫn tâm mặc kệ người ta hay sao?” Nói xong, hai mắt đầm lệ lại bắt đầu tràn ngập hốc mắt, như vậy, nói không nên lời đáng thương, lại khiến quản gia nhìn không được mà đau lòng. “Nhưng. . . Nhưng là, ta cũng không thể mang theo cháu vào Vương phủ được!” “Tại sao chứ? Chẳng lẽ lão gia gia không phải người của Vương phủ sao?” “Ta chỉ là một hạ nhân”. Nháy nháy mắt, một giọt nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, đáng thương hề hề nhìn quản gia, nói: “Vậy, lão gia gia người hãy đi nói chuyện với Vương gia đi, để ngài ấy cho phép cháu ở lại một buổi tối, được không? Cháu cam đoan, ngày mai cháu sẽ rời đi”. “Ừm. . . Vậy được rồi, ta sẽ đi cầu xin Vương gia giúp cháu!” Trên mặt tiểu tử kia lập tức tràn ngập tươi cười sáng lạn, “Cám ơn gia gia!” Nhìn thấy nụ cười sáng lạn thiên chân thuần khiết như vậy, lão quản gia làm sao có thể còn có nửa điểm bất mãn cho được? Liên tục tiếp mang tiểu tử hướng về phía Vương phủ đi tới, căn bản một chút cũng không biết đây là đang dẫn sói vào nhà, không, hẳn là dẫn tiểu hồ ly vào nhà. Đối với chuyện tiểu tử kia ở tạm lại một buổi tối, Thương Diễm Túc căn bản ngay cả đầu cũng không có nâng lên liền đồng ý, cũng không phải hắn lương thiện gì, đây chỉ là việc nhỏ, hắn căn bản không để ở trong lòng, nhưng lại là quản gia đến cầu tình, tất nhiên hắn cũng là để cho quản gia một chút mặt mũi. Thấy quản gia từ trong thư phòng đi ra, tiểu tử kia vội vàng nghênh đón, về mặt chờ mong nhìn hắn, hỏi: “Lão gia gia, Vương gia đã đồng ý để cho cháu ở lại một đêm sao?” Nhìn

khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, toàn bộ yêu thương trong lòng quân gia như đều bị câu dẫn ra, hiếm khi thấy ông lộ ra tươi cười hiền hòa, nói: “Yên tâm đi, Vương gia đã đồng ý”. Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc lại càng sáng lên, đôi mắt mở to tươi cười lộ ra hai chiếc răng mèo đáng yêu: “Vậy thật tốt quá, cháu cam đoan ngày mai ta sẽ đi. A, đúng rồi, lão gia gia, cháu có thể đi tham quan một chút hay không?” Đưa tay chỉ vào một căn phòng ở phía xa xa, cùng một vòng chung quanh, nói: “Chỉ cần đừng đi lại gần nơi đó là được”. “Vì sao nha?” “Bởi vì, đó là nơi mà Vương phi đã từng ở.” Chớp chớp đôi mắt, sau đó cười gật gật đầu, xoay người liền chạy đi, xa xa còn có thể nghe thấy thanh âm trẻ con lanh lảnh vang lên: “Vương phủ này, so với nhà ta thật sự còn xinh đẹp hơn một chút á”. Sau khi tiêu tử kia ở bên trong Vương phủ đi lại một vòng, sắc trời cũng đã bắt đầu tối, dọc theo đường đi cũng không có ai tiến ra ngăn cản hay gây khó dễ, đại khái vì nhóc này người gặp người thích, nó tự kỳ nghỉ như vậy. Giờ phút này, nó đang trốn phía sau một gốc cây đại thụ, cái đầu nhỏ nhắn thò ra xem xét chiếc phòng không xa phía trước, lão gia gia nói hẳn không được lại gần nơi đó, nhưng là, đó là nơi mà mẹ đã từng ở nha, rất muốn đi nha rất muốn đi. Quay trái quay phải nhìn, thật tốt cũng không có người nào đi qua a, hai con mắt khẽ chuyển động, sau đó thật cẩn thận hướng về phía căn phòng kia đi đến, rất nhanh hẳn đã đi tới trước cửa phòng. Con mắt chuyển động, đánh giá quang cảnh bốn phía, sau đó cẩn thận đưa tay mở cửa phòng ra, lách mình tiến vào, cửa phòng cũng lại một lần nữa đóng lại. Ngang đầu nhìn xung quanh, đập vào mắt đầu tiên lại chính là một cái bài vị, tiêu tử kia dùng sức chớp chớp mắt, sau đó bỏ nhào đến phía trước chiếc bàn đang đặt bài vị kia, dùng sức kiểm mũi chân mở to mắt nhìn tên trên đó: “Ái thể Lân Thanh Nghiên chỉ linh vị? Hờ, mẹ ta còn chưa có chết đâu!” Nhìn trong chốc lát sau đó hẳn liền thay đổi mục tiêu, đi lại trong phòng xem xét, thật giống như đi vào trong nhà mình vậy, tiêu điều tự tại, không một chút nào gọi là chột dạ. Không, chẳng qua, hình như, nơi này quả thật chính là nhà nó mà. Thời điểm đi ngang qua bàn trang điểm, đột nhiên dừng bước, xoay người vọt tới, nhìn một đồng châu báu trang sức đặt chính tề trên bàn, hai mắt mở to nhìn bắt đầu nổi lên kim quang. Đương nhiên, kim quang trong mắt hẳn chính là kim quang khi nhìn thấy vàng bạc châu báu a, cũng không phải thật sự có kim quang hiện lên. (HĐ: ko phải kim quang như Túc ca đâu nha =)) Nuốt nuốt nước miếng, thì thào nói: “Há há, tất cả những thứ này là của mẹ, của mẹ tất nhiên cũng là của ta”. Ngay lúc hẳn đang muốn xoay người, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, vội vàng quay đầu nhìn về phía cửa, lại phát hiện có một bóng đen vừa đi tới cửa, hơn nữa càng lúc lại càng gần hơn. Tiêu tử kia vội vàng quay đầu nhìn chung quanh, sau đó liền nhanh chóng chui xuống dưới giường. Trong tay Thương Diễm Túc đang cầm chiếc bình bạch ngọc kia, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, đem bình rượu đặt lên trên bàn, sau đó lại châm ngọn nến bên trong phòng lên, lẳng lặng đứng ở trước bàn, nhìn bài vị. “Nghiên nhi, đây là rượu do chính tay ta ủ cho nàng, không biết nàng có thích hay không, kỳ thật ta thật hy vọng nàng có thể uống rượu này, như vậy có lẽ nàng sẽ trở về gặp ta.” Thương Diễm Túc si ngốc nhìn lên bài vị, nhẹ giọng nói tiếp, “Bốn năm nay, mỗi ngày ta đều mong chờ nàng trở về, cũng không sợ đó chỉ là hồn phách, ta đều muốn muốn gặp nàng. Kỳ thật, trước kia ta cũng không hề tin con người sau khi chết sẽ có hồn phách gì, cũng chẳng sợ khi biết chuyện nàng là đầu thai chuyển thế, ta vẫn luôn tin trên đời này không hề có Quỷ Hồn, nhưng là hiện tại, ta tin tưởng, bởi vì ta rất nhớ nàng.” Tiêu tử kia đang trốn ở dưới gầm giường, cẩn thận nâng mặt lên, nghe mấy lời hẳn nói như vậy, không biết vì sao lại cảm thấy mũi có điểm chua chua. Xoa nhẹ cái mũi nhỏ, có chút bất mãn nhìn Thương Diễm Túc đang đứng bên cạnh, người ở đây là nói chuyện với ai a? Dù sao những lời này, khẳng định mẹ cũng không nghe được, a, nhưng hẳn lại nghe được, có nên báo cáo lại với mẹ hay không nhỉ? Tầm mắt chậm rãi chuyển đến chiếc bình trên tay Thương Diễm Túc, ánh mắt lại bắt đầu không an phận chuyển động. Có lẽ là vì tưởng niệm quá sâu, Thương Diễm Túc cũng không có phát hiện bên trong phòng này còn có một người khác, vẫn hướng về phía bài vị của Lân Thanh Nghiên nói tiếp: “Nghiên nhi, nàng ở nơi nào đó có tốt không? Dường như mỗi ngày ta đều hỏi nàng vấn đề này, đáng tiếc là cho tới bây giờ cũng không có ai trả lời ta, Nghiên nhi, có lẽ không bao lâu nữa, ta sẽ đi tìm nàng”. Tiêu tử kia đột nhiên mở to hai mắt nhìn, nhìn con muỗi đang bay lượn trước mắt, “Ông ơng ơng ơng...” Dường như là đang thị uy với hẳn, cuối cùng lại còn đậu ngay lên chóp mũi hẳn. Hai con mắt như biến thành ánh mắt gà chọi, ánh mắt nhìn con muỗi đậu trên mũi như đang sắp bắt đầu hút máu. Đáp trả lại? Vội vàng vươn bàn tay nhỏ bé vỗ lên. Mặc dù, hẳn đã cố gắng để động tác nhẹ nhất, nhưng vẫn phát ra một chút thanh âm nho nhỏ. “Ái?” Trong giây lát cả người tiêu tử kia đều cứng ngắc, ai nha nha, xong rồi xong rồi, bị phát hiện, bây giờ phải làm sao đây? Có nên nói mẹ ra để đổi lấy an toàn cho mình không đây? Ai nha, như vậy không được, nếu như bị mẹ biết, nhất định sẽ bị phạt, đến lúc đó ai cũng sẽ không cứu được mình. Thương Diễm Túc chậm rãi đặt chiếc bình trong tay lên bàn, vẫn lẳng lặng đứng ở phía trước bàn, nhưng cả người lại tàn mắt ra hẳn khí lạnh lẽo, không khí trong phòng dường như đều bị đông lại. “Xuất hiện đi”. Vô lực nằm trên mặt đất, đang muốn chui ra khỏi gầm giường, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng cười từ bên ngoài truyền vào, nói: “Ha ha, không ngờ rằng lại vẫn bị Lạc Vương gia phát hiện”. Xoay người nhìn hắc y nhân đang che mặt vừa xuất hiện ở cửa, trong mắt Thương Diễm Túc xuất hiện sát khí, hỏi: “Người là ai? Đến Lạc vương phủ có chuyện gì?” Hắc y nhân kia cười khẽ một tiếng, nói: “Tất nhiên là đến để bái tế Vương phi a, Vương gia hẳn là sẽ không keo kiệt không cho người khác đến bái tế Vương phi chứ?” Vừa nói xong, người nọ đã cũng đã cất bước tiến vào trong phòng, Thương Diễm Túc trong mắt hàn quang đại thịnh, lạnh lùng nói: “Cút!” Nhưng hắc y nhân kia lại làm như không nghe thấy, tiếp tục tiến lên phía trước vài bước, thấy thế, Thương Diễm Túc phi thân đến chắn trước mặt hẳn, nói: “Người tốt nhất lập tức rời đi, hôm nay ta không muốn giết người”. “Là vì hôm nay là ngày giỗ của Vương phi hay sao? Nếu như quả thực là vậy, chẳng lẽ Vương gia không hào phóng một chút để tại hạ bái tế Vương phi hay sao?” Thương Diễm Túc cũng không nói thêm điều gì, lạnh lùng nhìn hắc y nhân kia, giống như nhìn một người chết vậy, loại ánh mắt này khiến cho hắc y nhân cực kỳ không thoải mái, khóe miệng run rẩy một chút, hỏi: “Không phải vừa rồi người nói là không muốn giết người hay sao?” “Không muốn giết người cũng không có nghĩa là nhất định sẽ không giết.” Nghe vậy, đồng tử hắc y nhân co rút lại, theo bản năng phi thân lui về phía sau, nhưng tốc độ lui về phía sau lại không hề nhanh bằng tốc độ Thương Diễm Túc ra tay, trong ánh mắt kinh hãi của hẳn, bàn tay của Thương Diễm Túc cũng đã đánh trúng vào ngực hẳn. Một chương nhẹ nhàng như vậy, lại khiến cho hắc y nhân cảm thấy như là Thái Sơn áp đỉnh vậy, phun ra một ngụm máu tươi, khiến chiếc khăn che mặt màu đen của hẳn đều nhuộm thành màu đỏ. Mà cũng bởi vì một chương này của Thương Diễm Túc, hẳn bị đánh bay ra phía bên ngoài phòng, xoay người muốn rời đi, nhưng Thương Diễm Túc cũng đã phi thân sát đến phía sau, chặn đường đi của hẳn, lãnh khốc nói: “Người cho rằng hôm nay người có thể đi sao?” Hắc y nhân ảo não muốn chết, hẳn không nghĩ Thương Diễm Túc hôm nay lại xuất hiện trong này sớm như vậy, kỳ thật bốn năm qua, vào mỗi ngày này hẳn đều đến nơi này, nhưng thật không ngờ hôm nay, Thương Diễm Túc lại xuất hiện sớm như vậy, chết tiệt nữa là lại vừa vặn bị hẳn phát hiện. Sau khi bối rối hẳn cũng đã bắt đầu bình tĩnh trở lại, cẩn thận duy trì một khoảng cách nhất định với Thương Diễm Túc, đồng thời cũng vận dụng toàn bộ giác quan, để tìm ra phương hướng có thể tẩu thoát. Trong nháy mắt hẳn đã phân rõ phương hướng, đột nhiên hẳn hướng về phía tây mà bay đi, trong mắt Thương Diễm Túc xuất hiện sát khí, đuổi sát theo phía sau, chỉ trong chốc lát cũng đã chặn lại trước mặt hẳn, lúc này cũng không để cho hẳn có cơ hội đào thoát, trực tiếp mà công kích qua. Trong phòng, cậu nhóc con cẩn thận chui ra khỏi gầm giường, nhìn qua cửa sổ thấy hai người kia đang đấu võ, sau đó lại lẩm bẩm nói: “Ai nha nha, có chuyện gì thì nói với nhau là tốt rồi, lại đánh tới đánh lui như vậy, tổn thương đến cảm tình a! Nhớ đâu có tiêu nhân ở giữa ngư ông đắc lợi, chẳng phải là thiệt lớn hay sao?” Nhưng cậu cũng đại có biết, tiêu nhân trong miệng cậu, có phải chính là cậu hay không a, ừm, có điều, nó còn nhỏ như vậy, quả thật vẫn chỉ là một tiêu nhân. Cẩn thận đi đến chiếc bàn bên cạnh, liền ôm lấy cái bình rượu kia vào trong lòng, nụ cười trên mặt giống như của kẻ trộm vậy, lẳng yên chui xuống mặt đất, lách lư cái đầu, lại đem rất nhiều châu báu mà hẳn vừa thấy đem giấu vào trong lòng, định trở về hiếu kính mẹ. Aiii, kỳ thật vốn chính là của nàng. Thừa dịp hai người kia đều không đem lực chú ý ở phía cửa phòng, tiêu tử kia liền lủi loát chạy ra khỏi phòng, mặc dù, cái bình tuy nhỏ, nhưng người của cậu bé cũng rất nhỏ, ôm một cái bình như vậy, dĩ nhiên là làm cho cậu đi không nổi. Thực buồn bực, tiêu tử kia phi thường buồn bực, cẩn thận giấu mình trong bóng tối, hai mắt sáng ngời, thì ra là cậu phát hiện ra một cái chuông chó, vội vàng chạy tới, không nói hai lời liền quỳ rạp trên mặt đất bò ra bên ngoài. Thấy sắp chế ngự được hắc y nhân kia, ngay lúc đó, Thương Diễm Túc đột nhiên lại thấy ở phía chân tường có một thân ảnh nho nhỏ đang ngo ngoáy, có lẽ do tiêu tử kia một thân cầm bảo màu trắng ở trong đêm đen thật sự là nổi bật. Mà chính trong giây phút đó, hắc y nhân kia liều mạng trọng thương mà chạy về phía tây trốn đi, Thương Diễm Túc cũng không có ngăn cản hẳn mà xoay người quay trở lại trong phòng. Bình rượu kia đặt trên bàn cũng

không có thấy, nơi đặt trang sức của Nghiên nhi cũng đã bị lục lọi, Thương Diễm Túc bỗng bật phát ra sát khí hủy thiên diệt địa, xoay người hướng về phía thân ảnh vừa thấy mà đuổi theo, nhưng đứng ở phía trên bờ tường, ngẩng đầu nhìn chung quanh, lại không thấy thân ảnh tiểu tử kia đâu nữa cả? Lầu ba khách điểm Duyệt Tâm, bên trong một gian phòng cao nhất, đây chính là phòng chuyên dụng của lão bản khách điểm Duyệt Tâm, mà giờ phút này, bên trong phòng, Lâm Duyệt Tâm lão bản của khách điểm Duyệt Tâm đang tính bản tính, đem một khoản cuối cùng trong sổ sách tính xong, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ có một nữ tử tuyệt mỹ đang đứng. “Nếu như ngươi không ra mặt, chỉ e không cần chúng ta động thủ, Mộc gia cũng sẽ xong đời.” Đây rõ ràng chính là người đã mất tích bốn năm, hoặc phải nói là người đã chết bốn năm trước Lãnh Thanh Nghiên, nghe vậy nàng xoay người lại, nhìn Lâm Duyệt Tâm cười nói: “Ta cũng không ngờ rằng lần bế quan này lại dài như vậy”. Buông sổ sách xuống, đứng lên đuổi đuổi người, đi đến bên cạnh nàng, hai nữ tử tuyệt thế đều đứng cùng một chỗ, nhất thời khiến cho trăng sao trên bầu trời đều mất đi ánh sáng. Không thể không nói, thời điểm mà Mộc gia chọn những đứa nhỏ để huấn luyện thành ám vệ hoặc tử sĩ, tiềm lực là chính, nhưng bộ dạng cũng rất là coi trọng, nhất là một số ít mà bọn họ coi trọng bồi dưỡng, trừ phi là có thiên phú dị bẩm, nếu như giữa hai người có thực lực không kém nhau là bao, bọn họ nhất định sẽ chọn người có bộ dạng hấp dẫn hơn. Đây cũng là vì sao, mà bên cạnh nàng, dường như đều là tuấn nam mỹ nữ, nếu như muốn dùng sắc đẹp đi làm chuyện gì đó, chỉ sợ cũng không cần cố gắng nhiều cho lắm. Lâm Duyệt Tâm đưa tay nâng cằm Lãnh Thanh Nghiên lên, một bộ biểu tình mê đắm, trong miệng chặc chặc khen: “Thật không ngờ rằng mỹ nhân sau khi sinh con lại càng trở nên xinh đẹp hơn, đến đây, để đại gia ta hôn một cái!” Nói xong, còn thật sự làm một bộ tiến lên, hung hăng hôn lên mặt nàng một cái, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có né tránh, chính là cười khanh khách nhìn nàng ta. “Hiện tại tình hình kinh thành thế nào?” “Còn có thể thế nào? Vương gia tướng công người sau khi người chết, liền bắt đầu điên cuồng đối phó với Mộc gia, nếu không phải Mộc gia có thế lực khổng lồ, nội tình thâm hậu, hơn nữa cũng có một số thế lực khác hỗ trợ, chỉ sợ Mộc gia sớm cũng đã suy sụp”. Thân sắc bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Phải không? Vậy ít nhất, sau này chúng ta muốn đối phó với Mộc gia cũng sẽ thuận tiện hơn. Đã chuẩn bị lâu như vậy, cũng đã đến lúc phải khiến cho Mộc gia trả một cái giá đắt rồi”. Lâm Duyệt Tâm lại giống như đối với chuyện này không hề có hứng thú, ngược lại hai mắt lóe sáng tiến đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Vậy ngươi có nghĩ nên xử trí vị Vương gia tướng công kia của ngươi như thế nào hay không a? Ai, hẳn cũng thật sự là đáng thương, lúc trước lừa gạt đều chỉ là vì người nào đó, lại không ngờ rằng người nào đó đến nửa điểm cũng không cảm kích, lại còn cực kỳ ác liệt vào ngày mừng của hắn mà tự sát, khiến cho hi sự lại biến thành tang sự. Ghê tởm hơn là, vẫn là cái người nào đó kia, rõ ràng đã sớm biết chân tướng, lại vẫn cứ trốn tránh không có cho hắn biết, làm hại Lạc Vương gia của chúng ta chịu đủ sự tra tấn của bị ai tưởng niệm, aiiii!” Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Lạc Vương phủ, trong mắt hiện lên một tia không ai hiểu được. Thấy nàng thế nhưng không có phản ứng, Lâm Duyệt Tâm không khỏi nói: “Thật sự là là nữ nhân không có lương tâm a, bảo bối con người hình như cũng đã trở lại, không đi tìm nó để trao đổi cảm tình hay sao?” Cười khẽ một tiếng, nhìn cặp mắt lại bắt đầu tỏa sáng của nữ nhân kia, bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi: “Ngươi nhìn sao lại giống như thực hy vọng con ta bị giáo huấn ấy nhỉ?” “Hắc hắc, đó là tất nhiên, đợi cho tiểu tử kia bị người giáo huấn cho hết sức ám ức, ta sẽ xuất hiện cứu hắn ra khỏi ma trảo của ngươi, tiểu gia hỏa kia tất nhiên sẽ yêu quý ta hơn, đến lúc đó nói không chừng sẽ thành con ta luôn!” Khóe miệng khẽ nhếch lên, không hề để ý tới nữ nhân này, xoay người liền đi ra cửa. Tiểu tử kia đang cầm chiếc bình rượu bạch ngọc kia lên lút đi vào bên trong phòng khách, cảm thấy bên trong hình như không có ai, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó cẩn thận đặt cái bình lên trên bàn, đang muốn xoay người đi thấp ngọn nến, phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm: “Ta còn tưởng rằng con sẽ không trở lại!” Ngay khi thanh âm này vang lên, bên trong phòng cũng đã sáng sủa lên, tiểu tử kia liền xoay người chạy đến bên người Lãnh Thanh Nghiên đang đốt nến, hai tay ôm lấy chân của nàng, cọt cọt mặt lên trên, ngẩng chiếc đầu nhỏ lên cười tủm tỉm nói: “Mẹ, ôm!” Xoay người ôm hắn lên, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, khẽ nhéo chiếc mũi, hỏi: “Con chạy đi đâu vậy? Tận giờ này mới trở về.” Đưa tay ôm lấy cổ nàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên sau đó hôn “bẹp” một cái lên mặt nàng, cười tủm tỉm nói: “Người ta là đi tìm Vương gia phụ thân nha”. Sừng sốt một chút, lập tức khẽ cau mày lên, “Con đi Lạc vương phủ?” Chớp ánh mắt, gật gật đầu nói: “Đúng vậy, chẳng lẽ mẹ không thích cục cưng đi tìm Vương gia phụ thân sao?” “Con đã nhìn thấy hắn sao?” “Gặp được, nhưng mà hắn thật là hung dữ a!” “Vì sao lại nói như vậy? Chẳng lẽ hắn ức hiếp con?” Lãnh Thanh Nghiên nhíu mày lại, trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm. Tiểu tử kia đột nhiên sợ run cả người, vội vàng lắc đầu nói: “Không có đâu, Vương gia phụ thân đều không có nhìn thấy người ta, nhưng mà người ta nhìn thấy người đánh nhau cùng người khác, bởi vì người kia xông vào căn phòng mà mẹ đã từng ở, còn quấy rầy Vương gia phụ thân đến tế mẹ, cho nên Vương gia phụ thân mới muốn giết người kia”. Trong mắt hiện lên một tia hào quang, nhưng ngoài mặt lại vẫn bình tĩnh như cũ, mỉm cười hỏi: “Không xảy ra chuyện gì nữa chứ? Con làm như thế nào mà tiến vào được Vương phủ? Sau đó lại làm như thế nào mà ra khỏi đó được?” Nghe vậy, ánh mắt tiểu tử kia cong cong lên, cười đến mức không biết có bao nhiêu là đắc ý, nói: “Lão quân gia gia kia thật là ngốc nha, người ta chỉ tùy tiện tìm đại một lí do mà ông ấy liền tin ngay, ai, cái này cũng thật là không có biện pháp nha, ai bảo bộ dạng người ta đáng yêu như vậy khiến cho người gặp người thích chứ...” Lãnh Thanh Nghiên không nói gì nhìn hắn, nghĩ, nó rốt cuộc là giống ai? Sao lại có thể luôn tự kỷ như vậy? Nhóc con kia cũng không có nhìn ánh mắt của mẹ, tiếp tục nói: “Sau đó, con đã đi đến căn phòng mà mẹ đã từng ở, muốn đến xem một lát, nhưng lát sau Vương gia phụ thân cũng đã lại đến, thiếu chút nữa đã bị phát hiện, thật sự là nguy hiểm thật. May mắn người ta thông minh, vừa đúng lúc lại chui nhanh xuống gầm giường, sau đó lại thừa dịp Vương gia phụ thân đánh nhau với hắc y nhân kia liền chạy nhanh ra, vừa vận nhìn thấy một cái lỗ chó, sau đó con liền chui vào đó mà đi ra”. Chui xuống gầm giường, sau đó lại chui qua lỗ chó đi ra, loại chuyện này mà nó lại có thể nói một cách dáo dạt đắc ý như vậy sao? Lãnh Thanh Nghiên giật giật khóe miệng, nàng phát hiện, hình như con trai của nàng có điểm tự kỷ thái quá. Đột nhiên nhu nhu ánh mắt, nhào vào trong lòng Lãnh Thanh Nghiên, ni non nói: “Mẹ, thật buồn ngủ nha!” Nhẹ vỗ về hai má hắn, ôn nhu nói: “Tắm rửa xong rồi hãy ngủ”. “A, mẹ giúp cục cưng tắm rửa”. “Được”. Ôm hắn đứng lên, mà tiểu tử kia cũng đã nằm ghé trên vai nàng, khép hờ ánh mắt, nhẹ giọng ni non nói: “Mẹ, Vương gia phụ thân rất nhớ người”. Bước chân dừng lại, hỏi: “Vì sao nói như vậy?” “Bởi vì, con nghe thấy Vương gia phụ thân nói chuyện với mẹ a, nói là không bao lâu nữa, ngài ấy sẽ đi tìm người nha”. Cả người nàng run mạnh, không khỏi càng ôm chặt con, lạnh nhạt trên mặt biến mất không thấy, trong mắt nhẹ nhàng xuất hiện hơi nước, mà ngay sau đó, bên tai lại vang lên thanh âm của tiểu tử kia: “Vò rượu trên bàn kia là tự tay Vương gia phụ thân ủ cho người, nghe quân gia gia nói, dùng chính máu tươi của Vương gia phụ thân để ủ, hôm nay, Vương gia phụ thân chính là dùng vò rượu này để tế mẹ”. Thanh âm biến mất, tiểu tử kia cũng đã nằm trên vai nàng ngủ mất, Lãnh Thanh Nghiên tấm tắc giúp hắn rồi đem hắn đặt lại trên giường, bên cạnh còn có một đồng trang sức. Những thứ này Lãnh Thanh Nghiên cũng đều biết, tuy rằng nàng cũng chưa bao giờ mang qua, nhưng nàng nhận ra tất cả những thứ đó đều là của nàng. Ngồi ở bên giường, nhẹ vỗ về khuôn mặt phấn nộn của con, nhìn khuôn mặt dường như giống hệt Thương Diễm Túc vậy, cúi người hôn nhẹ lên gương mặt hắn một cái, nhẹ giọng nói: “Cám ơn con”. Thương Diễm Túc sắp đi rồi, hẳn thật không ngờ rằng có người lại xuất hiện quấy rầy hắn tế Nghiên nhi, hiện tại thậm chí ngay cả rượu ủ cho Nghiên nhi cũng không có thấy, tên tiểu quỷ chết tiệt kia, hẳn rốt cuộc là loại người nào? Gương mặt quân gia toàn mờ hơi lạnh quỳ ở trước mặt Thương Diễm Túc, nói: “Nô tài tội đáng chết vạn lần, xin Vương gia trách phạt!” Hắn cũng thật không thể ngờ rằng, tiểu tử kia lại gây ra chuyện tình lớn như vậy, thế nhưng dám xâm nhập vào nơi ở của Vương phi, thậm chí còn mang đi rượu mà Vương gia đã ủ cho Vương phi, rất nhiều trang sức của Vương phi cũng không có thấy nữa. Thương Diễm Túc sắc mặt âm trầm nhìn hắn, hít sâu một hơi đem sát khí trên người thu lại, nói: “Lập tức đi tìm, cho dù phải lục tung cả kinh thành lên, cũng phải tìm ra cái tiểu quỷ kia cho bốn vương!” “Dạ! Tạ Vương gia tha mạng!” Sáng sớm, Lâm Duyệt Tâm đã xuất hiện ở trong phòng Lãnh Thanh Nghiên, hỏi: “Không biết con nuôi bảo bối của ta ngày hôm qua đã làm ra chuyện tốt gì vậy?” Thân nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Vì sao hỏi như vậy?” Khẽ phe phẩy chiếc khăn lụa trong tay, nói: “Bắt đầu từ đêm hôm qua, người Lạc Vương phủ đã tra xét khắp đường cái tìm một tiểu hài tử khoảng ba tuổi rưỡi, ta dám thề, trừ bỏ con nuôi bảo bối của ta, cũng không có tiểu hài tử nào lại dám đến Lạc Vương phủ gây ra chuyện tình như vậy!” “Tại sao nhìn dáng vẻ của ngươi, giống như đối chuyện này thực kiêu ngạo?” “Lại còn phải nói? Tiểu tử kia mới có bao nhiêu tuổi nha, vậy mà lại đem toàn bộ kinh thành biến thành gà bay chó sủa, hi hi, thật không hổ là con nuôi của ta! Nhưng mà, tiểu tử kia rốt cuộc đã gây ra chuyện gì nhỉ? Thế nhưng

lại đem Lạc Vương phủ đều nháo loạn cả lên.” Lãnh Thanh Nghiên chống má đem tầm mắt chuyển ra bên ngoài cửa sổ, thần sắc bình tĩnh, ngữ khí bình thản, lại cố tình lộ ra kiều ngạo tận trời, lạnh nhạt nói: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chính là không cần thận trọng vào vương phủ, sau đó đem tể phẩm của Thương Diễm Túc dùng để tế ta trộm ra, người cũng biết, ngày hôm qua là ngày giỗ của ta”. Há miệng thở dốc, Lâm Duyệt Tâm phát hiện mình so với nữ tử trước mắt này, nàng trong quả thực là còn thua kém rất nhiều. Tiểu tử kia nhô đầu ra khỏi từ trong đám người kia, nhìn những người bên ngoài đang đi tìm một tiểu hài tử, vô tội chớp chớp ánh mắt, đang muốn muốn lui về phía sau, trong đám người phía sau đột nhiên lại có một trận xô xao, đột nhiên hẳn không chút khách khí bị đẩy ra ngoài, nặng nề mà ngã xuống đất. Hẳn muốn quay đầu lại mắng chửi người, chẳng lẽ các người không thấy được nơi này có một tiểu soái ca đáng yêu như vậy hay sao? Dám làm cho ta té ngã, thái dương công công đều xem thường các người! (thái dương công công: ông mặt trời) Nhưng khi hẳn quay đầu lại, cũng là trợn tròn mắt, bởi vì phía sau lưng hẳn trống rỗng không có nửa thân ảnh, quay lại nhìn con đường kia, trong lòng tiểu tử kia “lộp bộp” rơi xuống, không tốt, Vương gia phụ thân đã tự mình tìm tới cửa rồi! Thương Diễm Túc ánh mắt híp lại, lạnh lùng nhìn nhóc con trước mắt, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của hẳn, không hiểu sao trong lòng lại dấy lên cảm giác quen thuộc, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt kia của hẳn, nhưng hẳn hoàn toàn không nhớ ra là đã từng gặp nó ở đâu. Quân gia liền đi theo phía sau Thương Diễm Túc, thời điểm nhìn thấy đứa nhóc chỉ khẽ thờ dài, lại cũng chỉ có thể cho nó một cái biểu tình bất lực. “Là nó sao?” “Bẩm Vương gia, đúng vậy, hôm qua lão nô chính là đã dẫn nó vào trong Vương phủ”. Thương Diễm Túc gật đầu, sau đó liền bước tới trước mặt tiểu tử kia, đưa tay kéo hẳn từ trên mặt đất lên, lạnh lùng nhìn nó, nói: “Ngày hôm qua người đã lấy đi cái gì đó phải không?” Tiểu tử kia chớp chớp ánh mắt, vẻ mặt vô tội nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Thức thức, người đang nói cái gì? Người ta sao lại không hiểu nhỉ?” Trong mắt hàn quang lóe ra, lạnh lùng nói: “Người muốn chết!” Quân gia đứng ở phía sau, khăn trương nhìn tình huống bên này, nói thật, hẳn thật sự không muốn nhìn thấy một tiểu tử đáng yêu như vậy lại từ nay về sau sẽ biến mất khỏi trên đời, nhưng là, hẳn đã làm ra chuyện mà không nên làm nhất. Tầm mắt yên lặng chuyển đến trên người Thương Diễm Túc, lại đột nhiên cả người đều ngưng ngẩn cả người, hẳn nghĩ tới, vừa nhìn tới dung mạo của Vương gia, hẳn đột nhiên nghĩ ra vì sao nhìn tiểu tử kia lại quen thuộc đến như vậy. Kính hải mở to hai mắt nhìn, thẳng tắp nhìn đến tiểu tử đang bị Thương Diễm Túc xách lên kia, “Cô!” Nuốt nuốt nước miếng, trời ạ, tiểu tử kia, hẳn. . . Hẳn quả thực chính là bản thu nhỏ của Vương gia a, đây là có chuyện gì? Duy nhất không giống với Vương gia chính là ánh mắt, ánh mắt kia. . . Quân gia đột nhiên lão đảo một chút, thiếu chút nữa đã đặt mông ngồi xuống đất, vì sao hẳn lại cảm thấy, ánh mắt kia lại cực kì giống với Vương phi. Ý tưởng này khiến cho toàn thân quân gia mồ hôi lạnh chảy ròng, hẳn rất rõ ràng, Vương phi bốn năm trước đã chết rồi, hơn nữa, tận mắt hẳn thấy nàng nhập quan, hạ táng, Vương gia lại càng vì Vương phi mất đi mà thống khổ vạn phần. Thời điểm mà quân gia đang kinh hãi, tiểu tử kia mở to đôi mắt vô tội, trong mắt ngập hơi nước, một bộ biểu tình như tùy lúc cũng có thể khóc lên, nói: “Thức thức, người thật hung dữ!” Thương Diễm Túc cũng đã đưa tay nắm lấy cái cổ của hẳn, lạnh lùng nhìn hẳn nói: “Người tốt nhất lập tức nói ra người đã đem thứ người lấy được giấu ở nơi nào, nếu không hiện tại ta sẽ giết người”. Cổ khẽ ngo ngoáy, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, đột nhiên rất kiên quyết nói: “Đều đã tặng cho mẹ ta rồi, dù sao người để ở nơi đó cũng không có ai uống, không có ai sẽ mang trang sức này, không bằng đem về cho mẹ ta dùng!” Nghe vậy, trong mắt Thương Diễm Túc hàn quang đại thịnh, đằng đằng sát khí. Tiểu tử kia trong lòng lay động, biểu tình của Vương gia phụ thân thật là đáng sợ a, một bộ giống như muốn giết người vậy. Cho nên, khi Thương Diễm Túc vừa mới có chút động tác, tiểu tử kia đột nhiên lớn tiếng khóc lên: “A! Ban Ban, cứu mạng a! Chủ nhân nhà người sắp bị giết —— “ Không có phản ứng gì, tiểu tử kia đáng thương hề hề chớp chớp ánh mắt, đột nhiên nhớ ra Ban Ban còn bị hẳn để ở nhà, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, lập tức thay đổi gọi: “Mẹ cứu mạng a! Vương gia phụ thân muốn giết con. . .” Hẳn vừa nói ra lời này, trên đường cái một mảnh yên tĩnh, Thương Diễm Túc sắc mặt âm trầm đáng sợ, tay bóp lấy cổ hẳn, trầm giọng nói: “Tiểu quý, người đáng chết!” Hẳn không hy vọng càng không thích bị bắt luận kẻ nào gọi là cha, bởi vì Nghiên nhi đã không còn, cho nên hẳn cũng sẽ không có đứa con nào. Bàn tay chậm rãi nắm lại, mà ngay lúc đó, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một thanh âm mềm nhẹ: “Hừm, Thương Diễm Túc, người muốn làm gì con ta?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Bắt cóc

Nghe thấy thanh âm như vậy, Thương Diễm Túc đột nhiên xoay người, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy thân ảnh mà khiến cho hẳn ngày đêm mơ tưởng, thân ảnh đã vô số lần hiện ra trong mộng của hẳn, giờ phút này lại đang ngồi bên trên nóc nhà, nhìn hẳn cười khanh khách. “Bep” một tiếng, tiểu tử kia rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng kêu rên, sau đó lại khóc hô bay lên nóc nhà, nhào vào trong lòng Lãnh Thanh Nghiên, “Oa ô ô, cục cưng thiếu chút nữa sẽ không được gặp lại mẹ nữa rồi”. Khóe miệng Lãnh Thanh Nghiên có chút run rẩy, nhẹ vỗ về đầu nhỏ của con, tuy nàng biết rõ hẳn đang giả khóc, nhưng khi nghe thấy tiếng khóc của nó như vậy vẫn khiến cho nàng thực đau lòng. Quân gia lúc này thì thực sự làm đã ngồi hẳn xuống đất rồi, ngẩng đầu nhìn nữ tử giống như mặt trời chói mắt kia, thất thanh kêu: “Vương phi?” Thương Diễm Túc dường như đã quên mất phản ứng như thế nào rồi, chỉ biết ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn thân ảnh của nàng, sợ rằng tất cả mọi thứ đều chỉ là một giấc mơ, chỉ cần hẳn có một chút động tác thôi, thì cũng liền tỉnh mộng. Lãnh Thanh Nghiên vẫn ngồi ở trên nóc nhà, lẳng lặng nhìn thẳng hẳn, nhìn thấy trong mắt hẳn có tường niệm, vui sướng, kích động, sợ hãi. . . đủ loại cảm tình, tâm không khỏi khẽ run run, trong mắt cũng tràn ngập hơi nước, tươi cười trên mặt càng thêm sáng lạn vài phần. Thương Diễm Túc si ngốc nhìn má lúm đồng tiền của nàng, bỏ quên tất cả, giống như toàn bộ thế giới cũng chỉ còn có hai người bọn họ, tìm đập càng lúc càng nhanh như sắp nổ tung ra trong lòng ngực. Mồi run nhẹ nhẹ, rốt cục cũng đem cái tên mà hẳn trăm ngàn lần muốn gọi ra gọi lên: “Nghiên nhi. . .” Một tiếng Nghiên nhi này, bao hàm cảm tình bao nhiêu năm của hẳn, bao nhiêu tường niệm, bao nhiêu đau xót, cùng bao nhiêu đêm khuya mộng tưởng, khung cảnh vẫn như trước, nhưng lại thiếu mất người bên gối, tâm can như bị xé rách đau đớn, bao nhiêu lần kêu gọi thâm tình, nhưng cũng không có người đáp lại, tâm lạnh như băng. “Nghiên nhi. . .” Tâm tình hẳn giờ phút này, ngay cả hẳn cũng không biết biểu đạt như thế nào, lại càng không biết dùng ngôn từ gì để miêu tả hết, chỉ biết trơ mắt nhìn thân ảnh trước mắt, hai má lúm đồng tiền kia, như si như say. Ôm con trai bảo bối, chậm rãi đứng lên từ nóc nhà, nhìn phía dưới một đám người đông nghìn nghịt, khẽ nhủ đôi này, sau đó liền xoay người nhảy xuống khỏi nóc nhà vào bên trong. Thương Diễm Túc tâm hung hăng tê rần, rốt cục cũng có phản ứng lại, không nói hai lời liền phi thân lên trên nóc nhà, trong giây lát cũng đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Vừa nhảy xuống nóc nhà, Thương Diễm Túc thoáng dừng lại một chút, nhìn người đứng trước mặt hẳn kia, có chút không dám tin, cảm giác mất mát trong tim lập tức được thay thế bởi sự vui mừng như điên. Mân mê cái miệng nhỏ nhắn, đưa mắt nhìn bốn phía cũng không có thấy ai, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ là không thích bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm mà thôi”. Thương Diễm Túc kích động một hồi, kim lòng không được mà muốn tiến lên, nhưng cũng chỉ mới lại gần được có vài bước, Lãnh Thanh Nghiên lại đột nhiên đưa tay chặn hẳn ra xa, “Đứng lại, ai cho phép người tới gần ta?” “Nghiên nhi?” Hẳn vốn cũng không lo lắng vì sao nàng lại xuất hiện ở nơi này, hẳn chỉ biết là, Nghiên nhi của hẳn đã lại xuất hiện trước mặt hẳn, mà hẳn, cuối cùng lại có thể nhìn thấy nàng. Nhưng là, chỉ cách nhau một cánh tay như vậy, tại sao hẳn lại có cảm giác xa xôi như vậy? Tiểu tử kia ngẩng đầu lên từ trên vai Lãnh Thanh

Nghiên, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa nhìn Thương Diễm Túc, hừ hừ vài tiếng, nói: “Ai bảo người ức hiếp người ta? Hiện tại mẹ không cần người cũng rất tốt rồi!” Thương Diễm Túc rốt cục cũng chú ý nhìn đến tiểu tử kia vẫn luôn nằm trong lòng Nghiên nhi, ánh mắt híp lại nhìn, vừa rồi vì sao thế nhưng hắn lại không có phát hiện? Tiểu tử này, rõ ràng chính là con hán! Hơn nữa, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Lãnh Thanh Nghiên đem tiểu tử kia ôm vào trong lòng, nhìn hắn khẽ nhủ mảy, không kiên nhẫn nói: “Người nhìn cái gì vậy? Đây cũng không phải là con của người!” “Không phải con ta? Vậy vì sao lại nhìn giống ta đến như vậy?” “Có sao? Người nhìn lầm rồi? Hơn nữa, người cho rằng người là ai? Ta sẽ sinh con cho người hay sao? Nực cười!” Thương Diễm Túc trong mắt đau nhói, nhẹ giọng kêu: “Nghiên nhi. . .” “Im miệng! Ai cho phép người nói chuyện?” Thương Diễm Túc quả nhiên là ngoan ngoãn ngậm miệng lại, chỉ đứng đó si ngốc nhìn nàng, thật muốn ôm nàng vào lòng, thật muốn lại được cảm nhận thấy hơi lạnh trên người nàng. Bị Thương Diễm Túc nhìn đến mức có chút mất tự nhiên, Lãnh Thanh Nghiên nhẹ nhàng đem tiểu tử kia đặt xuống đất, sau đó từ trong tay áo rút ra đoản kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ sau đó đặt lên cổ của Thương Diễm Túc. Thương Diễm Túc không hề phản kháng chút nào, cứ để tùy nàng đặt kiếm ngang cổ, nàng chỉ cần động nhẹ một cái là có thể cắt đứt yết hầu của hắn. Nếu như nàng thật sự muốn giết hắn, hắn cũng không có phản kháng, chỉ cần là nàng muốn, đối với hắn mà nói, có thể chết ở trong tay nàng, cũng coi như đó là một loại hạnh phúc. Lãnh Thanh Nghiên bị hắn nhìn đến mức đau nhói trong lòng, không khỏi nheo nheo lại ánh mắt để ngăn ngừa nước mắt đang dâng lên, cúi đầu nhìn con trai đứng bên cạnh, nói: “Cục cưng, con đi làm một chuyện giúp mẹ đi”. Ánh mắt của tiểu tử kia lập tức tỏa sáng, liên tục gật đầu nói: “Được được, mẹ muốn cục cưng đi làm chuyện gì ạ?” Đưa tay chỉ chỉ lên nóc nhà, nói: “Con đi lên trên đó, sau đó nói cho bọn người bên dưới, Vương gia của bọn họ đã bị chúng ta bắt cóc, nếu muốn chúng ta thả người, nhất định phải làm cho chúng ta vừa lòng, nếu không làm như vậy, chúng ta sẽ chặt Vương gia của bọn họ ra!” Tiểu tử kia nghe vậy lại liên tục gật đầu, tươi cười trên mặt càng thêm sáng lạn khiến cho thái dương công công đều ngưng ngừng đi ra, lộ ra hai chiếc răng mèo, cười tùm tùm nói: “Được ạ, bây giờ con lập tức đi nói cho bọn họ biết!” “Ừm, cẩn thận một chút đừng có ngã xuống đó, mẹ mang con tin đi trước, con nói cho bọn họ biết xong thì lập tức quay lại đây”. “Dạ!” Đáp một tiếng, tiểu tử kia liền xoay người bay lên nóc nhà, mà Lãnh Thanh Nghiên giữ Thương Diễm Túc xoay người đi. Nói là cưỡng ép, nhưng đứng ra phải nói là Thương Diễm Túc tự động đi theo nàng, chẳng qua là trên cổ hắn có thêm một thanh kiếm. “Nghiên nhi, kỳ thật nàng không cần làm như vậy, chỉ cần nàng nói một tiếng, bất kể đi đâu, ta cũng đều theo nàng mà”. “Nếu như người đã bằng lòng như vậy. Dù sao, ta cũng chỉ lợi dụng người để lấy lợi ích mà thôi, về phần bản thân người, một chút ta cũng đều không có hứng thú!” Thương Diễm Túc cũng không có nói thêm điều gì, chỉ là cùng nàng đi về phía trước, thoang thoang ngửi thấy mùi thơm nhẹ tỏa ra từ trên người nàng, cảm nhận được nàng đang ở bên cạnh, tâm hắn đã chết nhiều năm nay, giờ đây giống như là sống lại vậy. Khóc mất dư quang nhìn thấy huyết ngọc tơ vòng vàng trên cổ tay trái của nàng, ánh mắt Thương Diễm Túc không khỏi càng thêm ôn nhu, có lẽ năm đó hắn nên thử lấy chiếc vòng tay này ra khỏi tay nàng, như vậy, khẳng định hắn cũng sẽ có thể phát hiện ra Nghiên nhi không chết. Đáng tiếc, hắn chỉ muốn tất cả sẽ chôn theo Nghiên nhi, cần bản ngay cả nghĩ hắn cũng không nghĩ sẽ lấy nó ra khỏi tay nàng, tuy rằng nó đối Thương Lang quốc mà nói là vô cùng quan trọng. “Nghiên nhi, mấy năm nay, nàng sống như thế nào?” Lãnh Thanh Nghiên ánh mắt một trận dao động, sau đó về mặt không kiên nhẫn, nắm thật chặt đoản kiếm trong tay, nói: “Người tại sao không có chút tự giác nào của con tin vậy? Thiên hạ có con tin như người vậy hay sao?” “Vậy ta phải làm như thế nào?” “Ta cho người làm cái gì thì người làm cái đó, không cho phép người làm cái gì thì người cũng không được làm!” “Được, ta đã biết”. Giờ phút này tâm tình của Thương Diễm Túc ngay cả hắn cũng không rõ, Nghiên nhi mà hắn vẫn luôn nhớ nhưng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hắn thật sự có rất nhiều điều muốn nói cùng nàng, ít nhất, hắn cũng vô cùng muốn ôm nàng vào trong lòng, nhưng đồng thời, hắn cũng thật hưởng thụ cảm giác theo lệnh của nàng mà làm, chỉ cần Nghiên nhi vui vẻ, muốn hắn làm gì cũng được. Đối với hắn mà nói, Lãnh Thanh Nghiên vẫn luôn nói những lời ác độc, nhưng ít nhất, Nghiên nhi vẫn luôn luôn ở bên cạnh hắn, chỉ cần hắn quay đầu lại, là có thể nhìn thấy nàng, cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của nàng. Hơn nữa, cho tới tận bây giờ, hắn vẫn có chút hoài nghi, đây có lẽ vẫn chỉ là do hắn nằm mơ mà thôi. “Nghiên nhi. . .” “Này, sao người còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy? Lại muốn làm gì?” Lãnh Thanh Nghiên về mặt không kiên nhẫn nói, thật sự thì mỗi một câu, một chữ của hắn, đều khiến cho lòng nàng nhin không được mà run lên vài lần, sẽ nhin không được mà mềm đi vài phần, cho nên nàng không thể không bày ra một bộ biểu tình không kiên nhẫn như vậy. Thương Diễm Túc cần bản cũng không thêm để ý, hắn thậm chí cũng không muốn hỏi, vì sao năm đó nàng lại rời đi, mà lại dùng phương thức như vậy để đòi đi, khiến cho hắn chịu thống khổ suốt bốn năm qua. Mơ hồ, có lẽ hắn cũng đã hiểu được nguyên nhân. “Nghiên nhi, ta thật muốn ôm nàng một cái”. Đột nhiên hắn nói như vậy khiến cho Lãnh Thanh Nghiên ngẩn cả người, tay không khỏi run rẩy một chút, lại của một đường trên cổ của hắn, trong lòng hoảng hốt, vội vàng lo lắng đoán kiếm trên cổ hắn một chút. Đối với vết thương trên cổ, Thương Diễm Túc ngay cả mặt cũng không nhăn một chút, chỉ là lẳng lẳng nhìn nàng, nhìn đến trong mắt nàng chợt lóe ra tia bối rối, đột nhiên vui vẻ nở nụ cười, giang hai cánh tay ra đem nàng ôm vào trong ngực, găt gao ôm, vĩnh viễn cũng không muốn buông. Một lần nữa lại được ôm vào vòng tay đã xa cách bốn năm, Lãnh Thanh Nghiên trong mắt xuất hiện sương mù, cảm nhận được hơi thở trên người hắn, nhin không được có chút say mê, đột nhiên cũng có một loại cảm giác thực là an tâm. Khẽ nheo mắt, đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng dùng sức đẩy hắn ra, tay còn lại đem chuỗi kiếm để vào trong ngực hắn để phòng hắn lại tiếng cựa, về mặt bất mãn nhìn hắn, nói: “Người làm gì vậy? Ai cho phép người ôm ta?” Đột nhiên có chút trống rỗng khiến cho hắn luống cuống, nhìn chuỗi kiếm trước ngực, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, tâm thoảng ổn định một chút, ôn nhu gọi: “Nghiên nhi. . .” Lãnh Thanh Nghiên không kiên nhẫn hung hăng đánh vào trong ngực hắn, nói: “Im miệng a, sao người còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy a? Vừa rồi thiếu chút nữa đã bị người chiếm tiện nghi, thật là!” “Nghiên nhi, nàng là Vương phi của ta.” “Vậy thì làm sao? Là Vương phi của người phải cho người ôm sao? Ách không đúng, Vương phi của người không phải bốn năm trước đã chết hay sao? Hơn nữa, trong Vương phủ của người hình như vẫn còn một vị sườn phi hay sao đó thôi.” Sừng sốt một chút, trong mắt Thương Diễm Túc lập tức xuất hiện tia mỉa mai, nói: “Ta cũng đã nghĩ nàng đã chết ở bốn năm trước, đang muốn làm xong xuôi mọi việc sẽ đi tìm nàng, nhưng hiện tại nàng đột nhiên lại xuất hiện trước mặt ta, nàng nói ta nên làm sao bây giờ?” “Có liên quan gì đến ta đâu?” “Ta biết ta sai lầm rồi, ta không nên gạt nàng chuyện quan trọng như vậy, thậm chí còn không để ý đến thương tâm của nàng. Ta nghĩ chỉ cần chờ đến khi ta mang bằng tâm kia giao cho nàng, thì nàng sẽ hiểu vì sao ta lại làm như thế, nhưng nàng lại không cho ta cơ hội như vậy, cứ như vậy mà rời khỏi ta.” Thương Diễm Túc chậm rãi nhẹ giọng ni non, giống như ở lầm bầm lầu bầu một mình. Lãnh Thanh Nghiên mặt hạnh đột nhiên nheo lại, ánh mắt lóe ra hàn quang, đi từng bước về phía trước, lạnh lùng nói: “Người cho là người nói như vậy ta sẽ tin tưởng người sao? Lúc trước rốt cục đã xảy ra chuyện gì người cũng không muốn nói rõ ràng với ta, đã liền đưa ra quyết định, người có hỏi qua ý kiến của ta sao? Ai muốn người đi tìm bằng tâm ngàn năm kia chứ? Người chỉ biết là ta trúng độc, nhưng lại không hề biết độc của ta đã được giải sao?” “Hả? Giải?” Về mặt hắn ngạc nhiên, vì sao hắn lại không biết? “Vô nghĩa!” “Vậy tại sao nàng không nói với ta?” “Người cũng không có hỏi, vì sao ta phải nói?” “Ta. . .” “Ta cái gì mà ta? Ta thấy người chỉ là lấy cớ như vậy mà thôi, để đem nữ nhân khác lấy vào của mới là thật!” “Nghiên nhi, nàng oan uổng ta, trong lòng ta chỉ có nàng”. “Ngu ngốc mới tin lời người nói!” Thương Diễm Túc khẽ nhủ mảy, giống như đang suy tư về chuyện gì đó, có chút ỳ khuất nhìn nàng, nói: “Nghiên nhi, nàng không tin ta sao?” Lãnh Thanh Nghiên thu đoản kiếm lại, hai tay khoanh lại trước ngực quay mặt đi nơi khác, ngay cả nhìn cũng không có muốn nhìn hắn, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng. Thương Diễm Túc đi lên phía trước từng bước, đưa tay muốn ôm nàng vào ngực, nhưng hắn cũng chưa có chạm được đến vạt áo của nàng. Lãnh Thanh Nghiên cũng đã lui lại phía sau vài bước, về mặt để phòng nhìn hắn. “Người muốn làm gì?” “Nghiên nhi, theo ta về nhà đi”. Sừng sốt một chút, sau đó vội vàng bình tĩnh lại, lại đem đoản kiếm kê lên trên cổ hắn, lạnh lùng nói: “Người nên rõ ràng nhà, hiện tại người là con tin của ta, khi ta còn chưa có đem người lợi dụng hoàn toàn triệt để, người đừng hòng chạy trốn”. “Vậy sau khi lợi dụng ta xong, Nghiên nhi có theo ta về nhà hay không?” Đôi lông mày nhíu lại, nói: “Sau khi lợi dụng xong, người vốn không còn giá trị lợi dụng, thì liền trực tiếp đá người đi thật xa. Dù sao, ta cũng không phải Vương phi của người, lại muốn cùng người quay về nhà người nào hử? Hơn nữa hình như trong Vương phủ của người cũng có một vị mỹ kiều thê, ta đi xem nào nhiệt làm gì chứ?” Trong lúc nhất thời ánh mắt Thương Diễm Túc tràn đầy ý cười, hoàn toàn không thêm để ý đến đoản kiếm có thể lấy mạng hắn bất cứ khi nào, ôn nhu hỏi: “Nghiên nhi đang ghen

sao?” Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên sử dụng chuỗi kiếm hung hăng đập vào vai Thương Diễm Túc, khiến hắn đau đến mức nhe răng, mà nàng lại ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, lãnh khốc nói: “Người nhìn bộ dáng ta giống như đang ghen sao?” Thương Diễm Túc rất muốn gật đầu nói giống, nhưng vừa lên đến miệng hắn liền sửa lại lời, đổi thành một câu có vẻ uyển chuyển hơn, nói: “Vây vì sao nàng lại để ý đến Sử Vân Kiều như vậy?” Thân kiếm vừa ngoan vừa độc lại đánh lên bả vai hắn, Lãnh Thanh Nghiên cả giận nói: “Còn nói trong lòng chỉ có một mình ta, vậy vì sao người lại có thể nhớ rõ tên nữ nhân kia vậy?” “Ách?” Thương Diễm Túc thật muốn nói rằng đó chỉ là một cái tên thôi mà, nhưng là hắn cũng không dám nói, cho dù chỉ là vì suy nghĩ cho bả vai của mình, nhưng cũng tuyệt đối không thể lỡ miệng biện giải nửa câu. Bả vai hắn bị đánh đau đến mức chết lặng, thậm chí còn không có cảm giác bả vai còn tồn tại nữa. Có điều, thì ra Nghiên nhi ăn giấm chua lại xử sự như vậy hay sao? Thật. . . thật đáng yêu! Trước kia vì sao hắn không có phát hiện nhỉ, hơn nữa vì sao hắn lại có cảm giác, trên người Nghiên nhi còn rất nhiều chỗ đáng yêu mà hắn không có phát hiện ra a, về sau cần phải cố gắng nhiều hơn. “Nghiên nhi, trong tim ta thật sự cũng chỉ có một người mà thôi, nàng hẳn cũng biết, căn bản ta cũng chưa có cùng với nữ nhân kia bái đường, ta cũng đã muốn đưa nàng ta về nhà, nhưng nàng ta lại cứng rắn không chịu đi, cho nên ta cũng không còn cách nào a”. “Đừng có lấy cớ, người căn bản chính là luyến tiếc nên không muốn đuổi nàng ta đi!” Mắt thấy chuỗi kiếm lại sắp hạ xuống, Thương Diễm Túc cam chịu nhắm hai mắt lại, nhưng chờ rất lâu rồi cũng không có cảm giác chuỗi kiếm chặt xuống vai, không khỏi cẩn thận mở mắt. Liền thấy Lãnh Thanh Nghiên đang giơ đoản kiếm trong tay, cách bờ vai hắn không đến một tấc, mà nàng cũng đang nhìn chăm chăm vào hắn, thấy hắn mở mắt ra, nhìn không được hỏi: “Vì sao không né?” Đưa tay khẽ vuốt ve hai má của nàng, cười nói: “Chỉ cần Nghiên nhi vui về thì tốt rồi”. Tầm nàng hung hăng run rẩy vài cái, trong mắt hiện lên vài tia cảm động, hơi nước tràn ngập, nhưng chỉ trong nháy mắt sau, nàng lại khôi phục lại vẻ bình thường, hất bàn tay đang vỗ về khuôn mặt nàng của Thương Diễm Túc ra, xoay người bước đi, đồng thời cũng không quên quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, ngữ khí cực kỳ ác liệt nói: “Còn không mau theo ta? Đừng quên, người chính là con tin của ta!” Trên đời này lại có con tin nào sẽ chủ động đi theo người bắt cóc hắn hay sao! Hiển nhiên vẫn sẽ tồn tại một hai người đầu óc không bình thường như vậy. Thương Diễm Túc thực đáng khinh lộ ra tươi cười sáng lạn, sau đó lao đảo bước nhanh theo nàng. Bên kia, tiểu tử kia kiêu ngạo đứng ở phía trên nóc nhà, hướng về phía thị vệ Vương phủ nói: “Mẹ bốn soái ca sai ta đến nói cho các người biết một chuyện, Vương gia của các người đã bị chúng ta bắt cóc, nếu muốn chúng ta thả Vương gia của các người ra, vậy thì nhất định phải khiến cho chúng ta vừa lòng, nếu không, mẹ ta nói sẽ giết Vương gia của các người”. Tất cả mọi người có mặt ở nơi đó đều sợ đến ngây người, thử hỏi trên đời thế nhưng lại có một tiểu tử kiêu ngạo xấu xa như vậy sao? Chẳng những kiêu ngạo, mà lại còn to gan lớn mật, lại dám đứng ở nơi đó nói ra những lời nói kinh hãi thế tục như vậy. Quân gia cùng một vài thị vệ đã gặp qua Lãnh Thanh Nghiên thì một chút cũng không có lo lắng, tuy rằng thấy Vương phi đột nhiên lại sống lại như vậy, khiến cho bọn họ trong lòng vẫn không khỏi kinh ngạc, nhưng đối với cái tiểu tử kiêu ngạo đến nỗi mũi cũng đều hướng lên trời đứng ở trên nóc nhà kia, cũng không có bất luận kẻ nào dám vô lễ với cậu nhóc. Trời ạ, đây căn bản chính là bản thu nhỏ lại của Vương gia a, chẳng lẽ Vương phi nàng căn bản không chết? Không những thế mà lại còn sinh được tiểu Vương gia. Thị vệ nâng quân gia từ trên mặt đất dậy, hướng về phía tiểu tử kia khom mình hành lễ, nói: “Không biết tiểu vương gia có gì sai bảo?” “Gi?” Tiểu tử kia mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không hiểu ra sao nhìn quân gia, có gì sai bảo? Mẹ cũng chưa có nói sai bảo cái gì a, vậy phải làm sao bây giờ? Ánh mắt đảo vòng vòng vài cái, sau đó đột nhiên vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, nói: “A đúng rồi, trong Vương phủ không phải là có một nữ nhân không nên xuất hiện đó hay sao?” “Không biết tiểu Vương gia nói là vị nào?” Nghiêng nghiêng đầu, bắt mắt nhìn về phía quân gia không được nhạy bén, nói: “Đương nhiên chính là cái nữ nhân xấu xa kia dám tranh giành Vương gia phụ thân với mẫu thân!” “Việc này. . .” Trán quân gia toát ra mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cung kính nói, “Bẩm tiểu Vương gia, Sử tiểu thư đúng là đang ở trong Vương phủ”. Trong mắt tiểu tử kia lóe ra ánh sáng, dùng sức gật gật cái đầu, từ trong lỗ mũi hừ hừ ra vài thanh âm nói: “Ừ, nếu đúng là như vậy, vậy các người đuổi nữ nhân kia ra khỏi Vương phủ đi, như vậy, không chừng mẹ ta sẽ thả Vương gia phụ thân ra đấy, không đúng, phải là Vương gia của các người mới đúng!” “Này. . .” Quân gia đưa tay lau lau mồ hôi lạnh trên mặt, chuyện này, hắn cũng không dám làm, nhưng đây lại là do tiểu Vương gia sai bảo, Vương gia lại bị Vương phi bắt cóc đi rồi, này. . . Thật đúng là làm khó xử người ta mà. Tiểu tử kia cũng không thêm đề ý đến phản ứng của quân gia cùng những người khác, vững vàng đứng trên nóc nhà, lộ ra tươi cười giống như con mèo con vậy, trong lòng dương dương tự đắc, ai nha nha, hắn thật sự là quá thông minh, đầu tiên loại bỏ tình địch của mẹ, hừ hừ, dám cùng mẹ hắn tranh giành Vương gia phụ thân, thật là chán sống! Sau khi trở về, nói cho mẹ biết, nhất định mẹ rất cao hứng, đến lúc đó không chừng sẽ để cho nó tự do a, sẽ cho nó đi nơi nơi chơi đùa vài ngày. A a, ngắm lại đều cảm thấy cuộc sống là như vậy thật là tốt đẹp! Cho nên, cậu nhóc có chút khẩn cấp muốn đi tìm mẹ, vì vậy, hắn cũng rất tùy ý quơ quơ bàn tay nhỏ bé, nói: “Được rồi, những lời cần nói ta cũng đều đã nói xong, các người nên làm thế nào thì cứ thế mà làm, bản mỹ nam cũng phải đi rồi!” Xoay người muốn nhảy xuống khỏi nóc nhà, nhưng khi cúi đầu liếc mắt một cái, a, thật là cao! Vội vàng nằm úp sấp người xuống, sử dụng cả tay lẫn chân chậm rì rì bò xuống khỏi nóc nhà. Lãnh Thanh Nghiên xuất hiện, hơn nữa bên người còn mang theo một tiểu tử có bộ dạng cực kỳ giống với Thương Diễm Túc, chuyện này rất nhanh đã dậy sóng bên trong kinh thành, trong hoàng cung cũng rất nhanh đã chiếm được tin tức như vậy. Nhưng mặc kệ bên ngoài có náo nhiệt như thế nào, dường như chả ảnh hưởng gì đến Lãnh Thanh Nghiên, nàng vẫn nhàn nhã ngồi trên ghế, hai tay đang cầm chiếc bình bạch ngọc kia, uống từng ngụm rượu trong đó. Mây nhù chặt lại, phản môi khẽ nhếch, vô tình nói: “Thật khó uống!” Khó miệng Thương Diễm Túc run rẩy vài cái, nhìn bộ dáng nhai nài nhui mảy của nàng, không khỏi đau lòng, nhìn không được bắt đầu hoài nghi có phải rượu kia khó uống lắm hay không, nói: “Nếu khó uống, thì cũng đừng uống nữa”. Lãnh Thanh Nghiên cũng không có thêm đề ý đến hắn, trực tiếp uống tiếp vài li, sau đó mới ngẩng đầu nhìn hắn, khẽ nhui đôi mày thanh tú về mặt uy hiếp, hỏi: “Vậy người muốn cho ai uống?” “À thì. . .” Hắn lại còn lờ lờ. Ngậm miệng lại, cũng không dám nói nhiều nữa, tâm tình Nghiên nhi hình như không được tốt cho lắm, tốt nhất không nên chọc nàng. Uống một lúc lâu, dường như nàng mới đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nhìn về phía hắn hỏi: “Rượu này tên là gì?” Nghe nàng hỏi vậy không khỏi sửng sốt một chút, dường như là nhớ về cuộc sống đã trải qua trong bốn năm qua, trong ánh mắt hiện lên đau xót, sau đó nhẹ giọng nói: “Trương tư túy”. Bàn tay đang cầm chiếc bình thoáng dùng sức một chút, chạm rai củi đầu, trong miệng đột nhiên lại đầy chua xót cùng đau lòng, trong mắt cũng đã tràn ngập hơi nước. Hít sâu một hơi đem toàn bộ nước mắt thu hồi, đem cái bình nhẹ đặt lên trên bàn, nhìn nó lẳng lẳng ngẩn người. “Nghiên nhi, nàng làm sao vậy?” Ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt tràn đầy thân thiết cùng khăn trương của hắn, đột nhiên kéo kéo khóe miệng nhỏ nhắn, nói: “Tên này, thật khó nghe!” Lại một lần nữa Thương Diễm Túc bị hung hăng đá kích, mà lúc này đây, hắn còn chưa có kịp hồi phục, Lãnh Thanh Nghiên lại đột nhiên kéo hắn ngồi xuống ghế, mà nàng cũng xoay người đi đến bên gần tủ tìm kiếm cái gì đó. Chốc lát sau, lại đi về bên cạnh hắn, trên tay cầm một cái bình sứ, cũng không nói lời nào với hắn, chỉ đột nhiên đưa tay thoát đi quần áo trên người hắn. Thân mình Thương Diễm Túc đột nhiên căng thẳng, ánh mắt nhìn nàng hàm chứa lửa nóng, mà Lãnh Thanh Nghiên lại đột nhiên dùng sức tát vào trên trán của hắn, trong mắt hàn quang lóe ra, hung hăng nói: “Người đang nghĩ cái gì?” Hắn biết khẳng định là mình đã hiểu sai, trong lòng Thương Diễm Túc một trận mất mát, không cam lòng nói: “Ta còn tưởng Nghiên nhi đang định chủ động hiến thân. . . đau!” Từ trên vai truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, ngay sau đó một mùi rượu thuốc gay mũi xộc vào mũi hắn, Lãnh Thanh Nghiên cũng đang dùng lực, hung hăng giúp hắn xoa đi vết bầm. “Nghiên nhi, nhẹ một chút. . .” “Nhẹ thì làm sao có thể đánh tan vết bầm được?” Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên hướng về phía hắn thân nhiên cười, ôn nhu đến mức khó tin, mà Thương Diễm Túc đột nhiên lại cảm thấy toát mồ hôi lạnh. “Nghiên nhi. . .” “Hả?” “Ta rất nhớ nàng.” Động tác trên tay hơi ngừng một chút, sau đó lại tiếp tục, chỉ thân nhiên lên tiếng nói: “Ồ”. Ngữ khí của nàng bình thản như vậy khiến cho Thương Diễm Túc cảm thấy không cam lòng, không khỏi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đồng thời cũng kéo nàng vào trong lòng, bắt buộc nàng phải nhìn thẳng vào hắn, hỏi: “Chẳng lẽ Nghiên nhi không có chuyện gì muốn nói với ta hay sao?” Tầm mắt nàng đảo quanh, thì thầm hỏi: “Nói cái gì?” “Chẳng hạn như, năm đó nàng đã lừa gạt ta như thế nào để rồi đi? Những năm gần đây nàng sống như thế nào? Vì sao lại không quay lại tìm ta? Nàng có biết hay không ta thật sự rất nhớ nàng, nghĩ đến mà đau lòng, nghĩ thôi mà cũng đã muốn nổi điên rồi”. Nhìn ánh mắt si mê cùng đau xót của hắn, trong mắt Lãnh Thanh Nghiên hiện lên một tia cảm động, sau đó nàng đột nhiên đứng lên từ trong lòng hắn, một tay chống bên hông, một tay kia chỉ vào trán hắn, một bộ biểu tình hùng hổ, nói: “Này, người muốn làm cái gì? Đây

là những chuyện mà con tin như người nên làm hay sao?” “Nghiên nhi, chẳng lẽ ta ở trong mắt nàng, thật sự chỉ là một con tin để lợi dụng hay sao?” Nàng không khỏi chột dạ quay mặt sang bên cạnh, than thở nói: “Ai bảo người dám gạt ta”. Dem bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lại trong tay, đặt lên bên môi nhẹ hôn, ôn nhu nói: “Xin lỗi, ta biết ta sai rồi. Ta cam đoan về sau sẽ không lừa dối nàng nữa, cũng sẽ không có bao giờ gạt nàng chuyện gì nữa, lại càng không khiến cho nàng thương tâm nữa. Nghiên nhi, ta phải làm như thế nào thì nàng mới bằng lòng tha thứ cho ta đây?” Bàn tay Lãnh Thanh Nghiên nắm chặt lại, quay đầu lại nhìn hắn, trong mắt toát ra sắc nhu hòa, thấp giọng nói: “Kỳ thật, ta cũng chỉ có tức giận một chút mà thôi, ta không thích như vậy, giống như ta là một kẻ vô dụng ấy, chỉ biết tránh ở sau lưng người chờ đợi người quay người lại”. “Nghiên nhi. . .” “Người hãy nghe ta nói! Thời điểm lúc đó ta thật sự rất đau lòng, vốn dĩ ta quyết định không rời đi, sẽ luôn ở lại bên cạnh người, cho dù như vậy khiến cho ta hành sự có chút khó khăn một chút, nhưng ta thật sự không có muốn rời đi. Nhưng người đột nhiên lại làm ra chuyện tình như vậy, khiến cho ta có cảm giác mình thật là ngu xuẩn, thế nhưng lại có thể vì một người nam nhân mà bỏ quên những cố gắng từ trước tới nay, hơn nữa người còn nói ra những lời nói khiến người ta thật là thương tâm”. “Xin lỗi.” “Lúc đó, tuy rằng ta có cảm giác những lời này của người cũng không có đáng tin, nhưng ta thực sự cũng rất để ý, cũng thực thương tâm, ta từng nghĩ hai người đã cùng ở với nhau, cho dù mỗi người cũng đều có bí mật riêng, nhưng ít nhất vào thời điểm khó khăn cũng sẽ cùng nhau đối mặt, ta luôn hy vọng hai người chúng ta sẽ sống vai bên nhau, mà không phải là người ở phía trước ta. Cho nên, trong ngày người thú Sứ Văn Kiều ta đã ăn ngắt được, lại đem một loại độc dược bỏ vào trong chén để đánh lừa các người”. Trong lòng Thương Diễm Túc tràn đầy hối hận, ôm chặt nàng vào lòng, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Xin lỗi, Nghiên nhi, về sau mặc kệ có xảy ra chuyện tình gì, ta cũng sẽ không bao giờ lừa gạt nàng đi làm một mình”. Ánh mắt khẽ nheo lại, thần sắc bên trong mắt cũng đã biến lại bộ dáng của nữ thổ phi, nói: “Ta cũng chưa có nói là sẽ tha thứ cho người, người làm gì mà sớm đưa ra quyết định như vậy? Hơn nữa, bây giờ người chính là miếng thịt trên thớt gỗ, mặc ta muốn chém muốn giết thế nào cũng được!” Hắn càng ôm chặt nàng thêm một chút, cọ cọ mặt lên tóc mai nàng hỏi: “Vậy Nghiên nhi muốn xử trí ta thế nào đây?” “Ừm, vốn ta muốn đem người bán vào kĩ viện để hầu hạ mấy bà già, nhưng ngắm lại một nam tử tuấn mỹ như người mà phải hầu hạ bà già thì thật là khiến cho người ta tức giận giậm chân giậm dứ, cho nên tính lưu người lại để mình tự sử dụng là tốt nhất”. Trên mặt Thương Diễm Túc tràn đầy mồ hôi lạnh, nhưng khi nghe thấy câu cuối cùng kia của nàng, biểu tình trên mặt cũng lập tức thay đổi, khẽ cắn nhẹ lên cẳng cổ của nàng, ta từ cười, yêu mị nói: “Vậy hiện tại, nàng có cần hầu hạ không?” “Mẹ, con đã trở về!” Đột nhiên phía sau vang lên thanh âm của tiểu tử kia, cửa phòng lập tức bị dùng sức đẩy ra, hoàn toàn không thèm nhìn đến tình hình trong phòng, nghênh ngang đi đến. Sau khi ngẩng đầu lên liền tròn tròn đôi mắt, vô tội chớp chớp mắt vài cái, sau đó hai con mắt chậm rãi cong lên, cái miệng nhỏ nhắn dường như muốn toét đến hai bên tai, hai chiếc răng mèo lõe lõe tỏa sáng lộ ra một nụ cười cực kì sáng lạn đáng yêu. Liền nhảy tới bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc, quay qua quay lại nhìn giữa hai người bọn họ, vẻ mặt hưng phấn mà hỏi: “À à, hai người đang làm gì vậy? Vì sao lại ôm nhau cùng một chỗ vậy? Chẳng lẽ muốn hôn hôn sao? Hay là muốn sinh cho cục cưng một đê đê, mẹ, cục cưng muốn đê đê không muốn muội muội a, nếu là muội muội sẽ không thể cùng cục cưng chơi đùa được!” Nhìn nhi tử nhảy nhảy bên cạnh, khóe miệng Lãnh Thanh Nghiên hưng hăng run rẩy vài cái, đây là đứa trẻ nhà ai không biết? Vì sao lại có thể nói ra những lời khiến cho người ta ngượng ngùng như vậy chứ? Đây Thương Diễm Túc ra, đưa tay ôm nhóc con kia lên lòng, nhìn nhìn vẻ mặt của hắn cười hết sức ôn nhu, mềm nhẹ hỏi: “Bảo bối, vừa rồi con nói cái gì vậy?” Tiểu tử kia đột nhiên rung mình một cái, vội vàng ôm lấy cổ mẹ, mặt dán lên trên mặt mẹ vô cùng thân thiết cọ cọ vài cái, làm nũng: “Cục cưng nói, mẹ thật là xinh đẹp nha, cục cưng yêu mẹ nhất!” “Ngao!” Thương Diễm Túc lẳng lặng nhìn hai người một lớn một nhỏ trước mắt, khóe mắt mỉm cười, đối thoại của hai người khiến cho hắn có chút không biết nên khóc hay nên cười, xem ra Nghiên nhi tươi cười như vậy rất là nguy hiểm nha, về sau cần phải chú ý thêm một chút. Nhưng mà, vừa rồi con nói cái gì a? “Rầm!” Trong khi Thương Diễm Túc vẫn còn mơ màng màng, bà vai trái vừa mới đỡ đỡ được một chút lại đột nhiên đau đớn, thậm chí hắn còn có thể nghe thấy thanh âm vỡ vụn của xương cốt. “Ahhh, Nghiên nhi?” Lãnh Thanh Nghiên chậm rãi đem nắm tay thu hồi, thuận tay đặt tiểu tử xuống đất, lạnh lùng nói một câu: “Cục cưng, đi giúp hắn nắn cánh tay trật khớp lại vị trí cũ”. Thương Diễm Túc nhất thời ứa ra mồ hôi lạnh, vội vàng muốn nói không cần, nhưng tiểu tử kia mang theo vẻ mặt hưng phấn nhảy đến trước mặt hắn, ý bảo hắn ngồi xuống đất, sau đó nhẹ tay đặt lên trên bờ vai hắn. “Răng rắc” một tiếng, xương cốt liền trở lại vị trí cũ, tiểu tử kia đem bàn chân nhỏ rút ra khỏi nách hắn, đồng thời cũng buông lỏng tay hắn ra, cười tủm tỉm nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Thương Diễm Túc, đắc ý nói: “Thế nào? Vương gia phụ thân, có phải con rất lợi hại hay không?” Ánh mắt chớp chớp, đột nhiên đưa tay kéo cậu nhóc đến trước mặt, đưa tay khẽ xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của nó, vẻ mặt mang theo thú vị và thần phục tươi cười nói: “Thật không hổ là con ta, quả nhiên là lợi hại a!” “Đây là đương nhiên, tất cả những thứ này đều là do mẹ dạy con a, ai nha nha, đừng nheo mắt của con, sẽ không còn đẹp trai nữa!” “Yên tâm đi sẽ không, khẳng định là càng nheo càng đẹp!” “Vậy bản mỹ nam cũng sẽ giúp Vương gia phụ thân nheo nheo!” Phụ tử hai người ở trên mặt đất cuộn thành một khối, vui đùa âm ỉ với nhau, Lãnh Thanh Nghiên khẽ sùng sốt một chút sau đó trên mặt cũng là hiện lên ý cười, ánh mắt nhu hòa yên lặng nhìn hai người. Phải nói như thế nào đây? Cục cưng từ nàng ra, cũng chưa từng thân thiết với ai khác như vậy. Tầm mắt cũng chuyển đến trên người Thương Diễm Túc, hầy, người này nàng cũng không rõ. Trong ngực thư phòng, Thương Lang Hoàng vẻ mặt phúc tạp ngồi trên Long ý, ngay lúc vừa rồi, hắn cũng đã được biết tin Thương Diễm Túc bị Lãnh Thanh Nghiên “bắt cóc”, cũng biết được bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên còn có một tiểu tử giống như là bản sao của Thương Diễm Túc vậy. Thật sâu thờ dài, đột nhiên cảm thấy cả người vô lực, mệt mỏi quá. Tiết công công nhẹ nhàng đẩy cửa ngực thư phòng, đi đến trước mặt Thương Lang Hoàng, hành lễ nói: “Hoàng Thượng, quý phi nương nương cầu kiến”. “Nhã nhi? Để cho nàng ấy vào đi”. “Dạ!” Tiết công công lui đi ra ngoài, rất nhanh thân ảnh của Như quý phi cũng đã xuất hiện bên trong ngực thư phòng. “Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng”. “Đứng lên đi. Nhã nhi nàng tìm trầm có chuyện gì?” “Bẩm Hoàng Thượng, thần thiếp nghe được vài lời đồn đại bên ngoài, không biết là thật hay giả, cho nên muốn đến tìm Hoàng Thượng chứng thực một chút”. Khẽ gạt đầu, nói: “Trẫm đã biết, chắc là chuyện tình có liên quan đến Túc nhi chứ gì?” “Đúng vậy, nghe nói Thanh Nghiên đã trở lại, hơn nữa còn bắt cóc Túc nhi đi, không biết việc này có đúng hay không?” Thờ dài, đưa tay nhẹ xoa xoa tóc trán, thấy thế, Như quý phi vội vàng đi đến phía sau Thương Lang Hoàng, nhẹ nhàng xoa xoa hai bên huyệt thái dương giúp hắn. Thoải mái mà thở ra một hơi, thân mình thoáng đưa lưng dựa về phía sau Long ý, nói: “Là thật, không những thế còn xuất hiện một tiểu tử khoảng ba bốn tuổi, tiểu tử kia có bộ dáng giống hệt với Túc nhi vậy”. “Không biết Hoàng Thượng muốn xử trí việc này như thế nào?” “Trẫm không muốn quản”. “Hoàng Thượng?” “Nhã nhi, trầm mệt mỏi, trầm thật sự mệt chết đi. Bốn năm trước, Thanh Nghiên uống thuốc độc tự sát, Túc nhi cực kỳ bị thương, trong bốn năm này, nó điên cuồng mà trả thù Mộc gia, điên cuồng mà trả thù những người đã tổn thương Thanh Nghiên, nếu không phải nó vẫn còn để ý đến trẫm là phụ hoàng của nó, chi sợ trẫm cũng khó mà thoát khỏi sự trả thù của nó”. “Hoàng Thượng. . .” “Aiiii, kỳ thật trẫm hiểu cái loại thống khổ khi mất đi tình cảm chân thành này, nhưng là, cho tới nay, trẫm vẫn luôn đứng ở vị trí của một hoàng đế, góc độ của một phụ thân mà làm, kết quả cuối cùng lại trở thành kẻ tàn ác. Trẫm cũng nhìn ra, Túc nhi sớm đã có ý nghĩ muốn chết, chỉ chờ báo thù xong cho Thanh Nghiên, hơn nữa cũng tìm lại di thể của mẫu thân nó, chỉ e nó cũng đi theo Thanh Nghiên mà thôi. Tuy rằng trẫm không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện giờ nếu Thanh Nghiên đã quay trở lại, vậy thì cứ như vậy đi, Túc nhi muốn như thế nào thì cứ để nó làm vậy”. Như quý phi khóe miệng mang theo ý cười nhân nhật, trong mắt hơi nước mông lung, nhẹ giọng nói: “Nhưng là, bốn năm đã qua, không ai biết nguyên nhân mà Thanh Nghiên quay lại cũng không biết nàng có ý gì khác hay không, cũng không biết trong bốn năm này nàng có thay đổi gì không, nhờ nàng làm ra chuyện thương tổn Túc nhi thì làm sao bây giờ?” Thương Lang Hoàng đột nhiên lại lộ ra một chút tươi cười, nói: “Cho dù có là như vậy, thì ít nhất nó cũng còn có thể nhìn thấy nàng, nhìn thấy nữ nhân mà nó yêu thương nhất còn ở trước mặt, cho dù nàng có muốn thương tổn nó đi nữa, ta tin nó cũng không hề oán hận gì cả. . .” “Hoàng Thượng, thật ra. . .” “Được rồi, nàng không cần an ủi ta, nếu như không còn chuyện gì nữa, nàng hãy lui xuống dưới trước đi”. Nàng nhìn Thương Lang Hoàng, dường như còn muốn nói thêm điều gì, nhưng cuối cùng tất cả những điều muốn nói lại hóa thành một hơi thở dài, nói: “Dạ, thần thiếp cáo lui”. Bên trong Lạc Vương phủ, Sứ Văn Kiều điềm đạm đáng yêu nhìn quân gia, hỏi: “Quân gia, điều đó là thật sao? Vương phi tỷ tỷ không có chết, hơn nữa bây giờ tỷ ấy còn quay trở lại?” Quân gia nhìn Sứ Văn Kiều đột nhiên xuất hiện trước mặt, quân gia nghiêm

nhường cười, nói: “Bẩm Sứ tiểu thư, đó là thật”. “Người xác định người không có nhìn lầm? Không chừng chỉ là một nữ tử có dung mạo giống với Vương phi tỷ tỷ mà thôi”. “Ha ha, Sứ tiểu thư, nô tài thấy rất rõ, đó quả thật là Vương phi, nô tài thật sự không có nghĩ ra ai lại có thể giống Vương phi được đến như vậy, huống hồ còn có tiểu Vương gia nữa.” Cước bộ thoáng lão đảo một chút, một bộ dáng yếu đuối, hai tay ôm lấy ngực, buồn bã nhìn quân gia, nói: “Nhưng là, rõ ràng là Vương phi tỷ tỷ đã chết bốn năm trước cơ mà, ngay cả quân gia cũng đã tận mắt thấy tỷ ấy hạ táng, không phải sao?” “Này. . . Có lẽ sau này đã xảy ra một số chuyện, thứ cho lão nô không rõ”. “Như vậy, là thật?” “Đạ”. Quân gia thực ra rất là cao hứng, bốn năm nay vẫn luôn nhìn Vương gia thống khổ, quân gia cũng thực không đành lòng, hiện tại Vương phi đã trở lại, Vương gia cũng sẽ không phải tiếp tục thống khổ nữa, đây như thế nào mà không phải là chuyện tốt được chứ? Nhưng ông cũng biết, loại cao hứng này cũng không thích hợp biểu lộ ra trước mặt Sứ Vân Kiều, cũng có thể hiểu được tâm tình của nàng ta lúc này, chính là nàng ta không thể nào mà đạt được, trong lòng Vương gia căn bản không hề có chút nào vị trí của nàng ta. Đôi mày thanh tú của Sứ Vân Kiều khẽ nhíu, nhẹ giọng hỏi: “Như vậy, hiện tại quân gia muốn đuổi ta đi sao?” “Điều này. . .” Quân gia thật sự rất khó xử, ông chỉ là một hạ nhân, làm sao mà có tư cách đuổi người? Nhưng là, tiểu vương gia đã căn dặn, như vậy thật là khiến cho ông khó xử! Quân gia đột nhiên cảm giác thấy hoa mắt, thân mình không hiểu sao lại chênh vênh, bị quay quay vài vòng, trước mắt cũng đã xuất hiện thân ảnh của Cẩn vương, bên tai cũng truyền đến thanh âm vội vàng của hắn: “Quân gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bên ngoài cũng đã đồn đại khắp nơi, nói là thất tẩu trở về, hơn nữa còn bắt cóc thất ca đi, còn xuất hiện một đứa nhóc gương mặt cực kì giống Túc ca, người hãy mau nói rõ ràng cho bản vương!” Huyền não ồn ào bên ngoài cũng không hề có chút nào ảnh hưởng đến Thương Diễm Túc bọn họ, thậm chí, hiện tại hắn còn đang ôm con về mặt an ổn ngủ. Phụ tử hai người mặt đối mặt, vậy mà lại ồn ào đến khi một mối ngủ thiếp đi trên thảm, Lãnh Thanh Nghiên nhìn hai người nằm trên thảm, cảm nhận được trong không khí tràn ngập âm áp, khỏe miệng hàm chứa mỉm cười ôn nhu. Một trận gió nhẹ từ ngoài cửa thổi vào, khiến cho vài sợi tóc, quần áo lay động, lòng mi Thương Diễm Túc khẽ run rẩy, chậm rãi mở to mắt. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn má phấn mảy ngọc trước mắt, lại ngây ngẩn đến phản ứng không kịp, sau một lúc lâu mới từ từ ngồi dậy, trên mặt thoáng hiện bối rối, nhìn quanh bốn phía, trong miệng gọi: “Nghiên nhi!” Tiểu tử kia thực bất mãn khẽ lầm bầm một tiếng, lật người quơ quơ chân, sau đó liền đá một cước lên mặt Thương Diễm Túc. “Phi!” Nhìn gương mặt Thương Diễm Túc bị tiểu tử kia đá lên, Lãnh Thanh Nghiên nhin không được mà cười thành tiếng, sau đó liền hỏi: “Gọi ta làm gì?” Nhìn thấy nàng ở ngay trước mắt, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, bắt lấy bàn chân nhỏ đang đặt trên mặt bỏ ra một bên, trong lòng còn sợ hãi nói: “Ta cứ tưởng tất cả những chuyện này chỉ là một giấc mộng”. Nàng sùng sốt một chút, lại tùy tay chỉ chỉ tiểu tử đang nằm trong lòng hắn kia, nói: “Nếu như chỉ là giấc mộng, sau khi tỉnh lại sẽ có nhiều thêm một thằng nhóc như vậy sao?” Cúi đầu nhìn lại, nhìn con nằm ghé lên cánh tay hắn, cậu nhóc vẫn còn ngủ rất say sưa, ánh mắt không khỏi trở nên ôn nhu, mang theo nồng đậm yêu thương, đây là con hắn, chính là đứa nhỏ của hắn và Nghiên nhi. “Phụ thân. . .” Người trong lòng đột nhiên lâm bầm, sau khi ni non lại vẫn ngủ say sưa như cũ, Lãnh Thanh Nghiên nhìn con trong ánh mắt hiện lên một tia áy náy. Thoảng ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn phụ tử hai người, giống như là hình ảnh đẹp nhất trên đời này vậy, đột nhiên khẽ xoay người nhìn về bầu trời phía ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Túc, xin lỗi chàng”. Hắn nghe vậy, vội vàng ngẩng đầu khó hiểu nhìn nàng, hỏi: “Vi sao lại nói xin lỗi?” “Ta rõ ràng sớm cũng đã đã biết chân tướng sự tình năm đó, nhưng lại không có hồi kinh tim chàng, để cho chàng phải thống khổ đến như vậy, cho nên, xin lỗi chàng”. Trên mặt lộ ra một cái ôn nhu tươi cười, nói: “Ngốc oi, đó là bởi vì ta khiến cho nàng tức giận”. Xoay người lại nhìn hắn, khẽ lắc lắc đầu, nói: “Không phải như thế. Khi ta biết được chân tướng sự việc, ta nghĩ nhiều nhất cũng là nửa năm quay lại tìm chàng, nhưng là, thời điểm đó ta lại phát hiện mình mang thai, hơn nữa thai nhi lại có chút không ổn, cho nên mọi việc vẫn được hoãn lại”. Khi Thương Diễm Túc nghe thấy câu thai nhi không ổn không khỏi ôm chặt lấy tiểu tử kia hơn, ôm theo nó vọt tới trước mặt nàng, một bàn tay nắm chặt lấy bàn tay mềm nhẹ của nàng, về mặt khăn trương nhìn nàng, “Nghiên nhi”. “Yên tâm đi, không phải hiện tại không có việc gì rồi sao?” Bàn tay đang nắm tay nàng thoáng chốc buộc chặt, về mặt áy náy cùng sợ hãi, thấp giọng nói: “Xin lỗi, đã khiến nàng phải chịu khổ, thật sự là ta cũng không biết khi đó nàng đã mang thai”. “Ta cũng là sau khi tỉnh lại mới biết được, nếu như sớm biết như vậy nhất định ta cũng sẽ không có ăn ngắt được này, thiếu chút đã hại chết cục cưng của chúng ta rồi”. Thương Diễm Túc đột nhiên cảm thấy khó chịu, đây tất cả đều là lỗi của hắn. Nhẹ vỗ về khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn của cục cưng, ánh mắt Lãnh Thanh Nghiên trở nên ôn nhu khôn cùng, cười nhẹ nói: “Thật may, cục cưng đã được sinh ra an toàn, hiện tại cũng rất khỏe mạnh”. Nhẹ ôm nàng vào trong lòng, trên mặt tràn đầy áy náy cùng thương tiếc, nhẹ giọng nói: “Về sau chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa”. “Ừm.” Lãnh Thanh Nghiên cũng đưa tay lại ôm chặt lấy thất lưng của hắn, lẳng lặng lắng nghe tiếng tim đập của hắn, cảm nhận được hơi thở của hắn, trong lòng đột nhiên bình an, nhẹ giọng nói, “Sau khi cục cưng được sinh ra, bởi vì nó còn quá nhỏ, hơn nữa lúc đó thân thể nó cũng không được khỏe cho lắm, cho nên ta rất lo lắng nếu mang theo nó đến kinh thành, cho nên mới nghĩ ít nhất cũng nên để cho nó lớn thêm một chút mới tốt. Nhưng vào một năm trước khi ta đang chuẩn bị quay lại kinh thành, lại vừa vặn vào đúng thời điểm luyện công quan trọng nhất của ta, cho nên bể quan đến một năm mới thành công”. Cánh tay đang ôm nàng thoáng chút buộc chặt thêm nữa, khẽ hôn nhẹ lên trán của nàng, nói: “Nếu như vậy, chẳng lẽ Nghiên nhi không muốn bù đắp cho ta một chút sao?” Nàng khẽ cười, ngẩng đầu lên khỏi bờ vai của hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, chủ động đưa lên phản môi. Gắt gao ôm nàng vào trong ngực, thâm tình ôm hôn, gần bó tiếp xúc với nhau, mãi cho đến khi hai người đều cảm thấy khó thở mới buông ra, nụ hôn này, hai người đã chờ đợi rất lâu rồi, giống như muốn thông qua nụ hôn này để nói hết những tưởng nhớ bốn năm qua, tất cả những nhớ nhung, tất cả đều khắc cốt ghi tâm. “Mẹ”. Tiểu tử kia ở phía sau đột nhiên tỉnh lại, đôi mắt to tràn ngập sương mù, nhìn nhìn một hồi, sau đó đột nhiên cả người đều giống như bạch tuộc bám lên trên người Thương Diễm Túc, ghé vào bờ vai của hắn tiếp tục ngủ say sưa, nói mê, “Phụ thân”.. Hai người bị bắt tách ra, ở giữa bị ngăn cách bởi tiểu tử kia, Thương Diễm Túc ảo não găm nhẹ một tiếng: “A, tiểu quỷ này!” Lãnh Thanh Nghiên cười tươi như hoa, trên mặt mang theo thẹn thùng đỏ ửng, đẩy hắn ra, cười nói: “Được rồi, bé cục cưng lên giường ngủ trước đi, ta còn có việc muốn nói với chàng”. “Chuyện gì?” Hắn thật là hy vọng muốn tiếp tục thân thiết như vừa rồi ả! Lãnh Thanh Nghiên giờ nắm đầm quơ quơ trước mặt hắn, muiui phàn ưy hiếp nói: “Chàng đang nghĩ bậy bạ gì hả?” Thoảng lui về phía sau một chút, hắn vẫn còn nhớ rất rõ một quyền của nàng vừa rồi đánh xuống bả vai hắn nha, hiện tại nhớ lại đến bả vai lại có chút ần ần đau. Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, còn có con của bọn họ đột nhiên biến mất không thấy, chỉ trong một buổi tối, bọn họ cũng đã biến mất khỏi Khách điểm Duyệt Tâm, cũng biến mất luôn khỏi tầm mắt của mọi người. Bất kể là những người quan tâm đến Thương Diễm Túc, hay là những người muốn giết hắn, tất cả đều đối với chuyện này là vô cùng quan tâm, ban đầu ánh mắt của mọi người vẫn luôn theo dõi Khách điểm Duyệt Tâm nhưng là hiện tại, người đột nhiên lại biến mất không thấy, nhất thời khiến cho bọn họ không biết tin ai, kinh thành càng trở nên hỗn loạn, tất cả mọi người đều đang tìm theo dấu vết mà bọn họ để lại. Bên trong Thọ Dương cung, Thái Hậu sau khi nghe Thương Diễm Hách báo cáo, kinh ngạc nói: “Cái gì? Đột nhiên lại biến mất không thấy đâu cả? Điều này sao có thể? Kháng định là vào thời điểm các người không chú ý tới bọn họ đã rời khỏi Khách điểm Duyệt Tâm. Thương Diễm Hách liên tục lắc đầu, nói: “Nhi thần cũng đã đi đến khách điểm đó hỏi qua, điểm tiêu nhị ở nơi đó, cũng chừng quây đều nói không có thấy ba người bọn họ ra ngoài, bọn họ cứ như vậy mà biến mất khỏi khách điểm. Hay có thể là, thất tẩu căn bản chính là Quý Hồn, sau đó quay trở về đã mang thất ca đi?” Những lời này kết hợp với biểu tình âm trầm của Thương Diễm Hách, thực sự là có hơi khủng bố, Thái Hậu vội vàng khẽ gắt một câu, nói: “Rõ ràng ngay dưới ban ngày như vậy, làm sao mà có Quý Hồn, chớ có nói bậy!” “Ai nha, Hoàng Tổ mẫu hoàng gì chứ? Tôn nhi chỉ là thuận miệng nói ra như vậy thôi. . .” “Thuận miệng cũng không có được nói! Những nói khác đã tra ra chưa? Và lại, với thân thù của thất ca con, nếu muốn giấu giếm những người ở khách điểm đó mà đi khỏi cũng là chuyện dễ dàng mà thôi”. “Quả thật là như vậy, chẳng lẽ, thất ca đi theo thất tẩu, mang theo con bọn họ, cùng nhau bỏ trốn đi?”

Q.2 - Chương 3: Yêu đương vụng trộm

Trong một trang viên bí mật ở kinh thành, Lãnh Thanh Nghiên đang bình yên ngồi phía trên nhuyển tháp, bên cạnh là Lâm Duyệt Tâm về mặt cầu xin, về mặt ai oán nhìn nàng, nói: “Các người thật đúng là không chịu trách nhiệm a, thế nhưng lại vô thanh vô thức chạy đến nơi này, làm hại khách điểm của lão nương hiện tại bị người ta đến điều tra nơi này, như thế này ta làm sao còn có thể làm ăn gì nữa a?”

Tiểu tử kia khoanh chân ngồi trên ghế, hai chân nhỏ cao thấp đứng đưa, cười tủm tỉm nói: “Tâm di, người cũng đừng oán trách, oán giận nhiều nữa, mẹ con cũng sẽ không để ý người đâu!”

“Xú tiểu tử, gọi nghĩa mẫu!”

“Gi?” Tiểu tử kia chớp chớp ánh mắt, về mặt vô tội nhìn Lâm Duyệt Tâm, nói, “Tâm di vừa rồi người nói gì a? Người ta không có nghe thấy a”.

“Người xú tiểu tử này!” Lâm Duyệt Tâm tức giận, lại không có biện pháp nào với hắn, nàng cũng đã thử qua hết các biện pháp, cho đến bây giờ vẫn không có thành công khiến cho hắn mở miệng gọi một tiếng nghĩa mẫu.

Tay cô lại chop, hướng về phía tiểu tử kia nắm lấy, âm trầm nói: “Tiểu quý, ta muốn ăn người!”

“Oa, lão yêu quái a!”

“Xú tiểu tử, người nói ai là lão yêu quái?”

“Vô nghĩa, đương nhiên là di a!”

“A! Dám nói ta lão! Ta giết người!”

Hai người kại cũng đã đi vào đến bên trong tiểu viện, Thương Diễm Túc ngồi xuống bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, nghiêng người nằm xuống, tựa đầu gối lên hai đùi của nàng, đưa tay nhẹ vỗ về hai má nàng, cười nói: “Ta hình như còn rất nhiều chuyện không có biết về Nghiên nhi đâu, Nghiên nhi có thể nói cho ta biết một chút hay không?”

Bắt lấy bàn tay đang tác quái trên mặt, cúi đầu nhìn hắn, hỏi: “Chàng biết mục đích của ta chứ?”

“Ừm? Hắn là có liên quan đến Mộc gia đi?”

“Đúng vậy, năm đó, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, cuối cùng mới có một Thập Cửu còn sống đi ra từ trong ngục luyện kia, vào lúc đó, chúng ta có một ước định rằng, sẽ có một ngày, nhất định phải khiến cho Mộc gia trả một cái giá thật đắt vì đã đối xử với bọn ta như vậy”.

Hai mắt híp lại, nói: “Nếu ta nhớ không nhầm, năm đó đi ra ngoài cùng nàng còn có tám người nữa, nhưng hình như đều đã chết khi làm nhiệm vụ, chẳng lẽ, bọn họ cũng chưa có chết?”

“Đương nhiên không chết, chính là tìm đủ mọi loại cơ hội để khiến Mộc gia tưởng là bọn họ đã chết, sau đó liền âm thầm chuẩn bị để lật đổ Mộc gia”

“Nghiên nhi, kỳ thật, nàng chắc hẳn cũng hiểu được, Mộc gia huấn luyện ám vệ cùng tử sĩ là vì hoàng gia”.

Lãnh Thanh Nghiên cười đến thực là tinh khiết, gật đầu nói: “Chúng ta biết, nhưng trực tiếp khiến chúng ta bị tổn thương là Mộc gia, lúc trước, Mộc gia cũng không có đem ta giao cho hoàng thất, mà lại để lại để củng cố thực lực bên trong của bọn họ, hơn nữa ngoài ta ra lại bắt họ ăn ngàn trùng tán, về phần ta, sau khi thay thế Mộc Thiên Dao giả cho chàng, mới bức ta phải ăn ngàn trùng tán”.

Ngàn trùng tán, chỉ có tử sĩ của Mộc gia mới được ăn vào, vì thứ đó chính là dùng để khống chế bọn họ tốt nhất.

Nhìn bộ dáng nhũn nhủn khó hiểu của Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên khẽ nở nụ cười, hỏi: “Có phải chàng cảm thấy rất kì quái hay không, nếu tất cả chúng ta đều trúng loại độc này, thì vì sao đến bây giờ còn có thể bình yên vô sự, đúng hay không?”

“Đúng”.

“Bọn Trần Nhiên rồi đi trước, dùng thời gian suốt ba năm, rốt cục thì nghiên cứu chế ra được giải dược, trong những năm đó có bao nhiêu thống khổ, thì cũng chỉ có bọn họ mới hiểu mà thôi”.

“Trần Nhiên?”

“Đúng, Diệp Trần Nhiên!”

Thương Diễm Túc kinh ngạc nhủ mảy, dường như còn có chút không xác định hỏi: “Thần y Diệp Trần Nhiên?”

“Chứ không chàng nghĩ trên đời này còn có mấy người Diệp Trần Nhiên?” Nói xong, ánh mắt Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên buồn bã, nói, “Nhưng cho tới bây giờ, Trần Nhiên cùng Minh Dạ trên người vẫn còn có độc, tùy rằng hiện tại nhìn qua không khác người thường là mấy, nhưng cũng không biết đến khi nào độc sẽ phát tác, lấy đi tính mạng của bọn họ”.

Lúc trước, tuy rằng đã bắt rất nhiều tiểu động vật, đầu tiên là cho chúng nó uống máu trên người mình, để cho chúng trúng độc, sau đó lại dùng phân lượng thuốc giải cho chúng uống, để xác định xem giải được có phân lượng như thế nào.

Nhưng phương pháp điều phối được cũng có trăm ngàn loại, làm sao mà có thể tìm được nhiều loại động vật có thể chống lại ngàn trùng tán được? Và lại, bọn họ cũng không có nhiều máu như vậy, cuối cùng hai người bọn họ đã đem chính mình ra làm chuột bạch để thử thuốc.

Thương Diễm Túc ngồi xuống đem nàng ôm vào trong ngực, hôn nhẹ lên trán của nàng, nói: “Yên tâm đi, nhất định không có việc gì đâu”.

“Ừm!” Nét ưu sầu trên vàng trán vẫn không thể nào mà gỡ bỏ được..

“Đúng rồi, vừa rồi nàng có nói, Minh Dạ? Sẽ không phải là.. “.

Nàng thoáng sùng sốt, sau đó ngẩng đầu nhìn hấn, khẽ cười, nói: “Đoán đúng rồi, chính là U Minh Dạ, Vô Ảnh lâu lâu chủ, được xưng là đệ nhất sát thủ trong thiên hạ”.

Kinh ngạc qua đi, nhện không được mà bụng lấy khuôn mặt của nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi: “Nghiên nhi, năm đó có đến tám người cùng nàng ra ngoài, rốt cục hiện tại bọn họ có những thân phận gì a?”

“Bí mật”.

“Ngay cả ta cũng không thể nói sao?”

“Không thể, bởi vì, đây không phải là bí mật của một mình ta”.

Hấn hiểu, cho nên cũng không có khó xử nàng nữa, chỉ nói: “Vậy hiện tại thân phận của Nghiên nhi là gì a, điều này hấn là có thể nói cho ta biết chứ?”

Nàng nâng cằm thoáng suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Lạc Vương phi đã chết bốn năm trước”.

“Nghiên nhi?”

Nàng thần nhiên cười, nửa người nằm trên nhuyễn tháp, đem hai chân gác lên đùi hấn, một bộ giống như nữ vương vậy, vành mặt hất hàm sai khiến nói: “Ngây ngốc ở đó làm gì, còn không mau xoa bóp cho ta?”

Thương Diễm Túc cũng không có phản đối, còn thật sự nâng bàn chân nhỏ của nàng lên bắt đầu xoa bóp, biểu tình trên mặt, nói cái gì cũng đều có ôn như đến mức bị coi thường. Lãnh Thanh Nghiên thoải mái nheo nheo mắt, bỗng nhiên có một chút buồn ngủ.

Tiểu tử kia từ bên ngoài chạy vào, nhảy lên trên nhuyễn tháp cả người như bám lấy Thương Diễm Túc, đem một cái chân nhỏ cổ sức nâng đến trước mặt hấn, chớp chớp ánh mắt về mặt vô tội nói: “Phụ thân, cục cưng cũng muốn xoa bóp”.

Khóe miệng một trận run rẩy, Thương Diễm Túc có loại cảm giác muốn ném hấn bay ra bên ngoài, a, tiểu quý này, vì sao lại có cảm giác chán ghét như vậy?

Khắp nơi nhân mã đều đang tìm Lạc Vương gia đang mất tích, còn có người đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất như quý Lạc Vương phi, thậm chí bắt đầu có lời đồn, nói kia căn bản chính là Quý Hồn do Lạc Vương phi biến thành, quay trở lại mang Lạc Vương gia đi.

Còn có tiểu tử có bộ dáng tương tự như Lạc Vương gia, đó có lẽ cũng do tiểu quý biến thành mà thôi, căn bản không hề có con của Lạc Vương gia.

Lời đồn cũng càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng quái dị, mà người bọn họ muốn tìm lại không hề có một chút tung tích nào cả.

Đã qua rất nhiều ngày, những hỗn loạn ngoài kia dường như không hề có quan hệ đến trang viên bí ẩn này, Thương Diễm Túc lúc này lại giống như đang sống trong nước sôi lửa bỏng, đã rất nhiều ngày như vậy rồi, luôn tại thời điểm mấu chốt, khi hấn cùng Nghiên nhi thân mật thì tiểu tử kia cũng liền nhảy ra trước mặt bọn họ.

Điều này khiến cho Thương Diễm Túc vô cùng buồn bực trong lòng, cũng đến mức khó chịu.

Bốn năm qua hấn vì Nghiên nhi mà cấm dục, hấn vốn đối với nữ nhân không dậy nổi nửa điểm hứng thú, nhưng hiện tại Nghiên nhi lại ở ngay trước mắt hấn, tất cả những giam cầm bốn năm qua dường như bạo phát, cũng luôn luôn nghĩ đến chuyện tình kia.

Nhưng, vì sao mỗi lần đến thời điểm mấu chốt, tiểu tử kia cũng thực là hợp thời mà xuất hiện, sau đó không chút khách khí mà chen vào giữa bọn họ?

Còn có a, buổi tối khi đi ngủ, tất nhiên hấn cũng sẽ ngủ cùng với Nghiên nhi, nhưng tiểu tử kia lại luôn tại lúc hấn và Nghiên nhi thân mật, lại giống như

bạch tuộc cả người đều bám lấy hân, nếu không nó cũng sẽ không chịu ngừi.

Ban đầu, hân nghĩ những năm gần đây hân không thể ở bên cạnh hai mẹ con, lại thấy nhi từ bám dính mình như vậy, nghĩ rằng nó muốn phụ thân, nhưng sau khi hân tỉnh táo lại, suy nghĩ lại một chút, liền cảm thấy có một chút không thích hợp.

Tuy rằng mùa hè đã qua, nhưng thời tiết vẫn có vẻ nóng bức, khi ở trong nhà, tiểu tử kia rất thích đi chân đất, thậm chí có đôi lúc chỉ mặc một cái tiét nhỏ, trên người cũng chỉ mặc một cái yếm nhỏ đi lại trong sân.

Giờ phút này, nó đang ngồi ngay bên cạnh cái ao, phồng má lên, mở to đôi mắt nhìn chăm chăm con cá dưới ao, trên tay cầm một cây gậy trúc nhỏ, đầu gậy trúc còn buộc một sợi dây, đầu sợi dây nhỏ còn gắn một lưỡi câu, trên đó còn gắn một sợi mì.

Thương Diễm Túc đứng lại bên cạnh cây đại thụ, vẻ mặt mỉm cười nhìn tiểu tử kia, sau đó đi đến bên cạnh hân ngồi xổm xuống, đưa mắt nhìn về phía lưỡi câu đang ở trong nước.

“Cục cưng, hôm nay con câu được mấy con cá rồi?”

Tiểu tử kia ngay cả đầu cũng không quay lại, vẫn gất gao nhìn chăm chăm chú cá đã bơi đến bên cạnh lưỡi câu, con cá đang có ý đồ ăn miếng mồi được dính trên lưỡi câu kia. Mấy con cá nơi này thật ngốc, như thế nào lại không biết sợ người a, bình thường chỉ cần có đồ ăn liền bơi đến ăn luôn sao.

Khóe miệng Thương Diễm Túc hiện lên một tia cười ác ý, bấm tay bắn ra, một đạo kinh khí liền bắn vào bên trong ao cá, ngay sau đó toàn bộ cá đều tản đi.

Tiểu tử kia mở to hai mắt nhìn, sau đó ngẩng đầu lên vẻ mặt bất mãn nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Phụ thân người làm gì mà đuổi hết cá đi rồi?”

Thương Diễm Túc hạo vô tội nhìn hân, nói: “Phụ thân cũng chỉ ngồi ở đây thôi, cái gì cũng đều không có làm a”.

Ánh mắt hip lại nhìn, mang theo nhiều điểm hào quang lóe ra, vẻ mặt kia động tác kia, nói không nên lời giống với Thương Diễm Túc, phồng má lên lạnh lùng nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Phụ thân người thật là xấu xa, con cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi, người không lừa được con đâu!”

“Con không phải tiểu hài tử ba tuổi?” Thương Diễm Túc cười đến thực sáng lạn, xem ra tiểu tử kia trong mắt cũng thật là kiêu ngạo đi.

Cau cái mũi, cong cong cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Con đã ba tuổi rưỡi a!”

Khóe miệng hân kéo nhẹ một chút, một bộ biểu tình thực khinh thường nó, nói: “Được, con đã ba tuổi rưỡi”.

Tiểu tử kia giương nanh múa vuốt muốn nhào lên, Thương Diễm Túc đưa tay nắm lấy cánh tay phấn nộn da thịt non mềm của hân, nhất thời tiểu tử kia bị đứng im tại chỗ không đi lên được.

Vô tội chớp chớp mắt, nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Phụ thân...”

“Mị nhãn” siêu cường kia khiến cho Thương Diễm Túc thiếu chút nữa thì buông tay ra, đem bảo bối con ôm vào trong lòng, nhưng hân vẫn cố gắng nhịn xuống, đem tiểu tử nhắc lên cao, cười tùm tùm nhìn hân nói: “Cục cưng, phụ thân có chuyện muốn thương lượng với con a, con nhất định phải đáp ứng ta nha!”

“A, phụ thân nói đi, là chuyện gì?” Giờ phút này tiểu tử kia, nói nhu thuận thì cũng cực kì nhu thuận, lại đáng yêu khiến người ta rối tinh rối mù, nếu không phải Thương Diễm Túc định lực phi phàm, chỉ sợ cũng đã sớm đầu hàng rồi.

Kéo con vào trong lòng, dùng sức nhu nhu chiếc đầu nhỏ của con, cười đến vô cùng sáng lạn, vô cùng vui vẻ, vô cùng ôn nhu, nói: “Cục cưng a, con cũng biết đấy, phụ thân cùng mẹ con đã xa nhau rất lâu rồi, cho nên có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau, rất nhiều chuyện phải làm, cục cưng về sau có thể đừng đến quấy rầy được không a?”

Cả người tiểu tử kia đều bám đến trên người Thương Diễm Túc, hai tay ôm lấy cổ của phụ thân, dùng sức ôm chặt, cười đến vô cùng là đáng yêu, vô cùng thiên chân, vô cùng vô tà, gật đầu nói: “Được, thời điểm mà phụ thân cùng mẹ nói chuyện, cho đến bây giờ cục cưng cũng đâu có đến quấy rầy đâu a!”

Cố ý cường điệu hai chữ “Nói chuyện”, Thương Diễm Túc tươi cười càng phát ra sáng lạn, tất nhiên hân cũng đã nghe ra ý tứ trong lời nói của con, nói đúng là ở thời điểm bọn họ làm việc, nó sẽ liền xuất hiện.

Cảm giác của hân quả nhiên không có sai a, tuy rằng không loại trừ là nó rất muốn được ở bên phụ thân, nhưng tiểu tử này làm như vậy tuyệt đối là có dụng tâm kín đáo. Nó chính là cố ý ở trong lúc hân cùng Nghiên nhi đang thân mật mà xuất hiện, không cho hân cùng Nghiên nhi có thêm tiền triền.

Cánh tay đang ôm con càng thêm buộc chặt, tiểu tử kia cũng đã sắp bị hân ôm đến mức bị bẹp, có điều tiểu tử kia cũng không có chịu yếu thế, cả người đều bám ở trên cổ của Thương Diễm Túc, trên tay cũng dùng sức nắm chặt.

“Con, vì sao con lại làm như vậy?”

“Đương nhiên là vì phòng ngừa mẹ bị người chiếm lấy, đến lúc đó vạn nhất mẹ không cần cục cưng thì làm sao bây giờ?”

“Làm sao có thể đâu?”

“Hừ hừ, phụ thân đương nhiên là nói như vậy rồi, có điều mẹ là của con, ai cũng đừng mong giành với con!”

“Mẹ con chính là nương tử của ta”.

“Cục cưng cũng là con của phụ thân a, chẳng lẽ phụ thân không thể nhường một chút cho cục cưng hay sao?” Tiểu tử kia sử dụng chiêu “Nhu tình thể công”, về mặt chờ mong nhìn Thương Diễm Túc.

Nhưng Thương Diễm Túc lại chỉ phản ứng lại với nhu tình thể công của Lãnh Thanh Nghiên, cho nên hần cười tủm tỉm nhìn tiểu tử kia, nói: “Không thể!”

“Thiết, phụ thân xấu xa!”

“Nhi tử xấu xa!”

Trong lúc đó, phụ tử hai người gắt gao ôm nhau một chỗ, thâm tình nhìn nhau, ai cũng không nhường ai.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm khiến cho cả hai người đều quay đầu lại, liền nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên đã đi đến bên cạnh, có chút khó hiểu nhìn hai người bọn họ.

“Mẹ!” Tiểu tử kia chốc lát đã cười càng thêm sáng lạn, lần này là thật thực sáng lạn, buông tay ra khỏi người Thương Diễm Túc nghĩ muốn nhào qua ôm mẹ.

Nhưng ngay khi nó vừa buông tay ra, Thương Diễm Túc cũng liền buông tay, “Bùm” một tiếng, tiểu tử kia thực không khéo liền rơi xuống ao.

Lãnh Thanh Nghiên cũng đã rơi vào trong lòng Thương Diễm Túc sau đó hần quay người lại nhìn con bị rơi vào trong ao kia, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói: “Cục cưng, con sao lại nhảy xuống ao a? Chẳng lẽ là do thời tiết quá nóng, nên muốn xuống ao bơi lội?”

Tiểu tử kia từ trong nước nhô lên một cái đầu, “Phốc” một tiếng, phun ra một ngụm nước trong mồm, thế nhưng còn có thể nhìn thấy một con cá nhỏ bị nó phun ra, ngẩng đầu lên oán hận nhìn chằm chằm phụ thân xấu xa đã chiếm lấy mẹ.

Nhìn con cá nhỏ bị nó phun ra khỏi miệng, Thương Diễm Túc thực là kinh ngạc một chút, trên mặt lập tức không nhìn được mà bày ra một bộ biểu tình đắc ý tươi cười, trêu chọc hỏi: “Cục cưng, con muốn ăn cá a?”

Tiểu tử miệng cười toe toét, lộ ra hai chiếc răng mèo lêu lẻo tỏa sáng dưới ánh mặt trời, sau đó đập nước vài cái bơi lên cạnh bờ ao, vừa phi thân lên liền nhào vào trong lòng của Thương Diễm Túc, cả người đều dán dính ở trên người hần, làm cho cả người Thương Diễm Túc cũng ẩm ướt theo, làm nũng nói: “Phụ thân, người giúp cục cưng thay quần áo nha!” A, tiểu quý này, tại sao lại có thể đáng ghét như vậy?

Thương Diễm Túc ôm tiểu tử kia quay về phòng thay quần áo, nhìn bóng dáng hai người phía trước, Lãnh Thanh Nghiên chỉ cảm thấy mặc danh kì diệu, ần ần còn có chút không khí quái dị.

Khẽ nhíu đôi mày, lại không nghĩ ra được nguyên nhân gì cả, hướng về phía bóng dáng Thương Diễm Túc nói: “Túc, tối hôm nay đi với ta một lát”.

Hần nghe vậy vội vàng xoay người, hai mắt sáng lên, vội vàng gật đầu nói: “Được!”

Thậm chí cũng không có hỏi là đi đâu, đi làm gì. Tiểu tử kia không vui ý, vội vàng cũng nói: “Mẹ, con cũng muốn đi!”

“Con không được!”

“Ai? Vì sao không được? Mẹ, cục cưng cũng muốn đi cùng mà!”

Thương Diễm Túc cũng không cho nó có cơ hội làm nũng tiếp, vội vàng ôm con xoay người đi, về tới trong phòng, cười tủm tỉm nói: “Không được chính là không được, tiểu hài tử cần phải đi ngủ sớm buổi tối, có biết hay không?”

“Hừ!”

Thương Diễm Túc cười đến vui vẻ, buổi tối rồi cục cưng cũng có thể cùng ở với Nghiên nhi sao? Thật mong mau mau đến buổi tối a!

Tiểu tử kia buồn bực không ngừng nhảy nhót trên giường, nhìn về phía cửa hận là không thể lao ra, nhưng, mẹ cũng đã không còn ở trong này.

A, chán ghét phụ thân xấu xa, khiến cho nó cả buổi chiều không thể nào mà tiếp cận được mẹ, toàn bộ buổi chiều đều giam cầm nó trong ngực, không cho phép nó làm nũng với mẹ, thậm chí còn không thể thấy mẹ được nữa.

“Ô ô, mẹ!” Tiểu tử kia nằm sấp trên giường, nhìn bầu trời đêm tối như mực ở bên ngoài, ủy khuất giống như toàn bộ thế giới đều vứt bỏ nó vậy.

Lâm Duyệt Tâm vừa bước vào trong phòng, cười tủm tỉm nhìn tiểu tử kia đáng thương hề hề nằm trên giường, cười đến mức giống như hồ ly tinh vậy,

tiến đến trước mặt nó, nói: “Đến đây, cục cưng con nuôi, mẹ con không cần con, nghĩa mẫu sẽ chăm sóc con a!”

Nó khinh thường liếc mắt nhìn nàng một cái, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển hướng khác, ngay cả nghĩ cũng không thèm nhìn nữ nhân không biết xấu hổ này, ai là con nuôi của nàng chứ, muốn có con sao lại không tự mình sinh một đứa đi?

Hai bóng người ở trên bầu trời đêm bay vút qua, giống như quỷ mỵ bản vô thanh vô tức, thậm chí cũng không có ảnh hưởng gì đến không khí, rất nhanh đã ẩn thân vào bên trong bóng tối.

Phía trên một nóc tòa phủ đệ, đột nhiên xuất hiện hai cái bóng đen, tại thời điểm mà không có bất cứ kẻ nào chú ý đến, hai bóng đen kia rất nhanh cũng đã biến mất khỏi chỗ đó, đợi đến khi xuất hiện lại, thì cũng đã ở trên một cây đại thụ ở phía sau hậu viện phủ đệ.

Không cần phải nói, hai người này chính là Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc đã nhẫn tâm bỏ tiểu tử kia ở nhà, giờ phút này đều mặc y phục dạ hành màu đen, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh.

Thương Diễm Túc nhẹ ôm lấy eo nhỏ của Lãnh Thanh Nghiên, sau một lúc lâu quan sát xung quanh, đột nhiên nhẹ giọng cảm thán nói: “Nơi này đúng là một nơi tốt để mà yêu đương vùng trộm!”

Lãnh Thanh Nghiên không khỏi đưa tay捏éo bên hông hắn một cái, trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận nói: “Đầu chàng toàn suy nghĩ cái gì đâu đâu”.

Miệng khẽ nhếch, cảm nhận được dáng người uyển chuyển linh hoạt trong lòng, mùi thơm trên người nàng còn vương vấn quanh mũi, một chút cũng không kiêng dè khẽ cười nói: “Cắm đục bốn năm, sau khi gặp lại Nghiên nhi nhưng lại luôn bị cục cưng quấy rầy, hiện tại nương tử thân ái nằm trong ngực, nếu như ta không có điểm muốn, thì đúng là không bình thường rồi”.

Mặt cười ửng đỏ, may mắn hiện tại là buổi tối, Thương Diễm Túc không nhìn thấy biến hóa trên mặt nàng, hưng hăng trừng mắt liếc nhìn hắn, sau đó khẽ hôn một cái lên mặt hắn, nói: “Ta biết chàng ủy khuất, vậy chờ chuyện nơi này giải quyết xong, tối hôm nay không quay về nữa”.

“Vậy thì đi nơi nào?”

“Đi yêu đương vùng trộm!”

Mấy chữ này khiến cho Thương Diễm Túc nhiệt huyết sôi trào lên, thiếu chút nữa thì máu mũi cũng văng ra tại chỗ, vội vàng ổn định lại tâm thần, hai mắt bùng lên hai đạo tinh quang, nhanh chóng xem xét chung quanh, một bộ dáng tinh thần sáng láng.

“Chúng ta nhanh đi đi, sớm một chút đem sự tình làm xong xuôi, sau đó là có thể đi yêu đương vùng trộm”.

“Đáng ghét! Ai, đi bên này!”

Bên ngoài cửa sổ của một căn phòng, hai người giấu mình bên trong bóng tối, từ trong phòng truyền ra thanh âm, không khỏi có chút mặt đỏ tai hồng, cộng thêm tim càng đập gia tốc.

Bàn tay đang nắm lấy eo nhỏ của Lãnh Thanh Nghiên có chút buột chặt, điều chỉnh hô hấp, tận lực làm cho mình bình tĩnh lại, không thèm chú ý đến Thanh Nghiên ở trong lòng nữa, sau đó mới nhẹ giọng ở bên tai nàng nói: “Trừ bỏ chúng ta ra, hình như còn có người khác đang ở nơi này yêu đương vùng trộm a!”

Nheo neho thất lưng hắn, khẽ gắt nói: “Ai với chàng ở trong này yêu đương vùng trộm?”

Đem bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt trong tay, vội vàng nói: “Không phải ở trong này yêu đương vùng trộm, vậy lát nữa đổi nơi khác a?”

Mặt cười hơi hơi nóng lên, mặc dù nghe hắn nói như vậy, nhưng cái loại cảm giác mặt đỏ tai hồng như vừa rồi, tim đập thình thịch nhưng hình như yêu đi một chút, nhưng bên tai lại chợt nghe thấy thanh âm kiểu diễm như vậy, thực sự là khiến cho người đã cắm đục nhiều năm tâm thần không được yên.

“Chàng nói xem, nam nhân bên trong kia sẽ là ai đây?” Lãnh Thanh Nghiên nhẹ giọng hỏi.

Khẽ nhíu mày, nói: “Thương Diễm Trác là người thích sạch sẽ, bất kể là ở phương diện cuộc sống bình thường hay là ở phương diện nữ nhân, bốn năm trước Mộc Thiên Dao đã cùng người bỏ trốn, thân thể đã sớm không còn được trong sạch, hơn nữa, nửa năm qua, nghe nói Thương Diễm Trác chưa từng có bước nữa bước vào của phòng của Mộc Thiên Dao, cho nên nam nhân bên trong kia khẳng định không phải là Thương Diễm Trác”.

Đúng vậy, hiện tại bọn họ chính là đang ở bên trong Lỗ Vương phủ, hơn nữa còn đang nấp bên ngoài cửa phòng của Mộc Thiên Dao, nhưng điều khiến cho bọn họ không thể ngờ được là, thế nhưng lại nghe được thanh âm không được hài hòa truyền ra từ bên trong phòng.

Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu đôi mày thanh tú, nói thầm: “Hắn nghĩ bản thân hắn thì sạch sẽ được bao nhiêu a? Thật là xú nam nhân khiến cho người ta chán ghét!”

Thương Diễm Túc sâu sắc chấp nhận, nói: “Đúng, tất cả nam nhân trên đời đều đáng ghét cả, chỉ có tướng công nhà nàng là tốt nhất”.

Xem thường liếc nhìn hắn một cái, khinh thường cau cái mũi lại, vươn ngón tay dùng sức chỉ vào ngực hắn, hỏi: “Nói đi, chàng đã chạm qua nữ nhân khác hay chưa?”

“Không có, tuyệt đối không có, ta vẫn luôn vì Nghiên nhi mà thủ thân như ngọc”.

“Thật sự?”

“Thật sự!”

“Hừ, như vậy còn không kém lắm”.

Hai người, thực vô sỉ đứng ngoài cửa sổ của người khác mà liếc mắt đưa tình, một chút cũng không hề lo lắng sẽ bị người khác phát hiện. Nhưng mà, hôm nay thực là xui quẩy, vốn nghĩ muốn đến tìm Mộc Thiên Dao để trao đổi chút tình cảm, kết quả lại bị một nam tử thần bí nào đó đến trước một bước.

Im lặng trở lại, nhưng trong phòng lại vẫn tiếp tục, Lãnh Thanh Nghiên bĩu môi, bất mãn nói: “Bọn họ muốn tiếp tục đến khi nào a?”

Thương Diễm Túc có chút ác hàn, nhưng vì bảo bối Nghiên nhi trong lòng vẫn đáp lại nàng: “Khó mà có được cơ hội yêu đương vụng trộm như vậy, đương nhiên là muốn tận tình tận hứng. Hay là, ngày mai chúng ta lại đến đi?”

Liếc mắt nhìn hắn một cái, không chút do dự cự tuyệt nói: “Không cần!”

Vậy thì còn muốn chờ đến khi nào a? Nhưng lại tra tấn người đợi như vậy a. Thương Diễm Túc trong lòng không khỏi bắt đầu nguyên rủa hai người trong phòng kia, chỉ hận không thể vọt vào trong phòng đánh cho tên nam nhân kia một chưởng bay đi.

Các người sao không chọn khi nào yêu đương vụng trộm, lại cố tình ở ngày hôm nay Nghiên nhi muốn đến tìm Mộc Thiên Dao mà làm?

Góc áo chợt bị kéo nhẹ, Thương Diễm Túc cúi đầu nhìn xuống, lại thấy bên dưới ánh trăng, Nghiên nhi của hắn trong mắt bắn ra hàn quang, đưa tay chỉ chỉ vào trong phòng, nói: “Chàng đi vào, đem nam nhân kia tách ra! Nhớ kỹ, đừng để cho Mộc Thiên Dao nhìn thấy chàng”.

“.. “Thì ra Nghiên nhi cũng có suy nghĩ giống hần đâu, Thương Diễm Túc vui vẻ lĩnh mệnh, nhẹ nhàng buông nàng ra, lại nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, lặc mình một cái đã tiến vào bên trong phòng, Lãnh Thanh Nghiên cũng lặng yên nhảy từ cửa sổ vào, ẩn thân ở phía trên xà nhà.

Rất nhanh, tiếng kinh hô của Mộc Thiên Dao truyền ra, mà ngay sau đó, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã đem y phục dạ hành ở bên ngoài cởi ra, dưới ánh mắt của Thương Diễm Túc lại đem y phục dạ hành nhét vào tay hắn, nháy mắt nhìn hắn một cái, sau đó từ trên xà nhà bay xuống trước mặt Mộc Thiên Dao.

Giờ phút này Lãnh Thanh Nghiên, mặc một bộ áo màu trắng rộng thùng thình, tóc tai bù xù, hiển nhiên rất giống với hình tượng của một nữ quý.

Bởi vì nam nhân trên người đột nhiên dừng lại động tác khiến cho Mộc Thiên Dao vô cùng kinh ngạc, sau đó mới phát hiện ra là hắn đã ngắt đi, nàng hoàn toàn không biết là đã xảy ra chuyện gì, phía sau, đột nhiên như cảm giác được cái gì đó, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy một cái bóng trắng khiến cho người ta kinh hồn táng đảm.

“A!” Một tiếng thét chói tai không phát ra được, bởi vì kinh sợ quá độ, nàng đột nhiên lại mất thanh âm. Nhưng điều này, cũng khiến cho Mộc Thiên Dao càng thêm kinh sợ, vì sao nàng lại không thể phát ra được thanh âm gì? Vì sao?

Lãnh Thanh Nghiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Mộc Thiên Dao đầu tóc tán loạn đang trừng mắt nhìn nàng, lộ ra một nụ cười sâu thẳm, âm trầm gọi: “Biểu tỷ.. “.

Người nam nhân kia vẫn còn hôn mê ghé trên người Mộc Thiên Dao, thậm chí hạ thế hai người bọn họ vẫn còn kết hợp một chỗ, Mộc Thiên Dao bởi một tiếng gọi biểu tỷ của Lãnh Thanh Nghiên mà cả người run mạnh, ngay sau đó liền té xỉu, thậm chí nàng căn bản còn không để ý đến trên người vẫn còn có một nam nhân kia.

Lãnh Thanh Nghiên tầm mắt đảo qua chỗ ân ái của hai người, quang minh chính đại một chút cũng không có nửa điểm ngưng ngượng, chỉ là cảm thấy nam nhân nhiều ra thêm này có điểm chướng mắt

Hướng về phía Mộc Thiên Dao lại gần một chút, cười càng thêm âm trầm, hai bàn tay trắng bệch cũng đang hướng về phía nàng, nói: “Biểu tỷ, mặt của ta rất đau, đau quá.. “.

Một trận gió thổi qua, thổi bay vài sợi tóc dài trên trán nàng, lộ ra nơi khóe mắt nàng có một bông hoa sen huyết sắc, thậm chí còn có máu tươi đang từ trong hoa sen rỉ ra ngoài, dọc theo hai má chảy xuống. Ở trong ánh nến lay động, nói không nên lời quý dị cùng âm trầm

“Không, không cần lại đây.. “.

Rốt cục cũng tìm về thanh âm của chính mình, nhưng cũng chỉ lấp bắp nói không xong một câu, muốn lui về phía sau, nhưng cả thân mình lại bị nam nhân kia chặn lại, dường như không thể động đậy được.

Trên mặt nhanh chóng hiện lên ý cười ác liệt, chậm rãi hướng về phía Mộc Thiên Dao lại gần, ở mức đột thật lớn khảo nghiệm năng lực thừa nhận của Mộc Thiên Dao.

Mộc Thiên Dao không ngừng đảo mắt nhìn quanh, nhưng nàng cũng không có dám ngắt đi, nàng sợ nàng nhất thời té xỉu, linh hồn nhỏ bé sẽ bị Lãnh

Thanh Nghiên mang đi, hiện tại không phải đều có lời đồn Quý Hồn của Lạc Vương phi trở về hay, đem Lạc vương mang đi sao?

Nàng vốn không phải người thông minh, khi gặp chuyện cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, hơn nữa tuy rằng nàng cũng không phải thực tin tưởng vào quỷ thần, nhưng một khi trong lòng có quỷ, hơn nữa gần đây lại nghe thấy một vài lời đồn đại, cho nên nhìn Lãnh Thanh Nghiên trước mắt này thực sự tin có Quý Hồn mười phần.

Một trận gió lạnh thổi qua, một hắc y nhân mặt quỷ xuất hiện ở bên cạnh, đưa tay bắt được bàn tay của Lãnh Thanh Nghiên đang hướng tới trước mặt Mộc Thiên Dao, thanh âm lạnh như băng nói: “Ta không lưu ý có một chút, thế nhưng ngươi lại chạy đến nhân gian gây tai họa, còn không mau theo ta trở về?”

Nhìn thấy này... Không biết là quỷ hay yêu quái, Mộc Thiên Dao đột nhiên lại lấy được lại tinh thần thật lớn, lập tức hất người nam tử đang nằm trên người kia sang một bên, bỏ đến bên bóng dáng vừa xuất hiện kia, thê lương nói: “Cứu ta, ngươi mau mang nàng đi đi, mau đưa nàng đi đi!”

Mặt quỷ vừa mới xuất hiện kia đương nhiên chính là Thương Diễm Túc từ trên xà nhà bay xuống, hẩn nhẹ nhàng tránh khỏi sự đụng chạm của Mộc Thiên Dao, khuôn mặt dưới mặt nạ khế cau lại một chút, hẩn không thích bị người khác tới gần.

Lạnh lùng quay lại nhìn nàng, nói: “Ta chỉ có thể tạm thời mang nàng đem về, khi nào nàng lại chạy đến đây thì ta cũng không biết được, trừ phi có thể giải quyết được vướng mắc trong lòng nàng!”

Mộc Thiên Dao đã bị Lãnh Thanh Nghiên dọa đến mức mất cả bình tĩnh, làm sao có thể cảm nhận được sự không bình thường trong những lời này chứ? Chính là vội vàng quay về phía Lãnh Thanh Nghiên lo sợ, nói: “Biểu muội, ta sai lầm rồi, ta biết ta sai lầm rồi, ngươi tha cho ta đi, về sau nhất định ta sẽ dâng hương cho ngươi mỗi ngày, ngày ngày đốt tiền giấy cho ngươi, ngươi quay trở về đi, đừng tới tìm ta nữa..”.

Lãnh Thanh Nghiên quay đầu đi khinh thường liếc mắt nhìn Thương Diễm Túc một cái, may mắn Mộc Thiên Dao không đủ thông minh, nếu không cũng đã phát hiện ra điều khả nghi trong câu nói của hẩn.

Thương Diễm Túc ở dưới mặt nạ khoe miệng giật giật, trước kia hẩn cũng chưa có từng giả làm quỷ, đây là lần đầu nên có chút sơ suất thôi, không cần thận mà đem câu nói đáng lẽ phải tách ra làm hai lại nói luôn trong một lần.

Lãnh Thanh Nghiên lạnh lùng nhìn chăm chăm Mộc Thiên Dao, dường như lại muốn dứt tay ra khỏi bàn tay của Thương Diễm Túc, Mộc Thiên Dao thấy vậy tâm thần càng thêm tê liệt, ngây ngốc ngồi tại chỗ không thể động đậy.

“Biểu tỷ, mặt của ta đau quá, mặt đau quá a! Mặt ta không ngừng chảy máu, không ngừng cắn xé mặt ta, tất cả đều là do ngươi gây ra, là do ngươi ở trên mặt ta về lên những thứ chết tiệt này!”

“A! Ta không phải cố ý, ta thật sự không phải cố ý! Ta chỉ là không thích nhìn thấy ngươi so với ta còn xinh đẹp hơn, ta không cần bất luận kẻ nào so với ta lại xinh đẹp hơn! Ta không phải cố ý muốn về này nọ lên trên mặt ngươi, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi..”.

“Hiện tại ngươi nói những lời này thì có ích gì?”

Nhìn thấy Thương Diễm Túc, giống như người sắp chết đuối mà vớ được cành cây vậy, đồng tử càng lúc càng tán loạn, thê thảm nói: “Cứu ta, cứu cứu ta..”.

Thương Diễm Túc lại nhích người sang bên cạnh một chút, cổ nén chán ghét, lạnh lùng nói: “Muốn trừ đi cực khổ của nàng, nhất định phải đem nguyên rủa trên mặt nàng đánh tan đi, chỉ có thể dùng luyện ngục của Mộc gia ngươi để chuộc đi tội nghiệt cho nàng, đến lúc đó Diêm Vương tất nhiên sẽ giúp cho nàng thoát khỏi khổ cực này?”

“Luyện ngục?”

“Đúng vậy, ngươi chỉ cần đem vị trí của luyện ngục Mộc gia nói ra, những chuyện còn lại sẽ không còn quan hệ gì tới ngươi”.

“Ta không thể..”.

Dưới tình huống như vậy, vậy mà nàng có thể nói ra lời cự tuyệt như vậy, bởi vậy có thể thấy luyện ngục đối với Mộc gia trọng yếu như thế nào, mà Lãnh Thanh Nghiên cũng không để cho nàng có cơ hội cự tuyệt, sau khi nghe hai chữ không thể này của nàng cũng liền thét một tiếng chói tai nhào về phía nàng.

Mộc Thiên Dao trong lòng do dự gặp phải sợ hãi nháy mắt liền sụp đổ, “Ta nói, ta nói..”.

Thương Diễm Túc đưa tay lật chiếc mặt nạ quỷ trên mặt xuống, Lãnh Thanh Nghiên cũng đưa tay kéo chiếc mặt nạ màu trắng trên mặt xuống, khuôn mặt vẫn tròn bóng như trước, thậm chí đoá hoa sen huyết sắc nơi khóe mắt cũng đã biến mất không thấy.

Về phần Mộc Thiên Dao, sau khi bọn họ biết được chuyện muốn biết, một chương liền khiến cho nàng hôn mê cho nên luyện ngục của Mộc gia ở đâu cũng không có ai biết, cho dù như Lãnh Thanh Nghiên từ bên trong luyện ngục đi ra cũng không có biết, đây là bí mật của Mộc gia, chỉ có người quan trọng nhất của Mộc gia mới biết được, tỷ như phụ tử Mộc Kiệt khẳng định là biết được, Mộc Ngâm Phong khẳng định cũng sẽ biết đến, nhưng ba người này không có khả năng sẽ đem chuyện tình quan trọng như vậy nói ra, cho nên họ đành phải tìm đến Mộc Thiên Dao.

Mộc Thiên Dao là đại tiểu thư Mộc gia, vốn không có tư cách biết được, nhưng vấn đề là trong Mộc gia cũng chỉ có nàng là nữ nhi, từ nhỏ Mộc Kiệt đã

vô cùng sủng ái cháu gái này, trong lúc vô tình đã để cho nàng biết được chuyện này.

Nàng tuy rằng không biết nặng nhẹ, điều ngoa tùy hứng, nhưng cũng biết chuyện này có mức độ quan trọng như thế nào, biết nếu để cho người ngoài biết được chuyện này, chỉ sợ sẽ khiến cho toàn bộ Mộc gia gặp phải tai ương, đến lúc đó nàng cũng mất đi chỗ dựa vững chắc, thật ra thì nàng vẫn kín miệng như bưng.

Hơn nữa, người biết Mộc Thiên Dao biết chuyện này cũng không nhiều, ngay cả Lãnh Thanh Nghiên, cũng là gần đây mới biết được, cho nên mới hạ thủ trên người nàng.

Nhiều năm trước, kỳ thật bọn họ vẫn luôn tìm kiếm nơi mà bọn họ đã phải chịu đủ loại tra tấn, thậm chí còn thiếu chút nữa bỏ mạng vì tìm luyện ngục ở nơi nào, nhưng đã nhiều năm qua như vậy, một đám tử sĩ của Mộc gia từ trong luyện ngục đi ra, nhưng lại chưa từng có người nào biết luyện ngục rốt cục ở nơi nào.

Sau khi biết Mộc Thiên Dao biết vị trí của luyện ngục, muốn từ trong miệng nàng biết kì thật cũng không có khó, nhưng nếu không muốn kinh động bất kì kẻ nào khi hỏi ra, đây là điểm khó khăn nhất, cho nên Lãnh Thanh Nghiên mới chọn cách này.

Cũng bởi vì vậy, nàng mới cố ý mang theo Thương Diễm Túc đến, ai bảo hẳn là Vương gia đâu, tin rằng Hoàng Thượng cũng rất muốn biết chuyện này, như vậy, về sau bọn họ làm việc cũng tiện hơn rất nhiều.

“Suy nghĩ cái gì vậy?”

“Lúc đầu, ta nghĩ sau khi biết được đáp án sẽ giết Mộc Thiên Dao đi, tránh cho nàng đem chuyện này nói với Mộc gia, có thể bớt đi một số việc phiền toái, tuy rằng nếu làm như vậy, cũng vẫn sẽ khiến cho Mộc gia cảnh giác hơn”.

Khẽ nhíu mày, đây quả thật là biện pháp tốt, không cần Nghiên nhi phải nói hẳn ra, khẳng định là nàng có ý tưởng khác nữa.

“Nếu như vậy hiện tại, nàng muốn làm như thế nào đây?”

Lãnh Thanh Nghiên ngẩng đầu nhìn Thương Diễm Túc, cười đến mức vẻ mặt tà ác, nói: “Nếu Mộc Thiên Dao đột nhiên mà chết như vậy, chẳng những Mộc gia, chỉ sợ ngay cả Lỗ Vương phủ cũng sẽ không bỏ qua chuyện này?”

“Đúng vậy, cho dù đó chỉ là vì duy trì quan hệ với Mộc gia, bọn họ cũng sẽ đem chuyện Mộc Thiên Dao chết mà điều tra rõ ràng”. Nói tới đây, đột nhiên nhíu mày lại, dường như đang nghĩ đến cái gì đó, lại giống như không có nghĩ ra cái gì cả, chính là lảng lảng nhìn nụ cười lạnh lẽo của Lãnh Thanh Nghiên.

Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên lao vào trong lòng hắn, đưa tay vẽ vẽ các vòng tròn lên trên ngực hắn, chán ghét nói: “Tướng công, chàng thật là lợi hại hại nha, một người mà lại có thể đánh cho hai bên Mộc gia cùng Hoàng Hậu không chống đỡ được, lại không thể không liên hợp lại để đối kháng”.

Một dòng điện nhẹ nhẹ từ đầu ngón tay nàng lan ra khắp ngực hắn, rồi lưu chuyển đến toàn thân, Thương Diễm Túc cả người cứng ngắc, cố nén xúc động muốn đẩy ngã nàng xuống, chỉ đưa tay nắm lấy vòng eo nhỏ của nàng, cảm nhận được dưới lớp quần áo mỏng manh kia, làn da lại vẫn vô cùng non mềm.

Không thể không bắt lấy bàn tay đang tác oai tác quái của nàng trước ngực, nguy hiểm nheo lại ánh mắt, nói: “Nghiên nhi muốn nói cái gì?”

Ôn nhu cười, nhẹ giọng nói: “Nếu sủng phi của Lỗ Vương gia bị phát hiện là tăng tị với người khác, chàng nói xem, chuyện này sẽ biến thành dạng gì đây a?”

Sửng sốt một chút, sau đó lập tức khẽ nheo cái mũi của nàng, cười nói: “Nghiên nhi, nàng thật là xấu xa nha!”

Ngày hôm sau, người ta phát hiện Mộc Thiên Dao cùng với thị vệ Lỗ Vương phủ tăng tị với nhau, Lỗ vương Thương Diễm Trác giận dữ dùng một kiếm đâm xuyên qua ngực Mộc Thiên Dao, sau đó lại đâm nát cổ họng của thị vệ kia, hai người mất mạng ngay tại chỗ.

Đối với việc này, Hoàng hậu vô cùng tức giận, Mộc gia cũng vô cùng tức giận, không ngờ rằng Mộc Thiên Dao lại không chịu được như vậy, lại cùng với thị vệ trong Vương phủ thông đồng gian dâm, không còn chừa lại cho Lỗ Vương phủ chút mặt mũi nào, mặt mũi hoàng thất biết đặt đâu đây?

Mà Mộc gia lại vì Thương Diễm Trác một kiếm giết chết Mộc Thiên Dao mà tức giận, không ngờ rằng Lỗ vương không thèm hỏi xanh đỏ trắng đen mà đã giết chết Mộc Thiên Dao, thậm chí cũng không có thăm vấn nàng, không biết Lỗ vương đem Mộc gia đặt ở nơi nào?

Quan hệ giữa Hoàng Hậu cùng Mộc gia cơ hồ là vì chuyện này mà vỡ tan, nhưng dù sao tất cả mọi người cũng không phải là người dễ xúc động, ngược lại, hai bên tâm cơ cũng đều thực là thâm trầm, cũng không có khả năng sẽ thực sự vì một chuyện của Mộc Thiên Dao mà hợp tác vỡ tan.

Nhưng, bất kể là như thế nào, trong lúc đó quan hệ của hai bên cũng đã tồn tại một vết rách.

Mà hai người Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, giờ phút này cũng không hề biết tình hình bên ngoài ra sao, cũng đã trở về Lạc Vương phủ, bọn họ ở trong phòng ôm nhau mà triền miên.

Vô lực nằm ở trong lòng hắn, khuôn mặt dán ở trước ngực hắn mà nhẹ nhàng cọ cọ vài cái, nói: “Không biết xuân dược kia có hiệu quả như thế nào, hiện tại Mộc Thiên Dao có bị phát hiện hay không a?”

Thương Diễm Túc một bộ sáng khoái tinh thần, bị nàng nằm trong ngực cọ cọ như vậy, thân thể không khỏi liền có phản ứng, nghiêng người khiến cho thân thể hai người càng thêm tiếp xúc thân mật, bàn tay không an phận du ngoạn trên thân thể của nàng, nói: “Hiện tại nói những lời này cũng đều đã vô dụng, chờ thêm một chút sẽ biết kết quả ngay thôi”.

Cảm nhận được vật cứng rắn đặt trên bụng, thân mình Lãnh Thanh Nghiên vốn đã vô lực lại càng thêm vô lực, ưm một tiếng, khẽ nắm lấy bờ vai của hắn, nói: “Không phải chàng cũng ăn xuân được đó chứ?”

Hắn nghe vậy khoe miệng khẽ nhếch, dường như rất là khinh thường nói: “Ta không cần ăn thứ như vậy!” Sau đó lại cúi đầu khẽ cắn trước ngực nàng nói, “Ai bảo Nghiên nhi lâu như vậy mới quay trở về, nhiều năm qua như vậy, có thể thế nào nữa a “.

“Ừm. “.

Quần gia lẳng lẳng nhìn hai người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, mãi sau một lúc lâu mới có phản ứng lại đây, vội vàng hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi!”

“Miễn, gần đây có xảy ra chuyện gì hay không?” Thương Diễm Túc tùy ý hỏi, về mặt bình thân, nhưng thật ra đã bót đi vài phần lạnh lùng.

Quần gia sâu sắc cảm nhận được điểm biến hóa này ở Vương gia, không khỏi đem tầm mắt chuyển đến trên người Vương phi đang đứng bên cạnh, chỉ sợ cũng chỉ có Vương phi mới có thể khiến cho Vương gia giống như một người bình thường mà thôi

“Bẩm Vương gia, Cẩn Vương gia thường xuyên đến hỏi Vương gia đã trở về hay chưa, hơn nữa cũng đang tìm tung tích của Vương gia, mặt khác, Như quý phi nương nương truyền chỉ, nói nếu người trở về thì xin lập tức tiến cung, nếu như thuận tiện, thì mang theo cả Vương phi đi cùng, a, còn có cả tiểu vương gia”.

Hắn quay đầu lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên một cái, trong lúc đó hai người đều là kinh ngạc cùng khó hiểu. Lãnh Thanh Nghiên nhìn quần gia, hỏi: “Quý phi nương nương có nói, gọi chúng ta tiến cung, là có chuyện gì hay không?”

“Bẩm Vương phi, quý phi nương nương không có nói thêm gì nữa “.

Tạm thời bỏ qua chuyện này, Thương Diễm Túc ngược lại hỏi: “Hôm nay, trong kinh thành có xảy ra việc gì quan trọng hay không?”

Suy tư một chút, kính cẩn nghe sau đó hỏi đáp: “Bẩm Vương gia, sáng sớm hôm nay, từ trong Lỗ Vương phủ truyền ra là Lỗ vương sủng phi bị giết, còn về phần là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Vương gia thứ tội, nô tài không rõ ràng lắm”.

“Mộc Thiên Dao bị giết?”

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên nhanh chóng trao đổi ánh mắt với nhau, kết quả này quả là nằm ngoài dự đoán của bọn họ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà bọn họ không biết hay sao?

Mà ngay sau đó, từ bên ngoài đã truyền đến thanh âm gấp gáp của Thương Diễm Hách: “Thất ca, nghe nói huynh đã trở lại, như vậy thật là quá tốt đi, ta còn tưởng rằng huynh cùng thất tẩu bỏ trốn đâu!”

Lời còn chưa dứt, thì người cũng đã xuất hiện ở phía trong đại sảnh, thể nhưng trên tay còn mang theo một tiểu tử, nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên cũng xuất hiện ngay tại đây, không khỏi sững sờ một chút, về mặt kinh hi, dường như là sắp nhào lên đến nơi vậy, “Thất tẩu, tẩu thật sự không chết?”

Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười gật đầu, sau đó tầm mắt cũng chuyển đến trên người tiểu tử đang nằm trong tay Thương Diễm Hách kia, khẽ nhíu mày, hỏi: “Cửu đệ, đây là có chuyện gì?”

Thương Diễm Hách nhấc tay đưa tiểu tử kia vài cái, cười nói: “A là như vậy, đệ vừa đi đến cửa thì thấy tiểu tử này thực kiêu ngạo đang đứng ở nơi đó, bốn vương chủ động đi qua nói chuyện với nó thế nhưng nó thật là không biết tốt xấu gì cả, cho nên đệ liền xách nó mang vào, chuẩn bị lát nữa sẽ mang về Vương phủ mà hào hào dạy dỗ a!”

Mặc dù bị Thương Diễm Hách xách trong tay, nhưng tiểu tử kia cũng là không khóc không nháo, chỉ tròn tròn mắt, thờ phỉ phỉ nhìn chăm chăm hai người đang bình yên ngồi trên ghế kia.

Quần gia đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, vô cùng đồng cảm liếc mắt nhìn Thương Diễm Hách một cái, sau đó đột nhiên hướng về phía tiểu tử kia cung kính nói: “Lão nô tham kiến tiểu vương gia!”

Trên mặt Thương Diễm Hách vẫn tươi cười sáng lạn, chỉ là có chút cứng ngắc, chớp chớp mắt nhìn hai người đang cười nguy hiểm ngồi ở phía trên kia, sau đó cứng ngắc quay đầu nhìn về phía quần gia đang hành lễ kia, hỏi: “Quần gia, người đang hành lễ với ai a?”

Cũng không có đợi quần gia trả lời, Thương Diễm Hách bỗng nhảy dựng lên, đưa tay đem tiểu tử kia kéo về trước mặt, trừng to mắt còn thật sự nghiêm túc cẩn thận nhìn nó, khoe miệng nhẹ nhàng mà run rẩy vài cái.

“Tiểu... Tiểu vương gia? Chẳng lẽ, tiểu tử này là cháu cậu bốn vương?”

Tiểu tử kia lạnh lùng nhìn hắn, lạnh lùng quay đầu đi hừ lạnh, nói: “Bản mỹ nam cũng không có thúc thúc ngốc như ngươi vậy!”

Tiểu tử này vì sao lại đáng đánh đòn như vậy? Đây là suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Thương Diễm Hách, sau đó vẻ mặt đột nhiên tươi cười, nhẹ nhàng đặt hân xuống đất, đưa tay giúp nó sửa sang lại quần áo trên người có chút hỗn độn, cười tủm tỉm nói: “Thật không hổ là cháu của bốn vương a, quả nhiên là có bản chất để mê đảo ngàn vạn nữ tử”.

Tiểu tử kia khinh thường liếc nhìn hân một cái, sau đó liền xoay người, trực tiếp hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên mà chạy đến, ủy khuất cong cong cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Mẹ, người không cần cục cựa sao?”

Đột nhiên từ bên cạnh một bàn tay đưa ra, liền ôm nó qua đó, ngay sau đó nó liền rơi vào một cái ôm to lớn ấm áp, từ đỉnh đầu truyền đến thanh âm của phụ thân: “Lại đây con, phụ thân ôm một cái”.

Trên mặt tiểu tử kia nhất thời lộ ra thần sắc không vui, sau đó lại giống như bạch tuộc bám dính lấy người của phụ thân, cười tủm tỉm nói: “Phụ thân, ngày hôm qua người cùng mẹ đi làm gì a? Vì sao lại bỏ cục cựa một mình a?”

“A, bởi vì chuyện này không thích hợp để tiểu hài tử đi cùng, cho nên đành phải để cục cựa ở lại nhà thôi”.

“A?” Tiểu tử kia nheo lại ánh mắt, một bộ biểu tình hoàn toàn không tin, sau đó lại hỏi tiếp, “Vậy vì sao sau khi làm xong chuyện, hai người lại không tới tìm con?”

“Mọi việc cũng chỉ vừa mới xong đâu, chính là đang muốn đi tìm cục cựa, kết quả cục cựa cũng lại tự mình xuất hiện ở nơi này rồi”.

Lãnh Thanh Nghiên mặt cười ửng đỏ, đưa tay nheo bên hông hân một chút, thẹn thùng trừng mắt liếc nhìn hân một cái. Thương Diễm Túc cũng không có cảnh giác chút nào, tận tình chà đạp con báo bối, thần sắc chính là vui vẻ cùng thỏa mãn vô cùng.

Thương Diễm Hách có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn thất ca trước mắt này mà hân chưa bao giờ thấy qua, tầm mắt cũng chuyển đến trên người Lãnh Thanh Nghiên, nhìn bóng dáng so với bốn năm trước lại càng thêm động lòng người hơn, thần sắc có chút phức tạp, lại lập tức thư thái, trên mặt không khỏi hiện lên thiết tình tươi cười, có thể nhìn thấy thất ca tươi cười trở lại, lại có thể thấy nàng sống vui vẻ như vậy, là tốt rồi.

“Đừng rồi, cừu đệ, đệ có biết quý phi nương nương gọi chúng ta tiến cung là có chuyện gì hay không?” Không hề để ý tới hai cha con đang nháo thành một đoàn kia, Lãnh Thanh Nghiên quay đầu nhìn về phía Thương Diễm Hách hỏi.

Sửng sốt một chút, nói: “Như di? Đệ không biết a. Có lẽ cũng không có chuyện gì quan trọng đâu, có khả năng là muốn nhìn thấy tẩu thôi, còn có con của hai người nữa”.

“A”

“Đừng rồi thất tẩu, nếu như hai người tiến cung, thuận tiện ghé thăm Hoàng Tổ mẫu đi, người cũng đã nhiều lần nhắc tới hai người a”.

“Tiến cung?” Tiểu tử kia từ trong lòng phụ thân nhô ra cái đầu nhỏ, ánh mắt mong chờ nhìn mẹ, sau đó ánh mắt cong cong, cười đáng yêu như kẻ trộm, nói, “Mẹ, chúng ta khi nào thì đi hoàng cung? Cục cựa thật muốn đến xem a!”

Thương Diễm Hách nhìn tiểu tử kia đến mức thất thần, tiểu gia hỏa này, làm sao lại có thể đáng yêu như vậy? Sau đó hỏi: “Tiểu tử kia tên gọi là gì?”

“Không nói cho người!” Tiểu tử kia dường như đối với chuyện hân vừa xách nó vào đây vẫn còn cực kì để trong lòng.

Thương Diễm Túc đem tiểu tử kia xoay người sang chỗ khác, cúi đầu cẩn thận nhìn nó, nói: “Đừng a, cục cựa, phụ thân cũng chưa có biết tên con là gì a!”

“Ô ô, phụ thân một chút cũng không quan tâm người ta!”

“Ách, vậy hiện tại nói cho phụ thân biết cũng đâu có muộn!”

“Hừ!”

Có điều, Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách cũng đưa mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên, không để ý tới tiểu tử kia đang kháng nghị.

Lãnh Thanh Nghiên cười khẽ một chút, nói: “Thương Tuyệt Thế cùng Lãnh Vô Song, các người tự chọn một cái đi”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: Hỏa thiêu long bào

Bên trong Hoa Dung cung, đôi mắt tiểu tử kia chuyển động quay tròn, từ khi tiến cung cho tới tận bây giờ, ánh mắt của nó vốn không có đến nửa khắc rảnh rỗi.

Như quý phi lẳng lẳng nhìn tiểu tử đang đứng trước mặt nàng kia, thậm chí không hề có chút nao núng nào, tiểu tử kia ngược lại không để nàng vào mắt nhìn khắp nơi, về mặt hứng thú. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng giống Thương Diễm Túc kia, trong mắt càng nổi lên nồng đậm cảm giác yêu thích.

Thập Nhất công chúa cũng không có chịu ngồi yên, ngồi an ổn không đến một khắc cũng đã liền đứng lên vọt đến trước mặt tiểu tử kia, cười hi hi nói: “Tiểu chất nhi, mau gọi cô”.

Ánh mắt tiểu tử kia rốt cục chuyển đến trên người Thương Ngọc Linh, nhẹ nhàng chớp chớp, sau đó quay đầu lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, thấy mẹ gạt đầu, nó mới kêu lên một tiếng trong vạt: “Có!”

Ánh mắt Thương Ngọc Linh cũng như sắp nổi lên sao, lờ lờ tỏa sáng nhìn tiểu tử kia, đột nhiên đưa tay đem nó ôm vào trong ngực, hung hăng hôn lên mặt nó vài cái, sau đó về mặt hưởng thụ cọ cọ lên mặt nó.

“Ưm ưm, tiểu chất nhi thật là ngoan thật là đáng yêu nha, về sau cháu đi theo ta đi, cháu yên tâm, cô nhất định sẽ thương người a!”

Tiểu tử kia dùng sức đem mặt Thập Nhất công chúa đẩy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn khấn trương đến mức nhăn nhó lại, cong cong cái miệng nhỏ nhắn bắt năn nói: “Cô người đề ép mặt của ta như vậy, sau này sẽ không còn đẹp trai nữa”.

“Phốc thị!”

Như quý phi nhin không được khê cười một tiếng, đưa tay hướng về phía Thương Ngọc Linh vẫy vẫy, nói: “Linh nhi, đem tiểu bảo bối ôm lại đây”.

“Dạ”.

Tiếp được tiểu tử kia từ trong tay Thương Ngọc Linh, cẩn thận đánh giá, không ngừng mà gạt đầu, nói: “Thật không hổ là con của Túc nhi cùng Thanh Nghiên, bản cung cũng chưa có từng gặp qua một tiểu hài tử thông minh như vậy a”.

Chớp ánh mắt, nhìn Như quý phi, hỏi: “Người là ai?”

“Ta a? Cháu có thể gọi ta là bà nội!”

“Gi?” Tiểu tử kia đột nhiên mở to hai mắt nhìn, về mặt kinh hãi nhìn Như quý phi, bộ dáng đáng yêu như vậy khiến cho Thương Ngọc Linh đứng ở bên cạnh tay một trận ngứa ngáy, nhin không được muốn đưa tay véo má nó một cái.

Linh hoạt tránh khỏi ma trảo của Thương Ngọc Linh, tiểu tử kia lại tiếp tục nhìn Như quý phi, hai mắt sáng lên, nói: “Bà nội thật xinh đẹp nha, vừa rồi người ta còn tưởng người cũng là cô a!”

Lời này khiến cho Như quý phi tâm như nở hoa, nhin không được hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó một cái, nói: “Tiểu tử này thật sự là đáng yêu, bà nội thật là luyến tiếc để người đi nha!”

“Ai? Đây không được”.

“Vì sao không được? Chẳng lẽ bà nội có thể ăn thịt người hay sao?”

Ai nha, đương nhiên là vì cục cưng muốn ở cùng một chỗ với mẹ nha, chẳng qua hình như lời này cũng không thể nói ra được, trông mắt vừa chuyển, lập tức nghĩ đến một cái cớ, nói: “Bởi vì phụ thân nói, một lát nữa con sẽ đi gặp Thái Hậu nương nương!”

Dường như hưởng ứng với lời nói của tiểu tử kia, một thái giám từ bên ngoài đi vào, hướng về phía những người trong điện thi lễ, sau đó nói: “Nương nương, Thọ Dương cung Phúc công công cầu kiến”.

“A? Mau mời”.

Rất nhanh, một lão thái giám dường như không còn đi nổi nữa đi vào trong cung, hướng về phía Như quý phi hành lễ nói: “Lão nô tham kiến quý phi nương nương”.

“Phúc công công mau mau miễn lễ, không biết Phúc công công tự mình đến đây, là có gì chuyện quan trọng?”

“Bẩm nương nương, là Thái hậu nương nương phái nô tài đến đây, thỉnh Lạc Vương gia cùng cả nhà đến đó một chuyến”.

Sửng sốt một chút, sau đó nhẹ giọng nói: “Làm phiền Phúc công công, chúng ta cũng đang muốn đến thỉnh an mẫu hậu, thật là làm phiền Phúc công công đến đây một chuyến rồi”.

“Quý phi nương nương thương tiếc lão nô, có thể giúp Thái Hậu nương nương truyền lời, cũng chứng minh rằng lão nô còn có chỗ dùng. Thái Hậu nương nương, cũng đã rất nóng vội muốn nhìn thấy tiểu Vương gia rồi”.

Tiểu tử kia từ trong lòng Như quý phi nhảy xuống đất “Oạch “ một cái, rất nhanh đã chạy đến bên người Lãnh Thanh Nghiên, nắm lấy tay mẹ, ngắt đầu

nhìn nàng, hỏi: “Mẹ, chúng ta đi gặp Thái Hậu nương nương sao?”

“Đứng”.

“VẬY, Thái Hậu nương trong lời của mẹ, con phải kêu người là gì nha?”

“Bà cố”.

Trên đường đi về phía Thọ Dương cung, tiểu tử kia từ chối bất luận kẻ nào ôm nó đi đường, ánh mắt chuyển động không ngừng, khi không còn chạy đi xung quanh xem xét, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy hoàng cung, cho nên trong lòng hiếu kì cũng rất mãnh liệt.

Chợt thấy Phúc công công như là sắp ngã sắp xuống mặt đất vậy, chớp chớp ánh mắt, sau đó đột nhiên chạy đến trước mặt hắn, kéo lấy cánh tay của hắn, nói: “Lão gia gia, ta giúp người đi đường, nếu không người sẽ ngã sắp xuống đường đó”.

Phúc công công sững sốt một chút, thời điểm thấy rõ nó là ai, vẻ mặt sợ hãi, vội vàng nói: “Ài u, tiểu vương gia, ngài đây là hại chết nô tài a “.

Nói xong cũng liền quỳ xuống, tiểu tử kia giống như bị hoảng sợ, lảng lảng nhìn hắn, Lân Thanh Nghiên thấy Phúc công công quỳ xuống nên vội vàng nâng hắn đứng lên, nói: “Công công thỉnh mau đứng lên, tiểu vương gia cũng không có ý tứ gì khác, công công không cần để ý là được rồi”.

“Lão nô tuân mệnh”.

Mất thấy Phúc công công lại như muốn quỳ xuống, Lân Thanh Nghiên đành phải đỡ lấy hắn, nói: “Công công, Thái Hậu nương nương vẫn còn đang chờ đâu”.

Nói như thế, Phúc công công mới không tiếp tục muốn quỳ xuống nữa, khom mình hành lễ, sau đó tiếp tục hướng về phía Thọ Dương cung mà đi.

Tiểu tử kia đột nhiên cũng không còn có hứng trí đi xem xét xung quanh nữa, ôm lấy chân của nàng, ngẩng đầu nhìn nàng nói: “Mẹ, bế”.

Xoay người ôm con vào lòng, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Cúi đầu xoắn xoắn tay vào nhau, khẽ cau cái miệng nhỏ nhắn, dường như có chút ủy khuất, cũng có chút vô tình, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, có phải cục cưng làm sai chuyện gì hay không?”

“Vì sao con hỏi như vậy?”

“Nếu không phải, vậy sao vị lão gia gia kia lại quỳ xuống trước mặt con, hình như rất là sợ hãi, con, thật sự chỉ là thấy bộ dáng như sắp ngã sắp xuống của lão gia gia, cho nên muốn đến đỡ hắn đi một đoạn mà thôi nha “.

Hơi hoảng hốt một chút, sau đó lập tức hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó một cái, nói: “Cục cưng làm rất tốt, một chút sai cũng đều không có. Chẳng qua dựa theo quy củ nơi này, vị lão gia gia kia là nô tài, mà con là tiểu vương gia, là chủ tử, chỉ có hắn là phải đến hầu hạ con, nếu không sẽ coi như là vi phạm quy củ nơi này, như vậy cũng sẽ bị trừng phạt”.

“A? Vì sao nha? Vị lão gia gia kia già như vậy, còn phải hầu hạ con sao?” Tiểu tử kia hiển nhiên là đối với chuyện này là cực kì khó hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sắp nhăn lại thành một đoàn.

Thương Diễm Túc đi ở bên cạnh, lặng yên nghe đối thoại của hai người, khóe miệng hiện lên mỉm cười, không tự giác khẽ ôm lấy vòng eo nhỏ của Lân Thanh Nghiên, quay đầu nhìn tiểu tử kia, nói: “Cục cưng con cũng có thể nghĩ như thế này, đây là công việc của hắn, cho nên, hắn phải phải làm như vậy”.

Nháy nháy ánh mắt, gật gật đầu chỗ hiểu chỗ không, sau đó đột nhiên bỏ nhào vào trong lòng Thương Diễm Túc, rất nhanh cũng đã nằm trên bờ vai của hắn, cả người đều bám vào trên đó, cọ cọ vài cái, cười tùm tùm nói: “Phụ thân, ôm chặt a! Ách, thật chặt.. “.

Dường như vừa tiến vào trong Thọ Dương cung trong nháy mắt, tiểu tử kia cũng đã bị Thái Hậu nương nương chiếm lấy, không có biện pháp, thật sự là bởi vì tiểu tử kia rất đáng yêu, muốn cho người ta chán ghét cũng khó a!

“A đúng rồi, tiểu bảo bối tên gọi là gì a?”

Tiểu tử kia chớp chớp ánh mắt, sau đó cong lên ánh mắt cười tùm tùm nói: “Tuyệt Thế thiên hạ!”

“Ách?”

“Hừ hừ”. Tiểu tử kia ánh mắt híp lại, cười đến đáng yêu giống như mèo con vậy, nói, “Mẹ nói, con có hai cái tên, một tên là Thương Tuyệt Thế, một tên là Lân Vô Song, cho nên con gọi là Tuyệt Thế Vô Song”.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm của thái giám, sau đó cũng thấy Thương Lang Hoàng đang đi từ bên ngoài vào, còn chưa có đến nơi cũng đã nghe thấy tiếng nói của nó: “Ha ha, Tuyệt Thế Vô Song, hay cho một Tuyệt Thế Vô Song!”

Vừa tiến vào bên trong Thọ Dương cung, liền hướng về phía Thái Hậu khom người hành lễ: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!”

Sau đó tầm mắt của hắn cũng liền dán dính trên người tiểu tử kia, trong mắt một mảnh tỏa sáng, hoàn toàn không để ý đến những người bên cạnh đang hành lễ với hắn.

Tiểu tử kia cũng quay đầu lại nhìn hắn, hướng về phía hắn lộ ra một nụ cười siêu cấp vô địch vũ trụ dễ thương của cục cưng, khiến cho Thương Lang Hoàng liền bước nhanh lên phía trước, ôm lấy hắn từ trong lòng của Thái Hậu nung nung, cười nói: “Tôn nhi ngoan, mau gọi gia gia!”

“Gia gia!” Tiểu tử kia dường như không hề do dự chút nào, liền gọi lên một tiếng thanh thúy.

Thương Lang Hoàng long nhan cực kì vui sướng, ôm lấy nó ngồi xuống bên cạnh Thái Hậu. Những người này, dường như đều dễ dàng tiếp nhận chuyện Lân Thanh Nghiên còn sống là thực, hơn nữa đột nhiên có thêm một tiểu tử như vậy cũng không có ai hoài nghi, đại khái có lẽ là do tiểu tử kia có bộ dáng quá giống với Thương Diễm Túc đi?Khiến cho người ta dù có muốn hoài nghi, cũng không thể tìm thấy lí do.

Sau khi Thương Lang Hoàng xuất hiện, Thương Diễm Túc sắc mặt có chút khó coi, năm đó nếu không phải hắn bức bách như vậy, hắn cùng Nghiên nhi sao phải chia lìa đến bốn năm chứ? Hiện tại, trong Vương phủ còn có một nữ nhân không chịu đi, bởi vì sự tồn tại của nữ nhân kia, mà hiện tại Nghiên nhi không có muốn quay về Vương phủ.

Còn nói cái gì, hai người bọn họ tạm thời chỉ có thể coi như là yêu đương vụng trộm, nàng cũng không phải là Vương phi của hắn. Điều này thực sự là khiến cho hắn muốn phát điên, nàng không phải Vương phi của hắn, vậy Vương phi của hắn chạy đi nơi nào?

Thương Lang Hoàng sau khi tiến vào bên trong Thọ Dương cung cũng vẫn luôn chú ý đến Thương Diễm Túc, thấy sắc mặt trở nên khó coi của hắn, trong lòng không khỏi thương cảm, chẳng lẽ, vết rách giữa hắn và Túc nhi, thật sự không thể lấp đầy hay sao?

Như quý phi nhìn Thương Lang Hoàng, lại quay đầu nhìn Thương Diễm Túc, khẽ thở dài, sau đó lại đem lực chú ý đặt trên người tiểu tử kia, bởi vì giờ phút này tiểu tử kia đang có ý đồ muốn lấy viên ngọc thạch xanh biếc trên Long bào của Thương Lang Hoàng xuống.

“Tôn nhi ngoan, con đang làm cái gì vậy?” Thương Lang Hoàng cũng không có ngăn cản động tác của nó, chỉ là có chút tò mò nhìn nó, không rõ vì sao nó lại đối với khối bảo thạch trên Long bào này cảm thấy hứng thú

Tiểu tử kia ngay cả đầu cũng không có nâng lên một chút, hai mắt lờ lờ tỏa sáng, tận tình kéo viên bảo thạch màu xanh biếc không có một chút tạp chất nào kia, nói: “Không có muốn làm gì a, chính là nhìn thứ này có cảm giác thực là đáng giá đâu, cho nên không nhịn được tay có chút ngứa ngáy”.

Lân Thanh Nghiên khẽ vuốt vuốt cái trán, đưa nhỏ chết bầm này!

Thương Lang Hoàng nghe vậy sững sờ một chút, lập tức cười nói: “Những sợi tơ này chính là thiên tâm ti, đao kiếm cũng không mảy may gì cả, cháu làm sao có thể đem nó lấy xuống được đây?”

Khẽ nhú mày, động tác trên tay cũng ngừng lại, bộ dáng nhìn chăm chăm bảo thạch kia của hắn thật đáng yêu làm sao, Thương Lang Hoàng long nhan vui mừng, không khỏi nói: “Hôm nay nếu con có thể cắt đứt thiên tâm ti này, trẫm cũng liền đem bảo thạch đưa cho con!”

Nghe vậy hai mắt tiểu tử kia sáng ngời, mà bên trong Thọ Dương cung cũng vang lên một trận thanh âm hút không khí, ngay cả Thương Diễm Túc cũng không nhịn được mà quay đầu lại nhìn, mày cũng nhíu chặt lại.

“Cục cưng, bảo thạch này không cần, chờ sau khi trở về, phụ thân sẽ đưa con nhiều thứ tốt hơn”.

“Ái? Vì sao?”

Trên mặt Thương Lang Hoàng đột nhiên xuất hiện nụ cười ý vị thâm trường, nói: “Bởi vì đây là vật truyền qua các thời đại hoàng đế, giống như vòng tay huyết ngọc từ vòng vàng trên tay mẫu thân con chính là tín vật của Hoàng Hậu truyền qua các đời”.

Tiểu tử kia chớp chớp ánh mắt, không phải là hiểu hết những lời kia cho lắm, nhưng hắn cũng hiểu được trên tay mẹ có thứ gì đó mà chỉ có Hoàng hậu nung nung mới được có, vậy thì hắn cũng phải đem bảo thạch mà chỉ có Hoàng Thượng mới có lấy về trong tay mới được đâu?

Lời nói của Thương Lang Hoàng thực ra khiến cho Lân Thanh Nghiên có chút sững sờ, lập tức nhận ra điều gì đó, liền vội vàng đứng lên, thi lễ nói: “Phụ hoàng thứ tội.. “.

“Tốt lắm!” Thương Lang Hoàng cũng không có để cho nàng đem chuyện nói ra, đưa tay ngăn cản nàng sau đó lại quay đầu lại nhìn tôn nhi trong lòng, cười nói: “Tôn nhi ngoan, bây giờ cháu còn muốn bảo thạch này hay không?”

Thương Diễm Túc rốt cục nhìn không được mà đứng lên, lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Đủ rồi, người cũng không cần tiếp tục uống phí tâm cơ! Cục cưng, trở về, không cần đến bảo thạch kia!”

Tiểu tử kia nhìn bên này, lại quay nhìn bên kia, nghiêng đầu về mặt khó hiểu. Tầm mắt mọi người bên trong Thọ Dương cung đều đặt trên người nó, dĩ nhiên đa số trong mắt đều mang theo thần sắc mong chờ, ngay cả Thái Hậu cũng không ngoại lệ.

Chính là vào thời điểm Thương Diễm Túc nhìn không được mà muốn tiến lên ôm tiểu tử kia về, tiểu tử kia lại đột nhiên nói: “Nhưng, nếu, về sau cái

người làm hoàng đế kia, lại muốn mẹ làm hoàng hậu, thì làm sao bây giờ?”

Lời này thành công khiến cho Thương Diễm Túc dừng cước bộ, tay Lãnh Thanh Nghiên không tự chủ mà nắm lấy cổ tay trái, cảm nhận được độ ấm của vòng tay, nhưng lại cũng không thể lấy xuống được

Lúc trước vào thời điểm Thương Diễm Túc đeo vòng tay này lên cho nàng, chỉ có một suy nghĩ duy nhất là không để cho nàng lấy xuống khỏi tay được, lại không có suy nghĩ gì thâm sâu cho lắm, hiện tại lại nghe tiểu tử kia nói như vậy, tất cả mọi người trong cung không khỏi đem tầm mắt chuyển đến trên người Thương Diễm Túc.

Tiểu tử kia nghiêng nghiêng đầu, khó hiểu nhìn sắc mặt khó coi của phụ thân, còn có bộ dáng không được vui vẻ cho lắm của mẫu thân, làm sao vậy? Chẳng lẽ nó đã nói cái gì sai hay sao?

Ừm, mặc kệ những chuyện này đi, trước tiên đem bảo thạch này lấy đến tay rồi nói sau, bán đi khẳng định cũng sẽ rất có giá trị đâu!

Trong mắt Thương Lang Hoàng có một tia thương cảm lướt qua cực kì nhanh, sau đó cười nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Chẳng lẽ trẫm muốn đưa vật gì đó cho ai còn cần qua sự đồng ý của người hay sao? Dù sao, cũng không phải trẫm đem nó tặng cho người!”

Thương Diễm Túc chau mày, lạnh lùng nhìn Thương Lang Hoàng, hẳn đương nhiên biết hẳn làm như vậy là có mục đích gì, nhưng thứ này cũng không phải là đưa cho hắn, hắn cũng đâu có tư cách quản Hoàng Thượng đem thứ này nọ đi cho ai được đâu?

Tầm mắt Lãnh Thanh Nghiên cũng dừng lại nơi cặp mắt đang sáng lên của nhi tử, lại nhìn lại không khí khẩn trương giữa Thương Diễm Túc cùng Thương Lang Hoàng, đột nhiên khẽ thở dài, đưa tay kéo nhẹ ống tay áo của Thương Diễm Túc, nhẹ giọng nói: “Túc, quên đi”.

“Nghiên nhi?”

Đưa tay trái ra trước mặt của hắn, nhắc tay áo ra lộ ra vòng tay trên đó, thần sắc âm trầm nói: “Không thể lấy xuống được”.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, mười ngón đan xen, sau đó cũng không có nói gì thêm nữa, chỉ là lôi kéo nàng ngồi xuống dưới.

Thương Lang Hoàng ánh mắt híp lại, cúi đầu nhìn tiểu tử trong lòng kia, chỉ thấy nó đang phồng má không biết là đang suy nghĩ cái gì, thích thú hỏi: “Nghĩ ra được chưa? Làm thế nào mới có thể đem thiên tâm ti này cắt đứt, sau đó mới lấy được khỏi bảo thạch này?”

Lắc lắc đầu, nói: “Quần áo này hình như rất đắt tiền đâu, con sợ mình làm hỏng người sẽ bắt con đền. Con thật sự rất nghèo đâu, đền không nổi thì làm sao bây giờ?”

Ngạc nhiên, sau đó lập tức cười lớn nói: “Yên tâm, chỉ là một bộ quần áo mà thôi, trẫm làm sao có thể lại bắt tôn nhi ngoan của trẫm phải đền đâu?”

“Thật sự làm hỏng cũng không phải đền?”

“Không cần đền!”

Ngay tại thời điểm trong lòng Lãnh Thanh Nghiên nổi lên dự cảm không tốt, tiểu tử kia lại cười sáng lạn, ngay sau đó từ trong lòng lấy ra một cây châm lửa, trong lúc Thương Lang Hoàng còn đang kinh ngạc mà không có phản ứng gì, “Vù vù”

Thổi thổi vài cái đốt lên một ngọn lửa, sau đó liền hướng về phía long bào kia mà buông xuống.

Quần áo vải vóc vốn rất dễ thiêu đốt, tuy rằng chỉ là một ngọn lửa nhỏ như vậy, nhưng long bào trên người Thương Lang Hoàng vẫn bị thiêu đốt thành công.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, long bào kia rất nhanh cũng đã bị đốt thành một lỗ lớn, hơn nữa còn đang không ngừng hướng về từ phía lan rộng ra, Thương Lang Hoàng ra sức dập tắt ngọn lửa kia, tuy rằng cũng không mấy may khiến hắn bị thương, nhưng long bào lại bị tổn hại như vậy khiến hắn nhìn qua có chút chật vật.

Mà giờ phút này, tiểu tử châm lửa trên người hoàng đế kia, trên tay cũng đang cầm lấy bảo thạch, hắc hắc cười không ngừng.

“Gia gia, thiên tâm ti đao kiếm chém không đứt, nhưng lại sợ hòa”.

Bên trong Thọ Dương cung một mảnh yên tĩnh, sau đó tất nhiên Thái Hậu nương nương là người đầu tiên có phản ứng, vỗ tay cười to, một tay ôm lấy tiểu tử đang ngồi dưới đất kia ôm vào trong lòng, thật sự là yêu thích vô cùng.

Tầng tôn bảo bối này, thật đúng là thông minh cực kỳ, thế nhưng lại có thể nghĩ ra được một biện pháp như vậy, không biết vì sao thế nhưng nó lại biết thiên tâm ti sợ hòa? Dù sao, nó hình như cũng chỉ mới ba tuổi rưỡi, bình thường những đứa nhỏ như nó thì cũng chỉ biết trốn ở trong lòng mẹ làm nũng đâu.

Như quý phi cũng che miệng cười khẽ, Thương Diễm Hách cùng Thương Ngọc Linh không dám cười quá lớn tiếng, mà thái giám hay cung nữ bên trong Thọ Dương cung cũng chỉ dám cúi đầu, nhin cười cơ hồ như sắp nội thương.

Thương Lang hoàng khoe miệng run rẩy vài cái, cúi đầu nhìn long bào trước ngực bị cháy một mảng có chút chật vật, ngẩng đầu nhìn về phía Tiết công

công bên cạnh nói: “Còn không mau đi mang một bộ quần áo đến đây cho tắm?”

“A, dạ!” Tiết công công giống như chạy trốn lao ra khỏi Thọ Dương cung, vừa ra khỏi cửa cung, ầm ầm truyền đến tiếng cười cố gắng đè ép của hắn, sắc mặt Thương Lang Hoàng không khỏi khó coi vài phần, hiếm thấy trên mặt xuất hiện chút đỏ ửng nhẹ nhàng.

Lãnh Thanh Nghiên trừng mắt liếc tiểu tử kia một cái, sau đó đứng lên hướng về phía Thương Lang Hoàng nhận tội nói: “Phụ hoàng thứ tội, Tuyệt Thế còn nhỏ không hiểu chuyện, khiến Hoàng Thượng khó chịu”.

Phát phát tay, nói: “Không có việc gì, lúc trước trẫm cũng đã nói rõ cùng nó, tất nhiên cũng sẽ không trách tội nó!”

Không nhịn được mà liếc nhìn Lãnh Thanh Nghiên thêm vài lần, có thể dạy dỗ ra một đứa con thông minh như vậy, Lãnh Thanh Nghiên làm mẫu thân như vậy thực khiến cho hắn nhìn nàng với cặp mắt khác xưa hơn.

Đương nhiên, hắn một chút cũng không phủ nhận tôn nhi trời sinh thông minh lanh lợi, nhưng nếu không được dạy dỗ thật tốt, thì cho dù có thông minh đến mấy cũng không hữu dụng, huống chi, tiểu tử kia vẫn còn rất nhỏ đâu!

Đột nhiên khẽ nhíu mày, nhìn về phía Thương Diễm Túc dường như chưa từng lộ ra tươi cười khi ở trước mặt hắn, giờ phút này tuy rằng hắn cười thực là yếu ớt, nhưng đột cong nơi khóe miệng cũng chứng minh tâm tình hắn hiện giờ rất tốt.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Thương Diễm Túc ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, khóe miệng khẽ nhếch, sau đó quay mặt nhìn đi nơi khác.

Trong mắt không khỏi phát ra ánh hào quang, nhưng hắn cũng không có tỏ vẻ gì nhiều lắm, chỉ tiếp tục ngồi xuống, xoay người sang chỗ khác tỉnh tề nhìn tiểu tử đang ngồi trong lòng Thái Hậu, nói: “Tôn nhi ngoan, vì sao con lại mang theo vật nguy hiểm như vậy a?”

Nghe thấy thanh âm của Thương Lang Hoàng, dường như là theo bản năng, tiểu tử kia lấy tốc độ nhanh nhất cầm chặt bảo ngọc xanh biếc giấu vào trong lòng, hành vi đáng yêu kia lại chọc cho Thái Hậu một trận tươi cười, nhẹ vỗ về nó trong ngực, nói: “Yên tâm đi, Hoàng gia gia con đã đáp ứng là sẽ tặng cho con, cũng sẽ không có đòi lại của con đâu”.

Nghe vậy mới thoáng yên tâm được một chút, quay đầu lại nhìn Thương Lang Hoàng tươi cười ngọt ngào, nói: “Không nguy hiểm a, cái kia chính là dụng cụ cơ bản”.

Đưa tay chỉ chỉ lỗ thủng ở trước ngực, nói: “Cháu xem, quần áo cũng đều bị cháu làm cháy hỏng rồi, cháu nói xem nên làm thế nào bây giờ!”

“Ai? Không thể nào? Vừa rồi gia gia nói có hỏng cũng không có bắt con đền cơ mà?”

“Nhưng con đã lấy được một khối bảo thạch lớn như vậy, chẳng lẽ ngay cả một bộ quần áo thôi mà cũng tiếc đền cho gia gia như vậy hay sao?”

Tiểu tử kia nghe vậy liên tục lắc đầu, nói: “A, con thực sự rất nghèo a, con không có tiền!”

Thái Hậu nương nương lại bị chọc cho nở nụ cười, cười nhìn nó nói: “Con chính là tiểu Vương gia nha, như thế nào lại không có tiền?”

“Ai nói tiểu vương gia liền nhất định có tiền? Đây cũng chỉ là do mọi người gọi như vậy mà thôi, chẳng lẽ mỗi người kêu con một tiếng tiểu Vương gia thì con liền có một lượng bạc a?”

A, đứa nhỏ tham tiền này!

Nói tới đây, tiểu tử kia dường như cực kỳ ủy khuất liếc mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên một cái, cái miệng nhỏ nhắn cong cong lên, nói: “Hàng tháng mẹ cũng chỉ cho con có mười lượng bạc, người ta cũng không đủ dùng đâu!”

Lãnh Thanh Nghiên khẽ vuốt cái trán, a, đứa nhỏ chết bầm này, lớn lên nhất định chính là một cái phá gia chi tử, còn nhỏ như vậy mà mười lượng bạc một tháng lại không đủ dùng.

Dựa theo giá hàng thời đại này, Lãnh Thanh Nghiên đơn giản tính toán một chút, một lượng bạc chính là bằng một ngàn đồng tiền, cũng tương đương với một ngàn đồng tiền ở kiếp trước, nó chỉ là một tiểu hài tử ba tuổi một tháng được một vạn đồng tiền mà còn kêu không có đủ dùng, lời này thật sự là không biết xấu hổ mà nói ra khỏi miệng a!

Nhưng sau khi nghe những lời này của tiểu tử kia, Thái Hậu đột nhiên xoay người đến cung nữ bên cạnh nói: “Đi lấy một ngàn lượng bạc ra, không thể để cho tăng tôn bảo bối của ai gia chịu khổ được”.

“Dạ”.

“Hoàng tổ mẫu?” Lãnh Thanh Nghiên kinh ngạc nhìn Thái Hậu, nhưng mà Thái Hậu cũng liền trực tiếp vẫy vẫy tay, ngay cả nhìn cũng không liếc nàng một cái

Rất nhanh mang ra một tập ngân phiếu đi đến trước mặt tiểu tử kia, cung kính nói: “Tiểu vương gia, đây là Thái Hậu nương nương ban cho ngài”.

Tiểu tử kia đưa tay ra nhận lấy, sau đó nhảy xuống khỏi lòng Thái Hậu, hấp tấp chạy tới trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, đem ngân phiếu nhét vào trong tay nàng, cười tủm tỉm nói: “Mẹ, người giúp con cất giấu nha, tính thêm lợi tức nha!”

Xoay người nhìn Thương Diễm Túc, cười một nụ cười gian trá, nói: “Phụ thân, vừa rồi người nói sẽ cho con rất nhiều bảo thạch, phiền toái người đem những bảo thạch đó đổi ra thành bạc, sau đó giao cho mẹ, để mẹ giúp con cất giấu nha”. Lại quay đầu lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, tiếp tục nói, “Cũng tính thêm lợi tức nha!”

“Phốc!”

Thương Diễm Hách nhìn không được đem toàn bộ trà trong miệng phun ra, ngẩng đầu trừng to mắt về mặt không dám tin nhìn tiểu tử kia, nói: “Tiểu tử, sao ta lại có cảm giác như ngươi có rất nhiều bạc a? Thế nhưng lại còn muốn tính lợi tức?”

Tiểu tử kia lập tức lắc đầu, liên tục nói: “Không có không có, cháu rất nghèo nha, hàng tháng cứ đến cuối tháng cũng không có đủ bạc để dùng, thúc thúc ... “

“Làm sao?”

Tiểu tử kia không nói, chỉ chớp chớp đôi mắt thật to, về mặt chờ mong nhìn hấn.

“Ba” một tiếng đem chiếc phiến mở ra, nhẹ nhàng đưa đưa đầu về mặt giống như không để ý gì tới tiểu tử kia, quay đầu nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ.

Như quý phi quay đầu sang bên cạnh, nhìn cung nữ đứng đó, nói: “Vây ngươi cũng quay trở về, cũng chuẩn bị chút bạc, ban cho tiểu Vương gia đi”.

“Dạ, nương nương”.

Tiểu tử kia lỗ tai vừa động đã đem những lời này nghe vào, nhất thời mặt mày hớn hớn, loạng choạng chạy đến trước mặt Như quý phi, ngồi lên trên đùi của nàng, “Bep” một tiếng hung hăng hôn lên mặt nàng một cái, “Cám ơn bà nội xinh đẹp”.

Lãnh Thanh Nghiên cũng đã hoàn toàn hết chỗ nói rồi, chính là tận lực đem cả người giấu vào trong lòng Thương Diễm Túc.

“Nghiên nhi, làm sao vậy?”

Đơn giản là khóc thét một tiếng, nói: “Ta sao lại có thể sinh ra một đứa con như vậy a? Thật khiến ta xấu hổ ra ngoài gặp người ta”.

Nghe vậy nhìn không được cười khẽ vài tiếng, hai người mười ngón tay đan vào nhau, hỏi: “Trước kia cục cưng có phải cũng thường xuyên cướp đoạt tiền tài như vậy hay không?”

“Đâu chỉ có như vậy, mà còn càng vô sỉ hơn nữa chẳng không thấy đâu”.

Khẽ nhú đôi mày, thế nhưng lại có chút chờ mong nhìn thấy con “vô sỉ” cướp đoạt tiền tài, cũng không khỏi có chút tò mò, hỏi: “Nếu nói như vậy, cục cưng hẳn là có rất nhiều bạc được cất ở nơi nào đi?”

“Ừ, cũng không phải nhiều lắm, đại khái mấy chục vạn lượng bạc đi”.

“.. “Trong mắt Thương Diễm Túc cũng nổi lên tia nhìn quái dị, mấy chục vạn lượng đối với bọn họ mà nói quả thật không phải là nhiều, nhưng vấn đề là tiểu tử kia hình như cũng chỉ mới có ba tuổi rưỡi đi? Cho dù bắt đầu cướp đoạt từ khi sinh ra cho đến nay, tốc độ này, cái này cũng thật sự là có điểm kinh hãi thế tục.

Nhưng mà, Nghiên nhi thế nhưng lại nói như thế không phải là nhiều, khoe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười khó hiểu, đối với cuộc sống trong tương lai, hẳn thật là vô cùng chờ mong nha.

Thái Hậu nương nương thật sự là luyện tiếu tử kia ra, liền kéo hấn vào trong lòng ôm, trong ngôn hành cử chỉ không chút nào che dấu sự yêu thích với tiểu tăng tòn này, trong đó cũng có nguyên nhân là Thương Diễm Túc, nhưng cũng bởi vì tiểu tử kia thực sự khiến cho người ta thực là yêu thích đâu.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm! Lỗ Vương gia giá lâm!”

Đột nhiên từ bên ngoài truyền vào âm thanh thông báo của thái giám, ngay sau đó là Trữ hoàng hậu cùng Lỗ vương Thương Diễm Trác từ bên ngoài đi vào, hướng về phía Thái Hậu cung kính hành lễ nói: “Thịnh an mẫu hậu (Hoàng Tổ mẫu)! Tham kiến Hoàng Thượng (phụ hoàng)!”

“Đứng lên đi”.

“Tạ mẫu hậu (Hoàng Tổ mẫu)!”

Bởi vì sự xuất hiện của hai người này, không khí bên trong Thọ Dương cung cũng trở nên nặng nề hơn, Thái Hậu lại giống như người không liên quan, cười nói: “Tốt lắm, các ngươi cũng đừng đứng nữa, ngồi xuống bên cạnh đi”.

“Tạ mẫu hậu!”

Hai người liền đi đến bên cạnh ngồi xuống. Thái Hậu cũng đưa tay về phía tiểu hài tử khoảng bốn năm tuổi đi cùng hai người kia đến khẽ vậy, nói: “Thụy nhi, đến đây cho bà cố xem một chút nào”.

Đây chính là con của Thương Diễm Trác, Thương Kỳ Thụy, bộ dạng phần điều ngọc mài, thông minh lanh lợi, ba tuổi đã biết chữ, bốn tuổi có thể viết thơ, quả thật là thông minh hơn người, ngay cả Thái Hậu không hề vừa lòng với Trữ hoàng hậu cho lắm, nhưng đối với tầng tôn này lại cũng thực là yêu thích.

Thương Kỳ Thụy đi tới bên người Thái Hậu, ánh mắt cũng tò mò đánh giá tiểu tử kia, tiểu tử kia cũng tò mò đánh giá lại nó.

Thấy vậy, Thái Hậu cười cười với Thương Kỳ Thụy nói: “Thụy nhi, đây là con của thất hoàng thúc, cũng chính là đệ đệ của con”.

Nó quay đầu lại nhìn tiểu tử kia, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, thì tiểu tử kia cũng đã mở miệng trước, nói: “Bà cố, con biết hần là ai nha, có điều hần so với ta không suất bằng!”

“Phốc!”

Lần này là Thập Nhất công chúa Thương Ngọc Linh, đem một chút nước trà còn dính bên miệng lau khô, ngẩng đầu lên nhìn tiểu tử kia buồn cười, nói: “Đâu có người nào giống như ngươi nói chính mình như vậy a?”

“Nhưng người ta nói đều là thật a!”

Tiểu tử kia vẻ mặt vô tội, mà Trữ hoàng hậu cũng đột nhiên cười nhạo một tiếng, nói: “Nếu nói về diện mạo, Thụy nhi nhà ta cũng chính là nhân trung long phượng, hơn nữa, nếu như chỉ có bộ dáng đẹp mặt mà thôi, thì cũng chỉ vô dụng thôi”. Nói xong, bà ta còn liếc mắt mang theo thâm ý nhìn Lãnh Thanh Nghiên một cái

Câu nói của tiểu tử kia hoàn toàn là không hề suy nghĩ mà thốt ra, ai bảo mọi người vẫn luôn vây quanh nó khiến cho hần luôn tự kỷ về sắc đẹp của mình đâu?

Ngay bản thân nó cũng không nghĩ là sẽ bị người ta nói thành như vậy, không khỏi có chút ngây ngời, khẽ chớp ánh mắt, nhìn ánh mắt khinh thường của Trữ hoàng hậu, trong lòng khó chịu thực không thoải mái, cong cong cái miệng nhỏ nhắn, hỏi: “Ngươi là ai?”

“Ngươi.. “. Trữ hoàng hậu nhất thời bực bội, nhưng lại không thể cùng một tiểu hài tử như vậy so đo được

“Người là Hoàng Tổ mẫu của ta, đương kim Hoàng hậu nương nương”. Thương Kỳ Thụy đứng ở bên cạnh nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn tiểu tử kia có một chút cao ngạo trong đó.

Tiểu tử kia khẽ nhú mày, hỏi: “Hoàng hậu nương nương rất lợi hại sao?”

“Đương nhiên, Hoàng hậu nương nương chính là quốc gia chi mẫu!”

Trong vô thức Thương Kỳ Thụy tỏ ra kiêu ngạo khiến cho tiểu tử kia cực kì không thoải mái, chớp chớp mắt, tiếp tục hỏi: “So với bà cố còn lợi hại hơn sao?”

“Đương nhiên... Ách, không đúng, bà cố nhưng Thái Hậu nương nương!”

Thương Diễm Trác trong mắt xuất hiện một tia tinh quang, sắc mặt Trữ hoàng hậu lại càng khó nhìn vài phần, không biết đây chỉ là trùng hợp hay là nó cố ý nói như vậy.

“Tuyệt Thế, không được vô lễ!”

Dưới tình huống như vậy, cho dù Lãnh Thanh Nghiên có vì tiểu bảo bối mà phản kích muốn vỗ tay vui mừng, thì nàng cũng không thể không lên tiếng ngăn cản. Nhưng Thái hậu nương nương cũng chỉ cười ha hả nói: “Thanh Nghiên a, nơi này không có người ngoài, không sao cả”.

“Tạ hoàng tổ mẫu không trách tội”.

Trữ hoàng hậu lạnh lùng nhìn Lãnh Thanh Nghiên, trên mặt mang theo ôn hòa tươi cười, nói: “Mấy năm nay đều là do Thanh Nghiên một mình nuôi con nhỏ, thật là vất vả cho ngươi rồi”.

“Tạ hoàng hậu nương nương quan tâm”.

“Sao có thể không quan tâm chứ? Đây chính là con của hoàng thất, cũng không biết năm đó ngươi làm thế nào mà giấu được tất cả mọi người, thậm chí ngay cả Lạc vương cũng cho rằng ngươi đã chết chứ?”

Thương Diễm Trác đưa tay ra, kéo nàng ngồi xuống ghế, lạnh lùng nói: “Việc này không cần Hoàng hậu nương nương phải lao tâm khổ tứ”.

Khẽ nhú mày, vẻ mặt không được vui, nói: “Lạc vương nói như vậy là sai rồi, đây không phải chỉ là chuyện của Lạc Vương phủ nha, con cháu hoàng thất, liên quan đến huyết thống của hoàng thất. Người đời đều biết Lạc Vương phi đã tạ thế bốn năm trước, vậy mà hiện tại lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa...”.

Nói xong, ánh mắt không có hảo ý chuyển đến trên người tiểu tử kia, lúc này, không khí bên trong Thọ Dương cung như đóng băng lại, trong mắt Lãnh Thanh Nghiên hiện lên ánh nhìn rét lạnh.

Thật ra nàng cũng đã sớm chuẩn bị tốt nếu người khác hoài nghi, nhưng nàng không có muốn để cho tiểu bảo bối phải đối mặt

Cảm nhận được trên người Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên phát ra hàn khí, Thương Diễm Túc nắm chặt bàn tay nàng, cho nàng một ánh mắt an tâm, sau đó tầm mắt cũng chuyển đến trên người Trữ hoàng hậu, nói: “Chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương cho rằng, người so với bốn vương còn rõ ràng hơn, đây rốt cuộc có phải con của bốn vương không hay sao?”

“Lạc vương nói quá lời, bản cung cũng không có nói bất kể cái gì”.

Sắc mặt Thương Lang Hoàng càng khó coi, nhìn Trữ hoàng hậu tức giận quát: “Hoàng hậu, người hơi quá đáng rồi!”

“Hoàng Thượng thứ tội, nhưng việc này liên quan đến huyết thống của hoàng thất, mong rằng Hoàng Thượng trăm ngàn không thể không coi trọng được!”

Thái Hậu cũng không vui nhíu mày, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu tử kia khẩn trương đến mức nhăn nhó lại cả rồi, không khỏi một trận đau lòng, nói: “Ai gia cũng là nhìn không ra, thân phận của Tuyệt Thế có cái gì khả nghi nha”.

“Mẫu hậu. “.

Thái Hậu ngay cả nhìn cũng không liếc nàng một cái, đưa tay nhẹ vỗ về khuôn mặt của tiểu tử kia, tình tứ đánh giá, sau đó tràn đầy từ ái tươi cười, nói: “Đây rõ ràng chính là bộ dáng trước đây của Túc nhi a!”

Hoàng hậu còn không nguyện ý dừng lại, Thương Diễm Trắc từ phía sau lại đột nhiên đứng lên, hướng về phía nàng nói: “Mẫu hậu, đây quả thật là do người quá nhạy cảm rồi, nhi thần cũng cảm thấy đây chính là huyết mạch của thất hoàng đệ không có gì đáng hoài nghi cả. Hơn nữa, chuyện tình của bốn năm trước, nói không chừng cũng chỉ là chuyện hai vợ chồng thất hoàng đệ giận dữ nhau mà thôi, mẫu hậu đâu cần phải quá mức chú ý như vậy đâu?”

Ngay cả con mình cũng đã nói như vậy, Trữ hoàng hậu dù sao cũng không phải người ngu, có thâm ý khác liếc mắt nhìn tiểu tử kia một cái, sau đó lại quay về ghế của mình ngồi xuống, nói: “Nếu Trắc nhi cũng đã nói như vậy, có lẽ là bản cung đã làm điều thừa thãi rồi”.

“Mẫu hậu thứ tội”.

Lãnh Thanh Nghiên không khỏi đem tầm mắt chuyển đến trên người Thương Diễm Trắc, đối với vị Vương gia chưa bao giờ gặp mặt này, trong mắt tình quang lóe ra.

Việc này tựa hồ dễ dàng như vậy mà lắng xuống, mà ngay sau đó, tiểu tử kia đột nhiên nhảy xuống khỏi lòng Thái Hậu, chạy đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên rồi leo lên đùi nàng, hai tay ôm lấy cổ nàng rồi úp khuôn mặt nhỏ nhắn vào vai nàng.

“Cục cưng?”

Tiểu tử kia không để ý tới, chỉ cố chấp nằm trên vai mẹ, cũng không có lên tiếng, trong lúc nhất thời, mọi người bên trong Thọ Dương cung tâm đều tê rần.

Lãnh Thanh Nghiên cực kì đau lòng, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Trữ hoàng hậu, chết tiệt, thế nhưng khiến con bảo bối của nàng thương tâm! Đưa tay vỗ vỗ lưng nó, ôn nhu khuyên giải an ủi nói: “Cục cưng, mọi người đều đang nhìn con đó, chúng ta không cùng những người đó chấp nhặt, được không?”

Trữ hoàng hậu đột nhiên rùng mình một cái, theo bản năng liền đưa mắt nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, trực tiếp nhìn vào đôi mắt lạnh lùng kia, trong lòng một trận phát lạnh.

Lãnh Thanh Nghiên dù sao không phải nữ tử bình thường, bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, có thể nói là từ trong những người chết mà đứng lên, bình thường cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà một khi làm cho nàng tức giận, thì cái loại khí chết chóc trên người nàng phát ra, người bình thường căn bản không thể can được.

Tiểu tử kia vẫn ghé nằm trên vai mẹ như cũ, chỉ vịn vào người vài cái, hừ hừ vài tiếng.

Trong thanh âm kia, mang theo một chút ghen ghét, tuy rằng rất nhẹ, nhưng Lãnh Thanh Nghiên vẫn có thể sâu sắc nghe thấy, không khỏi càng đau lòng, đột nhiên hồi hận hôm nay đã dẫn nó tiến cung.

Nhìn sắc mặt càng ngày càng trở nên lạnh như băng của Lãnh Thanh Nghiên, Thương Diễm Túc đưa tay bế tiểu tử kia từ trong lòng nàng ra, tiểu tử kia trong phút chốc giương nanh múa vuốt, mãi cho đến khi bị phụ thân ôm vào trong lòng mới an tĩnh lại, quá trình này, từ đầu tới cuối không có phát ra tiếng động nào

Thương Lang Hoàng cùng Thái hậu đều mang theo ánh mắt trách cứ về phía Trữ hoàng hậu, mà ở phía sau, Thương Kỳ Thụy vẫn luôn đứng bên cạnh Thái Hậu đột nhiên nói: “Người tức giận cái gì? Người vốn chính là cái đã loại!”

Bên trong Thọ Dương cung đột nhiên một mảnh yên tĩnh, tiểu tử kia cũng từ trong lòng phụ thân ngẩng đầu lên, hai mắt hồng hồng nhìn chằm chằm

Thương Kỳ Thụy, lớn tiếng nói: “Không được vũ nhục mẹ ta!”

Lãnh Thanh Nghiên đáy lòng run lên, a, bảo bối, mẹ không có việc gì, chỉ cần con không có việc gì là tốt rồi.

Thương Kỳ Thụy thực khinh thường nhìn nó một cái, nói: “Người vốn chính là đã loại, căn bản không phải là con của thất hoàng thúc!”

Gầm nhẹ một tiếng, tiểu tử kia đột nhiên vọt về phía Thương Kỳ Thụy, tất cả mọi người còn chưa kịp có phản ứng gì cả thì nó cũng đã đầy ngả hẳn xuống mặt đất, vung lên nắm đấm nhỏ về phía khuôn mặt đang tràn đầy sợ hãi của Thương Kỳ Thụy.

Nắm đấm nhỏ vừa vung lên, không khí chung quanh cũng liên như bị bóp méo vậy, có thể thấy được trong nắm đấm này có ẩn chứa một cỗ lực đạo lớn, nếu như thật sự bị nó đánh trúng, chỉ sợ Thương Kỳ Thụy không chết thì cũng sẽ trầy da.

Thương Diễm Trác đồng tử một trận co rút nhanh, không chút do dự liền vọt lên về phía trước.

Nhưng ngay khi hần sắp nhảy đến nơi, một bóng dáng cũng đã xuất hiện trước hần đem tiểu tử kia ôm vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, cục cưng”. Nàng không nên dẫn nó tiến cung.

Nắm tay nhỏ của tiểu tử kia cũng không khỏi giảm bớt phân nửa lực đạo, cũng trật phương hướng, nhưng vẫn đánh cho Thương Kỳ Thụy đang bị nó đè trên mặt đất kia cả mũi cùng miệng máu tươi chảy ròng ròng, “Oa” một tiếng, đau khóc thành tiếng.

Tất cả mọi sự việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, đợi đến khi Lãnh Thanh Nghiên ôm tiểu tử kia lui lại phía sau mấy bước, mọi người bên trong Thọ Dương cung mới có phản ứng lại, tất cả đều không khỏi đem tầm mắt kinh ngạc hướng về phía tiểu tử kia.

Mà Thương Diễm Trác cũng nâng khuôn mặt đầy máu tươi, cực kì thâm cảm của Thương Kỳ Thụy lên, ngẩng đầu cảm tức nhìn tiểu tử kia đang nằm trong lòng Lãnh Thanh Nghiên, tiểu tử kia một chút cũng không chịu nhường.

Lãnh Thanh Nghiên thoáng nghiêng người đem ánh mắt của Thương Diễm Trác hướng về phía tiểu bảo bối ngăn cản, lạnh lùng nhìn hần, nói: “Người tốt nhất đừng có nhìn con ta như vậy, vừa rồi nếu không phải nó thủ hạ lưu tình, con người cũng đã chết rồi”.

Tuy rằng Lãnh Thanh Nghiên cũng không có muốn bảo bối nhìn thấy những chuyện tàn nhẫn, nhưng những người bên người nó đều là những người đi ra từ cõi chết, cho dù bình thường bọn họ vẫn biểu hiện như bình thường, nhưng dưới sự dạy dỗ của bọn họ, tiểu tử kia thân thủ cũng vô cùng sắc bén, nếu như chọc cho nó nổi giận, nó sẽ trực tiếp bộc lộ ra bộ mặt tàn khốc.

Kỳ thật thân thủ của nó trước mặt bọn Lãnh Thanh Nghiên vẫn rất là kém cỏi, nhưng vấn đề là, hiện tại đối mặt với nó là Thương Kỳ Thụy, một tiểu tử so với nó cũng chỉ lớn hơn có một tuổi mà thôi.

Lời nói của Lãnh Thanh Nghiên cũng khiến cho ánh mắt của Thương Diễm Trác một trận co rút nhanh, tất nhiên hần cũng có thể nhận ra, nếu như một quyền vừa rồi của tiểu tử kia thực sự dừng ở trên người con hần, chuyện mà Lãnh Thanh Nghiên nói cũng không phải không thể xảy ra.

Hoàng hậu kinh hô một tiếng bỏ nhào đến trước mặt Thương Kỳ Thụy, nhìn khuôn mặt đầy máu tươi của nó, đau lòng đến mức như sắp nhào lên giết tiểu tử kia, liên tục kinh hô: “Mau tìm Thái y, nhanh đi tìm Thái y đến!”

Đem Thương Kỳ Thụy đặt lên trên giường, Thương Kỳ Thụy vẫn luôn khóc ròng, lại càng khiến cho máu tươi chảy đầy mặt, làm cho bộ dạng của nó nhìn qua lại càng thêm thâm cảm.

Tiểu tử kia gắt gao ôm lấy cổ mẹ, nhìn về phía Thương Kỳ Thụy không ngừng kêu khóc, đột nhiên lạnh lùng nói: “Thật đúng là một kẻ nhát gan, mới bị thương nhẹ như vậy mà đã khóc ròng lên như sắp chết đến nơi vậy!”

Trữ hoàng hậu nghe vậy đột nhiên xoay người, về mặt hung ác nhìn tiểu tử kia, hướng về phía nó nhào tới, khuôn mặt vằn vện lớn tiếng quát: “Tiểu tạp chủng, người nói cái gì?”

“Người nói ai là tiểu tạp chủng?”

Thương Diễm Trác thanh âm như quý mị vang lên, lạnh lùng nhìn Trữ hoàng hậu đang lao tới, Trữ hoàng hậu đột nhiên cảm giác như cả người chìm trong hầm băng, đáy lòng không khỏi sinh ra mãnh liệt hận ý.

Mà ngay sau đó, Thái y cũng vội vội vàng vàng chạy đến, cẩn thận xem xét thương thế của Thương Kỳ Thụy, chỉ lát sau mới nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy hành lễ nói: “Tiểu vương gia chỉ là hai bên gò má bị trầy xước một chút, cái mũi cũng chỉ là bị khê đánh, cũng không có gì đáng lo ngại”.

Trữ hoàng hậu nghe vậy nhưng không có tin, hỏi: “Nếu vậy tại sao lại chảy nhiều máu vậy? Người xem, cả khuôn mặt đều toàn là máu a!”

Tiểu tử kia giống như lại khôi phục lại như thường, khinh thường liếc mắt nhìn Thương Kỳ Thụy, hừ lạnh hai tiếng, nói: “Chẳng qua là do hần khóc làm nhòa ra thôi, sao người so với tiểu hải tử còn nhát gan hơn vậy?”

“Người..”.

“Được rồi, Hoàng Hậu người lại cùng với một tiểu hải tử so đo như vậy hay sao?” Thái Hậu trách cứ nhìn Trữ hoàng hậu, sau đó quay đầu lại nhìn tiểu tử kia, nói, “Tuyệt Thế, vừa rồi là do cháu không đứng rồi nha, sao lại có thể động thủ đánh người như vậy chứ? Còn không mau xin lỗi ca ca đi?”

Tiểu tử kia ôm chặt lấy cổ của mẹ, càng thêm dính vào trong lòng mẹ, quật cường nhìn Thái Hậu, nói: “Không, cháu không có làm sai!”

“Tuyệt Thế!”

Tiểu tử kia dứt khoát đem khuôn mặt nhỏ nhắn giấu trên vai mẹ, bất chấp lời nói của Thái hậu, muốn nó xin lỗi, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, nó lại không có làm sai.

Không khỏi đem tầm mắt chuyển đến trên người Thương Diễm Túc, Thương Diễm Túc khẽ nhủ mày, sau đó cung kính nói: “Hoàng Tổ mẫu, nếu như người thực sự cảm thấy là Tuyệt Thế đã làm sai, vậy tôn nhi cũng xin thay Tuyệt Thế xin lỗi.”

Nghe vậy khiến nàng sững sốt một chút, nhìn ánh mắt khiêm nhường lại sắc bén của Thương Diễm Túc, lại nhìn bóng dáng quật cường của tiểu tử kia, còn có biểu tình bình tĩnh lại lạnh nhạt của Lãnh Thanh Nghiên, khẽ thở dài, xoay người nhìn Thương Kỳ Thụy.

Tất cả mọi người hầu như đều vây quanh bên người Thương Kỳ Thụy, cả nhà Thương Diễm Túc ba người lại quay lại ghế ngồi của mình, đối với tiếng động nhộn nháo bên kia lại làm như không thấy, tiểu tử kia cũng khẽ xoay người qua, sợ hãi nhìn mẹ, hỏi: “Mẹ, có phải con đã làm sai chuyện gì hay không?”

Sững sốt một chút, lập tức cười hỏi ngược lại: “Không phải vừa rồi con nói không có làm sai chuyện gì hay sao?”

Nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, gật đầu nói: “Đúng, con cảm thấy mình không có làm gì sai a, nhưng mẹ, người cho rằng thế nào? Con có làm sai gì hay không?”

Nhìn ánh mắt tràn ngập chờ mong lại khản trương của bảo bối, Lãnh Thanh Nghiên trong lòng trở nên ảm áp, không khỏi càng ôm chặt nó vào lòng, nhẹ giọng nói: “Không có làm sai, cục cưng khiến cho mẹ thật là cảm động nha”.

Lúc này ánh mắt của tiểu tử kia tỏa sáng, càng thêm ôm chặt mẹ, khuôn mặt hai người cùng kề sát một chỗ, cọ a cọ, khanh khách cười nói: “Mẹ là tốt nhất, cục cưng yêu mẹ nhất!”

Thương Diễm Túc mỉm cười nhìn hai người bên cạnh, đưa tay kéo bọn họ vào trong lòng, tiểu tử kia cũng không chút nào khách khí vươn tay đem nửa người bám vào người phụ thân, một nhà ba người hoàn toàn không thêm để ý đến tình huống xung quang, cục kì vui vẻ hòa thuận.

“Mẹ, đưa Ban Ban vào trong Kinh thành được không?”

Hơi do dự một chút, sau đó gật đầu nói: “Được, qua vài ngày nữa mẹ sẽ cho người mang Ban Ban tới”.

“Ban Ban?”

Thương Diễm Túc khó hiểu, tiểu tử kia thần bí cười, nói: “Ban Ban chính là do cục cưng nhặt được nha, hiện tại cục cưng chính là chủ nhân của nó, chờ đến khi nó được mang vào kinh thành, nếu như có người còn dám khi dễ cục cưng, cục cưng sẽ bảo Ban Ban cắn hất!”

Thời điểm nói tới đây, tiểu tử kia còn thực xấu xa quay đầu lại, hướng về phía Thương Kỳ Thụy vẫn đang nằm trên giường nước nở mỉm cười một chút, “Đinh” một tiếng sắc bén từ hai hàm răng của nó phát ra.

Thương Kỳ Thụy không khỏi khóc lớn tiếng một chút, chộc cho con giận của Trữ hoàng hậu càng tăng lên, nhưng lại sợ hãi Thương Diễm Túc.

Thương Diễm Trác đem con ôm vào trong ngực an ủi, trong mắt hàn quang hiện lên, tiểu tạp chủng chết tiệt kia, dám một chút cũng không để hấn vào mặt, ngay tại trước mặt hấn lại dám đá thương con hấn, hấn nhất định khiến cho nó trả giá đắt vì hành vi hôm nay!

Dường như cảm nhận được điều gì đó, tầm mắt Lãnh Thanh Nghiên cũng đảo qua chung quanh Thương Kỳ Thụy, đôi mi thanh tú không thể không nhíu một chút, trong mắt hàn quang lóe ra.

Thương Kỳ Thụy rốt cục thì cũng im lặng lại, trốn ở trong lòng Thương Diễm Túc không dám rời ra, nhìn về phía tiểu tử kia trong ánh mắt có một tia oán độc.

Bên trong Thọ Dương cung cũng đã khôi phục lại như thường, từ lúc thái y điều trị thương thế cho Thương Kỳ Thụy thì Tiết công công cũng đã trở về, Thương Lang Hoàng cũng đang muốn thay ra bộ y phục đã bị đốt một cái lỗ hồng trên người.

Trữ hoàng hậu lẳng lặng nhìn Thương Lang Hoàng, vừa rồi vẫn liên tục đặt sự chú ý trên người tôn nhi, hiện tại nhìn lại, có cảm giác như thấy thiếu thiếu cái gì, nhưng lại không thể nào mà tìm ra.

“Hoàng Thượng, quần cáo của người là có chuyện gì xảy ra? Làm sao mà lại có thể..”.

Như quý phi nhẹ nhàng chiếc chén trong tay xuống, từ nãy đến giờ nàng vẫn luôn im lặng giờ đây lại đột nhiên mở miệng, khẽ cười nói: “Hoàng hậu tỷ tỷ đến tận bây giờ mới phát hiện ra hay sao?”

“Tất nhiên khi vừa vào cung đã phát hiện, chẳng qua..”.

“Chẳng qua tỷ tỷ vẫn vội vàng đôi phó với một tiểu hài tử, đúng không?”

“Người.. “.

Như quý phi không để ý đến ánh mắt giết người của Trữ hoàng hậu, nàng biết, Trữ hoàng hậu đối với việc nàng vẫn vững vàng ngồi ở vị trí quý phi nhiều năm qua, sớm cũng đã coi như kẻ thù nhiều năm.

Hoi nghiêng người liếc mắt nhìn Thương Diễm Túc một cái, sau đó tiếp tục cùng hoàng hậu dây dưa, nói: “Tỷ tỷ có chuyện gì cứ nói đừng ngại, không cần ngại ở trong lòng, vạn nhất ngại đến hồng người, muội muội sẽ có nghiệp chướng nặng nề”.

Như quý phi chính là muốn đem lực chú ý của Trữ hoàng hậu trên người Hoàng Thượng rời đi, cho dù chỉ có thể là tạm thời, ít nhất cũng có thể khiến cho tiểu tử kia an toàn một chút.

Nhưng ngay sau đó, từ trong lòng tiểu tử kia đột nhiên rơi ra một vật gì đó, vừa rơi xuống đất cũng liền phát ra một tiếng vang rất nhỏ, cũng liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người qua.

Như quý phi khẽ vuốt vuốt cái trán, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên cả hai người đều sững sốt một chút, vội vàng đem tầm mắt chuyển đến trên người tiểu tử kia, cũng liền thấy tiểu tử kia nhanh chóng sờ soạng trong người, sau đó xoay người nhặt lấy bảo thạch vừa rơi xuống đất giấu vào trong lòng.

“Mẹ, cái túi bị thủng một lỗ”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: Gặp mặt tình địch

Thời điểm Thương Diễm Túc đem tiểu tử kia ôm lại trong lòng, Trữ hoàng hậu cũng đột nhiên đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm tiểu tử kia, sau đó xoay người nhìn về phía Thương Lang hoàng, hoặc là chính xác hơn là nhìn về phía trước ngực hắn.

Đồng tử một trận co rút nhanh, bất chấp có thất lễ hay không, tiến lên hai bước nhìn chăm chăm Thương Lang Hoàng hỏi: “Hoàng Thượng, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ ngài muốn đem Bích Nhân Long Tinh..”.

Thương Lang Hoàng có vẻ không vui nhú mày, nói: “Như thế nào? Trẫm muốn đem vật gì đó của trẫm đưa cho ai, còn cần phải qua sự đồng ý của Hoàng hậu hay sao?”

“Thần thiếp không dám, nhưng Bích Nhân Long Tinh kia dù sao cũng không phải là thường vật, Hoàng Thượng trăm ngàn lần không thể tùy ý tặng người được a!”

“Điều này tất nhiên tự trẫm biết, cũng không có cần Hoàng Hậu phải nhắc nhở!”

“Hoàng Thượng, Bích Nhân Long Tinh kia chính là truyền vật từ các đời hoàng đế, hiện tại người lại đem nó giao cho một tiểu hài tử, thật sự là không có thể thông, mong rằng Hoàng Thượng thu hồi!”

“Làm càn!” Thương Lang Hoàng dùng sức vỗ xuống bàn, đột nhiên đứng lên, ánh mắt híp lại nhìn trong mắt ả ả gió lốc.

Nhưng mà lần này, Trữ hoàng hậu lại không chút nào úy kỵ, kiên trì nói: “Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc, ngài sao lại có thể đem một vật quan trọng như vậy giao cho một tiểu hài tử đâu chứ? Nếu nó thích, bảo thạch trong cung cũng không ít, cứ để cho nó tự lựa chọn đi”.

Hừ lạnh một tiếng, nói: “Quân vô hí ngôn, nếu như đã đưa ra, sao lại có thể thu hồi lại chứ?”

“Nhưng vạn nhất một tiểu hài tử như nó, không cẩn thận lại làm mất, như vậy thì có thể làm sao được? Hoàng Thượng, việc này liên quan đến xã tắc, thỉnh Hoàng Thượng thu hồi bảo thạch!”

“Nếu như sợ nó làm mất, vậy thì để cho cha mẹ nó thay nó bảo quản đi”.

Nghe vậy, Trữ hoàng hậu lại càng thêm kinh hãi, đây chẳng khác nào là đem Bích Nhân Long Tinh Giao cho Thương Diễm Túc hay sao?

Không được, nàng tuyệt đối sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra được!

Đương nhiên, đến bây giờ nàng vẫn không có biết trên tay Lãnh Thanh Nghiên có huyết ngọc tơ vòng vàng, nếu như không phải vì chiếc vòng tay này,

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên nhất định cũng sẽ ngăn cản con lấy khối bảo thạch đó.

“Hoàng Thượng.. “.

Cười lạnh một tiếng, hơi trào phúng nhìn nàng, nói: “Ngươi cho rằng trẫm không biết ngươi đang suy nghĩ cái gì sao? Ý trẫm đã quyết, ngươi không cần phải nhiều lời nữa!”

Thương Lang Hoàng vừa nói xong, Trữ hoàng hậu ngược lại đột nhiên lại trở nên bình tĩnh, chậm rãi quỳ xuống trước mặt Thương Lang Hoàng, nói: “Thịnh Hoàng Thượng làm chủ, từ nhỏ Trắc nhi đã đọc nhiều thi thơ, chuyên cần tập võ công, những năm gần đây cũng không hề lười biếng, ở trong triều được bá quan thừa nhận. Nhưng lại không biết ở trong mắt Hoàng Thượng, nó rốt cuộc là kém Lạc vương ở điểm nào? Khiến cho Hoàng Thượng từ trước tới nay vẫn luôn thiên vị Lạc vương, chẳng lẽ Trắc nhi không phải là con ngài hay sao?”

“Cảm ơn! Ngươi hiện tại, còn có nửa điểm bộ dáng của một Hoàng Hậu hay sao? Còn không mau đứng lên!”

“Thần thiếp không phục! Nếu như hôm nay Hoàng Thượng không thể cho thần thiếp một lời giải thích thỏa đáng, thần thiếp sẽ quỳ tại đây không dậy!”

“Ngươi.. “.

Thương Diễm Trắc chậm rãi đi tới bên người Hoàng Hậu, cũng không có nói điều gì, chỉ là quỳ gối xuống sắc mặt Thương Lang Hoàng càng thêm khó coi, cảm tức nhìn hai người đang quỳ trước mặt, trầm giọng nói: “Các ngươi đây là đang uy hiếp trẫm?”

“Nhi thần không dám, chỉ là hy vọng phụ hoàng có thể chỉ cho nhi thần biết, rốt cuộc là nhi thần có chỗ nào không được tốt, phụ hoàng nói ra, nhi thần nhất định sẽ sửa lại!”

Thương Lang Hoàng da mặt giật giật vài cái, lạnh lùng nhìn Thương Diễm Trắc, mà lúc này đây, Thái Hậu đột nhiên mở miệng nhẹ giọng nói: “Được rồi, các ngươi làm vậy thì còn ra thế thống gì nữa? Nếu như để cho người ngoài biết được, không chừng còn chê cười các ngươi đâu! Trước hết đều mau đứng dậy đi, tuy rằng Bích Nhân Long Tinh là thừa vật của các hoàng đế truyền lại, nhưng chân chính truyền thừa vật vẫn là ngọc tỷ, bảo thạch kia cũng là vì là của hoàng đế đời thứ nhất, sau lại truyền cho hoàng đế đời thứ hai, mới truyền cho tới tận bây giờ, nhưng thật ra cũng không có văn bản quy định rõ ràng là truyền thừa vật của hoàng đế a!”

“Mẫu hậu.. “.

“Được rồi, ai gia biết ngươi muốn nói cái gì, hoàng hậu ngươi chỉ cần biết rằng, chân chính truyền ngôi là dựa vào ngọc tỷ, chỉ cần hoàng đế không đem ngọc tỷ giao cho người nào, vậy có nghĩa là hân vẫn chưa đem ngôi vị giao cho ai. Về phần bảo thạch kia, vừa rồi cũng là do tiểu tử kia nhìn thấy thích, Hoàng Thượng yêu thương tôn nhi, cho nên liền đưa cho nó, chẳng lẽ ngươi muốn Hoàng Thượng trở thành kẻ không giữ lời với tôn nhi trong lần đầu tiên gặp mặt hay sao?”

“Con dâu không dám!”

Mím cười gật gật đầu, nói: “Như vậy là tốt, cũng đừng quỳ nữa, mau đứng lên đi. Trắc nhi ngươi cũng thật là, ngươi như thế nào, làm được những gì, phụ hoàng ngươi tất nhiên là để ở trong mắt, nhớ ở trong lòng, ngươi sao lại có thể hỏi như vậy, không phải khiến cho phụ hoàng ngươi khó xử hay sao?”

“Hoàng Tổ mẫu thứ tội, phụ hoàng thứ tội, nhi thần biết sai rồi”.

“Tốt lắm, đều đứng lên đi”.

“Tạ mẫu hậu (Hoàng Tổ mẫu)!”

Có cung nữ thái giám vội vàng chạy đến, nâng hai người từ trên mặt đất đứng lên, chuyện tình có thể khiến cho cả Thương Lang quốc ầm ĩ lên, vậy mà chỉ nhờ hai ba câu nói của Thái hậu như vậy mà lắng xuống, có điều cũng không có ai sẽ thật sự cho rằng, Trữ hoàng hậu cùng Lỗ vương sẽ cứ như vậy mà quên đi chuyện này.

Về phần sau này có như thế nào, thì đó cũng là chuyện của sau này, ít nhất hiện tại, mọi người đều tâm bình khí hòa, cho dù có không cam lòng, cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng thôi.

Tiểu tử kia nằm trong lòng phụ thân, tay nhỏ bé bị mẹ nắm lấy, nhìn Trữ hoàng hậu cùng Thương Diễm Trắc, lực đạo trên tay Lãnh Thanh Nghiên không khỏi lớn hơn vài phần.

“Mẹ?”

Thương Diễm Túc vươn một bàn tay đến, nắm lấy bàn tay của Lãnh Thanh Nghiên, ôn nhu nói: “Yên tâm đi, không có việc gì”.

“Ừ!”

Tiểu tử kia chớp ánh mắt, lần này, lần này hình như nó làm sai thật rồi, có điều cũng không phải là do nó cố ý a, đều là tại cái túi kia, vậy mà lại bị thùng một lỗ, làm cho bảo thạch kia bị rơi ra ngoài.

Lại tiếp tục nói chuyện phiếm trong chốc lát, bởi vì chuyện vừa xảy ra, mọi người cũng không còn hứng trí quá lớn, Thập Nhất công chúa lại một lần nữa

lại dính lấy tiểu tử kia, dù sao hiện tại tiểu tử kia cũng đối với Thái hậu nương nương có chút bất mãn, cho nên không đi đến nơi đó, vậy àm lại bắt nó phải xin lỗi!

Đối với hành vi của tiểu tử kia, tuy rằng ngoài miệng không có nói cái gì, nhưng nhìn tươi cười không ngừng trên mặt Thương Ngọc Linh cũng có thể hiểu được, nàng vui vẻ vô cùng.

Rất lâu trước kia, nàng nhìn thấy Thương Kỳ Thụy kia cũng đã thấy thực là khó chịu, đương nhiên trong đó có nguyên nhân là do Hoàng hậu nương nương, nhưng đại khái là bởi vì khen ngợi nó, rồi lại thổi phồng, cho nên Thương Kỳ Thụy có chút cao ngạo, hơn nữa tính tình cũng rất là không tốt.

Đừng nhìn thái độ nho nhã lễ độ của nó trước mặt Thái hậu, đó là bởi vì khi đối mặt với trường bối thôi, người so với nó còn tôn quý hơn, nếu như gặp phải cung nữ hay thái giám, ra tay cũng rất là tàn nhẫn, khiến cho người ta không thể nào ngờ rằng đây lại là chuyện mà tiểu hải tử bốn tuổi có thể làm được.

Rất nhanh mọi người cũng cáo lui hết, bên trong Thọ Dương cung cũng chỉ còn có Thái Hậu nương nương cùng một người nữa, có chút cô đơn thờ dài, nói: “Bên trong Thọ Dương cung này, cũng chỉ còn lại một lão bà như ai gia thôi”.

Phúc công công vội vàng đi đến bên cạnh cẩn thận đỡ lấy, cười nói: “Nương nương trăm ngàn đừng nói như vậy, đợi cho đến ngày mai, tự nhiên sẽ lại náo nhiệt lên thôi”.

“Kỳ thật bọn họ có tới đây hay không đối với ai gia cũng không có gì, ai gia cũng chỉ hy vọng phụ tử thân thiết, huynh đệ hòa thuận”.

“Nương nương..”.

“Ai, người cũng đừng chọn lời hay để an ủi ai gia, ai gia cũng biết đây cũng chỉ là một hy vọng xa vời thôi. Tốt lắm, không cần nói gì nữa, tiểu Phúc tử a, người nói cho ai gia biết xem, người cảm thấy con Túc nhi như thế nào?”

“Bẩm nương nương, tiểu vương gia thông minh lanh lợi, thiên chân thiện lương, Vương phi dạy dỗ cũng thực là tốt”.

“A? Đây là lời nói thật tâm sao?”

“Nô tài nào dám lừa gạt nương nương đâu? Chẳng lẽ nương nương không cho là như vậy hay sao?”

Trầm mặc một chút, dường như là đang nhớ lại chuyện tình có liên quan đến tiểu tử kia vừa rồi, sau đó bật cười nói: “Đúng thật là thông minh lanh lợi, nhưng mà tính tình có điểm mạnh mẽ, cũng quá quật cường”.

“Nhưng mà nương nương, chẳng lẽ người không thấy tiểu Vương gia cùng Vương gia trước đây thập phần giống nhau hay sao?”

Không khỏi có chút sợ sệt, như quay trở về hồi ức trước đây, tươi cười hiền lành trên mặt càng trở nên đậm hơn, gật đầu nói: “Cũng đúng, có điều, một lời không hợp liền ra tay đánh người, như vậy là không tốt”.

Phúc công công há miệng thở dốc, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng cũng không có nói cái gì, Thái Hậu thấy thế trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, nói: “Tiểu Phúc tử, người có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, chẳng lẽ ở trước mặt ai gia, người còn có cái gì không thể nói sao?”

“Đâu có, nương nương thứ tội, nô tài chỉ là đột nhiên nhớ tới một việc”.

“Chuyện gì a?”

“Chính là vừa rồi nô tài trên đường từ Hoa Dung cung đến Thọ Dương cung bị vấp ngã, tiểu Vương gia thấy vậy liền chạy đến đỡ nô tài, để tránh cho nô tài bị ngã, thật đúng là dọa nô tài chết khiếp”.

“A? Còn có chuyện như vậy a? Ha ha, tiểu Phúc tử người ở bên cạnh ai gia cũng đã được năm mươi năm, ngay cả Hoàng Thượng cũng đều do người chăm sóc mà lớn lên, cũng đâu có gì đâu mà sợ chứ”.

“Ai u nương nương, ngài này không phải..”.

“Ha ha, tốt lắm tốt lắm, người cho người chuẩn bị một chút đi, sau đó cho người đưa tới Lỗ Vương phủ, Thụy nhi ở nơi này của ai gia bị thương, vừa rồi vậy mà ta quên mất chuyện này”.

“Dạ!” Phúc công công lên tiếng, chần chờ nói, “Nương nương, người sẽ không trách cứ tiểu Vương gia chứ? Ách, chính là tiểu Vương gia Lạc Vương phủ a”.

Thái Hậu khuôn mặt lộ vẻ khó hiểu, nói: “A, tiểu gia hòa kia vậy mà lại khiến cho tiểu Phúc tử thương tâm đâu”.

“Nương nương nói đùa, nô tài chỉ là cảm thấy, kỳ thật tiểu vương gia cũng không có làm sai, nếu không phải Thụy tiểu Vương gia nói lời khiến người khác thương tâm, tiểu vương gia cũng sẽ không động thủ, có điều nói thật, thân thủ của tiểu Vương gia quả thực là không tồi a!”

“Tiểu phúc tử?”

“Dạ, nương nương có gì phân phó?”

“Ai gia sao lại cảm thấy ngại có điểm vui sướng khi người gặp họa đâu?”

“Nương nương thứ tội, nô tài một chút cũng không có tâm tư như vậy a!”

Bên kia, đám người Lãnh Thanh Nghiên sau khi rời khỏi Thọ Dương cung, Trữ hoàng hậu quay đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn tiểu tử kia một cái, sau đó hướng về phía Thương Diễm Túc cười nói: “Lạc vương cần phải đem Bích Nhân Long Tinh cất giấu cho thật tốt a, không cần thận mà đánh mất, chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng không giữ được thôi”.

Lạnh lùng nhìn nàng một cái, sau đó nắm lấy tay của nương tử, ôm con xoay người bước đi, căn bản không thèm để ý đến lời của nàng. Thương Diễm Hách nhìn vậy nhếch miệng một cái, dù sao hắn cũng không dám như vậy đối với hoàng hậu, tuy rằng hắn cũng vô cùng chán ghét nàng.

Như quý phi che miệng cười khẽ vài tiếng, trào phúng nhìn khuôn mặt tức giận đến xanh mét của Trữ hoàng hậu, nhẹ giọng nói: “Hoàng hậu tỷ tỷ trăm ngàn cũng đừng tự chọc tức thân mình, Túc nhi này cũng thật là, sao lại có thể trước mặt nhiều người như vậy lại không hề để cho Hoàng hậu nương nương một chút mặt mũi nào đâu? Như vậy sau này nương nương làm sao mà còn có thể ngẩng đầu lên được đây a?”

Nói xong, nàng cũng liền lướt qua trước mặt Trữ hoàng hậu mà đi, đi đến bên cạnh Thương Diễm Túc, nói: “Túc nhi, con nhất định phải đem bảo thạch kia cất cho thật tốt, miễn cho kẻ nào đó lòng dạ độc ác trộm mất”.

“Như di dạy bảo phải, bốn vương sẽ ghi nhớ”.

Hoàng hậu ngực kịch liệt phập phồng, hít sâu vài hơi mới đem lửa giận trong lòng kìm nén xuống, về mặt âm ngoan nhìn bóng dáng Như quý phi rời đi, xoay người nhìn về phía Thương Lang Hoàng, nói: “Hoàng Thượng..”.

Mà ngay tại thời điểm nàng vừa mở miệng, bóng dáng Thương Ngọc Linh đột nhiên từ sau lưng Hoàng Thượng vọt đến trước, giữ chặt lấy tay hắn, làm nũng nói: “Phụ hoàng, người không đi Hoa Dung cung sao? Đã lâu rồi Linh nhi không được thấy phụ hoàng đâu”.

Thương Lang Hoàng cười xoa xoa cái đầu của nàng, nói: “Được, vậy phụ hoàng phải đi Hoa Dung cung rồi”.

Trữ hoàng hậu tức giận đến mức suýt hôn mê, không cam lòng nhìn Thương Lang Hoàng, kêu: “Hoàng Thượng?”

Thương Lang Hoàng lại cũng chỉ tùy ý nói: “Được rồi, có chuyện gì chờ lát nữa hãy nói sau”.

Nói xong, hắn cũng liền cùng Thương Ngọc Linh đi về phía Hoa Dung cung, chỉ để lại Trữ hoàng hậu, Thương Diễm Trác, còn có Thương Kỳ Thụy khóc đến mức mặt mũi đang nằm trong lòng cha.

Thương Diễm Trác từ đầu đến cuối đều không có mở miệng nói một câu, vẫn chỉ nhìn chăm chăm bóng dáng rời đi kia, trong mắt hiện lên mùi nhọt lạnh lẽo.

“Mẫu hậu, trước hết vẫn là quay về đi, người yên tâm, con sẽ không để cho bọn họ kiêu ngạo lâu nữa đâu!”

Từ Hoa Dung cung lại cướp đoạt được một chút bạc, ở trên đường quay về Vương phủ, bởi vì Thương Diễm Hách cùng đường với bọn họ, rốt cục cũng vẫn bị tiểu tử kia cướp bóc, mà tiểu tử kia thì cuối cùng cũng cảm thấy nể mặt mà nằm trong lòng mẹ, đếm đếm ngân phiếu mà mặt mày hớn hở.

Sử Vân Kiều tâm thần không yên ngồi trong đại sảnh, không ngừng mà vò vò khăn lụa trong tay, linh hồn nhỏ bé sớm không biết đã tự do đi nơi nào.

“Tiểu thư, người cũng đừng lo lắng, người đường đường là nữ nhi của Thừa tướng, một tiện nữ không quyền không thế như nàng ta sao có thể sánh với người được?”

Nhà hoàn đứng ở bên người nàng an ủi nói, bên trong ngôn từ tràn ngập khinh thường với Lãnh Thanh Nghiên, dám cùng tiểu thư nhà nàng tranh giành Vương gia, thật đúng là không biết tự lượng sức mình.

Nhưng không biết, rốt cuộc là ai giành tướng công của ai a.

Sử Vân Kiều lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Người không hiểu, cho dù thân thế của ta có tôn quý như thế nào? Tâm của Vương gia thủy chung vẫn luôn ở trên người nàng, đã nhiều năm qua như vậy, cho tới bây giờ Vương gia cũng chưa bao giờ thừa nhận ta là phi tử của hắn”.

“Nhưng tiểu thư người quả thật là phi tử của Vương gia a, lúc trước còn do chính Hoàng Thượng hạ chỉ tứ hôn!”

“Như vậy thì sao? Những năm gần đây, người có từng thấy Vương gia đến xem ta sao? Ở trong lòng hắn, ta căn bản chưa bao giờ có một vị trí nào”.

“Tiểu thư, đó là bởi vì người không có chủ động, vẫn luôn đợi ở trong phòng, như vậy Vương gia sao có thể phát hiện được điểm đặc biệt ở người chứ!”

Sùng sốt một chút, trong mắt không khỏi xuất hiện một tia ánh sáng, nhưng cũng nhanh chóng lại biến mất, ngày đó ở ngoài cửa thư phòng nghe được một chữ từ khiến cho nàng đến nay vẫn còn sợ, như vậy lạnh lùng, như vậy không chút do dự, dường như ở trong mắt hắn, sống chết của nàng cũng không có nửa điểm quan hệ với hắn.

“Tiểu thư, nô tỳ muốn nói, người cần bản là không cần lo lắng, nữ nhân kia rõ ràng bốn năm trước cũng đã chết, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện, bên người còn xuất hiện thêm một tiểu oa nhi, ai biết tiểu oa nhi kia rốt cuộc có phải đứa nhỏ của Vương gia hay không? Nói không chừng là do nàng cùng đã nam nhân nào đó sinh ra đâu!”

“Châu nhi, người không được nói bậy, nếu để cho người ta nghe thấy, không biết sẽ sinh ra lời đồn đại gì đâu!”

“Như vậy thì sao! Như vậy không phải rất tốt sao? Để cho tất cả mọi người cùng biết nàng cùng với nam nhân khác tăng tị với nhau, hiện tại còn mặt dày mày dạn quay trở lại, để xem nàng ta sao có thể đi gặp người được đây, có năng lực gì mà dám tranh giành với tiểu thư chứ?”

Chậm rãi vò vò khăn lụa trong tay, trên mặt cũng tràn đầy vẻ tiếc hận, nhẹ giọng nói: “Châu nhi, không được nói bậy, nếu những lời này của người để cho Vương gia nghe thấy, hẳn nhất định sẽ không tha mạng cho người!”

“Tiểu thư, ta chỉ là, chỉ là vì tiểu thư cảm thấy không đáng giá mà thôi! Tiểu thư nhà người khác đều được gả cho lang quân như ý, vì sao tiểu thư người lại phải chịu khổ như vậy?”

“Có lẽ đây là số mạng của ta”.

“Tiểu thư.. “.

“Từ bốn năm trước trong một bữa tiệc ở hoàng cung ta lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Vương gia, ta cũng đã hạ quyết tâm đời này không phải hán thì sẽ không lấy chồng, sau đó hán lại cưới Vương phi, đối với ta cũng đã không thể tự kiềm chế, khi phụ thân cho ta biết Hoàng Thượng đã hạ chỉ tứ hôn ta cho Lạc Vương gia, người có biết ta đã cao hứng bao nhiêu không? Tuy rằng vào thời điểm đó, Hoàng hậu nương nương cũng có ý gả ta làm chính phi của Lỗ vương, nhưng ta lại vẫn như cũ không do dự chút nào”.

Nhưng điều khiến cho nàng không thể ngờ là, vào ngày thành thân đó, Vương phi tự sát, nàng thậm chí còn chưa kịp cùng Vương gia bái đường, kỳ thật thời điểm đó, trong lòng nàng cũng có vui mừng, bởi vì Vương phi vừa chết, nàng sẽ trở thành nữ chủ nhân của Lạc Vương phủ, bất cứ lúc nào cũng có thể từ sùng phi thăng lên làm chính phi.

Nhưng mà bốn năm đã trôi qua, Vương phi lại lần nữa xuất hiện, mà trong bốn năm này, nàng trừ bỏ chờ đợi cùng Vương gia lạnh lùng, nhưng lại không được có cái gì.

Một chiếc xe ngựa hoa mỹ dừng lại trước cửa Vương phủ, Thương Diễm Túc vén rèm đi ra, lại tự mình đưa tay đỡ lấy Lãnh Thanh Nghiên từ trên xe ngựa xuống, trong lòng ôm tiểu tử kia, trên mặt tươi cười ôn nhu mà thỏa mãn, giống như chiếm được toàn bộ thế giới.

Ba người không cần gì, càng không cần trang sức gì, chỉ là tùy ý đứng ở nơi đó, cũng đã vô hình tạo nên một bức tranh đẹp nhất, hạnh phúc nhất trên đời.

Sử Vân Kiều neho neho ánh mắt, đem tia sáng chói mắt này chặn ở bên ngoài, cũng đem nước mắt vừa ứa ra ép lại vào trong.

Tầm mắt nhìn không được dừng lại trên người Lãnh Thanh Nghiên đang đi vào trong Vương phủ, kỳ thật có thể nói nàng chưa từng gặp qua Lãnh Thanh Nghiên, lúc trước cũng chỉ là vội vàng liếc mắt một cái, cũng nào dám nhìn nàng thêm?

Lúc trước nàng chỉ biết Lãnh Thanh Nghiên cực kì xinh đẹp, giờ phút này cẩn thận nhìn lại, áo trắng như tuyết, tuyệt sắc khuynh thành, khí chất thoát tục, nhẹ nhàng đứng ở bên cạnh Thương Diễm Túc, nhất thời toàn bộ hào quang trong thiên hạ như tụ hội lại trên hai người, cũng khiến cho Sử Vân Kiều lại một lần nữa đau mắt.

Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng đánh giá nữ tử vẫn luôn nhìn nàng từ khi nàng vừa xuất hiện, da trắng như tuyết, hai mắt như hồ nước sâu, như minh châu sáng bóng, duyên dáng động lòng người, giữa hai lông mày lại mờ mờ ảo ảo có một cỗ thư khí.

Sử Vân Kiều nhẹ nhàng hướng về phía nàng bái một cái, một thân mềm mại, nói: “Bái kiến Vương gia, tham kiến tỷ tỷ”.

Tiểu tử kia “Hư” một tiếng quay đầu lại, nghiêng nghiêng đầu nhìn Sử Vân Kiều, chớp chớp ánh mắt, đột nhiên hỏi: “Mẹ, không phải người nói người chỉ có một đệ đệ thôi sao? Vậy vì sao hiện tại lại nhiều ra thêm một muội muội vậy? Hơn nữa, vì sao nhìn nàng so với người còn già hơn rất nhiều a?”

“...”

Đang muốn nói một chút lời để nghe Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên ngừng lại, bảo bối, con rất không uyển chuyển a, cho dù con có sớm đối với nữ nhân này bất mãn, cũng không thể vừa mới gặp mặt mà đã nói như vậy a, con làm vậy mẹ biết mở miệng sao đây?

Tươi cười trên mặt Sử Vân Kiều cứng lại, mà nha hoàn đứng bên cạnh nàng cũng ngẩng đầu căm tức nhìn tiểu tử kia, nói: “Tiểu thư nhà ta kêu nàng một tiếng tỷ tỷ là cho nàng vinh hạnh lớn rồi đó, đã tiểu tử như người sao lại dám chen ngang, thế nhưng lại dám nói chuyện với tiểu thư nhà ta như vậy!”

Về mặt Thương Diễm Túc vốn đang tán thưởng nhìn tiểu tử kia bỗng dưng phát lạnh, lạnh lùng nhìn về phía nha hoàn kia, trong mắt hiện lên sát khí.

Lúc này, một bàn tay nhỏ bé đột nhiên bưng kín lấy cái miệng của hán, sau đó thanh âm của tiểu tử kia vang lên, nói: “Ta cùng mẹ ta nói chuyện, người là cái gì mà chen miệng vào? Hơn nữa, bị một kẻ so với mẹ ta hình như còn già hơn gọi là tỷ tỷ, mẹ ta một chút cũng không cảm thấy vinh hạnh a “.

Ngay khi tiểu tử kia đang nói, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã tiến lên phía trước từng bước, thần sắc bình tĩnh, trong mắt lại ẩn chứa lạnh như băng, nhìn

nha hoàn không coi ai ra gì, nói năng lỗ mãng kia, bình thần hỏi: “Ngươi vừa rồi, nói ai là đã đưa nhỏ?”

Tiếp xúc với ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Thanh Nghiên, Châu nhi đột nhiên rung mình một cái, hơn nữa còn có vẻ mặt hàm chứa sát khí cầu Thương Diễm Túc vừa rồi, làm cho cả người nàng như ở trong hầm băng vậy, muốn nói cái gì đó, lại không dám nói ra sợ sẽ nói ra điều gì đó bất kính.

Sử Vân Kiều vội vàng đem Châu nhi kéo lại phía sau, hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên nhận tội nói: “Tỷ tỷ thứ tội, Vân Kiều quản giáo không nghiêm, Châu nhi không hiểu quy củ cho nên nói lời không nên nói, thỉnh tỷ tỷ tha thứ”.

Lãnh Thanh Nghiên lạnh lùng nhìn Châu nhi phía sau nàng, nói: “A, thì ra nha hoàn của ngươi là cái dạng này, còn muốn xin ta tha thứ cho hay sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Sử Vân Kiều khê biến, lại vội vàng kéo Châu nhi ra, nói: “Còn không mau hướng Vương phi xin lỗi?”

Châu nhi tâm không cam tình không nguyện nhũu mảy, mặc dù vẫn còn chút thần sắc sợ hãi, nhưng vẻ mặt vẫn khinh thường liếc nhìn Lãnh Thanh Nghiên một cái, sau đó nói: “Tiểu thư, người căn bản không cần nhân nhượng với nàng vì lợi ích toàn cục, cũng không tự xem lại thân phận của mình đi, sao có thể so sánh với tiểu thư đường đường là hôn ngọc quý trên tay của Thừa tướng đâu?”

“Châu nhi, sao ngươi lại có thể nói những lời này? Tuy rằng là là nữ nhi của Thừa tướng, nhưng bất kể là như thế nào, tỷ tỷ mới là Vương phi, một nha hoàn như ngươi có thể tùy tiện nói bậy hay sao, còn không mau quỳ xuống xin lỗi Vương phi?”

Lãnh Thanh Nghiên vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhìn chủ tớ hai người, ngược lại cất bước lướt qua hai người các nàng, tiến vào bên trong đại sảnh, ngồi xuống.

Thương Diễm Túc cũng ôm tiểu tử kia đi đến vị trí cao nhất ngồi xuống, vẫn luôn bị tiểu tử kia bịt kín miệng, sau đó hắn cũng không có mở miệng nói một câu, nếu như hai vị bảo bối không muốn hắn mở miệng, vậy hắn liền im lặng làm quân chúng cả ngày.

Sử Vân Kiều sắc mặt biến đổi, rất nhanh trên mặt lại lần nữa tràn đầy tươi cười ôn nhu, xoay người lại nhìn Vương gia ngồi cạnh Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt hiện lên một tia gì đó, cúi đầu lạy nói: “Tiện tỷ không hiểu quy củ, hy vọng tỷ tỷ vạn lần không trách phạt!”

Lãnh Thanh Nghiên khê vuốt vài sợi tóc trên trán, chỉ vừa mới giờ tay nhắc chân, cũng đã biểu lộ ra ngàn vạn phong tình.

Nhìn Sử Vân Kiều, mềm nhẹ mà lại mang theo điểm lãnh khốc nói: “Nếu không hiểu quy củ, vậy thì để cho nàng hiểu được quy củ đi, chuyện này không phải thực là đơn giản sao? Hay là, ngươi thân phận tôn quý, người có tri thức lại hiểu biết lễ nghĩa, lại không biết phải dạy dỗ tỷ nữ của mình như thế nào hay sao?”

Châu nhi đột nhiên ngẩng đầu, giận trừng mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên, quát lớn: “Ngươi tính cái gì vậy, thế nhưng dám nói với tiểu thư nhà ta như vậy..”

“Phanh!” Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc đột nhiên cùng vỗ tay xuống bàn khiến cho chiếc bàn biến thành vô vàn mảnh nhỏ, Lãnh Thanh Nghiên từ từ thu tay lại, lạnh lùng nhìn Châu nhi bị dọa đến mức ngốc ngốc, nói: “Ngươi nghĩ ngươi là ai? Nơi này có chỗ cho ngươi xen mồm vào hay sao?”

Ngược lại nhìn về phía Sử Vân Kiều, hơi hơi nâng cằm, vẻ mặt cao ngạo nói: “Xin khuyên ngươi một câu, đừng có ở trước mặt ta làm chuyện loạn thất bát tao, bằng không đừng trách ta không khách khí!”

“Tỷ tỷ..”

“Đừng bày một bộ giống như ta làm chuyện tình gì tà ác với ngươi như vậy, nếu như thật ta muốn làm như vậy, cam đoan ngươi không có cơ hội bày ra biểu tình như vậy đâu!”

Nhìn không được rung mình một cái, trên người Lãnh Thanh Nghiên phát ra khí thế thật sắc bén, cái loại khí tràn ngập mùi máu tươi giết chóc, một người nhỏ nhắn như nàng sao có thể thừa nhận được?

Ngay cả Thương Diễm Túc ngồi bên cạnh cũng nhìn không được mà ghé vào bên tai tiểu tử kia nhẹ giọng nói: “Cục cưng, hôm nay sao có cảm giác như mẹ của con tức giận thật lớn a?”

Tiểu tử kia mở to hai mắt, liên tục gật đầu, cũng ghé đến bên tai Thương Diễm Túc nhẹ giọng nói: “Khẳng định là do thời điểm ở trong hoàng cung vừa rồi đi, vẫn chưa có đem con tức này phát tiết ra hết, cho nên hiện tại mới phát tiết trên người tiểu lão bà duy nhất của phụ thân đâu”.

Khóe miệng run rẩy, khê nhéo nhéo hai má của nó, nói: “Cục cưng không được nói lung tung, đời này phụ thân cũng chỉ cưới có một người là mẹ con”.

Hừ hừ vài tiếng, đưa tay chỉ chỉ Sử Vân Kiều, nói: “Vậy vì sao nàng ta lại ở trong Vương phủ của phụ thân? Hơn nữa mọi người bên ngoài đều biết nàng ta là tiểu lão bà của người, a, là sườn phỉ”.

“Ai nha, đó là do nàng mặt dày mày dạn ở lại nơi này không chịu đi, phụ thân cũng không có cách nào a, nếu không, cục cưng giúp phụ thân đem nàng đuổi đi đi”.

“Không được!”

“Vì sao?”

“Nếu như vậy, chẳng phải mẹ sẽ bị phụ thân cướp mất rồi?”

“.. “: Đứa nhỏ chết tiệt này, vì sao một chút cũng không hiểu thuận đâu? Cả ngày đều luôn nghĩ đến tranh giành nương tử với hân.

Dừng lại một chút, tiểu tử kia lại tiếp tục nói: “Có điều, thấy mẹ chán ghét nữ nhân này như vậy, cục cưng nhất định sẽ giúp mẹ đánh đuổi nàng ta!”

Lãnh Thanh Nghiên quay lại ngồi xuống ghế, không biết từ nơi nào lấy ra một cây kéo nhỏ, tinh tế sửa chữa móng tay của chính mình, bình thản nói: “Nghe nói, cho đến nay ngươi vẫn còn chưa có bái đường với Vương gia, nếu như đã như vậy, tuy rằng năm đó là phụ hoàng tứ hôn, nhưng ngươi lại vẫn không phải là sủng phi của Lạc Vương phủ “.

“Tỷ tỷ.. “: Sứ Vân Kiều sắc mặt đại biến, nàng không ngờ rằng Lãnh Thanh Nghiên lại đột nhiên nói đến chuyện này.

Lãnh Thanh Nghiên ngay cả nhìn cũng không liếc nàng lấy một cái, nghe thấy nàng gọi một tiếng tỷ tỷ, vội vàng nói: “Không dám nhận, tiểu nữ tử chỉ là một người bình dân, không có quyền không có thế, nào dám làm cho đường đường là tiểu thư Thừa tướng phủ phải gọi một tiếng tỷ tỷ a? Còn có a, ngươi nếu đã không phải sủng phi của Lạc vương, như vậy ngươi ở lại trong Vương phủ có điểm không hợp với quy củ, Sứ tiểu thư tốt nhất vẫn là mau quay về nhà đi”.

“Vân Kiều bốn năm trước đã được kiệu hoa nâng vào Vương phủ, huống hồ người trong thiên hạ đều biết Vân Kiều chính là sủng phi của Lạc Vương gia, tỷ tỷ muốn Vân Kiều quay về nơi nào a?”

“Không phải là vẫn còn chưa có bái đường sao?”

“Tỷ tỷ nhất định phải bức bách Vân Kiều như vậy hay sao? Tỷ tỷ bốn năm sau quay trở về vẫn là Vương phi như cũ, Vân Kiều cũng không cùng tỷ tỷ tranh giành, Vân Kiều chỉ hy vọng ngẫu nhiên có thể nhìn thấy Vương gia, không mong gì hơn, chẳng lẽ tỷ tỷ không thể khoan nhượng một chút hay sao?”

Động tác trên tay thoáng dừng lại, ngừng đầu nhìn về phía Sứ Vân Kiều, lạnh lùng nói: “Cho dù có là như thế, ta vẫn như cũ cự tuyệt!”

“Vì sao?”

“Rất đơn giản, ta không thể dễ dàng tha thứ cho tướng công của mình có nữ nhân khác, nếu như đã cưới ta, vậy thì đời này kiếp này, hân cũng chỉ có thể là của ta!”

Sứ Vân Kiều vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Ngươi sao có thể bá đạo như vậy? Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu vốn là chuyện vô cùng bình thường, huống chi ngài còn là Vương gia “.

“Đó là nam nhân khác, còn tướng công của ta chỉ có thể là một người của ta”.

“Vậy ngươi muốn ta phải làm thế nào đây? Ta bị Hoàng Thượng tứ hôn cho Vương gia, hơn nữa chuyện gả vào Vương phủ người trong thiên hạ cũng đã sớm biết, nếu như ta cứ như vậy rời đi Vương phủ, ngươi bảo ta về sau phải sống như thế nào?”

Sừng sốt một chút, trong mắt Lãnh Thanh Nghiên hiện lên một tia áy náy, nhưng cũng không hơn, nàng sẽ không vì một nữ nhân không quan hệ hay vì một chút áy náy mà đem tướng công mình chia sẻ với người khác, cho dù chỉ là trên danh nghĩa cũng không được!

Hơn nữa, để cho một nữ nhân như vậy ở lại trong Vương phủ, ai biết về sau có xảy ra chuyện gì hay không?

Đây không phải do nàng không tin Thương Diễm Túc, nhưng theo thời gian, luôn sẽ có một số chuyện tình thân bất do kì, chuyện bốn năm trước không phải đã chứng minh rồi sao?

Hơn nữa, Sứ Vân Kiều này cũng không phải người đơn giản, không ai biết nàng có nghĩ ra một số thủ đoạn hay không, xảy ra một số chuyện, Lãnh Thanh Nghiên nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ để cho một nữ nhân nguy hiểm như vậy ở bên cạnh nam nhân của mình.

Tuy rằng làm vậy đối với nàng ta mà nói, thực không công bằng, ở thời đại này quả thật sẽ khó mà sinh sống, nhưng đây cũng không phải là phạm vi mà Lãnh Thanh Nghiên có thể lo lắng được.

“Thật có lỗi, ta biết làm như vậy sẽ khiến cho ngươi thật khó xử, nhưng ta cũng không thể vì một chút chuyện này mà khoan nhượng được, cũng sẽ không vì đồng tình hay áy náy với ngươi mà cố để cho ngươi ở lại trong Vương phủ cho nên ngươi tốt nhất vẫn là sớm chuẩn bị mà đi đi”.

Sứ Vân Kiều sắc mặt tái nhợt, đứng ở nơi đó lung lay như sắp đổ, Châu nhi thấy vậy càng thêm nóng vội, liếc nhìn hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên nói: “Ngươi nữ nhân này sao có thể ích kỷ như vậy? Tiểu thư nhà ta đã đồng ý để cho ngươi ở trên nàng, ngươi nên mang ơn, không ngờ rằng hiện tại lại còn muốn đuổi tiểu thư ta ra khỏi Vương phủ, ngươi rốt cuộc có rắp tâm gì?”

Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày, nhưng cái gì nàng cũng không có nói, quên đi, bị mắng vài câu liền thì mắng vài câu đi, Sứ Vân Kiều quả thật cũng rất đáng thương, để cho nàng ta phát tiết một chút đi.

Nhưng Châu nhi kai cũng không có vì Lãnh Thanh Nghiên nhượng nhịn mà thu hồi, ngược lại càng thêm táo tợn tiến lên phía trước, chỉ vào Lãnh Thanh Nghiên nói: “Ngươi bắt tiểu thư rời đi, về sau tiểu thư biết làm cái gì bây giờ? Ngươi thật sự là rất ác độc, bằng thân thể của ngươi, cắn bản ngay cả xác

giày cho tiểu thư ta cũng không được, thế nhưng còn muốn tranh giành tướng công với tiểu thư nhà ta!”

Trong mắt hàn quang hiện lên, Lãnh Thanh Nghiên lại vẫn như cũ không có phản ứng.

Nhưng Châu nhi này quả thực là không biết chừng mực, tiếp tục nói: “Vị trí Vương phi vốn nên thuộc về tiểu thư nhà ta, người đoạt vị trí Vương phi của tiểu thư, tiểu thư nhà ta đã không so đo với người, thậm chí còn cam tâm tình nguyện làm nhỏ hơn người, người còn có cái gì không hài lòng, hiện tại lại còn muốn đuổi tiểu thư ra khỏi Vương phủ!”

Nàng thật sự nghĩ rằng Lãnh Thanh Nghiên bị nàng nói trúng cho nên chột dạ, không dám cãi lại, nhin không được liền đã quên chính mình là ai.

“Người căn bản chính là một cái nữ nhân không biết liêm sỉ, bốn năm trước cũng đã chết, hiện tại quay trở về còn không biết mang theo một cái dã loại ở đâu, thế nhưng dám nói là con của Vương gia. “.

“Người nói đủ chưa?” Nói đến con, Lãnh Thanh Nghiên rốt cục nhin không được nữa, cả người nổ lên tràn ngập hàn khí, lạnh lùng nhìn nàng ta, nói, “Đừng thấy ta tha thứ cho người, mà người lại trở nên không biết xấu hổ như vậy”.

“Người.. “.

Thanh âm của nàng cũng biến mất khi cây kéo trong tay Lãnh Thanh Nghiên bay ra, sau đó là tiếng kéo đâm vào da thịt nặng nề, máu tươi bắn ra tứ phía, Châu nhi đau đến thét một tiếng lùi lại phía sau vài bước ngã ngồi xuống đất, Lãnh Thanh Nghiên khuôn mặt trắng xanh chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nhìn Sừ Văn Kiều, nói: “Người tốt nhất nên dạy bảo tỷ nữ của người tự biết thân biết phận, biết thế nào là có chừng có mực, tốt nhất là làm cho nàng ta hiểu được, đừng động một chút là đem thân phận địa vị dán ở trên miệng, trên đời này người so với các người tôn quý còn nhiều lắm. Còn nữa, nếu đã là hạ nhân, thì nên có bộ dáng của một hạ nhân, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm thì cũng tự hiểu lấy, cái gì nên nói, nói cái gì không nên nói cũng cần phải rõ ràng, nếu không ta cam đoan, nàng ta ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết đâu!”

Sắc mặt Châu nhi trắng bệch ngã ngồi xuống đất, Sừ Văn Kiều giúp Châu nhi cầm máu trên bả vai, nghe thấy những lời nói của Lãnh Thanh Nghiên, cả hai người cùng chấn động, ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên.

Dường như vẫn còn chưa cam lòng, Châu nhi còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tràn ngập sát khí của Lãnh Thanh Nghiên, lại sợ hãi đành ngậm miệng lại, nhưng trong ánh mắt ngoài sợ hãi, còn có oán độc.

Lãnh Thanh Nghiên cười lạnh một chút, sau đó tầm mắt dừng lại trên người Sừ Văn Kiều, nói: “Các người tốt nhất cũng đừng có gây ra chuyện gì nữa, nói cách khác, hiện tại ta cũng nói cho các người biết, người ta từng giết qua so với những người mà các người đã gặp qua còn nhiều hơn rất nhiều!”

Sừ Văn Kiều thân thể run rẩy một chút, khuôn mặt tràn đầy nước mắt đầm đìa đáng yêu, nhìn Lãnh Thanh Nghiên nhu nhược nói: “Hành vi của tỷ tỷ như vậy, làm sao có thể khiến cho Văn Kiều tâm phục khẩu phục đây?”

Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên cười khẽ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Vì sao ta phải làm cho người tâm phục khẩu phục chứ? Ta chỉ cần làm cho người rời đi mà thôi”.

Bị ghen hờn, Sừ Văn Kiều cúi đầu nhẹ giọng nức nở, nói: “Ta hiểu rồi, ta sẽ mau chóng rời đi”.

Nói xong, liền cố gắng nâng Châu nhi từ trên mặt đất lên, quay đầu nhìn Thương Diễm Túc từ đầu đến cuối vẫn không có mở miệng ngồi ở bên cạnh, trong mắt hàm chứa biết bao nhiêu là cảm tình. Sau đó xoay người dìu lấy Châu nhi đi ra khỏi đại sảnh, bóng dáng kia, nhu nhược vô cùng, dường như chỉ cần một trận gió thổi qua cũng khiến cho nàng ngã, làm cho người nhìn thấy nhin không được mà sinh ra lòng thương tiếc.

Nhìn theo phương hướng hai người vừa rời khỏi, ánh mắt Lãnh Thanh Nghiên nheo nheo lại, trong mắt như lóe ra suy nghĩ gì đó.

“Làm sao vậy?”

Thanh âm của Thương Diễm Túc truyền đến từ bên cạnh, quay đầu nhìn lại, liền thấy khuôn mặt phụ tử hai người đều đang là tươi cười sáng lạn nhìn nàng, khóe miệng khẽ nhếch, sau đó lắc đầu nói: “Không có gì”.

Tiểu tử kia nhào vào trong lòng mẹ, cười tủm tỉm nói: “Mẹ thật là lợi hại a!”

Thương Diễm Túc cũng liền đứng đến bên thân thể nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, khẽ hôn lên mặt nàng một cái, cười nói: “Nghiên nhi vừa rồi quả nhiên mùi phân khí phách a “.

“Chàng không cảm thấy ta thực là ích kỷ sao?”

Sửng sốt một chút, lập tức cười cười nheo cái mũi của nàng, nói: “Nếu không Nghiên nhi chẳng lẽ muốn đem bốn vương chia sẻ ra ngoài hay sao?”

Đôi mi thanh tú khẽ nhủ lại, hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Vậy có phải là chàng đang luyến tiếc hay không?”

“Nếu như ta thật sự luyến tiếc, thì những năm gần đây sao lại có thể để cho nàng ta ở lại trong Vương phủ tự sinh tự diệt đâu”.

“Hừ, ai biết chàng có giấu mọi người vùng trộm đem nàng ta làm. “.

“Làm cái gì?” Thương Diễm Túc khuôn mặt tràn đầy ý cười nhìn Lãnh Thanh Nghiên, Lãnh Thanh Nghiên hừ hai tiếng không để ý tới hắn, Nghiên nhi đáng yêu như vậy vì sao hắn chưa bao giờ nhìn thấy, kim lòng không được khê hôn lên má nàng một cái, sau đó vùi đầu vào gáy của nàng hít hít, nhẹ giọng nói, “Bộ đáng Nghiên nhi khi ghen, thật là đáng yêu nha”.

Tiểu tử kia bùng kín lấy hai mắt, một bộ dáng giống như là thực thẹn thùng, nhưng qua khê hở giữa các ngón tay, đôi mắt sáng trong suốt cũng đang mở to nhìn, tràn ngập tò mò cùng hưng phấn.

Trong phòng, xuân sắc kiều diễm, Thương Diễm Túc nhẹ nhàng cắn cắn trên người nàng, bàn tay đang nắm lấy nơi đầy đà của nàng, Lãnh Thanh Nghiên ôm chặt lấy thân thể người phía trên, bàn tay chậm rãi tự do, thân thể hai người cùng dây dưa một chỗ, hôn môi qua lại, âu yếm, hô hấp nóng bỏng, tình cảm nồng nàn.

Kích tình qua đi, hai người ôm lấy nhau mà ngủ, Lãnh Thanh Nghiên nửa người ghé vào trên người hắn, ở trước ngực hắn nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, thật ra nàng cũng không hề có ý khiêu khích gì. Nhưng Thương Diễm Túc vẫn không nhận được mà phải hít sâu một hơi, thanh âm hơi khàn khàn, kêu: “Nghiên nhi”.

Lông mi khẽ cup lại, bàn tay cũng dừng lại, thực ngoan ngoãn im lặng nằm lại trong lòng hắn, nàng thực sự là không chịu nổi vài lần như vậy nữa, đồ trướng thói này thực sự muốn đem thiếu thốn bốn năm qua bù đắp lại hết một lượt, hay do là vẫn đang tức giận đây.

Thấy phản ứng của nàng đáng yêu như vậy, Thương Diễm Túc khóe miệng không khỏi hiện lên ý cười ôn nhu, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da ngọc ngà của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

“Ta đang nghĩ, hiện tại chúng ta rốt cục là có quan hệ gì a”.

Lời này của nàng khiến cho cả người Thương Diễm Túc cứng đờ, mảy không thể không chế mà nhú lại, mang theo điểm không vui, nói: “Còn có thể là quan hệ gì? Nàng là Vương phi của ta, đơn giản như vậy thôi!”

Vẫn nằm nửa người trên người hắn, ngẩng đầu trực tiếp nhìn hắn, có chút tức giận hỏi: “Ta khi nào thì là Vương phi của chàng? Chàng có chứng cứ gì chứ?”

Thương Diễm Túc nghĩ đến đây có điểm không biết nói sao, sau đó Lãnh Thanh Nghiên lại tiếp tục nói: “Lúc trước chàng lấy là Mộc Thiên Dao, trên giấy hôn thú cũng là viết tên của nàng ta!”

Hoàng hốt một chút, dường như là đã hiểu được điều gì đó, vội vàng đem nàng ôm chặt vào trong ngực, cười nói: “Như vậy không phải rất là đơn giản hay sao? Chỉ cần sửa lại là được rồi”.

“Cứ như vậy là được sao?”

“Nếu không Nghiên nhi muốn như thế nào?”

Lãnh Thanh Nghiên từ trên giường ngồi dậy, chân gấm phủ trên người nàng chảy xuống, lộ ra cơ thể lóng lánh như tuyết, ánh mắt Thương Diễm Túc tối sầm lại, kim lòng không được đưa tay nhẹ vỗ về làn da mịn màng của nàng. Lãnh Thanh Nghiên tắt tay một cái đem tay hắn đánh bay ra ngoài, nói: “Ta cũng chưa có được làm tân nương từ thật sự a, cho nên nếu như chàng thật sự muốn thú ta một lần nữa, đương nhiên, muốn gả cho chàng hay không, ta cũng còn phải suy nghĩ kỹ một chút a”.

Khẽ nhú đôi mày, có điều đối với việc này, thật ra hắn cũng không hề có chút ý kiến nào, đưa tay kéo nàng quay trở về trong lòng, xoay người đè lên trên nàng, nhẹ nhàng cắn cắn nói: “Được, nghe theo ý của nàng, có điều thế nào nàng cũng phải gả cho ta, không cần suy nghĩ nhiều”.

Đập vào bờ vai của hắn, đưa tay đẩy hắn ra xa một chút, mang theo chút bối rối nói: “Sắc lang, tránh ra, ta có việc muốn nói với chàng”.

“Chuyện gì?”

“Khi nào thì chúng ta đi luyện ngục của Mộc gia xem một chút?”

Thương Diễm Túc cuối cùng cũng dừng lại động tác, xoay người nằm lại trên giường, ôm lấy nàng nhẹ giọng hỏi: “Nghiên nhi đối với luyện ngục của Mộc gia có bao nhiêu hiểu biết?”

“Cũng không phải là hiểu biết nhiều cho lắm, có điều ta biết đó là nơi có cao thủ nhiều nhất, gần như phần lớn cao thủ của Mộc gia đều ở nơi đó”.

Đồng tử co rút lại, lạnh lùng nói: “Nếu như nói như vậy, thì chỉ cần phá hủy đi luyện ngục của Mộc gia, thì Mộc gia cũng chẳng khác nào là bị phá hủy?”

“Ít nhất thì sau này cũng không thể làm được gì nữa”.

Thương Diễm Túc khóe miệng hiện lên một nụ cười tàn khốc, đột nhiên hỏi: “Một tiểu đội ngàn người, có đủ để đem luyện ngục kia phá hủy đi hay không?”

“Không đủ!”

“Nghiên nhi, nàng còn chưa có hỏi thực lực của tiểu đội ngàn người mà!” Trên mặt Thương Diễm Túc khó mà nén được sự kinh ngạc.

Lãnh Thanh Nghiên ngừng đầu đem cầm đặt ở trước ngực của hắn, chậm rãi nói: “Năm đó, số người sống sót từ trong luyện ngục đi ra không phải là mười chín người, mà là hai mươi chín người, nhưng Mộc gia lại đem mười người còn lại lưu lại bên trong luyện ngục”.

Bàn tay không thể khống chế mà thoáng run rẩy một chút, trầm giọng nói: “Ý của nàng là, kì thật Mộc gia đem hơn phân nửa từ sĩ giữ lại trong tay hay sao?”

“Đúng vậy, tuy rằng ở lại trong luyện ngục cũng chỉ có một phần ba, nhưng trong số hai phần ba đi ra ngoài lại vẫn có một phần được Mộc gia giữ lại, mười chín người chúng ta đều có điểm đặc thù, bởi vì thiên phú rất tốt, Mộc gia luyện tiếu đem chúng ta giao cho hoàng thất”. Dừng lại một chút, sau đó nói thêm, “Những năm gần đây, từ sĩ của hoàng thất nhất định là có tồn thất, nhưng bên trong luyện ngục của Mộc gia, số lượng chỉ có thể càng ngày càng tăng, hơn nữa theo thời gian trôi qua, chất lượng của từ sĩ của nơi đó cũng sẽ càng ngày càng tốt hơn”.

Sắc mặt của Thương Diễm Túc cũng đã vô cùng khó coi, hoàn toàn không thể ngờ rằng bên trong luyện ngục của Mộc gia lại cất giấu một thực lực như vậy, thời điểm trước đây tuy rằng biết nơi đó là một nơi không đơn giản, nhưng thật không ngờ rằng lại có thể đến mức này.

Mặc dù hàng năm vẫn luôn huấn luyện ra ám vệ, từ sĩ cũng không nhiều, nhưng thực lực của từ sĩ cùng ám vệ không phải chỉ hơn vài phần, hơn nữa đã qua nhiều năm như vậy, thực lực tích lũy lại cũng đã vô cùng kinh người!

“Nghiên nhi, vừa rồi nàng nói, năm đó số người ở cùng nàng, còn có mười người khác lưu lại bên trong luyện ngục, vậy nàng có biết tình hình hiện tại của bọn họ như thế nào không?”

Lắc đầu nói: “Hoàn toàn không biết, tuy rằng lúc sống sót đã có hẹn ước, đều muốn chạy trốn khỏi Mộc gia, hơn nữa đợi đến thời điểm thực lực đủ mạnh, sẽ làm cho Mộc gia biến mất khỏi trên đời này. Nhưng mà, sau khi đi ra khỏi luyện ngục, chúng ta liền cùng mười người kia bị cắt đứt liên lạc, thậm chí vì phòng ngừa bọn họ bán đứng chúng ta, mà không thể không tiêu tốn phần lớn sức lực để tìm được phương thức hoàn mỹ nhất thoát khỏi nơi đó”.

Ngay cả dưới tình huống như vậy, ngay cả Thương Diễm Túc cũng không khỏi tin tưởng, mặc kệ là thế nào, hẳn là Vương gia của Thương Lang quốc, Thương Lang quốc này cũng chính là nhà hắn.

“Nghiên nhi, vậy bên trong luyện ngục kia, rốt cuộc là dạng tình hình như thế nào?”

“Ta không biết. Năm đó một trăm người chúng ta tiến vào đó, chính là bị giam vào một căn phòng tối thui, sau đó lại có một người đi vào, khi một người đó vào phòng, một trăm người thì bốn mươi người ngã xuống. Đối mặt chính là một từ sĩ đã trưởng thành, trong vòng một nén nhang ta phải ngăn cản được sáu phần lực công kích của hắn, nếu không sẽ không chút lưu tình mà bị loại bỏ, nhưng lại phải trải qua ba cửa, những từ sĩ trong đó một người so với một người lại càng thêm mạnh hơn”.

Thương Diễm Túc nghe vậy tâm không khỏi quặn lại, vào thời điểm đó, Nghiên nhi mới có bao nhiêu tuổi a? Quả nhiên lúc đó hẳn nên mang theo Nghiên nhi đi, nhưng mà, nếu thực sự làm như vậy, có lẽ hiện tại hẳn cũng đã đem chuyện đường như không hề có chút ý nghĩa nào này bỏ ra khỏi não, tiếp tục hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Còn lại những hơn sáu mươi người vì sao lại cũng chỉ còn có hai mươi chín người?”

“Chúng ta bị nhốt vào cùng một chỗ, bọn họ cho chúng ta thời gian ba ngày để khôi phục lại trạng thái tốt nhất, sau đó muốn chúng ta liên thủ với nhau để ngăn cản mười từ sĩ. Trong vòng một nén nhang, có thể giết người còn sống thì sống, nếu chết thì cũng đã chết”.

Thương Diễm Túc đột nhiên bật người ngồi dậy, trên người tản mát ra hàn khí bức người, lạnh giọng nói: “Đã sớm nghe nói phương thức huấn luyện từ sĩ của Mộc gia là vô cùng tàn nhẫn, ta đã nghĩ lần đó ta thấy được đã là tàn nhẫn nhất, nhưng thật không ngờ rằng lại còn có thể nghiêm trọng hơn đâu”.

Mộc gia vì hoàng thất huấn luyện ám vệ tồn tại đã lâu, nhưng từ sĩ là gần hai mươi năm nay mới bắt đầu, ban đầu cũng không có tàn nhẫn như vậy, nhưng sau khi Mộc Kiệt lên làm chủ, thủ đoạn cũng càng ngày càng tàn nhẫn, hoàng thất dường như cũng không thể khống chế được.

Nếu không phải nhiều năm qua thế lực của Mộc gia ngày càng lớn, cho nên hoàng thất đối với bọn họ cũng có nhiều điểm kiêng kỵ, không thì cũng sớm đem bọn họ loại bỏ.

“Ta nghe nói, Mộc gia lựa chọn từ sĩ, đưa vào một trăm người, có thể đi ra chưa bao giờ vượt quá mười người, nhưng năm đó đi ra lại có đến mười chín người, vì sao lại có thể như vậy?”

Đôi mày thanh tú khẽ nhíu, bên trong thần thái tự nhiên tản mát ra sự cường thế cùng kiêu ngạo, nói: “Mộc gia chết tiệt, dám đem bản thiếu tướng làm từ sĩ để bồi dưỡng, lại còn bị người ta giết hại, quả thực là không đem bản thiếu tướng để vào mắt!”

“Đúng vậy đúng vậy, cũng không nhìn xem Nghiên nhi nhà ta là ai a, Mộc gia đáng bị trừ tận gốc!”

Nghe hắn vỗ mông ngựa Lãnh Thanh Nghiên mặt mày hớn hớn, lập tức nói: “Ta đã đem hơn sáu mươi người lúc ấy họp lại, trong lúc người của Mộc gia không chú ý đã cùng hơn sáu mươi người kia lập ra ước định, ba ngày sau đó, hơn sáu mươi người thống nhất nghe theo chỉ huy của ta, trong thời gian nửa nén nhang đã đem mười từ sĩ kia giết hết!” Mà bọn họ, cuối cùng cũng chỉ còn lại hai mươi chín người.

Chi tiết trong đó, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có nói nhiều, Thương Diễm Túc cũng không có hỏi nhiều, chỉ cần tưởng tượng cũng đủ, thật là chuyện khó khăn đến mức nào a.

Đem nàng ôm vào trong lòng, đặt cằm ở trên đỉnh đầu nàng nhẹ nhàng cọ xát, nhẹ giọng nói: “Hiện tại cũng đã biết vị trí cụ thể của Mộc gia, Nghiên nhi

muốn khi nào thì động tay đây?hay lại cần phải chuẩn bị cái gì?”

“Cần chuẩn bị rất nhiều, đầu tiên, hai mươi năm tích lũy, căn cứ vào mười người tử sĩ được huấn luyện còn sống sót mà tính toán, như vậy ở bên trong luyện ngục sẽ lưu lại ba người, hàng năm Mộc gia đem vào luyện ngục bao nhiêu người, rốt cuộc có bao nhiêu, cần phải điều tra rõ ràng. Đương nhiên, so với thời điểm vừa mới bắt đầu, số người sống sót so với lúc đó khẳng định sẽ còn nhiều hơn”.

“Điều này cũng thực dễ dàng, chỉ cần xem xem trong hai mươi năm qua hoàng thất đã tiếp thu bao nhiêu tử sĩ của Mộc gia, là có thể biết rồi”.

“Ừ, trong số những người đi ra từ luyện ngục, Mộc gia nhất định vẫn còn lưu lại một bộ phận, cho nên, số lượng tử sĩ của Mộc gia giữ lại có lẽ cũng không nhiều hơn là mấy, hơn nữa mấy năm nay, tử sĩ của hoàng thất chắc chắn là có tồn thất, như vậy tính toán ra, số lượng tử sĩ kia có khả năng còn nhiều hơn so với hoàng thất có rồi”.

“Chết tiệt! Ta sẽ tận lực điều tra rõ ràng!”

“Tử sĩ đương nhiên là chủ yếu, nhưng ở trong Mộc gia, vẫn có một bộ phận lớn là ám vệ, hoặc là những kẻ đang nhận huấn luyện, hoặc là đang ở lại Mộc gia, số lượng này cũng cần phải tra cho rõ ràng”.

“Những người này, cũng đều ở bên tông luyện ngục sao?”

“Sẽ không!” Lãnh Thanh Nghiên trả lời rất kiên quyết, lập tức nói, “Nhưng bọn họ sẽ gác ở những địa điểm mấu chốt, muốn đi được vào luyện ngục chỉ sợ tránh không được phải chém giết một hồi”.

Mây gút gao nhú lại, nhện không được khẽ rủa một tiếng, nói: “Chỉ sợ quân đội bình thường đưa vào sẽ bị bọn họ giết hại mà thôi!”

“Cho nên, có lẽ chàng nên phải thêm hắc y nhân ở bên cạnh ra nữa”.Lãnh Thanh Nghiên cười đến thực âm hiểm.

Khóe miệng hắn run rẩy một chút, nói: “Những người này nhưng họ vệ bên người của bốn vương, làm sao có thể phái họ đi làm những chuyện này được?”

“Chàng vẫn còn cần người đến bảo hộ hay sao?”

“Không nhất định là bảo hộ ta a, việc dễ làm cũng có rất nhiều a”.

“Tướng công. “. Người nào đó sử dụng sắc dụ đại pháp, người ta thường gọi là nữ nhân kế

Thương Diễm Túc không hề có chút miễn dịch nào, lúc này nói: “Được rồi, làm theo ý nàng, ta sẽ đem một bộ phận không làm gì phái ra, mặt khác, mặt khác Mộc gia có lẽ không có đem nhiều ám vệ lưu lại như vậy đâu?”

“Như thế không có, hơn nữa trước khi tiến vào được luyện ngục, chúng ta chính là phải đối phó với những ám vệ này, cùng tử sĩ, có điều, có lẽ cũng không nhiều lắm”.

“Vậy chúng ta dùng ám vệ đối phó với ám vệ, bốn vương thật muốn nhìn một chút, Mộc gia kia, rốt cuộc là ẩn giấu bao nhiêu thực lực đây”.

Lãnh Thanh Nghiên chủ động đưa lên đôi môi anh đào, hôn lên trên mặt hắn một cái, cười tủm tỉm nói: “Được, vậy việc này liền giao cho tướng công đi làm đi, ta cũng phải liên hệ với mấy người kia nhanh một chút. Nếu không phải bởi vì vẫn không tìm được vị trí của luyện ngục, thì cũng sẽ không chờ cho tới bây giờ nha, ài!”

“Các nàng cũng phải đi?”

“Đương nhiên, đây chính là chuyện mà chúng ta luôn cố gắng, sao có thể không đi đâu?”

Mười tám con chim đồng thời hướng ra các phía khác nhau mà bay đi, triệu tập mười tám người không biết giờ đây đang ở địa phương nào, Thương Diễm Túc cũng bắt đầu chuẩn bị kế hoạch.

Mà trong khi bọn họ tìm cách đối phó với Mộc gia, Mộc gia hiện tại cũng đang cùng một trận doanh với Hoàng hậu, cũng đang tìm cách đối phó, từng ánh mắt lạnh lẽo sắc bén thỉnh thoảng lại hướng về phía Lạc Vương phủ cùng Cần Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 6: Mị Được mạnh nhất thế gian

Thương Diễm Túc hiếm khi chủ động tới tìm Thương Lang Hoàng, tuy rằng là vì chuyện ám vệ, nhưng vẫn làm cho Thương Lang hoàng vô cùng vui sướng, đối với yêu cầu của Thương Diễm Túc đưa ra hầu như không có do dự mà đáp ứng.

Đương nhiên, Thương Diễm Túc cũng đem tình huống của Mộc gia nói cho hần biết, tình huống như vậy so với tưởng tượng ban đầu của bọn họ còn hơn, thật không ngờ Mộc gia lại giữ lại một phần ba số tử sĩ trong luyện ngục, hơn nữa số lượng này là do Lãnh Thanh Nghiên cung cấp lúc trước, ai biết lúc trước đó so với bây giờ bọn họ có giữ một phần ba như vậy hay không?

Vì thế, Lãnh Thương Hoàng trực tiếp gọi thống lĩnh ám vệ đến trước mặt, để cho hần nghe theo sự điều khiển của Thương Diễm Túc.

Đương nhiên những chuyện này đều tiến hành trong bí mật, nếu không vạn nhất khiến cho Mộc gia cảnh giác, chỉ sợ sự tình càng thêm phiền toái.

Trong khoảng thời gian này, kinh thành Thương Lang quốc đột nhiên xuất hiện một số đại nhân vật, tỷ như thần y Diệp Trần Nhiên, tỷ như thiên hạ đệ nhất sát thủ U Minh Dạ, tỷ như võ lâm minh chủ Vân Mộng Tuyết, thậm chí có người còn nhìn thấy một vị đại tướng quân nước khác xuất hiện trong kinh thành Thương Lang quốc, càng không bỏ qua là, hình như còn có người nhìn thấy một vị Hoàng phi của nước khác xuất hiện ở nơi này.

Mà những người này, dường như chỉ chợt lóe rồi lại biến mất, chỉ có một số người cực ít không may mà gặp phải, sau đó lại hoàn toàn mai danh ẩn tích, thật giống như cho đến bây giờ cũng chưa từng xuất hiện qua.

“Làm sao vậy?”

Lãnh Thanh Nghiên vừa tiến vào thư phòng, liền nhìn thấy Thương Diễm Túc vẻ mặt trầm tư ngồi ở đó, không biết đang suy nghĩ cái gì, liền tiến tới bên cạnh hần.

Đưa tay kéo Lãnh Thanh Nghiên vào trong lòng, đặt nàng ngồi lên trên đùi hần, động tác thân thiết như vậy của hai người dường như đã trở thành thói quen. Mím cười một chút, nói: “Không có việc gì, chỉ là có cảm giác thời gian gần đây, trong kinh thành giống như càng ngày càng náo nhiệt a”.

“Vì sao nói như vậy?”

“Ta vừa nhận được tin tức, nói có người nhìn thấy Thiên Ưng quốc hộ quốc tướng quân Lăng Vũ xuất hiện ở kinh thành, sau lại không thấy tung tích. Còn có Tang quý phi được Ngọc Diễm Hoàng của Ngọc Diễm quốc sủng ái nhất cũng được phát hiện ở trong kinh thành, sau lại thần bí mất tích, thời điểm này Thương Lang quốc cùng Ngọc Diễm quốc vẫn đang giao chiến ở biên quan”.

Mỉm cười khổ cụp, lập tức thần nhiên mà cười, nói: “Không chừng là nhìn sai người rồi, những người này làm sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở kinh thành Thương Lang quốc?”

“Cho nên ta mới nói, kinh thành càng ngày càng náo nhiệt”.

“Vậy chàng tính làm sao bây giờ?”

“Tìm ra chỗ ở của bọn họ, hơn nữa phải điều tra rõ mục đích của bọn họ”.

Con mắt chuyển động, khóe miệng có một chút tươi cười xấu xa, nói: “Chàng xác định không phải là nhận nhầm người hay sao?”

Nói không chừng chính là có bộ dáng tương tự nhau thôi, thiên hạ to lớn, người giống người vốn là không thiếu.

“Cho dù là nhận sai người, cũng phải điều tra rõ ràng, nhất là vị Tang quý phi kia”. Thương Diễm Túc trong mắt hiện lên một tia băng lãnh, hiện tại là thời khắc chiến sự khẩn trương, quý phi của địch quốc lại xuất hiện ở kinh thành bản quốc, sự kiện lớn như vậy nhất định không thể bỏ qua.

Lãnh Thanh Nghiên dường như lại một chút cũng không hề lo lắng, ngược lại hỏi: “Đúng rồi, hiện tại thế trận cùng Ngọc Diễm quốc ra sao?”

“Trước mắt vẫn bị vây ở thế giằng co, chưa biết thắng thua”.

“Ah? Ngọc Diễm quốc do ai thống soái?”

Nghe vậy, Thương Diễm Túc nhăn mặt nhăn mày, hần cũng không phải biết rõ ràng sự tình, lắc đầu nói: “Đột nhiên xuất hiện một người, ai cũng không biết thân phận của hần, cũng không rõ hần từ đâu đến”.

“Ai? Có thể cùng a Trạch đánh không phân cao thấp, người đó hần phải có chút bản lĩnh”.

Từ lúc Lãnh Thanh Nghiên trở về, vốn không có gặp qua đệ đệ, chỉ là vì hần hiện cũng không có ở trong kinh thành, mà ở biên quan cùng với quân đội Ngọc Diễm quốc giao tranh.

Nghe thấy Lãnh Thanh Nghiên nói vậy, Thương Diễm Túc nhìn không được không khỏi bật cười, nói: “Nàng thật ra đối với a Trạch rất tin tưởng”.

“Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem là đệ đệ ai dạy dỗ? Nếu không phải Thương Lang quốc binh lực suy yếu, trận này sớm cũng đã đánh thắng!”

Thương Diễm Túc nhéo nhéo cái mũi của nàng, nói: “Đúng vậy, nếu để cho Nghiên nhi đi chỉ huy ba quân, cũng không để đến bây giờ a!”

Chụp được tay hắn, bắt mắt trừng mắt hắn, nó?” Như thế nào, chàng đây là giữu cột ta sao?”

“Nào có? Ta là ăn ngay nói thật!”

“Hừ, không nói chuyện này nữa, ta có việc muốn nói với chàng”.

“Chuyện gì?”

“Có mấy người muốn gặp chàng”.

Khẽ nhú mày, nhìn bộ dáng tươi cười dịu dàng của Lãnh Thanh Nghiên, không khỏi hỏi: “Là những người cùng nàng đi ra từ luyện ngục đó sao?”

“Ừ!” Lãnh Thanh Nghiên dùng sức gạt vài cái, trên mặt tươi cười càng thêm sáng lạn.

Nhìn Lãnh Thanh Nghiên vui vẻ tươi cười, Thương Diễm Túc tâm tình cũng không khỏi rất cao hứng, những người này có thể làm cho Nghiên nhi của hắn cao hứng, nhớ mười mấy năm trước cùng giúp đỡ nhau, hẳn quả thật cũng thực hi vọng có thể gặp một lần.

Vẫn là ở trong trang viên bí mật lúc trước, thời điểm Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc tới đại sảnh, trong phòng dường như cũng đã chật người ngồi, liếc mắt nhìn một cái, dù với định lực của Thương Diễm Túc, trong lòng cũng không khỏi kinh hãi.

Những người bên trong này, hẳn căn bản một chút cũng không hề quen biết, nhưng có thể nhận biết, chỉ cần tùy tiện ra ngoài, tùy tiện vẫy vẫy tay đều có thể dậy lên một trận mưa gió.

Đây là những người năm đó thoát ra từ Mộc gia? Ừm, hình như vẫn còn thiếu vài người.

Thời điểm hai người Lãnh Thanh Nghiên xuất hiện ở cửa, người bên trong cũng đã thấy được bọn họ. Ngồi ở bên cạnh ghế trên, một vị nữ tử xinh đẹp nhẹ nhàng nhìn bọn họ, bắt đầu mở miệng nói: “Ừ, Vương phi điện hạ, ngài làm cho chúng ta phải chờ a”.

Lãnh Thanh Nghiên căn bản không có để ý tới nàng, trực tiếp lôi kéo Thương Diễm Túc bước đi vào trong phòng, ở trước mặt bọn họ, xoay người chỉ vào người bên cạnh, đối với bọn họ nói: “Ta cũng không giới thiệu nhiều, tin tưởng mọi người đều đã biết, đây là nam nhân của ta!”.

Câu cuối cùng nam nhân của ta khiến cho Thương Diễm Túc có chút ngạc nhiên, tuy rằng không thể phủ nhận nghe ba chữ đó làm cho trong lòng hắn thực nhảy nhót, nhưng Nghiên nhi lại giới thiệu hắn với mọi người như vậy khiến cho hắn có chút bất ngờ.

Có điều, hắn cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, hướng về phía những người đó gật đầu chào hỏi một cái, tầm mắt quét qua trên người bọn họ, kỳ thật người hắn quen biết ở nơi này cũng không có nhiều, chủ yếu là vì có nhiều người hắn cũng chỉ nghe nói qua, còn lại cũng không biết bọn họ lớn lên trông thế nào.

Tầm mắt đảo qua, trong đó có một vị toàn thân đều lộ ra vẻ kiên nghị, đại khái nam tử hai mươi lăm hai sáu tuổi, đột nhiên, trong mắt bắn ra hai đạo tinh quang.

“Lăng tướng quân?”

Người này đúng là Thiên Ứng quốc hộ quốc tướng quân Lăng Vũ, năm đó hắn rời Mộc gia sau phải đi tìm Diệp Trần Nhiên, bởi vì Thiên Ứng quốc nổi tiếng dùng độc, cho nên bọn họ luôn ở bên trong Thiên Ứng quốc, thuận tiện nhân cơ hội phát triển thế lực.

Cơ duyên xảo hợp*, mạc danh kỳ diệu đã bị triệu tập nhập ngũ, sau đó lại mạc danh kỳ diệu lập vài lần chiến công, thậm chí hoàn hảo vài lần cứu tính mạng hoàng đế, đến bây giờ, dĩ nhiên trở thành Thiên Ứng quốc hộ quốc tướng quân.

**Cơ duyên xảo hợp: cơ hội và duyên phận*

Những chi tiết trong đó tất nhiên cũng không cần nhiều lời, nhưng hắn xuất hiện ở đây, cũng là nằm ngoài dự đoán của Thương Diễm Túc, đồng thời đối với chuyện vừa nói ở tông Vương phủ cũng thả lỏng không ít.

Lăng Vũ hướng về phía Thương Diễm Túc nhẹ gật đầu, nói: “Tin tưởng Vương gia hẳn là đã biết một ít tin tức, ta lần này tới kinh thành cũng không có mục đích khác, ngược lại hy vọng Vương gia không nên khản trương”.

“Có thể nhìn thấy người xuất hiện ở nơi này, bốn vương ngược lại cũng không hề khản trương”.

Mà phía sau, trong khi bọn họ đang nói chuyện đột nhiên xuất hiện một nữ tử đi về phía trước một chút, nhìn Thương Diễm Túc ý cười trong suốt hỏi: “Như vậy Vương gia, ngài không biết tiểu nữ hay sao?”

Khẽ nhú đôi mày, không khỏi tinh tế đánh giá vị nữ tử kia, tất nhiên là xinh đẹp không cần nói, chủ yếu vẫn là thần thái khí chất, nhìn như tùy ý cười yếu ớt, lại khó nén được lo lắng phát ra tôn sùng, đây hẳn là người nhiều năm ở trên địa vị cao, một nữ tử ung dung đẹp đẽ cao quý.

Dường như là nghĩ tới một loại khả năng, Thương Diễm Túc khóe miệng nhin không được có chút run rẩy, ổn định lại tâm thần, lạnh nhạt nói: “Thật không thể ngờ rằng Tang quý phi lại có thể xuất hiện ở nơi này, thời điểm này Thương lang quốc còn đang cùng Ngọc Diễm quốc giao chiến”.

Tang Đình có vẻ mặt thực vô tội, cười nói: “Đánh gãy loại chuyện này ta quản không được, cùng ta nửa điểm quan hệ đều không có, Vương gia người hẳn là sẽ không muốn đem ta bắt lại, dùng để uy hiếp Ngọc Diễm quốc chứ?”

Thương Diễm Túc còn không có tỏ vẻ cái gì, Lãnh Thanh Nghiên lại đột nhiên gật đầu nói: “Biện pháp này không sai! Nghe nói Tang quý phi là người Ngọc Diễm hoàng sủng ái nhất.. “.

Lời nói còn chưa hết, Tang Đình cũng đã nhảy dựng lên, kháng nghị nói: “Ta nói Thanh Nghiên, cho dù người hiện tại giả cho Vương gia, một lòng chỉ nghĩ cho tướng công của mình, cũng không nên đem tâm giao hết ra như vậy đâu! Ta nhưng tỷ muội tốt của người, chẳng lẽ người lại nghĩ đem bán tỷ muội mình đi?”

Lãnh Thanh Nghiên thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Cũng không phải muốn mạng của người, hay là muốn Ngọc Diễm quốc đầu hàng, chỉ là làm cho bọn họ ngưng chiến mà thôi, yên tâm, sẽ không thương tổn đến người”.

“Ai nói sẽ không thương tổn đến ta?”

Thấy vẻ mặt nàng biểu tình có chút sợ sệt, Lâm Duyệt Tâm ngồi bên cạnh nhìn qua, vẻ mặt hưng phấn mà hỏi: “Chẳng lẽ, người sợ nếu như cứ ở đây, người sẽ trở thành tội nhân của Ngọc Diễm quốc, do đó mà khó có thể sống được ở trong cung của Ngọc Diễm hoàng hay sao?”

Nghe vậy, Tang Đình lập tức mặt lộ vẻ khinh thường, nói: “Đám nữ nhân đó bản cung căn bản là không để vào mắt, nếu không bởi vì sợ ở trong cung nhân rồi nhảm chán, ngẫu nhiên mà các nàng cũng có thể giúp cho ta giải buồn, bản cung cũng đã sớm đem các nàng giải quyết hết rồi”.

“Vậy người sợ cái gì?”

“Hừ!”

Diệp Trần Nhiên ngồi ở bên cạnh, nhẹ nhàng mà phe phẩy cây quạt, cười tủm tỉm nói: “Nàng lần này khẳng định là gạt Ngọc Diễm hoàng chuồn đi, chờ bị Ngọc Diễm hoàng tìm được, khẳng định tránh không được một chút trách phạt, nếu mà lại để cho các người lợi dụng một phen, vậy thì khẳng định trong tương lai khoảng vài năm nữa nàng ta cũng đừng nghĩ đến chuyện rời được khỏi hoàng cung Ngọc Diễm quốc nữa bước”.

“Ai?”

Mọi người trong phòng đều bày ra một bộ biểu tình thì ra là thế, Tang Đình bay thẳng về phía kẻ duy nhất biết nội tình Diệp Trần Nhiên mà đánh tới, không còn nửa điểm đáng vẻ của quý phi nương nường.

Mà Lãnh Thanh Nghiên cũng làm ra một bộ biểu tình khó xử, đối với Tang Đình nói: “Đĩnh nhi, người vẫn là chịu ủy khuất một chút đi”.

Động tác vọt tới trước của nàng kết một tiếng mà dừng lại, chậm rãi xoay người lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Người nói cái gì?”

Lôi kéo Thương Diễm Túc xoay người ngồi xuống bên cạnh, thần sắc lạnh nhạt, dường như căn bản là không có nhìn thấy vẻ mặt âm trầm kia của Tang Đình, nói: “Người yên tâm, ta khẳng định sẽ không đưa ra yêu cầu gì khó xử đối với Ngọc Diễm hoàng, nhiều nhất là mọi người cùng ngưng chiến thôi!”

“Người có âm mưu gì vậy?”

Đây đều là tiếng lòng của mọi người, Thương Diễm Túc lẳng lặng nhìn những người này, đối với phản ứng của bọn họ thật sự là nằm ngoài dự đoán của hắn, làm sao lại có cảm giác Nghiên nhi thường xuyên sử dụng âm mưu với bọn họ đâu?

Lãnh Thanh Nghiên thần sắc bình tĩnh, thần nhiên nói: “Đừng hiểu lầm, ta không có âm mưu gì cả, ta chỉ là muốn làm cho đệ đệ của ta trở về sớm một chút mà thôi. Người cũng biết, chiến trường là nơi bất cứ khi nào cũng có thể chết, vạn nhất không cẩn thận một chút mà đệ đệ bảo bối của ta bị thương tổn một chút, không phải ta sẽ đau lòng muốn chết hay sao?”

“Đệ đệ người? Đệ đệ người là ai? Người khi nào lại có đệ đệ?”

Mỉm cười một chút, nói: “Hiện tại thống soái biên quan Thương Lang hoàng chính là đệ đệ của ta”.

Khẽ nhíu mày lại, một bộ biểu tình bất ngờ, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ ngưng trọng, nói: “Tuy rằng không rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng người đã nói Thương Diễm Trạch là đệ đệ của người, như thế là tỷ muội tốt, ta phải nhắc nhở người một câu, cũng để cho người chuẩn bị tâm lý một chút”.

Nghe vậy, Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đột nhiên có chút hàn khí, quay đầu lại nhìn về phía Tang Đình, trầm giọng hỏi: “Lời này của người là có ý tứ gì?”

Tang Đình cũng là nhún vai, nói: “Ý ta đây là, Thương Diễm Trạch có nguy hiểm, về phần là nguy hiểm như thế nào, ta cũng không tiện bẩm báo, hy vọng người có thể tự hiểu”.

Lãnh Thanh Nghiên cũng không làm khó nàng, dù sao nàng hiện tại là quý phi của Ngọc Diễm quốc, nhưng những lời này cũng làm cho trong lòng nàng nặng trĩu.

A Trạch có nguy hiểm, điều đầu tiên nàng nghĩ đến là lập tức đi cứu hắn, nhưng hiện tại không thể rời khỏi kinh thành được, hơn nữa, cho dù có đi,

không biết có thể kịp hay không?

Thương Diễm Túc nắm tay nàng, nhẹ giọng hỏi: “Các người ở đây, còn cần bao nhiêu thời gian để chuẩn bị?”

Chỉ nghe hắn nói vậy, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã biết hắn muốn làm gì, vội vàng quay đầu nhìn hắn, nói: “Túc..”.

“Hắn cũng là đệ đệ của ta, không phải sao?”

“Nhưng..”.

Nhìn hai người họ hoàn toàn không để mọi người chung quanh vào mắt, Tang Đình khinh thường cong cong khóe miệng, nói: “Ta còn chưa có nói hết đâu, các người gấp cái gì nha?”

Sừng sốt một chút, vội vàng ngừng đầu nhìn về phía nàng, “Còn không mau nói?”

Tang Đình cũng không so đo với thái độ cầu người không từ tế của Lãnh Thanh Nghiên, xoay người ngồi xuống, nói: “Tuy rằng nói là có nguy hiểm, ta cũng không thể nói cho người biết là nguy hiểm thế nào, nhưng ta cam đoan, tánh mạng không lo, thậm chí có lẽ cũng sẽ không bị thương tổn chút nào”.

Ánh mắt híp lại, lạnh lùng nhìn Tang Đình, nhìn đến tận khi cả người nàng ta lạnh lẽo, sau đó Lãnh Thanh Nghiên mới hỏi: “Nếu là như thế này, vậy đến tột cùng là hắn bị nguy hiểm cái gì?”

“Ta không thể nói”.

“Vì sao?”

“Ai nha, dù sao không thể nói chính là không thể nói, tiểu Nghiên nhi, chẳng lẽ người còn không tin ta sao? Chuyện như vậy ta sẽ lừa người sao? Người cứ yên tâm đi, ta cam đoan đệ đệ của người tốt lắm, lời nói mới rồi người coi như không có nghe thấy, chỉ cần trong lòng có cái chuẩn bị là được, nói không chừng đến một lúc nào đó sẽ phát sinh một số chuyện liên quan đến đệ đệ của người, được không?”

Lãnh Thanh Nghiên kỳ thật vẫn là thực lo lắng a, chết tiệt Tang Đình, nàng ta khẳng định là cố ý!

Có điều nếu nàng ta đã nói như vậy, hắn là sẽ không xảy ra chuyện lớn gì đâu? Việc này, nàng hẳn sẽ không nói dối.

“Được rồi, tạm thời tin tưởng người, có điều, nếu đệ đệ của ta ở trên chiến trường xảy ra điểm nào ngoài ý muốn, ta liền hỏi tội người!”

“Cái này không thể được! Vạn nhất hắn không cẩn thận bị cái gì tên bán lén a linh tinh bán trúng, hoặc là đột nhiên sinh cái bệnh trị không hết, như vậy thì cùng ta nửa điểm qua hệ cũng không có nha!”

Nghe vậy, Lãnh Thanh Nghiên xem như thoáng yên tâm chút, an tâm ngồi ở ghế trên, thân mình nửa tựa vào trong lòng Thương Diễm Túc, thần sắc lạnh nhạt nói: “Cho nên người nên cầu nguyện, trăm ngàn không có chuyện như vậy phát sinh đi”.

Tang Đình về mặt nhất thời suy sụp, về mặt u oán nói: “Sớm biết như vậy cái gì cũng không thèm nói cho người nghe”.

Thương Diễm Túc tuy rằng không tin Tang Đình, nhưng hắn tin tưởng Nghiên nhi, cho nên nhìn Nghiên nhi cũng là yên tâm chút, hắn tự nhiên cũng sẽ không lại tiếp tục lo lắng, ngược lại lại bắt đầu đánh giá những người ở trong phòng này, thuận tiện bàn bạc việc nên đối phó với Mộc gia như thế nào, dùng phương pháp đơn giản nhất làm cho Mộc gia chịu đã kích lớn nhất.

Tiểu tử kia đang đi bộ trên đường, bộ dáng đáng yêu không biết hấp dẫn biết bao người chú ý, lại có nhiều kẻ bởi vậy mà nhìn không được dừng lại cướp bộ.

Đối với việc này, tiểu tử kia giống như cái gì đều không có nhìn thấy, tiếp tục đi đến phía trước, đôi mắt linh hoạt lờ lờ tỏa sáng, vừa đi, một bên còn không ngừng lưu chuyển, đem hết thảy sự tình chung quanh toàn bộ thu vào trong mắt.

Đến thời điểm nó cảm thấy hứng thú với chuyện gì đó, nó sẽ đi qua để góp vui, đương nhiên, nếu muốn làm cho nó lấy bạc ra, nhất định phải là chuyện gì đó thực sự khiến cho nó động tâm. Tiểu tử kia, kì thật là có chút tức giận nho nhỏ.

Kỳ thật, hài tử đáng yêu như vậy, thật sự dễ dàng làm cho một ít người mơ ước chi tâm, dọc theo đường đi tới, cũng không biết có bao người xuất hiện ở trước mắt nó, muốn cùng nó nói mấy câu, hoặc là nhìn không được đưa cho nó cái gì đó, thậm chí cũng không thiếu một số người trong đầu xuất hiện ý định lừa gạt nó.

Tiểu tử kia đừng đưa đầu vài cái, trong lòng thầm than, ai, những người này cũng thật là, xem ra bộ dạng xuất quá cũng là tội lỗi a!

Đương nhiên, muốn lừa gạt được một tiểu tử như nó là không có thành công được, tiểu tử nó là ai chứ? Nó chính là kết tinh hoàn mỹ nhất của Vương gia “âm hiểm” cùng với Vương phi “giả dối” nha, nó không đi lừa gạt người khác đã là may rồi.

Cái gì? Người muốn cướp người? Người hay nói giỡn, hay vẫn là chán sống rồi? Chỉ cần tiểu tử kia tùy tiện há miệng kêu lên, người mà muốn đoạt nó nhất định cũng sẽ bị người nhà nó vây lại, chết không toàn thây a!

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, tiểu tử kia cước bộ dừng lại ngẩng đầu nhìn về hướng kẻ chặn ánh mặt trời của nó, chớp chớp mắt, về mặt thiên chân nói: “Thúc thúc, người cản đường đi của ta”.

Người nọ ngồi xổm xuống trước mặt tiểu tử kia, về mặt tươi cười ôn hòa nói: “Tiểu tử kia, cháu tên là gì?”

Tiểu tử kia biểu tình nói thành thực thì cũng thực là thành thực, nói vô tà thì cũng thực vô tà, chớp chớp ánh mắt nhìn vị thúc thúc xinh đẹp trước mắt, thanh âm non nớt nói: “Mẹ ta dặn, không được nói cho người xa lạ biết tên của ta!”

“Ah? Đây là vì sao?”

“Sẽ bị người xấu bắt cóc!”

“Thúc thúc không phải người xấu a!” Người nọ giải thích nói, trên mặt vẫn tươi cười như cũ.

Tiểu tử kia hơi nghiêng đầu, nhìn người này, nói: “Nhưng người xấu trên mặt cũng không có viết hai chữ người xấu, người nói người không phải là người xấu, thì nhất định không là người xấu a?”

“Ách?” Không ngờ rằng tiểu tử kia lại nói ra lời nói có thâm ý như vậy, hắn không khỏi có chút ngạc nhiên, lập tức bật cười nói. “Như vậy cháu cũng không thể liên hoài nghi ta là người xấu a!”

Nghe vậy, tiểu tử kia lộ ra một bộ biểu tình trầm tư, bộ dáng đáng yêu như vậy khiến cho hắn không khỏi muốn đưa tay lên捏捏 má nó vài cái.

Tiểu tử kia suy nghĩ trong chốc lát, mới hỏi nói: “Vậy người là ai?”

“Ta gọi là Vu Hi”.

Mở to đôi mắt to vô tà, chớp a chớp, nó không biết người này nha!

“Tiểu tử kia, hiện tại cháu cũng đã biết tên ta, vậy cháu có thể cho ta biết tên của cháu hay không a?”

Tròng mắt chuyển động, đáy mắt cực nhanh hiện lên một tia giao hoạt, sau đó cười tủm tỉm nói: “Cháu gọi là Lãnh Vô Song”.

Khẽ nhíu đôi mày, dường như đối với câu trả lời của tiểu tử kia có chút ngoài dự đoán, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, Lãnh Vô Song? Nó thể nhưng họ Lãnh.

“Cháu họ Lãnh?”

“Đừng vậy!” Tiểu tử kia cười híp mắt lại, sau đó ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua vị trí mình hiện đứng, vừa vặn là trước cửa một tửu lâu, trong mắt một tia giao hoạt lại chợt lóe thoáng qua, sau đó thân thủ kéo kéo góc áo Vu Hi, nói, “Thúc thúc, cháu đói bụng, ngài mời cháu ăn cơm được không?”

Sừng sốt một chút, lập tức cười gật đầu, nói: “Đương nhiên không thành vấn đề!”

Nói xong, hai bóng dáng một lớn một nhỏ liền cùng nhau tiến vào bên trong tửu lâu.

Sau khi bọn họ vừa đi vào thì một bóng dáng quý dị xuất hiện ngay tại chỗ mà tiểu tử kia vừa đứng, khẽ thở dài, tràn ngập đồng tình nhìn thoáng qua về phía trong tửu lâu, sau đó lại một lần nữa không biết ẩn thân đi nơi nào.

Vu Hi im lặng nhìn tiểu tử kia ăn như lang thôn hổ yết, trên mặt cũng liên tục tươi cười, cho dù chỉ là nhìn tiểu tử kia thôi, quả thật là cũng khiến cho người ta vô cùng yêu thích.

Tầm mắt thỉnh thoảng lại đảo qua phía ngoài cửa sổ, đột nhiên dừng lại, nhìn thoáng qua bóng dáng dưới tửu lâu, không khỏi nheo nheo mắt, trong mắt tinh quang hiện lên. Hắn vì sao lại có thể xuất hiện ở nơi này?

Tiểu tử kia chớp chớp ánh mắt, sau đó xoay người sang ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, quay đầu khó hiểu nhìn Vu Hi, hỏi: “Thúc thúc, ngài nhìn cái gì ở đó?”

Cười khẽ một chút, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là tùy ý nhìn một chút mà thôi”.

“A” một tiếng, sau đó lại lần nữa bắt đầu cạo sạch đồ ăn trên bàn, mà Vu Hi tuy rằng cũng đã đem tầm mắt quay trở lại, nhưng trong mắt cũng không ngừng hiện lên một tia tinh quang.

Lúc này, tiểu tử kia lại đột nhiên lại ngẩng đầu lên, về mặt vô tà nhìn Vu Hi, nói: “Thúc thúc, cháu có thể gọi tiểu người hầu của cháu tiến vào được hay không? Hắn cũng đã đến rồi!”

“Ah? Cháu còn có tiểu người hầu?”

“Đương nhiên, chúng cháu chính là bằng hữu tốt nhất của nhau a, vậy thúc thúc, cháu có thể gọi hắn tiến vào được không?”

“Cái này đương nhiên là không có vấn đề gì”.

Đối với yêu cầu như vậy, Vu Hi đương nhiên sẽ không cự tuyệt, hắn cũng muốn nhìn xem tiểu người hầu của tiểu gia hỏa này là cái dạng gì, vừa rồi ngoài một bóng dáng ẩn nấp trong chỗ tối, hắn cũng không có nhìn thấy tùy tùng gì của tiểu tử kia, chẳng lẽ là người kia?

Không đúng, người kia, không có khả năng là tiểu người hầu đi?

“Tiểu tử kia, không biết tiểu người hầu của cháu ở nơi nào? Có muốn ta phái người đến mang hắn đến đây hay không?”

Tiểu tử kia cười đến thật đáng yêu, lắc lắc đầu, nói: “Không cần không cần, nó cũng đã đến đây”.

Quay đầu nhìn chung quanh, ngoài miệng vừa nói: “A? Vậy còn không mau cho hắn tiến vào, nếu tiểu người hầu của cháu đói bụng, có thể không tốt!”

Tiểu tử kia lại giống như có chút chần chờ, cẩn thận nhìn Vu Hi liếc mắt một cái, yếu ớt nói: “Thúc thúc, cháu muốn nói trước với ngài nha, khẩu vị của Ban Ban nhà ta khá lớn, mấy thứ này chỉ sợ không đủ cho nó ăn, hơn nữa, nó thích nhất là ăn thịt nha”.

Sừng sốt một chút, lập tức cười nói: “Vậy thì có cái gì, nếu là tiểu người hầu của cháu, thúc thúc đương nhiên là sẽ không để cho hắn bị đói!”

Còn tưởng rằng là chuyện gì chứ, thì ra là nó lo lắng cái này, Vu Hi cảm giác tiểu tử này rất là đáng yêu, cũng không khỏi buồn cười, dù có thông minh đến mấy nó cũng chỉ là tiểu hài tử, có lẽ ở trong mắt nó, chỉ cần có thể ăn hết hai chén cơm lớn thì đã là sức ăn kinh người rồi.

Vu Hi đại khái là thật có chút đắc ý, thế cho nên, hắn căn bản không có phát hiện đến trong mắt tiểu tử kia lóe ra tia giảo hoạt, còn có hai chiếc răng mèo lõe lõe tỏa sáng chói mắt cỡ nào.

Người vừa rồi bị Vu Hi chú ý tới, đi đến chỗ rẽ thì đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, nhú mảy, rất nhanh liền biến mất ngay tại chỗ.

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên rất nhanh cũng đã rời khỏi trang viên, cho dù chỉ là vì phòng ngừa chỗ kia bị người ta phát hiện, bọn họ cũng không nên ở nơi này lâu.

Bây giờ còn có rất nhiều chuyện tình không có chuẩn bị tốt, nếu để cho Mộc gia chú ý, hoặc là cảnh giác, như vậy thì sự tình chỉ sợ sẽ càng thêm phức tạp.

Về phần Lăng Vũ cùng Tang Đình, tuy rằng thân phận bọn họ đối Thương Lang quốc mà nói có chút đặc biệt, nhưng cũng không có bị hạn chế nhiều lắm.

“Làm sao vậy? Chẳng có vẻ không được vui cho lắm?”

Lãnh Thanh Nghiên chủ động ôm lấy cánh tay hắn, nửa người tựa vào trên người hắn, ngẩng đầu nhìn về phía trang viên, Thương Diễm Túc sau khi rời khỏi đó liền giống như có thật nhiều tâm sự.

Khẽ sừng sốt, cánh tay vòng qua chiếc eo nhỏ của nàng, khẽ mỉm cười, nói: “Không có việc gì, chỉ là không ngờ rằng đồng bạn của Nghiên nhi, thế nhưng toàn bộ đều là những người lợi hại như vậy a”.

“Đó là đương nhiên, nếu không làm sao ta có thể xem trọng được, sau đó cùng nhau ước định, cần phải là những người có năng lực đặc biệt thì mới có thể đối phó với Mộc gia được chứ?”

Nghe vậy, người nào đó vội vàng vuốt mông ngựa, nói: “Đúng vậy đúng vậy, cũng không nhìn xem đây là Vương phi của ai a!”

“Dùng, người ta còn không có gả cho chàng nha!”

“Ngay cả con cũng đã có, Nghiên nhi còn có thể nói như vậy”.

Mặt cười ửng đỏ, lập tức hừ hừ vài tiếng, nói: “Như vậy thì sao? Ai quy định có con thì liền là Vương phi của chàng?”

“Vậy Nghiên nhi tính khi nào thì gả cho ta?”

“Ta còn không có nghĩ muốn gả cho chàng hay không nha, làm sao mà biết khi nào sẽ gả cho chàng chứ?”

Thương Diễm Túc nhú mảy, còn không nghĩ có gả cho hắn hay không? Trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm, đem nàng ôm chặt, cười đến có chút âm trầm, nói: “Nghiên nhi, nàng không gả cho ta còn muốn gả cho ai?”

“Việc này... Thiên hạ nam nhân nhiều như vậy, nam nhân tốt khăng định cũng không thiếu, hơn nữa bản thiếu tướng muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài hoa có tài hoa, muốn tiền tài có tiền tài, muốn thế lực cũng còn có điểm tiểu thế lực, luận nhân phẩm cũng tuyệt đối là thiên hạ ít có ai được như ta, người muốn kết hôn với ta cũng rất nhiều bắt đầu xếp hàng từ nơi này, đi ngang qua Thương Lang quốc tới Thiên Ưng quốc hoặc là Ngọc Diễm quốc, sau đó lại một đường đi mãi, không có điểm cuối a!”

Thương Diễm Túc khoe miệng một trận run rẩy, hắn nghĩ hắn rất cục biết vì sao con mình lại có điểm tự kỷ như vậy. Có điều, nhưng thực ra thật là hiếm khi thấy bộ dáng tỏ ra tự kỷ như vậy của Nghiên nhi, đáng yêu khiến cho hắn khó có thể dời được tầm mắt

Nhìn không được cúi đầu hôn lên môi nàng một cái, cười nói: “Ta đây khẳng định cũng chính là một người đệ nhất, về phần những người đó thì cứ để cho bọn họ xếp hàng như vậy đi, Nghiên nhi không cần để ý tới bọn họ là được”.

“Dựa vào đâu?”

“Bỏn vương muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài hoa có tài hoa, muốn tiền tài có tiền tài, muốn thể lực không chỉ là một chút tiểu thể lực, xét nhân phẩm cũng tuyệt đối là trong thiên hạ ít người sánh bằng, Nghiên nhi nàng không gả cho ta đã là không thể, dù sao muốn tìm một nam nhân tốt như bản vương trong thiên hạ này gần như sẽ không có người thứ hai”.

Lãnh Thanh Nghiên chớp chớp mắt vài cái, nhìn người kia đem lời nói của nàng một lần nữa nghiêm trang tự kỷ nói ra, khóe miệng khẽ nhếch, đột nhiên ánh mắt cong lên cười đến thực sáng lạn, nói: “Chẳng lẽ cục cưng tự kỷ như vậy, thì ra đều là di truyền từ chàng nha!”

“...”

Người vừa ẩn ở nơi tối đi theo tiểu tử kia xuất hiện trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, cúi đầu cung kính nói: “Chủ tử!”

“Chuyện gì?”

“Thiếu chủ bị một vị tên Vu Hi công tử ngăn lại, hiện tại hai người đang ở trong Túy Hương Lâu”.

“Vu Hi?” Lãnh Thanh Nghiên nghe vậy khẽ nhíu mày, trầm ngâm nói, “Tên này, vì sao lại nghe có điểm quen tai như vậy a? Giống như đã từng nghe ở đâu đó rồi”.

Thương Diễm Túc chuyển hướng người nọ, hỏi: “Vậy vì sao Vu Hi kia lại ngăn thiếu chủ?”

“Thuộc hạ không biết. Nhưng mà trên đường đi, thật ra có rất nhiều người chủ động đến bắt chuyện với thiếu chủ, trong đó có cả người muốn lừa gạt thiếu chủ. Có điều Vu Hi kia, dường như chính là đơn thuần yêu thích thiếu chủ, nhưng mà thiếu chủ lại chủ động để cho Vu Hi mời người ăn cơm”.

Nghe vậy, Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc liếc nhau, đều có chút kinh ngạc, sau đó Lãnh Thanh Nghiên quay đầu lại hướng người nọ nói: “Đã biết, người đi về trước đi”.

“Dạ!”

Người nọ biến mất, Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày, không biết suy nghĩ cái gì, Thương Diễm Túc ôm lấy nàng xoay người liền hướng về phía đại môn Vương phủ đi tới, nói: “Đừng suy nghĩ nhiều quá, bây giờ đến xem không phải sẽ rõ ràng sao?”

Nhoén miệng cười, gật đầu nói: “Cũng đúng, có điều ta cũng có thể đi một mình, chàng không phải vẫn còn chuyện để xử lý sao?”

“Không cần ta đi cùng nàng?”

“Không cần, ta cũng không phải cục cưng, vả lại cho dù là cục cưng, cũng sẽ không có vấn đề a!”

“Vậy được rồi, ta về trước xử lý chút chuyện”. Khẽ hôn lên trán nàng một cái, sau đó mới chậm rãi buông tay ra, nhìn nàng xoay người rời vương phủ.

Rất nhanh trong tầm mắt Lãnh Thanh Nghiên cũng đã xuất hiện Túy Hương Lâu, chỉ là khiến cho nàng có chút bất ngờ vì sao ở đây lại nhiều người như vậy, hình như sắc mặt mọi người đều có chút kinh sợ

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là cục cưng xảy ra chuyện gì?

Không khỏi bước nhanh hơn, rất nhanh liền đi tới phía trước Túy Hương lâu, từ bên ngoài đi vào, lại phát hiện giờ phút này bên trong Túy Hương Lâu lại không có nửa bóng người, ngoại trừ còn có vài chiếc bàn, không, chính xác hơn là những chiếc bàn nhỏ chất đầy thức ăn, còn có ba bóng dáng.

Nhìn tới tình cảnh đó, Lãnh Thanh Nghiên một trận ngạc nhiên, nhưng nếu cục cưng không có sự tình gì, nàng đương nhiên cũng là đã yên tâm, ngược lại đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Vu Hi kia.

Bọn họ cũng đã chuyển từ trên lầu xuống dưới lầu để ăn.

Trong nháy mắt nhìn thấy hắn, có một loại cảm giác quen thuộc, cẩn thận xác nhận, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi nheo lại hai mắt, trong mắt tình quang thoáng hiện, người này, mặc dù lúc trước chỉ hai lần thấy mặt, nhưng cũng là bốn năm trước, nhưng so sánh với bốn năm trước, hắn dường như cũng không có bao nhiêu thay đổi.

Người này, vì sao lại tìm tới cục cưng? Quả nhiên là bởi vì thấy hắn đáng yêu, sinh lòng yêu thích? Hay là, còn có mục đích khác?

Hai lần gặp nhau trước kia, nàng cũng không có đem người này để ở trong lòng, chỉ cho là ngẫu nhiên gặp nhau, cũng là bởi vì như vậy, nên khi nghe thấy tên hắn nàng cũng không có nhớ ra ngay được.

Nhưng xem tình huống hiện tại, mặc kệ hắn là có mục đích gì hay không, cũng nên điều tra rõ thân thế người này một chút.

Bốn năm trước, hấn xuất hiện ở kinh thành, bốn năm sau hấn lại xuất hiện ở trong này, nếu hấn là định cư ở kinh thành, nếu thực là như vậy thì cũng không có khả năng một người trong thời gian bốn năm ở đây lại vẫn là vô danh.

Đám người vây quanh vẫn không có tản đi, thậm chí càng tụ càng nhiều, chung quanh khe khẽ nói nhỏ không ngừng truyền vào tai Lãnh Thanh Nghiên, đối với tình huống nơi này rất nhanh cũng đã hiểu đại khái.

Bắt đầu từ lúc tiểu tử kia gọi cái gọi là tiểu người hầu tiến vào Túy Hương lâu, khách nhân liền đồng thời tán ra, không còn nửa người muốn tiến vào Túy Hương lâu nữa bước, ngay cả chương quầy Túy Hương lâu, cũng cẩn thận trốn xuống bên dưới quầy, cũng chỉ có tiểu nhị, vẫn không ngừng mang các món ăn ngon lên, mặt đầy mồ hôi lạnh nhưng tuyệt đối cũng không dám tiếp cận Ban Ban trong vòng ba thước.

Đơn giản là, cái gọi là tiểu người hầu của tiểu tử kia, căn bản là không phải người, mà là một con Bạch Hổ rục rờ. Dựa theo cách tính tuổi, nó quả thật cũng vẫn chỉ là một tiểu hài tử, cũng chỉ mới hơn một tuổi một chút, nó là do tiểu tử kia thời điểm đi đường, liền đem nó từ trong núi về, lúc ấy nó cũng chỉ vừa mới sinh ra không bao lâu.

Về mặt Vu Hi cũng đã đại ra, không biết nên phản ứng thế nào mới tốt, hấn vạn lần không ngờ, cái gọi là tiểu người hầu, lại là một con Bạch Hổ, khó trách tiểu tử kia nói tiểu người hầu của nó sức ăn kinh người, thích nhất ăn thịt.

Có điều Bạch Hổ này rốt cục là từ nơi đâu đến? Vì sao trên đường không có bất luận kẻ nào nhìn thấy nó xuất hiện? Vì sao mãi cho đến lúc nó nhảy vào trong Túy Hương lâu, thời điểm nó xuất hiện ở trước mặt hấn, mới có người phát hiện ra sự tồn tại của nó?

Còn nữa, Túy Hương lâu chính là kinh thành đệ nhất tửu lâu, chỉ cần một món rau tùy tiện thôi cũng đã đủ cho những nhà nghèo ăn mặc mấy tháng, nhưng kẻ kia khẩu vị lớn như vậy, vậy hấn nên trả bao nhiêu bạc a? Lão Thiên gia a, lòng đau muốn chảy máu a!

Vu Hi thực thương tâm, thật là khó nha, mà lúc này đây, đột nhiên phát hiện hai đạo ánh mắt đang tìm tòi nghiên cứu trên người mình.

Chỉ trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi, không biết có bao nhiêu ánh mắt rơi xuống trên người hấn, nhưng chỉ có hai đạo ánh mắt này khiến cho hấn chú ý, không khỏi quay đầu lại, lại nhìn thấy tuyệt đại nữ tử đang đứng trong đám đông, mỉm cười nhìn hấn.

Trong nháy mắt, Vu Hi bị giam trong ánh mắt đó, trong mắt không tự giác toát ra ái mộ cùng tưởng niệm, nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục lại bình thường, gần như là theo bản năng mà đứng dậy, lẳng lặng ngóng nhìn nàng đến thất thần.

Lãnh Thanh Nghiên đi qua đám người chật chội tiến vào bên trong, nhưng dường như cũng không có kẻ nào chạm được vào góc áo của nàng, vài bước cũng đã tiến vào trong Túy Hương lâu, mà "Hả" tiểu tử đang ăn uống thả cửa kia cũng liền ngừng đầu lên.

"Rống!" Một tiếng hổ gầm vang vọng trời đất, Ban Ban đột nhiên nhảy chồm lên, lập tức bỏ nhào tới trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hai chân trước khoác lên trên vai Lãnh Thanh Nghiên, sau đó thấp đầu cọ cọ lên mặt nàng vô cùng thân thiết.

Vỗ nhẹ đầu nó vài cái, cười nói:" Tốt lắm, đừng náo loạn".

Bạch Hổ lại nhẹ cọ cọ vài cái, rồi mới lấy móng vuốt trên vai nàng xuống, cúi đầu xuống, nhưng lại vẫn đứng bên cạnh nàng như cũ không chịu rời đi, nằm úp xuống bên cạnh nàng, chải vuốt bộ lông dài của mình, lo lắng phát ra phong thái vương giả, khiến cho người ta nhìn không được trong lòng sinh ra sợ hãi.

Lãnh Thanh Nghiên bàn tay mềm nhẹ nhàng vuốt vuốt bộ lông mượt mà của nó, mà tiểu tử kia cũng đã chạy tới trước mặt nàng, ngẩng đầu tùm tùm nhìn nàng, nói: "Mẹ, sao người lại cũng tới đây?"

Ôm lấy tiểu tử kia đặt lên trên lưng Bạch Hổ, sau đó quay đầu nhìn về phía Vu Hi nói: "Tiểu hài tử không hiểu chuyện, làm cho Vu công tử chê cười".

Vu Hi vội vàng xua tay nói: "Vô Song đáng yêu như vậy, tại hạ liền yêu thích, cô nương trăm ngàn lần đừng nói vậy".

Tiểu tử kia ghé trên lưng Bạch Hổ, nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn Vu Hi hỏi: "Thức thức, ngài gọi sai rồi, hấn là nên gọi mẹ cháu là phu nhân mới đúng a!"

Thần sắc Vu Hi buồn bã, nhưng rất nhanh liền cười gật gật đầu nói: "Tại hạ thật sợ sót".

Lãnh Thanh Nghiên cũng không có so đo, chỉ là xoay người đi đến quầy tính tiền, gọi chương quầy còn trốn ở bên dưới ra, lúc hấn còn kinh nghi* đã đem tám ngân phiếu đặt ở trước mặt hấn nói: "Thật có lỗi, tiểu hài tử không hiểu chuyện, làm cho chương quầy bị sợ hãi, đây là tiền thức ăn, cùng với bồi thường tổn thất Túy Hương lâu".

**Kinh nghi = kinh hãi + nghi hoặc*

Nghe vậy, chương quầy sợ sệt hồi lâu mới có phản ứng lại, vội vàng xua tay đem ngân phiếu kia trả về, nói: "Không... không cần, thỉnh phu nhân đem ngân phiếu thu hồi!"

Các người đi nhanh đi, chỉ cần các người đi mau, bao nhiêu tổn thất, ta cũng chịu!

Lãnh Thanh Nghiên cũng không có nhận lại ngân phiếu, hướng về phía hấn gật đầu xin lỗi, sau đó xoay người về phía cục cụng bên cạnh, néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, nói: "Về sau không được gây rối như vậy nữa, biết hay chưa?"

Tiểu tử kia ghé vào trên lưng Bạch Hổ, thực ngoan gật đầu đáp: “mẹ, cục cưng đã biết a!”

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi”.

Bạch Hổ từ từ đứng lên, lúc lắc thân mình, lại thật cẩn thận không có để tiểu tử trên lưng nó ngã xuống, sau đó xoay người theo Lãnh Thanh Nghiên hướng cửa Túy Hương Lâu rời đi.

Đám người trước cửa tự giác tránh ra thành một lối, bọn họ cũng không dám ngăn trở đường đi, nhất là con hổ a, tuy rằng nhìn như chưa trưởng thành, nhưng con hổ chính là con hổ, vương giả thân uy không thể xâm phạm.

“Cô... Phu nhân!”

Phía sau truyền đến thanh âm có chút vội vàng của Vu Hi, Lãnh Thanh Nghiên xoay người nhìn lại, hỏi: “Vu công tử còn có chuyện gì?”

Vu Hi bước nhanh đến trước mặt nàng, quay đầu nhìn tiểu tử kia nói: “Lúc trước rõ ràng là tại hạ mời quý công tử ăn cơm...”

“Vu công tử không cần khách khí, Vô Song thế nhưng lại gọi Bạch Hổ tới, quấy nhiễu Vu công tử, là chúng ta có lỗi”.

“Không..”.

“Chúng ta còn có việc, xin đi trước, cáo từ!”

Nói xong, không để cho Vu Hi có cơ hội nói chuyện, xoay người mang theo Bạch Hổ liền ly khai khỏi đám đông. Bóng dáng rất nhanh biến mất trước mắt, Vu Hi có chút âm ỉ thở dài, ánh mắt khẽ hiện lên tia quang mang phức tạp.

“Mẹ, người tức giận sao?”

“Không có”.

“Vậy vì sao từ nãy đến giờ mẹ không có nói chuyện cùng với cục cưng a?”

“Mẹ đang đợi con chủ động đem nguyên nhân nói ra”.

Nghe vậy, tiểu tử kia nheo mắt lại, cười đến sáng lạn, mở hai tay nắm trên lưng Bạch Hổ nhào vào trong lòng mẹ, ngẩng đầu cười tủm tỉm nói: “Ban đầu, cục cưng cũng không có để ý đến hấn, liền cũng định đối phó với hấn như với những người trước đó”.

“Vậy vì sao lại còn làm cho hấn mời con cơm?”

“Bởi vì, người ta thấy được đai lưng hấn đeo một khối ngọc bội?”

Nghe vậy, không khỏi dừng cước bộ, cúi đầu nhìn bảo bối trong lòng, hỏi: “Ah, Không biết là ngọc bội như thế nào?”

Chớp chớp đôi mắt, cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó mới nói nói: “Một mặt có khắc một con rồng, mặt khác có khắc hình như là một con diều. Mẹ, người không phải đã nói, ngọc bội khắc rồng, chỉ có hoàng thất hoặc là người vì triều đình lập được công lớn mới có thể có được sao?”

Lãnh Thanh Nghiên gật gật đầu, trong lòng cũng để ý, không khỏi ôm chặt bảo bối hỏi: “Cục cưng, con nói một mặt ngọc bội có khắc hình diều?”

“Dạ!”

“Là con diều như thế nào?”

“A... Giống như, hình dạng cùng với của Khiếu Minh thúc thúc chỉ có to hơn chứ không kém”.

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt đột nhiên bắn ra hai đạo tinh quang, trầm trọng nói: “Thiên Ưng quốc?”

Bên trong phủ Lạc Vương, Thương Diễm Túc đột nhiên cả người một trận khô nóng chân động, trong lòng không khỏi cả kinh, tầm mắt dường như theo bản năng nhìn về phía chén trà trên bàn, thần sắc trong mắt nháy mắt đông lại thành một mảnh hàn băng.

Mới vừa rồi, hấn căn bản là thật không nghĩ trong trà có vấn đề, hơn nữa, uống vào quả thật không có gì đặc biệt.

Vội vàng vận công, muốn đem cảm giác khô nóng trên người áp chế xuống dưới, nhưng mà ngay lúc đó, bên ngoài thư phòng truyền đến một trận tiếng bước chân rất nhỏ, cửa phòng lặng yên bị mở ra, bóng dáng Sử Vân Kiều xuất hiện tại cửa.

Dáng người lay động tiến vào trong thư phòng, tùy tay đem cửa thư phòng khóa lại, ngẩng đầu đầy ái mộ nhìn Thương Diễm Túc, khẽ kêu: “Vương Gia”.

Thương Diễm Túc không ngừng vận công áp chế lửa nóng trong người, lạnh lùng nhìn Sử Vân Kiều nói: “Ai cho ngươi vào? Đi ra ngoài!”

Sử Văn Kiêu lại giống như căn bản không có nghe lời hấn nói, chẳng những không có đi ra ngoài, ngược lại lại tiến lên trước vài bước, về mặt mềm mại nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Vương gia, vì sao lại đối với Văn Kiêu tuyệt tình như vậy? Chẳng lẽ Văn Kiêu không tốt sao?”

Thương Diễm Túc lạnh lùng nhìn nàng, cũng không nói gì, đơn giản là trong cơ thể xao động mãnh liệt, thời điểm Sử Văn Kiêu xuất hiện, hấn rút cuộc cũng đoán được chuyện gì xảy ra.

Nhìn biểu tình lạnh lùng của Thương Diễm Túc, lại giống như không có khác biệt thường là mấy, Sử Văn Kiêu có chút chột dạ, chẳng lẽ Vương gia hấn không có uống qua chén trà kia?

Tầm mắt chuyển dời đến bên trong cái chén, trong lòng có chút an tâm, đồng thời lại tiến thêm vài bước, thần sắc buồn bã nhìn hấn, nói: “Hay là Vương gia cảm thấy Văn Kiêu không đủ xinh đẹp?”

Tầm mắt Thương Diễm Túc dường như không chịu nổi, dừng lại trên chỗ da thịt lộ ra của nàng, còn có cánh môi anh đào, trước ngực phập phồng, đều như đang dụ dỗ hấn.

Tay hấn hăng nắm lên đùi mình, bắt buộc tầm mắt chính mình dời đi, thanh âm giống như đi từ địa ngục vực sâu truyền đến, nói: “Người thật to gan, dám dùng được với bản Vương”.

Trong lòng Sử Văn Kiêu có chút sợ, nhưng mắt thấy đã sắp thành công, nàng lập tức cường chế lạnh lẽo trong lòng, cẩn thận tới gần bên người Thương Diễm Túc, đồng thời đưa tay nhẹ nhàng cời đai lưng.

Quần áo chảy xuống, Thương Diễm Túc đột nhiên nhắm mắt nhanh lại, động tác trên tay cũng dừng sức, bởi vì bên trong quần áo Sử Văn Kiêu, một mảnh cánh xuân, nàng thế nhưng lại không có mặc quần áo bên trong.

“Vương gia, nhiều năm như vậy, ngài vẫn chẳng quan tâm đến Văn Kiêu, Văn Kiêu tuy rằng ủy khuất trong lòng, nhưng cũng an phận thủ thường, không dám quấy rầy Vương gia, nhưng mà, ngài hiện tại lại muốn đuổi ta đi, Văn Kiêu thực sự không muốn, chỉ có ra hạ sách này. Chỉ cần Văn Kiêu chân chính trở thành nữ nhân của Vương gia, Vương gia tự nhiên sẽ không lại đem Văn Kiêu đuổi đi, đúng hay không?”

Thương Diễm Túc vẫn như cũ nhắm chặt mắt lại, trong lòng đã muốn đẩy lên sát khí đầy trời, nhưng thanh âm mềm mại tận xương của Sử Văn Kiêu đều rơi vào trong tai hấn, cùng với hiệu lực của thuốc trong cơ thể hấn hỗ trợ lẫn nhau, cũng đã trở thành mị dược mãnh liệt nhất, làm hấn khó có thể tự động điều khiển được.

Bắt buộc chính mình bình tĩnh, vận chuyển công lực toàn thân áp chế hiệu quả của thuốc kia, lại ngồi ở trên ghế không dám có chút nhúc nhích.

Đáng chết, đây rốt cuộc là thuốc gì, vì sao dược tính có thể mạnh như vậy? Bằng công lực của hấn, thế nhưng lại không thể áp chế cảm giác.

Sử Văn Kiêu chạy đến bên người hấn, nhưng nàng còn không dám đụng vào người Thương Diễm Túc, chính là yếu ớt nói: “Vương gia, người cũng biết, khi ánh mắt Văn Kiêu lần đầu tiên nhìn thấy người, cũng đã yêu thương người thật sâu. Văn Kiêu không dám yêu cầu gì xa vời, chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh Vương gia, chẳng mong được lọt vào mắt xanh của Vương gia, chỉ cần Vương gia có thể đem một phần ngàn tình yêu đối với Vương phi tỷ tỷ mà đối với Văn Kiêu, Văn Kiêu đã cảm thấy mãn nguyện rồi, Vương gia”.

Trên trán đã thấm đầy mồ hôi, chau mày, trên mặt tràn đầy thần sắc gầy gù, hô hấp càng ngày càng trở nên ồ ồ, mồ hôi lạnh theo hai má chảy xuống, tích lại ở phía trên vạt áo.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của Thương Diễm Túc, Sử Văn Kiêu không khỏi lộ vẻ đau lòng, liêu lĩnh vọt tới trước mặt hấn, trong mắt tràn ngập hơi nước nói: “Vương gia, chẳng lẽ người thật sự chán ghét Văn Kiêu như vậy sao? Đã bị đến như vậy, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn ta một cái?”

“.. “. Thương Diễm Túc trầm mặc, chỉ là vì hấn không dám phân tâm, hấn sợ vừa phân tâm, sẽ mất đi lý trí.

“Vương gia, người không cần lại từ chối, vô dụng, đây là mị dược mạnh nhất thế gian, mị tâm hồn, vô sắc vô vị, hơn nữa Văn Kiêu hạ trong trà của Vương gia, là mười phần liều lượng”.

Thân hình Thương Diễm Túc kịch liệt lắc lư vài cái, Sử Văn Kiêu chậm rãi nằm trên người hấn, nhẹ nhàng cọ xát lên, nhẹ giọng nói: “Vương gia, người không cần ta sao? Ta là Nghiên nhi của người đây”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: Ta là giải dược của ngươi!

“Oanh!” Trong ý thức của Thương Diễm Túc đột nhiên nổi lên một trận sóng to, trong lòng chỉ còn lại hai chữ, Nghiên nhi, Nghiên nhi...

Tất cả những hình ảnh của Lãnh Thanh Nghiên đều hiện ra trong đầu hắn, chỉ một cái nhũ mày cười của nàng, nhất cử nhất động, tất cả mọi thứ, toàn bộ đều là Nghiên nhi của hắn.

Chậm rãi mở mắt, Sử Vân Kiều trước mắt hắn bỗng nhiên lại biến thành bộ dáng của Lãnh Thanh Nghiên, Thương Diễm Túc trong mắt tràn ngập thâm tình, đó là điều duy nhất trên đời khiến cho kẻ cứng rắn như hắn tan chảy ôn nhu: "Nghiên nhi..".

Bàn tay chậm rãi xoa khuôn mặt của Sử Vân Kiều, tầm mắt cũng bắt đầu đảo qua thân thể trần truồng tuyệt mỹ kia của nàng, trong mắt lửa dục vọng hừng hực thiêu đốt, những xao động trong cơ thể cũng mất đi áp chế, bắt đầu phi nhanh, khiến cho nhiệt độ cơ thể của Thương Diễm Túc không ngừng tăng lên, thân thể cũng mãnh liệt nổi lên phản ứng, nhu cầu cấp bách tìm một nơi để phát tiết.

Sử Vân Kiều đôi mắt đẹp phủ một lớp sương mù nhìn Thương Diễm Túc, nghe hắn gọi một tiếng Nghiên nhi, trong lòng một mảnh chua xót, trong mắt thoáng hiện ghen ghét đến khắc cốt, lập tức lại càng thêm áp sát vào Thương Diễm Túc vài phần, cả người dường như đã ngồi trong lòng hắn.

"Ta là Nghiên nhi, Vương gia, ta chính là Nghiên nhi của người..".

Sử Vân Kiều nhẹ giọng thì thầm bên tai hắn, đôi môi đỏ mọng hôn lên hai má hắn.

Mà ngay lúc đó, Thương Diễm Túc trong giây lát bùng tỉnh, dùng sức đẩy nàng ra ngoài, hai mắt như sắp biến thành một mảnh đỏ, lạnh lùng nhìn chăm chăm Sử Vân Kiều, thanh âm khàn khàn nói: "Người không phải Nghiên nhi!"

"Vương gia?" Sử Vân Kiều tâm thần rung mạnh, nàng thật không ngờ rằng cho đến lúc này, thế nhưng hắn vẫn có thể khôi phục lại tỉnh táo, điều này sao có thể? Làm sao có thể?

Kia nhưng mười người phân lượng a, tuy rằng hắn cũng không có đem trà uống hết hoàn toàn, chỉ mới uống mấy ngụm, nhưng liều lượng tiến vào trong cơ thể hắn tuyệt đối cũng không có ít, đó chính là Mị Tâm Hồn, là mị dược mạnh nhất trên đời, cho dù hắn có thể kiên trì, cũng tuyệt đối không có khả năng kiên trì trong khoảng thời gian quá dài.

Hơn nữa, vừa rồi rõ ràng đã mất đi tia lý trí cuối cùng, vì sao lại có thể thanh tỉnh lại? Vì sao?

Kìm lại bối rối trong lòng, Sử Vân Kiều trong mắt hiện lên một tia dứt khoát, đột nhiên từ trên mặt đất đứng lên, đi đến trước mặt Thương Diễm Túc, găt gao ôm lấy hắn, ni non nói: "Vương gia, người làm sao vậy? Chẳng lẽ người không biết Nghiên nhi sao? Ta là Nghiên nhi đây!"

Thương Diễm Túc gần như sắp dừng lại, giờ phút này lại nghe Sử Vân Kiều nói như vậy, trong mắt lại bắt đầu kịch liệt nổi sóng lên, "Nghiên nhi..".

"Đúng, ta là Nghiên nhi, ta chính là Nghiên nhi đây, Vương gia!"

Trong mắt Thương Diễm Túc lại hiện lên một tia dao động, lại một lần nữa đem Sử Vân Kiều đẩy ra ngoài, lắc đầu nói: "Không phải, người không phải Nghiên nhi!"

Nhưng chính lúc này đây, lực lượng của hắn so với trước cũng đã nhỏ hơn rất nhiều, hắn đứng thẳng người lên có chút lảo đảo, dường như sắp đứng không vững.

Sử Vân Kiều chậm rãi từ mặt đất đứng dậy, sau đó thân mình trần trụi đứng trước mặt Thương Diễm Túc, hấp dẫn ánh mắt của Thương Diễm Túc, cố nén ngượng ngùng, hai chân găt gao khép lại, thân mình nhẹ nhàng ngo nguẩy, loại động tác này vô cùng là khiêu khích, hơn nữa vẻ mặt kiều mỹ nhìn Thương Diễm Túc, ôn nhu nói: "Vương gia, ta đẹp không?"

Ánh mắt lại một lần nữa kịch liệt chớp chớp, tầm mắt dường như không chịu nổi chế dừng lại trên thân mình trần trụi của nàng, lửa nóng trong cơ thể càng lúc càng lớn, thân thể hắn dường như sắp nổ tung vậy.

Sử Vân Kiều nhãn tình sáng lên, cố nén ngượng ngùng trong lòng, hai tay nắm chặt ở bên người, ở trước ngực là một khe hẹp thật sâu, dự hoặc tràn ngập như vậy đánh sâu vào một chút lý trí còn lại của Thương Diễm Túc yếu ớt đến vô cùng.

Lãnh Thanh Nghiên ôm tiểu tử kia về tới vương phủ, về phần Bạch Hồ kia, nàng đương nhiên không thể mang theo nó mà ngênh ngang xuất hiện, nếu không sẽ dọa người khác sợ chết khiếp mất.

"Vương phi, ngài đã trở lại?"

Quản gia cung kính tiến lên đón tiếp, Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười gật đầu, hỏi: "Vương gia đâu?"

"Bẩm Vương phi, Vương gia sau khi trở về vẫn luôn ở trong thư phòng".

Gật đầu, sau đó xoay người hướng về phía thư phòng đi tới, nàng phải đem chuyện vừa gặp người tên Vu Hi kia nói cho hắn biết.

"Vương phi!"

Dừng lại cước bộ khẽ quay người lại nhìn, nhìn quản gia, hỏi: "Còn có việc gì sao?"

Quản gia ngẩng đầu nhìn thoáng qua tiểu tử kia đang ngủ say trong lòng Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Hay là để cho lão nô đem tiểu Vương gia đi ngủ đi”.

Sửng sốt một chút, sau đó đi đến đem bảo bối cẩn thận giao cho quản gia, nhờ giọng dặn dò vài câu, sau đó xoay người liền hướng tới thư phòng đi đến.

Vừa đi đến gần thư phòng, liền nhìn thấy thị vệ canh giữ chung quanh thư phòng giờ đây lại đang đứng cách đó xa như vậy, không khỏi khẽ nhủ mày, đi đến trước một gã thị vệ liền hỏi, hỏi: “Sao lại thế này? Vì sao các người lại đứng cách thư phòng xa như vậy?”

“Bẩm Vương phi, là do Sứ tiểu thư sai tại hạ đứng cách xa phòng một chút”.

“Sứ Vân Kiều?” Lãnh Thanh Nghiên trong lòng khẽ động, vội vàng hỏi, “Nàng ta vì sao muốn làm như vậy?”

“Này... Thuộc hạ không biết, Sứ tiểu thư chỉ nói là, có chuyện quan trọng muốn nói với Vương gia, cho nên chúng thuộc hạ không được quấy rầy”.

Chuyện quan trọng? Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhủ đôi mảy, nhưng cũng không có nói gì thêm, liền trực tiếp hướng về phía cửa thư phòng đi đến, thị vệ tất nhiên cũng sẽ không ngăn cản nữa.

Bên trong thư phòng, Thương Diễm Túc đột nhiên đánh một chưởng vào chính ngực mình, trong lúc đó liền phun ra một ngụm máu tươi, mà thần trí mờ mịt bị Sứ Vân Kiều dụ hoặc cũng thanh tỉnh được lại vài phần.

“Vương gia!” Sứ Vân Kiều quả thực không thể tin được hai mắt của mình, nàng không thể nào mà hiểu được, dưới tác dụng của thuốc như vậy, vì sao cho tới tận bây giờ Vương gia lại vẫn có thể bảo trì được thần trí? Nàng không thể tin được, Vương gia thế nhưng vì không muốn cùng mình đồng hoan, mà tình nguyện đã thương chính hần!

Bởi vì tác dụng của Mị Tâm Hồn, Sứ Vân Kiều trước mắt hần, rõ ràng chính là bộ dáng của Lãnh Thanh Nghiên, hơn nữa, hần thật sự sắp không kiên trì được nữa.

Hần không muốn phản bội Nghiên nhi, cho dù là dưới tình huống như vậy, cho dù chỉ còn lại một chút lý trí. Vốn là Sứ Vân Kiều cũng không có làm cái gì, hần cũng đã sắp ngăn không được hiệu lực của Mị Tâm Hồn, hơn nữa khi đó Sứ Vân Kiều cũng toan tính dụ hoặc, một tia lý trí còn lại cũng sắp biến mất.

Vốn hần có thể đã thương Sứ Vân Kiều, thậm chí giết nàng ta, nhưng hần cũng không thể cam đoan sau khi làm như vậy hần sẽ như thế nào nữa. Dưới tác dụng của mị dược như vậy, hần lại vẫn làm ra chuyện tình thực xin lỗi Nghiên nhi đây?

Cho nên phương pháp tốt nhất chính là đã thương chính mình, dùng thương thế, dùng đau đớn đến bức bách chính mình khôi phục một chút thanh tỉnh, tuy rằng hần không biết lần này hần có năng lực kiên trì được bao lâu.

Lạnh lùng nhìn Sứ Vân Kiều, trong mắt chậm rãi xuất hiện một tia kim quang mà từ bốn năm trước sau khi Lãnh Thanh Nghiên chết chưa có xuất hiện qua, hơn nữa càng ngày càng mạnh.

Mà ngay lúc đó, cửa thư phòng đột nhiên bị dùng sức đẩy ra, Sứ Vân Kiều theo bản năng lấy tay bảo vệ thân thể của mình, sau đó xoay người phản nộ quát: “Cậu nô tài lớn mật, ai cho phép người... Tỳ tỳ?”

Nhìn Lãnh Thanh Nghiên đang đứng ở cửa, trong giây lát sắc mặt Sứ Vân Kiều tái nhợt một mảng.

Lãnh Thanh Nghiên lạnh lùng nhìn thân mình trần truồng của Sứ Vân Kiều, lại quay đầu nhìn về phía Thương Diễm Túc nửa người nằm trên mặt đất, quần áo hỗn độn, nửa thân trên còi trần, nhìn đến vết máu nơi khoe miệng hần, trên đùi còn đang cầm một thanh đoản kiếm sắc bén, trên người Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên phát tán ra cuồng bạo sát khí.

“Người đang làm cái gì?”

Sát khí mãnh liệt như vậy, trực tiếp lao tới, khiến cho Sứ Vân Kiều cảm giác da thịt trên người từng đợt đau đớn, tiếp xúc với ánh mắt lạnh như băng tràn ngập sát khí của nàng, thân mình đột nhiên mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

“Tỳ tỳ..”.

Lãnh Thanh Nghiên đi lên phía trước từng bước một, từng bước chân nho nhỏ này, cũng lại giống như đập trong lòng Sứ Vân Kiều, làm cho lòng của nàng ta hung hăng run rẩy một chút, sợ hãi cùng rét lạnh tràn ngập.

Độ ẩm trong mắt cũng đã rơi xuống âm mấy ngàn độ C, nhìn về mặt sợ hãi của Sứ Vân Kiều, lạnh lùng nói: “Ai là tỳ tỳ của người?”

“Nghiên nhi..”.

Thanh âm của Thương Diễm Túc đột nhiên truyền đến, mang theo vô tận áp lực cùng khàn khàn, sự xuất hiện của Lãnh Thanh Nghiên khiến cho hần trong nháy mắt đã thanh tỉnh, nhưng dù sao hần cũng đã nhận nãi nhiều như vậy, cũng sắp đến cực hạn.

Chịu đựng tra tấn lớn như vậy, thì cần sự tự chủ như thế nào, mới có thể không thể nhào lên về phía của Lãnh Thanh Nghiên?

Trong mắt Thương Diễm Túc vẫn đỏ bừng một mảnh, một tia kim quang vừa xuất hiện vừa rồi cũng đã tiêu tán không thấy, mà hần giờ phút này, bàn tay

dùng sức nắm lấy vết thương trên đùi, dùng đau đớn đến bức bách một tia thần trí còn sót lại kia.

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt hàn băng nhanh chóng tan chảy, tâm hung hăng run rẩy, vài bước đã đi tới trước mặt hắn, đột nhiên giơ tay hung hăng đánh một quyền, trực tiếp đánh ngã Thương Diễm Túc.

“Hôn đàn, ai bảo ngươi phải chịu đựng như vậy?” Nói xong, hơi nước đã tích tụ lâu trong mắt rốt cục tràn ra, nếu như ở trong tình huống như vậy, nàng sẽ không trách hắn, thật sự là sẽ không trách hắn. Nhưng hắn vì sao lại muốn tự hại mình như vậy, chẳng lẽ hắn không biết nàng nhìn sẽ có bao nhiêu đau lòng sao?

Cổ tay đột nhiên bị dùng sức bắt lấy, một trận đại lực truyền đến đem Lãnh Thanh Nghiên hung hăng kéo vào trong lòng, Thương Diễm Túc xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, hôn môi vuốt ve như mưa rên gió dữ buông xuống trên người nàng.

“Tê!” Quần áo trên người cũng trực tiếp bị xé rách.

Lãnh Thanh Nghiên chủ động ôm chặt lấy hắn, không thể ngăn chặn được nước mắt, trong lòng tràn đầy đầy cảm động.

Dư quang nơi khóe mắt thấy được Sử Vân Kiều đang xụi lơ trên mặt đất, giờ phút này chính là đang ngạc nhiên nhìn các nàng, Lãnh Thanh Nghiên dùng đến khí lực lớn nhất mới miễn cưỡng giãy ra khỏi vòng ôm của Thương Diễm Túc, sau đó liền điểm huyết nói của Sử Vân Kiều, rồi đánh bay ra khỏi thư phòng.

Cửa thư phòng gắt gao đóng lại, bên trong thư phòng, hai người găt gao dây dưa, hắn là độc của nàng, nàng là giải dược của hắn.

Trong phòng, Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng nằm ở trên giường, đã qua ba ngày rồi, nàng vẫn không có tỉnh lại. Ba ngày qua, Thương Diễm Túc không ăn không uống ngồi bên cạnh thân thể nàng, không có rời đi nửa bước, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hôn nhẹ, nhìn đôi mắt nhắm chặt lại trong hôn mê của nàng, trong mắt hắn tràn ngập tự trách cùng thương tiếc.

Cửa phòng bị nhẹ nhàng mở ra, chiếc đầu nhỏ của tiểu tử kia từ bên ngoài dò xét tiến vào, lẳng lặng nhìn phụ thân vẫn luôn ngồi bên giường trong phòng, còn có mẹ đã ngủ đến ba ngày.

Khuôn mặt nhỏ nhỏ nhăn nhó lại, vì sao nó chỉ ngủ trưa trong chốc lát thôi, sau khi tỉnh lại thì hình như đã xảy ra chuyện tình rất lớn vậy?

Một bàn tay to xuất hiện trên đỉnh đầu của tiểu tử kia, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó vài cái, tiểu tử kia xoay đầu lại nhìn người phía sau, khó hiểu hỏi: “Trần Nhiên thúc thúc, mẹ cháu làm sao vậy? Vì sao mẹ ngủ lâu như vậy mà còn chưa có tỉnh a?”

Diệp Trần Nhiên liếc mắt nhìn vào trong phòng một cái, sau đó cúi đầu nhìn tiểu tử kia, nói: “Không có việc gì, nàng chỉ là mệt mỏi quá thôi, cho nên cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút”.

“Ah? Quá mệt mỏi? Có phải là do cục cưng không nghe lời, rất nghịch ngợm, làm cho mẹ mệt mỏi muốn chết rồi?”

“Làm sao có thể đâu? Cục cưng từ trước tới nay rất là nghe lời nha”.

Tiểu tử kia cũng không có nghe, vẫn chu cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ giọng nói: “Khẳng định là do cục cưng rất bướng bỉnh, vừa rồi cục cưng không nên để cho mẹ ôm về, cục cưng nặng như vậy, mẹ ôm nhất định là mệt chết đi”.

Diệp Trần Nhiên một trận ngạc nhiên, bất đắc dĩ nở nụ cười vài cái, đem tiểu tử kia ôm lên, nhìn nó nói: “Về sau, cục cưng đừng để cho mẹ mệt nhọc, không phải là tốt rồi sao? Hiện tại, chờ mẹ ngủ đủ, nàng sẽ tỉnh lại, cục cưng không muốn quấy rầy mẹ, phải không?”

“Ah, được!” Quay đầu lại theo khe cửa nhìn vào trong phòng, còn nói thêm, “Phụ thân thì sao? Hình như phụ thân đã rất lâu rồi không có ăn cái gì, có thể rất đói bụng hay không a?”

“Không có việc gì, phụ thân muốn ở cùng mẹ, chờ mẹ tỉnh, bọn họ sẽ cùng nhau ăn cái gì đó”.

Tên kia, thân thể thực là lợi hại, đói vài ngày khẳng định cũng không có chết được. Có điều, hắn xuống tay cũng thật độc a, một đao kia đâm xuống, xương cốt cũng đều lộ ra, còn có một chưởng kia, nếu đánh vào trên người bình thường, khẳng định sẽ mất mạng ngay tại chỗ.

Sau đó, Diệp Trần Nhiên cũng liền ôm tiểu tử kia rời khỏi cửa phòng, tiểu tử kia ghé mặt trên bờ vai của hắn, trông mong nhìn về phía trong phòng, ô ô, mấy ngày nay mẹ cùng phụ thân không thể chơi đùa cùng cục cưng, cục cưng thật là cô đơn a!

Trong phòng vẫn yên tĩnh một mảnh như cũ, Thương Diễm Túc si ngốc nhìn Lãnh Thanh Nghiên, tất cả mọi việc bên ngoài hắn đều không quan tâm, thậm chí cũng không để mọi việc trong tai, trong mắt.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên mặt khẽ xoa, thấp giọng nói: “Nghiên nhi, thực xin lỗi, đều là do ta không tốt, thế nhưng lại không phát hiện bên trong trà có vấn đề, thế nhưng lại để cho Sử Vân Kiều nuốt chút nữa thì thực hiện được ý đồ, còn thương tổn Nghiên nhi. Thực xin lỗi, Nghiên nhi.”.

“Vậy chàng tính bồi thường cho ta thế nào đây?”

Thanh âm của nàng đột nhiên vang lên khiến cho Thương Diễm Túc sợ sệt một hồi lâu cũng chưa có phản ứng lại, cuối cùng mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, chỉ thấy nàng chính là đang cười nhẹ nhàng nhìn hắn.

Đột nhiên có một loại cảm giác giống như mình đang ở trong mơ, Thương Diễm Túc đột nhiên đứng lên nhưng lại không cẩn thận mà ảnh hưởng đến vết thương trên đùi, không khỏi lại ngã xuống giường.

Lãnh Thanh Nghiên đưa tay giúp đỡ hắn, nhìn bộ dáng chật vật của hắn, khuôn mặt hình như tiều tụy đi rất nhiều, thậm chí trên cằm còn có chút râu dài ra, có chút đau lòng, nhưng trong mắt cũng nhin không được mà tràn ra ý cười, nói: “Chàng cẩn thận một chút”.

Nếu như đã ngã vào bên cạnh thân thể của nàng, Thương Diễm Túc đơn giản cũng không muốn đứng dậy, đưa tay dùng sức kéo nàng vào trong lòng ôm, như thế mới cảm nhận được độ ấm chân thật của nàng, hô hấp của nàng, ni non nói: “Nghiên nhi, nàng lo lắng cho ta”.

Nằm ở trong lòng hắn, nhẹ giọng hỏi: “Ta ngủ bao lâu?”

“Ba ngày”.

“Lâu như vậy?” Lãnh Thanh Nghiên trong lòng cả kinh, đưa tay ôm lấy mặt hắn, cảm nhận được cảm giác đau đớn rất nhỏ từ ngón tay truyền đến, cảm giác đau lòng tràn ngập trái tim, hỏi, “Chàng luôn luôn ở bên cạnh ta sao?”

“Ừ”

Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên ngồi dậy, ghé lên bờ vai của hắn liền hung hăng cắn một cái, nói: “Ai cho chàng làm như vậy? Chẳng lẽ chàng không biết mình đang bị thương trong người sao?”

Thương Diễm Túc tùy ý để cho nàng cắn, trên mặt vẫn mang theo ý cười nồng đậm như cũ, ôm chặt nàng, nói: “Ta lo lắng cho nàng, nên không thể nghỉ ngơi”.

Hít hít cái mũi, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên nói: “Ta đói bụng”.

“Ta cũng đói bụng”.

“Không phải là đã ba ngày chàng không ăn cái gì chứ?”

“Ừm? Hình như là vậy”. Mắt thấy Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày lại, trong mắt lại tàn mát ra hàn khí, Thương Diễm Túc vội vàng đem nàng ôm chặt, nói, “Nghiên nhi vẫn mê man bất tỉnh, ta làm sao có khẩu vị mà ăn này nọ?”

Tuy rằng nói là ngủ ba ngày, tinh thần trên cơ bản khôi phục, nhưng thương tổn cũng không có khôi phục được hết, xương sống cùng thắt lưng vẫn đau như cũ, cả người xương cốt như tan rã vậy, ngay cả đi đường cũng có chút không xong.

Mà Thương Diễm Túc bởi vì bị thương trên đùi, tuy rằng hắn đã tận lực áp chế, nhưng vẫn rất rõ ràng nhìn ra, đi đường có chút cà nhắc.

Thời điểm hai người này xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người đương nhiên tránh không được mà khuôn mặt có chút run rẩy, lập tức cười rộ lên, một chút cũng không có lo lắng về bộ dáng của bọn họ.

Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu đôi mày thanh tú, vẻ mặt uy hiếp nhìn bọn họ, hỏi: “Cười vui lắm sao?”

“Không phải cười vui lắm”. Tang Đình lắc lắc đầu, sau đó nói, “Là vô cùng buồn cười, ha ha!”

Khóe miệng run rẩy, nhìn những kẻ một chút cũng không có đồng tình mà còn một kẻ so với một kẻ còn khoa trương hơn, Lãnh Thanh Nghiên sinh ra ý nghĩ mãnh liệt muốn giết người.

Hai người ngồi xuống ghế, buồn bực chờ những người đó cười xong.

Người đầu tiên ngừng cười chính là Vân Mộng Tuyết, quay đầu nhìn Thương Diễm Túc, hỏi: “Ta nói Vương gia, vì sao lúc ấy ngươi không trực tiếp giết Sừ Vân Kiều kia đi, ngược lại lại muốn tự mình dấn thương chính mình như vậy?”

Thương Diễm Túc còn chưa có mở miệng, Diệp Trần Nhiên đột nhiên lắc đầu nói: “Không thể không thể, Mị Tâm Hồn chính là mị được mạnh nhất thế gian, hơn nữa nữ nhân kia còn cho một phân lượng lớn như vậy, cho dù Lạc vương gia có thể giết chết nữ nhân kia, nhưng mị được trong cơ thể phải làm sao bây giờ? Dưới tác dụng mãnh liệt của mị được, cho dù đứng trước mặt hắn là một đầu heo mẹ, hắn cũng sẽ cảm thấy đó chính là tuyệt thế đại mỹ nhân, huống chi đó lại là một người chết xinh đẹp? Cho nên thay vì lãng phí khí lực đi giết người, không bằng tập trung tinh lực bảo trì lí trí của mình đi, như vậy có lẽ còn có thể kiên trì lâu hơn một chút”.

Lâm Duyệt Tâm khẽ nhíu mày, nói: “Người chết thì ít nhất cũng không có làm ra hành vi gì để dụ hoặc đi?”

Diệp Trần Nhiên nhếch miệng nở nụ cười, tươi cười kia dĩ nhiên là có chút nói không nên lời là âm trầm, nói: “Đúng, người chết sẽ không thể chủ động đi dụ hoặc người khác, nhưng đối với Vương gia lúc đó cũng chỉ mới là bắt đầu, không bao lâu sau, thì thi thể nữ tử nằm trên mặt đất đối với hắn sẽ còn mê hoặc hơn, thậm chí là so với mỹ nhân yêu diễm cũng còn lớn hơn!”

“Làm sao có thể?”

“Vi sao lại không có khả năng? Mị Tâm Hồn, tên như ý nghĩa của nó có thể mị hoặc được tâm hồn của người khác, ta thế, lúc ấy Vương gia nhìn đến Sứ Vân Kiều căn bản chính là bộ dáng của Thanh Nghiên, người cảm thấy trần trụi nằm trên mặt đất, giống như một Thanh Nghiên tùy ý cho hắn chà đạp đối với hắn dụ hoặc lớn, hay là một Sứ Vân Kiều còn sống đối với hắn có dụ hoặc lớn hơn?”

Chúng nữ trong phòng đều đỏ mặt lên, thậm chí trong đó có vài vị nam tử đơn thuần cũng nhin không được mà khuôn mặt nóng lên.

Khẽ ho một tiếng, Từ Tiêm nhíu mày nói: “Nếu thấy đều là bộ dáng của Thanh Nghiên, đương nhiên là khi còn sống sẽ có dụ hoặc lớn hơn, cho dù không có tư thái để cho người ta tùy ý chà đạp, nhưng nàng ta lại có thể chủ động đi câu dẫn người khác!”

“Không phải!” Thương Diễm Túc đột nhiên mở miệng nói, đem ánh mắt của toàn bộ mọi người hấp dẫn qua, ngoại trừ Diệp Trần Nhiên, tất cả mọi người đều là vẻ mặt khó hiểu.

Bàn tay đang nắm tay Lãnh Thanh Nghiên khẽ buộc chặt một chút, Thương Diễm Túc nhẹ giọng nói: “Một ít ngôn hành cử chỉ của Sứ Vân Kiều, có thể khiến cho ta cảm giác được, nàng ta không phải Nghiên nhi”.

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt vừa động, khóe miệng hiện lên một tia mỉm cười ngọt ngào, những người khác hai mắt nhìn nhau, Tang Đình lập tức nhíu mày nói: “U, cảm tình của Vương gia đối với Nghiên nhi nhà ta thật là tình thâm ý nặng a?”

“Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem đây là nam nhân của ai!” Lãnh Thanh Nghiên cười đến vẻ mặt ngọt ngào, chủ động lao vào trong lòng Thương Diễm Túc.

Tang Đình nhìn đến chói mắt, lấy tay che đi ánh sáng quang mang từ trên người Lãnh Thanh Nghiên bắn ra, bữu môi khinh thường nói: “Nhìn người như vậy, giống như trên đời cũng chỉ có mình nam nhân người như vậy a”.

Thương Diễm Túc nhẹ ôm người trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Tang Đình đang khinh thường nhìn bọn họ, đột nhiên nói: “Mới vừa rồi thám tử hồi báo, có người của Ngọc Diễm Quốc bí mật lên vào Thương Lang quốc”.

Tang Đình thần sắc cứng đờ, con mắt chuyển động, sau đó nói: “Ai u, vậy cũng thật là, Vương gia người cũng nên cẩn thận, hiện tại Thương Lang quốc cùng Ngọc Diễm quốc đang giao chiến, nói không chừng bọn họ là muốn tới Thương Lang quốc tìm hiểu chuyện cơ mật đâu”.

“Nhưng thật ra bốn vương không có lo lắng, chính là nghe nói, bọn họ dường như là đang tìm người nào đó, đang đi về phía kinh thành”.

Tang Đình khóe miệng run rẩy vài cái, đột nhiên nhẹ nhàng vung tay lên, nói: “Thiết, như vậy thì làm sao? Dù sao cũng không liên quan gì tới ta”.

Trong phòng vang lên những âm thanh khinh thường, Tang Đình lại làm như không nghe thấy, đem mặt chuyển ra phía ngoài, hừ hừ vài tiếng không thèm để ý đến những người này.

Ai nha, tình huống như vậy thật không ổn nha, cái tên Ngọc Nhân Dật kia đã phát hiện nàng ở trong này, những người phải ra tìm nàng cũng đã sắp đến kinh thành Thương Lang quốc rồi, vậy phải làm sao bây giờ nha? Nếu như bị bắt trở về, khẳng định sẽ bị hắn hung hăng đánh!

Nghĩ vậy, Tang Đình đột nhiên cảm thấy mông ản ản bị đau.

Không ai để ý tới Tang Đình, bởi vì bọn họ biết, tuy rằng nàng nói giống như cùng nàng không có chút quan hệ nào, nhưng trong lòng khẳng định là đã bắt đầu hoảng loạn rồi.

Lãnh Thanh Nghiên đem tầm mắt chuyển đến trên người Diệp Trần Nhiên, nói: “Nghe nói, hiện tại Sứ Vân Kiều đang ở trong tay người?”

Nhún vai, nói: “Đúng vậy, hôm đó ta thấy nàng ta bị người ném ra ngoài cửa, huyết đạo bị điểm, trên người cũng không có mặc chút quần áo gì, liền nằm ở bên ngoài để cho người ta thương thức, cũng không có ai dám đến giúp đỡ. Còn nha hoàn của nàng cũng liều mạng nâng nàng lên, kết quả còn tạo ra thật nhiều vết thương, bản thân y nhin đau lòng a, một mỹ nhân yếu đuối như vậy, thế nhưng lại phải chịu khổ như vậy, bản thân y nhin thật sự là không đành lòng, cho nên đã mang nàng đi theo”.

Thương Diễm Túc khẽ nhíu mày, khóe miệng hiện lên một nụ cười tà ác, nói: “Nếu như Diệp thần y thích nàng ta như vậy, Vương gia ta có thể đối với những chuyện tình mà nàng ta đã gây ra có thể bỏ qua, về sau để cho nàng ta đi theo người đi”.

Diệp Trần Nhiên lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, hung hăng rung mình một cái, nói: “Đa tạ hảo ý của Vương gia, tại hạ tâm linh, nữ nhân kia ngài vẫn thu hồi lại đi, tại hạ nhưng thật là không thể nhận rồi”.

“Diệp thần y không cần khách khí”.

“Không khách khí không khách khí, nhưng Vương gia ngài không cần quá khách khí! Đương nhiên, nếu Vương gia có thể đem Thanh Nghiên giao cho tại hạ như vậy, vậy thì tại hạ khẳng định sẽ vui lòng nhận lấy, còn về phần nữ nhân kia, coi như xong!”

Thương Diễm Túc trong mắt hiện lên một tia mũi nhọn lạnh lẽo, lẳng lẳng nhìn Diệp Trần Nhiên, Diệp Trần Nhiên vẫn cứ vô tâm cười như cũ, đối diện với Thương Diễm Túc, nhưng trong ánh mắt kia, hiếm khi lại thấy chân thật như vậy.

Rất nhanh hai người cũng liền rời tầm mắt đi nơi khác, những người bên cạnh không ai phát hiện ra ánh mắt vừa rồi của bọn họ, chỉ có hai người bọn họ là rõ ràng nhất.

Không khỏi cúi đầu nhìn xuống tiểu nữ tử trong lòng, bàn tay đang nắm cánh tay nàng thoáng buộc chặt, tầm mắt của Diệp Trần Nhiên cũng đảo qua trên người Lãnh Thanh Nghiên, tươi cười vẫn như trước, nhưng ở nơi mắt người khác không thấy được, có một tia bất đắc dĩ cùng chua xót.

Hắn tuy rằng là thần y, nhưng lại mang một thân kịch độc, cũng không biết khi nào thì sẽ đột nhiên chết đi, cho nên vẫn là thừa dịp còn sống được chút nào, vì mọi người mà làm thêm nhiều chuyện đi.

Đối với câu nói của hắn, ngoại trừ Thương Diễm Túc, thì những người khác chỉ cho rằng đó là vui đùa, dù sao người bị hắn đùa giỡn như thế cũng không phải chỉ có một mình Lãnh Thanh Nghiên, hơn nữa, cho tới bây giờ cũng không có ai biết, những lời này của hắn, câu nào là thật, câu nào là giả, bởi vì bất kể là thật hay là giả, hắn lại vĩnh viễn vẫn là một bộ biểu tình như vậy.

Diệp Trần Nhiên tùy tay ném một bình nhỏ về phía Thương Diễm Túc, nói: “Đây là trà ngày đó ngươi uống còn sót lại, bản thân y giúp ngươi giữ lại, dù sao ở đây vẫn còn một chút tương đối khá Mị Tâm Hồn, đó chính là một thứ tốt a, mị được mạnh nhất thế gian a!”

Thương Diễm Túc khóe miệng có chút run rẩy, quái dị nhìn Diệp Trần Nhiên, nói: “Bỏ vương trái lại cũng không cho rằng thứ này có cái gì tốt đâu”.

Diệp Trần Nhiên nhếch miệng cười quái dị, còn Lãnh Thanh Nghiên lại với tay cầm lấy bình sứ kia, nhẹ nhàng lắc lắc vài cái, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, nói: “Mị được này cũng đã bỏ vào trong nước trà, lại còn là nước trà đã uống qua, Diệp Trần Nhiên ngươi thật sự là ghê tởm, những thứ này mà cũng có thể giữ lại được sao, chỉ sợ cũng đã thối rồi”.

Nghe vậy, tươi cười trên mặt cứng đờ, nói: “Được rồi được rồi, là do bản thân y rất nhầm chán, vốn còn tưởng rằng ngươi sẽ thích mới đúng”.

Thương Diễm Túc có chút khó hiểu nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, tuy rằng nàng nói lời như vậy, nhưng biểu tình trên mặt lại hoàn toàn không phải là như vậy. Ủm, sao lại thấy nàng như thực là tà ác tươi cười đâu?

“Nghiên nhi?”

Không để ý tới hắn, cười xấu xa nhìn Diệp Trần Nhiên, nói: “Sử Vân Kiều đâu? Ngươi đã đem nàng ta thả đi đâu rồi?”

“Hắc hắc, qua hai ngày nữa sẽ biết?”

Khẽ nhíu đôi mày, câu trả lời của Diệp Trần Nhiên làm cho nàng thực khó hiểu, hỏi: “Vì sao? Chẳng lẽ ngươi thực sự luyến tiếc nàng? Nếu như ngươi thực sự như vậy, ừm, ta thật sự có thể buông tha cho nàng ta!”

Nghe vậy liên tục lắc đầu, nói: “Làm sao có thể? Bản thân y chính là đang chế tạo ra một loại thuốc mới, đang lo không thể tìm thấy người mà thí nghiệm một chút, cho nên ngày đó nhìn thấy nàng ta bị thương ở ngoài cửa, liền thuận tay mang nàng ta đi thôi”.

Trong phòng vang lên những thanh âm hút không khí, Từ Tiêm nhảy dựng lên, chỉ vào Diệp Trần Nhiên hung hăng nói: “Diệp Trần Nhiên, ngươi thực là nhẫn tâm, một tiểu nữ nhân như hoa như ngọc vậy mà ngươi lại có thể hạ độc thủ như vậy được!”

Người khác lập tức tràn đầy đồng cảm gật gật đầu, ánh mắt nhìn Diệp Trần Nhiên giống như hắn đã phạm phải tội tày trời gì đó, là chuyện khiến cho người thân đều phẫn nộ vậy.

“Thí nghiệm thuốc?” Thương Diễm Túc đột nhiên cười khê một tiếng, nói, “Nếu như thực sự là như vậy, vậy cho ngươi mượn thêm vài ngày cũng không có vấn đề gì”.

Tất cả mọi người đều đem tầm mắt chuyển đến trên người Thương Diễm Túc, thật sự là một kẻ so với một kẻ lại càng nhẫn tâm hơn, cũng chỉ có Diệp Trần Nhiên trên mặt cười như nở hoa, liên tục nói lời cảm tạ, mà Lãnh Thanh Nghiên thần sắc cũng không thay đổi, vẻ mặt cười ngọt ngào nằm ở trong lòng Thương Diễm Túc.

Chuyện Sử Vân Kiều hạ độc Thương Diễm Túc, dường như trong vòng một ngày đã lan truyền khắp kinh thành, cho dù Lạc Vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, hạ nhân trong phủ cũng cẩn thận lời nói, nhưng xảy ra chuyện tình lớn như vậy, Sử Vân Kiều kia trần truồng bị Vương phi ném ra khỏi cửa thư phòng, người ngoài cho dù muốn không biết cũng có chút khó khăn.

Cửa Lạc Vương phủ đóng chặt ba ngày, bất luận kẻ nào cũng không thể ra vào, ngay cả Tiết công công do Hoàng Thượng phái tới cũng bị bỏ ở ngoài, cuối cùng, ba ngày sau, cửa Lạc Vương phủ mới mở ra.

Chuyện tình của Sử Vân Kiều, khiến cho triều đình chấn động, cũng là lí do tốt để giải thích. Có người nói, Sử Vân Kiều vốn là sủng phi của Lạc Vương gia, thì vợ chồng chỉ lễ như vậy cũng thực là bình thường, huống hồ bốn năm nay, Lạc vương gia luôn lạnh nhạt với Sử Vân Kiều, như vậy thực là khiến cho Sử Vân Kiều ủy khuất rồi.

Đương nhiên, cũng có người cho rằng, Sử Vân Kiều không biết liêm sỉ, Vương gia lạnh nhạt với nàng ta, đương nhiên là do nàng ta mị lực không đủ, không thể khiến cho Vương gia yêu thích nàng ta. Dù sao, mặc kệ là như thế nào, nàng ta cũng không nên làm ra chuyện tình như vậy, tuy rằng không có lòng hại người, cũng không phải hạ cái độc được gì nặng, nhưng vẫn như cũ lấy tội mưu hại để xét xử.

Mọi người tranh luận ba ngày, nhưng cũng không ai có thể tranh luận ra cái gì, mà phụ thân của Sử Vân Kiều, Sử thừa tướng cũng trầm mặc ba ngày, cũng không có tỏ vẻ cái gì.

Ngày thứ tư, Thương Diễm Túc thế nhưng lại vào triều, trong bốn năm gần đây, đây là lần đầu tiên hấn xuất hiện ở trong triều, mà Sứ thừa tướng, cuối cùng cũng có phản ứng.

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều phát hiện ra Thương Diễm Túc có điểm khác thường, Thương Lang hoàng lại trực tiếp từ trên long ý đứng dậy, về mặt thân thiết nhìn hấn, hỏi: “Túc nhi, chân con làm sao vậy?”

Vết thương trên đùi tất nhiên không thể ở trong ba ngày ngắn ngủi mà khỏi hẳn được, huống chi ba ngày qua hấn căn bản cũng không có hảo hảo mà dưỡng thương, nếu không phải Diệp Trần Nhiên y thuật cao minh, chỉ sợ thương thế của hấn sẽ lại càng nặng thêm thôi.

Đối với vấn đề của Thương Lang Hoàng, Thương Diễm Túc chỉ thản nhiên nói một câu: “Không có gì, chỉ là bị thương một chút mà thôi”.

Lời này vừa nói ra, trong triều vang lên tiếng hút không khí, Sứ thừa tướng sắc mặt cũng khê biến. Ai cũng đều biết bản lĩnh của Thương Diễm Túc, khi mười tuổi một mình hấn có thể giết được cả một quân đoàn, làm sao lại có thể dễ dàng bị thương như vậy?

Thương Lang hoàng lại khấn trương, vội vàng hỏi: “Đây là có chuyện gì? Là người nào khiến con bị thương?”

Nói xong, cũng không quên lạnh lùng liếc nhìn Sứ thừa tướng một cái, ai cũng biết ba ngày trước đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại không ai biết cụ thể rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Thương Diễm Túc khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh, ngữ khí vẫn bình thản như cũ nói: “Chính là do ta tự đâm mình bị thương”.

“Cái gì? Con vì sao lại tự đâm mình bị thương như vậy?”

“Đương nhiên là vì bản vương không muốn bị mị được khống chế, không để cho âm mưu của Sứ Vân Kiều thực hiện được, lại càng không muốn bởi vậy mà làm ra chuyện tình khiến Nghiên nhi hiểu lầm mà thương tâm”.

Lúc ấy, nếu không phải Nghiên nhi xuất hiện kịp thời, hấn thậm chí còn muốn dùng phương thức càng thêm cuồng bạo để bắt mình thanh tỉnh trở lại, đương nhiên, làm như vậy hấn cũng sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Lời nói của Thương Diễm Túc, khiến cho những quan viên còn đang bàn luận về Sứ Vân Kiều nhắm chặt miệng lại, mà Sứ thừa tướng cũng đã đi lên từng bước, nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Lạc vương gia, Vân Kiều vốn là sủng phi của người, những năm gần đây, người lại lạnh nhạt với nàng, hiện tại lại muốn đem nàng đuổi ra khỏi Lạc vương phủ, nàng tất nhiên là ủy khuất rồi!”

“Ah? Như vậy tướng gia cho rằng, như thế thì nàng ta có thể làm ra chuyện tình như vậy được hay sao?”

“Ta..”.

“Tướng gia, năm đó nếu không phải người kiên quyết đen nữ nhi gả cho bản vương, người cho rằng nàng ta có thể đi được vào đại môn của Vương phủ sao? Huống chi, năm đó bản vương cũng chưa có cùng nàng bái đường thành thân, hiện tại nàng ta lại ở trong Vương phủ như vậy vẫn là danh bất chính ngôn bất thuận!”

Sứ thừa tướng trong mắt tức giận thoáng hiện, trầm giọng nói: “Vương gia, Vân Kiều nhưng do Hoàng Thượng tứ hôn cho người, thậm chí ngay cả kiểu hoa cũng đã được nâng vào Lạc Vương phủ của người, vậy mà hiện tại người lại có thể nói ra lời như vậy! Nếu người đem nàng đuổi ra vương phủ, về sau nàng còn có thể làm người thế nào được đây?”

“Bản vương cũng là do nghĩ như vậy, cho nên này bốn năm nay vẫn để cho nàng ta ở bên trong Vương phủ”.

“Vương gia những lời này là có ý gì?”

“Có ý gì? Ý của ta chính là, ban đầu bản vương tính làm xong một số chuyện sẽ đi theo Nghiên nhi, đến lúc đó, những người ở trong Lạc Vương phủ cũng không còn quan hệ gì đến ta nữa. Hơn nữa niệm tình nàng thân bất do kỷ, đáng thương, không muốn để cho một người vô tội như vậy vì các người mà lại không thể làm người, cho nên mới vẫn để cho nàng ta ở bên trong Vương phủ”.

“Người..”.

Thương Diễm Túc cười lạnh một tiếng, không nhìn Sứ thừa tướng đang trợn mắt nhìn, tiếp tục nói: “Nếu hiện tại Nghiên nhi đã quay trở về, bản vương tất nhiên không có khả năng lại đi tự sát, như vậy thì những người trong Vương phủ đó tất nhiên là liên quan đến bản vương, đương nhiên sẽ không có khả năng tiếp tục để cho những người dư thừa ở lại bên trong Vương phủ”.

Những lời này của Thương Diễm Túc khiến cho trong triều một mảnh yên tĩnh, tất cả đều trừng to mắt không dám tin nhìn hấn, chỉ có Thương Lang hoàng khê thờ dài, âm thầm cảm thấy may mắn Lãnh Thanh Nghiên không có chết thực sự, hơn nữa hiện tại cũng đã quay trở lại.

Kỳ thật hấn cũng đã sớm biết, Sứ Vân Kiều cho tới bây giờ vốn cũng không được Thương Diễm Túc để ở trong lòng, bởi vì không cho là nàng là kẻ đã khiến cho hấn cùng Nghiên nhi phải sinh li tử biệt, ngoài việc điên cuồng trả thù những kẻ đã khiến cho hấn và Nghiên nhi phải xa cách ra, những chuyện khác căn bản là hấn cũng mặc kệ.

Sở dĩ Sứ thừa tướng không có bị hấn trả thù, là vì Sứ thừa cũng không có làm cái gì, chuyện tứ hôn đều là do Thương Lang Hoàng quyết định, ngay cả đối tượng tứ hôn cũng là do Thương Lang Hoàng chỉ định.

Đương nhiên, tuy rằng hần không có làm cái gì, nhưng đối với chuyện nữ nhi của mình có thể gả cho Thương Diễm Túc, vẫn rất là thích ý, dù sao làm Thừa tướng, hần cũng hiểu được Hoàng Thượng sẽ đem ngôi vị Hoàng đế cố ý truyền cho vị hoàng tử nào.

Hiện tại Lãnh Thanh Nghiên đã trở lại, hần tất nhiên sẽ đề ý đến những chuyện kia, nói cách khác, chẳng lẽ hần vẫn còn muốn đi tự sát hay sao? Hiện tại hần cũng không có lời đi tìm cái chết.

Sắc mặt Sứ thừa tướng không ngừng biến hóa, nhìn về mặt lạnh lùng của Thương Diễm Túc, cuối cùng cũng chỉ hỏi ra một câu: “Nếu như vậy Vương gia muốn xử trí Vân Kiều thế nào đây?”

Trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, lạnh lùng nói: “Tướng gia cho rằng, nàng ta còn có thể có kết quả thế nào nữa đây?”

Đồng tử một trận co rút lại, trầm giọng hỏi: “Vậy không biết hiện tại Vân Kiều đang ở nơi đâu?”

“Tướng gia đã không thể thấy nàng rồi.”

“Cái gì? Ngươi đã muốn..”

Trên mặt ý cười tràn ra, nhưng đáy mắt cũng là một mảnh băng hàn, Thương Diễm Túc lạnh lùng nhìn Sứ thừa tướng, nói: “Không, nàng ta còn chưa có chết, có điều, cũng nhanh thôi”.

“Ngươi... Vương gia chẳng lẽ là muốn lạm dụng hình phạt riêng?”

“Lạm dụng hình phạt riêng?” Thương Diễm Túc khẽ nhủ mảy, tầm mắt đảo qua những quan viên đang đứng bên cạnh, sau đó dừng lại trên người Lưu hình bộ thượng thư, hỏi, “Lưu đại nhân, ngươi tới nói cho bốn vương, đối với Sứ Vân Kiều, bốn vương có tư cách xử trí nàng ta hay không?”

Bị điểm danh Lưu đại nhân mờ mờ lạnh một trận đầm đìa, cẩn thận liếc mắt nhìn Sứ thừa tướng một cái, sau đó lại khó xử ngẩng đầu nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Này... Này...”

“Lưu đại nhân vì sao phun ra nước vào không nói? Có như thế nào thì cứ nói thẳng là được, tin tưởng là sẽ không có người vì chuyện này mà đến khó xử Lưu đại nhân đâu”.

“Hạ quan không dám!” Lưu đại nhân cẩn thận lau lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó nói, “Sứ Vân Kiều ý đồ mưu hại Vương gia, tội... Tội nên vạn... Muốn lần chết, nhưng lý ra... nên giao cho... Hình bộ điều tra xét xử, có điều Vương gia có kim bài ngự ban, có quyền quyết định xử trí phạm nhân như thế nào, không cần phải giao cho hình bộ, huống chi, Sứ Vân Kiều vẫn là người trong Vương phủ của Vương gia”.

Theo lời nói của Lưu đại nhân, Sứ thừa tướng sắc mặt càng ngày càng khó coi, đột nhiên xoay người quỳ gối trước mặt Thương Lang hoàng, nói: “Lão thần cầu Hoàng Thượng khai ân, Vân Kiều cũng không phải là có lòng hãm hại Vương gia!”

Thương Diễm Túc đi lên vài bước đứng ở bên người hần, cười lạnh nói: “Vậy Tướng gia cho rằng phải như thế nào mới gọi là mưu đồ hãm hại bốn vương đây?”

“Vương gia hiện tại không phải đã bình yên vô sự sao?”

“Tướng gia thật sự là hay nói giỡn, ai nói bốn vương bình yên vô sự?”

“Ngươi... Chẳng phải vừa rồi ngươi cũng đã nói, đó là do ngươi tự đâm mình bị thương hay sao!”

“Nếu như không phải Sứ Vân Kiều có ý đồ, vậy thì bốn vương cần gì lãng phí sức lực chính mình?”

Sứ thừa tướng sắc mặt âm trầm, nhưng vẫn cái chày cái cối như cũ nói: “Vân Kiều vốn là sủng phi của ngươi, làm như thế, cũng không có gì đáng trách!”

“Tướng gia cho là như vậy hay sao?” Tươi cười trên mặt Thương Diễm Túc đột nhiên đông cứng lại, lạnh lùng nhìn hần, nói, “Sứ Lâm, ngươi thật to gan, thế nhưng dám bảo làm như vậy không có gì đáng trách!”

Thời điểm vừa nói ra như vậy, Sứ thừa tướng cũng liền nhận ra dưới tình thế cấp bách mà đã lỡ lời, mà thời điểm nghe thấy câu nói kia của hần sắc mặt Thương Lang Hoàng cũng khẽ biến, vỗ mạnh xuống bàn, cá giận nói: “Sứ Lâm, đường đường là Thừa tướng, vậy mà ngươi lại có thể nói ra những lời như vậy! Vậy có muốn trăm nói cho ngươi biết, nữ nhi của ngươi rốt cuộc đã làm ra được chuyện tốt gì

“Hoàng Thượng..”

“Hừ! Không chỉ hạ Mị Tâm Hồn đối với Lạc Vương gia, mà lại còn dùng đến mười phân lượng, trước không nói đến nàng ta dùng phương thức này để lọt vào mắt xanh của Vương gia, vì vậy hành động này làm trong Vương phủ có phải hay không có tội, chỉ cần dựa vào phân lượng của thuốc cũng đã đủ để phán quyết, nàng rõ ràng chính là muốn hại chết Lạc vương, vậy mà hiện tại ngươi còn dám nói ra lời như vậy?”

“Hoàng Thượng..”

“Câm miệng, nếu không phải Lạc vương không uống hết toàn bộ trà kia, ngươi cho rằng giờ phút này trăm còn có thể ngồi ở đây để nghe ngươi nói xạo

hay sao?”

Sử thừa tướng quỳ rạp trên mặt đất, hần cũng thật không ngờ, Vân Kiều thế nhưng lại hạ một phân lượng lớn như vậy, nếu như lúc đó Thương Diễm Túc thực sự đem toàn bộ trà đó uống hết, thì cho dù bản lĩnh có cao tới đâu, cho dù có không chết, chỉ sợ cũng sẽ biến thành một phế nhân mà thôi.

Thương Diễm Túc cũng không thèm liếc mắt nhìn Sử thừa tướng một cái, ngược lại đem tầm mắt chuyển đến trên người các đại thần bên cạnh nói: “Các vị đại nhân cũng không cần tiếp tục chú ý đến chuyện của Lạc Vương phủ, chuyện này, bản vương sẽ tự mình xử lý, các vị đại nhân cũng đừng lo lắng”.

Nghe thấy vậy, những vị đại nhân đối với chuyện của Lạc Vương phủ đặc biệt chú ý trong lòng không hiểu sao khẽ run lên, vội vàng cười gượng gật đầu xác nhận.

Hạ triều, Thương Diễm Hách bước nhanh đuổi theo Thương Diễm Túc, hỏi: “Thất ca, huynh không sao chứ?”

“Không có việc gì!”

Cúi đầu nhìn hai chân đi có chút không cân đối, Thương Diễm Hách đưa tay đến trước mặt Thương Diễm Túc, thân thiết hỏi: “Thất ca, muốn đệ đỡ huynh đi không a?”

Thương Diễm Túc dừng chân lại một chút, lạnh lùng trừng mắt liếc hần một cái, sau đó cũng không thèm nhìn bàn tay đang vươn ra của hần, tiếp tục đi về phía trước.

Thương Diễm Hách miệng kéo kéo, hần cũng là có ý tốt mà thôi, không thể tưởng tượng được, là thương thế như thế nào, lại có thể khiến cho thất ca biểu hiện ra rõ ràng như vậy.

Đều là do Sử Vân Kiều chết tiết kia, vốn là mấy năm nay thấy nàng ta vẫn an phận ở bên tây sương phòng kia, còn có điểm đồng tình với hoàn cảnh của nàng ta, dù sao gả cho ai đối với nàng ta mà nói, hoàn toàn là thân bất do kỷ. Lại không nghĩ rằng nàng ta thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy, xem ra là hần đã bị biểu hiện ngoài mặt của nàng ta đánh lừa rồi!

Xoay người lại đuổi theo Thương Diễm Túc, hỏi: “Thất ca, huynh muốn xử trí Sử Vân Kiều kia như thế nào đây?”

“Nghiên nhi muốn xử trí nàng ta thế nào thì làm như vậy đi”.

“Ừm, cái đó, thất tẩu nàng, không có việc gì chứ?” Lời này, Thương Diễm Hách hỏi thật cẩn thận, chỉ sợ thất ca sẽ nổi giận mà một tát đánh bay hần.

Thương Diễm Túc trong mắt hiện lên một tia sát khí, nhưng cũng lập tức khôi phục lại bình thường, thân nhiên nói: “Đã không có việc gì rồi”.

“Đã không có việc gì?” Thương Diễm Hách chớp chớp ánh mắt, ngây ngốc hỏi, “Nói như vậy, lúc trước còn có việc gì sao?”

Vừa thốt ra lời kia, hần lại đột nhiên cảm giác được cả người chột lạnh, cũng là thất ca đang dùng ánh mắt giết người nhìn hần, vội vàng xua tay nói: “A, thất ca huynh đừng hiểu lầm a, đệ không có ý tứ gì khác nha. Chỉ là, thất ca, thực xin lỗi a, nếu không phải lúc trước đệ cầu xin giúp nàng ta với huynh, thì nàng ta kỳ thật cũng đã sớm bị huynh đuổi ra khỏi Vương phủ rồi, để bây giờ cũng không có xảy ra chuyện như vậy”.

Nhìn bộ dáng tự trách kia của Thương Diễm Hách, Thương Diễm Túc về mặt thoáng có chút dịu đi, lắc đầu nói: “Đừng nói như vậy, việc này cũng không thể trách người, ta cũng không ngờ rằng nàng ta lại có thể làm ra chuyện tình như vậy được. Dù sao, thời điểm đó, kỳ thật ta cũng không có tâm tình nào để đi để ý chuyện này”.

“Thất ca huynh không trách ta sao?”

“Ừ, đi thôi, trải qua hôm nay, Sử Lâm xem như đứng về phía hoàn toàn đối lập với chúng ta, kế tiếp chỉ sợ sẽ lại phát sinh thêm nhiều chuyện hơn”.

Thương Diễm Túc đi về phía trước, Thương Diễm Hách sau khi xác nhận thất ca không có trách hần, thần thái liền sảng khoái lên, lão đảo chạy lên phía trước, nói: “Sử lão nhân kia hai năm trước cũng đã âm thầm bắt đầu hành động, có điều bây giờ, hần lại càng có thể làm quang minh chính đại mà thôi”.

Sử thừa tướng nhìn bóng dáng hai huynh đệ Thương Diễm Túc đang rời đi, sắc mặt âm trầm, ánh mắt oán độc, xoay người liền hướng về phía hậu cung mà đi tới.

Bên trong Phụng Nghi cung, Trữ hoàng hậu đang ngắm hoa, một cái thái giám chạy chậm mà đến, cúi đầu nói: “Nương nương, tướng gia cầu kiến”.

“Ah?” Trữ hoàng hậu trên mặt có chút thần sắc kinh ngạc, sau đó nói “Mau mời!”

“Dạ!”

Tiểu tử kia lão đảo đi vào vương phủ, thị vệ đứng ở cửa Vương phủ cung kính chào: “Tiểu Vương gia!”

Tiểu tử kia lúc này nhảy dựng lên, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Đừng gọi ta tiểu vương gia nha, từ nay về sau các người cũng cứ xem như không có thấy ta, đã biết hay chưa?”

“Dạ, tiểu vương gia!”

“.. “: Tiểu tử kia lộ ra một cái biểu tình thực 囧, cong cong cái miệng nhỏ nhắn, xoay người đi rồi đi vào.

Bên trong Vương phủ, Lãnh Thanh Nghiên nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp đặt gần cửa sổ, nghiêng người nhìn cảnh sắc bên ngoài, thân mình không khoẻ, khiến cho nàng ngay cả nhúc nhích một chút cũng không hề muốn.

Rất xa đã nhìn thấy con bảo bối đang chạy về phía này, không khỏi cười nhẹ nhàng, nói: “Cục cưng, con lại đi đâu chơi đùa vậy?”

Tiểu tử kia nhãn tình sáng lên, chạy vội đến phía trước cửa sổ, bám người lên trên cửa sổ nhìn nàng, cười híp cả hai mắt, nói: “Mẹ, con mua được trâm hoa rất đẹp cho mẹ nha!”

“Thật sao?” Con thực ngoan a, Lãnh Thanh Nghiên cảm thấy chính mình như đang bay bay trong bể hạnh phúc vậy.

Tiểu tử kia liên tục gật đầu, sau đó vừa nghĩ liền muốn leo từ cửa sổ vào phòng. Thấy thế, Lãnh Thanh Nghiên nâng tay gõ nhẹ lên đầu nó, nói: “Cửa ở bên kia!”

Lè lưỡi, không thèm nhìn cửa phòng, cứ theo cửa sổ mà leo vào bên trong phòng, nằm bò ở trên người mẹ cười tủm tỉm nói: “Cửa phòng thật là xa a!”

Khẽ nhéo nhéo hai má của nó, trên mặt là tràn đầy yêu thương.

Tiểu tử kia ngồi thẳng người xuống bên cạnh, sau đó từ trong lòng lấy ra một chiếc trâm hoa màu lam nhạt, giống như đưa lên vật trân quý đưa đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Mẹ, mẹ xem đi, rất đẹp phải không?”

“Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem là con của ai lựa chọn, phải không?”

“Đúng, bốn soái ca chính là mỹ nam tuyệt thế siêu cấp vô địch a”.Lại bò lên trên thêm một chút, hai mắt sáng trong suốt nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói, “Mẹ, cục cưng giúp người cài nha “.

“Được!”

Tiểu tử kia thật cẩn thận đem trâm hoa kia cài lên trên tóc của Lãnh Thanh Nghiên, cười tủm tỉm nhìn trong chốc lát, nói: “Mẹ, người thật xinh đẹp!”

Đưa tay kéo con ôm vào trong ngực cười nói: “Đó là đương nhiên, nếu không sao lại có thể sinh ra một mỹ nam tuyệt thế siêu cấp vô địch đâu?”

“Hắc hắc, mẹ, người có mệt hay không?”

“Không mệt, làm sao vậy?”

“Mẹ không mệt là tốt rồi, không có việc gì nha!”

Thương Diễm Túc từ xa đã thấy hai người nằm trên nhuyễn tháp nằm sát vào nhau, chính là đang ngọt ngào ngủ trưa, ánh mặt trời chiếu xuống, lưu chuyển nhiều điểm huỳnh quang, giống như là hình ảnh đẹp nhất thế gian.

Đến gần nhìn kỹ, tiểu tử kia ngã chổng vó nửa thân thể nằm ở trên người mẹ, vù vù ngủ say sưa, Thương Diễm Túc không khỏi lộ nụ cười từ ái, khẽ nhéo nhéo cái mũi nhỏ của hắn.

Lâm bầm một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhăn nhăn một chút, gạt tay hắn ra, sau đó lại tiếp tục ngủ say.

Thương Diễm Túc khẽ cười, sau đó tầm mắt cũng chuyển đến trên người Nghiên nhi, nhìn dung nhan ngủ say của nàng, vẻ mặt ôn nhu cùng thương yêu say đắm, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, gắt gao nhìn chằm chằm chiếc trâm hoa màu lam nhạt trên đầu nàng, trong mắt hàn quang thoáng hiện.

“Nghiên nhi, mau tỉnh lại!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8: Tàng độc

**Tàng: giấu, chứa Tàng độc: độc được giấu trong vật*

Trong nháy mắt một mảnh sương mờ, liền nhìn thấy sắc mặt khó coi của Thương Diễm Túc, không khỏi nghi hoặc hỏi “làm sao vậy?”

Thương Diễm Túc đưa tay lấy trâm hoa ở trên đầu nàng xuống, hỏi: “Thứ này là từ đâu mà nàng có?”

“Cục cưng vừa tặng cho ta”. Thấy thần sắc Thương Diễm Túc dường như có chút không thích hợp, trong lòng hiện lên một tia bất an, hỏi: “Trâm này, có vấn đề gì sao?”

Thương Diễm Túc không có trả lời vấn đề của nàng, chỉ chăm chú nhìn trâm hoa, khẽ xoay trâm hoa vài cái, chiếc trâm chia thành hai bộ phận, mà ở giữa rõ ràng là rỗng ruột, có điều lúc này, nơi đó dường như có một ít chất lỏng không biết là cái gì.

Đồng tử Lãnh Thanh Nghiên một trận co rút nhanh, tuy rằng không rõ lắm chất lỏng này là gì, nhưngm cho nàng có một loại cảm giác nguy hiểm cực độ, không khỏi hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Thương Diễm Túc sắc mặt rất khó coi, nghĩ lại mà thấy sợ, đem Lãnh Thanh Nghiên ôm vào trong ngực, một hồi lâu mới nói: “Cái này gọi là gì ta cũng không biết, ta chỉ biết là, năm đó mẫu hậu hình như cũng là do cái trâm hoa này mà chết”.

Tâm thần kịch liệt chấn động, trong lòng Lãnh Thanh Nghiên nổi lên một mảnh cơn sóng, tại sao lại có thể như vậy? Không khỏi nắm chặt tay hắn, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, hỏi: “Túc, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Mẫu hậu, nàng là trúng độc mà chết?”

Khẽ gật đầu nói: “Ta cũng là sau này mới biết được, bởi vì đột nhiên phát hiện trên đầu mẫu hậu có một cây trâm hoa, bên trong có huyền cơ, bên trong trâm hoa cất giấu độc dược, thứ độc này hẳn là từ từ thẩm thấu, sau đó tiến vào trong thân thể người, người bình thường căn bản không cảm giác có gì khác thường, không cần tới một tháng độc phát tác thì sẽ chết”.

“Đây là độc gì?”

“Không biết”.

“Sao?”

“Năm đó, thời điểm mà ta phát hiện ra đồ trang sức của mẫu hậu, khi đó phân lượng độc dược trong đó đã vô cùng ít, hơn nữa khi đem ra ngoài không khí, lại còn có thể tiêu tán, còn không đợi ta đem nó đi nghiên cứu ra là loại độc gì, thì nó cũng đã hoàn toàn biến mất trong không khí ở lúc đó rồi”.

Sửng sốt một chút, nhưng thật không ngờ còn có chuyện như vậy nữa, loại độc này có thể ở trong không khí phân hủy, không khỏi hỏi: “Vậy làm thế nào mà chàng phát hiện ở trong trâm hoa có vấn đề? Chẳng lẽ hình dáng của nó giống với cái của mẫu hậu hay sao?”

Lắc đầu nói: “Không có khả năng là giống nhau, ta nhớ trang sức của mẫu hậu dưới ánh sáng có chút ánh huỳnh quang lóe ra, mà lúc đó toàn bộ độc dược cũng đã tiêu tán, ánh huỳnh quang cũng biến mất không thấy”.

Lãnh Thanh Nghiên vẫn như cũ khó hiểu, chỉ bằng ánh huỳnh quang, hình như cũng hơi khó đoán. Nhìn trâm hoa trong tay hắn, có độc giấu bên trong, nhưng trâm hoa này không có đổi sắc, độc không phải có thể làm cho trâm bạc biến sắc hay sao?”

Lại nhìn kĩ độc kia, dưới ánh mặt trời lấp lánh lộ ra ánh huỳnh quang, hơn nữa, độc trên trâm này, cũng không phải là nhẹ..

Dường như nghĩ tới cái gì đó, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên ngừng đầu hướng về phía Thương Diễm Túc nói: “Chàng đi lấy một chén nước đến đây, lấy khoảng một nửa chén”.

Tuy rằng không rõ nàng muốn làm gì, nhưng Thương Diễm Túc vẫn đứng dậy đi lấy một chén nước, sau đó đặt ở trên bàn bên cạnh nhuyễn tháp. Lãnh Thanh Nghiên cũng đi chuyển đến bên cạnh, sau đó chậm rãi đem trâm hoa bỏ xuống, đem chất lỏng bên trong hòa vào trong nước.

Chất lỏng kia vừa tiếp xúc với nước nhưng lại không có hòa tan, chậm rãi chìm xuống dưới, sau đó im lặng đọng lại ở trong chén, Thương Diễm Túc mặt lộ vẻ kinh sắc, còn Lãnh Thanh Nghiên nhăn mày lại, nhẹ giọng rù rì nói: “Quả nhiên”.

“Nghiên nhi, chẳng lẽ nàng có biết đây là độc gì?”

Khẽ gật đầu, nói: “Đây không phải độc”.

“Không phải độc?” Thương Diễm Túc cúi đầu nhìn chất lỏng chìm phía dưới, nhẹ giọng hỏi, “Vậy là cái gì?”

“Một loại kim chúc, gọi là Hồng, hay còn gọi là thủy ngân*”.

**Kim chúc là kim loại, còn hồng này là hỗn hồng, là hợp kim của thủy ngân*

Đồng tử Thương Diễm Túc co rút lại, cẩn thận nhìn chằm chằm thủy ngân trong chén, tuy rằng ở thời đại này, đối với người bình thường dường như chưa có nghe qua thủy ngân, nhưng người trong hoàng thất làm sao có thể lại không biết?

Nhưng mà, đối với cụ thể thì cũng không biết chỉ nghe kể lại mà thôi, gật đầu nói: “Ta hiểu, nhưng thật không ngờ rằng, độc tính của nó lại mạnh như vậy”.

“Ừ, thủy ngân rất dễ bị da cùng hệ tiêu hóa và hệ hô hấp hấp thụ, ở trong cơ thể tích lũy, cho nên chỉ cần làm cho thủy ngân ở bên trong ngân trâm tràn

ra, sẽ ở trên đầu ngấm qua da tiến vào trong cơ thể, nếu như hấp thụ vẫn không kịp, còn có thể tràn ra không khí, thông qua hô hấp tiến vào cơ thể người, mà lượng thủy ngân trong người chỉ cần vượt quá ba gram, nhất định sẽ tử vong”.

“Ba gram?”

Sừng sốt một chút, sau đó vội vàng nói: “Một lượng tương đương với năm mươi gram, nói cách khác, nặng cũng chưa tới một đồng tiền, mà thủy ngân mật độ cực cao, như vậy chỉ một giọt nhỏ cũng không phải chỉ là ba gram, mà lượng thủy ngân trong châm này cũng tuyệt đối vượt quá hai mươi giọt”.

Mặc dù có một số từ nghe không hiểu được, nhưng ý đại khái thì Thương Diễm Túc nghe cũng hiểu, sắc mặt trở nên càng khó coi, trầm giọng nói: “Nói cách khác, cho dù là trang sức không thường xuyên đeo, nếu thủy ngân này tràn ra cũng sẽ phát tán trong không khí, hít vào trong cơ thể, hơn nữa nếu có đeo cũng theo làn da tiếp xúc với mà tiến vào, cũng nhất định khiến cho người ta tử vong”.

“Ừ, có thể nói là như vậy, đương nhiên nếu ta đem vật trang sức này ném đi, hoặc để ở chỗ kín, thậm chí đem nó đưa cho người khác, như vậy tự nhiên cũng sẽ không trúng độc”.

“Nhưng đây là cục cưng tặng cho nàng”.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, sau đó tầm mắt cùng chuyển đến trên người tiểu tử đang nằm ngủ say ở trên nhuyễn tháp kia, bởi vì là bảo bối đưa cho nàng, cho nên hẳn khẳng định nàng sẽ thường xuyên đeo, cho dù không mang, cũng sẽ cố ý đặt ở nơi tùy thời có thể thấy được.

Đến lúc đó, có lẽ trúng độc là không chỉ có là một mình nàng, cục cưng, Thương Diễm Túc, đều có thể bởi vì hít vào một lượng thủy ngân, cuối cùng dẫn đến cái chết.

Nghĩ tới khả năng đó, Lãnh Thanh Nghiên trong lòng trầm xuống, trong mắt cũng đã tràn ngập sát khí, những người đó, không chỉ muốn hãm hại nàng, thậm chí ngay cả người bên cạnh nàng cũng muốn thương tổn đến, không thể tha thứ!

“Nghiên nhi?” Phát hiện Lãnh Thanh Nghiên có điểm khác thường, Thương Diễm Túc có điểm lo lắng.

Lãnh Thanh Nghiên lắc lắc đầu, vùi đầu ôm chặt lấy Thương Diễm Túc, nhẹ giọng nói: “Thiếu chút nữa, chúng ta một nhà đều có thể bị hại chết”.

“Nghiên nhi, đã không còn chuyện gì nữa rồi”. Đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, vội vàng nâng mặt nàng lên, trong mắt xuất hiện một tia bối rối, nói, “Nghiên nhi, nàng vừa rồi đeo thật lâu, có thể hay không trúng độc?”

Nghe vậy không khỏi bớt sợ sệt, lập tức cười nói: “Không có việc gì, mới một lát như vậy, lại vẫn luôn luôn ngồi cạnh cửa sổ, hẳn là không có việc gì”.

Thương Diễm Túc cũng không bớt nhũn mảy, nói: “Cái gì gọi là hẳn là không có việc gì? Nếu vạn nhất trúng độc, làm sao bây giờ?”

Thấy đáng về khăn trướng của hắn, Lãnh Thanh Nghiên trong lòng có điểm ngọt ngào, tâm tình thoáng có điểm tốt hơn, dù sao hiện tại cũng không có việc gì, về sau việc muốn làm chính là, đem tên hỗn đản chết tiệt muốn hại chết cả nhà nàng nhanh bắt được, làm cho hắn muốn sống không được!

Thoáng nhòm người dậy, khẽ hôn môi hắn một cái, nói: “Nếu như chàng thật sự lo lắng, vậy đi chuẩn bị cho ta một ít lòng trắng trứng đi”.

“Lòng trắng trứng?”

“Ừ! Albumin trong lòng trắng trứng có thể kết hợp với thủy ngân, Albumin sẽ bảo vệ cơ thể không để cho thủy ngân gây độc, đem thủy ngân bức ra bên ngoài cơ thể, mặt khác, hai ngày sau, ăn nhiều thứ như cà rốt, rau cần, rau hẹ, rau dưa linh tinh, sau đó... Khẳng định sẽ không sao!” Dùng một chút, dường như đột nhiên nghĩ đến một vấn đề thực nghiêm trọng, đôi mày thanh tú nhíu chặt, nói, “Vài thứ kia hình như rất khó ăn a”.

Thương Diễm Túc hung hăng hôn nàng một chút, uy hiếp nói: “Khó ăn cũng phải ăn, nếu không ta liền giúp nàng ăn xuống”.

Nói xong, hắn cũng đã nghiêng người rời khỏi phòng, tự mình đi chuẩn bị những thứ kia.

Lãnh Thanh Nghiên xoay người nhìn con đang ngủ say sưa, nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo bối, trong mắt hiện lên tia quang mang sắc bén, là loại người nào, thế nhưng lại bán cho bảo bối châm hoa có thủy ngân bên trong?

Rất nhanh Thương Diễm Túc đã trở lại, hơn nữa còn mang về vài chén lớn lòng trắng trứng, chỉnh tề đặt ở trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, tiểu tử kia cũng đã tỉnh lại, chớp mắt về mặt vô tội nhìn lòng trắng trứng trong chén, ngẩng đầu khó hiểu nhìn về phía Thương Diễm Túc, hỏi: “Phụ thân, đó là cái gì? Là dùng để làm gì?”

Lãnh Thanh Nghiên bung lên một chén lòng trắng trứng, đưa tới trước mặt tiểu tử kia, cười tủm tỉm nói: “Cục cưng, uống nhanh nào”.

Người thấy mùi trứng gà, tiểu tử kia lập tức nhăn cái mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một đoàn, hỏi? Mẹ, đây là cái gì a? Vì sao muốn con uống? Rất thôi nha!”

Thương Diễm Túc xoay người ngồi ở bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, cũng đưa một chén lòng trắng trứng lên trước mặt nàng vậy, cười nói: “Nghiên nhi, nàng cũng uống nhanh đi”.

Lãnh Thanh Nghiên tươi cười nhất thời cứng ngắc ở khóe miệng, nhìn chén lòng trắng trứng đầy tràn kia, đôi mi thanh tú không nhịn được rung động vài

cái, người thấy mùi trứng gà, liền nhìn không được có loại cảm giác muốn nôn ra.

“Ha ha, ta cho cục cưng uống trước đã, ta... Ta đợi lát nữa lại... Lại uống”.

Khẽ nhú đôi mày, ngược lại nhìn về phía bảo bối, nói: “Vậy để ta cho cục cưng uống cho”.

“Không... Không cần!”

“Nghiên nhi?”

Thương Diễm Túc tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo diễm uy hiếp, rất có ý muốn đích thân đến giúp nàng của nàng, Lãnh Thanh Nghiên nhất thời cảm giác giống như mồ hôi lạnh đều như sắp chảy hết ra đến nơi.

“Một lát nữa uống, không được sao?”

“Vẫn là mau chóng uống đi”.

“Nhưng ta không muốn uống”.

“Con cũng không muốn uống!” tiểu tử kia cũng nói rất lớn, trong lời nói mang theo kiên trì cùng không muốn.

Lãnh Thanh Nghiên lập tức quay đầu lại: “Ba!” Một tiếng búng lên trán nó một cái, nói: “Không được, con nhất định phải uống!” Vừa rồi nó lấy trăm hoa này từ trong lòng ra, khẳng định là có chút thủy ngân tràn từ đó ra, đương nhiên phải nhanh một chút giải độc!

Tiểu tử kia thân mình ngửa ra sau, diễm đam đáng yêu nhìn Lãnh Thanh Nghiên, chờ mong mẹ có thể mềm lòng, nhưng đã xảy ra chuyện gì vậy? Như thế nào ánh mắt diễm đam đáng yêu của nó lại không có hiệu quả? Chẳng lẽ sức hút của mã nam như nó đã giảm đi?

Ai nha, nguy a nguy!

“Mẹ.. “.

Lãnh Thanh Nghiên cũng không có nhìn ánh mắt diễm đam đáng yêu của nó, bởi vì ngay tại bên cạnh nàng, còn có một chén lớn lòng trắng trứng đang chờ nàng, Lãnh Thanh Nghiên lòng đột nhiên cứng như đá.

“Cục cưng, nếu như con uống hết bát lòng trắng trứng này, mẹ sẽ nói cho con biết một đại bí mật!”

“Ah? Đại bí mật?” Tiểu tử kia chớp chớp mắt to, hỏi, “Cái gì đại bí mật?”

Nàng cười đến thực ôn nhu, thực sáng lạn, nói: “Nếu là bí mật, vậy làm sao có thể nói cho con biết được?” Đương nhiên, nếu như con có thể đem bát lòng trắng trứng này uống xong hết, mẹ khẳng định sẽ nói cho con biết. Đại bí mật a, thật là một cái bí mật rất lớn nha, mẹ cam đoan cục cưng nghe xong cũng sẽ thích “.

Tiểu tử kia tiếp tục chớp ánh mắt, kỳ thật tâm có chút dao động, ai nha, là tiểu hài tử mà thôi, luôn đối với đủ loại chuyện tình đều rất ngạc nhiên, nhất là dưới sự dụ dỗ của mẹ.

Nhưng, cái bát này thực là thối nha, uống vào xong có thể chết hay không nha?

Thương Diễm Túc đem cằm tựa vào trên vai Lãnh Thanh Nghiên, cười nhìn tiểu tử kia, nói: “Cục cưng con cứ yên tâm đi, một lát nữa mẹ cũng sẽ uống mà!”

“Ca!” Một tòa núi lớn đột nhiên rơi xuống đầu của Lãnh Thanh Nghiên, thực là nặng vô cùng nặng nha!

Lãnh Thanh Nghiên cùng tiểu tử kia một lớn một nhỏ cùng ghé đầu trên bệ cửa sổ, đầu rủ xuống, một bộ dáng hữu khí vô lực, thỉnh thoảng còn có vài tiếng nôn khan, Thương Diễm Túc nhìn thế mà đau lòng, có điều đau lòng cũng không có tác dụng, hắn không hi vọng hai bảo bối nhà hắn sẽ cùng trúng độc thủy ngân.

Từ trước đến nay vẫn luôn biết vật kia có độc, nhưng thật không ngờ rằng chỉ cần một lượng nhỏ như vậy thôi cũng khiến người ta tử vong, suy cho cùng cũng là do hắn không có chú ý nghiên cứu kỹ thuật này.

Lãnh Thanh Nghiên hiện tại thật là hối hận muốn chết, nàng không nên nói ra những lời này, nhưng thời điểm đó, nàng đã nghĩ thủy ngân kia rất có thể đã ngấm một chút vào trong người cục cưng, nên muốn giải độc cho nó, nhưng nàng cũng thật không ngờ là mình cũng lại phải uống.

Ách, sao lại cảm thấy người làm mẹ này thật là tội tệt a?

“Uống nước súc miệng sẽ đỡ hơn nhiều “. Thương Diễm Túc bưng hai chén nước đưa tới trước mặt bọn họ, hai người cùng lúc xoay người, lại cùng làm ra một động tác giống nhau, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, nhú mày, vẻ mặt u oán nhìn hắn.

Thương Diễm Túc trái tim đột nhiên nhảy lên, đau lòng muốn chết!

“Mẹ, vì sao phụ thân lại không cần uống cái kia?”

“Ách”. Thương Diễm Túc đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Lãnh Thanh Nghiên nghe vậy chợt híp mắt lại nhìn hẩn, trong mắt lóe ra ánh nhìn xấu xa, cứ nhìn chăm chăm hẩn như vậy. Đột nhiên lộ ra một cái tươi cười cực kỳ sáng lạn, ôn nhu nói: “Tướng công a, vừa rồi chàng cũng đã chạm qua thủy ngân kia, vì để ngừa vạn nhất, chàng cũng nên uống một chút đi”.

“Đâu, không... Không cần, ta không phải không có đựng tới sao?”

“Nhưng thủy ngân lại có thể phát tán trong không khí, sau đó thông qua hô hấp tiến vào đến trong cơ thể của chàng nha!”

“Không phải chỉ có một lát thôi hay sao? Hơn nữa, nơi này lại gần ngay bên cửa sổ, khẳng định không có bị hút vào đến trong cơ thể ta mà”.

“Tướng công, người ta chỉ là quan tâm đến chàng mà thôi, chẳng lẽ chàng không nhìn thấy sự quan tâm của ta hay sao, lại còn kiêu có như vậy để cự tuyệt quan tâm của người ta hay sao?”

Nhìn Lãnh Thanh Nghiên ánh mắt tràn đầy ủy khuất, Thương Diễm Túc thiếu chút nữa liền thật sự tin lời nàng nói, nhưng, hẩn không đành lòng cự tuyệt nha.

Vừa nghe nói có người có khả năng muốn chịu tội cùng nó, tiểu tử kia lập tức liền tinh thần tỉnh táo, tuy rằng đối với cái gì thủy ngân mà mẹ nói kia, còn có những lời cha mẹ nói nó thực không được rõ lắm, nhưng việc cấp bách trước mắt là mau cho phụ thân uống cái gì đó thối thối này đi.

“Phụ thân, người cũng mau uống đi, nếu không, mẹ sẽ rất đau lòng nha!”

A, xú tiểu tử này, tại sao mà một chút cũng không biết thế nào là hiếu thuận a?

Tiểu tử kia chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội cùng nghi hoặc nhìn mẹ, còn có trâm hoa đã gãy đang nằm trên tay mẹ nữa, nói: “Ai? Nhanh như vậy đã hỏng rồi? Khó trách lại dễ dàng như vậy, vốn người ta còn tưởng nhất định được vật cực tốt nữa cơ!”

Nghe vậy, Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc không khỏi liếc nhìn nhau một cái, vội vàng hỏi: “Cục cung, con lấy vật này từ đâu vậy?”

“Trên đường cái a!”

“Không? Ý mẹ là nói, là người như thế nào, làm thế nào, lại đem trâm hoa này bán cho con?”

“Ừm?” Tiểu tử kia trên mặt nghi hoặc càng sâu, tròn mắt chuyển động, nói, “Mẹ, vì sao mẹ lại hỏi vấn đề này nha? Chẳng lẽ trâm hoa này có vấn đề gì sao? A đúng rồi, vừa rồi mẹ hứa sẽ nói cho con biết đại bí mật cơ mà, nhưng sao bây giờ lại vẫn chưa có nói đâu!”

Đứa nhỏ này, vì sao lại không ngoan ngoãn trả lời vấn đề vậy?

Hít một hơi thật sâu, Lãnh Thanh Nghiên cũng không muốn gạt cục cung cái gì, cho nên mới đưa Trâm ra trước mặt nó, nói: “Con thấy không? Trâm hoa này kì thật không có bị hỏng, mà là ở bên trong, vừa rồi phụ thân tìm được một thứ đặc biệt ở bên trong, thiếu chút nữa thì đã hại chết cả nhà chúng ta rồi”.

“Gì?” Tiểu tử kia lúc này kinh hãi tròn tròn đôi mắt, sau đó cúi đầu gắt gao nhìn chăm chăm trâm hoa kia, nói, “Người kia, chẳng lẽ là muốn hại mẹ? Không thể tha thứ!”

Tiểu tử kia đột nhiên nắm chặt nắm tay lại, trên người phát ra khí thế bức người khiến cho Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên đều không khỏi cả kinh.

Thương Diễm Túc đưa tay ôm tiểu tử kia từ trên nhuyển thấp lên, ôm vào trong ngực, nói: “Được rồi cục cung, hiện tại đã không còn chuyện gì nữa rồi, ngoan a!”

Lãnh Thanh Nghiên cũng nắm lấy tay tiểu bảo bối, trong mắt một mảnh hàn băng. Chưa bao giờ thấy cục cung kích động như vậy, những người đó toàn bộ đều đáng chết!

“Túc, chàng biết, đây là do ai đã hạ thù không?”

“Không biết”.

“Không biết?”

“Đúng, tuy rằng mẫu hậu cũng bởi vậy mà chết, ta nhớ trước khi mẫu hậu chết vài ngày, dường như ngày nào cũng đeo thứ trang sức kia. Sau này, ta cũng có đi thăm dò qua, nhưng cũng không có ai biết là thứ trang sức đó từ đâu tới, có người nói là do nàng đi đặt chế ra, cũng có người nói, là người khác đưa, lại nói không ra rốt cuộc là ai đưa”.

Sửng sốt một chút, nhẹ giọng nói: “Ngay cả chàng cũng không tra ra?”

Lắc lắc đầu, nói: “Tra không ra, có thể là do thời điểm đó ta vẫn còn quá nhỏ, lại không có thể lực, cũng không có thực lực, căn bản không thể tra ra được chân tướng mọi chuyện. Rồi sau đó chờ đến khi ta trưởng thành một chút, rất nhiều chuyện lại trở nên không giống với lúc trước, năm đó những cung nữ thái giám hầu hạ bên người mẫu hậu, ngăn ngừn trong hai năm, hoặc là đột nhiên chết đi, hoặc là mặc danh kỳ diệu mất tích, hẳn là cũng đã chết rồi!”

“Làm sao có thể.. “.

Lãnh Thanh Nghiên từ sau lưng ôm lấy hắn, có lẽ năm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng mà nàng lại cái gì cũng không có biết, cũng không thể giúp hắn cái gì, thực là đau lòng a.

“Túc, có khả năng, người bán trăm hoa cho cục cung hôm nay, cùng người hại chết mẫu hậu năm đó, là cùng một người, hoặc là, là cùng một đám người”.

Thương Diễm Túc trong mắt kim quang ẩn hiện, nắm chặt tay nàng đang ở bên hông hắn, trầm giọng nói: “Ta sẽ không bỏ qua bọn họ!”

Mặc kệ là vì mẫu hậu hay còn vì Nghiên nhi, những người đó lại dám nhiều lần hãm hại những người mà hắn thương yêu nhất, tất cả đều đáng chết!

Cảm nhận được hàn ý trên người hắn, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi đưa tay ôm chặt hơn chút nữa, mặt khẽ sát ở trên lưng hắn nhẹ nhàng cọ xát, nói: “Ta cũng sẽ không bỏ qua bọn họ, Túc, chàng cũng không được đem ta giấu ở sau lưng nữa nha?”

Sửng sốt, lập tức nhẹ giọng nói: “Ta làm sao còn dám a?”

Tiểu tử kia một mình ngồi ở bên cạnh ao, cái má hồng hồng phồng lên, biểu tình trên mặt không được vui cho lắm, ở bên cạnh nó, Bạch Hổ đang nằm úp sấp, cái đuôi ngoe nguẩy, càng không ngừng quét nhẹ qua người tiểu tử kia.

“Tiểu tử kia, con làm sao vậy?” Vân Mộng Tuyết đột nhiên xuất hiện bên cạnh nó, thân thiết hỏi.

Trong khoảng thời gian này trong kinh thành, vì đối phó với Mộc gia, phải chuẩn bị rất nhiều, hơn nữa, gần đây lại xảy ra rất nhiều chuyện tình, cho nên tốc độ cũng chậm đi ít nhiều. Mà những người bọn họ, vẫn luôn ở trong này.

Bạch Hổ thoáng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Vân Mộng Tuyết một cái, sau đó lại nằm sấp vào bên cạnh, tuy rằng nó không có công kích nàng, nhưng hiển nhiên cũng không hề có ý tốt, có thể thân thiết với nó, cũng chỉ có hai người mà thôi, đó là tiểu tử này, người còn lại chính là Lãnh Thanh Nghiên rất khùng bố kia.

Tiểu tử kia quay đầu lại tội nghiệp nhìn Vân Mộng Tuyết, nói: “Tuyết đi.. “.

Nhìn biểu tình này của tiểu tử kia, Vân Mộng Tuyết một trận đau lòng, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy? Là ai khi dễ cục cung nhà ta sao?”

Tuy rằng nàng là võ lâm minh chủ, thậm chí ở trong mắt người khác cho tới bây giờ đều là lạnh lùng, không có tình cảm con người, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là nàng không biết ôn nhu.

Cái miệng mếu máo, tiểu tử kia một bộ biểu tình như sắp khóc, nói: “Tuyết đi, cục cung thiếu chút đã hại chết mẹ rồi”.

Trong lòng không khỏi cả kinh, hỏi: “Đây là có chuyện gì? Cục cung làm sao có thể hại chết mẹ đâu? Ai cũng đều biết, cục cung chính là người con hiếu thuận nhất trong thiên hạ nha!”

“Nhưng mà... nhưng mà cục cung mua trăm hoa cho mẹ, bên trong châm hoa, có độc, lại cũng sẽ khiến cho những người bên cạnh bị trúng độc “.

“Cái gì? Vậy hiện tại sao rồi?”

Lắc đầu, nói: “Mẹ cho chúng ta uống một chén gì đó rất thối, còn nói hai ngày sau ăn nhiều rau xanh củ cải, thì sẽ không bị làm sao nữa “.

“Đó là độc gì?”

“Không biết”. Tiểu tử kia cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, vẻ mặt thê thảm, xoay người nằm úp sấp lên trên người Bạch Hổ, trong mắt tràn ngập nước, khẽ cọ cọ vài cái, thì thảo nói, “Ban Ban, cục cung thực là ngốc a!”

Vừa nói xong, đột nhiên cảm thấy hai nách bị xóc lên, sau đó cả người đều bay lên, liền rơi vào một cái ôm áp hơi lạnh, nhưng đối với nó mà nói thì đó cũng chính là một cái ôm ấm áp nhất thế giới.

Lãnh Thanh Nghiên hôn một cái lên gương mặt của tiểu bảo bối, nói: “Cục cung nhà ta là cục cung thông minh nhất thế giới, sao có thể ngốc được đâu?”

“Mẹ.. “.

Ánh mắt bảo bối làm cho nàng đau lòng, cũng càng thêm kiên định tuyệt đối không buông tha kẻ dám lợi dụng bảo bối nhà nàng, nhẹ xoa xoa cái đầu nó, cười nói: “Được rồi, cũng không phải lỗi của cục cung, tên trướng thối đó thật xấu xa, thế nhưng dám lợi dụng cục cung nhà ta, mẹ nhất định sẽ không bỏ

qua bọn họ!”

“Cục cung cũng nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ!”

“Đúng thôi! Cho nên chúng ta lập tức trở về nhà, suy nghĩ xem nên đối phó với kẻ trướng thối đó như thế nào, được không?”

“Được!”

Nhìn hai người kia, Vân Mộng Tuyết có cảm giác thực buồn cười, nhìn bộ dáng của bọn họ, khẳng định là đã không có việc gì, người ta đều nói “người tốt không dài mệnh, tai họa di ngàn năm”, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn luôn cho rằng bọn họ là tai họa, Lãnh Thanh Nghiên nhìn về phía Vân Mộng Tuyết, muốn nói cái gì, nhưng Vân Mộng Tuyết lại mở miệng trước nàng nói: “Mau trở về đi thôi, cố gắng đem mọi chuyện xử lý nhanh đi, chúng ta bên này cũng đã chuẩn bị tốt lắm rồi”.

Gật đầu, đột nhiên như nghĩ tới cái gì, cười khẽ một tiếng, nói: “Mộng tuyết, lát nữa người nói với tiểu Đình một tiếng, nói rằng, người của Ngọc Diễm quốc đã đến kinh thành, không chừng nhanh chóng sẽ tìm được nàng ta thôi”.

Nghe vậy sững sốt một chút, sau đó lập tức bật cười một trận, gật gật đầu, trên mặt giả hoạt không cần nói cũng biết, nói: “Ta nhất định sẽ nói cho nàng ấy biết, mấy ngày nay, nàng ấy thực an phận ở trong trang viên, làm sao cũng không đi, chỉ sợ sẽ bị tìm được”.

“Cũng không biết, nếu như bị bắt trở về, nàng ấy sẽ bị trừng phạt như thế nào đây?” Lãnh Thanh Nghiên rất ngạc nhiên, cũng rất xấu xa mỗi mắt chờ mong.

Vân Mộng Tuyết trên mặt tươi cười đột nhiên tinh ranh hơn, buồn cười nói: “Nghe nói, sẽ bị đánh mông”.

“... Ha ha!”

Lãnh Thanh Nghiên nhìn không được tưởng tượng ra một màn như vậy, thật không ngờ rằng, thế nhưng lại bị đánh mông, thật là mong chờ để được nhìn thấy cảnh tượng như vậy nha!

Đợi đến khi cười đủ, mới tiếp tục hỏi: “Mộng Tuyết, người rời đi một thời gian lâu như vậy, không có vấn đề gì sao?”

Lại nói nữa, thời gian ở kinh thành đợi cũng đã gần một tháng, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể trở về được, vạn nhất lại gặp phải phản loạn thì sao, vậy thì cũng thật là vui rồi!

Vân Mộng Tuyết lắc lắc đầu, nói: “Trước khi đi, tất nhiên là phải đem mọi chuyện an bài thật tốt chứ, hẳn là không có vấn đề gì”.

“Vậy là tốt rồi, ta đi về trước”.

“Ừ”

Ngoài biên quan, trước mắt đang bị vây trong giai đoạn giằng co, hai nước có thể nói là thực lực tương xứng, tình huống như vậy khiến cho Thương Diễm Trạch cực kỳ buồn bực.

Tin tức từ kinh thành truyền đến, tỷ tỷ vẫn còn sống hẳn cũng đã biết được, điều này khiến cho hẳn thực khẩn cấp mong nhanh chóng kết thúc chiến tranh, sau đó có thể nhanh chóng quay về gặp tỷ tỷ.

Nhưng hiện tại tình huống là như thế nào? Ngay cả bản thân hẳn còn không biết trận này sẽ đánh tới tận khi nào, đương nhiên, làm một thống soái hẳn cũng không thể vì muốn mau chóng chấm dứt chiến tranh mà không tiếc hi sinh tính mạng của các tướng sĩ, tất nhiên không thể tùy tiện tấn công.

Đứng trên đỉnh núi, nhìn tòa quân doanh ở phía xa xa, chau mày, suy nghĩ rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể đánh đuổi được quân của Ngọc Diễm quốc đây. Những ngày gần đây, dường như ngày nào hẳn cũng nghĩ đến vấn đề này, nhưng mà, đến nay cũng không có chút manh mối nào.

Ngọc Diễm quốc cùng Thương Lang quốc thực lực chiến đấu không khác biệt nhiều lắm, nếu muốn trong thời gian ngắn giành được thắng lợi, thì ngay cả bên ta cũng sẽ phải chịu tổn thất nghiêm trọng, dưới tình huống như vậy Thương Diễm Trạch tuyệt đối sẽ không làm.

Xoay người xuống núi, hướng về phía quân doanh của Thương Lang quốc đi tới, đôi mày nhíu chặt.

Đột nhiên dừng cước bộ, xoay người nhìn về phía chiếc cây trên đất bằng cách đó một đoạn, một người mặc khôi giáp đang đứng đó, thời điểm nhìn thấy người này, không khỏi hít một hơi, là hẳn, kẻ kia không biết là xuất hiện từ nơi nào, hiện tại lại đang cùng hẳn đánh không phân được cao thấp, đó chính là thống soái quân đội của Ngọc Diễm quốc!

Vì sao hẳn lại ở chỗ này? Chẳng lẽ cũng giống như mình đến đây quan sát tình hình quân địch? Dù sao chỗ này cũng rất dễ dàng quan sát được quân doanh của cả hai bên.

Khóe miệng Thương Diễm Trạch chậm rãi hiện lên mỉm cười, thật sự là trời cũng giúp ta, nếu như có thể đem tên thống soái không rõ lai lịch này của Ngọc Diễm quốc bắt lại, tin tưởng rằng chiến tranh rất nhanh sẽ chấm dứt.

Ngọc Liễn Tiêu đột nhiên cảm giác được phía sau lưng chột lạnh, theo bản năng nhìn lướt sang hướng bên cạnh, sau đó mới xoay người nhìn lại phía sau,

đồng tử không khỏi co rụt lại, trầm giọng nói: “Là ngươi, Thương Diễm Trạch!”

Thân kiếm nhẹ rung, chỉ thẳng vào hắc cười nói: “Đúng vậy, đúng là bản soái, không ngờ rằng có thể gặp ngươi ở nơi này, vậy mời theo ta đến quân doanh của Thương Lang quốc làm khách mấy ngày, không biết ý Ngọc nguyên soái thế nào?”

Hừ lạnh một tiếng, tùy tay rút ra bội kiếm, cùng Thương Diễm Trạch xa xa đối đầu với nhau, nói: “Ta cũng đang có ý này, có điều cũng xin mời Thương nguyên soái đến quân doanh của Ngọc Diễm quốc làm khách mấy ngày trước đã, yên tâm ta cam đoan sẽ đối đãi với ngươi như là với khách quý vậy!”

“Bản soái cũng có ý này, khó có thể gặp được người cùng bản soái đánh ngang sức ngang tài, bản soái thật là vui sướng, vô cùng hi vọng có thể cùng Ngọc nguyên soái nói chuyện dài dài, nói không chừng chúng ta có thể thành tri kỷ đâu!”

Ngọc Liên Tiêu khẽ nhướng mày, khoe miệng tràn ra mỉm cười, nói: “Không sai, bản soái cũng cho rằng như thế, khó mà có thể gặp được người hơn bản soái một chút như vậy, thật sự là muốn bái kiến một phen!”

“Ah?Ngươi lại thừa nhận thua bản soái một bậc?” Như vậy thực là nằm ngoài dự đoán của hắc a, tuy rằng chính hắc cũng cho là như vậy, nhưng lại có thể nghe từ chính miệng kẻ kia nói ra, không khỏi đối với người này, có thêm vài phần tán thưởng.

“Sự thật xảy ra trước mắt, ta sẽ không không thừa nhận, Thương Diễm Trạch ngươi lại có thể dùng binh lực yếu hơn so với Ngọc Diễm quốc mà đánh ngang sức ngang tài với ta, thực là làm cho bản soái mặc cảm. Nhưng mà, nơi này là chiến trường, chúng ta đang đánh giặc, bản soái cũng sẽ không vì binh lực của ngươi yếu hơn mà sẽ nhường cho ngươi đâu”.

“Bản soái cũng sẽ không bởi vì ngươi không bằng ta, mà sẽ nhường cho ngươi a”.

Thương Lang quốc vốn là nước có thực lực mạnh nhất trong ba nước, nhưng trong mấy năm gần đây lại cùng với Thiên Ứng quốc giao chiến, tuy rằng thắng, nhưng tổn thất cũng vô cùng nặng nề. Sau đó tuy rằng Thiên Ứng quốc chủ động cầu hòa, còn mang công chúa xinh đẹp nhất dâng lên Thương Lang Hoàng làm phi tử, nhưng biên quan một chút cũng không dám lơ là.

Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi qua, binh lực có khôi phục, nhưng biên cảnh giáp với Thiên Ứng quốc vẫn phải đem binh lính nghiêm gác, thậm chí còn phải đem quân đội ở chỗ này điều qua nơi đó một ít, điều này cũng chính là nguyên nhân khi đánh nhau với Ngọc Diễm quốc mà binh lực của Thương Lang quốc lại yếu hơn một chút.

Hai người xa xa đối diện nhau, trên mặt Thương Diễm Trạch ý cười trong suốt nói: “Ngọc nguyên soái, ngươi nói hai người chúng ta đơn chiến, ai sẽ thắng?”

Sắc mặt Ngọc Liên Tiêu khẽ biến, đánh giặc nhiều trận như vậy, hắc tất nhiên biết rõ thực lực của Thương Diễm Trạch, nhớ ngày đó, hắc đã nghĩ trước khi chiến đấu sẽ đem Thương Diễm Trạch trói lại, có điều còn chưa có thành công, thời điểm hai quân phải ra tướng lĩnh đầu với nhau, chỉ cần Thương Diễm Trạch xuất chiến, bị đánh rơi khỏi ngựa đều là tướng lĩnh của Ngọc Diễm quốc.

Ngẫu nhiên cũng có vài lần gần thắng, nhưng cũng chỉ là gần thắng mà thôi, muốn bắt được hắc cũng là trăm vạn khó khăn.

“Ta thừa nhận, nếu như độc chiến thì ta cũng không phải là đối thủ của ngươi, nhưng nếu ngươi muốn bắt ta lại, thì cũng là chuyện không thể nào!”

“Vậy thì hãy thử xem thế nào?”

“Hừ!” Người này, giao hoạt giống y như hồ ly, hành quân đánh giặc, vận binh bày trận lại như có thần trợ, đủ loại thủ đoạn nhiều vô số, thật không rõ hắc học được từ đâu.

Nhưng hắc chính là đệ tử đắc ý của quân thần tiền nhiệm của Ngọc Diễm quốc, trò giỏi hơn thầy mà thành danh, từ trước đến nay vẫn cao ngạo tự phụ, hiện tại lại gặp phải tên Thương Diễm Trạch chết tiệt như cái đinh trong mắt này, a, nhất định phải đánh bại hắc!

“Uy, Ngọc nguyên soái”.

“Làm gì?”

“Ta đối với thân phận của ngươi thực là rất tò mò nha, có thể cho biết được không?”

“Có thể!”

Khẽ nhíu mày, lập tức cười nói: “Vậy thì thực là tốt quá, Ngọc nguyên soái nói mau đi, bản soái rửa tai lắng nghe”.

Ngọc Liên Tiêu cười khẽ một tiếng, nói: “Chỉ cần ngươi theo ta về quân doanh, ta sẽ liền nói cho ngươi biết!”

“Ngươi theo ta trở về không được sao?”

“Không được!”

Nói xong, hắc cũng đã chủ động hướng về phía Thương Diễm Trạch công kích, nghĩ muốn tiên hạ thủ vi cường, Thương Diễm Trạch nhãn tình sáng lên, rốt cục muốn đầu võ.

Đổi mặt với công kích của Ngọc Liên Tiêu, Thương Diễm Trạch che kiếm ở trước ngực, đem toàn bộ công kích của hắn chặn lại, sau đó lại vòng kiếm qua, chỉ thẳng vào ngực của hắn. Ngọc Liên Tiêu phản ứng cực nhanh, nhanh chóng lui về phía sau hai bước, đem kiếm của Thương Diễm Trạch đánh bay sang một bên, sau đó lại công kích về phía Thương Diễm Trạch.

Trong rừng, âm thanh của binh khí va chạm vào nhau không ngừng, chỉ ngắn ngủn trong nháy mắt, hai người cũng đã giao chiến mấy chục chiêu, mà Ngọc Liên Tiêu cũng đã sắp rơi vào thế hạ phong.

Lại một lần nữa giao đấu, kiếm của hai người mạnh mẽ chạm vào nhau rồi lại tách ra, lại một lần nữa xa xa đối đầu với nhau.

Ngọc Liên Tiêu nhếch môi, lạnh lùng nhìn Thương Diễm Trạch, hô hấp thoáng có chút nặng nhọc.

Thương Diễm Trạch cười khê một tiếng, cũng là không cho hắn cơ hội dừng lại, lại bay thẳng đến hắn, nói: “Ngọc nguyên soái, có vẻ ngươi không thể không đến quân doanh Thương Lang quốc ta làm khách rồi!”

Hừ lạnh một tiếng, Ngọc Liên Tiêu cũng không đáp lại lời hắn, chỉ tập trung đánh nhau”. “Bá” một tiếng, tuy rằng tránh được một kiếm mà thân thể không bị thương, nhưng mũi giáp của hắn cũng đã bị Thương Diễm Trạch đánh bay, lộ ra khuôn mặt.

“Ngươi. “.

Thương Diễm Trạch đột nhiên mở to hai mắt nhìn, tràn đầy khiếp sợ nhìn hắn, mà Ngọc Liên Tiêu cũng nhân dịp này đưa kiếm kề vào cổ của hắn, thuận tay điểm huyết đạo trên người hắn.

Không nhìn về mặt khiếp sợ của Thương Diễm Trạch, cười khê một tiếng, nói: “Này thật đúng là quanh co a, Thương nguyên soái, tại thời khắc nguy hiểm như vậy, sao ngươi lại có thể phân tâm như vậy? Hiện tại, hình như ngươi phải đi quân doanh Ngọc Diễm quốc ta làm khách rồi, yên tâm, bốn soái nhất định sẽ tiếp đãi ngươi thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi chịu nửa điểm ủy khuất”.

Thương Diễm Trạch không nói gì, đối với việc hai bên náo loạn bị kèm chặt nửa điểm phản ứng cũng có, chỉ là hơi hơi nheo lại ánh mắt, lạnh lùng nhìn kẻ trước mặt, trong mắt thần sắc khó lường.

Kinh thành Lạc vương phủ, Lãnh Thanh Nghiên lạnh lùng đứng ở trên hành lang, nhìn hoa cỏ cây cối kia đã muốn bắt đầu héo tàn, khê thờ dài.

“Làm sao vậy?”

Phía sau truyền đến thanh âm của Thương Diễm Túc, trên lưng lập tức bị áp sát vào, bị ôm vào một cái ôm ấm áp thoáng nghiêng người về phía sau tựa vào trong lòng hắn, nhẹ lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là không biết hiện tại a Trạch thế nào rồi”.

“Yên tâm đi, mấy năm nay, đệ ấy vẫn luôn ở biên quan, trở về từ không biết bao nhiêu trận chinh chiến lớn nhỏ, cho tới bây giờ đều không có việc gì”.

“Ta chỉ là có chút lo lắng mà thôi!”

Thương Diễm Túc không khỏi bật cười, khê hôn lên má nàng, nói: “Được rồi, tối hôm nay sẽ đến xem luyện ngục của Mộc gia, những người lúc trước được phái đi cũng đã được phân bổ tốt rồi. Vì phòng ngừa làm cho Mộc gia chú ý, ta cũng không sử dụng nhiều ám vệ cho lắm, hơn nữa nếu phái ám vệ đi cũng không biết rốt cuộc bọn họ sẽ làm gì nữa “.

Dù sao, những người này đều là do Mộc gia huấn luyện ra, ai mà biết được trong đó có người của Mộc gia cài vào hay không?

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt hàn quang lóe ra, về mặt đột nhiên lạnh như băng, gật đầu nói: “Hôm nay, sẽ khiến cho luyện ngục của Mộc gia biến mất, đến lúc đó, xem Mộc gia sẽ dựa vào cái gì để mà tiếp tục tồn tại đây!”

“Vương gia!” Cách đó không xa xuất hiện một hắc y nhân.

Thương Diễm Túc nghiêng người qua, bàn tay vẫn ôm lấy chiếc eo nhỏ của Lãnh Thanh Nghiên như cũ, nhìn hắc y nhân hỏi: “Đã tra được cái gì?”

“Bẩm Vương gia, người bán trà hoa cho tiểu Vương gia là một gã hộ vệ của Lỗ Vương phủ”.

Lãnh Thanh Nghiên không khỏi quay đầu lại, liếc mắt nhìn Thương Diễm Túc, đôi mày khê nhíu lại, nếu thật sự là người của Lỗ vương phủ, vậy chẳng lẽ lúc trước Lưu Hoàng hậu là do Trữ hoàng hậu giết hay sao?

“Ngươi lui xuống trước đi! Tiếp tục chú ý nhất cử nhất động của Lỗ vương phủ, có chuyện gì mới thì liền bẩm báo cho bản vương “.

“Dạ, thuộc hạ cáo lui!”

Lãnh Thanh Nghiên xoay người sang chỗ khác, ngẩng đầu nhìn hắn, nói: “Túc, chàng nói, năm đó mẫu hậu có thể nào là do chính Trữ hoàng hậu làm hại hay không?”

Thương Diễm Túc mím môi, trong mắt lóe ra tia sát khí, nói: “Năm đó, bên trong hậu cung, ở dưới mẫu hậu, còn có hai vị Quý phi, một là Như di, người kia chính là bà ta, nếu mẫu hậu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, thì người được lên ngôi chính là bà ta”.

“Vì sao? Chẳng phải lúc đó Như di cũng là Quý phi hay sao?”

“Đây vẫn là chuyện mà ta không hiểu, Hoàng Tổ mẫu nói với ta, ngoại trừ ngôi vị Hoàng hậu ra, Như di có thể muốn bất kì vị trí cao nào khác cũng được, nhưng cũng không có nói cho ta biết là vì sao”.

“Chàng không tự mình đi thăm dò sao?”

Thương Diễm Túc cũng là lắc lắc đầu, nói: “Không được, bình thường Như di đối với ta như con ruột vậy, nếu như nàng không muốn cho ta biết chuyện, vậy ta cũng làm sao có thể đi dò xét được?”

“Nhưng mà, cái này liên quan đến cái chết của mẫu hậu a!”

“Mẫu hậu khi còn sống chường quân hậu cung, đối với các vị phi tử cũng đều giống như đối với tỷ muội vậy, nhưng người có thể khiến cho người thực tình đối đãi, cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình Như di, kỳ thật có rất nhiều chuyện ta cũng không hiểu được, nhưng mà ta cũng đã từng hỏi qua Như di, người cũng không có nói cho ta biết, chỉ nói, đợi đến thời điểm thích hợp, ta cũng sẽ liền biết thôi”.

Lãnh Thanh Nghiên về mặt ngạc nhiên, chẳng lẽ hẳn thật sự là đang đợi tới thời điểm kia? Đây dường như không giống với tác phong của hần a!

Nhéo hai má của nàng, cười nói: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, có lẽ rất nhanh chúng ta cũng liền biết được rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra”.

“Chàng thật sự là không đi tra xét việc này?”

“Ừ!”

“À? Vì sao lại có cảm giác như đây không giống như những chuyện mà chàng sẽ làm a?”

Sừng sốt một chút, lập tức bật cười nói: “Vậy nàng nghĩ rằng ta sẽ làm thế nào? Đi ép hỏi Như di hay là Hoàng Tổ mẫu? Hay là tự mình vụng trộm đi điều tra sự tình này?”

Khẽ nhú đôi mày thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, nói: “Chẳng lẽ chàng một chút cũng không tò mò hay sao?”

Cười đem nàng ôm vào trong ngực, nói: “Nghiên nhi, gần đây ta đột nhiên có một loại cảm giác rất kỳ quái”.

“Ah? Cảm giác gì?”

“Cảm giác, giống như ta sắp tìm được mẫu hậu, nhưng mà, dường như có chỗ nào đó không được đúng”.

Kiểm mũi chân khẽ hôn lên mặt hần một cái, nói: “Vậy thì đừng nghĩ nhiều, chàng đã tìm lâu như vậy mà vẫn không thấy được di thể của mẫu hậu, nói không chừng a, người cũng giống như ta bốn năm trước, là giả chết, hiện tại có lẽ đang sống ở một nơi nào đó rất tốt a!”

Sừng sốt một chút, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia gì đó, sau đó đột nhiên ở trên mặt Lãnh Thanh Nghiên hung hăng hôn một cái, xoay người liền biến mất khỏi tầm mắt của Lãnh Thanh Nghiên.

“Túc?”

Trong Hoa Dung cung, Như Quý phi đang cùng Thương Lang hoàng đánh cờ, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận lớn tiếng ồn, hai người không khỏi ngẩng đầu lên, lại thấy Thương Diễm Túc đang không để ý đến ngăn trở của thái giám mà xông vào.

“Hoàng Thượng, nương nương..”.

Như Quý phi hướng về phía thái giám phát phát tay, nói: “Được rồi, các người đều đi xuống cả đi!”

“Dạ!”

Sau đó ngẩng lên nhìn về phía Thương Diễm Túc, hỏi: “Túc nhi, hôm nay con làm sao vậy?”

Thương Diễm Túc nhìn Thương Lang Hoàng liếc mắt một cái, sau đó đem tầm mắt chuyển đến trên người Như Quý phi, hỏi: “Như di, người nói cho ta biết, có phải mẫu hậu vẫn còn sống hay không?”

Như Quý phi cả kinh, ánh mắt do dự, tui cười trên mặt cũng có chút mất tự nhiên, nói: “Túc nhi, sao con lại hỏi như vậy a?”

Đem toàn bộ biểu tình của Như Quý phi thu vào mắt, Thương Diễm Túc nhìn không được trong lòng kích động, không khỏi nắm chặt tay, gắt gao nhìn chăm chăm Như Quý phi, nói: “Như di, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Thương Lang Hoàng đột nhiên buông quân cờ trong tay xuống, khẽ thở dài, Như quý phi cũng xoay người lại, nhìn về phía Thương Lang hoàng, kêu: “Hoàng Thượng..”.

Khoát tay áo, cười nói: “Được rồi Nhã nhi, nài cho là còn có thể giấu được mãi hay sao?”

Thương Diễm Túc đồng tử co rụt lại, nhìn Thương Lang hoàng, trầm giọng nói: “Ông cũng biết mẫu hậu còn sống?”

“Đúng, ta biết, hơn nữa, năm đó nếu không có sự đồng ý của ta, thì mẫu hậu con làm sao có thể tìm được cách rời khỏi hoàng cung?”

“Lời này của ông là có ý gì?”

Thương Lang hoàng trên mặt xuất hiện tia chua xót, chậm rãi nói: “Mẫu hậu con là nữ tử mà ta yêu nhất đời này, cũng là nữ tử duy nhất ta yêu, nhưng mà, nàng cũng không yêu ta, tất cả mọi thứ ta cũng đều có thể cho nàng, nhưng mà, nàng vẫn luôn muốn có thể đi ra ngoài, đi ra bên ngoài mới có được cuộc sống tự do. Ta hao hết khí lực, muốn nàng từ bỏ ý tưởng này, cho dù nàng không thương ta, ta cũng chỉ muốn thường xuyên được nhìn thấy nàng, như vậy là ta đã cảm thấy thỏa mãn rồi”.

“Nhưng mà, mặc kệ ta làm cái gì, nàng đối với ta vĩnh viễn đều là ôn nhu săn sóc, dịu dàng hiền lành nhưng lại mang theo sâu sắc xa lánh, nàng quản lý hậu cung rất tốt, khiến cho người ta tìm không thấy nửa điểm sơ hở. Nhưng mà, ta lại càng muốn thấy nàng vì ta mà giờ một số thủ đoạn trong cung, hoặc là, đùa giỡn làm vui cũng tốt, nhưng nàng cho đến bây giờ cũng không có làm gì quá, nàng thậm chí còn có thể mặt không đổi sắc giúp ta tuyên phi, hơn nữa còn an bài phi tử lâm hạnh*, mỗi lần buổi tối ta đi đến cung của nàng, nàng xuất hiện một chút bối rối, sau đó chỉ lại càng thêm xa cách”.

**Lâm hạnh: phi tử mỗi đêm đến hầu hạ hoàng thượng*

“Như vậy, khiến cho ta có điểm không dám đến tìm nàng, chỉ thường xuyên vụng trộm đến nhìn nàng, nhìn nàng cùng hai huynh đệ các con cười đùa vui vẻ, ta cũng liền cười theo, nhưng cũng không dám xuất hiện trước mặt nàng”.

“Ài, ngôi vị Hoàng hậu, luôn chọn cho người ta đồ mắt, dù cho nàng làm đã rất tốt, nhưng vẫn luôn có người muốn ra tay, sau đó, có người lại đưa cho nàng một chiếc trâm cài có độc, nàng nói với ta, nàng phải rời đi”.

Thương Diễm Túc nắm chặt quyền, móng tay đâm thật sâu vào trong, cả người đều đang run rẩy, nói: “Ta không tin”.

“Túc nhi..”.

“Mẫu hậu rõ ràng yêu thương ta như vậy, làm sao lại có thể bỏ mặc chúng ta? Ta không tin!”

Như Quý phi đứng lên, đi đến trước mặt Thương Diễm Túc, nói: “Túc nhi, mẫu hậu con không có bỏ rơi các con a, kỳ thật nàng vẫn luôn ở bên cạnh bảo vệ các con, cho đến tận lúc các con trưởng thành, nàng mới yên tâm rời đi”.

Lời này, khiến cho Thương Diễm Túc cùng Thương Lang Hoàng đều đem tầm mắt dời về phía Như Quý phi, hình như, Thương Lang Hoàng cũng không biết chuyện này.

Đi vài bước tới trước mặt nàng, Thương Lang Hoàng đưa tay kéo lấy Như Quý phi Quay lại, nói: “Nhã nhi, lời này của nàng là có ý gì? Chẳng lẽ.. “.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, tỷ tỷ cũng rất nhanh đã trở lại, vẫn luôn ở trong Hoa Dung cung, giả trang thành một cung nữ, âm thầm bảo vệ Túc nhi cùng Hách nhi, nếu không, cho dù Túc nhi có lợi hại đến đâu, chỉ sợ sớm cũng đã bị Trữ hoàng hậu hại chết rồi. Mãi cho đến khi hai người bọn họ được phong vương chuyển ra ngoài cung, nàng mới rời đi”.

Thương Diễm Túc lui lại phía sau vài bước, dường như không thể đứng vững nữa, nhẹ giọng nói: “Vì sao người lại phải làm như vậy? Nếu muốn đi tìm cuộc sống tự do, vì sao lại còn muốn trốn ở một nơi bí mật bảo vệ chúng ta?”

“Bởi vì phụ hoàng con nói không đúng”.

“Cái gì?”

“Mẫu hậu con rất yêu phụ hoàng con, thực sự rất yêu, nhưng mà, phụ hoàng con là hoàng đế, cho nên bên người nhất định cũng sẽ có nhiều nữ nhân, mẫu hậu con, nàng, không dám yêu, lại càng không dám để cho phụ hoàng con biết nàng thương hắn, cho nên chỉ có thể dùng phương thức như vậy đến cự tuyệt Hoàng Thượng. Nhưng chuyện tình cảm một chút cũng không thể theo ý người đời được, nàng càng muốn thoát khỏi nhưng lại càng không thể thoát ra, sau này, thậm chí còn sợ hãi khi nhìn thấy Hoàng Thượng, bởi vì nàng sợ mình sẽ không nhận được mà để lộ ra tâm ý của mình”.

Thương Lang Hoàng vẻ mặt đại ra, lời của Như Quý phi đã khiến cho hắn hoàn toàn choáng váng, làm sao có thể? Quyết nghị thế nhưng lại thương hắn? “Nếu như vậy, vì sao nàng vẫn còn muốn rời đi?”

Trên mặt Như Quý phi hiện lên một tia chua xót, khẽ thở dài, nói: “Tỷ tỷ nói với ta, nàng không dám tiếp tục ở lại hoàng cung, bởi vì nàng sợ nàng sẽ nhị không được mà ở trong cung gây ra một màn tình phong huyết vũ**”.

**Tình phong huyết vũ: gió tanh mưa máu*

Thương Lang hoàng cả người rung mạnh, Thương Diễm Túc trong câu cuối của Như Quý phi khuôn mặt thoáng không phục lại bình thường, nhẹ giọng nói: “Ta hiểu rồi”.

“Túc nhi?”

“Như di, mẫu hậu ta, hiện tại ở nơi nào?”

“Ta không biết”.

“Không biết?”

“Ừm, sau khi xác định các con có thể đối mặt được với mọi chuyện, nàng liền rời đi, ta cũng không biết nàng đã đi nơi nào”.

“Ta sẽ tìm được nàng!”

Phụ tử hai người gần như là cùng mở miệng một lúc, sau đó liền quay đầu nhìn nhau, Thương Diễm Túc rất nhanh cũng quay đầu đi, xoay người liền đi về phía cửa, ở ngoài cửa truyền đến thanh âm của hắn: “Ta đi về trước”.

Bên trong phủ Lạc vương, Lãnh Thanh Nghiên mở to hai mắt nhìn, ngây ngốc nhìn Thương Diễm Túc, một lúc lâu sau mới hỏi nói: ”Chàng nói là sự thật?”

“Ừ”

“Ai? Mẫu hậu thật lợi hại!”

Thương Diễm Túc quay đầu, về mặt quái dị nhìn nàng, cho tới bây giờ hắn cũng không có tin chuyện đó là thật đâu.

Lãnh Thanh Nghiên hướng về phía hắn nhếch miệng nở một nụ cười, đưa tay chỉ vào ngực hắn, nói: “Vây, chàng nhớ kỹ nha, nếu như về sau chàng dám lấy nữ nhân khác, ta cũng sẽ lập tức liền rời đi! Đương nhiên, cục cung cũng sẽ đi cùng với ta”.

Thương Diễm Túc ánh mắt buồn bã, nói: “Nhưng mà mẫu hậu nàng, lại đều không có nói cho chúng ta biết nàng còn sống”.

Lãnh Thanh Nghiên trong lòng tê rần, vòng tay ôm lấy cổ hắn, hôn nhẹ hai má hắn, nói: “Nhưng mà, nàng là Hoàng hậu nương nương a, thân phận không giống, đương nhiên việc làm cũng sẽ không giống, hơn nữa, không phải nàng vẫn luôn bảo vệ hai người hay sao?”

“Nghiên nhi..”.

“Nếu là ta, ta cũng phải làm như vậy. Thậm chí sẽ không chút do dự mà ở trong hậu cung mở ra một mà tính phong huyết vũ”.

Nhanh chóng đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không cho nàng có cơ hội như vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Luyện ngục

Thương Diễm Túc một mình lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn không được nhớ tới chuyện vừa mới được biết, lòng có chút hỗn loạn, hắn thậm chí cũng không biết là sau khi biết được chuyện kia, tâm tình hiện tại như thế nào.

Cao húng, bởi vì mẫu hậu còn chưa chết, mất mát, bởi vì mẫu hậu thể nhưng lại bỏ rơi bọn họ mà đi, thậm chí còn làm cho bọn họ nghĩ là người đã chết, thả lỏng, bởi vì mẫu hậu vẫn luôn ở bên cạnh bọn họ, đến tận khi bọn họ tự bảo vệ được mình mới rời đi.

Lãnh Thanh Nghiên đứng cách đó xa xa, nhìn Thương Diễm Túc lộ ra bóng dáng cô đơn, khe thờ dài, đi đến phía sau hắn nhẹ nhàng ôm lấy, khuôn mặt dán ở trên lưng hắn, nhẹ giọng nói: “Túc, chàng vẫn còn ưu phiền vì chuyện của mẫu hậu sao?”

Nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: “Nghiên nhi, ta không biết, ta cũng không biết tâm tình ta lúc này là cái gì nữa, thực là hỗn loạn”.

Dán mặt trên lưng hắn nhẹ cọ vài cái, hỏi: “Túc, những năm gần đây, chàng có nghĩ là mẫu hậu?”

“Đương nhiên là có nghĩ”.

“Vây hiện tại biết rằng mẫu hậu còn sống, chẳng lẽ không vui vẻ sao?”

“Vui vẻ, nhưng mà, khi nghĩ đến người thể nhưng bỏ ta cùng cửu đệ lại, trong lòng ta rất khó chịu”. Thương Diễm Túc nhú mày lại, thần sắc trên mặt có chút gầy gù.

Lãnh Thanh Nghiễn đi vòng ra trước mặt hấn, đưa tay lên ôm lấy mặt hấn, cười nói: “Trương công, nếu lời Như di nói là thật, như vậy có nghĩa là mẫu hậu vẫn luôn ở trong cung, ở lại bên người phụ hoàng, trơ mắt nhìn người nam nhân mà mình yêu thương nhất lại đi sùng ái nữ nhân khác, nàng nhất định sẽ rất thống khổ”.

Thương Diễm Túc trong mắt xuất hiện một tia dao động, nói: “Nhưng mà vì sao người lại không nói ra? Thậm chí còn không có nói cho phụ hoàng biết là người yêu hấn. Nói không chừng, phụ hoàng sẽ vì người, mà hủy bỏ hậu cung?”

“Trương công, mẫu hậu là một người kiêu ngạo, làm sao có thể dễ dàng mà giao ra tình cảm? Cho dù đã yêu thương, nhưng mà đối mặt với tình huống bất đắc dĩ kia, nàng chỉ có thể lựa chọn trốn tránh. Mẫu hậu thấu hiểu đại nghĩa, căn bản người sẽ không làm ra chuyện tình mà người đòi cho rằng là yêu cơ họa quốc như vậy”.

Sửng sốt một chút, nhẹ vỗ về khuôn mặt tươi cười của nàng, nói: “Sao ta lại có cảm giác, nàng so với ta còn hiểu mẫu hậu hơn đâu?”

“Bởi vì ta cũng là nữ nhân a, đương nhiên là ta sẽ hiểu được lòng phụ nữ nghĩ gì. Đương nhiên, ta cũng không phải là một người hiểu đại nghĩa như mẫu hậu, ta tình nguyện làm một yêu nữ hại nước hại dân trong miệng người đời, cũng không cần cùng nữ nhân khác chia xẻ tướng công của mình. Ai dám giành giật tướng công với ta, ta liền diệt a!”

Tâm tình đang suy sụp không khỏi có chút tốt hơn, cười hỏi: “Vậy bốn năm trước, vì sao nàng không tiêu diệt Sử Văn Kiêu, mà lại chọn cách rời đi?”

Khóe miệng cong cong, nói: “Như vậy không phải là lợi cho chàng quá hay sao? Hừ, dám gạt ta, dám làm cho ta thương tâm, ta mới không dễ dàng tha thứ cho chàng đâu! Hơn nữa, thời điểm đó, ta vốn cũng đã nghĩ đến lúc phải rời khỏi rồi, bởi vì còn rất nhiều chuyện chờ ta đi làm, ta vừa hạ quyết định quyết tâm không rời đi nữa, chàng lại làm ra chuyện tình như vậy, ta đương nhiên là lựa chọn rời đi rồi”.

“Nghiên nhi..”

Nhào vào trong lòng hấn, nhẹ giọng nói: “Cho nên Túc, chàng đừng có buồn nữa được không? Mẫu hậu khẳng định cũng rất luyến tiếc rời khỏi hai người, nói không chừng hiện tại người đang ở một nơi mà chúng ta không biết mà nhìn chàng đâu!”

Hít sâu một hơi, đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng, nói: “Nghiên nhi, làm cho ta còn muốn tưởng”.

“Được, có điều buổi tối cần phải tập trung tinh thần, nếu như chàng dám để mình bị thương, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho chàng, sẽ làm cho chàng đã bị thương còn bị thương hơn

“Ta biết”.

Bên trong Hoa Dung cung, Thương Lang Hoàng hai tay ôm mặt ngồi ở trên giường, Như Quý phi ngồi bên cạnh hấn, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, ngài cũng đừng đau khổ nữa”.

Thương Lang Hoàng hít sâu một hơi, ngẩng đầu hai mắt có chút vô thần, nhẹ giọng nói: “Nàng ấy vì sao lại ngu như vậy? Vẫn luôn xa cách đối với trẫm, chỉ là vì không muốn cho trẫm phát hiện ra tình yêu của nàng ấy đối với trẫm, điều này khiến cho trẫm làm sao mà có thể chịu nổi?”

“Hoàng Thượng, tỷ tỷ nàng..”.

“Trẫm biết, nàng ấy sợ sau khi trẫm biết sẽ làm ra chuyện gì đó bất lợi cho xã tắc, cũng sợ rằng nếu còn tiếp tục ở lại bên cạnh trẫm thì cũng sẽ làm ra một số chuyện tình như vậy, nàng là một người thấu hiểu đại nghĩa, nhưng trẫm thực hi vọng là nàng có thể ích kỷ một chút”.

Như Quý phi trên mặt xuất hiện nụ cười, nói: “Tỷ tỷ là một người như vậy, Hoàng Thượng cũng hiểu tỷ ấy mà đúng không, hơn nữa, hiện tại Hoàng Thượng đi tìm tỷ tỷ về, lúc này cũng chưa phải là muộn”.

Nhẹ lác đầu, thờ dãi nói: “Nàng sẽ không trở về, mà trẫm làm hoàng đế, có rất nhiều chuyện tình, đều là thân bất do kỷ, hiện tại, cho dù muốn vì nàng ấy mà hủy bỏ hậu cung, thì cũng không kịp nữa rồi”.

Trong hậu cung nữ nhân rất nhiều, nếu là ở thời điểm lúc đó khi mà hấn còn có ít phi tử, còn có thể đem những nữ tử đó trục xuất khỏi cung, nhưng hiện tại, nếu như mà làm như vậy, nhất định sẽ khiến cho triều đình rung chuyển.

Như Quý phi trong mắt sẹt qua một tia sáng, đột nhiên nói: “Hoàng Thượng, sao ngài không học theo tỷ tỷ?”

“Nàng có ý gì?”

“Năm đó tỷ tỷ già chết ra khỏi cung, người vì sao lại không thể? Những nữ nhân trong hậu cung thì cứ để họ ở lại đi, mà nếu ngài đi tìm tỷ tỷ, tin tưởng rằng tỷ tỷ sẽ không cự tuyệt ngài đâu? Đương nhiên, Hoàng Thượng ngài cũng có thể trực tiếp thoái vị truyền cho người hiền tài, đến lúc đó ngài cũng có thể một mình ra khỏi cung, không cần phải để ý đến những phi tử ở trong hậu cung này”.

Nói như vậy, nếu như là một vị phi tử khác, hay thậm chí là hoàng hậu nói ra, thì đều là đại nghịch bất đạo, nhưng Như Quý phi là người nói ra những lời này, lại không hề khiến cho Thương Lang Hoàng cảm thấy tức giận, hơn nữa lại còn trầm tư suy nghĩ.

Cười khẽ một tiếng, dường như là đột nhiên nghĩ suốt rất nhiều chuyện tình, nói: “Nói đến già chết, trẫm lại nghĩ tới một người khác”.

“Hoàng Thượng nói, Thanh Nghiên?”

“Đúng vậy, trăm đột nhiên thực hâm mộ Túc nhi đâu, bởi vì Thanh Nghiên cũng không thèm để ý đến ánh mắt thế tục, chỉ dựa vào việc mình thực yêu thích mà làm, bản tính như vậy, trăm thật là hi vọng có thể ở trên người Quyết nhi a!”

“Nhưng Hoàng Thượng chẳng lẽ là ngài đã quên ư? Năm đó nhưng Hoàng Thượng ngài.. “.

Thương Lang hoàng sắc mặt cứng đờ, có chút mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, sau đó nói: “Nhã nhi, nàng nói xen, nếu như ta thực sự thoái vị, vậy thì nên để cho ai tiếp nhận vị trí hoàng đế này đây?”

Như Quý phi cười nhẹ nói: “Hoàng Thượng trong lòng, không phải là đã sớm chọn được người rồi hay sao?”

Vào ban đêm, mấy đạo bóng dáng từ bên trong Lạc Vương phủ bay vút ra, dường như đều trong một khoảng thời gian, các ngõ ngách trong kinh thành đều có người ẩn náu, cũng đều hướng về cùng một phương hướng mà bay đi.

Bên ngoài kinh thành ba mươi dặm trong một khu rừng, có một đại lượng nhân mã ẩn nấp, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên sau khi đã đến được địa điểm đã ước định, thì cũng đã có một người so với bọn họ còn nhanh chân hơn xuất hiện ở nơi này.

“Mình Dạ?” Lãnh Thanh Nghiên kinh hi kêu lên, chạy đến bên người hắn, nói, “Mình Dạ, cuối cùng cũng nhìn thấy ngươi, ta còn tưởng rằng ngươi không tới chứ!”

U Minh Dạ cả người vẫn được bao phủ dưới hắc bào như cũ, không có bất kì kẻ nào có thể nhìn thấy bộ dạng của hắn, thậm chí ngay cả thân mình cũng bị hắc bào rộng thùng thình che đi không lộ ra.

Nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên chạy đến bên người mình, thực tự nhiên cầm tay nàng, nói: “Ta cũng đã đến kinh thành từ sớm chỉ là vì có một số việc phải làm, cho nên không thể tới tìm các ngươi sớm được.

Thanh âm của hắn nhẹ nhàng ấm ôn nhu, một chút cũng không hề giống với là của một tên sát thủ. Lãnh Thanh Nghiên hiểu gật gật đầu, mà Thương Diễm Túc cũng đã đem tầm mắt dừng lại ở trên tay hắn.

Mình Dạ cũng là đem tầm mắt chuyển đến trên người Thương Diễm Túc, ánh mắt xuyên qua hắc bào lẳng lẳng đối diện cùng với Thương Diễm Túc, nhìn không ra giờ phút này trên mặt hắn là biểu tình như thế nào, mà Thương Diễm Túc cũng cảm nhận được rõ ràng từ trên người hắn phát ra không có ý tốt.

“Vương gia”.

Thương Diễm Túc cũng hướng về phía hắn nhẹ gật đầu, sau đó đi đến bên người Lãnh Thanh Nghiên, đưa tay ôm lấy chiếc eo nhỏ của nàng, nói: “Lâu nay vẫn được nghe về đại danh của lâu chủ Vô Ảnh lâu, hôm nay mới được gặp mặt”.

Mấy ngày nay vẫn không nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết này, có điều hiện tại cũng đã gặp, dường như cũng không có gì khác biệt với suy đoán cho lắm. Nếu chỉ dựa vào thanh âm của hắn, khiến cho người ta liên tưởng bộ dạng của hắn giống như thần đế vậy, phiêu dật thoát tục, cũng không biết cảm giác như vậy có đúng hay không.

“Tại hạ cũng đã sớm nghe đại danh của Vương gia, đã sớm hy vọng được gặp người, hôm nay cuối cùng cũng được toại nguyện”. U Minh Dạ nhẹ giọng nói.

Lãnh Thanh Nghiên quay trái phải nhìn hai người kia, trong mắt có thần sắc vô tội, hai người kia sao lại giống như có mùi khói thuốc súng đâu? Có cừ oán? Nhưng mà hai người kia, trước kia giống như chưa có gặp qua nhau nha.

Lại có mấy đạo nhân ảnh hướng về phía này bay vút đến, rất nhanh cũng đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ, Thương Diễm Túc cùng U Minh Dạ hai người cũng tạm thời rời tầm mắt, giống như không có chuyện gì vậy.

Rất nhanh, người dường như cũng đã đến đông đủ, cũng không có ai nói thêm cái gì, kế hoạch cũng đã sớm an bài tốt lắm rồi, mọi người cùng nhau hướng vào phía sâu trong rừng rậm mà bước vào.

“Đầu tiên chúng ta sẽ thâm nhập vào bên trong mật đạo, sau đó bên ngoài sẽ đợi chúng ta phát ra tín hiệu, ám vệ bên ngoài cùng những người khác mai phục hãy cùng nhau phát lệnh tiến vào, khiến cho bọn ám vệ không thể tiến vào trong mật đạo này mà đi tiếp ứng cho luyện ngục “.

“Được, những ám vệ cùng tử sĩ quanh đây cứ giao cho những người đó đi, chúng ta trực tiếp tiến vào luyện ngục, đi đối phó với tử sĩ bên trong đó!”

“Không biết mấy năm nay, bọn họ thế nào”. Diệp Trần Nhiên đột nhiên nói ra một câu như vậy, khiến cho hầu như mấy người đều ngừng lại trong nháy mắt.

Tang Đình nhẹ chau đôi mày thanh tú, nói: “Nếu như bọn họ đều đã giống như bọn tử sĩ, ta sẽ không nương tay!”

Đây cũng là suy nghĩ của tất cả mọi người ở đây, dù sao đối với bọn họ mà nói, đây chính là chuyện mà bọn họ đã cố gắng bao năm nay, sẽ không để cho bất luận kẻ nào phá hủy, kể cả là những người đã từng ước định với nhau đó.

Thương Diễm Túc nắm chặt lấy bàn tay của Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Đã nhiều năm trôi qua như vậy, hơn nữa lại ở trong luyện ngục, đâu ai biết là những kẻ đó còn sống hay không”.

Cả người run rẩy, không khỏi nắm chặt cánh tay, dù sao bọn họ đối với tình huống trong đó cũng không quen thuộc cho lắm, cũng không biết những người kia ở trong đó vì tuyền ra tử sĩ tốt nhất, hoặc là vì những nguyên nhân khác mà phải giết nhau.

Rất nhanh, bọn họ cũng đã đi đến gần bên cửa vào luyện ngục, từ hai bên lại xuất hiện một đại đội hắc y nhân, hướng về phía Thương Diễm Túc hành lễ nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia!”

“Đứng lên đi!” Sau đó quay về phía đám người Diệp Trần Nhiên bên cạnh, nói, “Bốn vương lần này phái ra ba trăm tinh anh, là đặc biệt dùng để đối phó với tử sĩ của Mộc gia, yên tâm, thực lực của mỗi người bọn họ so với tử sĩ của Mộc gia chỉ có mạnh hơn chứ không có kém”.

Vân Mộng Tuyết tầm mắt đảo qua lại trên đám người hắc y nhân kia hai mắt một trận tỏa sáng, sau đó chấp tay hướng về phía Thương Diễm Túc nói: “Đa tạ Vương gia!”

“Vân minh chủ khách khí, đối phó với Mộc gia đối với triều đình cũng là chuyện vô cùng quan trọng”.

Chung quanh Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên xuất hiện một đôi hắc y nhân, vô thanh vô tức, tầm mắt Lãnh Thanh Nghiên đảo qua trên người bọn hắn, sau đó nói: “Tổng cộng một trăm chín mươi chín người, không môn không phái”.

Trong bóng tối xung quanh bọn họ, đang có một số người ẩn nấp, bọn họ cũng không có hiện thân ra trước mặt mọi người, chỉ là U Minh Dạ nói tiếp: “Vô Ảnh lâu một trăm mười người, có thực lực đối phó với tử sĩ trong luyện ngục”.

Diệp Trần Nhiên phe phẩy quạt giấy, cười tủm tỉm nói: “Thần Y môn cũng không có cao thủ gì, có điều giết người cũng không nhất định là phải có công phu cao hơn so với đối thủ mới tốt, cho nên, Thần Y môn một trăm người, tiến vào luyện ngục”.

Vân Mộng Tuyết cũng là nhẹ giọng nói tiếp: “Ta không yên tâm với những người giang hồ, cho nên cũng chỉ có thể tìm được ít người hơn, người có thực lực để tiến vào luyện ngục cũng chỉ có sáu mươi người, nhưng thực lực của mỗi người đó trên giang hồ cũng có thể coi như là hạng nhất”.

Những người này đều là muốn đi vào luyện ngục, mà ở bên ngoài công kích, thu hút ám vệ cùng một bộ phận tử sĩ của Mộc gia cũng là một bộ phận không nhỏ, bọn họ mai phục ở bên ngoài, chỉ còn chờ tín hiệu của bọn Lãnh Thanh Nghiên sẽ liền công kích. Tuy rằng những người này thực lực không phải là quá mạnh, nhưng nếu muốn kiềm chế những ám vệ của Mộc gia thì cũng không có vấn đề gì cả.

Để tiến vào trong luyện ngục, kỳ thật có hai cửa để vào, một cái là ở trong rừng rậm này, còn một cái nữa chính là ở bên trong Mộc gia, nhưng bất kể là nhìn từ góc độ nào, thì trực tiếp tiến công vào Mộc gia cũng không phải là lựa chọn tốt.

Dẫn theo hơn một ngàn người tiến vào trong cửa luyện ngục, từ cửa đi vào luyện ngục giống như là đi vào mê cung vậy, nhưng cũng chỉ có thể đi ra khỏi mê cung này mới có thể tiến vào trong luyện ngục thật sự, một ngàn người đi vào bên trong, nhưng lại quý mị không một tiếng động, những người được lựa chọn đi vào đó, một đường chém giết, hầu như không cần phải dừng lại một chút nào.

Bên trong đường đi mê cung này, có rất nhiều ám vệ, ngẫu nhiên còn có thể gặp được tử sĩ, những người này được phân bố thật sự là rất đông, nếu bọn Lãnh Thanh Nghiên mà trực tiếp đi qua những nơi đó, có thể nói tất cả mọi người ở nơi đó sẽ đều bị giết, nhưng vẫn sẽ có một đại lượng lớn ám vệ ở trong mật đạo.

Vô thanh vô tức chém giết gần ngàn ám vệ, bảy queo tám rẽ rốt cục cũng tiến vào được luyện ngục, nơi này ở sâu dưới lòng đất không biết bao nhiêu.

“Linh linh.. “. Một tiếng chuông bạc nhẹ nhàng vang lên trong không khí, Bạch Hổ Ban Ban ở cách Lãnh Thanh Nghiên không biết bao nhiêu xa bỗng dừng động đậy, sau đó đột nhiên đứng lên, ngửa mặt lên trời rồng to.

Đây là, tín hiệu tiến công.

Cũng không thể bận tâm gì đến tình huống bên ngoài nữa, bởi vì trong nháy mắt khi bọn họ xuất hiện ở bên trong luyện ngục, ở chung quanh bọn họ cũng đã xuất hiện một bộ phận lớn tử sĩ, hơn nữa các tử sĩ ở đằng xa không ngừng tiến đến.

Nơi này giống như một cái vực sâu dưới đất, đưa mắt nhìn lại, một mảnh tối tăm, ngoại trừ trên đỉnh đầu cứ cách một đoạn lại có một viên Dạ Minh Châu, còn đâu cũng không có nguồn sáng ở đâu nữa.

Bốn phía cũng không có cánh trí gì, ngoại trừ ở dưới lớp nhám thạch có các phòng nhỏ.

Thời điểm nhìn thấy khung cảnh nơi này, Thương Diễm Túc ánh mắt híp lại lạnh lẽo, nhẹ đem Lãnh Thanh Nghiên kéo vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Nghiên nhi, một lát nữa nàng phải luôn ở bên cạnh ta, có biết hay không?”

“Ừm, được!”

Những người đó, đều là những người sống sót từ trong cái chết, trên tay cũng đã dính không biết bao nhiêu máu tươi, tước đoạt biết bao nhiêu tính mạng, dù cho chỉ cần đứng ở nơi đó, cái loại sát khí ngất trời này cũng đủ để làm cho người bình thường trái tim chịu không nổi mà nổ tung chết.

“Người tự tiện xông vào luyện ngục, tử!”

Một thanh âm lạnh như băng mang theo mùi máu tươi vang lên, theo một tiếng từ này, trên người những từ sĩ này lại càng phát ra nồng đậm sát khí cùng mùi máu tươi.

Có điều, tuy rằng bọn họ cũng là từ sĩ, dường như cũng nhận sự huấn luyện giống như đám người Diệp Trần Nhiên, nhưng mà có lẽ là bọn Diệp Trần Nhiên đã rời khỏi Mộ gia từ sớm, mấy năm nay hành tẩu ở bên ngoài, tuy rằng luyện công có phần buông lỏng, nhưng mà công pháp mà bọn họ luyện tập cao hơn đám từ sĩ này cũng rất nhiều, hơn nữa, bọn họ là sống, từ sĩ tuy rằng coi như là người sống, nhưng cũng đã sớm không có sức sống của một người sống.

Đây cũng là lí do vì sao cùng là từ sĩ được huấn luyện ra, mà bọn Diệp Trần Nhiên lại có thể đối kháng được với những từ sĩ này.

Mà Lãnh Thanh Nghiên, Mộ gia cũng đương nhiên không có khả năng huấn luyện từ sĩ bằng công pháp cao cấp, nhưng Lãnh Thanh Nghiên cũng đã có bí tịch mà phụ thân đã để lại, tuy rằng cũng không được rõ thứ kia là cái gì, nhưng chất lượng cũng không hề kém chút nào, thậm chí so với thứ công pháp mà bọn Diệp Trần Nhiên thiên tâm vận khổ* tìm được còn cao hơn rất nhiều.

**Thiên tâm vận khổ: trăm cay nghìn đắng*

Tầm mắt đảo qua chung quanh một lượt, thần sắc trên mặt mỗi người càng thêm trầm trọng, nơi này, thế nhưng có đến gần năm ngàn người, hơn nữa cũng còn rất nhiều người đang chạy về phía này, chỉ sợ ít nhất cũng phải hơn vạn người.

Mà tất cả bọn họ cũng chỉ có ngàn người, trong đó có một bộ phận người có thực lực so với từ sĩ không chênh lệch lắm, một bộ phận nữa thì cao hơn một chút, hẳn là có thể lấy một địch hai, mà chỉ có một bộ phận cực nhỏ còn lại là những bậc cao thủ hạng nhất “Gặp quý, vì sao nơi này lại có thể có nhiều từ sĩ như vậy?”

Thương Diễm Túc mắt lạnh nhìn đám từ sĩ chung quanh, cũng đã bắt đầu âm thầm vận công, đạm mạc nói: “Chỉ sợ hiện tại hoàng thất cũng không có một lượng từ sĩ lớn như vậy”.

Cũng không nói thêm những lời vô nghĩa, hai bên rất nhanh liền lao lên chiến đấu, chỉ phút chốc máu tươi vẩy ra, thân thể chia đôi.

Trong lúc đó tại một ngọn núi giả ở hậu viện Mộ gia, đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, cấp tốc hướng về phía thư phòng của Mộ Kiệt mà bay vút đến, trầm giọng nói: “Gia chủ, có một lượng lớn cao thủ xâm nhập vào luyện ngục!”

Mộ Kiệt đột nhiên đứng lên, trầm giọng nói: “Người nói cái gì? Là loại người nào?”

“Bẩm gia chủ, là Lạc Vương gia cùng Lạc Vương phi, mang theo rất nhiều cao thủ, từ phía ngoài rừng rậm xâm nhập vào luyện ngục, ở trong rừng rậm cũng có một bộ phận lớn ám vệ cùng cao thủ mai phục, đem toàn bộ ám vệ bên ngoài luyện ngục kiểm chế”.

Luyện ngục trong ngoài, chiến tranh tiếp tục, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, huyết nhục bay tứ tung, không ngừng có người ngã xuống, quả thật giống như địa ngục trần gian vậy.

**Huyết nhục: máu thịt*

Một ngàn người vừa tiến vào trong luyện ngục ban đầu, chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủn, cũng đã giảm xuống còn lại không đến năm trăm người, Lãnh Thanh Nghiên một kiếm đem ba từ sĩ đánh lui, lui về phía sau từng bước lại xoay người đâm xuyên kẻ muốn đánh lên nàng.

Nơi khóe mắt thấy được bóng dáng của Thương Diễm Túc vẫn luôn ở bên cạnh nàng không rời, liền nhìn thấy hắn quét ngang một kiếm, từ sĩ ngã xuống một đồng, ít nhất có đến chục người bị kiếm khí chém đứt người.

Khóe miệng thoáng run rẩy một chút, trước kia vì sao nàng không có phát hiện ra người này lại khủng bố như vậy?

Tang Đình đem hai từ sĩ trước mặt giết sạch, trên người nàng cũng đã dính đầy máu, cùng Lãnh Thanh Nghiên dựa lưng vào nhau, nói: “Thanh Nghiên, nam nhân của người sao lại khủng bố như vậy a? Tính đến bây giờ, số người hắn giết so với chúng ta cũng gấp mấy chục lần, hẳn rồi cuộc có phải là con người hay không đây?”

Lắc đầu, hầu như không hề do dự chút nào nói: “Không phải người”.

Tùy tay đem một gã từ sĩ đang xông về phía các nàng giết chết, nói tiếp: “Ài? Vậy sao người còn muốn gả cho hắn?”

” Còn không có gả cho hắn đâu!”

“Con cũng đã lớn như vậy rồi, vậy mà còn có thể nói ra lời như vậy được a!”

Lãnh Thanh Nghiên cười khề, đem kẻ đang muốn đánh lên Tang Đình giết chết, cũng không có nói thêm điều gì, hiện tại cần phải chuyên tâm giết địch, nếu không sẽ bị chết thật khó coi a.

Từ bên ngoài cũng đã có người vọt vào bên trong, xem ra bên ngoài cũng đã giải quyết xong, nhưng mà những người này tiến vào, dường như cũng chỉ là chờ bị giết, thường thường phải năm sáu người hợp lực lại mới có thể giết chết một từ sĩ ở trong luyện ngục được. Mà một khi để cho vài kẻ từ sĩ liên thủ lại, như thế bọn họ cũng hoàn toàn có thể giết được gấp mười lần số ám vệ đó.

“Không tốt, mau bảo bọn họ rời đi!” Lãnh Thanh Nghiên vội bước vọt tới bên cạnh Thương Diễm Túc, vội vàng nói, nàng thật không hi vọng người của mình cứ bị giết hại như vậy.

Thương Diễm Túc cũng đã phát hiện cửa vào bên kia có vấn đề, nghĩ muốn tiến lên giúp bọn họ rời khỏi luyện ngục, bọn họ không nên tiến vào, chỉ cần giam chân những kẻ bên ngoài đó là được rồi.

Tuy rằng hiện tại bên trong luyện ngục tình hình chiến đấu kịch liệt, hai bên đều tổn thất nặng nề, nhưng cũng chưa có rơi vào thế hạ phong, cho nên tất nhiên không cần bọn họ tiến vào tìm cái chết.

Mà ngay lúc đó, bên trong đám tử sĩ của Mộc gia, đột nhiên có bảy tám tử sĩ đột nhiên hướng về chính kẻ đồng bọn bên cạnh đánh qua, nhất thời bọn họ bị “Đồng bạn” bên cạnh giết hại mà trở tay không kịp, chỉ trong nháy mắt đã thấy chục người chết ở dưới kiếm của bọn họ.

Đột nhiên xảy ra biến cố này không chỉ có bọn họ, mà ngay cả bọn Lãnh Thanh Nghiên bên này trong lòng cũng tràn đầy kinh ngạc, chỉ trong thời gian nháy mắt, tất cả mọi người đều ngừng lại động tác trong tay, đem tầm mắt chuyển đến trên bảy người kia.

Mà thừa dịp mọi người đều ngừng lại trong chốc lát như vậy, lại có mấy chục cỗ thi thể ngã xuống, mà một số người phản ứng mau lẹ cũng đã nhận ra, đều cách xa bảy người kia ra.

“Tiêu Tần, các người đang làm cái gì?”

Bảy người kia dựa lưng vào với nhau, tạo thành một vòng tròn, về mặt đề phòng nhìn những người chung quanh, người được gọi là Tiêu Tần khẽ cười lạnh một tiếng, nói: “Làm cái gì? Không phải người cũng đã thấy rồi sao?”

“Người dám phản bội gia chủ?”

“Cho tới bây giờ chúng ta vốn cũng không trung với hắn, tại sao lại là phản bội?”

Nhìn bảy người kia, Lãnh Thanh Nghiên liếc nhìn đồng bạn chung quanh một cái, trong mắt cùng lóe lên tia sáng, Tiêu Tần? Tên này nghe thật là quen a!

Trong bảy người kia, có người nhìn thấy bóng dáng của bọn Thanh Nghiên.

“Ài, thật sự là làm cho người ta lo lắng a, vốn còn tưởng đám người các người quên mất chuyện này rồi chứ”.

“Chuyện như vậy, làm sao mà có thể quên được? Thanh Nghiên, chúng ta vẫn luôn tin tưởng, các người sẽ trở về, cho nên, vẫn đang chờ các người a!”

Lãnh Thanh Nghiên trên mặt lộ ra một nụ cười thoải mái, tầm mắt đảo qua lại trên người bọn họ, hỏi: “Còn ba người nữa đâu?”

Bảy người ánh mắt cùng lúc phát lạnh, Tiêu Tần lạnh giọng nói: “Đã chết rồi!”

Tuy rằng cũng đã nghĩ đến khả năng này, nhưng khi nghe đến lời xác thực như vậy, vẫn khiến cho bọn Lãnh Thanh Nghiên mặt phát lạnh. Mà ngay lúc đó, Tiêu Tần lại còn nói thêm: “Động thủ nhanh một chút đi, quân tiếp viện của Mộc gia rất nhanh sẽ tới đây”.

Những lời này của Tiêu Tần vừa rơi xuống, lại tiếp tục đổ máu, đối với Lãnh Thanh Nghiên bọn họ mà nói, thực hiện nhiên là được hỗ trợ lớn, mặc dù công phu của bảy người kia đều là tu luyện bí tịch mà có, hơn nữa những năm gần đây lại lo lắng đề phòng, bất cứ khi nào cũng có thể mất mạng mà không thể không đem võ công luyện tập ngày càng thâm hậu, công phu tất nhiên là bọn Diệp Trần Nhiên không thể nào mà so sánh được.

Nhưng mà trong mười năm qua, bảy người bọn họ vẫn luôn ở cùng một chỗ, sớm đã có sự ỷ nại mà người ngoài không có được, bảy người phối hợp với nhau, bộc phát ra uy lực khiến cho mấy chục người liên thủ cũng thất bại trong thời gian ngắn đã công phá toàn bộ.

“Các người mau lui ra ngoài, chỉ cần canh phòng ở bên ngoài là được, không cần phải đứng ở chỗ này chịu chết!”

Những ám vệ vừa xông vào luyện ngục cùng nhau chống đỡ lui ra ngoài, nơi này không phải thân thủ như bọn họ có thể chen chân vào, tuy rằng mỗi một cá nhân ám vệ thực lực không tệ, nhưng đây lại chính là nơi mà Mộc gia bồi dưỡng ra được những tử sĩ vĩ đại, bọn họ đi vào thì cũng chỉ có chịu chết mà thôi.

Một canh giờ sau, bọn Lãnh Thanh Nghiên cũng chỉ còn lại không đến một trăm người, mà một vạn tử sĩ ban đầu của Mộc gia, cũng chỉ còn lại hơn năm ngàn người, tính ra, một mạng đổi năm mươi mạng!

Lãnh Thanh Nghiên bên này, tuy rằng số người chết đã quá một nửa, nhưng những người hiện tại còn sống có thể nói là tinh anh trong tinh anh, đưa mắt nhìn đám tử sĩ chết gấp mười mấy lần các nàng, một đám còn lại cũng không hề có chút e ngại nào. Ngược lại những tử sĩ này, tuy rằng bị chiếm ưu thế như vậy, nhưng lại vẫn như cũ chiến đấu.

Phần lớn ám vệ đang đi về phía luyện ngục, đây rõ ràng chính là những tử sĩ của Mộc gia, Lãnh Thanh Nghiên liếc mắt nhìn Thương Diễm Túc một cái, tiên phong sử dụng sát chiêu mạnh nhất. Tuyệt đối không để cho những kẻ đó gia nhập mà làm nghịch chuyển thế cục được!

Một kiếm chém ra, là mười phần công lực lưỡi kiếm sắc bén quét qua, hình thành kiếm khí sắc bén, đem mấy chục người trái phải đánh lui, để lại hơn mười cỗ thi thể, đám còn lại cũng bị thương ít nhiều. Mà Thương Diễm Túc lại biến hóa cường hãn, ánh sáng màu vàng của kiếm vung lên, phía trước liền

trống ra một mảng.

Bất kể là từ sĩ của Mộc gia, hay là những người ở bên cạnh hắn, dưới một đường kiếm của Thương Diễm Túc, trong nháy mắt đều đại ra, nhìn về phía Thương Diễm Túc trong ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Tuy rằng rất nhiều người đã sớm nghe nói Lạc vương gia thần công cái thế, hầu như có thể nói là địch thủ khó gặp trong thiên hạ, nhưng mà, nghe nói vẫn chỉ là nghe nói, lại quá tà dị, cũng chưa có ai được nhìn thấy một màn rung động lòng người như vậy.

Lãnh Thanh Nghiên hít sâu một ngụm khí lạnh, thì thào nói : “Khó trách ở trước mặt chàng, cho tới bây giờ ta vẫn giống như một nữ tử tay trái gà không chặt”.

Thương Diễm Túc đưa tay kéo nàng vào trong lòng, xoay người nàng lại ôm vào lòng, đem tên đang muốn đánh lên bên cạnh giết ngay tại chỗ, thuận tiện lại chém một kiếm về phía những người đang lao đến bên cạnh nàng, lại một lần nữa huyết nhục bay tứ tung, mà khóe miệng hắn hàm chứa ý cười, nhẹ giọng nói: “Mới vừa hai ngày trước, ta còn bị Nghiên nhi dạy bảo thực là thảm đâu”.

Bên trong Mộc gia càng lúc càng vắng vẻ, đại bộ phận lực lượng đều đã được điều động vào trong luyện ngục, bọn họ muốn đi vào luyện ngục quả thật là chuyện vô cùng đơn giản, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh.

Mộc Kiệt ở trong đại sảnh không ngừng đi qua đi lại, con hắc Mộc Ngao Nhiên, còn có hai tôn tử Mộc Ngâm Phong cùng Mộc Ngâm Thần đều đang đứng trước mặt hắn. Tuy rằng thân phận của Mộc Ngâm Thần ở Mộc gia cũng không phải là cao, nhưng dù sao hiện tại cũng chỉ còn hai tôn tử* này.

**Tôn tử: cháu trai*

Mộc Ngâm Phong cúi đầu trầm mặc không nói, hắn cũng đã biết kẻ xâm nhập vào luyện ngục là loại người nào, cũng hiểu được tình huống bên trong luyện ngục lúc này, nhưng mà hắn có thể nói cái gì? Có thể làm cái gì?

Làm thiếu gia của Mộc gia, hắn phải vì Mộc gia mà nỗ lực ngăn chặn, nhưng mà, nghĩ đến phải đối đầu với Thanh Nghiên, hắn liền cảm thấy mình không có nổi nửa điểm dũng khí.

Mộc Ngâm Thần im lặng đứng ở bên cạnh, giống như người tàng hình vậy, cũng không có ai biết hiện tại rốt cuộc trong đầu hắn đang nghĩ cái gì, hay là hắn muốn làm như thế nào.

Lại có từ sĩ tiến vào báo cáo tình huống, quỳ một chân xuống đất nói, nói: “Gia chủ, bên ta thương vong nặng nề, số người chết cũng đã một nửa!”

“Cái gì?” Mộc Kiệt nổi giận, bước đi càng thêm nhanh hơn, ngực kịch liệt phập phồng, hô hấp dồn dập, trầm giọng nói tiếp, “Thương Diễm Túc kia rốt cuộc là làm như thế nào mà tìm được nhiều cao thủ đến như vậy? Vậy mà chỉ dựa vào hơn một ngàn người lại có thể khiến cho Mộc gia ta hao tổn một nửa thực lực!”

“Bẩm gia chủ, những người đó, hình như là có liên quan đến Lạc Vương phi”

“Cái gì? Cái dã loại kia sao?”

Lúc này đây, không phải chỉ có một mình Mộc Kiệt khiếp sợ, ngay cả Mộc Ngâm Phong cùng Mộc Ngâm Thần đều không khỏi đem tầm mắt chuyển đến trên người từ sĩ kia. Thanh Nghiên? Nàng làm sao có thể có thể lực như vậy?

Từ sĩ kia mặt cũng không đổi sắc, tuy rằng hắn đang bẩm báo một chuyện vô cùng kinh hãi, nhưng đối với người như hắn mà nói, cũng chỉ giống như báo cáo công việc bình thường mà thôi.

“Hơn nữa, giữa lúc đó, bảy người Tiêu Tần đột nhiên phản bội, còn nói cái gì mà bọn họ vẫn đều tin tưởng, bọn hắn sẽ trở về, cho nên họ vẫn luôn chờ đợi bọn hắn!”

“Bọn hắn?”

“Đúng vậy, chính là những người mà Lạc Vương phi mang đến”.

Mộc Ngao Nhiên đồng tử một trận co rút nhanh, kinh hãi nhìn về phía Mộc Kiệt, nói: “Phụ thân, Tiêu Tần chính là những kẻ mà năm đó đã cùng tiến vào trong luyện ngục với dã nha đầu kia, hơn nữa cũng là những người sống sót, mà mười chín người đi ra từ trong luyện ngục, ngoại trừ cái dã nha đầu kia ra, những kẻ khác đều trong một năm ngắn ngủi mà chết!”

Mộc Kiệt cũng là cả người chấn động, về mặt không dám tin nhìn về phía Mộc Ngao Nhiên, nói: “Chẳng lẽ người cho là những người đó, đều không có chết? Không, điều đó không có khả năng! Năm đó, bọn nó chỉ có vài tuổi? Tuyệt đối không có năng lực làm ra chuyện tình như vậy!”

Mộc Ngâm Phong nhìn về phía từ sĩ vẫn đang quỳ trên mặt đất, hỏi: ”Những người mà Lạc Vương phi mang đến, là những người nào?”

“Thuộc hạ không biết, chỉ nghe được vài kẻ chủ yếu trong đó, có một người gọi là Diệp Trần Nhiên, một người tên là U Minh Dạ!”

“Cái gì? Diệp Trần Nhiên? U Minh Dạ? Đó không phải là môn chủ Thần Y môn cùng lâu chủ Vô Ảnh lâu sao? Bọn họ sao lại có thể xuất hiện ở trong đám người đó chứ?” Mộc Kiệt kinh hãi mở to hai mắt nhìn.

Hai người kia, ai mà không biết tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ? Một kẻ là thiên hạ đệ nhất sát thủ, sát khí của người này có thể giết người không hề tốn chút sức lực nào, mà ở trước mặt hắn, những tử sĩ này quả thật là chỉ giống như tử thi mà thôi. Một cái là thần y, nếu là thần y, ngoại trừ một thân công lực ra, nhất định cũng am hiểu dùng độc, người như vậy, có thể dễ dàng giết hại được một lượng lớn!

Tử sĩ tiếp tục nói: “Không chỉ có vậy, thuộc hạ còn nhìn thấy võ lâm minh chủ Vân Mộng Tuyết, thậm chí còn có cả hộ quốc tướng quân của Thiên Ưng quốc Lăng Vũ!”

Mộc Kiệt cùng Mộc Ngao Nhiên hoảng sợ quay lại nhìn nhau, sau đó tầm mắt cũng chuyển đến trên người Mộc Ngâm Phong, hỏi: “Ngâm phong, con có chủ ý gì không?”

Mộc Ngâm Phong mặt nhăn mày nhu, đột nhiên nói: “Gia gia, phụ thân, con nguyện tự mình tiến vào luyện ngục!”

Mà ngay lúc này, người vẫn luôn ẩn mình Mộc Ngâm Thần đột nhiên mở miệng nói: “Ta có từng đọc qua danh sách của một ít tử sĩ năm đó, những tử sĩ năm đó đều được gọi bằng số, cho nên mọi người cơ hồ cũng quên đi danh tính của bọn họ. Ta nhớ rõ trên danh sách đó, có một số tên, có vẻ quen thuộc”.

Ba người đều là đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Mộc Ngâm Thần, hỏi: “Tên là gì?”

“Nhớ rõ, trong mười chín người kia, trong đó có một người vốn gọi là Diệp Trần, một người họ U, một người tên Mộng Tuyết Vân.. “.

“Nếu nói như vậy, chẳng lẽ những người đó thật sự là bọn họ? Bọn họ đây là trở về trả thù Mộc gia sao?”

Một hạ nhân bình thường của Mộc gia vội vàng chạy vào, liều mạng thở phò phò, nói: “Gia... Gia chủ không tốt... Tốt lắm, Cần... Cần.. “.

Vốn là tâm tình đang không tốt, lại thấy người này nói không ra lời như vậy, lại càng thêm tức giận, quát: “Rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Còn không mau nói?”

Hạ nhân kia hung hăng thở dốc vài cái, nói: “Gia... Gia chủ, Cần... Cần vương gia mang... Mang theo ngự lâm quân đem... đã đã bao vây quanh Mộc phủ... Vây quanh!”

“Người nói cái gì?”

Bên trong Mộc phủ lúc này như bắt đầu bước vào trạng thái chân không, thật không ngờ rằng Thương Diễm Hách lại mang theo ngự lâm quân xuất hiện ở nơi này. Không, đây căn bản chính là mưu tính từ trước!

Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách là hai huynh đệ, cho tới bây giờ vẫn luôn cùng đứng một bên, mà lúc này đây Thương Diễm Túc đang dẫn người xâm nhập vào luyện ngục, đem luyện ngục biến thành địa ngục trần gian thật sự, mà đợi cho toàn bộ ám vệ cùng tử sĩ của Mộc gia đều đã vào luyện ngục tiếp viện, Thương Diễm Hách liền mang theo ngự lâm quân vây quanh Mộc gia .

Hiện tại bên trong Mộc gia, cũng không có gì có thể uy hiếp được ngự lâm quân, người trong Mộc gia, gần như hoàn toàn để cho bọn họ nghiền nát bóp tròn!

Mộc Kiệt khỏe mắt kịch liệt nhảy lên vài cái, chẳng lẽ Mộc gia thật sự cứ như vậy mà xong sao? Không, hắn sẽ không buông tay, tuyệt đối sẽ không buông tay như vậy!

Mãi cho đến giữa trưa ngày hôm sau, nội chiến bên trong luyện ngục mới lắng xuống, mà lúc này đây, số người còn có thể đứng thẳng cũng chỉ còn vài người, hơn nữa trên mỗi người cũng toàn là vết thương.

Lãnh Thanh Nghiên thân mình lung lay dựa vào trên người Thương Diễm Túc, tầm mắt cũng đảo qua chung quanh, đợi đến khi nhìn quét qua tất cả mọi người, trong lòng đột nhiên đau nhói.

Tang Đình tập tễnh đi tới bên cạnh thân thể nàng, ngay sau đó, bọn Diệp Trần Nhiên cũng bắt đầu đi về phía Lãnh Thanh Nghiên.

“Thanh Nghiên, chúng ta thiếu bốn người”.

“Ta cũng đã phát hiện”.

Bảy người bọn Tiêu Tần cũng ít đi hai người, chỉ còn lại có năm người, nói cách khác, những người còn ở lại luyện ngục, tổng cộng thiếu đi một nửa. Mà những người đã rời khỏi luyện ngục, trước ngày hôm qua, một người cũng không có thiếu, nhưng hiện tại, đột nhiên thiếu đi bốn người.

Tổng cộng hai mươi chín người, giờ cũng chỉ còn lại hai mươi người.

Từ bên trong lòng đất đi ra, tuy rằng vẫn đang ở bên trong rừng rậm, nhưng ánh mặt trời kia vẫn khiến cho người ta cảm thấy chói mắt như cũ, theo bản năng nhắm hai mắt lại, ở bên trong lòng đất tối mờ mịt như vậy, đột nhiên đi ra có chút không thích ứng được với ánh mặt trời.

Thời điểm vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy trước mặt bọn họ, đã đứng đầy ngự lâm quân, Thương Diễm Hách bước nhanh tới trước mặt Thương Diễm Túc, nói: “Thất ca, cuối cùng thì các huynh cũng đi ra, nếu như đợi một lát nữa mà mọi người vẫn không có ra, đệ đang nghĩ có nên xông vào hay không”.

“Tình huống bên ngoài như thế nào?”

” Toàn bộ cũng không khác biệt với kế hoạch lắm, nhưng mà hai người Mộc Ngâm Phong cùng Mộc Ngâm Thần đã chạy thoát mất”.

Sừng sốt một chút, dường như là theo bản năng mà đem tầm mắt chuyển đến trên người Lãnh Thanh Nghiên, chỉ thấy ánh mắt của nàng cũng đang hướng về phía hắn. Tầm mắt hai người giao nhau, Lãnh Thanh Nghiên trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời.

Nàng không muốn buông tha cho người của Mộc gia, nhưng mà, hai người kia vẫn luôn đối xử với nàng rất tốt, thật sự là khiến cho nàng không hạ độc thủ được. Hiện tại lại nghe thấy vậy, nàng vẫn không biết trong lòng rốt cuộc là vui vẻ, hay là mất mát.

Thương Diễm Túc ôm nàng chặt hơn một chút, sau đó quay đầu nhìn Thương Diễm Hách, nói: ” Hiện tại không phải là thời điểm nói chuyện này, trước tiên đưa mọi người đi rửa mặt chải đầu rồi nghỉ ngơi đã “.

” Chuyện này cũng đã sớm chuẩn bị tốt!”

Thương Diễm Hách đem tầm mắt chuyển về phía sau Thương Diễm Túc, sau đó trong giây lát hai mắt tỏa sáng, thiết nhiều mỹ nhân a! Tuy rằng ai cũng có vẻ chật vật, nhưng vẫn khó giấu được vẻ đẹp xuất trần của các nàng.

Chẳng lẽ những người này đều là đồng bọn của thất tẩu? A a, thật không hồ là đồng bọn của thất tẩu a, quả nhiên người người đều là tuyệt thế đại mỹ nhân!

Trong khi Thương Diễm Hách đang hoa mắt si mê, Thương Diễm Túc cũng đã ôm Lãnh Thanh Nghiên muốn rời khỏi rừng rậm, có mấy người phía sau cũng đi theo, về phần những cái khác, cứ giao hết cho Thương Diễm Hách tiếp đón đi.

Có điều bọn họ chỉ vừa mới ra khỏi rừng rậm, liền đối diện với vài người, hầu như tất cả mọi người đều khó hiểu nhìn mấy người đang đứng chặn trước mặt kia, cũng chỉ có một người sắc mặt khê biến.

Đây giống như một người nhà giàu đi ngắm cảnh, nam tử tuấn lãng đứng ở giữa giống như chúng tinh phùng nguyệt* bao xung quanh đang lẳng lẳng nhìn bọn đi ra, hướng về phía Thương Diễm Túc khê gật đầu: “Lạc vương gia”.

**Chúng tinh phùng nguyệt: sao vây quanh trăng*

Đôi mày khê nhíu, Thương Diễm Túc mỉm cười gật đầu, nói: ” Thật không thể ngờ rằng Ngọc Diễm Hoàng thế nhưng lại xuất hiện ở kinh thành Thương Lang quốc đâu, hơn nữa lại còn thật đúng dịp xuất hiện ở nơi này, Ngọc Diễm Hoàng quả nhiên là không biết sợ là gì a”.

“Ha ha, trăm tới chỉ vì muốn tìm một người, cũng không có ý tứ gì khác”.

“Nếu vậy có phải là Ngọc Diễm Hoàng đã quên rằng hai nước đang giao chiến?”

Sừng sốt một chút, lập tức nói: “Lúc này đây, trăm không lấy thân phận của một vị vua một nước đi vào Thương Lang quốc, mà chỉ là muốn tìm ái phi đã trốn chạy trốn ra khỏi cung mà thôi”.

Vừa nói đến đây, Ngọc Diễm Hoàng cũng đã đem tầm mắt dời về phía Tang Đình đã lui lại sâu vào trong đám người, trong mắt hiện lên tia nhìn nguy hiểm, lập tức cười nói: “Đĩnh nhi, mau cùng trăm trở về đi, hoàng nhi rất nhớ nàng a “.

Tang Đình thật cẩn thận lộ ra cái đầu, nhìn hắn hừ hừ vài tiếng, nói: “Chớ có giả bộ này nọ với ta, ngươi tưởng rằng ta không biết trong lòng ngươi đang suy nghĩ là muốn dạy bảo ta như thế nào hay sao? Ta mới không có ngốc như vậy mà chạy về đề cho ngươi bắt nạt đâu! Về phần hoàng nhi, nó ở trong hoàng cung cũng rất tốt rồi, ta một chút cũng không lo lắng!”

“Đĩnh nhi..”.

“Ngừng! Ta nói Ngọc Nhân Dật, sao ngươi không an ổn mà ở trong hoàng cung đi, chạy đến nơi đây làm cái gì? Chẳng lẽ không sợ bị người ta bắt được hay sao?”

“Đĩnh nhi nàng đang quan tâm ta sao?” Ngọc Diễm hoàng cười đến thực sáng lạn, dường như là bị gặp phải chuyện gì đó khiến hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tang Đình vội vàng “Phi phi” vài tiếng, vẻ mặt khinh thường Có điều đây cũng chỉ là biểu hiện bên ngoài mặt mà thôi, kỳ thật trong một khắc gặp lại Ngọc Nhân Dật, Tang Đình thiếu chút nữa thì trực tiếp nhào tới trong lòng hắn, sau khi phát hiện, thế nhưng hắn lại tự mình đến Thương Lang quốc, chỉ là vì đi tìm nàng về.

Ngọc Nhân Dật đem tầm mắt chuyển đến những người bên cạnh, cười nói: “Trăm chỉ là muốn đem ái phi hồi cung, không biết các vị có thể giúp một chút hay không?”

Nghe vậy, hầu như toàn bộ mọi người đều dẫn sang hai bên, để Tang Đình một mình đứng ở giữa khoảng không, hơn nữa còn thực vừa vặn đối mặt với Ngọc Diễm Hoàng.

“A! Các ngươi hỗn đản đáng ghét này!”

Đội đến khi Tang Đình phản ứng lại, muốn một lần nữa lấn vào bên trong đám người, Ngọc Nhân Dật cũng đã xuất hiện ở bên cạnh thân thể nàng, đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực.

“Ái phi, nàng còn muốn đi nơi nào?”

“Hừ, không cần ngươi quản!”

“Trẫm làm sao có thể không quản đâu? Nàng chính là ái phi của trẫm, nếu không cẩn thận mà đánh mất thật sự, vậy thì trẫm thật là sẽ hối hận cả đời a”.

Tang Đình khoe miệng có chút cong lên, hiển nhiên lời này khiến cho trong lòng nàng phẫn chấn một chút, cau cái mũi, nói: “Ngươi có nhiều phi tử như vậy, thiếu đi ta cũng không có ít, ngươi cần gì phải làm phiền đến ta đâu?”

Ngọc Nhân Dật không chút buồn bực, cũng hoàn toàn không nhìn bên cạnh còn có nhiều bóng đèn như vậy, mặt khác, đương nhiên, hẳn thật sự là không biết bóng đèn là cái gì.

Cúi đầu trong mắt tràn đầy tình yêu nhìn Tang Đình, Ngọc Nhân Dật cười đến thực vui vẻ, hỏi: “Đĩnh nhi, nàng đang ghen hay sao?”

“Phi phi phi, cô nải nải ta sẽ ghen? Thật sự là thiên hạ đại chê cười, có thể phiền ngươi đừng có dát vàng lên mặt mình nữa hay không?”

Ngọc Nhân Dật cũng đã sớm quen với bộ dáng xảo quyết này của Tang Đình, thoáng trầm ngâm một chút, nói: “Nếu Đĩnh nhi ghen tị, vậy trẫm thật sự là không nỡ, cho nên ta đã hạ chỉ đem toàn bộ nữ nhân trong cung trực xuất ra khỏi cung, về sau, ta cũng chỉ có một phi tử là nàng. A, không đúng, phải là Hoàng Hậu”.

Lần này, không chỉ có Tang Đình kinh ngạc đến ngây người, mà ngay cả bọn Lãnh Thanh Nghiên đứng ở bên cạnh cũng nhìn không được mà sững sốt một chút, nếu những lời này của Ngọc Nhân Dật là thật, vậy chẳng phải nói hẳn cam tâm tình nguyện vì Tang Đình mà hủy bỏ hậu cung hay sao?

Tang Đình ngây người một lúc lâu mới có phản ứng, ngây ngốc nhìn hắn, hỏi: “Ngươi nói ngươi đem toàn bộ phi tử trong cung trực xuất ra khỏi cung? Về sau, ngươi cũng chỉ còn có một mình ta?”

“Đúng!”

“Nói cách khác, bên trong hậu cung của ngươi, cũng chỉ có một người là ta?”

“Đúng!”

Trong mắt nhìn không được thoáng hiện một tia cảm động, một chút kích động cùng vui sướng, nhưng ngoài miệng đột nhiên nói: “VẬY SAU NÀY TA Ở TRONG CUNG KHÔNG PHẢI SẼ RẤT LÀ BUỒN CHÁN HAY SAO?”

“.. “.

“Ai, lúc trước thời điểm nhàm chán còn có thể đi tìm phi tử của ngươi mà gây phiền toái, hiện tại ngươi đem toàn bộ các nàng đều đuổi ra khỏi cung, về sau chẳng phải sẽ càng thêm nhàm chán hay sao? A, trời ạ, ta khẳng định sẽ buồn mà chết mất!”

Ngọc Nhân Dật khoe miệng run rẩy vài cái, thật không thể ngờ là nàng lại có phản ứng như vậy, có điều hẳn cũng đã quen, quen với nàng luôn khẩu thị tâm phi*, quen với việc nàng từ trước tới giờ vẫn luôn nói những lời khinh thường với hắn.

**Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đằng trong lòng lại nghĩ một nẻo*

Thở dài, có vẻ như thực là bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: “Nếu Đĩnh nhi đã nói như vậy, ta sẽ lập tức thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, về sau cũng mở rộng hậu cung, để Đĩnh nhi không cảm thấy buồn chán”.

Nghe vậy, Tang Đình lúc này mở to hai mắt nhìn, bắt đầu chống nạnh, vẻ mặt hùng hổ, gầm nhẹ nói: “Ngươi dám!”

Ngọc Nhân Dật xoay người ôm lấy nàng, sau đó bước nhanh về phía xe ngựa, nói: “Không dám, Hoàng hậu nương nương của trẫm! Nếu như vậy, hiện tại nên nhanh hồi cung đi, nếu không bỏ lỡ lễ sắc phong thì thật không tốt!”

Hướng về phía đám người Thương Diễm Túc khẽ gật đầu, sau đó Ngọc Nhân Dật cũng đã ngồi vào trong xem, đầu Tang Đình từ cửa sổ xe ngựa chui ra, hướng về phía Lãnh Thanh Nghiên cười tủm tỉm nói: “Tiểu Nghiên nhi, rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại thôi!”

Lại bị người nào đó dùng sức kéo vào bên trong xe ngựa, mà thị vệ đứng bên cạnh đem xe ngựa xoay đi, sau đó nghênh ngang rời đi.

“Chàng không ngăn bọn họ lại sao?” Lãnh Thanh Nghiên ngẩng đầu nhìn Thương Diễm Túc, mỉm cười hỏi.

Cánh tay thoáng buộc chặt, đem nàng ôm càng chặt, nói: “Hắn chỉ là lấy thân phận của một nam nhân truy tìm nương tử chạy trốn mà xuất hiện ở nơi này, ta không tìm thấy lý do gì để ngăn hắn lại cả”.

Có lẽ hành vi của Ngọc Nhân Dật khiến cho Thương Diễm Túc sinh ra đồng cảm, cho nên hẳn mới dễ dàng buông tha một cơ hội tốt như vậy.

Có điều rất nhanh, bọn họ liền hối hận, bất kể là Thương Diễm Túc hay là Lãnh Thanh Nghiên, đều ảo não vì sao không có đem Ngọc Nhân Dật bắt lại, thế nhưng lại trở mặt nhìn hắn nghênh ngang rời đi, lại còn cảm thấy như vậy là đương nhiên!

Biên quan tám trăm dặm truyền đến tin khẩn, thống soái Thương Lang quốc Thương Diễm Trạch bị bắt, tướng sĩ Thương Lang quốc tinh thần hạ thấp, dưới sự ép sát của Ngọc Diễm quốc đã bại ba trận.

Lãnh Thanh Nghiên không quan tâm đến quân đội Thương Lang quốc như thế nào, nhưng nàng lại để ý a Trạch rốt cuộc như thế nào, là vô cùng vô cùng để ý.

Đột nhiên nghĩ lại một số lời mà Tang Đình đã nói qua, còn có một câu cuối của nàng ấy trước khi rời đi, rất nhanh sẽ gặp lại, chẳng lẽ nàng ấy chỉ chuyện này?

“Nghiên nhi, ta muốn đi biên quan, ta không thể trở mặt nhìn quân đội của Ngọc Diễm quốc đem binh lính ta bức lui, càng không thể để mặc kệ Thương Diễm Trạch bị bắt, cũng không yên tâm để người khác ra trận”.

Thương Diễm Túc nhẹ ôm lấy Lãnh Thanh Nghiên, nhẹ giọng nói. Phải rời khỏi Nghiên nhi một khoảng thời gian, thật là không nỡ.

Lãnh Thanh Nghiên gật đầu, nói: “Ta cũng đi”.

Lời này của nàng khiến cho Thương Diễm Túc sửng sốt một chút, không khỏi khẽ gọi: “Nghiên nhi?”

Xoay người vòng tay ôm lấy bờ vai hắn, cong cong cái miệng nhỏ nhắn nói: “Ta mặc kệ, dù sao ta cũng phải đi, hơn nữa, mưu kế quân sự của a Trạch đề là do ta dạy, cho dù đề cho ta làm thống soái toàn quân cũng không có vấn đề gì!”

Cừu Vương gia trí tuệ hơn người, nhưng không am hiểu lãnh binh đánh giặc, cho nên hiện tại Thương Diễm Trạch lại có được sự hiểu biết về quân sự, xác thực là do Lãnh Thanh Nghiên dạy.

“Nghiên nhi, biên quan không thể so với kinh thành, ta thật không nỡ để nàng chịu khổ”.

“Nhưng mà người ta cũng không nỡ rời xa chàng a!”

Nơi mềm mại nhất trong lòng Thương Diễm Túc nhẹ nhàng rung động vài cái, nhưng mà cũng không nỡ cự tuyệt Nghiên nhi, hơn nữa, vốn hắn cũng luyến tiếc rời khỏi Nghiên nhi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Ta muốn Lãnh Thanh Nghiên

Ngọc Liễn Tiêu sắc mặt ngưng trọng nhìn các tướng sĩ của Thương Lang quốc giống như lại có tinh thần gấp trăm lần, nhìn các binh lính đột nhiên dừng mãnh thiện chiến, ánh mắt hơi nheo lại, lóe ra tia nhìn rét lạnh.

Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Quân đội Thương Lang quốc không phải sau khi nàng bắt Thương Diễm Trạch sĩ khí liền hạ sao? Hơn nữa, nàng cũng không cho rằng sĩ khí của binh lính Thương Lang quốc có thể được khích lệ triệt để như vậy, hiện tại người bày ra thế trận này, ngay cả Thương Diễm Trạch chỉ sợ cũng phải chịu kém vài phần.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ trong quân doanh Thương Lang quốc thật sự còn có người cơ trí mưu kế siêu quần như vậy sao?”

Ngọc Liễn Tiêu nhẹ giọng lầm bầm, mà ngay bên trong quân đội đối diện, Thương Diễm Túc ngồi trên lưng ngựa, không ngừng đi qua lại đem các mệnh lệnh truyền xuống, các tướng sĩ chung quanh, nhìn thấy quân đội Ngọc Diễm quốc từng trận đánh cho bại lui, không khỏi một mảnh vui sướng, sĩ khí lại tăng vọt vài phần.

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hai người ra roi thúc ngựa, dùng thời gian ba ngày, cuối cùng đã tới biên quan. Vừa tới quân doanh liền bắt đầu chỉnh đốn quân đội, mà Lãnh Thanh Nghiên cũng thiếu chút nữa mệt quá ngất đi.

Dù sao nàng ở trong luyện ngục bị thương cũng không nhẹ, vừa đi ra lại lập tức nghe tin Thương Diễm Trạch bị bắt, sau đó lại trong cực hạn chạy đi, không một mảy may sẽ không là người.

Thương Diễm Túc nhìn mà đau lòng, liền bắt buộc nàng tiến vào quân trường nghỉ ngơi, còn hắn lại tiếp tục một người bận rộn, chỉnh đốn quân đội, khích

lệ sĩ khí, bày ra chiến lược, sau đó là chính mình điều binh đánh giặc, hầu như không hề có chút thời gian rảnh rỗi nào, cũng khiến cho vàng trán hấn bắt đầu xuất hiện tia mệt mỏi.

Đây là trận thắng đầu tiên kể từ khi Thương Diễm Trạch bị bắt, Ngọc Diễm quốc buộc phải rút quân ba mươi dặm, quân doanh Thương Lang quốc một mảnh vui mừng, Thương Diễm Túc tùy ý phân phó vài tiếng với tướng lĩnh bên cạnh, trở về trường nghỉ ngơi.

Nhìn bóng dáng Thương Diễm Túc rời đi, những tướng lĩnh kia đều toát lên vẻ kinh sợ, phân phó các lều bên cạnh không được gây ồn ào.

Vừa tiến vào trong lều vải, Thương Diễm Túc liền suy sụp bả vai xuống, cước bộ có chút loạng choạng đi tới bên giường, lập tức ngã xuống giường. Cũng chỉ có ở trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, hấn mới có thể đem sự mệt mỏi này biểu hiện ra ngoài.

Thời điểm Thương Diễm Túc còn chưa vào, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã tỉnh, hiện tại thấy Thương Diễm Túc mệt mỏi như thế, lập tức từ trên giường ngồi dậy, đưa tay giúp hấn bỏ đi áo ngoài, sau đó lại kéo hấn lên trên giường, trên mặt tràn đầy thần sắc đau lòng.

Đem nàng ôm vào trong ngực, nhắm mắt lại nhẹ giọng nói: “Nghiên Nhi vì sao lại không hỏi tình hình chiến đấu như thế nào đâu?”

Im lặng nằm ở trong lòng hấn, khẽ cười nói: “Tướng công nhà ta tự mình xuất chiến, cũng không cần hỏi gì nhiều thêm nữa”.

Thương Diễm Túc tươi cười trên mặt thực sáng lạn, nghe thấy Lãnh Thanh Nghiên nói vậy, cũng không có nói thêm cái gì, chỉ là ôm nàng an tâm chìm vào giấc ngủ.

Mà ở trong quân doanh Ngọc Diễm quốc, Ngọc Liễn Tiêu sau khi cùng các vị tướng lĩnh thương nghị xong liền trở về lều lớn của mình, mà Thương Diễm Trạch cũng đang bị nàng nhốt ở trong này.

Nàng thật sự đã làm giống như lời hứa lúc trước, đem Thương Diễm Trạch giống như chiêu đãi khách quý, trừ bỏ không cho phép đi ra ngoài lều trại, thì cũng không có cái gì khác là tiếp đãi không công bằng cả.

Giờ phút này, Thương Diễm Trạch đang ngồi trong lều trại, ôm cái bình rượu uống rượu, đơn giản là vì hấn thật sự rất nhàm chán, ở trong này lại không tìm thấy chuyện gì có thể làm, chỉ có thể uống chút rượu, ăn chút đồ ăn. Hấn có chút lo lắng, nếu cứ ở lại trong quân doanh Ngọc Diễm quốc, sớm hay muộn cũng có một ngày hấn biến thành một đại mập mạp a.

Nhìn thấy Ngọc Liễn Tiêu tiến vào lều trại, tinh thần Thương Diễm Trạch nhất thời rung lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Ngọc Liễn Tiêu, trên mặt cười tươi như hoa nở rộ. Đây cũng không nên trách hấn biến thái, thật sự là bởi vì mấy ngày qua, Ngọc Liễn Tiêu gần như là đối tượng duy nhất để hấn có thể dùng để giải quyết nhàm chán.

“U, nguyên soái đại nhân, không biết hôm nay trận đánh thế nào a?”

Ngữ khí của hấn như vậy khiến cho Ngọc Liễn Tiêu một trận phiền muộn, người này xảy ra chuyện gì vậy? Mấy ngày qua, hấn mỗi ngày đều đem tình hình chiến đấu ở tiền phương nói cho hấn ta biết, thế nhưng hấn ta lại không vì quân đội mình bị đánh bại mà lo lắng chút nào, thậm chí còn là một bộ dáng như rất thích chí với tình huống như vậy.

Hiện tại, nhìn nụ cười sáng lạn của Thương Diễm Trạch, Ngọc Liễn Tiêu lại buồn bực muốn học máu, cũng khiến cho hấn có một loại cảm giác chán ghét, tuy rằng Thương Diễm Trạch bị bắt, nhưng bản thân mình lại cảm thấy như vẫn thất bại vậy.

Hừ lạnh một tiếng, vài bước đi tới trước mặt Thương Diễm Trạch, đưa tay đoạt lấy bình rượu trong tay hấn, ngửa cổ lên liền uống ực mạnh vài ngụm, sau đó “Phanh” một tiếng đặt xuống bàn.

Thương Diễm Trạch “Chặc chặc” vài tiếng, nói: “Ta nói Ngọc nguyên soái, người như vậy là không được, ngộ nhờ mà uống say là không tốt rồi. Hắc hắc, nhìn dáng vẻ của người, chẳng lẽ, hôm nay rốt cục bị đánh bại?”

Ngọc Liễn Tiêu lông mày hung hăng nhảy lên vài cái, mắt tràn lửa giận nhìn chằm chằm Thương Diễm Trạch, đột nhiên đưa tay kéo hấn từ trên ghế lên, quát: “Nói, trong quân doanh Thương Lang quốc các người, còn có ai có thể so với người?”

Thương Diễm Trạch hoàn toàn không nhìn đến cái tay trước ngực hấn, chỉ là cười híp mắt nhìn sắc mặt âm trầm của Ngọc Liễn Tiêu, nói: “Bên trong quân đội bốn soái, có thể cùng bốn soái sánh vai đương nhiên chính là bốn soái, nếu không, sao ta có thể làm nguyên soái được?”

“Người.. “. Ngọc Liễn Tiêu hít sâu mấy hơi thở, cường chế tức giận trong lòng, nói, “Thương Diễm Trạch, người tốt nhất thành thật cho ta, nếu không, ta liền.. “.

“Người liền làm gì?”

Đôi mày nhảy lên kịch liệt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta liền đem người tiền dâm hậu sát*!”

**Tiền dâm hậu sát: trước tiên cưỡng đoạt sau đó giết*

Thương Diễm Trạch vẻ mặt kinh hãi nhìn nàng, sau đó đột nhiên nhắm hai mắt lại, nghiêng đầu một cái, làm ra một bộ biểu tình tùy ý chà đạp, sâu kín nói: “Vay người đến đây đi!” (... =.=)

Ngọc Liên Tiêu nhất thời nổi giận, đang muốn đem Thương Diễm Trạch ném xuống đất, lại đột nhiên cảm giác được trên lưng căng thẳng, cũng đã bị Thương Diễm Trạch ôm vào trong lòng, ngẩng đầu vừa vận làm vào ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của hắn.

Trong lòng một trận khản trương, vội vàng lấy tay đẩy ra, trên mặt xuất hiện một tia bối rối, hỏi: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì?”

Thương Diễm Trạch biểu tình thực vô tội, nhìn sắc mặt kích động của Ngọc Liên Tiêu, không đành lòng nỡ nộ cười, nói: “Làm gì? Vừa rồi ngươi không phải nói sẽ đối với bản soái tiền dân hậu sát sao? Hiện tại bản soái liền chủ động như vậy, ngươi như thế nào ngược lại lại không vui đâu? Chẳng lẽ ngươi muốn tự mình đến làm sao, Liên Tiêu công chúa?”

Đúng vậy, người đột nhiên không biết từ nơi nào chui ra này, đại nguyên soái tại biên quan của Ngọc Diễm quốc Ngọc Liên Tiêu, thực ra đúng là muội muội của Ngọc Diễm hoàng.

Mà ngày đó, Thương Diễm Trạch cũng là bởi vì đánh bay mũi sắt của nàng, do đó phát hiện nàng là cái nữ nhân mà kinh ngạc, đúng là trong nháy mắt kinh ngạc như vậy, đã để cho Ngọc Liên Tiêu bắt hắn làm con tin.

Có điều theo tình huống hiện tại, dường như hắn đoán không có sai, chẳng những không có bị mang còng tay xích chân, còn mỗi ngày đều cùng nguyên soái công chúa Ngọc Diễm quốc ở trong một lều trại.

Không thể không nói, Ngọc Liên Tiêu tuyệt đối là một đại mỹ nhân khuynh thành, nhưng ở trong mắt Thương Diễm Trạch so với tỷ tỷ của hắn thì vẫn kém một phần.

Ngọc Liên Tiêu trong mắt hiện lên vài tia lửa đỏ, đột nhiên cắn răng một cái, nói: “Được, dù sao ngươi nhất định cũng là phò mã của bản công chúa, tới hôm nay chúng ta liền động phòng!”

Thương Diễm Trạch một tay trực tiếp đẩy nàng ra, xoay người ngồi xuống ghế, trong lòng có ưu tư nói: “Công chúa vẫn là tha tại hạ đi!”

Ngọc Liên Tiêu nhíu mày, vẻ mặt quật cường nhìn Thương Diễm Trạch, nói: “Không được! Ngươi đã bị bản công chúa nhìn trúng, cho nên ngươi nhất định phải trở thành phò mã của bản công chúa! Nếu không phải vì muốn đem ngươi làm phò mã của bản công chúa, ngươi cho rằng bản công chúa sẽ chủ động xin đi giết giặc trở thành thống soái ba quân sao?”

Thương Diễm Trạch đột nhiên cảm giác được đầu có chút đau, hiện tại hắn còn chưa có muốn cưới vợ, hơn nữa, cho dù muốn kết hôn, cũng phải chờ tới lúc hắn tìm được nữ tử mà mình yêu a!

Nhìn thấy Thương Diễm Trạch bộ dáng hồ hững, Ngọc Liên Tiêu có chút ủy khuất, sau đó hít sâu một hơi, đem tâm tình này toàn bộ áp chế xuống đáy lòng, nói: “Tóm lại, chuyện này liền như vậy định rồi, ngươi phản kháng cũng không có tác dụng!”

Thương Diễm Trạch vẻ mặt biểu tình từ chối cho ý kiến, thậm chí căn bản là không có đem lời Ngọc Liên Tiêu nghe vào lỗ tai, chỉ là để ý đến lời nói ban đầu của nàng.

Nàng vì sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ trong quân doanh Thương Lang quốc xuất hiện nhân vật xuất chúng? Nhìn bộ dáng của nàng, hôm nay hắn là bị đánh bại.

“Uy, ta nói Ngọc đại nguyên soái, cho dù ngươi hôm nay bị đánh bại, cũng không cần phải xúc động muốn đem mình gả ra ngoài như vậy đâu?”

“Ai nói ta bị đánh bại? Ta... “. Đối diện với ánh mắt trêu tức của Thương Diễm Trạch, Ngọc Liên Tiêu hừ lạnh một tiếng, nói, “Hôm nay chỉ là ngoài ý muốn mà thôi!”

Thực là bị đánh bại? Thương Diễm Trạch trong mắt hiện lên suy nghĩ quang mang, sẽ là ai đâu? Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ tin hắn bị bắt cũng đã sớm đưa về kinh, như vậy chẳng lẽ là Hoàng Thượng bá phụ phái người đến tiếp viện?

Nhưng mà, có thể là ai đây? Thiên Ưng quốc biên cảnh gần đây có chút hành động bất thường, cho nên khẳng định là không có khả năng tướng lĩnh từ bên kia tới được, mà trừ bỏ đại tướng bên kia ra, hắn thật sự nghĩ không ra còn có ai có thể cùng hắn tương xứng.

Vừa rồi Ngọc Liên Tiêu có hỏi hắn, có người nào có thể cùng hắn sánh vai.

Dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, hai mắt Thương Diễm Trạch sáng lên, trong lòng cũng vì ý tưởng đó mà kích động, có điều cũng liền lập tức lắc đầu, hắn là không có khả năng đi?

Mà đúng lúc này, bên ngoài đại trường truyền đến thanh âm của một binh sĩ: “Nguyên soái, tiểu nhân có việc bẩm báo!”

“Tiến vào!”

Binh lính từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Thương Diễm Trạch trong lều trại, có chút chần chờ nhìn về phía Ngọc Liên Tiêu. Ngọc Liên Tiêu nhìn hắn một cái, sau đó đối với binh lính kia nói: “Ngươi nói thẳng đi, có chuyện gì bẩm báo?”

“Bẩm nguyên soái, đã điều tra được trong quân doanh của Thương Lang quốc xuất hiện người nào!”

“Ah? Là loại người nào?”

“Thương Lang quốc Lạc vương gia Thương Diễm Túc cùng Lạc vương phi Lãnh Thanh Nghiên ngày hôm qua đến quân doanh, mà trận chiến ngày hôm nay cũng là do Lạc Vương gia chỉ huy!”

Thương Diễm Trạch đột nhiên từ ghế đứng lên, tỷ tỷ, tỷ tỷ vậy mà lại đến đây, hiện tại thật là muốn nhìn thấy tỷ tỷ a!

Có điều rất nhanh hần liền cảm nhận được cả người một trận đau đớn, thậm chí làm thống soái quân đội, thế nhưng lại dễ dàng bị kẻ địch bắt đi, tỷ tỷ khẳng định sẽ mạnh mẽ dạy dỗ hần một chút.

Binh lính vừa bẩm báo xong cũng liền lui xuống, trong lều lớn lại chỉ còn Thương Diễm Trạch cùng Ngọc Liên Tiêu hai người, Ngọc Liên Tiêu ánh mắt hít lại, đi chung quanh Thương Diễm Trạch vài vòng, trong mắt lóe ra tia nhìn rét lạnh.

“Thương Diễm Trạch, nghe nói, người cùng đại danh鼎鼎 Lạc vương gia quan hệ rất tốt, giống như là huynh đệ ruột thịt vậy!”

“Không biết những lời này của Ngọc nguyên soái, là có gì chỉ bảo?”

Cười lạnh một tiếng, nói: “Các Người tốt như thế, người đối với hần nhất định rất là quen thuộc, cho nên bản soái muốn hỏi thăm người một số chuyện”.

Khẽ nhíu mày lại, hỏi: “Nếu như ta trả lời, thì được lợi gì đây?”

Tiến đến trước mặt hần, liếc mắt đưa tình, nói: “Bản soái lấy thân báo đáp, như thế nào?”

“Không cần!”

“Thương Diễm Trạch!” Ngọc Liên Tiêu lúc này thật sự nổi giận, tên hỗn đản này, vậy mà lại cự tuyệt dứt khoát không hề do dự như vậy!

Bản công chúa nhìn trừng trừng hần, hơn nữa còn chủ động xin đi giết giặc trở thành thống soái ba quân cũng là vì hần, hần không cảm thấy vinh hạnh thì thôi, vậy mà lại còn dám cự tuyệt bản công chúa như vậy.

Ta muốn giết hần, ta muốn giết hần, ta nhất định phải giết tên hỗn đản này!

Không không không, ta nhất định phải làm cho hần trở thành Phò mã của bản công chúa, làm cho hần vì bản công chúa mà điên đảo tâm hồn, đến lúc đó, xem ta như thế nào trừng phạt người!

Trong lều trại của tướng soái quân doanh Thương Lang quốc, Thương Diễm Túc vui đùa ở trong lòng Lãnh Thanh Nghiên nhẹ cọ cọ cái, hít sâu một hơi nhẹ giọng nói: “Thật thoải mái a!”

Mặt cười ửng đỏ, đưa tay đẩy đầu hần sang bên cạnh, nói: “Nên tỉnh dậy rồi, đến bây giờ chúng ta cũng vẫn chưa có biết tình huống của a Trạch như thế nào đâu!”

Lại lần nữa nằm vào trong lòng nàng, nhẹ nhàng mà cọ xát, nói: “Yên tâm đi, không có việc gì”.

“Ba!” Một tiếng đánh vào đầu hần, tiếc rằng hần căn bản vẫn thờ ơ, mà nàng lại không nổi đánh mạnh, chỉ có thể trừng đôi mắt to nhìn hần, đem đầu hần đẩy ra khỏi người, xoay người từ trên giường ngồi dậy.

Thương Diễm Túc nâng đầu lẳng lẳng nhìn nàng, sau khi ngủ dậy, cảm giác mệt mỏi mất đi như chưa từng có.

“Nghiên nhi, nàng muốn làm như thế nào?”

Nhẹ nhàng mà chải vuốt sợi tóc dài, thoáng suy tư một chút, nói: “Ta cũng không biết, có điều ít nhất, nên đem vấn đề trước mắt giải quyết đi? Có lẽ, cũng có thể đi trước để xem rõ ràng tình huống của a Trạch, ta lo lắng hần ở bên trong quân doanh Ngọc Diễm, nói không chừng đang bị nghiêm hình bức cung cũng không phải không có khả năng xảy ra”.

Cười khẽ một chút, đứng lên đi đến phía sau nàng giúp nàng chải vài sợi tóc còn rối, nói: “Có lẽ là có chuyện gì đó mà chúng ta không biết đi, thời gian trước, Tang quý phi cũng đã nói qua chuyện này, nàng chắc là vẫn chưa có quên chứ?”

Sừng sốt, lập tức gật đầu, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, trong mắt mang theo điểm khó hiểu, sự tình quả nhiên là kỳ quái, hai quân giao chiến, một nước thống soái bị bắt, nhưng mà cũng nói cho bọn họ biết căn bản không cần lo lắng, vấn đề trong chuyện này, thật sự là...

“Cảm thấy, hình như có chuyện gì đó rất quan trọng, đã bị chúng ta xem nhẹ”.

“Nhất là cho tới bây giờ, vẫn chưa có biết thân phận thống soái lần này của Ngọc Diễm quốc là ai đâu!” Khẽ nhíu mày lại, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên xoay người đứng lên, ngẩng đầu nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Ta nhớ hình như người kia tên là Ngọc Liên Tiêu, hần họ Ngọc, chẳng lẽ là huynh đệ với Ngọc Diễm Hoàng?”

Lắc lắc đầu, nói: “Huynh đệ của Ngọc Diễm Hoàng, cũng không có ai tên Ngọc Liên Tiêu”.

“Nếu như vậy, đường huynh đệ*?”

**Đường huynh đệ: anh em con bác*

“Trong hoàng thất Ngọc Diễm quốc, hình như cũng không có ai tên là Ngọc Liên Tiêu “.

“Chàng xác định?”

“Xác định!”

Thương Diễm Túc nói cũng không sai, nhưng mà bọn họ đã xem nhẹ một khả năng duy nhất kia, bọn họ căn bản không thể ngờ rằng Ngọc Liên Tiêu kia là công chúa của Ngọc Diễm quốc, ngay từ đầu đã không ở trong phạm vi điều tra của họ.

Dù sao, tại đây nam tôn nữ ti, thời đại nữ tử chỉ có thể ở nhà giúp chồng dạy con, ai sẽ nghĩ đến đường đường một vị thống soái quân đội lại là một vị nữ tử?

Ngoài lầu lớn, thanh âm một vị tướng quân truyền đến: “Vương gia, ngài đã tỉnh sao?”

Bên trong lầu hai người đều sửng sốt một chút, Thương Diễm Túc hướng về phía cửa nói: “Lâm tướng quân, vào đi!”

Lâm tướng quân tiến vào trong lầu, hướng về phía Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hành lễ nói: “Mặt tướng tham kiến Vương gia, Vương phi! Quý rầy Vương gia nghỉ ngơi, mặt tướng tội đáng chết vạn lần, nhưng mà có việc cần bẩm báo với cả Vương gia “.

“Lâm tướng quân không cần khách khí, không biết là có chuyện gì cần bẩm báo?”

“Bẩm Vương gia, Ngọc Liên Tiêu mang theo người ở ngoài thành kêu gào, nói là muốn cùng Vương gia ngài phân cao thấp!”

Đưa mắt nhìn nhau, trong mắt Thương Diễm Túc xuất hiện tia nhìn kinh ngạc, khóe miệng không khỏi hiện lên mỉm cười, chậm rãi nói: “Ah? Vậy mà lại có chuyện này, tốt lắm, bốn vương cũng muốn đi nhìn xem vị nguyên soái Ngọc Diễm quốc đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

“Túc, ta đi cùng với chàng”. Nàng cũng muốn nhìn một chút cái người có thể đem đệ đệ nàng bắt đi, rốt cuộc là bộ dáng như thế nào, thuận tiện cũng có thể hiểu biết về kẻ kia hơn.

“Được!”

Ngoài thành, Ngọc Liên Tiêu mang theo một tiểu đội quanh quẩn một chỗ không đi, nàng đang chờ cùng phân cao thấp với Thương Diễm Túc, hơn nữa, nàng muốn giết kẻ khiến cho Thương Diễm Trạch tin tưởng Lạc Vương phi Lãnh Thanh Nghiên!

Nhớ tới chuyện xảy ra ở trong quân doanh, Ngọc Liên Tiêu trong mắt lóe ra tia nhìn rét lạnh, Thương Diễm Trạch chết tiệt, vậy mà hần dám nói thích Lãnh Thanh Nghiên này, nàng ta hiện tại là thất tẩu của hần, nhưng hần lại vẫn trước sau như một thích nàng ta, thậm chí còn nguyện ý vì nàng ta ngay cả chết cũng không màng!

Ngọc Liên Tiêu thực ghen tị, nàng đã từng gặp qua nhiều nam nhân, nhưngm gì có ai chỉ vì thích một nữ nhân mà ngay cả chết cũng không màng?

Nhớ tới biểu tình của Thương Diễm Trạch khi nghe nói tới Lãnh Thanh Nghiên, tươi cười sáng lạn mà từ trước tới nay nàng chưa có bao giờ thấy qua, cho nên, nàng muốn giết kẻ có uy hiếp thật lớn với nàng kia, dù sao, trong lòng Thương Diễm Trạch chỉ có thể có một người là nàng, muốn thích cũng chỉ có thể thích nàng!

Ghim chặt dây cương, dừng lại ở ngoài thành ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía trên tường thành, nơi đó cũng đã xuất hiện một số người, mà trong đó dễ dàng thấy nhất là hai người mặc áo trắng.

Không khỏi hít mắt, muốn thấy rõ ràng diện mạo hai người kia, cho dù đứng từ phía xa như vậy nhìn lại, nhưng lại có thể thấy hai người này xứng đôi như vậy.

Hừ, Lãnh Thanh Nghiên chết tiệt, nguoi đã gả cho nam nhân vĩ đại như Thương Diễm Túc rồi, thậm chí ngay cả con cũng có rồi, vậy mà còn dám tới câu dẫn Thương Diễm Trạch của bản công chúa!

Đứng ở trên tường thành nhìn Ngọc Liên Tiêu phía dưới, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên liếc mắt nhìn nhau một cái, thật sự là có chút ngoài dự đoán, thật sự không rõ Ngọc Liên Tiêu này rốt cuộc là gan quá lớn, hay là rất tự tin vào bản thân mình, vậy mà bên người chỉ dẫn theo một tiểu đội mà dám xuất hiện ở nơi này.

“Chẳng lẽ hần không sợ bị chúng ta bắt giữ sao? Đến lúc đó, thống soái hai quân đều ở trong quân doanh của quân địch, thật là có chút buồn cười”.

Thương Diễm Túc khóe miệng hiện lên mỉm cười, nói: “Nếu Nghiên nhi đã nói như vậy, chúng ta đây há lại có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ? Để cho hần đến quân doanh của chúng ta làm khách mấy ngày, giống như a Trạch vậy”.

Lâm tướng quân đứng bên cạnh bọn họ nói: “Ngọc Liên Tiêu này quanh quẩn ở đây đã gần một canh giờ, mặt tướng vốn định cho người ra ngoài bắt hần vào, nhưng sợ bên trong đó sẽ có trá, cho nên còn thỉnh Vương gia định đoạt!”

Khê gật đầu, nói: “Nghe nói Ngọc Liên Tiêu này vận binh như thần, cũng không có khả năng tự mình chui vô lưới như vậy, quả thật là muốn xem xem trong đó có giấu cái gì đây”.

Dưới thành, Ngọc Liên Tiêu đi lên phía trước vài bước, ngừng đầu nhìn mấy người trên tường thành, hỏi: “Ở trên là Lạc vương gia?”

“Đúng là bốn vương, không biết Ngọc nguyên soái chỉ mang vài người như vậy đến nơi đây, là có chuyện gì?”

Ngọc Liên Tiêu rút kiếm chỉ vào hướng Thương Diễm Túc, lớn tiếng nói: “Bốn soái muốn cùng Lạc vương gia ngươi quyết đấu, không biết Lạc vương gia có dám tiếp hay không?”

Khê nhíu mày lại, hỏi: “Quyết đấu như thế nào?”

“Bốn soái biết Lạc vương gia ngươi thần công cái thế, tự nhiên là sẽ không muốn cùng ngươi đơn đả độc đấu*, hiện tại, ngươi và ta đều là thống soái, không bằng điều binh bày trận để phân thắng bại!”

**Độc đấu: đánh đơn*

Nàng biết Thương Diễm Túc rất lợi hại, cùng hãn đơn đả độc đấu đó là muốn chết, nàng đương nhiên sẽ không ngu như vậy!

Có điều nếu là bày binh bố trận, qua nhiều năm như vậy, nàng cũng chỉ mới gặp tên hãn đơn Thương Diễm Trạch chết tiết so với nàng là hơn một chút, nàng mới không tin Thương Diễm Túc ngay cả bày binh bố trận cũng là một kẻ cao siêu như vậy đâu!

Về phần hai ngày trước, có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi, nàng không tin là nàng không bằng Thương Diễm Túc, lại càng không tin hãn so với Thương Diễm Trạch có thể lợi hại hơn vài phần.

Nếu quả thực như vậy, chỉ sợ trận chiến này không đánh cũng tắt bại!

Thương Diễm Túc có chút ý vị thâm trường nhìn Ngọc Liên Tiêu phía dưới, trong mắt lóe ra sát khí, nói: “Ngươi xác định là muốn làm như vậy”.

“Đương nhiên!”

“Vậy không biết nếu như ngươi thua, ngươi muốn thế nào?”

“Nếu như ta thua, ta sẽ đem Thương Diễm Trạch trả lại cho các ngươi!”

Lúc này, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hai người đều có chút bất ngờ, chẳng lẽ Ngọc Liên Tiêu này đặc biệt đến đây là để đem Thương Diễm Trạch trả cho bọn họ? Hay là, mặt khác hãn vẫn muốn có được cái gì đó?

Ngọc Liên Tiêu trên mặt hiện lên một tia hàn quang, nhìn Thương Diễm Túc trên tường thành, nói: “Có điều, nếu như ta thắng, bốn soái cũng chỉ là muốn một người của Vương gia!”

“Ah? Không biết ngọc nguyên soái muốn ai?”

“Vương phi của ngươi, Lãnh Thanh Nghiên!”

Yên lặng, trong nháy mắt khi Ngọc Liên Tiêu nói ra lời này, đột nhiên tất cả đều im lặng, Ngọc Liên Tiêu tim đập càng lúc càng nhanh, đột nhiên có cảm giác giống như đang bị ác ma nhìn chòng chọc, khiến cho nàng không hiểu sao muốn lập tức lui về phía sau, nếu không sẽ bị tan xương nát thịt!

Cảm giác này làm cho Ngọc Liên Tiêu thực không thoải mái, vội vàng thu lại những suy nghĩ trong đầu, tự nhắc mình phải chú ý tới chuyện trước mắt.

Thương Diễm Túc đứng ở trên tường thành, khóe miệng ý cười mang theo một tia rét lạnh, hãn muốn, giết Ngọc Liên Tiêu!

Lãnh Thanh Nghiên đứng lúc cảm tay hãn, sau đó quay đầu nhìn về Ngọc Liên Tiêu phía dưới thành lâu, khẽ cười nói: “Ngọc nguyên soái, không biết ngươi muốn thiếp thân làm cái gì đâu?”

Hừ lạnh một tiếng, Lãnh Thanh Nghiên bình tĩnh như vậy khiến cho lòng nàng không vui, nhưng vẫn nói: “Đương nhiên là có thể làm gì thì liền làm đó!”

Một câu này, khiến cho Thương Diễm Túc càng thêm nắm chặt lấy tay của Lãnh Thanh Nghiên, đứng bên người hãn, Lãnh Thanh Nghiên có thể cảm nhận rõ ràng từ bên người hãn truyền ra sát khí.

Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng nhìn Ngọc Liên Tiêu, đột nhiên lại chuyển đề tài, nói: “Nghe nói Ngọc nguyên soái thiếu niên anh tài, vận binh như thần, có điều nếu như ngươi nghĩ chỉ dựa vào những thứ đó mà thắng được Vương gia nhà ta, chỉ sợ là còn xa mới đủ”.

“Hừ, bốn soái thừa nhận, Lạc vương gia quả thật là anh tài ngút trời, nếu là đơn đả độc đấu, bốn soái đều không phải là đối thủ của Vương gia, nhưng nếu là lấy hành quân bày trận, bốn soái tuyệt đối sẽ không thua!” Ngọc Liên Tiêu hiển nhiên là không phục lắm, hơn nữa đối với Lãnh Thanh Nghiên vốn đã có địch ý, lại càng khiến cho nàng có chút bực mình.

Lãnh Thanh Nghiên cười khẽ một chút, nói: “Nếu mục tiêu của Ngọc nguyên soái là thiếp thân, như vậy hay là để thiếp thân đến thỉnh giáo Ngọc nguyên

soái một chút, như thế nào?”

“Ngươi?”

“Như thế nào? Chẳng lẽ Ngọc nguyên soái khinh thường nữ tử?”

Ngọc Liên Tiêu thật là có điểm khinh thường nữ tử, tuy rằng nàng cũng là nữ tử, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng không có giống những cô gái kia, không phải yếu đuối, chỉ hơi gặp chút chuyện đã ngạc nhiên, thì cho tới bây giờ ở trong mắt nàng luôn không thể nào mà hiểu được.

Nàng từ nhỏ sinh ra ở trong hoàng cung, những nữ nhân ở bên cạnh cả ngày cũng chỉ âm mưu với nhau, các loại âm mưu thủ đoạn vô số, chỉ vì quyền thế, địa vị, còn cả sủng hạnh của hoàng đế, mà những thứ này Ngọc Liên Tiêu căn bản chẳng thèm ngó tới.

Có điều, đối mặt với câu hỏi của Lãnh Thanh Nghiên, Ngọc Liên Tiêu tất nhiên sẽ không trả lời như vậy, hơn nữa Lãnh Thanh Nghiên cho nàng cảm giác, hình như cũng không có phải là nữ tử bình thường.

Nàng có nghe nói qua một số chuyện của Lãnh Thanh Nghiên, nữ tử có thể làm ra những chuyện như vậy, có thể là nữ tử bình thường sao? Hơn nữa kỳ thật, nếu không có lời nói kia của Thương Diễm Trạch, nàng cũng đã từng vô cùng hâm mộ Lãnh Thanh Nghiên.

“Nếu ngươi đã nói như vậy, bốn soái cũng không có ý kiến gì khác, nhưng mà đến lúc thua cũng đừng có quyệt nợ!”

“Đó là tất nhiên, cũng hy vọng Ngọc nguyên soái cũng không quyệt nợ, đương nhiên, nếu người thua là ngươi, chúng ta không cần Thương Diễm Trạch, đối một người khác thế nào?”

Lời này làm cho Ngọc Liên Tiêu có chút không ngờ tới, không khỏi khẽ nhủ mảy, bất mãn đối với Lãnh Thanh Nghiên càng sâu, nữ nhân này, Thương Diễm Trạch vì nàng ta mà ngay cả mệnh cũng không cần, thế nhưng nàng ta lại căn bản không nghĩ tới hần!

“Ngươi muốn đòi người nào?”

“Ngươi!”

“Ta?”

“Đúng vậy, nếu như ngươi thua, xin mời Ngọc nguyên soái đến quân doanh của Thương Lang quốc làm khách, như thế nào?”

Ánh mắt híp lại, lạnh lùng nhìn Lãnh Thanh Nghiên trên tường thành, nữ nhân tên Lãnh Thanh Nghiên này, đã khiến cho nàng xem trọng rồi!

Thấy Ngọc Liên Tiêu cũng không có lập tức đáp ứng, mà đem ánh mắt tìm tòi nghiên cứu ở trên thân thể của nàng không ngừng nhìn quét, Lãnh Thanh Nghiên vẫn đứng đó cười yếu ớt, nhìn nàng hỏi: “Không biết Ngọc nguyên soái suy nghĩ như thế nào? Đương nhiên, nếu như ngươi không đồng ý, cũng không quan hệ, dù sao hiện tại Ngọc nguyên soái chỉ mang vài người xâm nhập vào nơi này, nếu chúng ta muốn bắt ngươi lại, ngươi có muốn đào thoát cũng không thể”.

“Ngươi là uy hiếp bốn soái?”

“Như vậy thì làm sao?”

Lâm tướng quân đứng ở bên cạnh, rốt cục từ trong khiếp sợ khôi phục lại đây, vội vàng chấp tay nói: “Vương phi, Ngọc Liên Tiêu này dù sao cũng là người có thể cùng nguyên soái sánh vai, cho dù giờ phút này hần có chút kiêu ngạo, vậy cũng..”.

“Lâm tướng quân”. Thương Diễm Túc đột nhiên quay đầu nhìn hần, bàn tay nắm Lãnh Thanh Nghiên thoắt chắt thêm một chút, nói, “Bốn vương đã đồng ý với đề nghị của Vương phi, phiên Lâm tướng quân chọn ra một số binh sĩ vừa bằng với của Ngọc Liên Tiêu, giao cho Vương phi điều khiển đi”.

“Vương gia?” Lâm tướng quân vẻ mặt không dám tin, hầu như mọi người đều biết, Lạc vương gia đối với Vương phi sủng ái vô cùng, lại thật không ngờ rằng ngay cả chuyện như vậy, hần cũng có thể liền dễ dàng đáp ứng!

Đây khác gì lấy tính mạng của binh sĩ ra đùa giỡn, hần tuyệt đối sẽ không đáp ứng!

Nhìn thấy Lâm tướng quân một bộ dạng không chịu xuống lựa chọn binh sĩ, Lãnh Thanh Nghiên quay người lại nhìn hần, khẽ cười nói: “Lâm tướng quân không vừa lòng với Thanh Nghiên hay sao?”

“Vương phi thứ tội, mặt tướng không dám!”

“Cũng không cần nhận tội, kì thật cho dù tướng quân không nói ta cũng hiểu được, nếu vậy ta cam đoan với tướng quân rằng, nếu như có một vị binh lính tổn hại, Lâm tướng quân cứ hướng ta hỏi tội, như thế nào?”

Ai dám hỏi tội ngươi a?

“Vương phi nói quá lời, mặt tướng không dám!”

Đối với Lâm tướng quân, Lãnh Thanh Nghiên cũng không hề giận dữ, chỉ là lẳng lặng nhìn hắn, nói: “Lâm tướng quân thật đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo a, làm một vị tướng quân như vậy, thật sự là không được hay cho lắm!”

Lâm tướng quân trên mặt hiện lên một tia ảo não, nhưng cũng không có dám nói thêm cái gì, nhưng mà người này theo như hắn thấy trừ bỏ có một bộ dạng đẹp, thân phận tôn quý, những cái khác cũng không tệ, lại không hề biết đạo cảm quân, bị nữ nhân như thế dạy bảo, chỉ có thể ghen khuất trong lòng.

Thương Diễm Túc trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, lập tức lạnh giọng nói: “Lâm tướng quân, ngươi chẳng lẽ muốn cãi mệnh lệnh của bốn vương sao?”

“Mặt tướng không dám!”

“Không dám?”

Mồ hôi lạnh từ trên trán chậm rãi chảy xuống, Lâm tướng quân vẫn như cũ lẳng lặng đứng thẳng tại chỗ.

Mà ngay lúc này, Lãnh Thanh Nghiên đưa tay kéo lấy Thương Diễm Túc, tầm mắt dừng lại ở trên người Lâm tướng quân, hỏi: “Lâm tướng quân, ta muốn hỏi, làm một quân nhân, điều quan trọng nhất là gì?”

“Tất nhiên là bảo vệ Tổ quốc, không tiếc đổ máu hy sinh!”

Cười khê lắc lắc đầu, nói: “Không đúng!”

Trên mặt vẻ mặt không được vui càng lúc càng đậm, lạnh lùng nhìn thẳng Lãnh Thanh Nghiên, hỏi: “Vậy không biết Vương phi nghĩ như thế nào?”

“Làm quân nhân, điều đầu tiên phải hiểu đó chính là phục tùng mệnh lệnh, cho dù ngươi cho rằng mệnh lệnh đó là sai lầm, cũng phải phục tùng, bởi vì ở trong mắt quân nhân, không có mệnh lệnh sai lầm!”

“Ngươi.. “.

“Chẳng lẽ Lâm tướng quân không cho là như vậy?”

“Ta không thể trơ mắt nhìn binh lính đi tìm chết!”

“Lâm tướng quân, ngươi vô đoán về kết cục của binh lính như vậy, đó cũng không phải là một việc cần làm của tướng quân, ngươi cứ như vậy đã xác định, những binh lính này đi chịu chết sao?”

“Ta.. “.

“Hơn nữa, cho dù là đi chịu chết thật, ngươi đã là một quân nhân, như vậy ngươi nhất định phải phục tùng mệnh lệnh, cho dù có là mệnh lệnh khiến ngươi chết, ngươi cũng không thể làm khác!”

Lâm tướng quân đồng tử một trận co rút nhanh, ở trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, hắn đột nhiên cảm giác hô hấp có chút khó khăn. Đây là có chuyện gì? Vì sao lại xuất hiện cảm giác mà chỉ ở trước mặt nguyên soái mới có này đây?

Thương Diễm Túc có chút bất ngờ nhìn Lãnh Thanh Nghiên, cho tới tận bây giờ hắn cũng chưa bao giờ thấy nàng như vậy, giờ phút này nàng, giống như một vị tướng quân, “Nghiên nhi..”.

Lãnh Thanh Nghiên quay đầu lại nhìn hắn một cái, sau đó nhẹ giọng nói: “Phục tùng mệnh lệnh là nhiệm vụ đầu tiên của quân nhân!”

“Đây là, các nàng ở nơi kia đều như vậy hay sao?”

Sửng sốt một chút, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ nơi này không phải như thế sao?”

Nhẹ lắc đầu, nói: “Tất nhiên không phải, mỗi khi an bài một trận chiến, đều cần phải thông qua nghị quyết của các tướng lĩnh trong quân “.

“Đó là tất nhiên, nhưng bây giờ cũng không phải đang thương nghị chiến lược”.

“Nếu là bọn hắn cho rằng mệnh lệnh của ta không có tính xác thực, có thể đưa ra ý kiến khác, thậm chí cũng có thể cự tuyệt”.

Lãnh Thanh Nghiên mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin nhìn hắn, chuyện này đối với nàng mà nói là không thể nào mà tưởng được, làm hạ cấp, đưa ra ý kiến khác còn có khả năng xảy ra, nhưng mà lại có thể cự tuyệt mệnh lệnh của thượng cấp, như vậy thì cùng phản quân có gì khác nhau đâu?

Hít sâu một hơi, đôi mày thanh tú lập tức nhíu lại, nói: “Khó trách, a Trạch ở nơi này lâu như vậy mà lại không thể đem quân của Ngọc Diễm quốc đánh bại “.

“Nghiên nhi?”

Khê lắc lắc đầu, nói: “Quân đội cần là kỷ luật cứng như sắt thép, nếu không cũng chỉ có thể là năm bè bảy mảng, ta hoàn toàn không thể tưởng tượng

quân nhân cự tuyệt mệnh lệnh thượng cấp sẽ là cái cảnh tượng như thế nào, thật sự cũng không thể nào mà tưởng tượng sẽ sinh ra hậu quả như thế nào, tai họa ngầm trong đó lại càng khiến cho người ta phải lo lắng. Ta chỉ biết là, ở trong mắt quân nhân, vinh viễn không có mệnh lệnh sai lầm, nếu không phục tùng theo, cũng chỉ có hai loại kết quả”.

“Có kết quả như thế nào?”

“Thời chiến, trực tiếp bắn chết, chính là chết; bình thường, cũng sẽ đã bị trừng phạt cực kì nghiêm khắc”.

Lời này của nàng khiến cho Lâm tướng quân đồng tử càng co rút mạnh, mà Thương Diễm Túc cũng là có chút kinh ngạc nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Vậy mà lại có thể nghiêm trọng như vậy sao?”

“Đương nhiên, nhiệm vụ đầu tiên của binh lính đó là: phục tùng mệnh lệnh, nghe theo chỉ huy, dùng cảm ứng ngành, kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ! Trong một quân đội, nếu cấp dưới không thể vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh thượng cấp, nếu vậy trước khi đạt được mục tiêu, cũng sẽ sinh ra chướng ngại rất lớn, ngược lại, nếu chấp hành có thể phát huy năng lực siêu cường, làm cho quân đội càng mạnh hơn!”

Ánh mắt Thương Diễm Túc hơi hơi tỏa sáng, dường như nghĩ tới cái gì đó, nhẹ giọng nói: “Lời này, hình như ta đã từng nghe a Trạch nói qua”.

Thâm thúy nhìn, lập tức cười khẽ, nói: “Đây là chuyện rõ ràng, không phải sao?”

“Đúng vậy, đáng tiếc, muốn thực hành lại cũng không dễ dàng”.

Có chút kì lạ nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Cũng không phải là khó lắm? Chỉ cần huấn luyện tướng sĩ như thế là có thể, rất đơn giản”.

“.. “.

Nếu như cho a Trạch thêm thời gian, hẳn cũng hoàn toàn có thể làm được, đáng tiếc, ở thời điểm sắp khai chiến hẳn mới nhận được mệnh lệnh thống soái ba quân, làm sao có thời gian đi huấn luyện binh lính?

Đối thoại giữa Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc khiến cho Lâm tướng quân đứng bên cạnh không hiểu làm sao, có điều nội dung chủ yếu thì hẳn hiểu được, từng hạt mồ hôi lạnh to như hạt đậu từ trên mặt chảy xuống, những lời này của Lãnh Thanh Nghiên làm cho hắn thực chịu kích thích.

Thương Diễm Túc lẳng lặng nhìn Lãnh Thanh Nghiên, trong ánh mắt mang theo ánh nhìn suy tư, sau đó lại đem tầm mắt chuyển đến trên người Lâm tướng quân, hỏi: “Lâm tướng quân, người nghĩ như thế nào?”

Sửng sốt một chút, sau đó cắn răng một cái, chấp tay nói: “Mặt tướng lập tức đi chuẩn bị, xin được cáo lui trước!”

Kỳ thật, vừa rồi Lâm tướng quân vẫn muốn cự tuyệt mệnh lệnh của Thương Diễm Túc, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì không tin Lãnh Thanh Nghiên, hiện tại hắn lại đi xuống chuẩn bị, cũng bởi vì biết, cho dù hắn cự tuyệt mệnh lệnh cũng không thay đổi được gì.

Trong kinh thành Thương Lang quốc, Mộc gia trong một đêm bị hủy, người trong Mộc gia ngoại trừ hai kẻ Mộc Ngâm Phong và Mộc Ngâm Thần thì toàn bộ đều bị chém, chuyện này ở trong triều đình là một sự kiện vô cùng lớn.

Nhưng bất kể là như thế nào, đều không thể thay đổi được vận mệnh của Mộc gia là từ nay về sau sẽ biến mất, mà những người năm đó từ Mộc gia rời đi, tận mắt nhìn thấy Mộc gia bị chặt đầu thì chúng, sau đó cũng liền rời khỏi, trong đó cũng bao gồm cả hộ quốc tướng quân Thiên Ứng quốc Lăng Vũ.

Thời điểm đang muốn rời khỏi kinh thành, trở về Thiên Ứng quốc, đi ở trên đường, trong tầm mắt cũng đã nhìn thấy cửa thành, cũng ngay tại lúc đó, đột nhiên có người chặn lại trước mặt.

Theo bản năng ngẩng đầu, sau khi thấy rõ người đang ngăn chặn mình, sắc mặt không khỏi khê biến, lập tức phản ứng lại, hướng về đối phương thoáng thi lễ: “Mặt tướng tham kiến công chúa!”

Người ngăn đường hẳn chính là Ứng Dung Kiều, kì thật hôm nay nàng chỉ là chuẩn ra khỏi cung để đi chơi, lại thật không ngờ có thể gặp Lăng Vũ ở nơi này.

Lẳng lặng nhìn Lăng Vũ vẻ mặt dường như cũng không hề thay đổi chút nào, Ứng Dung Kiều trong mắt hiện lên một tầng hơi nước, bộ dáng điềm đạm đáng yêu làm cho người qua đường bên cạnh đều nhìn không được quay đầu lại nhìn, đều chỉ trích Lăng Vũ không phải, Ứng Dung Kiều vẫn không nói lời nào, cứ như vậy đứng ở trước mặt lẳng lặng nhìn hắn, Lăng Vũ không khỏi khê thờ dài, ngẩng đầu nhìn về phía nàng, nói: “Công chúa, người.. “.

“Vũ ca ca, ta và huynh, từ khi nào lại trở nên xa lạ như vậy?”

Lăng Vũ trong mắt hiện lên một tia đau khổ, lập tức nhẹ giọng nói: “Công chúa, hôm nay cũng đã không còn giống như lúc trước, tốt nhất công chúa hãy quên ta đi “.

Ứng Dung Kiều trong mắt tê rần, đột nhiên không để ý tầm mắt người qua đường chung quanh, tiến sát lại gần Lăng Vũ, trong lúc đó khuôn mặt hai người, khoảng cách chỉ còn lại không đến một tấc, “Ta không thể quên được, Vũ ca ca, huynh biết không, ta mỗi ngày đều nhớ đến huynh, nghĩ đến huynh có thể đến thăm ta hay không, nhưng mà bốn năm qua, cho tới bây giờ huynh cũng không có xuất hiện ở trước mặt ta”.

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, nghe những lời của nàng, khê ngửi mùi hương thơm ngát trên người nàng, Lăng Vũ không khỏi hô hấp cứng lại, ánh

mắt cũng kịch liệt chuyển động.

Đưa tay bám lên người hắn, hai tay gắt gao cầm lấy vạt áo trước ngực hắn, thoáng kiễng mũi chân nhìn thẳng hắn, chóp mũi của hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau, nhẹ giọng nói: “Vũ ca ca, nghe nói hiện tại huynh đã là hộ quốc tướng quân, thật tốt a, nếu như có thể sớm hơn vài năm, nói không chừng năm đó ta đã không bị trở thành lễ vật đưa đến Thương Lang quốc”.

“Vũ ca ca, ta rất nhớ huynh..”.

Một câu nói rất nhớ huynh này của nàng, khiến cho kiên trì trong mắt Lăng Vũ dao động, đột nhiên đưa tay kéo nàng ôm vào trong lòng, lắc mình liên tiến vào trong một khách sạn bên cạnh.

Vừa bước vào trong phòng khách sạn, Lăng Vũ đem Ung Dung Kiều đặt lên trên giường, cúi đầu mãnh liệt hôn lên, Ung Dung Kiều hai tay ôm lấy cổ hắn, nồng nhiệt đáp lại.

Mãi đến tận khi hai người đều thở hồng hộc, mới miễn cưỡng buông nhau ra, Ung Dung Kiều cả người đều dựa trên người hắn, đôi mắt xinh đẹp động lòng người, si ngốc nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Vũ ca ca, huynh dẫn ta đi đi”.

“Dung nhi?”

Nghe thấy hắn gọi như vậy, Ung Dung Kiều đột nhiên vui vẻ nở nụ cười, tinh thần giống như trẻ nhỏ, nói: “Vũ ca ca, huynh dẫn ta đi đi, ta không muốn rời xa khỏi huynh, Dung nhi biết, huynh đến bây giờ cũng chưa có vợ, hơn nữa, từ trước cho tới bây giờ, Dung nhi vẫn luôn vì Vũ ca ca mà giữ gìn thân thể trong sạch”.

Sửng sốt một chút, dường như có chút không dám tin, điều này sao có thể?

Nhìn thấy biểu tình của Lăng Vũ, Ung Dung Kiều kiều mỵ cười, thân mình càng tiến sát về phía hắn vài phần, ghé vào lỗ tai hắn tà mị nói: “Vũ ca ca, hiện tại huynh muốn sao?”

“Ách!”

Lăng Vũ thân thể không thể kiềm chế mà có phản ứng lại, vội vàng đem Ung Dung Kiều đẩy ra xa một chút, nói: “Dung nhi, chúng ta không thể làm như vậy”.

“Vì sao?”

Đưa tay ôm lấy mặt nàng, mang theo sự chua xót, ôn nhu nói: “Dung nhi, ta cũng rất nhớ nàng, muốn đến gặp nàng, nhưng mà ta không dám, ta sợ ta sẽ nhận không được mà mang nàng đi”.

“Vậy vì sao hiện tại huynh lại cự tuyệt?”

“Dung nhi, nàng hiện tại đã là phi tử của Thương Lang hoàng, mà ta cũng là tướng quân của Thiên Ưng quốc!”

Ung Dung Kiều tâm đột nhiên như bị ai đó đâm, ngây ngốc nhìn Lăng Vũ, nói: “Huynh luyện tiết vị trí tướng quân của huynh? Hay vẫn là do ghét bỏ ta?”

“Dung nhi, nàng không hiểu sao? Những năm gần đây, ta vẫn không có cưới vợ, đơn giản là vì trong lòng ta chỉ có nàng, về phần vị trí tướng quân kia, cũng là bởi vì, nơi đó có dấu vết của nàng, không có gì hơn nữa cả”.

Trong nháy mắt tâm như hòa tan, vòng tay qua thắt lưng hắn, dán chặt vào trong lòng hắn, nói: “Vậy huynh bỏ vị trí tướng quân đi, dẫn ta đi đi, về sau ta cũng không phải công chúa Thiên Ưng quốc, lại càng không phải là hoàng phi của Thương Lang quốc, mà huynh cũng không phải hộ quốc tướng quân Thiên Ưng quốc, được không?”

“Dung nhi, chúng ta có thể đi nơi nào?”

Sửng sốt một chút, đột nhiên ngẩng đầu cười nhìn hắn, nói: “Vũ ca ca, huynh yên tâm, Thương Lang hoàng sẽ thả chúng ta đi”.

“Cái gì?”

“Vũ ca ca, Thương Lang hoàng hẳn biết ta có người trong lòng, cũng biết ta là bị bắt gả vào Thương Lang quốc, cho nên những năm gần đây, hắn tuy rằng thường xuyên đến trong cung của ta, nhưng đó cũng chỉ là để cho người khác xem mà thôi. Mỗi lần đó chúng ta cũng chỉ là nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên hắn còn học một số loại độc dược của ta, hắn nói, nếu có một ngày, huynh tìm đến ta, hắn sẽ tìm lý do để ta rời khỏi hoàng cung”.

“Thật sự?”

“Ừ! Huynh biết không Vũ ca ca, ta cảm giác Thương Lang hoàng mới càng giống phụ hoàng của ta, hẳn đối với ta, cũng giống như là đối với nữ nhi của mình vậy, từ trên người hắn, ta cuối cùng cũng cảm nhận được sự yêu thương của phụ thân”.

“Phanh!”

Cửa phòng đột nhiên bị dùng sức đá văng ra, Lăng Vũ theo bản năng đưa tay kéo Ứng Dung Kiều về phía sau, về mặt đề phòng nhìn từ y* nam từ phía trước cửa phòng.

**Từ y: quần áo tím*

Sau khi thấy rõ ràng người kia, Lăng Vũ đồng tử có chút co rút nhanh, lạnh giọng nói: “Vũ vương điện hạ?”

Ứng Dung Kiều đột nhiên nắm chặt lấy góc áo của Lăng Vũ, nhìn từ y nam từ đứng ở cửa, trong mắt hiển nhiên là xuất hiện một tia sợ hãi, nhưng nàng vẫn như cũ kiên định đứng ở phía sau Lăng Vũ, lạnh lùng nhìn từ y nam từ kia, nói: “Hoàng huynh, người đừng có nghĩ lại tiếp tục lợi dụng ta để làm việc cho người!”

Từ y nam từ cười khề một tiếng, nhìn hai người trong phòng, nói: “Hoàng muội, chẳng lẽ hoàng huynh thật sự là người ti bỉ như vậy? Cũng đã bốn năm, hoàng huynh cũng không có bắt người làm chuyện gì!”

“Đó là bởi vì người căn bản không thấy được ta!”

“Đúng vậy, ngay cả ta cũng thật không ngờ Thương Lang hoàng vậy mà lại xem trọng người như vậy, có điều hôm nay người lại ra khỏi cung, thật đúng là làm cho hoàng huynh có chút kinh ngạc đâu!”

Nghe đến đó, Ứng Dung Kiều cùng Lăng Vũ liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng biết hẳn nhất định không có nghe được lời bọn họ nói lúc trước, không khỏi nhẹ nhàng thở phào.

Lăng Vũ tiến lên từng bước, che ở trước Ứng Dung Kiều, lạnh lùng nhìn từ y nam từ, nói: “Hiện tại, người cho rằng người có thể uy hiếp chúng ta được nữa hay sao?”

“Ha ha, vậy người cho rằng ở nơi khác, bốn vương sẽ không có cách nào với các người hay sao?”

Lăng Vũ trong mắt hiện lên sát khí, nhưng rất nhanh hẳn liền bình tĩnh xuống, đột nhiên khoe miệng hiện lên tia cười trào phúng, xoay người về phía tai Ứng Dung Kiều nói thầm vài tiếng

Ứng Dung Kiều về mặt sợ sệt nhìn hắn, có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn là gật gật đầu, vòng tay dùng sức ôm chặt hắn, sau đó buông tay xoay người dùng sức nhảy ra khỏi cửa sổ, rơi xuống, sau vài giây cũng đã biến mất không thấy.

Từ y nam từ muốn đuổi theo, lại bị Lăng Vũ chặn lại, cười lạnh nhìn hắn, nói: “Vũ vương, người cho rằng hiện tại, người có thể uy hiếp với ta được hay sao?”

“Hừ, đừng tưởng rằng người hiện tại là hộ quốc tướng quân, thì có thể không đem bốn vương để vào mắt!”

“Ứng Tích Vũ, kỳ thật thế lực của hộ quốc tướng quân phủ thế nào người hẳn là rõ ràng”.

Trong mắt phát lạnh, nói: “Người quả nhiên là muốn cùng bốn vương đối địch? Vì một nữ nhân, buông tha cho quan to lộc hậu, đáng giá sao?”

Lăng Vũ chậm rãi rút bội kiếm ra, chỉ vào Ứng Tích Vũ, nói: “Những năm gần đây, ta thậm chí không dám đến Thương Lang quốc để nhìn Dung nhi một cái, chỉ vì sợ nhìn thấy nàng sẽ thay lòng đổi dạ, sợ nhìn thấy nàng thương tâm hoặc là có gì không tốt, mà quan trọng nhất là cho tới bây giờ ta còn ở lại Thiên Ưng quốc, hoàn toàn chỉ là vì nơi đó còn có dấu vết cuộc sống của Dung nhi, mặt khác cũng lo lắng Dung nhi sẽ lại bị người hại”.

“Chẳng lẽ hiện tại, người sẽ không sợ sao?”

Trào phúng cười, nói: “Hiện tại ta mới biết được, người đã không thể uy hiếp đến Dung nhi. Hơn nữa, Ứng Tích Vũ, chuyện mà người không biết còn nhiều lắm, cho dù không có vị trí hộ quốc tướng quân Thiên Ưng quốc, người cũng không thể làm khó dễ được ta!”

Biên cảnh, Ngọc Liên Tiêu mở to hai mắt nhìn, về mặt không dám tin nhìn hiện trạng trước mắt, ngẩng đầu nhìn Lãnh Thanh Nghiên giống như nhìn quái vật, nha nha nói: “Người... Làm sao có thể?”

Lãnh Thanh Nghiên đứng đối diện với nàng, đối với tình hình chiến đấu bên cạnh cũng không quan tâm, chỉ là nhìn Ngọc Liên Tiêu, nói: “Ngọc nguyên soái, hình như là người thua a”.

Ngọc Liên Tiêu đột nhiên giật mình tỉnh lại, nhìn những binh lính mà mình mang đến hầu như một nửa nằm trên mặt đất, mấy người còn lại cũng đang bao quanh nàng, bảo vệ cho nàng an toàn.

Thật sâu nhìn Lãnh Thanh Nghiên liếc mắt một cái, đột nhiên cắn răng một cái, hung hăng nói: “Muốn bắt ta? Nằm mơ!”

Nói xong, nàng đột nhiên xoay người lên ngựa, mang theo binh lính còn sót lại xoay người bỏ chạy, binh lính Thương Lang quốc muốn đuổi theo, lại bị Lãnh Thanh Nghiên ngăn cản lại, chỉ là lẳng lặng nhìn theo Ngọc Liên Tiêu dẫn người rời đi.

Mọi người đều là khó hiểu, trở về quân doanh, Lâm tướng quân lại nhìn không được hỏi: “Vương phi vì sao không đem Ngọc Liên Tiêu kia bắt lại?”

Lãnh Thanh Nghiên chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, nàng không thích quân nhân không có kỷ luật như vậy, tuy rằng hắn hình như là một tướng quân tốt.

Thương Diễm Túc đưa tay kéo nàng đến bên cạnh, cười nói: “Vất vả”.

Lắc lắc đầu, quay đầu nhìn về phía Ngọc Liên Tiêu đã rời đi, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe thấy nói: “Túc, về thân phận Ngọc Liên Tiêu, sợ là chúng ta điều tra sai phương hướng”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Đi trước Ngọc Diễm thành

Ngọc Liên Tiêu chật vật chạy trở về, bị Lãnh Thanh Nghiên dễ dàng đánh bại như vậy khiến cho nàng thực không cam lòng, nhưng trong lòng lại có chút bất lực, thật không ngờ rằng nữ nhân kia lại hại như vậy, chẳng lẽ Thương Diễm Trạch cũng bởi vậy mà mới thích nàng ta hay sao?

Dùng sức vén cửa lều lớn lên, bước đi vào trong, liền thấy Thương Diễm Trạch đang nằm trên giường ngủ say sưa, vừa nhìn thấy vẻ mặt biểu tình an nhàn của hắn, con tức giận trong lòng nàng càng tràn đầy.

Hít sâu mấy hơi thở, sau khi cam đoan mình sẽ không xúc động quá mà muốn giết người, nàng mới đi lại gần giường kia, cúi đầu nhìn Thương Diễm Trạch, không khỏi có chút ngây người.

Nàng vẫn chỉ luôn chú ý vào khả năng lãnh binh đánh trận của hắn, liền nghĩ sẽ nắm lấy hắn, khiến cho hắn trở thành phò mã của chính mình, thế nhưng cho đến bây giờ cũng không có cần thận nhìn qua bộ dáng của hắn, chỉ là từ lần đầu tiên gặp hắn, liền cảm thấy bộ dáng hắn rất dễ nhìn.

Ngay lúc nàng đang cẩn thận đánh giá bộ dáng của Thương Diễm Trạch, Thương Diễm Trạch đột nhiên mở mắt, vẻ mặt trêu tức nhìn nàng, nói: “Ta nói công chúa điện hạ, người nhìn ta say đắm như thế có thể khiến cho ta hiểu lầm a!”

Đột nhiên hắn lại mở mắt khiến cho Ngọc Liên Tiêu vô cùng hoảng sợ, vội vàng thu lại những suy nghĩ trong đầu, cố gắng đè nén một chút kích động trong lòng, hỏi: “Hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm người sẽ thừa dịp lúc ta ngủ mà đánh lên ta “.

“Hừ, ta cũng không phải người ti bi như vậy đâu, nếu như muốn đánh lên người, thì làm sao có thể đem người nhốt ở trong này?”

“Không không không, công chúa điện hạ người hiểu lầm ý tứ của tại hạ rồi, ta là lo lắng, người sẽ vụng trộm hôn ta”. Sùng sốt một chút, khuôn mặt lập tức đỏ rần lên, hung hăng trừng mắt nhìn Thương Diễm Trạch, gằn nhẹ nói: “Người đang ngồi đó nằm mơ à, cũng không tự soi gương xem, người như người, bản công chúa mới khinh thường khinh bạc người đâu!”

Trong mắt Thương Diễm Trạch càng thêm nhiều phần trêu đùa, nhẹ giọng giống như làm bầm lâu bầu nói: “Là như thế này sao? Vậy ai cả ngày ở bên tai bốn soái nói muốn bốn soái phải làm phò mã của nàng ta? Chẳng lẽ là bốn soái nghe nhầm?”

“Người.. “. Ngọc Liên Tiêu quỳnh lên, hỏn hển rút bội kiếm bên người ra hướng về phía Thương Diễm Trạch lao tới.

Thấy thế, Thương Diễm Trạch kinh hãi, vội vàng từ trên giường bật dậy, xoay người liền rơi xuống đất, tránh thoát được công kích của Ngọc Liên Tiêu, trên mặt lại vẫn tràn đầy tươi cười, nói: “Ta nói công chúa điện hạ, người làm cái gì vậy? Chẳng lẽ người muốn mưu sát chồng hay sao?”

Ngọc Liên Tiêu đột nhiên dừng lại động tác trong tay, có chút đáng thương hề hề nhìn hắn, nói: “Người không phải không muốn làm Phò mã của ta hay sao?”

“Đâu?” Nhìn phản ứng mãnh liệt của Ngọc Liên Tiêu như vậy, Thương Diễm Trạch có chút hối hận khi nói ra câu kia, đưa tay sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng nói, “Công chúa điện hạ, thiên hạ này nam nhân nhiều như vậy, người so với ta vĩ đại hơn không biết nhiều hơn bao nhiêu, người hà tất phải nhất định là ta chứ?”

Ngọc Liên Tiêu trong mắt có chút thương tâm, tức giận bấu môi nói: “Nữ tử trong thiên hạ nhiều như vậy, so với Lãnh Thanh Nghiên vĩ đại hơn cũng không phải không có, vì sao người lại chọn nàng ta đâu?”

Chớp chớp mắt, Thương Diễm Trạch vẻ mặt vô tội, nói: “Ta khi nào thì nói là chọn nàng ấy chứ?”

“Ah? Vậy... Vậy người không phải nói, người nguyện ý vì nàng ta, ngay cả mạng cũng không cần cơ mà?”

Nói tới Lãnh Thanh Nghiên, vẻ mặt Thương Diễm Trạch lúc này liền sáng lạn tươi cười, a a, tỷ tỷ a, đã lâu không nhìn thấy, thật muốn bây giờ có thể gặp được tỷ ấy!

Tươi cười của hắn lại càng khiến cho Ngọc Liên Tiêu chói mắt, không khỏi dùng sức dậm chân, nói: “Thương Diễm Trạch, vì sao ngươi không trả lời vấn đề của ta?”

“A? Cái gì? A, ngươi nói ta... Thất tử a? Nàng ấy chính là người mà ta đề ý nhất trên đời này!”

“Ngươi ngươi..”

Thương Diễm Trạch đột nhiên cực kỳ bất đắc dĩ thờ dài, nói: “Liên Tiêu công chúa, ta thấy ngươi tội gì phải vậy chứ? Ngươi thông minh hơn người, tính xảo đặc sắc, lại có bộ dạng xinh đẹp như vậy, khẳng định cũng sẽ có rất nhiều nam nhân theo đuổi muốn ngươi gả cho hắn, tại hạ tạm thời còn chưa muốn lập gia thất, ngươi cũng đừng làm khó ta nữa đi!”

Những lời này của hắn thực là có chút khiến người ta thương tâm, Ngọc Liên Tiêu lẳng lặng nhìn hắn, một bộ biểu tình như sắp khóc. Nàng thực sự là rất thích Thương Diễm Trạch, ngay cả hắn cũng nói, nàng tốt như vậy, vậy vì sao hắn không thích nàng?

Chẳng lẽ Lãnh Thanh Nghiên kia thật sự là tốt như vậy sao? Ngay cả khi nàng ta đã gả cho người khác, hắn lại vẫn không thêm đề ý mà thích nàng ta, đề ý nàng ta?

Ngọc Liên Tiêu một bộ biểu tình như sắp khóc đến nơi khiến cho Thương Diễm Trạch hoảng sợ, vội vàng xoa tay nói: “Liên Tiêu công chúa, a không không, Ngọc đại nguyên soái, ngươi trăm ngàn đừng khóc a! Phải biết rằng, ngươi đường đường là nguyên soái Ngọc Diễm quốc a, không thể tùy tiện khóc nhè”.

Ngọc Liên Tiêu cũng không thêm đề ý tới hắn, biểu tình trên mặt ngược lại lại càng ủ khuất thêm một ít, nói: “Chẳng lẽ ngươi thực sự thích Lãnh Thanh Nghiên như vậy sao? Ngay cả khi nàng ta đã lập gia đình sao?”

“Nàng ấy có lấy chồng hay không, đối với chuyện ta có thích nàng ấy hay không cũng không ảnh hưởng a!”

“Ngươi..”. Ngọc Liên Tiêu quả nhiên là sắp thương tâm đến chết, nhìn Thương Diễm Trạch một bộ đáng vô tội, nhưng trong lòng lại bị đè nén không thôi, hít sâu một hơi, đột nhiên nói, “Hôm nay ta đã đi tìm Lãnh Thanh Nghiên!”

Sửng sốt một chút, khó hiểu hỏi: “Ngươi tìm nàng ấy làm cái gì?”

“Ban đầu ta định đi tìm Thương Diễm Túc, cùng hắn đánh đố, nếu như hắn thua sẽ phải giao ra Lãnh Thanh Nghiên!”

Khẽ nhíu mày lại, Thương Diễm Trạch trong mắt hiện lên một tia treu tức, giống như là cố ý hỏi: “Các ngươi dùng cách gì để định thắng thua? Kết quả thì thế nào?”

“Hừ, tất nhiên là hành quân bày trận, nhưng thật không ngờ rằng Thương Diễm Túc lại không có can đảm ra mặt, mà là Lãnh Thanh Nghiên tự mình đi ra!”

Nhìn bộ đáng căm giận của Ngọc Liên Tiêu, Thương Diễm Trạch khoe miệng khẽ nhếch một chút, nói: “Ngươi hẳn là nên cảm thấy may mắn đi, người đi ra không phải là thất ca, nếu không, ngươi cho là bây giờ ngươi còn có thể xuất hiện ở trong này sao?”

“Lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi khinh thường ta?”

“Không dám, ta chỉ là cảnh tỉnh ngươi một chút mà thôi, vậy mà ngươi cũng dám đem thất tử trở thành tiền đặt cược, ngươi chán sống?”

Không thích nghe Thương Diễm Trạch dùng khẩu khí như vậy để nói chuyện cùng nàng, Ngọc Liên Tiêu hừ lạnh một tiếng, nói: “Như vậy thì sao? Không phải hiện tại ta cũng đang đứng ở nơi này rất tốt hay sao? Mặt khác, ta cũng muốn nói cho ngươi biết một chuyện, ban đầu khi chúng ta đánh cược, nếu như ta thua, như vậy sẽ đem ngươi trả lại cho bọn hắn, nhưng mà Lãnh Thanh Nghiên kia căn bản không thêm đề ý đến sống chết của ngươi, ngược lại còn chủ động sửa đổi, đem ngươi đổi thành ta!”

Nói ra những lời này, Ngọc Liên Tiêu kỳ thật còn có mục đích khác, nàng không thích nhìn thấy Thương Diễm Trạch mỗi lần nhắc tới Lãnh Thanh Nghiên đều là một bộ biểu tình là người hạnh phúc nhất trên thế giới vậy, đây là biểu tình mà hắn chỉ được có khi nhắc hoặc nhớ tới Ngọc Liên Tiêu nàng mới được có!

Nhưng thật sự là nằm ngoài dự đoán của nàng là, Thương Diễm Trạch căn bản không lộ ra nửa điểm biểu tình là thương tâm gì cả, giống như hắn cũng đã sớm biết Lãnh Thanh Nghiên sẽ làm như vậy.

“Nếu như thật sự thương tâm, thì cũng cứ biểu hiện ra ngoài đi, trăm ngàn cũng đừng để ở trong lòng, nếu không sẽ bị thương tâm mà chết”.

Lời này của nàng ngược lại khiến cho Thương Diễm Trạch sững sốt một chút, trong mắt xẹt qua một tia sáng, có điều cũng rất nhanh hắn liền phản ứng lại, lắc đầu, nói: “Nếu như vậy vì sao hiện tại công chúa lại vẫn còn xuất hiện ở nơi này vậy? Chẳng lẽ không phải nên là ở trong quân doanh của Thương Lang quốc hay sao?”

Ngọc Liên Tiêu nhất thời giận dữ, hai tay chống nạnh, vẻ mặt hùng hổ, nói: “Chẳng lẽ ngươi không có nghe rõ ràng những lời mà ta vừa nói hay sao? Ta có thể trở về, đó đương nhiên là vì ta đã đánh bại Lãnh Thanh Nghiên, hiện tại nàng ta cũng đã bị ta bắt vào trong quân doanh rồi!”

“Không có khả năng!”

Ba chữ này (theo tiếng Trung là 3 chữ ^^!), Thương Diễm Trạch nói ra không hề có nửa điểm do dự, khóe miệng còn mang theo ý cười cổ quái. Tất nhiên là vì nghe rõ những lời nói của nàng, hẳn mới lại càng thêm xác định tỷ tỷ khẳng định sẽ không thua trong tay Ngọc Liên Tiêu.

Phải biết rằng, tất cả mưu lược của hắn đều là do tỷ tỷ dạy, hơn nữa từ trước tới nay trên phương diện này hắn cũng chưa bao giờ đánh bại được tỷ tỷ, Ngọc Liên Tiêu làm sao mà có thể đánh bại nàng được?

Ngọc Liên Tiêu khẽ nhủ mày, Thương Diễm Trạch không chút do dự thốt ra ba chữ kia khiến cho nàng không hề thoải mái chút nào, vô cùng vô cùng không thoải mái, không khỏi hỏi: “Chẳng lẽ ngươi tin tưởng nàng ta như vậy hay sao?”

“Đương nhiên!”

Thương Diễm Trạch nhẹ giọng nói, trên mặt cũng tràn đầy tươi cười sáng lạn, tràn đầy vô tận tự tin, chọc cho hai mắt của Ngọc Liên Tiêu đau đớn.

Bên ngoài lều lớn truyền đến thanh âm của binh lính liên lạc: “Nguyên soái, thuộc hạ có việc bẩm báo!”

Tạm thời áp chế lại những cảm xúc lạ lẫm trong lòng, quay đầu nhìn về phía cửa, nói: “Tiến vào!”

Bên trong quân doanh Thương Lang quốc, Thương Diễm Túc bóp nát tờ giấy đang cầm trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên đang đứng bên cạnh, cười nói: “Nghiên nhi suy đoán quả nhiên không có sai, bên trong Ngọc Diễm quốc, quả thật có một vị công chúa, gọi là Ngọc Liên Tiêu. Hơn nữa vị Liên Tiêu công chúa này từ nhỏ đã lớn lên cùng các vị hoàng tử, nhận sự giáo dục như vậy, đứng đầu về múa thương, sau lại bái Ô Khái quân thần của Ngọc Diễm quốc làm sư phụ, nghe nói là trò giỏi hơn thầy mà vang danh”.

Lãnh Thanh Nghiên khẽ nheo mắt lại, nói: “Nếu nói như vậy, Ngọc Liên Tiêu kia thật sự là một vị công chúa, khó trách chúng ta không thể tìm được một cái tên như vậy từ trong các hoàng tử Vương gia của Ngọc Diễm quốc”.

“Nghiên nhi, sao nàng lại có thể phát hiện ra?”

“Trực giác!”

“Trực giác?”

“Ừ, trong quá trình tiếp xúc với Ngọc Liên Tiêu kia, nàng ấy không cho ta cảm giác như của một người nam nhân phải có, cho nên ta mới có thể hoài nghi, nàng ta có thể là nữ”.

Khẽ gật đầu, có điều như thế này, đối với hành vi hôm nay của Ngọc Liên Tiêu, cũng có điểm khó hiểu, nàng ta tìm Nghiên nhi làm cái gì?

“Nghiên nhi, trước kia, nàng đã từng gặp Ngọc Liên Tiêu sao?”

“Không có, nếu như đã gặp qua, thì lúc ta nhìn thấy nàng ta thì cũng đã nhận ra nàng ta rồi!”

“Vậy, có khi nào thì lại kết thù với nàng ta không, hoặc là, có xung đột cái gì đó?”

Sừng sốt một chút, lắc đầu nói: “Không có. Túc, có phải chàng đang hoài nghi hành vi của Ngọc Liên Tiêu hôm nay là có mục đích hay không?”

“Đúng”.

Kỳ thật, ngay cả Lãnh Thanh Nghiên cũng cảm thấy khó hiểu, có lẽ đứng ở phía xa Thương Diễm Túc không nhìn thấy, nhưng nàng cũng thấy rõ được ánh mắt của Ngọc Liên Tiêu khi nhìn nàng, đó rõ ràng chính là ánh mắt đối với kẻ thù, nhưng mà nàng thật sự không nhớ được, nàng rốt cuộc ở nơi nào đã đắc tội với vị công chúa nguyên soái này chứ.

Thương Diễm Túc đưa mắt nhìn ra bên ngoài, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Nghiên nhi, việc này có thể liên quan tới a Trạch không a?”

“A Trạch?” Về mặt vẫn khó hiểu như cũ, lắc đầu nói, “Ta cũng không rõ nữa, nếu thật sự là có liên quan tới a Trạch, nàng ta cũng không cần phải chạy đến nơi này tìm ta nha, hơn nữa, hầu như cũng không có bao nhiêu người biết được quan hệ giữa ta với a Trạch, người ngoài cũng chỉ biết chúng ta là tỷ đệ kết bối”.

Dù sao thân phận của bọn họ cũng quá mức quý giá, người bình thường căn bản không thể chấp nhận, hơn nữa thân phận hiện tại của hai người cũng có chút nấn nhá, tránh cho những phiền toái không cần thiết, có một số việc vẫn là cần tìm cái lý do.

Việc này cả hai người cũng đều không được rõ cho lắm, bọn họ cũng không thể nào mà ngờ được nguyên nhân mà Ngọc Liên Tiêu đối với Lãnh Thanh Nghiên thù địch như vậy lại là thế kia.

Lãnh Thanh Nghiên nhiều nhất thông qua lời nói của Tang Đình với nàng, nàng ấy khẳng định là biết thân phận của Ngọc Liên Tiêu, có điều nàng ta cũng chưa có nói với nàng chuyện này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Một binh lính đột nhiên chạy tới, đứng ở cửa nói: “Khởi bẩm Vương gia, quân đội của Ngọc Diễm quốc đột nhiên lại lui binh về phía sau!”

Hai người bên trong lều liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt đều hiện lên kinh ngạc cùng khó hiểu, liền vội vàng đi ra phía ngoài, nhìn người binh lính kia, hỏi: “Đây là có chuyện gì? Nói chi tiết xem nào!”

“Khởi bẩm Vương gia, ngay lúc vừa rồi, quân đội Ngọc Diễm quốc đột nhiên nhỏ lều trại lui binh về phía sau, không rõ nguyên nhân!”

Cũng không có dừng lại nhiều, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hai người liền xoay người đi ra ngoài quân doanh, Ngọc Liễn Tiêu này rốt cuộc là có ý gì vậy? Vì sao đột nhiên lại nhỏ lều trại lui về phía sau vậy?

Sau nửa canh giờ, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hai người cười ngửa đến nơi mà quân đội Ngọc Diễm quốc ở lúc đầu, nơi này cũng đã một mảnh trống rỗng, chỉ còn lại một chút dấu vết là đã từng có quân đội đóng ở đây mà thôi.

Lại tiếp tục đi về phía trước nửa canh giờ, cũng đã nhìn thấy một mảnh quân đội đi ở phía cuối, nhưng cả hai người bọn họ cũng không hề có ý muốn đi thêm về phía trước, dù sao bọn họ cũng không biết Ngọc Liễn Tiêu đang muốn làm gì, không biết trong đó có giấu cái gì hay không, hoặc là hai bên đường có mai phục hay không.

Tuy rằng phía sau bọn họ cũng mang theo một số người, nhưng mà mấy ngàn binh lính này làm sao có thể ngăn được tám mươi vạn đại quân của Ngọc Diễm quốc?

“Ngọc Liễn Tiêu chẳng lẽ cứ như vậy mà trực tiếp rút lui hay sao? Đánh trong một khoảng thời gian dài như vậy, trận đánh này chẳng phải khiến cho người ta có chút khó hiểu hay sao?”

Thương Diễm Túc nhíu mày lại, nhìn đoàn quân không ngừng rời đi phía trước, cũng cảm thấy khó hiểu vô cùng, nhưng phía trước đúng là đã đến biên giới Ngọc Diễm quốc rồi, giống như bọn họ cười ngửa khoảng một canh giờ về phía sau, cũng chính là biên giới Thương Lang quốc vậy, tuyệt đối là dễ thủ khó công.

Binh lính phía sau lục tục lục tục kéo đến, có điều mọi người cũng không hề có ý muốn truy đuổi, bởi vì nếu tiếp tục đi về phía trước, cũng không phải chuyện tình mà một chút binh lực như vậy có thể làm được.

“Được rồi, vẫn là quay lại đi, có lẽ rất nhanh chúng ta sẽ biết được nguyên nhân mà bọn họ lui binh là gì!” Thương Diễm Túc quay lại nhìn các tướng sĩ phía sau, nói, mà chính hắn cũng đã quay ngựa lại.

Lãnh Thanh Nghiên đưa mắt nhìn về phương hướng mà quân Ngọc Diễm quốc vừa rút lui, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, nhẹ giọng nói: “Ngọc Liễn Tiêu hình như cũng không muốn đem a Trạch trả lại cho chúng ta, năng ta rốt cuộc là muốn làm gì?”

Đương nhiên, đương nhiên nàng cũng không có cho rằng chỉ vì một lần thí thố thắng mà đã dọa cho Ngọc Liễn Tiêu lui quân, hai quân giao chiến, cũng không phải lực lượng của một hai người có thể thay đổi được mọi chuyện.

Thương Diễm Túc nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: “Yên tâm đi, trước khi chiến tranh chưa thực sự chấm dứt, a Trạch tuyệt đối không có việc gì”.

“Ừ!” Nàng cũng cho rằng a Trạch có việc gì, không chỉ bởi vì cam đoan của Tang Đình với nàng, mà còn là sự tin tưởng với đệ đệ của mình, nếu như hắn khinh địch như vậy liền gặp chuyện không may, thì cũng sẽ không phải là Lãnh Thanh Trạch đệ đệ của nàng!

Để lại một bộ phận binh lính ở đó, để luôn chú ý đến nhất cử nhất động của quân đội Ngọc Diễm quốc, bất cứ khi nào cũng có thể bấm báo, còn Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên thì đi theo đường cũ quay về, bất kể thế nào đi nữa, đột nhiên lại xảy ra chuyện kì lạ như vậy, nhưng cũng không phải là chuyện tệ nhất.

Có điều thật sự là có điểm không được rõ cho lắm, dưới tình huống kì lạ như vậy, dường như cũng không thể tìm thấy đầu mối dễ như vậy.

Hai quân đội, cách xa nhau trăm dặm, đối đầu ở khoảng cách xa, từ đầu tới cuối cũng không có động tĩnh gì cả, điều này cũng khiến cho quân của Thương Lang quốc vừa mới chiếm được thế chủ động lại rơi vào thế bị động, bởi vì bọn họ hoàn toàn không biết tại sao quân đội của Ngọc Diễm quốc lại lui lại bên trong biên cảnh Ngọc Diễm quốc.

Dưới tình huống như vậy, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên tâm tình đều có điểm nặng nề, nếu như cứ tiếp tục bị động như vậy, hậu quả thật sự sẽ không thể nào mà tưởng tượng được.

Cho nên, sau gần mười ngày yên lặng, Thương Diễm Túc đột nhiên đem tin tức báo về kinh thành, để cho Cản vương Thương Diễm Hách lập tức tiến đến biên quan!

Đối với mệnh lệnh của Thương Diễm Túc, Thương Diễm Hách cũng chưa bao giờ phản kháng, nhưng mà thời điểm khi hắn xuất hiện ở biên quan, khó tránh khỏi một bụng tức giận.

“Thất ca, huynh gọi đệ đến nơi này làm gì? Nơi này một chút cũng không hề tốt, nơi nơi toàn là các nhóm quan lớn, cũng đều không có mỹ nhân cho bản vương để nhìn!”

Thương Diễm Túc lạnh lùng liếc mắt một cái, Thương Diễm Hách phút chốc liền im miệng lại, đứng đưa đầu, vẻ mặt không thể nề hà nói: “Được rồi được rồi, thất ca ngài nói xem, ngài gọi tiểu đệ đến nơi này, là có gì phân phó?”

Lãnh Thanh Nghiên đem ấn soái của tướng quân giao ra, đặt ở trước mặt Thương Diễm Hách, khẽ cười nói: “Kế tiếp, mọi chuyện trong quân doanh, liền nhờ đệ vậy”.

Ánh mắt chớp chớp, lại chớp chớp, ngây ngốc nhìn ấn soái đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hắn kia, đột nhiên cả người đều nhảy dựng lên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn khuôn mặt tươi cười của Lãnh Thanh Nghiên, kinh hô: “Thất tẩu, tẩu nói cái gì? Không nên không nên, đệ tuyệt đối sẽ không nhận ấn soái này nha!”

“Ngươi xác định?”

“Này?” Thương Diễm Túc thần nhiên lên tiếng, lập tức khiến cho Thương Diễm Hách ban đầu đang kiên quyết liền do dự, quay đầu lại sâu kín liếc nhìn Thương Diễm Túc một cái, nói, “Thất ca, huynh rốt cuộc muốn làm gì a?”

“Không làm gì, chỉ là muốn đi làm một chút chuyện, mà trong quân doanh lại không thể không có thống soái, mặt khác những tướng lĩnh này, tuy rằng đều am hiểu về hành quân, nhưng nếu muốn làm thống soái trước ba quân, bản vương vẫn còn chướng mắt, cho nên chỉ có thể gọi người đến đây”.

“Thất ca thật sự là coi trọng tiểu đệ”.

“Cho nên.. “.

Khóe miệng run rẩy vài cái, Thương Diễm Hách vẻ mặt như sắp khóc, nói: “Thất ca, huynh không phải không biết, thường ngày tiểu đệ cũng chỉ chơi bồi lêu lổng, đùa giỡn trên chóc mỹ nữ, đứng đầu kinh thành về khoản ăn chơi trác táng a, sao có năng lực để làm thống soái ba quân chứ?”

Thương Diễm Túc cũng không thêm đề ý đến hắn, chỉ là quay đầu nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Được rồi, Nghiên nhi, hiện tại chuyện trong quân doanh cũng đã được giải quyết, chúng ta cũng nên xuất phát thôi”.

“Ừ!”

Thương Diễm Hách nhảy vào giữa hai người, không ngừng mà hoa chân múa tay vui sướng, nói: “Hắc hắc hắc, thất ca, huynh có nghe đệ nói không vậy? Chẳng lẽ huynh thật sự muốn giao sáu mươi vạn quân đến tay đệ hay sao? Không được không được nha, đệ sợ toàn quân sẽ bị diệt nha!”

Thương Diễm Túc khẽ nhủ mày lại, khóe miệng hiện lên ý cười, nói: “Nếu như ngươi thực sự muốn vậy, bản vương cũng không ý kiến”.

“Ài? Thất ca, huynh không thể đối xử với đệ như vậy!” Thấy thất ca căn bản không có phản ứng, vội vàng xoay người bỏ nhào đến trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, cầm lấy tay áo của nàng vẻ mặt thâm nói, “Thất tẩu, chẳng lẽ ngay cả tẩu cũng nhẫn tâm như vậy sao, nhẫn tâm nhìn tiểu đệ bị tra tấn như vậy hay sao?”

Cười khẽ một tiếng, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Cửu đệ, ta tin tưởng vào ánh mắt của tướng công nhà ta, ta cũng tin tưởng đệ nhất định sẽ làm tốt”.

Thương Diễm Hách phút chốc cả người đều suy sụp, u oán nhìn hai người kia đều không có nửa điểm đồng cảm, nếu sớm biết như vậy, hắn cũng sẽ không có hấp tấp chạy tới biên quan đâu, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì hay ho để xem chứ!

“Thất tẩu, tẩu thật sự nhẫn tâm nhìn đệ ở nơi này chịu đủ loại tra tấn sao?”

Lãnh Thanh Nghiên tươi cười càng sáng lạn thêm vài phần, gật đầu nói: “Vì sao ta sẽ không đành lòng chứ? Nếu như ngươi không ở lại, người chịu tra tấn cũng là tướng công của ta”.

“.. “.

Thương Diễm Túc đi tới bên cạnh nàng, kéo nàng đi ra ngoài lều, hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt u oán không tiếng động kháng nghị của Thương Diễm Hách.

Đem mọi chuyện trong quân doanh an bài cho tốt, đến lúc này, Thương Diễm Hách vẫn là tâm không cam tình không nguyện đi theo phía sau, nghĩ đến các vị tiểu thư trong kinh thành sẽ cô đơn trong một khoảng thời gian dài rồi, thật sự là đau lòng a!

“Thất ca, huynh thực sự cứ như vậy mà đi hay sao? Mặc kệ tiểu đệ sao?” Mắt thấy hai người kia đã sắp ra khỏi quân doanh, lên ngựa, Thương Diễm Hách vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định nói.

Thương Diễm Túc thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, khẽ nhủ mày lại, sau đó quay ngựa lại bắt đầu đi, Lãnh Thanh Nghiên còn để lại cho hắn một nụ cười sáng lạn, sau đó cũng liền giục ngựa rời xa khỏi tầm mắt của Thương Diễm Hách.

Mãi cho đến khi bóng dáng của hai người kia hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, hắn mới thật sự hết hy vọng, bả vai suy sụp, ủ rũ quay vào quân doanh.

~~~~~  
Biên thành\*, đây chính là thành phố gần với biên giới của Ngọc Diễm quốc cùng Thương Lang quốc, cũng chính là nơi mà quân của Ngọc Diễm quốc vừa lui quân vào, bên ngoài biên thành, chính là một trảm dặm hoang vu kéo dài, sau đó mới đến Chi Thành tại biên giới của Thương Lang quốc.



*\*Biên thành: thành phố gần biên giới*

Mà một trăm dặm hoang vu giáp giữa hai quốc gia, chính là địa bàn mà hai quốc gia cùng tranh đoạt, bởi vì chỉ có nắm giữ nơi này, mới có thể tiến thêm một bước để đánh vào lãnh địa của đối phương.

Ban đầu, bởi vì Thương Diễm Trạch bị bắt, quân đội Thương Lang quốc đã lui về phía sau, cũng đã sắp lui vào bên trong biên giới, bị Ngọc Diễm quốc uy hiếp.

Nhưng mà ngay lúc này, thế nhưng Ngọc Liên Tiêu lại mặc danh kì diệu lui quân, mà lại còn trực tiếp lui quân về trong biên giới, chỉ để lại một bộ phận binh lính ở lại, tùy thời có thể chú ý đến hành động để phòng bị Thương Lang quốc.

Tuy rằng hiện tại hai nước đang giao chiến, nhưng hai quốc gia đều không có đóng cửa biên giới, cấm nước đối phương lui tới, chỉ là ra vào kiểm tra nghiêm ngặt một chút.

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên vừa rời quân doanh đi đến bên ngoài Biên Thành, cải trang một chút, sau đó trà trộn vào trong đám người đi vào Biên Thành, khi đi vào cũng không có gặp phiền toái quá lớn.

Mục đích của bọn họ không cần nói cũng biết, tất nhiên là tìm hiểu động tĩnh của quân Ngọc Diễm quốc, nhưng mà kết quả tìm hiểu được lại thực là nằm ngoài dự đoán của bọn họ, Ngọc Liên Tiêu vậy mà lại không có ở trong quân doanh, từ sau ngày lui quân đó, nàng ta cũng đã rời khỏi đi về kinh thành Ngọc Diễm quốc, mà giờ phút này trấn thủ trong quân doanh của Ngọc Diễm quốc là Ô Khải một thế hệ quân thần của Ngọc Diễm quốc.

“Túc, vậy mà Ngọc Liên Tiêu lại đem theo cả a Trạch về Ngọc Diễm thành”. Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày lại, đối với hành vi này của Ngọc Liên Tiêu, quả thật là vô cùng khó hiểu, nàng ta rốt cuộc là muốn làm gì?

Hai quân giao chiến, nàng ta giam giữ thống soái của đối phương, vậy mà còn mang theo hắn về kinh đô, cái này thật sự khiến cho người ta có điểm bất khả tư nghị\*.

*\*Bất khả tư nghị: hay ‘Nan tư nghị’, nghĩa là “không thể suy nghĩ, bàn luận được, vượt ra ngoài sự hiểu biết”, câu này dùng để miêu tả sự việc ngoài tưởng tượng, dự liệu, khó có thể xảy ra*

Thương Diễm Túc cũng vô cùng khó hiểu, nói: “Hiện tại chúng ta thậm chí còn không biết vì sao Ngọc Liên Tiêu rời quân doanh quay về kinh thành, có điều dựa theo tình huống trước mắt, Ngọc Diễm quốc hình như cũng không có muốn đánh tiếp, hoặc là, trận chiến này lại lâm vào trạng thái giằng co, chỉ bằng, chúng ta đến Ngọc Diễm thành xem tình huống một chút”.

Có chút kinh ngạc nhìn hắn, hỏi: “Chàng muốn đi Ngọc Diễm thành?”

“Có gì không thể? Dù sao trong khoảng thời gian ngắn chiến sự cũng sẽ không tái khởi, trong quân đội lại có cừu địch trấn thủ, cũng không có chuyện gì cần lo lắng, chỉ bằng chúng ta đi xem mọi chuyện rõ ràng”.

Lãnh Thanh Nghiên khẽ cười gật đầu, sau đó dường như nghĩ tới cái gì đó, trầm ngâm nói: “Ta nhớ lúc trước trước khi tiểu Dĩnh bị Ngọc Diễm hoàng mang đi, cũng nói rằng chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại nhau”.

Ngẩng đầu, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt càng hiện lên nét nhìn hứng thú, cảm thấy, trong Ngọc Diễm thành đang có chuyện gì đó rất hay đang đợi bọn họ.

Bởi vì có cam đoan của Tang Dĩnh lúc trước, cho nên Lãnh Thanh Nghiên cũng không lo lắng đệ đệ ở nơi đó, có gặp chuyện gì nguy hiểm hay không, ngược lại càng thêm hiếu kì, không biết ở đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu như đã quyết định, hai người tất nhiên cũng không có tiếp tục dừng lại ở Biên Thành lâu, một mạch hướng về phía Ngọc Diễm thành mà đi, đồng thời cũng sẽ tiện đường thăm thú phong cảnh của Ngọc Diễm quốc, dù sao, đây cũng là lần đầu tiên hai người đi vào Ngọc Diễm quốc.

Kinh thành Thương Lang quốc, hoàng cung, Thương Lang hoàng đang ở trong ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Tiết công công tiến vào bẩm báo: “Hoàng Thượng, Dung phi nương nương cầu kiến”.

“Ah? Để cho nàng ấy vào đi”.

Ứng Dung Kiều tiến vào, hướng về phía Thương Lang Hoàng nhẹ nhàng hành lễ: “Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng!”

Cười gật gật đầu, vẫy tay để cho toàn bộ mọi người lui ra, sau đó mới nói nói: “Hiếm khi lại thấy Dung Kiều đến tìm trẫm, nói đi, có chuyện gì?”

Ứng Dung Kiều cười khẽ một chút, nhưng thật ra cũng không có sự quyến rũ mà quý như ngày thường, ngược lại càng giống như một cô gái ngây thơ, cười nói: “Thiếp chính là đặc biệt đến thăm Hoàng Thượng, vì sao Hoàng Thượng lại cho là ta có việc mới tìm người đâu chứ?”

Thương Lang hoàng cười khẽ vài tiếng, nói: “Nếu như không có việc gì, người chạy đi đâu cũng không có biết đâu, làm sao mà còn nghĩ đến lão nhân là trẫm đây chứ?”

“Ai? Hoàng Thượng người trăm ngàn đừng nói như vậy, trong mắt của ta, người vẫn thực là tuổi trẻ, mị lực khôn cùng a, ta thiếu chút nữa nhìn không được mà đến cầu dẫn người rồi!”

Thương Lang hoàng một trận bật cười, những năm gần đây, thật ra ông lại càng ngày càng thích Ứng Dung Kiều, đương nhiên, loại yêu thích này không phải là giữa nam nữ, mà là, khó có được một nữ nhi lại dám nói chuyện thẳng thắn như vậy, khiến cho ông cảm giác thân thiết vô cùng.

Tuy rằng hiện tại Ứng Dung Kiều vẫn là phi tử của ông, nhưng kỳ thật quan hệ giữa hai người bọn họ lại giống như cha và con gái vậy. Có lẽ, nguyên nhân chủ yếu trong đây là, trong lòng Thương Lang hoàng, từ trước đến nay chỉ có một nữ nhân duy nhất.

Nếu Ứng Dung Kiều không phải là lễ vật của Thiên Ứng quốc dâng lên cho ông, ông căn bản cũng không muốn nhét một nữ tử như vậy vào hậu cung, làm lỡ chuyện chung thân đại sự của người ta.

“Được rồi, lời hay cũng không cần phải nói nhiều, vẫn là nói thẳng nguyên nhân nguoi tới đây đi”.

Ứng Dung Kiều cười đến ánh mắt đều biến thành hình bán nguyệt, trên mặt tràn ngập hạnh phúc, nói: “Hoàng Thượng, ta nhìn thấy hấn ở trong kinh thành”.

“Ah?” Thương Lang hoàng trong mắt cũng hiện lên một tia vui mừng, ngay sau đó lập tức hừ lạnh một tiếng, nói, “Hộ quốc tướng quân của Thiên Ứng quốc mà lại xuất hiện ở trong kinh thành Thương Lang quốc, thật sự là không đem Thương Lang quốc ta để trong mắt!”

Ứng Dung Kiều đi đến bên người Thương Lang hoàng, đưa tay giúp ông đầm bóp bả vai, vẻ mặt tươi cười lấy lòng, nói: “Hoàng Thượng, ngài còn nhớ chuyện đã đồng ý với ta không?”

“Chuyện gì a?”

“Chính là, người nói chỉ cần ta muốn, bất cứ khi nào cũng có thể để cho ta rời khỏi hoàng cung, làm vua của một nước, vậy khẳng định phải là nhất ngôn cửu đỉnh nha?”

Thương Lang hoàng trên mặt xuất hiện mỉm cười, nói: “Nguoi muốn rời khỏi hoàng cung đương nhiên là không có vấn đề gì, nhưng mà nguoi phải bảo hấn đáp ứng ta một chuyện”.

“Chuyện gì?”

“Từ bỏ vị trí hộ quốc tướng quân Thiên Ứng quốc, từ nay về sau hãy làm một người nhàn rỗi, không được cuốn vào trong triều đình hai nước”.

Sửng sốt một chút, lập tức mỉm cười gật đầu, nói: “Hoàng Thượng yên tâm, thiếp sẽ không quay về Thiên Ứng quốc, hấn tất nhiên sẽ không còn là hộ quốc tướng quân của Thiên Ứng quốc, từ nay về sau phân tranh giữa hai quốc gia không liên quan gì tới chúng ta”.

Ngọc Diễm thành, Ngọc Liên Tiêu cũng đã quay về được mấy ngày, giờ phút này, rốt cuộc nàng ta đã gặp được hoàng huynh của mình, còn có vị hoàng tẩu đã trở thành vị chủ nhân duy nhất trong hậu cung này, khó hiểu nhìn hai người bọn họ, hỏi: “Hoàng huynh, vì sao huynh lại phải rút quân? Chẳng lẽ huynh nghĩ rằng muội và huynh không thể đánh thắng được Thương Lang quốc sao?”

Ngọc Nhân Dật mỉm cười nhìn nàng, nói: “Quả thật đánh không thắng”.

“Hoàng huynh?”

“Được rồi Liên Tiêu, muội ngay cả một Thương Diễm Trạch cũng đánh không lại, hiện tại lại có Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên so với Thương Diễm Trạch còn cao hơn cả một bậc xuất hiện, muội cho rằng muội có thể có được phần thắng hay sao?”

Ngọc Liên Tiêu khẽ nhủ mảy, nhìn vẻ mặt hoàng huynh hình như đối với chiến thắng không thêm để ý, hỏi: “Hoàng huynh, huynh nói cái gì? Lãnh Thanh Nghiên so với Thương Diễm Trạch còn lợi hại hơn hay sao?”

Kỳ thật điều mà nàng chú ý nhất vẫn là cái này, mặc dù trong một lần giao tranh với Lãnh Thanh Nghiên kia nàng cũng đã cảm nhận được nàng ta là người bất phàm, nhưng nàng không muốn thừa nhận, lại càng không cho rằng Lãnh Thanh Nghiên so với Thương Diễm Trạch còn lợi hại hơn.

Ngọc Nhân Dật dường như lại không chú ý đến vẻ mặt không vui của Ngọc Liên Tiêu, vẫn khẽ cười như cũ nói: “Đúng vậy, quả thật là Lãnh Thanh Nghiên so với Thương Diễm Trạch còn lợi hại hơn một bậc”.

“Hoàng huynh chẳng lẽ huynh rất quen biết với Lãnh Thanh Nghiên kia hay sao?” Đôi mày thanh tú của Ngọc Liên Tiêu khẽ nhíu, khi nói ra những lời này lại liếc mắt nhìn Tang Đình đầy thâm ý.

Tiếc rằng, điều này lại càng khiến cho nàng thêm kinh ngạc, hoàng tẩu đối với việc này thế nhưng không có nửa điểm phản ứng, thậm chí lại còn đồng tình gật đầu, nói: “Hoàng huynh của muội không biết, nhưng mà ta biết a!”

“Hoàng tẩu?”

“Thanh Nghiên chính là tỷ muội sinh tử của ta, hơn nữa nếu không phải có sự xuất hiện của nàng ta, chỉ sợ ta cũng đã chết từ hơn mười năm trước”.

“Ha?” Ngọc Liên Tiêu mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin, cũng cực kỳ khó hiểu, dù sao đối với những lời này, nàng cũng hoàn toàn không thể nào mà lí giải được.

Ngọc Nhân Dật nắm chặt lấy bàn tay của Tang Đình, sau đó nhìn Ngọc Liên Tiêu nói: “Dù sao mục tiêu của muội là muốn bắt giữ Thương Diễm Trạch, làm Phò mã của muội, hiện tại hấn cũng đã bị muội bắt đến hoàng thành, cũng chỉ thiếu là chưa làm cho hấn trở thành Phò mã của muội được, việc này muội cũng đừng so đo nữa”.

Ánh mắt híp lại nhìn, lạnh lùng nhìn hai kẻ cười đến âm hiểm kia, đôi mày thanh tú khẽ nhăn lại, nói: “Không, nếu như hai người không đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, ta là tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

Tang Đình có chút khó hiểu nhìn nàng ta, hỏi: “Liên Tiêu, sao ta lại có cảm giác như muội có cừ oán gì với Thanh Nghiên a? Chẳng lẽ là nàng ta đã đắc tội ở nơi nào đó với muội hay sao?”

“Hừ!”

“Đến đây, nói cho hoàng tẩu xem, nói không chừng ta cũng có thể giúp muội được cái gì đó a!”

Khóe miệng giật giật, hung hăng nói: “Đều là do cái tên Thương Diễm Trạch chết tiệt kia, vậy mà hấn dám nói hấn thích Lãnh Thanh Nghiên, hơn nữa còn thích nàng ta đến ngay cả tính mạng cũng không cần! Rõ ràng Lãnh Thanh Nghiên kia sớm đã gả cho người khác, nghe nói ngay cả con cũng đã được bốn tuổi, nhưng mà Thương Diễm Trạch kia lại nói điều đó căn bản không ảnh hưởng gì đến hấn có thích Lãnh Thanh Nghiên hay không, đáng giận!”

Tang Đình sau khi sừng sốt một chút, sau đó mới bình tĩnh đại ngộ, lập tức quay đầu liếc nhìn Ngọc Nhân Dật một cái, trong mắt hiện lên tia nhĩ giáo hoạt. Nàng đương nhiên biết mối quan hệ giữa Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Trạch, có điều nàng cũng không muốn đem chuyện đó nói ra sớm như vậy.

Trong hoàng cung nhảm chán như vậy, trước kia còn có thể đi tìm đám phi tử kia gây phiền toái, hiện tại lại chỉ có thể tìm cung nữ thái giám gây phiền toái, nàng thật sự là có điểm không đành lòng a!

Hiện tại đột nhiên lại có một chuyện tốt như vậy xảy ra, nàng sẽ không có bỏ qua a, thậm chí còn đã bắt đầu lên kế hoạch để trợ giúp rồi.

“Ái? Thì ra lại là tình địch a! Có điều cũng khó trách, Thanh Nghiên ưu tú như vậy, không biết có bao nhiêu nam tử quỳ gối dưới chân váy của nàng ấy đâu, những người muốn nàng ấy gả cho đêm không xuê đâu!”

Ngọc Liên Tiêu trong lòng lại càng thêm không vui, nữ nhân kia thật đúng là không biết an phận thủ thường, quả nhiên là cực kỳ đáng ghét!

Ngọc Nhân Dật về mặt cung chiêu nhìn Tang Đình, đối với hấn mà nói, chỉ cần hoàng hậu bảo bối vui là được rồi, ngẫu nhiên mở chút vui đùa không ảnh hưởng tới toàn cục, thì cũng không phải là chuyện gì không được.

Ngọc Liên Tiêu thờ phỉ phỉ từ chỗ Ngọc Nhân Dật và Tang Đình quay trở lại tấm cung của mình, ban đầu nàng đã bất mãn với Lãnh Thanh Nghiên, sau đó lại nghe Tang Đình châm ngòi, khó chịu trong lòng lại càng thêm mãnh liệt

Thương Diễm Trạch đã bị “giam” bên trong tấm cung của Ngọc Liên Tiêu, hấn bắt đầu lo lắng cho việc mình đã bị bắt vào đây, công chúa Liên Tiêu kia sẽ không thật sự làm như vậy chứ? Thật sự muốn làm cho hấn trở thành Phò mã? Gặp quý!

Tuy rằng vị công chúa kia quả thực là rất mê người, nhưng đối với Thương Diễm Trạch mà nói, lại vẫn không có chút lực hấp dẫn nào, hơn nữa, cho dù trong lòng thật sự có một chút rung động, hấn cũng không muốn để ý đến, bởi vì hấn còn chưa muốn lập gia đình.

Ngắm lại một người tự do tự tại thật là tốt a? Làm sao mà lại muốn lấy lão bà về nhà để mà quản mình chứ?

Như vậy thực sự là đối nghịch với chính mình a, rất là không hay a!

Vừa mở mắt liền thấy Ngọc Liên Tiêu đang thờ phỉ phỉ đi vào, nàng cũng đã thay ra quần phục, hiện tại mặc một bộ cung trang màu vàng, bót đi một phần tư thể oai hùng bùng bùng phần chấn, lại thêm một phần yếu kiều mềm mại, Thương Diễm Trạch thất thần trong phút chốc, sau đó khóe miệng hiện lên một nụ cười tà tư, nói: “Công chúa điện hạ, người nào lại lớn mật như vậy, vậy mà dám chọc giận ngài?”

Ngọc Liên Tiêu biểu tình trên mặt biến ảo không ngừng, đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nhất định phải giết Lãnh Thanh Nghiên!”

Khẽ nhíu mày lại, Thương Diễm Trạch trong mắt hiện lên một tia kiệt khí, nhưng lại vẫn tươi cười như cũ, xoay người ngồi xuống ghế bên cạnh, nói: “Chỉ sợ công chúa điện hạ chẳng những không giết được thất tẩu của ta, ngược lại còn làm thương chính mình”.

“Ngươi... Hừ! Ngươi cũng đừng có phản kháng nữa, dù sao ngươi nhất định phải trở thành Phò mã của bản cung!”

~~~~~

Có lẽ là do khoảng thời gian dừng lại trên đường hơi dài, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên đến tận tám ngày sau mới đến Ngọc Diễm thành, tương xứng với Thương Lang thành, nhưng phong cách lại mạnh mẽ khác hẳn, hai người thiếu chút nữa thì quên mất mục đích mà hai người đến nơi này.

Ở trong Ngọc Diễm thành tìm hiểu tin tức rõ ràng là tiện lợi hơn ở những nơi khác rất nhiều, chỉ có điều hiện tại Thương Diễm Trạch lại bị Ngọc Liên Tiêu mang vào trong hoàng cung, cho dù bọn họ chỉ muốn gặp mặt hấn thôi cũng rất khó khăn.

Đương nhiên, nếu như muốn ban đêm xông vào hoàng cung, kỳ thật cũng không vấn đề gì, nhưng mà vấn đề là tạm thời bọn họ không thể làm như thế.

Cho nên sau khi suy nghĩ khoảng một khắc sau, bọn họ phát hiện ra rằng vô cùng “Vô kế khả thi*”, liền quyết định mặc kệ chuyện này vậy, trước chơi đùa rồi nói sau!

**Vô kế khả thi: không có cách nào dùng được*

Trong cung, Tang Đình công cong cái miệng nhỏ nhắn đáng thương nhìn Ngọc Nhân Dật, nói: “Hoàng Thượng, Thanh Nghiên thật là đáng ghét nha, rõ ràng là đã đến kinh thành rồi mà không có đến tìm người ta!”

Ngọc Nhân Dật có chút đau đầu, chuyện này hẳn có biện pháp nào sao? Hơn nữa, làm hoàng đế, mắt thấy Vương gia cùng Vương phi của địch quốc, hẳn không phải người đi bắt bọn họ lại đã là không phải rồi, chẳng lẽ hẳn còn phải phái người đi mời bọn họ vào trong cung mới được hay sao?

Có điều, nhìn bộ dáng đáng thương của ái thể, cũng đã khiến cho hắn đau lòng muốn chết!

Đưa tay kéo nàng qua, đem nàng ôm vào trong ngực, an ủi nói: “Được rồi, Đình nhi ngoan, khẳng định là rất nhanh bọn họ sẽ không nhịn được mà tới tìm nàng thôi, nàng cần phải nhịn xuống, bọn họ làm như vậy là cố ý để cho nàng sốt ruột đó, nếu như hiện tại nàng lại đi tìm bọn họ, vậy thì điều đó cũng nói lên là nàng thua rồi”.

Cau cái mũi, vẻ mặt không tình nguyện, trông mắt chuyển động, khóe miệng đột nhiên hiện lên mỉm cười, tiến đến bên tai Ngọc Nhân Dật nhẹ giọng nói thầm.

Thương Diễm Túc và Lãnh Thanh Nghiên từ trong một nhà tù lâu đi ra, đối với những món ăn ngon ở Ngọc Diễm quốc thực sự là khiến cho bọn họ lưu luyến không muốn quay về, mấy ngày nay, dường như là đã đi khắp các tù lâu lớn nhỏ trong kinh thành, hiếm khi có cơ hội đến Ngọc Diễm quốc, đương nhiên là muốn đi chơi cho hết mọi nơi ở đây!

Hai cái người này hoàn toàn vô lương tâm, đã hoàn toàn quên mất mục đích mà bọn họ đến đây, quên mất người đang ở trong cung bị Liễn Tiêu công chúa câu dẫn uy hiếp - Thương Diễm Trạch, cũng quên luôn cả Thương Diễm Hách đang trấn thủ ở trong quân doanh của Thương Lang quốc chịu thống khổ.

Phía trước có một đoàn người, không biết đang nghị luận cái gì, Lãnh Thanh Nghiên quay sang liếc nhìn Thương Diễm Túc một cái, sau đó hai người không chút do dự hướng về nơi nào nhiệt phía trước mà đi.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tùy tay kéo một vị lão bá, mỉm cười hỏi.

Lão bá kia đưa tay chỉ tận cùng bên trong đám người kia, nói: “Hoàng Thượng hạ cáo, hai ngày sau, Liễn Tiêu công chúa muốn kén Phò mã, nhưng hình như cũng đã chọn được người làm Phò mã rồi, nhưng nếu ai có thể đánh bại được người chọn làm Phò mã kia, thì có thể được thay thế vào vị trí Phò mã kia!”

Khẽ nhíu đôi mày thanh tú, hướng về phía lão bá kia nói lời cảm tạ, sau đó liền đẩy đám người kia ra mà chen vào.

Nhìn bố cáo được dán trên hoàng bảng, trên mặt Lãnh Thanh Nghiên hiện lên tia nhìn kinh ngạc, Thương Diễm Túc đứng sát bên thân thể của nàng, để phòng người bên cạnh chạm vào bảo bối Nghiên nhi của hắn, đồng thời cũng nhìn lướt qua nội dung trên hoàng bảng một lần.

“Thật không ngờ rằng Phò mã được tuyển định lại chính là a Trạch, hay là vị Liễn Tiêu công chúa kia cũng đã sớm coi trọng a Trạch, cho nên mới mang theo hắn đến Ngọc Diễm thành?”

Lãnh Thanh Nghiên cũng khẽ nhíu đôi mày thanh tú lại, lắc đầu nói: “Chuyện này thực là phiền toái”.

“Vi sao lại nói như vậy?”

“Nếu thật sự đúng như lời chàng nói, vị Liễn Tiêu công chúa kia đã sớm coi trọng a Trạch muốn hắn làm Phò mã của mình, nhưng hiện tại Ngọc Diễm hoàng lại dán bố cáo trên hoàng bảng như vậy, rõ ràng chính là a Trạch không muốn làm Phò mã này”.

Nghe vậy, khóe miệng Thương Diễm Túc hiện lên ý cười trêu tức, nói tiếp: “Hoàng Thượng lại còn cố ý để cho mọi người biết a Trạch chính là người trong hoàng thất Thương Lang quốc, như vậy, nếu như a Trạch lại cố ý để thua, sẽ tổn hại đến quốc thể của Thương Lang quốc, còn đâu nếu như thắng sẽ phải lấy Liễn Tiêu công chúa. Hơn nữa, làm như vậy, còn có thể hấp dẫn hai người chúng ta đến đó”.

Trong mắt hiện lên tinh quang, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lãnh Thanh Nghiên vang lên: “Ta thể, việc này là do Tang Đình đồ quý kia làm ra!”

“Nếu vậy Nghiên nhi muốn ứng phó như thế nào đây?”

Bên trong Ngọc Diễm hoàng cung, Tang Đình nghe người phía dưới bẩm báo, đôi mày thanh tú gắt gao nhíu lại, than thở nói: “Vậy mà lại không có phản ứng gì cả, chẳng lẽ bọn họ thực sự mặc kệ Thương Diễm Trạch? Hay là, bọn họ cũng hiểu rằng Thương Diễm Trạch làm phò mã của Ngọc Diễm quốc cũng thật không tệ? Nếu như thực là như vậy, vậy thì thực là thua lỗ lớn rồi!”

“Nương nương?”

Tang Đình có chút không kiên nhẫn phát tay, nói: “Người lui xuống trước đi, tiếp tục chú ý đến hai người kia đi, có động tĩnh gì hãy bẩm báo cho bản cung biết!”

“Dạ, nô tài cáo lui!”

Trong Ngọc Diễm thành, Lãnh Thanh Nghiên tiếp tục lôi kéo tướng công thân ái chạy nơi nơi, bản tính nàng linh động, chỉ là đệ đột nhiên lại mất đi, sau khi đến thế giới này lại gặp phải tình cảnh như vậy, nàng vì sinh tồn mà phải đem bản tính che dấu đi.

Mà hiện tại, đệ đệ thế nhưng lại giống như nàng xuất hiện ở nơi này, Mộc gia đã áp chế nàng mười mấy năm qua cũng hầu như cũng đã bị hủy diệt, sau khi trên người đã không còn áp lực, bản tính tự nhiên của nàng cũng dần dần hiện ra.

Thời gian quá là rất nhanh, thời gian hai ngày dường như cũng trong nháy mắt trôi qua, hôm nay, dường như toàn bộ người dân trong Ngọc Diễm thành đều xúm lại trước quảng trường phía trước hoàng cung, bởi vì nơi đó sẽ cử hành cuộc luận võ kén Phò mã!

Ở bên trong Tiêu Ly cung của Liễn Tiêu công chúa, Thương Diễm Trạch đang cau mày, mặt không chút thay đổi nhìn Ngọc Liễn Tiêu, bắt đầu từ hai ngày trước khi biết nội dung được dán trên hoàng bảng, tươi cười trên mặt hắn cũng hoàn toàn thu liễm.

Nhìn biểu tình đó của Thương Diễm Trạch, Ngọc Liễn Tiêu có chút ủy khuất, cũng có chút chột dạ, tâm tình cũng không ngừng phập phồng cao thấp, nhẹ giọng nói: “Người nhìn ta như vậy làm gì? Rất nhanh sẽ bắt đầu luận võ, người cũng chuẩn bị tốt đi?”

Thương Diễm Trạch đem tầm mắt chuyển ra phía ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói: “Có một số chuyện có lẽ Liễn Tiêu công chúa cũng không có biết, đó chính là quốc thể của Thương Lang quốc ta cũng không hề quan tâm cho lắm”.

“Người... Người nói cái gì? Nhưng người chính là con của Cửu Vương gia của Thương Lang quốc!” Có thể nói là Ngọc Liễn Tiêu quá sợ hãi, nếu như lời hắn nói là đúng, nàng thật sự thất bại rồi sao?

Thương Diễm Trạch lạnh lùng nhìn nàng một cái, nói: “Ta chỉ quan tâm đến những thứ mà ta yêu thích, về phần những chuyện khác, ta không có vĩ đại như vậy, sẽ không vì cái gọi là quốc thể mà không để ý đến hạnh phúc chung thân của mình. Huống chi, ta cũng không cho rằng đấu võ thua sẽ ảnh hưởng gì đến quốc thể của Thương Lang quốc”.

Trong mắt Ngọc Liễn Tiêu xuất hiện hơi nước, đây chính là lần đầu tiên trong hai ngày qua Thương Diễm Trạch nói chuyện cùng với nàng, nhưng lại khiến cho nàng thương tâm như vậy.

Thương Diễm Trạch khẽ nhủ mảy mai, không thích nhìn Ngọc Liễn Tiêu lộ ra biểu tình như vậy, giống như là hắn đang phụ bạc nàng ta vậy, rõ ràng chính là do nàng ta ép hắn lấy nàng!

“Thương Diễm Trạch, chẳng lẽ người thật sự có thể trơ mắt nhìn ta gả cho người khác hay sao?”

“Người gả cho ai thì có quan hệ gì với ta đâu? Ngay từ đầu ta cũng đã nói rõ với người, ta không muốn lập gia đình, hơn nữa ta cũng chán ghét bị uy hiếp lợi dụng như vậy, bản lãnh của ta như thế nào, cũng không cần phải ở trên lời đài luận võ kén rể để thể hiện, chuyện kia căn bản không thể nói lên điều gì!”

Ai nói tính cách hắn ôn hòa, lại không hề tức giận, lại là người dễ nói chuyện vô cùng? Đó chỉ là vì những chuyện đó hắn không để ý mà thôi, hơn nữa, bất kể là người nào hay là ở nơi nào, cho tới bây giờ cũng chỉ có tỷ tỷ mới có thể lợi dụng hắn hoàn toàn mà thôi, mà hắn cũng không hề có chút cảm giác tức giận nào.

Nếu như thực sự chọc giận hắn, hắn so với bất kì kẻ nào cũng sẽ lạnh lùng vô tình hơn, ngay cả Lãnh Thanh Nghiên gặp phải tình huống như vậy cũng phải đau đầu, huống chi là Ngọc Liễn Tiêu.

Tuy rằng trải qua một đoạn thời gian dài như vậy, kỳ thật hắn đối với Ngọc Liễn Tiêu cũng rất có hảo cảm, nhưng điều đó cũng không có nghĩa nàng có thể tùy ý thiết kế hắn, uy hiếp hắn.

Đối diện với ánh mắt không có chút nhân tính nào của Thương Diễm Trạch kia, Ngọc Liễn Tiêu sợ run run vài cái, trong mắt tràn ngập hơi nước, nhẹ giọng nói: “Ta cũng chỉ là thực sự là thích người mà thôi, ta cũng không hề nghĩ làm như vậy sẽ bức bách người như vậy”.

Thản nhiên nhìn nàng một cái, sau đó liền xoay người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, lãnh đạm nói: “Công chúa tốt nhất vẫn là đem chuyện luận võ dàn xếp đi, dù sao ta tuyệt đối cũng sẽ không đi ra ngoài, ta cũng không hề có hứng thú muốn đứng ở nơi có nhiều người thương thức như vậy, huống chi, huống chi hai nước chúng ta bây giờ còn đang đánh nhau”.

“Không được! Nếu như người không đi ra, vậy thì chuyện luận võ hôm nay phải làm như thế nào? Hoàng thất ta sẽ còn mặt mũi nào đây?”

“Đây là chuyện của các người, các người làm như vậy, có từng lo lắng về mặt mũi của ta hay không?”

“Người.. “. Ngọc Liễn Tiêu cắn chặt phần môi, nước mắt chảy xuống, sâu kín nhìn Thương Diễm Trạch, hỏi, “Người thật sự không muốn lấy ta sao? Ta có gì là không tốt?”

Nhìn nước mắt trên mặt Ngọc Liễn Tiêu, trong ánh mắt hiện lên tia dao động, ngữ khí cũng có chút dịu đi, nhẹ giọng nói: “Người rất tốt, có điều chuyện

tình cảm, nhưng cũng không phải chỉ là tốt là đủ, dù sao, hiện tại ta cũng không muốn lập gia đình”.

“Vậy người chừng nào mới muốn lập gia đình?”

“..”

Thương Diễm Trạch có chút ngạc nhiên, mà Ngọc Liên Tiêu lại mang theo vẻ mặt chờ mong nhìn hắn, nói: “Ta có thể chờ đến khi người muốn lập gia đình, lại gả cho người, được không?”

“..”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 12: Trúng độc

Tang Đình nhìn thấy hai người rớt cuộc cũng xuất hiện ở trước mặt nàng, mặt cười như hoa nở, nói: “U, Lạc Vương gia cùng Lạc Vương phi đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, xin thứ tội a!”

Lãnh Thanh Nghiên thân nhiên liếc mắt nhìn nàng ta một cái, xoay người ngồi xuống bên cạnh, nói: “Đĩnh nhi này, người cũng đừng nói mát, để ý đầu lưỡi của mình đó, nói không chừng qua một lát nữa chính người sẽ phải đến cầu xin ta đây”.

“Ah? Vậy thì đúng thật là làm phiền ngài rồi!” Làm sao mà có thể tin tưởng lời nói vô căn cứ này của Lãnh Thanh Nghiên được?

Dù sao nàng chỉ biết là, hai vị này rớt cuộc không nhận được mà xuất hiện ở trước mặt nàng, thật sự là rất vui vẻ nha!

Lãnh Thanh Nghiên nằm yên ở trong lòng Thương Diễm Túc, nhìn bộ dáng đắc ý của Tang Đình kia, cười yếu ớt không nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng cọ cọ ở trong lòng Thương Diễm Túc, nói: “Túc, hiếm khi lại có thể đến hoàng cung Ngọc Diễm quốc, chúng ta đi dạo quanh một lát đi”.

“Được! Nương tử có lệnh, nào dám không theo a?”

Vừa nói xong, hai người này cũng đã bắt đầu đứng lên, xoay người liền hướng về phía ngoài mà đi, một bộ dáng nghiêm nhiên là tiến cung để thưởng thức cảnh sắc.

Tang Đình buồn bực muốn chết, hung hăng nhìn chằm chằm hai bóng dáng kia rất nhanh đã biến mất ở trong tầm mắt, có một chút cảm giác như mình đã thất bại, hai người kia, vậy mà nửa điểm cũng không có nhắc tới chuyện luận võ ngày hôm nay, chẳng lẽ bọn họ một chút cũng không hề lo lắng hay sao?

Thương Diễm Trạch thân phận thật đặc biệt, là đệ đệ của Thương Diễm Túc, cũng lại là đệ đệ của Lãnh Thanh Nghiên, hơn nữa tình cảm cũng không tệ, vậy nhưng vì sao bọn họ lại thờ ơ như vậy?

Không đúng, Tang Đình đột nhiên cảm thấy hình như đã có chuyện gì đó vô cùng quan trọng mà nàng đã quên mất, nhưng rớt cuộc là chuyện gì đây? Nàng nghĩ muốn nỗ lực mà cũng không ra.

Lãnh Thanh Nghiên nói câu kia “Nói không chừng một lát nữa người sẽ phải đến cầu xin ta”. Khiến cho trong lòng Tang Đình lo lắng không thôi, sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ? Nhưng mà, mọi chuyện đã sớm an bài tốt rồi, tuyệt đối không có khả năng xảy ra vấn đề gì mới đúng a!

Đối với những nghi hoặc hay khó hiểu bất an của Tang Đình, Lãnh Thanh Nghiên cũng đều không thèm để ý tới, vẫn cứ an tâm ở trong hoàng cung của Ngọc Diễm quốc mà thăm thú.

~~~~~

“Hi hi, nữ nhân Tang Đình kia khẳng định là đang rất bất an, hừ, ai bảo nàng ta muốn cùng ta đấu chứ, hừ hừ!”

Nhìn tiểu nữ nhân đáng yêu giống như tinh linh kia, Thương Diễm Túc trong mắt tràn ngập cung chiêu, nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, chậm rãi đi bên cạnh thân thể nàng, khẽ cười nói: “Ngộ nhớ a Trạch sẽ đáp ứng đi luận võ thì làm sao bây giờ?”

Sừng sốt một chút, nhẹ giọng nói: “Hắn là không thể nào? Trừ phi hắn quả thật vô cùng vô cùng thích vị Liên Tiêu công chúa kia, thích đến mức mà vì nàng ta sẽ nguyện ý buông tha cho cuộc sống tự do, thậm chí không so đó về chuyện nàng tính kế với hắn, bức bách hắn, uy hiếp hắn. Nếu như thực sự là như vậy, ta cũng không phản đối”.

“Nàng thực là hiểu a Trạch”.

“Đó là đương nhiên, hần cũng chính là đệ đệ của ta!” Chóp chóp mắt, ngẩng đầu có chút vô tội nhìn Thương Diễm Túc, ý cười trên mặt chậm rãi sáng lên, tiến đến trước mặt hần, khẽ ngửi vài cái, trong mắt lóe ra tia nhìn giảo hoạt, hỏi, “Túc, không phải chàng đang ghen đó chứ? Như thế nào mà ta lại ngửi thấy mùi chua a?”

Sắc mặt hơi có chút mất tự nhiên, đối diện với ánh mắt của Lãnh Thanh Nghiên, không khỏi ho khan vài tiếng, nói: “Không có a, nàng suy nghĩ nhiều rồi”.

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật!”

Nhưng mà Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên lại lộ ra một bộ biểu tình cực kì u oán, yếu ớt nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Thì ra Túc cũng sẽ không vì người ta mà ghen, thực là rất đau lòng nha!”

“.. “.

~~~~~

Tang Đình cuối cùng thì cũng biết đã xảy ra chuyện gì, dưới tình huống như vậy thực sự là khiến cho nàng khiếp sợ vô cùng, cái tên Thương Diễm Trạch chết tiệt kia, vậy mà hần lại không muốn đi luận võ!

Cái này phải làm sao bây giờ? Nếu như hần thật sự không lên sàn đấu, vậy thì chuyện này sẽ không có cách nào mà xong được a!

Thời điểm lúc trước, đã nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, lại phòng bị các loại khả năng sẽ phát sinh, nhưng cũng không thể nào mà ngờ rằng Thương Diễm Trạch dưới tình huống như vậy vẫn còn cự tuyệt được. Quả nhiên không hổ là đệ đệ của Thanh Nghiên a, hoàn toàn là dựa vào sự yêu thích của mình mà làm việc, về phần việc khác, trừ phi hần có hứng thú, nếu không thì toàn bộ sẽ không thêm đề ý nữa!

Trời a, làm sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy đây? Hần không phải là thống soái ba quân của Thương Lang quốc hay sao? Vậy vì sao hần lại có thể làm ra chuyện như thế này được đây?

Cho dù chuyện này có khiến cho hần bất mãn, nhưng mà hần cũng phải để cho Thương Lang quốc chút mặt mũi chứ? Trên Hoàng Bảng cũng đã viết rõ ràng về thân phận của hần, nếu như hần lại ở phía sau không ra chiến đấu, sẽ khiến cho người ta nghĩ hần căn bản không dám ứng chiến, đến lúc đó thì thể diện của Thương Lang quốc cũng sẽ bị hao tổn!

Đương nhiên, Ngọc Diễm quốc cũng sẽ rất khó xử, hiện tại ở bên ngoài cũng đã có một lượng lớn người đến đề luận võ a!

Gặp quý gặp quý gặp quý! Chẳng lẽ ta thật sự phải đến cầu Lãnh Thanh Nghiên hỗ trợ hay sao?

Về mặt ủy khuất đi tìm Ngọc Diễm hoàng, đem chuyện này cùng với tướng công thân ái nói một lần, sau đó một bộ yếu ớt nhìn hần, nói: “Dạ, làm sao bây giờ a? Cái tên Thương Diễm Trạch kia thế nhưng... Thế nhưng... Ô ô.. “.

Ngọc Diễm hoàng cũng thật không ngờ thế nhưng mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng như vậy, không khỏi có chút sợ sệt, nhìn về mặt ủy khuất của Tang Đình, trong lòng không khỏi tê rần, vội vàng an ủi nói: “Được rồi Đình nhi, nếu như mọi chuyện đã như vậy, cũng đành phải đi tìm Lãnh Thanh Nghiên giúp đỡ thôi”.

“Ô ô, nàng ta nhất định sẽ chê cười ta! Nói người ta tự làm tự chịu, tự đập đá vào chân mình, nói mạnh miệng sẽ bị gió làm đau lưỡi.. “.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Ô ô, chàng đi cầu nàng!”

“.. “.

Ngọc Diễm hoàng về mặt hắc tuyến, mọi chuyện là nàng gây ra, vì sao mỗi lần đều là hần đến giúp nàng xử lí mọi việc? Xong việc còn chưa tính, thế nhưng còn muốn hần đường đường là vua của một nước lại đi cầu Vương phi của địch quốc hỗ trợ, thật là quá đáng, thật là quá đáng!

Tang Đình đi đến bên cạnh hần, nhẹ nắm lấy ống tay áo của hần, điềm đạm đáng yêu nhìn hần, nói: “Hoàng Thượng, tướng công, Dạ, chàng đồng ý đi, được không?”

“... Được rồi”. Hần vẫn là không nỡ để ái phi chịu khổ, nhịn không được liền đáp ứng, sau khi đáp ứng liền hận không thể cắt đứt đầu lưỡi của mình.

Sao lại thế này? Vì sao thế nhưng không tự chủ được mà liền đáp ứng gật đầu rồi?

~~~~~

Trong Tiêu Ly cung, Thương Diễm Trạch tuy rằng bởi vì Ngọc Liên Tiêu rơi lệ mà có chút mềm hóa, nhưng vẫn không hề có ý định muốn lên lời dãi gi đó kia, hần không có hứng đi làm những chuyện đối với hần mà nói không có chút ý nghĩa nào.

Ngọc Liên Tiêu cũng không có nói gì với hắn nữa, chỉ là ngồi một góc ôm gối, âm thầm rơi lệ, như vậy nói không nên lời điềm đam đáng yêu, cho dù có là Thương Diễm Trạch cũng nhin không được sinh ra một chút cảm giác tội lỗi.

Trong lòng có chút phiền chán khó chịu, nhin không được đi tới trước mặt Ngọc Liên Tiêu, cúi đầu nhìn nàng đang ngồi dưới đất.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện một đôi giày, Ngọc Liên Tiêu thuận thế ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt lại vẫn mang theo nước mắt như cũ, yếu ớt nhìn Thương Diễm Trạch, nói: “Thực xin lỗi, ta không phải cố ý phải làm như vậy, chỉ là ta thực sự rất thích ngươi”.

Nàng đột nhiên lại nói lời xin lỗi khiến cho Thương Diễm Trạch sững sốt một chút, khẽ thở dài đưa tay kéo nàng từ trên mặt đất dậy, nói: “Đừng ngồi dưới đất, sẽ bị cảm lạnh”.

Ngọc Liên Tiêu trong lòng nóng lên, thiếu chút nữa liền nhin không được mà nhào vào trong lòng hắn, nhưng nàng có chút không dám, bởi vì bộ dạng vừa rồi của Thương Diễm Trạch thật là hung dữ nha! Tuy rằng nàng không giống như những nữ tử bình thường, từ trước tới nay lại không sợ trời không sợ đất, nhưng khi đối mặt với nam nhân mà mình yêu mến, thì cũng không có khác nhau là mấy.

“Ngươi thật sự không muốn lấy ta sao?”

“Ta.. “. Nhìn trong mắt Ngọc Liên Tiêu mang theo một tia mong chờ cuối cùng kia, Thương Diễm Trạch đột nhiên có điềm nói không nên lời, không khỏi nhíu mày lại, trầm ngâm thật lâu mới nói, “Hiện tại ta không muốn bị trói buộc”.

“Ta sẽ không trói buộc ngươi, ngươi vẫn có thể muốn làm gì thì làm như cũ”.

“Này, chỉ cần nghĩ đến ngươi ta sẽ cảm thấy bị ước thúc”.

“Cho nên ngươi mới không muốn thành thân?”

“Ừ”

“Vậy khi nào ngươi mới muốn lập gia đình? Đến lúc đó ngươi có nguyện ý lấy ta hay không?”

Đối diện với ánh mắt hàm chứa sự mong chờ của Ngọc Liên Tiêu, nhất là trên mặt của nàng vẫn còn mang theo một giọt nước mắt, càng lộ vẻ rung động lòng người, Thương Diễm Trạch không khỏi cảm giác phía sau lưng lạnh lẽo, mồ hôi từ trên trán chảy ra, khóe miệng khẽ nhếch, nói: “Ta làm sao có thể biết?”

Mà bởi vì những lời này của hắn, Ngọc Liên Tiêu trong lòng lại một lần nữa hết hy vọng, thậm chí còn không kịp lau đi nước mắt trên mặt, liền tiến đến trước mặt Thương Diễm Trạch, hai mắt sáng trong suốt lóe ra tia sáng, nói: “Ngươi không biết thì ai có thể biết? Ngươi trả lời ta a, chờ đến một ngày ngươi muốn lập gia đình, ngươi có nguyện ý lấy ta hay không?”

“Ta.. “.

“Ta nguyện ý!”

Ngay tại khi Thương Diễm Trạch đang không biết nói như thế nào để cự tuyệt, thì đột nhiên truyền đến một thanh âm, hai người đều không khỏi đem tầm mắt chuyển về phía đó.

~~~~~

“Lãnh Thanh Nghiên?” Ngọc Liên Tiêu lúc này lại khôi phục lại diện mạo của một nguyên soái, trên người cũng không phải là nét mềm mại như vừa rồi, đàng đàng sát khí nhìn Lãnh Thanh Nghiên đứng ở cửa.

Vì sao nàng ta lại có thể xuất hiện ở nơi này? Nàng ta tới nơi này làm cái gì? Sẽ không phải là đến để giành Thương Diễm Trạch đó chứ?

Hừ, nhưng nơi này chính là hoàng cung Ngọc Diễm quốc, cho dù nàng ta có bản lĩnh to lớn cũng không hữu dụng!

Ngọc Liên Tiêu toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Lãnh Thanh Nghiên, thế cho nên không có phát hiện đi đến cùng Lãnh Thanh Nghiên ngoài Thương Diễm Túc, còn có Tang Đình cùng Ngọc Nhân Dật. Nàng chính là vẻ mặt đề phòng nhìn Lãnh Thanh Nghiên, lạnh giọng nói: “Vì sao ngươi lại ở chỗ này? Ngươi muốn làm gì?”

Lãnh Thanh Nghiên sâu sắc liếc nhìn Thương Diễm Trạch một cái, sau đó cất bước vào trong Tiêu Ly cung, không để ý đến ánh mắt ăn thịt người của Ngọc Liên Tiêu, thần nhiên ngồi xuống.

“Ta đương nhiên là tới để giúp công chúa điện hạ a, nếu không ngươi cho là ta tới để làm gì?”

Khẽ nhíu mày lại, nàng mới không tin Lãnh Thanh Nghiên có lòng tốt như vậy đâu, nàng ta căn bản chính là đến giành Thương Diễm Trạch! Nhưng mà, Thương Diễm Trạch cũng không có muốn lấy nàng.

Nghĩ đến đây, Ngọc Liên Tiêu thần sắc trên mặt không khỏi có chút âm trầm, nhưng mặc kệ là như thế nào, nàng cũng tuyệt đối không để cho Lãnh Thanh Nghiên cướp Thương Diễm Trạch đi!

“Ngươi lớn mặt! Ai cho phép ngươi vào, còn không mau đi ra ngoài?”

Ngọc Nhân Dật khẽ vuốt cái trán, lên tiếng nói: “Được rồi Liễn Tiêu, trước đem chuyện luận võ giải quyết đã rồi nói sau”.

“Này? Hoàng huynh? Người đến đây lúc nào?”

“.. “.

Từ sau khi Lãnh Thanh Nghiên xuất hiện, tầm mắt của Thương Diễm Trạch vẫn luôn dừng lại trên người nàng, trong mắt có vui sướng cùng tưởng niệm, thật sự là hắn đã nghĩ bốn năm trước tỷ tỷ đã chết đi.

Lãnh Thanh Nghiên cũng đã đem tầm mắt chuyển đến trên người hắn, cười khanh khách, nhìn hắn nói: “Hiện tại mọi chuyện đều đã biến thành thế này, ngươi muốn xử lý như thế nào?”

“Ta đến xử lý?”

“Nói thừa, không phải ngươi xử lý ngươi còn muốn trốn tránh trách nhiệm hay sao?”

“Ai? Chuyện này không liên quan đến ta a!”

Thương Diễm Trạch vẻ mặt ủy khuất, này thật là khó hiểu a, vì sao tỷ tỷ lại nghĩ đến việc này là hắn phải đi giải quyết đi? Cũng không phải vấn đề của hắn, hắn thực sự là rất ủy khuất nha?

Lãnh Thanh Nghiên khoé miệng hiện lên mỉm cười, nói: “Làm sao lại không liên quan đến ngươi đâu? Nếu không phải vì ngươi, thì sẽ xảy ra chuyện như vậy sao?”

Thương Diễm Trạch quả nhiên là oan sắp chết rồi, khuôn mặt suy sụp, vẻ mặt u oán nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Đây cũng không nên trách ta!”

“Sao lại có thể không trách ngươi chứ? Nếu như ngươi không để cho Liễn Tiêu công chúa coi trọng, thì sẽ xảy ra chuyện như vậy sao? Hơn nữa bắt kẻ là như thế nào, chuyện này cũng đều liên quan đến mặt mũi của hai quốc gia, ngươi vẫn cảm thấy không cần đem sự tình giải quyết sao?”

Khoé miệng méu máo, vẻ mặt không tình nguyện, nói: “Ta cũng chưa có muốn cưới vợ”.

“Ta biết, có điều, a Trạch, ngươi cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên lập gia đình rồi”.

“Ai?” Thương Diễm Trạch tâm hung hăng run rẩy một chút, trong lòng một trận lo lắng, tỷ tỷ hắn là đừng nói những chuyện mà hắn không thể chịu nổi nữa đi?

Ngọc Liễn Tiêu lẳng lẳng nhìn Thương Diễm Trạch, trong mắt hơi nước lại bắt đầu tràn ngập, vì sao Thương Diễm Trạch khi đối diện với Lãnh Thanh Nghiên, vậy mà lại trở nên khác biệt như vậy?

Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên cảm nhận được luồng đạo tầm mắt giết người, khoé miệng không khỏi nhấc lên, nhưng nàng cũng không để ý đến, ngược lại hướng về phía Thương Diễm Trạch ngoắc ngón tay, nói: “Ngươi lại đây”.

Tỷ tỷ có lệnh, nào dám không tuân theo, Thương Diễm Trạch lúc này liền lao đảo chạy qua, có chút ủy khuất nhìn nàng, nói: “Bốn năm qua, lần đầu tiên gặp lại, tỷ tỷ, ta rất nhớ tỷ nha!”

Vừa nói ra lời này, ban đầu còn muốn dạy bảo hắn vài câu để trút giận, trong mắt liền hiện lên một tia xin lỗi, đột nhiên đưa tay gạt gao ôm lấy Thương Diễm Trạch, nói: “Thực xin lỗi a Trạch, khiến cho ngươi đau lòng”.

Thành công nói sang chuyện khác, Thương Diễm Trạch cười đến rất đắc ý, có điều quả thật là hắn cũng rất nhớ tỷ tỷ, trực tiếp không thèm để ý đến ánh mắt giết người của Thương Diễm Túc, hung hăng đem tỷ tỷ ôm vào trong ngực, thậm chí còn không sợ chết cọ cọ vài cái.

Thương Diễm Túc đem tầm mắt chuyển đến bên ngoài cửa sổ, hắn không đành lòng mà nhìn tiếp, tuy rằng hắn biết Thương Diễm Trạch là đệ đệ của Lãnh Thanh Nghiên, nhưng khi nhìn thấy Nghiên nhi bị người khác ôm vào trong lòng, vẫn làm cho hắn thực là ghen.

Đương nhiên, nếu như không có mặt Nghiên nhi ở đây, hắn khẳng định sẽ không chút do dự mà đánh bay Thương Diễm Trạch, ôm một cái còn chưa tỉnh, thế nhưng còn dám dấn lên mặt nương tử ta cọ cọ, tiểu tử này thực là muốn chết?

Ngọc Liễn Tiêu cũng đem tầm mắt từ trên hai người bọn họ rời đi, trong mắt tràn ngập hơi nước mênh mông, lại nhìn thấy Thương Diễm Túc hình như không có phản ứng gì, nhin không được mà nói “Ta nói Lạc vương gia, Vương phi của ngươi thế nhưng lại ở trước mặt ngươi ôm ấp nam nhân khác, chẳng lẽ ngươi lại có thể thờ ơ như vậy hay sao?”

Thương Diễm Túc quay đầu nhìn về phía nàng, cười khẽ một tiếng, nói: “Nếu Liễn Tiêu công chúa nhìn không được, thì cứ nói thẳng là được, không cần chạy đến nơi này của bốn vương châm ngòi”.

Tuy rằng hắn cũng không có nhìn được, nhưng lại càng không ngại ngốc để cho Ngọc Liễn Tiêu châm ngòi, về phần Thương Diễm Trạch, cũng phải chờ

tới khi không có người ngoài mới trừng phạt hẳn được!

Ngọc Liên Tiêu ghen lời, ngược lại hung hăng nhìn chăm chăm Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Thật không thể ngờ Lạc Vương gia lại hào phóng như vậy, tro mắt nhìn Vương phi của mình ôm người khác, lại còn một bộ như không có việc gì”

“Công chúa điện hạ ngài đây là đang ghen tị sao?” Lãnh Thanh Nghiên đem tầm mắt chuyển đến trên người Ngọc Liên Tiêu, trên mặt mang theo ý cười nhợt nhạt, nói, “Tướng công nhà ta chính là tin tưởng ta mà thôi, hơn nữa, a Trạch nhưng đệ đệ của ta, bị ta ôm một cái thì có quan hệ gì?”

“Rõ ràng là muốn thủy tính dương hoa*, vậy mà lại còn tìm cái lý do như vậy, cái gì đệ... Đệ đệ? Người nói ai là đệ đệ của người?” Nói nửa ngày Ngọc Liên Tiêu mới có phản ứng lại, không khỏi mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin nhìn Lãnh Thanh Nghiên, có điểm hoài nghi có phải vừa rồi mình nghe nhầm hay không.

**Thủy tính dương hoa: lăng lơ*

Quảng trường phía trước hoàng cung đã tụ lại đầy người, nhưng mà nhân vật chính ngày hôm nay cho tới bây giờ vẫn chưa có xuất hiện, điều này khiến cho đám người bắt đầu nhốn nháo lên, rất nhiều người đều nghiêng cao cổ hướng về phía cửa hoàng cung ngóng nhìn.

Đại bộ phận mọi người ở đây đều là đến để xem náo nhiệt, tuy rằng không có bản lĩnh để đi luận võ, đi tranh Liên Tiêu công chúa, đi tranh làm Phò mã, nhưng có thể nhìn thấy một cuộc luận võ kinh tâm động phách như vậy cũng đã là một loại vinh hạnh a!

Nhưng mà đã xảy ra chuyện gì vậy? Cũng đã tới buổi trưa rồi, vậy mà bên trong hoàng cung vẫn không có nửa điểm động tĩnh, chẳng lẽ hôm nay sẽ không đấu võ?

Rất cục, buổi trưa cũng sắp tới, một đoàn người từ trong cung chậm rãi đi ra, người dẫn đầu chính là Ngọc Diễm hoàng Ngọc Nhân Dật, theo sát bên người hẳn chính là Hoàng hậu Tang Đình cùng công chúa Ngọc Liên Tiêu, mà đi ra cùng Liên Tiêu công chúa còn có một nam tử tuổi trẻ khác, đó chính là Thương Diễm Trạch.

Thương Diễm Túc và Lãnh Thanh Nghiên cũng không có xuất hiện bên trong nhóm người đó, bọn họ đã sớm ra khỏi hoàng cung, trà trộn vào trong đám người bên ngoài hoàng cung.

Khi đám người Ngọc Diễm Hoàng xuất hiện, tất cả mọi người trên quảng trường đều quỳ xuống đất hành lễ, hô lên: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế, công chúa.. “.

Thương Diễm Túc và Lãnh Thanh Nghiên hai người vội vàng lánh mình vào trong một góc, bọn họ tất nhiên không có khả năng sẽ quỳ xuống hành lễ.

“Nghiên nhi, biện pháp kia của nàng hữu dụng hay sao?” Thương Diễm Túc nhỏ giọng hỏi.

Cong cong cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nhìn Thương Diễm Túc, hừ hừ nói: “Đương nhiên là hữu dụng, chẳng lẽ chàng không tin tưởng ta sao?”

Thương Diễm Túc sùng sốt một chút, vội vàng đem nàng ôm vào trong ngực, nói: “Làm sao có thể đâu? Ta chỉ là muốn biết sẽ có hiệu quả như thế nào mà thôi”.

“Hừ! Yên tâm đi, chỉ cần phương thức tỷ thí luận võ đổi thành bày quân hành trận, ta mới không tin ở nơi này có người nào có thể sánh được với a Trạch đâu, hơn nữa, bọn họ còn phải trải qua một cửa là Ngọc Liên Tiêu, sao có thể dễ dàng như vậy được chứ?”

Đúng vậy, bọn họ đã đem phương pháp tỷ thí sửa lại, dù sao trên hoàng bảng kia cũng không có viết rõ là dùng phương pháp gì để tỷ thí, cái gọi là luận võ bọn họ nói bên ngoài chẳng qua chỉ là do bọn họ tự nhận như vậy mà thôi!

Sau khi tỷ thí, nếu như Thương Diễm Trạch không muốn lập gia đình, không muốn lấy Ngọc Liên Tiêu, vậy thì Lãnh Thanh Nghiên tuyệt đối sẽ không ép buộc hẳn, dù sao chuyện này cũng là do Ngọc Liên Tiêu và Tang Đình bày ra, đến lúc đó sẽ đính hôn, chờ thêm một khoảng thời gian nữa hủy bỏ hôn ước là được rồi.

Chỉ cần song phương đều đồng ý hủy bỏ hôn ước, cũng sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của hai quốc gia, mà đồng thời, bởi vì Thương Diễm Trạch cùng Ngọc Liên Tiêu đính hôn, chiến tranh giữa hai quốc gia cũng sẽ dừng lại ở đây.

Về phần về sau có như thế nào, cho dù có phải đánh giặc, vậy đó cũng không phải là chuyện bọn họ quan tâm, hơn nữa chuyện đó giống như bọn họ cũng không thể quan tâm được, chỉ cần có quốc gia tồn tại, chiến tranh tất nhiên cũng sẽ tồn tại, đây là chuyện thực mãi mãi không thể thay đổi, cũng là chuyện mọi người không thể nào mà cải biến được.

~~~~~

Kinh thành Thương Lang quốc, bởi vì Thương Diễm Túc và Lãnh Thanh Nghiên cả hai người đều rời đi, hơn nữa với tình huống lúc đó, đi đến chiến trường trước, khẳng định là bọn họ cũng không có khả năng sẽ mang theo bảo bối con, cho nên đành giao nó cho Như Quý phi.

Đối với tiểu tử đáng yêu này, Như Quý phi vô cùng yêu thích, tất nhiên là không nói hai lời liền đồng ý.

Bởi vì tiểu tử kia tiến cung, toàn bộ hoàng cung cũng liền náo nhiệt hẳn lên, ngay cả người luôn nghĩ cách chạy ra bên ngoài như Thập Nhất công chúa cũng luôn ở lại trong cung, dẫn tiểu tử kia đi chơi mọi nơi, mà Thái Hậu nương nương lại quy định mỗi ngày tiểu tử kia phải đến thỉnh an bà một lần.

Đương nhiên, thỉnh an chỉ là cái cớ mà thôi, mục đích chính là muốn giữ tiểu tử kia ở tại bên cạnh mình nhiều thêm một lúc.

Lão nhân gia, luôn đặc biệt thích náo nhiệt, huống chi tiểu tử kia lại đáng yêu như vậy, lại là con của đứa cháu mà bà thương yêu nhất, bất kể là nhìn theo góc độ nào, tiểu tử kia đều nhất định sẽ nhận được sự sủng ái vô tận của Thái Hậu.

Không chỉ có Thái Hậu, mà ngay cả những nương nương ở cung khác cũng vô cùng yêu thích tiểu tử kia, dù sao những nữ tử ở trong hậu cung cũng không phải ngày ngày đều tính kế nhau.

Thương Lang hoàng lại mỗi ngày đều phái người dẫn tiểu tử kia đến, hai ông cháu chơi đùa quả thật chính là một lão ngoan đồng cùng với một tiểu ngoan đồng, tiểu tử kia vốn thông minh tuyệt đỉnh, thường hay nói ra những lời khiến cho Thương Lang hoàng phải vỗ tay khen thưởng.

Cứ như vậy cũng khiến cho Hoàng Thượng trực tiếp giữ tiểu tử kia ở trong Long Tường cung, hai ông cháu nằm trong một ổ chăn, nghe nói nằm vài lần như vậy, tiểu tử kia lại còn đái dầm, khiến cho cả hoàng cung một mảnh nhốn nháo, nhưng Thái Hậu nương nương lại cười đến vô cùng vui sướng, danh xưng Hoàng Thượng thiếu chút nữa thì bị tiểu gia hỏa đái dầm cuốn đi mất rồi.

Kỳ thật cái này cũng không thể trách tiểu tử kia được, ai bảo trước khi đi ngủ hoàng gia lại cho nó uống nhiều nước như vậy chứ? Cho nên không cần thận mõi đái dầm thôi, hơn nữa, dù sao nó vẫn chỉ là tiểu hài tử, chuyện đái dầm cũng thực là bình thường thôi!

Có điều, hình như tiểu tử kia rất được hoan nghênh trong hoàng cung, khiến cho nó thực là có chút vô cùng bận rộn, đương nhiên, cũng khiến cho một số người trong đó đổ kị, con của Thương Diễm Trắc cũng được Trữ Hoàng Hậu đón vào trong cung.

Nhưng mà không biết vì sao, người trong cung hình như lại càng thích tiểu tử kia hơn, ngay cả cung nữ và thái giám cũng không ngoại lệ, có lẽ bởi vì bộ dáng luôn cười tùm tùm của tiểu tử kia thực là đáng yêu, mà cũng sẽ không có ở trước mặt cung nữ thái giám kênh kiệu cho rằng mình cao hơn người khác một bậc, Thương Kỳ Thụy kia tính tình cũng không được tốt cho lắm, từ nhỏ đã được dạy dỗ trở thành một người cao hơn người khác một bậc cho nên các cung nữ thái giám thấy hắn đều cần thận đi đường vòng.

Mà tiểu tử kia đối với mọi người đều tốt vô cùng, lại luôn luôn đối phó với Thương Kỳ Thụy cùng với đám người bên kia, ai bảo lần trước bọn họ dám nói nó với cả mẹ nó như vậy chứ, thật sự là vô cùng đáng ghét!

Có lẽ là bởi vì tiểu tử kia quá thông minh, cho nên khi Thương Kỳ Thụy xuất hiện ở trước mặt nó, tuy rằng từ trước đến nay nó được cả triều coi là thần đồng, nhưng chỉ trong một tháng này, nó cũng đã bị tiểu tử kia bắt nạt khốc không biết bao nhiêu lần.

Mỗi lần tiểu tử kia đều làm ra vẻ thực là vô tội, khiến cho người không biết chuyện gì sẽ tưởng người bị bắt nạt là nó mới đúng, mà một số ít người biết nội tình bên trong, lại cũng sẽ không đem mọi chuyện nói ra, dù sau Thương Kỳ Thụy ở trong cung cũng không được người ta hoan nghênh cho lắm.

Hôm nay, tiểu tử kia lại bắt nạt Thương Kỳ Thụy đến phát khóc, nhìn vẻ mặt khóc đến thê thảm của Thương Kỳ Thụy, tiểu tử kia chống tay ở hông đứng bên cạnh, vẻ mặt khinh thường, chu miệng nói: “Mới gặp phải chuyện nhỏ như vậy thôi mà đã khóc nhè, thật sự là một chút cũng không hề giống với nam tử hán!”

Thương Kỳ Thụy nước mắt ào ào chảy, như cha mẹ chết, thỉnh thoảng nhìn về phía tiểu tử kia trong mắt tràn ngập e sợ cùng oán độc.

Tiếng khóc của nó đã kinh động đến Trữ Hoàng Hậu đang ở gần đó, nhìn thấy tôn tử của mình lại bị tiểu tử kia bắt nạt đến như vậy, trong lòng không khỏi một trận giận giữ. Vốn mang tôn nhi tiến cung là để cho tiểu tử kia không thể độc chiếm sủng ái của nhiều người trong cung nữa, nhưng thật không ngờ là mỗi ngày đều bị tiểu tạp chủng kia khi dễ đến thành như vậy!

Cảm tức tiểu tử kia rất nhiều, nhưng bà cũng không chịu được mà bực vì tôn nhi quá yếu đuối, làm sao mà mỗi ngày đều để cho Thương Tuyệt Thế so với mình còn nhỏ tuổi hơn bắt nạt chứ?

Nhìn thấy Hoàng Hậu xuất hiện, tiểu tử kia chớp chớp ánh mắt, đột nhiên hét to một tiếng: “Quý nha!”

Xoay người bỏ chạy.

Trữ Hoàng Hậu tức giận đến mức không thể nào mà thờ nổi, ngón tay run run chỉ vào bóng tiểu tử kia ở đằng xa, nói: “Bắt lấy tiểu tạp chủng kia về đây cho bản cung!”

Trái phải cung nữ vội lên tiếng, liền hướng về phía tiểu tử kia đuổi theo, nhưng mà những cung nữ này đều là những nữ tử tay trái gà không chặt, bình thường dùng để đối phó với những nữ tử bình thường như vậy thì không có vấn đề gì, mà tiểu tử kia bắt đầu từ nửa năm trước đã có thể dựa vào năng lực của mình giết được một đầu sói rồi!

Nói cách khác, chỉ cần nó muốn, thậm chí nó cũng có đủ năng lực để giải quyết hết đám cung nữ này, dù sao những cung nữ này khẳng định là sẽ bị một con sói như lúc trước cắn chết dễ dàng.

Tiểu tử kia bộ dạng vung vẩy bỏ chạy, nó cũng không muốn chống lại lão yêu bà kia, người của các nàng nhiều hơn, tốt nhất là nó vẫn nên nhanh chóng đi tìm bà nội thôi, ha ha! Bà nội nhà ta so với bà nội của tên ngu ngốc kia xinh đẹp hơn nhiều, cũng lợi hại hơn!

Những cung nữ kia vẫn đang đuổi theo, tiểu tử kia cũng không nóng nảy, cũng không đem bọn họ để vào mắt chút nào, bởi vì nếu như nó không muốn để cho các nàng đuổi theo, thì các nàng cũng đã không thấy được bóng người của nó từ lâu rồi.

A ha ha, bản mỹ nam quả nhiên là vũ trụ siêu cấp vô địch!

Tiểu tử kia muốn ngửa mặt lên trời cười ha ha, đột nhiên “Bùm” một tiếng, dưới chân bị vướng phải vật gì đó, liền bị ngã xuống mặt đất. Trong lòng thầm kêu không xong, những cung nữ phía sau cũng nhào tới, xốc nó lên đưa đến trước mặt Trữ Hoàng Hậu.

“A! Thái bà nội, gia gia, bà nội cứu mạng a! Tuyệt Thế sắp bị lão yêu bà giết rồi!”

Tiểu tử kia ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên, hiện tại nó cũng sẽ không tự mình động thủ đâu, sẽ bị người khác bắt được nhục điểm, cho nên tốt nhất vẫn là biểu hiện một bộ đáng thương đi.

Trữ Hoàng Hậu về mặt oán độc nhìn nó, nhìn khuôn mặt vô cùng giống với Thương Diễm Túc này, trong mắt lại càng thêm âm ngạo khó nhìn, thực hận là không thể trực tiếp xé rách nó.

Những cung nữ đẩy nó muốn nó quỳ xuống trước mặt Trữ Hoàng Hậu, trên mặt tiểu tử kia hiện lên tia hàn quang, những người này vậy mà muốn hấn quỳ xuống trước mặt lão yêu bà, quả thực là nằm mơ!

Ngay tại thời điểm tiểu tử kia muốn động thủ, từ phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của Như Quý phi: “Các ngươi thật to gan, dám vô lễ với tiểu Vương gia, đều chán sống rồi sao?”

Thanh âm của Như Quý phi thành công khiến cho đám cung nữ này nháy mắt thất thần, mà tiểu tử kia cũng thừa cơ hội đó mà giãy ra từ trong tay các nàng, xoay người liền chạy vào trong lòng Như Quý phi, về mặt ủy khuất nói: “Bà nội, các nàng ta thực là xấu, bắt nạt Tuyệt Thế!”

Những cung nữ này đều có chút nao núng cúi đầu, tuy rằng các nàng là người của Hoàng Hậu nương nương, nhưng Như quý phi cũng là một người có uy trong cung, trong nơi cung cấm ăn thịt lẫn nhau này mà từ khi tiến cung đến giờ vẫn có thể an ổn ngồi ở vị trí Quý phi, hơn nữa từ trước cho tới bây giờ, hàng tháng Hoàng Thượng vẫn đều đặn đến Hoa Dung cung ba bốn lần, điều này ngay cả Hoàng Hậu nương nương cũng chưa được hưởng!

Nếu như nói, trong cung vị trí của Như Quý phi so với Hoàng Hậu nương nương còn cao hơn một bậc, cũng không có mấy người cho rằng điều đó không đúng. Nếu như nói một người có thể thực sự áp chế được Như Quý phi, chỉ sợ rằng chỉ có Lư Hoàng Hậu đã mất nhiều năm trước là có thể làm được.

Như Quý phi ôm lấy tiểu tử kia đến gần Hoàng Hậu vài bước, trên mặt cười khanh khách, hỏi: “Tỷ tỷ, vì sao lại có thể khó xử tiểu hài tử như vậy chứ?”

Trữ Hoàng Hậu hừ lạnh một tiếng, vươn tay kéo Thương Kỳ Thụy đang khóc đứng ở phía sau bà ra, nói: “Vậy ta cũng muốn hỏi xum tiểu tạp chủng này đã làm gì với Thụy nhi đây!”

“Ngươi mới là tạp chủng!”

Tiểu tử kia đột nhiên từ trong lòng Như Quý phi ngẩng đầu lên nói, khí thế trên người bỗng nhiên biến đổi, khiến cho Trữ Hoàng Hậu trong lòng không khỏi rung mình.

Trên mặt Như Quý phi cũng đã xuất hiện tức giận, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng, nhìn Trữ hoàng hậu nói: “Tỷ tỷ, lời này cũng không thể tùy tiện nói lung tung, không cẩn thận sẽ rước họa vào thân!”

“Ngươi đang uy hiếp bản cung hay sao?”

“Không dám, ta chỉ là nhắc nhở tỷ tỷ một câu mà thôi, tỷ tỷ sao lại nói ra như vậy a, không sợ lời đó sẽ rơi vào lỗ tai Hoàng Thượng hay mẫu hậu hay sao? Chắc hẳn tỷ hiểu được, tiểu Tuyệt Thế hiện tại rất được mẫu hậu yêu thích, lại được Hoàng Thượng sủng ái như vậy, nếu như để cho họ nghe được tỷ nói Tuyệt Thế như vậy, chỉ sợ ngươi cũng sẽ có phiền toái rất lớn đi?”

Trong mắt Trữ Hoàng Hậu hiện lên tia nhìn độc ác, lạnh lùng nói: “Thì làm sao? Chẳng lẽ dựa vào đó, nó có thể không kiêng nể gì như vậy hay sao? Bản cung tin rằng Hoàng Thượng và mẫu hậu là người thấu tình đạt lý, nhất định cũng sẽ không nhịn được khi thấy Thụy nhi bị tiểu... Tiểu quý này khi dễ như vậy!”

Như Quý phi khinh thường liếc mắt nhìn Trữ Hoàng Hậu một cái, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, đạm mạc nói: “Theo như ta thấy cũng không có việc gì a, nhưng mà Tuyệt Thế nhà ta, lại bị tỷ tỷ một người đường đường là Hoàng Hậu sai người bắt lại, hơn nữa lại còn muốn bắt nạt nó nữa chứ!”

“Ngươi..”

“Tỷ thân là một quốc gia chi mẫu, vậy mà lại sai nhiều người đuổi bắt Tuyệt Thế như vậy, đuổi bắt nó, nếu như không phải ta đứng lúc đi tới, không biết là tỷ sẽ đối phó với Tuyệt Thế như thế nào đây!”

“Như Hình Nhĩ!”

“Tỷ tỷ có gì phân phó?”

Nhìn bộ dáng không nóng không lạnh của Như Quý phi kia, quả thật là Trữ Hoàng Hậu bị tức giận không hề nhẹ, mà Như Quý phi cũng chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn Thương Kỳ Thụy một cái, sau đó hừ hừ vài tiếng, ôm tiểu tử kia xoay người rời đi.

“Bảo bối Tuyệt Thế a, nếu như cháu nhìn thấy Hoàng Hậu ở đâu thì chạy đi, biết không? Nếu như để cho bà ấy bắt được thật, không biết là bà ấy sẽ đối phó với cháu như thế nào đâu!”

“Vâng, Tuyệt Thế đã biết, bà nội yên tâm, Tuyệt Thế mới không thèm chơi cùng với lão yêu bà này đâu!”

“Lão yêu bà? Nhưng mà bà nội cùng với Hoàng Hậu cũng không có gì là khác nhau lắm đâu!”

“Ài? Vậy vì sao lão yêu bà kia lại vừa già vừa xấu như vậy a, bà nội lại xinh đẹp như vậy?”

“Hi hi, cái miệng của tiểu Tuyệt Thế thực là ngọt a, đến đây bà nội hôn một cái!”

Nghe đối thoại giữa hai người kia, Trữ Hoàng Hậu dường như là sắp tức hộc máu rồi, cả người cũng đều ở run nhẹ nhẹ, nhìn bóng dáng của Như Quý phi đi xa, về mặt oán độc.

“Các ngươi cứ chờ đó cho bản cung, bản cung tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi đắc ý lâu được đâu!”

Những lời này, là từ khi bà bắt đầu làm quý phi, mãi cho tới tận bây giờ bà đã trở thành Hoàng Hậu, đã nói không biết bao nhiêu lần, nhưng mà chính bà đã bị bấp bênh vài lần, nhưng mà Như Quý phi lại vẫn ung dung ngồi trên vị trí quý phi, chưa từng có lên xuống, ai cũng không thể lay động đến nàng ta mây may chút nào.

~~~~~

Vài ngày gần đây Ứng Dung Kiều luôn luôn ở trong trạng thái hưng phấn, thậm chí ngay cả Trữ hoàng hậu đến chỗ nàng gây phiền phức cũng không có để ý nhiều.

Đêm cũng đã khuya, nhưng nàng lại vẫn không hề có chút buồn ngủ nào cả, đứng ở cửa sổ nhìn lên bầu trời đêm, cả người tản ra tia sáng chói mắt, rất nhanh, rất nhanh thời nàng có thể rời khỏi nơi này, rất nhanh nàng cũng sẽ có thể vĩnh viễn ở cùng với Vũ ca ca cùng một chỗ, không bao giờ rời xa nhau.

Đây chính là chuyện mà nàng đã chờ biết bao năm a, nhanh thôi là đã hoàn thành rồi, điều này khiến cho nàng hận thời gian không thể trôi qua nhanh thêm một chút, liền có thể đến bên cạnh Vũ ca ca ngay lập tức ở cùng một chỗ với nhau!

Mà trong khi nàng đang trầm mê trong thế giới của bản thân mình, từ bên ngoài đột nhiên truyền đến một thanh âm nhón nháo, một cung nữ đang vội vàng vàng tiến vào, nói: “Nương nương, Như Quý phi mang theo tiểu Vương gia tới đây, nói là mời người lập tức ra ngoài!”

“Như Quý phi? Tiểu Vương gia?” Ứng Dung Kiều sửng sốt một chút, hiện tại nàng cũng đã biết quan hệ giữa Lãnh Thanh Nghiên cùng Lăng Vũ, tất nhiên là đối với con của Lãnh Thanh Nghiên nàng cũng quan tâm hơn một chút, vốn dĩ tiểu tử kia cũng đã rất đáng yêu, “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao đêm khuya Quý phi nương nương lại mang theo tiểu Vương gia tới đây?”

“Tiểu Vương gia mặt vàng như giấy, thân mình còn đang không ngừng run rẩy, Quý phi nương nương nói là bị trúng độc!”

“Cái gì?” Ứng Dung Kiều kinh hãi, vội vàng xoay người chạy đi ra ngoài.

Thì thấy Như Quý phi đã đem tiểu tử kia đặt lên trên giường, nhìn thấy Ứng Dung Kiều chạy đến, vội vàng đứng dậy tiếp đón, cũng không lấy gì làm khách sáo, trực tiếp nói: “Ta thấy tình huống khẩn cấp quá nên đành trực tiếp mang tiểu Tuyệt Thế đến đây, mau giúp ta xem tiểu Tuyệt Thế bị làm sao vậy!”

Ứng Dung Kiều cũng không có nói nhiều lời vô nghĩa, liền trực tiếp ngồi xuống bên cạnh tiểu tử kia, đưa tay nắm lấy cổ tay nó, đồng thời tầm mắt cũng quan sát trên mặt nó.

“Quý phi nương nương, đây là có chuyện gì? Sao tiểu tử này lại trúng độc thế này?”

Như Quý phi gấp đến độ nước mắt đã rơi đầy mặt, nghe thấy Ứng Dung Kiều hỏi vậy, vội vàng nói: “Ta cũng không biết đây là có chuyện gì, thời điểm ban ngày vẫn rất tốt, nhưng mà vừa rồi cả người lại bắt đầu run rẩy, miệng sùi bọt mép, ta thấy giống như trạng thái khi bị trúng độc, liền nhanh chóng ôm nó tới đây!”

Như Quý phi tất nhiên là biết rõ bản lĩnh của Ứng Dung Kiều, cho nên mới bỏ qua thái độ mà trực tiếp tới tìm nàng ta, hơn nữa vì không muốn lãng phí thời gian, bà cũng trực tiếp mang tiểu tử kia đến đây.

Đôi mày thanh tú của Ứng Dung Kiều gắt gao nhíu lại, buông cổ tay tiểu tử kia ra, vươn tay sờ mí mắt nó ra, sau đó lại sờ miệng, cẩn thận nhìn qua, sau đó liền xoay người tiến vào bên trong nội thất.

Như quý phi về mặt lo lắng nhìn tiểu tử kia, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía cửa phòng mà Ứng Dung Kiều đã đi vào, may mắn là rất nhanh nàng đã quay trở ra, đưa tay khẽ nạy cái miệng nhỏ nhắn của nó, đổ hai giọt thứ chất lỏng ở trong bình sứ vào trong miệng nó.

“Đây là cái gì?”

Sau đó lại tự mình rót một chén nước đưa tới cạnh miệng tiểu tử kia, Ứng Dung Kiều lúc này mới nhẹ nhàng thở phào, cẩn thận đặt tiểu tử kia nằm trở lại trên giường, nói: “Như Quý phi yên tâm đi, tiểu tử này đã không có việc gì nữa rồi”.

Nghe vậy, Như Quý phi cũng thở phào một cái, nói: “Không có việc gì là tốt rồi, nhưng mà không biết tiểu Tuyết Thế bị làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là trúng thạch tín bình thường mà thôi”.

“Cái gì?” Như quý phi đột nhiên đứng thẳng người dậy, vẻ mặt kinh hãi nhìn Ứng Dung Kiều, chỉ là thạch tín, mà thôi? Không tự giác nắm chặt vạt áo, run giọng hỏi, “Làm sao có thể có thạch tín?”

“Điều này ta cũng muốn hỏi Quý phi nương nương”.

“Hỏi ta?”

Ứng Dung Kiều khẽ gật đầu, nói: “Đương nhiên, tiểu tử này vẫn luôn được nương nương chăm sóc, ngày hôm nay nó đã ăn những thứ gì vậy, những thứ đó lại từ đâu mà có, lại do ai mang tới, Quý phi nương nương hẳn là người rõ ràng nhất rồi

“Người là nói, có người hạ độc đối với tiểu Tuyết Thế?”

“Đương nhiên, chứ chẳng lẽ tiểu tử này lại tự bản thân ăn thạch tín hay sao? Hơn nữa, cho dù nó muốn ăn, cũng không có biết tìm ở đâu nha!”

Sắc mặt Như Quý phi trở nên có chút tái nhợt, chậm rãi ngồi xuống ghế, khẽ che miệng lại nói: “Rốt cuộc là ai lại nhẫn tâm như vậy, đối với Tuyết Thế nhỏ như vậy mà cũng xuống tay”.

Ứng Dung Kiều lại giống như nhìn thấy rõ, khẽ cong miệng, nói: “Không phải ở trong hoàng cung đây là chuyện thực là bình thường hay sao? Ai bảo tiểu tử kia được Thái Hậu nương nương và Hoàng Thượng lại còn có Như Quý phi sủng ái như vậy chứ?”

Nghe vậy, Như Quý phi vô cùng sùng sốt, giống như là nghĩ tới cái gì đó, trong mắt hiện lên một tia ngoan độc, mà ngay lúc đó, từ bên ngoài điện truyền đến thanh âm lạnh lạnh của thái giám: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Lời còn chưa dứt, Thương Lang hoàng cũng đã sai bước đi đến, đi thẳng tới bên cạnh tiểu tử kia, trên khuôn mặt tràn ngập thần sắc khẩn trương, quay đầu hỏi: “Đây là có chuyện gì? Tiểu Tuyết Thế của trẫm sao đột nhiên thành ra như thế này?”

“Hoàng Thượng, đều là lỗi của nô tỳ, không chăm sóc tốt cho Tuyết Thế, mới để cho người ta có cơ hội nhân đó, hạ độc thủ đối với Tuyết Thế”.

Trong ánh mắt Thương Lang hoàng phát lạnh, trầm giọng hỏi: “Lời này của nàng là có ý gì? Chẳng lẽ có người muốn hại tiểu Tuyết Thế?”

Ứng Dung Kiều đi đến bên cạnh tiểu tử kia, lại cẩn thận kiểm tra lại thân thể nó một lần nữa, nhẹ giọng nói: “Chỉ là thạch tín mà thôi, may mà Quý phi nương nương đem tiểu tử kia đến đây kịp thời, hiện tại cũng đã không còn chuyện gì nữa rồi. Có điều tiểu tử này bị trúng độc hẳn là chưa đến một canh giờ thời gian, Quý phi nương nương chỉ cần nghỉ lại xem trong khoảng thời gian một canh giờ kia đã cho tiểu tử này ăn những gì, hẳn là có thể tra ra là đã bị trúng độc ở nơi nào”.

“Không đến một canh giờ?” Như Quý phi gắt gao nhíu mày, suy nghĩ xem trong một canh giờ gần đây tiểu tử kia đã ăn những cái gì.

Mà Thương Lang hoàng sau khi nghe thấy Ứng Dung Kiều nói vậy sắc, sắc mặt cũng càng thêm khó coi, vậy mà lại có người muốn hãm hại tôn nhi bảo bối của ông, quả nhiên là tội đáng chết vạn lần!

Tiểu tử kia đang nằm trên giường bỗng dựng gật mình, phút chốc đã đem lực chú ý của mọi người hấp dẫn qua đó, thấy nó ưm vài tiếng rồi trở mình thức dậy, ánh mắt còn có chút mơ hồ.

“Tiểu Tuyết Thế, thân mình có chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không?”

Tiểu tử kia chớp chớp ánh mắt, ánh mắt dần dần có tiêu cự, nhìn hoàng gia gia đang xuất hiện trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương nhăn nhó, nói: “Mỗi chỗ trên người đều không được thoải mái”.

Ứng Dung Kiều nhẹ vỗ về lên đầu nó, nói: “Tiểu tử, cháu có biết là mình bị làm sao hay không?”

Nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, biểu tình trên mặt dần dần thay đổi, mang theo chút suy yếu, đột nhiên nói: “Cháu trúng độc!”

“Ai? Cháu vẫn còn biết?”

“Đương nhiên, bản mỹ nam chính là người thông minh tuyệt đỉnh a!” Nói xong, lại suy yếu nhìn Ứng Dung Kiều, hỏi, “Cháu có thể bị chết hay không a?”

Bên trong Phượng Nghi cung, Trữ hoàng hậu đột nhiên ném mạnh chén trà trong tay xuống mặt đất vỡ tan, biểu tình trên mặt có chút vặn vẹo, lạnh lùng nhìn chằm chằm vị cung nữ trước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người nói cái gì? Tiểu tạp chủng kia vẫn chưa có chết? Người làm chuyện này như thế nào vậy hả?”

“Nương nương thứ tội! Nô tỳ đã tận lực kéo dài thời gian, để Như Quý phi không phát hiện ra tiểu Vương gia đã trúng độc, nhưng mà tiểu Vương gia ở

trong phòng gây ra tiếng động vô cùng lớn, khiến cho Như Quý phi đã ngủ nhưng cũng bị tỉnh dậy, sau đó, Quý phi nương nương liền ôm tiểu Vương gia đến chỗ Dung phi nương nương “.

Da mặt Trữ hoàng hậu không ngừng run run, khuôn mặt vặn vẹo, nhìn cung nữ đang quỳ trên đất kia, trong ánh mắt nổi lên sát khí.

Đột nhiên khẽ xoay người sang bên cạnh, liếc mắt nhìn hai thái giám đang đứng ở bên cạnh, hai thái giám kia thấy vậy liền đi tới trước mặt cung nữ kia, đem một ly rượu độc đã chuẩn bị sẵn từ trước đưa tới trước mặt nàng.

Cung nữ kia thấy vậy vội vàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chén rượu độc ở trước mặt kia, thanh âm thê thảm kêu: “Nương nương, tha mạng a! Nương nương, xin cho nô tỳ thêm một cơ hội nữa, lần sau nhất định sẽ thành công, xin nương nương tha mạng, nương nương tha mạng!”

Trữ hoàng hậu chỉ hừ lạnh một tiếng, vẫn đưa lưng về phía nàng ta như cũ, mà hai thái giám kia thấy Trữ hoàng hậu phản ứng như vậy, cũng không dám do dự nữa, mạnh mẽ đem ly rượu độc kia đổ vào trong miệng cung nữ.

Thanh âm cầu xin tha thứ cùng giấy dựa trong Phụng Nghi cung, cuối cùng cũng im lặng lại, tính mạng một con người cũng cứ như vậy mà biến mất trong cuộc sống này.

Bên trong Hoa Dung cung, sau khi tìm kỹ cũng không thấy được bóng dáng của vị cung nữ đã chăm sóc cho tiểu tử kia buổi tối, sắc mặt Như Quý phi vô cùng khó nhìn, cả người Thương Lang hoàng lại tản mát ra sát khí, Ứng Dung Kiều cũng không có phản ứng gì, sau khi giúp cho tiểu tử kia ngủ trở lại cũng vẫn ngồi đó không nói gì.

“Ai có thể có thể nói rõ cho bản cung một chút xem nào, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Rõ ràng vừa rồi vẫn còn ở đây, vì sao bản cung chỉ ra ngoài có một lát rồi quay về, Nguyệt Kiều đã không thấy tăm hơi?”

“Nương nương thứ tội, thật sự là chúng nô tài đã tìm khắp nơi trong Hoa Dung cung, nhưng không tìm thấy được bóng dáng của Nguyệt Kiều”.

Lúc này, một cung nữ đột nhiên cẩn thận nói: “Nương nương, nô tỳ... vừa rồi nô tỳ có nhìn thấy Nguyệt Kiều tỳ tử rời khỏi Hoa Dung cung, đến bây giờ cũng không có thấy trở về”.

“Hả? Nàng đi nơi nào?”

“Này... Nô tỳ không biết, có điều hình như nàng ấy đi về hướng Phụng Nghi cung”.

Như Quý phi không khỏi nhìn về phía Thương Lang hoàng, chỉ thấy sắc mặt ông càng trở nên âm trầm, đột nhiên đứng lên, nói: “Bây giờ trầm đi Phụng Nghi cung!”

Thấy thế, Như Quý phi vội vàng đứng lên kéo ông lại, nói: “Hoàng Thượng, cái này vạn lần không thể a? Chúng ta cũng chỉ biết đó là hướng mà Nguyệt Kiều đã đi ra ngoài, điều đó cũng không chứng tỏ nàng ta nhất định sẽ đi Phụng Nghi cung a!”

“Trầm không nghĩ ra được, ngoại trừ nữ nhân kia, còn có ai lại muốn hại tiểu Tuyệt Thế!”

“Nhưng mà... nhưng chúng ta không có chứng cứ nào a Hoàng Thượng!”

Ứng Dung Kiều nâng cằm, nhìn hai người, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, ngài cũng không cần phải bận tâm đâu, theo như thiếp nghĩ việc này tốt nhất vẫn nên để cho cha mẹ tiểu tử kia đến giải quyết có vẻ tốt hơn”.

Như Quý phi nghe vậy, trong lòng nghĩ thôi đã muốn té xỉu, nếu như để cho hai người kia biết Trữ hoàng hậu lại hạ độc với con bảo bối của bọn họ, chỉ sợ là thiên hạ cũng đại loạn.

Không khỏi liếc mắt trừng Ứng Dung Kiều một cái, chuyện này cũng không thể nói giỡn a, huống hồ đến bây giờ vẫn không thể chứng minh đây là do hoàng hậu làm.

Đương nhiên, hiềm nghi của nàng ta cũng là lớn nhất, nếu không phải vì muốn để Hoàng Thượng tỉnh táo lại, bà cũng thật muốn ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, nữ nhân chết tiết kia, vậy mà dám hạ độc với tiểu Tuyệt Thế nhà nàng, quả nhiên là đáng chết!

Ứng Dung Kiều cười đến mức có chút xấu xa, dù sao hiện tại tiểu tử kia cũng không có việc gì, tất nhiên nàng cũng sẽ không có gì phải lo lắng, nhưng mà trước khi rời đi lại có thể được xem một màn kịch vui như vậy, quả thực là không tệ. Huống hồ, nàng cũng đã sớm muốn đối phó với hoàng hậu kia, đột nhiên cảm thấy nếu như nàng cứ đi như vậy thôi, không tặng cho hoàng hậu lễ vật gì đó, vậy thực là đáng tiếc a.

Ba người ba ngựa tiến vào Thương Lang quốc, đang phi rất nhanh hướng về phía kinh thành, đó chính là Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, còn có Thương Diễm Trạch đã bị Ngọc Liên tiêu bắt đến Ngọc Diễm thành, hiện tại hẳn coi như cũng đã khôi phục tự do.

Chiến tranh giữa hai quốc gia cũng đã chấm dứt, về phần sau này có xảy ra chiến tranh nữa hay không thì đó cũng là chuyện của sau này.

Trong mắt Lãnh Thanh Nghiên lóe ra tia nhìn kích động cùng vội vàng, đã lâu rồi nàng không có được gặp con bảo bối, nàng thật là nhớ muốn chết, thật muốn có thể lập tức trở về kinh thành a!

“Tỷ tỷ, cháu ngoại đệ có bộ dáng như thế nào? Khăng định là rất đáng yêu đi?”

“Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem là con của ai, có thể không đáng yêu sao?”

“Ha ha, vậy không biết khi lớn lên nó sẽ giống thất ca hay là tỷ đây? Đệ nghe nói tiểu tử kia chính là bản thu nhỏ của thất ca a”.

Bất mãn cau cái mũi, hừ hừ vài tiếng, nói: “Ai nói? Rõ ràng là giống ta thôi! Đồn đãi có lắm, chờ người gặp được người liền sẽ biết, bảo bối nhà ta chính là giống ta!”

Thương Diễm Túc khóe miệng mỉm cười, trầm mặc không phát biểu gì cả, tuy rằng hắn rất muốn nói con rõ ràng là giống hắn, nhưng vì phòng ngừa nương tử bảo bối phát uy, cũng vì phòng ngừa chính mình sẽ bị Nghiên nhi chà đạp, cho nên tốt nhất vẫn là không nên đối nghịch với Nghiên nhi trên vấn đề này.

Phía trước đó không xa, xuất hiện một cái trấn nhỏ, Thương Diễm Túc nhẹ giọng nói: “Hôm nay ở lại trấn nhỏ phía trước nghỉ tạm một đêm đi, sáng sớm mai sẽ khởi hành, đại khái không đến buổi trưa là chúng ta sẽ đến kinh thành”.

Lãnh Thanh Nghiên hai mắt lóe ra tia sáng quang mang, cực cung, ngày mai là có thể thấy con rồi, mẹ rất nhớ con a!

Đương nhiên, hiện tại bọn họ không hề biết cực cung đã bị hạ độc, nếu không phải tiểu tử kia thông minh, đánh thức Như Quý phi, mà nếu Như Quý phi không sớm đem nó đến chỗ Ứng Dung Kiều, chỉ sợ là nó cũng đã không sống được!

Đợi đến khi bọn họ hồi kinh sẽ xảy ra chuyện gì đây? Mà sau khi biết con bảo bối của họ bị người ta hạ độc, hơn nữa thiếu chút nữa thì trúng độc mà chết, bọn họ sẽ có phản ứng gì đây? Điều này, chỉ sợ là đợi bọn họ quay về mới biết được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Đuổi giết

Bởi vì nguyên nhân trúng độc, tuy rằng độc đã được giải, nhưng vẫn khiến cho thân thể của tiểu tử kia có chút bị thương, cả người đều vô lực, khẽ cúi đầu, một bộ dáng hữu khí vô lực, khiến cho Như Quý phi vô cùng đau lòng, còn có cả Thái Hậu nương nương đã bị kinh động.

Đối với chuyện tiểu tử kia bị người ta hạ độc, Thái Hậu nương nương vô cùng tức giận, trong lòng cứ nghĩ mà lại sợ, lúc này cũng đã lan truyền khắp hậu cung, chuyện xảy ra lần này bà sẽ không truy cứu sâu hơn, nhưng mặc kệ là ai, nếu như còn dám gây bất lợi với tiểu Tuyết Thế, thế thì cũng đừng có trách Thái Hậu như bà lòng dạ độc ác.

Cũng không phải là Thái Hậu không muốn truy cứu chuyện này, nhưng dù sao hiện tại họ cũng không có chứng cứ, cung nữ kia cho tới bây giờ còn không có tìm được, hẳn là đã gặp bất trắc, dưới tình huống như vậy, bà cũng không thể trực tiếp đi chất vấn Hoàng Hậu, dù sao thế lực của Hoàng Hậu cũng không nhỏ, có thể không xảy ra xung đột là tốt nhất.

Còn có một nguyên nhân khác là, dù sao những năm gần đây Hoàng Hậu đối với bà cũng coi như là cung kính, hơn nữa Thái Hậu nương nương cũng đã không để ý tới chuyện ở bên ngoài rất nhiều năm rồi, bà cũng nghĩ muốn cho Hoàng Hậu một cơ hội.

Chỉ hy vọng về sau nàng ta không làm ra loại chuyện như vậy nữa, nếu không, một lão thái bà như bà cũng sẽ không quản gì mà sẽ điều tra tất cả.

Tiểu tử kia im lặng nằm trong lòng Thái Hậu, híp mắt lại một bộ dáng thực buồn ngủ, nhưng mà cũng khiến cho tất cả mọi người đều đau lòng không thôi.

“Tiểu Tuyết Thế a, còn có chỗ nào không thoải mái sao? Nếu có thì nhất định phải nói cho nãi nãi biết nha”.

Thái Hậu đau lòng hỏi, bởi vì tiểu tử kia nói nãi nãi gọi dễ nghe hơn, Thái Hậu cũng hiểu rằng xưng hô này nghe thân thiết hơn, cho nên xưng hô của tiểu tử kia cũng đã đổi từ bà có thành nãi nãi.

Tiểu tử kia mệt mỏi nằm trong lòng Thái Hậu, khẽ cong cái miệng nhỏ nhắn, lười biếng ngay cả mí mắt cũng không muốn nhấc lên, có cảm giác như mình sắp chết đến nơi a!

Mẹ a, phụ thân a, cực cung sắp chết rồi, sao hai người còn không có trở lại a? Cực cung rất nhớ hai người a, ô ô ô... Cái bà nội ngu ngốc kia bắt nạt cực cung, hai người mau quay lại báo thù cho cực cung a!

Giống như đáp lại hò hét nơi đáy lòng của tiểu tử kia, một thái giám từ bên ngoài chạy tiến vào, hướng về phía Thái Hậu và Như Quý phi hành lễ, sau đó bẩm báo với Thái Hậu: “Thái Hậu nương nương, Lạc vương gia cùng Vương phi đã tiến cung!”

“A? Bọn họ hồi kinh khi nào vậy?”

“Bẩm Thái Hậu nương nương, Vương gia cùng Vương phi vừa mới vào kinh, còn chưa trở về Vương phủ đã tiến cung ngay”.

Thái Hậu cùng Như Quý phi liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó lại cùng dò mắt về phía tiểu tử kia, tiểu tử kia vừa rồi còn yếu ớt không có tinh thần, hiện tại hai mắt lại sáng lên, tinh thần sáng láng.

Trực tiếp nhảy xuống khỏi lòng Thái Hậu, chạy đến trước mắt vị công công kia, vron tay kéo ống tay áo của hắn, chớp đôi mắt to nhìn hắn, hỏi: “Cha mẹ ta ở nơi nào? Có phải là muốn tới thăm cục cung hay không?”

Vị công công kia vội vàng cười nói: “Bẩm tiểu Vương gia, Vương gia và Vương phi quả thật là đang đi về phía này”.

Tiểu tử kia cũng không thềm nói gì thêm nữa, trực tiếp hướng về phía cửa Thọ Dương cung chạy ra ngoài, ô oa oa, cha a, nương a, cuối cùng hai người cũng đã trở lại, hai người nếu không mau quay lại, cục cung cũng sắp bị người ta hại chết rồi!

Thương Diễm Túc và Lãnh Thanh Nghiên vừa vào kinh thành liền tiến thẳng về phía hoàng cung mà đi, ai bảo bảo bối con của bọn họ ở trong cung đâu chứ? Vừa về đến nơi Thương Diễm Trạch cũng vội vàng tách ra, đi đến vài nơi xem xét sự tình, sau đó khẳng định là hắn cũng sẽ chạy đến Lạc Vương phủ.

Vừa tiến vào Hoa Dung cung, lại phát hiện Như Quý phi đã dẫn tiểu tử kia đến thỉnh an Thái Hậu, hai người cũng liền trực tiếp xoay người hướng về phía Thọ Dương cung của Thái Hậu nương nương mà đi.

Từ xa đã nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ chạy về phía bọn họ, Lãnh Thanh Nghiên chịu không được cái mũi ê ẩm một chút, a a, bảo bối con!

Một tháng không gặp, tiểu tử kia nằm úp trên bả vai mẹ không muốn xuống lần nữa, không ngừng dùng cái đầu nhỏ nhấn cọ cọ trên người mẹ, làm nũng nói: “Mẹ, mẹ, mẹ..”.

Lãnh Thanh Nghiên nháy mắt trong lòng cũng mềm mại, cũng đem mặt mình dán trên mặt tiểu bảo bối cọ cọ vài cái, ôn nhu gọi: “Cục cung, cục cung, cục cung..”.

Thương Diễm Túc đứng ở bên cạnh, trên mặt tràn đầy tươi cười ôn nhu, lẳng lặng nhìn hai người đang đứng ôm nhau một chỗ cọ cọ mặt kia, đột nhiên cũng chịu không nổi tiến lên từng bước, đem cả hai người này cùng ôm vào trong ngực.

Tiểu tử kia ngẩng đầu lên, chu cái miệng nhỏ nhấn hai mắt ngập nước nhìn hắn, đột nhiên vron tay ôm lấy cổ hắn, tiếp theo cọ, “Phụ thân, vì sao hai người bây giờ mới quay về đây, cục cung sắp nhớ hai người đến chết rồi!”

“Không phải hiện tại chúng ta đã quay về rồi sao? Chúng ta vừa quay về là liền đến tìm cục cung ngay nha, ngay cả Vương phủ cũng không có quay về đâu a!”

Thương Diễm Túc một tay ôm bảo bối con, một tay ôm lấy bảo bối nương tử, giống như có được toàn thế giới, không tự giác phát ra ôn nhu dào dạt.

Thái Hậu và Như Quý phi vừa đi ra, liền nhìn thấy ba người kia cùng ôm nhau một chỗ, giống như một bức họa đẹp nhất ấm áp nhất trong thiên hạ, khiến cho người ta không chịu được mà phải dừng lại cước bộ, cũng không có ai dám qua đó quấy rầy.

Cuối cùng ba người cũng cảm thấy ôm đã đủ, Lãnh Thanh Nghiên rúc vào người Thương Diễm Túc, mà Thương Diễm Túc thì ôm tiểu tử kia, cùng nhau hướng về phía Thọ Dương cung, hành lễ với Thái Hậu và Như Quý phi đang đứng ở cửa: “Thỉnh an Hoàng Tổ mẫu, thỉnh an Như di!”

Nhìn thấy hai người này quay về, Thái Hậu cũng thực vui vẻ, cười nói: “Đứng lên đi, nơi này cũng không có người ngoài, những nghi thức xã giao này liền miễn đi”.

Như Quý phi đứng ở bên người Thái Hậu, cười khẽ một tiếng, trêu tức nhìn Thương Diễm Túc ba người, nói: “Ta còn đang suy nghĩ, các người còn muốn ôm đến khi nào a, bỏ rơi chúng ta đứng ở nơi này”.

Thần sắc Thương Diễm Túc xuất hiện một tia ngưng ngùng, vội vàng nói: “Như di thứ tội”.

Tiểu tử kia im lặng nằm trong lòng phụ thân, vừa rồi rất là hưng phấn nên không có cảm giác được, hiện tại đột nhiên cảm thấy một môi quá.

“Cục cung, con làm sao vậy?” Thương Diễm Túc cảm giác được tiểu bảo bối vô lực, không khỏi cúi đầu nhìn nó đang nằm trong lòng, hỏi. Theo câu hỏi của hắn, Lãnh Thanh Nghiên cũng đem tầm mắt rời đến trên người tiểu tử kia, lúc này mới phát hiện ra tiểu bảo bối có điểm hữu khí vô lực.

Mà câu hỏi của Thương Diễm Túc cũng khiến cho sắc mặt Thái Hậu và Như Quý phi biến đổi một chút, lập tức quay đầu lại nhìn, hai người đều lộ ra một cái tươi cười bất đắc dĩ. Xem ra, trong hoàng cung này, tạm thời không thể bình an được rồi!

Tiểu tử kia nhẹ nhàng cong cong cái miệng, về mặt ủy khuất nhìn phụ thân, nói: “Phụ thân, cục cung thiếu chút nữa chết mất rồi, thiếu chút nữa thì không thể gặp được phụ thân và mẫu thân rồi”.

“Cái gì?” Trong lòng cả kinh, dường như là theo bản năng đem tầm mắt chuyển đến trên người Như Quý phi, hỏi, “Như di, đây là có chuyện gì?”

Khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: “Chính là đêm qua, tiểu Tuyết Thế ăn khuya bị người ta hạ độc, may mắn là phát hiện trúng độc sớm, liền đưa nó đến chỗ của Dung phi, nên mới không có việc gì”.

Lãnh Thanh Nghiên hút phải một ngụm khí lạnh, trừng to mắt không dám tin nhìn Như Quý phi, dùng sức nắm chặt lấy tay của Thương Diễm Túc, chỉ cảm thấy cả người phía sau từng đợt lạnh toát, mồ hôi lạnh chảy ra dường như làm ướt quần áo của nàng.

Vậy mà có người dám hạ thủ với cục cưng của nàng, hơn nữa thiếu chút nữa thì đã thành công.

Sắc mặt Thương Diễm Túc cũng càng lúc càng âm trầm, lạnh giọng hỏi: “Là ai đã hạ thủ?”

“Là một cung nữ trong Hoa Dung cung, có điều sau khi sự việc phát sinh cũng không còn thấy bóng dáng của nàng ta nữa”.

Khẽ nhíu mày lại, Thương Diễm Túc nhìn thẳng vào Như Quý phi, nói: “Như di, người hẳn là hiểu, điều ta muốn hỏi, không phải là cái này”.

Cung nữ? Hừ, một chút hứng thú hẳn đều không muốn biết, nếu sau lưng nàng ta không có người nào sai khiến, thì cung nữ nào có gan hạ độc với chủ tử chứ?

Trên mặt Như Quý phi hiện lên một tia do dự, bà cũng không biết a, chỉ là có hoài nghi đây là do Hoàng Hậu gây ra thôi, lời này bà cũng không thể nói lung tung được, nói ra không biết hai hải tử này xúc động sẽ làm ra chuyện gì đâu? Không khỏi hướng ánh mắt cầu cứu về phía Thái Hậu.

Thái Hậu hướng về phía ba người Thương Diễm Túc nói: “Được rồi, trước không cần nói đến chuyện này, các ngươi còn muốn đứng ở nơi này đến khi nào? Các ngươi không phiền, nhưng chân ai cũng đã đau rồi!”

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng cũng đã hiểu được hơn phân nửa, nhưng cũng không có nói gì thêm, đi theo Thái Hậu bước vào trong Thọ Dương cung, nếu như các nàng đã khó nói, bọn họ cũng sẽ không khó xử, có lẽ là do không có chứng cứ gì đi.

~~~~~  
Tiểu tử kia đang ngồi xôm bên cạnh hồ nước, nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào mấy con cá ở trong hồ, một bộ biểu tình thèm nhỏ dãi, tuy rằng mẹ nói cá này chỉ có thể để nhìn, không thể ăn, nhưng mà nó vẫn muốn được ném thử một chút, nhưng mà không biết là ăn vào có thể bị chết không a.

Mẹ và mọi người đang ngồi trong lương đình các đó không xa nói chuyện với nãi nãi, bởi vì nó cảm thấy nhàm chán, cho nên mới chạy đến đây nhìn cá, thuận tiện cũng tưởng tượng xem bắt nó nướng ăn xem có vị gì a, hay là chưng lên thì hơn.

Có điều hôm nay người có chút hơi mệt, a a, ngày hôm qua bị co giật, miệng còn sùi bọt mép, cho tới tận bây giờ chân tay còn có chút nhũn ra đâu, tiểu tử kia đột nhiên rùng mình một cái, thật sự là xúi quẩy, hình tượng của bản mỹ nam cứ như vậy mà bị hủy mất rồi!

Khóe mắt thấy Thương Kỳ Thụy đang hướng về phía này đi tới, tiểu tử kia cau cái mũi nhỏ, hừ hừ vài tiếng, sau đó liền quay đầu đến tiếp tục ngắm cá trong hồ, nó mới không thèm để ý đến tên ngu ngốc kia đâu!

Thương Kỳ Thụy đứng ở phía sau tiểu tử kia, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn tiểu tử kia, nói: “Uy, ngươi như thế nào còn chưa chết?”

Tiểu tử kia nhấp nhấp môi dưới, không thèm để ý đến tên đáng ghét này, hừ, bản mỹ nam phúc lớn mạng lớn, làm sao mà có thể dễ dàng bị hại chết như vậy chứ?

Thấy tiểu tử kia không thèm để ý tới mình, Thương Kỳ Thụy trên mặt xuất hiện một tia căm tức, đi lên trước từng bước, nói: “Uy, bản thể tử đang hỏi ngươi đó, ngươi như thế nào không trả lời?”

Thế tử, là con của Vương gia, có điều ở dưới tình huống bình thường, để tỏ lòng tôn kính, hơn nữa nếu như vị Vương gia kia chỉ có một người con trai, hoặc là là con trưởng của Vương gia, đều được xưng là tiểu Vương gia. Bởi vì nếu như chỉ có một người con trai, hoặc là đó là con trưởng, như vậy thì tước vị Vương gia trong tương lai khẳng định sẽ là do hắn kế thừa.

Tiểu tử kia cong cong khóe miệng, quay đầu lại thực khinh thường liếc mắt nhìn Thương Kỳ Thụy một cái, nói: “Ngươi thực âm ỷ, mấy con cá ở đây cũng đã bị ngươi dọa sợ mà chạy mất rồi”.

Thương Kỳ Thụy khinh thường liếc mắt nhìn cá trong hồ kia một cái, nói: “Mấy con cá này thì có cái gì đẹp đâu? Ngươi quả nhiên là một tiểu hài tử quá ngây thơ rồi!”

Tiểu tử kia vô cùng bình tĩnh, một chút cũng không hề vì lời nói của Thương Kỳ Thụy mà buồn bực, đang đưa cái đầu, nói: “Cho dù khó coi, cũng đẹp hơn ngươi nha, thế mà ngay cả điều này cũng không hiểu, thật sự là ngu ngốc muốn chết!”

“Ngươi... Ngươi lớn mật! Dám vô lễ với bản thể tử như vậy, ngươi đáng tội chết?”

Nghe vậy, tiểu tử kia dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc để nhìn nó, người này thực sự là kì quái, chẳng lẽ nó không biết là địa vị của hai đứa nó là giống nhau sao? Khác biệt cũng chỉ là tên ngu ngốc này lớn hơn bản mỹ nam một năm mà thôi.

Ánh mắt của tiểu tử kia khiến cho Thương Kỳ Thụy vô cùng không thoải mái, vì sao lại có cảm giác như mình là một kẻ thực là ngu ngốc vậy?

“Thương Tuyệt Thế, ngươi còn không mau nhận tội với bản thể tử? Nếu như ngươi có thái độ tốt, nói không chừng bản thể tử có thể tha thứ cho sự vô lễ của ngươi đâu!”

Trông mắt tiểu tử kia chuyển động một vòng, nhìn lên bầu trời, lại liếc mắt xem thường nhìn Thương Kỳ Thụy, nói: “Ngươi tốt nhất đừng đến gây chuyện với bản thể nam nha, tránh cho một lát nữa ngươi lại khóc chạy đi tìm Hoàng Hậu bà nội của ngươi!”

“Ngươi... Ta... Ta mới không như vậy đâu!”

“Đừng, không phải mỗi lần ngươi đều đến cáo trạng với bà nội ngươi hay sao? Rõ ràng chính là do ngươi đến gây chuyện với ta trước, vậy mà còn không biết xấu hổ chạy đi cáo trạng, bản thể nam khinh bỉ ngươi!”

Tiểu tử kia một tiếng lại một tiếng bản thể nam, nói ra thật sự là mặt không đỏ khí không suyễn, nói ra không có gì là lạ, nghiêm nhiên bày ra một tư thế suất đệ nhất thiên hạ. Ách, đương nhiên, trên đời này, muốn tìm được một người so với tiểu tử kia suất hơn, đáng yên hơn, thật đúng là rất không dễ dàng.

Thương Kỳ Thụy bị tiểu tử kia nói đến tức giận muốn khóc, có điều lúc này đây nó cố nhịn xuống, kỳ thật là mỗi lần đều là do nó tìm đến Thương Tuyệt Thế gây phiền toái trước, nhưng cũng không biết vì sao, mỗi lần đều bị Thương Tuyệt Thế bắt nạt trở lại, điều này khiến cho nó không cam lòng, đều muốn khi dễ lại nó!

Trong ánh mắt mang theo một tia oán độc, nó chán ghét Thương Tuyệt Thế, đem toàn bộ mọi thứ thuộc về nó đều cướp đi hết, sủng ái của bà cô, sủng ái của hoàng gia, còn có danh hiệu thân đồng gia, toàn bộ đều đã bị Thương Tuyệt Thế đoạt mất rồi!

Nếu như hắn không có xuất hiện ở đây, thật là tốt bao nhiêu a!

Nghĩ như vậy, Thương Kỳ Thụy trong mắt xuất hiện một tia hàn khí mà không nên xuất hiện trên một tiểu hài tử tầm tuổi như nó. Tiểu tử kia đột nhiên rung mình một cái, trên mặt tươi cười thoáng thu lại, vẻ mặt đề phòng nhìn Thương Kỳ Thụy.

“Hắc, ngươi muốn làm cái gì? Chẳng lẽ ngại vì bản thể nam lúc trước thủ hạ lưu tình với ngươi hay sao?”

Cùng ngồi tại lương đình với Thái Hậu cách đó không xa, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên phóng tầm mắt lại kia, nhìn hai bóng dáng nho nhỏ bên cạnh hồ, sùng sốt, hỏi: “Kia không phải là đứa nhỏ của Lỗ vương sao? Vì sao nó lại có thể cùng với cục cưng một chỗ đâu?”

Theo lời của nàng, tầm mắt mọi người đều chuyển dời đến bên kia, có điều cũng không đợi có người trả lời vấn đề của Lãnh Thanh Nghiên, liền nhìn thấy Thương Kỳ Thụy kia đột nhiên đi lên trước từng bước, vươn tay dùng sức đem tiểu tử kia đẩy xuống ao.

Tiểu tử kia căn bản thật không ngờ nó có thể làm ra chuyện như vậy được, hơn nữa vốn nó đã đứng bên cạnh mép hồ sau lại bị đẩy như vậy, thân mình không khỏi ngửa ra sau, đồng thời dưới chân cũng bị trượt một cái, sau đó liền “Bùm” một tiếng ngã xuống mặt hồ.

Hiện tại trời cũng đã vào thu, thời tiết tuy rằng không lạnh, tiểu tử kia còn thường xuyên nghịch nước, nhưng mà cả người đều rơi xuống hồ như thế này, cũng đã rất lạnh.

Tiểu tử kia ở trong hồ đập đập vài cái, đầu liền ngoi lên khỏi mặt nước, nhưng cũng không chịu được lạnh mà run run cả người. Mà Thương Kỳ Thụy vừa nhìn thấy tiểu tử kia ngoi đầu lên khỏi mặt nước, không khỏi quá sợ hãi, kinh hô: “Ngươi biết bơi?”

Nếu như nó không nói ra những lời này, vậy thì Lãnh Thanh Nghiên cũng không so đo với nó, dù sao nó cũng chỉ là một tiểu hài tử, trước đó tận mắt nhìn thấy nó đẩy cục cưng nhà nàng vào trong ao, nàng cũng có thể nghĩ rằng là do hai hài tử cãi nhau, nó mới lỡ tay đẩy cục cưng xuống hồ.

Nhưng mà, một câu này của nó lại có ý gì? Cái gì mà ngươi biết bơi? Lời này, ngay cả Thái Hậu vừa vắn chạy tới cũng đã nghe được, sắc mặt không khỏi biến đổi một chút.

Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng đứng ở bên cạnh hồ, nhìn Thương Diễm Túc bay vút qua hồ, ôm lấy tiểu bảo bối bị ngã xuống nước ôm lên, dừng lại bên người nàng.

Thương Diễm Túc đem quần áo ướt sũng trên người tiểu tử kia cởi ra, Lãnh Thanh Nghiên lại cởi xuống áo khoác ngoài trên người mình, vươn tay bao bọc lấy cả người của tiểu tử kia.

Tiểu tử kia cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, mắt nước mắt lưng tròng nhìn mẹ, đợi đến khi mẹ đã đem quần áo bọc trên người nó xong, nó liền trực tiếp nhào vào trong lòng mẹ, hai cánh tay phản nộ lộ ra bên ngoài gắt gao ôm lấy cổ của Lãnh Thanh Nghiên, nhìn không được rung mình một cái, lập tức “Oa” một tiếng liền khóc rống lên.

Bất kể là tiểu tử kia có thông minh như thế nào, lại lão thành như thế nào, chung quy thì nó vẫn chỉ là một tiểu hài tử bốn tuổi, vốn ngày hôm qua sau khi được giải độc xong, thân mình so với lúc trước cũng đã yếu hơn rất nhiều, hiện tại lại bị đẩy vào trong hồ lạnh lẽo, thân thể đã không thoải mái lại bị kinh động, chịu không nổi mà ghé vào trên người mẹ khóc lên.

Nghe tiếng khóc của bảo bối con, lòng Lãnh Thanh Nghiên như quặn lại, sắc mặt lại vô cùng khó coi, đột nhiên nàng thực hối hận đã đem tiểu bảo bối

đưa vào trong cung, để cho nó phải chịu oan uổng như vậy.

Nhưng mà, thời điểm đó, bởi vì vừa mới đối phó với Mộc gia, dường như tất cả mọi người đều đã bị thương, bọn Lâm Duyệt Tâm khẳng định là cũng có việc, hơn nữa Thái Hậu nương nương lại luôn luôn nhắc, để cho tiểu tử kia đến chơi với bà vài ngày, nên nàng mới đem tiểu tử kia tiến cung.

Nàng là người hiểu rõ nhất, bảo bối con nhà nàng cũng không phải là người thích khóc, từ khi nó còn nhỏ đến giờ, chỉ có một lần đánh sổi, trên người khắp nơi đều bị thương, nó cũng chỉ là nước mắt lưng tròng, nhưng không có khóc.

Thương Diễm Túc đặt tay lên trên lưng tiểu tử kia, cẩn thận vận nội công giúp nó sưởi ấm người, ánh mắt lại nhìn về phía Thương Kỳ Thụy, trong đó tràn ngập sát khí, làm sao một tiểu hài tử như nó có thể chống đỡ được?

Thương Kỳ Thụy đột nhiên cũng là “Oa” một tiếng, khóc lên.

Nghe thấy động tĩnh bên này, bóng dáng của Hoàng Hậu cũng đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nhìn thấy Thương Kỳ Thụy lại bị Thương Tuyết Thế bắt nạt cho đến khóc, trong lòng không khỏi nổi lên giận dữ. Đang muốn muốn lên giọng dạy dỗ tiểu Tuyết Thế, mới đột nhiên phát hiện ra nơi này lại có nhiều người như vậy, còn có tiểu tử kia cũng đang nằm ghé trên vai mẹ nó khóc lên, không khỏi sửng sốt một chút.

“Tham kiến mẫu hậu!”

Thái Hậu chỉ lạnh lùng gật đầu, ngay cả nhìn cũng không liếc một cái, mà chỉ quan tâm nhìn đến tiểu Tuyết Thế đang khóc kia khiến cho tim bà đau thắt lại.

Tiểu tử kia đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn liếc mắt nhìn Trữ hoàng hậu một cái, sau đó cái miệng nhỏ nhắn nhất khẽ nhếch lên, quay đầu lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, ngón tay chỉ vào Trữ hoàng hậu, nói: “Mẹ, mỗi lần đều là do tên ngu ngốc này đến tìm cục cung để gây phiền toái, nhưng mà mỗi lần hẳn để không nói được mà khóc lên, còn chạy đi cáo trạng với bà nội hẳn là cục cung bắt nạt hẳn, sau đó lão yếu bà này liền tìm đến cục cung, còn mắng cục cung là tiểu tạp chủng, lại còn thường xuyên cho cung nữ bên người đuổi bắt cục cung, có nhiều lần thiếu chút nữa thì bị bà ta đánh rồi..”.

Theo lời khóc kể của tiểu tử kia, tất cả mọi người ở đây sắc mặt đều khó coi, ngay cả Thái Hậu cùng Như quý phi đều không ngoại lệ, mọi người đều biết Trữ hoàng hậu luôn ra mặt cho Thương Kỳ Thụy, lại nghĩ đến bà ta làm chỗ dựa cho Thương Kỳ Thụy, lại càng khiến cho nó không biết kiêng nể cái gì, nhưng hoàn toàn không thể ngờ rằng bà ta lại quá đáng đến như vậy, vậy mà lại có thể tự mình ra tay đối phó với tiểu Tuyết Thế.

~~~~~

Trữ hoàng hậu trên mặt hiện lên một tia bối rối, vội vàng hướng tới Thái Hậu nói: “Mẫu hậu, người trăm nghìn đừng tin nó hồ ngôn loạn ngữ a, con dâu làm sao có thể làm chuyện như vậy đâu? Chỉ là có mấy lần con thấy nó bắt nạt khiến Thụy nhi khóc, con dâu cũng chỉ nói nó có vài câu thôi! Không ngờ rằng nó bởi vậy mà ghi hận trong lòng, tuổi còn nhỏ đã có thể ăn nói vô căn cứ như vậy, về sau trưởng thành không biết sẽ thế nào nữa?”

Như quý phi khẽ nhủ thầm, chậm rãi nói: “Không biết tỷ tỷ có còn nhớ rõ chuyện ngày hôm qua hay không? Lúc ấy nếu không có ta kịp thời đuổi tới, không biết là tỷ tỷ còn muốn đối phó với tiểu Tuyết Thế như thế nào đâu!”

“Ta không biết người đang nói cái gì, ngày hôm qua, ngày hôm qua ta căn bản là không có gặp qua nó!”

Thái Hậu cũng quay đầu nhìn về phía Như quý phi, hỏi: “Ngày hôm qua đã xảy ra sự chuyện gì? Ai gia như thế nào một chút cũng không biết?”

Lập tức, Như quý phi đem mọi chuyện xảy ra ở hoa viên ngày hôm qua nói qua một lần, sắc mặt của mọi người vô cùng khó coi, tiểu tử kia hít hít cái mũi, trong thanh âm còn mang theo nồng đậm giọng mũi, cong cong cái miệng nhỏ nhắn: “Bà ta thường xuyên sai cung nữ bắt con, chỉ vì ngày hôm qua con không cẩn thận sảy chân cho nên mới có thể bị bắt”.

Lãnh Thanh Nghiên ôm chặt bảo bối con, lạnh lùng nhìn Trữ hoàng hậu, còn có Thương Kỳ Thụy sau khi thấy mọi người xuất hiện liền trốn luôn ở phía sau, lửa giận trong lòng đều được giấu sau lớp mặt nạ lạnh như băng.

Mà lúc này, Thương Diễm Túc lại đột nhiên cười khẽ một tiếng, khẽ nhéo cái mũi của tiểu tử kia, cười nói: “Cục cung thật đúng là lợi hại a, nhiều lần như vậy mà không có để cho người ta bắt được, không biết cục cung có muốn biết hay không, Thương Kỳ Thụy kia không biết là có lợi hại giống như cục cung nhà ta hay không a?”

Tiểu tử kia chớp chớp ánh mắt, nhìn về mặt tươi cười của phụ thân, đột nhiên cảm thấy sau lưng thật lạnh lẽo, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Tốt, nó luôn nói nó thông minh lợi hại hơn cục cung!”

Nghe cuộc đối thoại giữa hai phụ tử, Trữ hoàng hậu không khỏi nắm lấy Thương Kỳ Thụy lôi về phía sau từng bước, quát: “Lạc vương, ở trước mặt Thái Hậu nương nương, người dám làm càn như thế?”

Thương Diễm Túc nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tiểu tử kia, cười nhìn Trữ hoàng hậu, nói: “Hoàng Tổ mẫu cũng còn chưa có nói cái gì, bà có tư cách gì mà nói như vậy?”

“Mẫu hậu..”. Trữ hoàng hậu hướng sự cầu cứu về phía Thái Hậu, chỉ thấy Thái Hậu hừ lạnh một tiếng, một bộ dáng không thèm đếm xỉa, cái gì cũng không muốn quản.

Thương Diễm Túc khẽ nghiêng đầu, nhìn những cung nữ phía sau, tươi cười trên mặt càng thêm sáng lạn, nói: “Các người, đi bắt Thương Kỳ Thụy đến

đây cho bốn vương!”

Những cung nữ này vô cùng kinh ngạc, nhìn ánh mắt giết người của Hoàng Hậu nương nương, có chút do dự, không khỏi nhìn về phía chủ tử của mình, Như quý phi.

Như quý phi khẽ gật đầu, nói: “Cứ nghe theo mệnh lệnh của Vương gia đi, nếu như có chuyện gì xảy ra, tin rằng Vương gia cũng không trách tội các người đâu”.

Lúc này, các nàng cũng không còn do dự nữa, trực tiếp vọt về phía Thương Kỳ Thụy, Trữ hoàng hậu kinh hô một tiếng, hô lớn lớn mật, lại không có người để ý tới nàng. Dù sao đây đều là những cung nữ bên người Như quý phi, bình thường cũng đã thường xuyên xung đột cùng với Hoàng Hậu, đối với lời của bà ta, tất nhiên cũng không có người nào thực sự để vào mắt.

Thương Kỳ Thụy bị dọa ngây người, liều mạng lui về phía sau lưng Trữ hoàng hậu, mà những cung nữ của Hoàng Hậu cũng lao lên ngăn cản đám cung nữ của Như quý phi.

Bởi vì nơi này cách hồ rất gần, cho nên đã có vài vị cung nữ thái giám không cẩn thận mà ngã xuống hồ, hơn nữa trên bờ mấy chục người dây dưa với nhau, cao xé, đâm đá, thét chói tai, trong khoảnh khắc đó, trong ngự hoa viên thật giống như bị náo động.

Lãnh Thanh Nghiên cũng chỉ lẳng lặng đứng một bên xem kịch vui, nhìn một đám người dây dưa một chỗ kia, kia là Hoàng Hậu nương nương, tuy rằng những cung nữ này đã cố gắng không tiếp cận bà ta, nhưng Thương Kỳ Thụy lại luôn trốn ở phía sau lưng bà ta, khiến cho bà ta cũng vô cùng chật vật.

Về phần những cung nữ thái giám khác, lại càng không cần phải nói thêm, sớm cũng đã là rồi bù, quần áo hỗn độn, lại có thêm vài người rơi xuống hồ, trong đó cũng có ba bốn người là người của Như quý phi.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Thanh âm đột nhiên vang lên khiến cho tất cả mọi người đều dừng động tác lại, sau đó đều quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Hoàng Thượng!”

Thương Lang hoàng bước nhanh tới, nhìn cảnh tượng vô cùng hỗn loạn này, khoe miệng run rẩy vài cái, hừ lạnh nói: “Các người đang ở đây làm cái gì? Còn ra thể thống gì nữa?”

Trữ Hoàng Hậu giống như gặp được cứu tinh vậy, vội vàng chạy đến bên người Thương Lang hoàng, thậm chí cũng không có sửa sang lại quần áo hỗn độn trên người, nói: “Hoàng Thượng, người phải làm chủ cho thân thiếp, Lạc Vương này thực sự là rất kỳ cục, hần thể nhưng..”.

“Câm miệng! Trẫm thấy người kỳ cục nhất chính là người mới đứng, người nhìn lại bộ dáng này của người xem? Làm sao còn giống là bộ dáng của một quốc gia chi mầu nữa chứ? Vị trí Hoàng Hậu này, người không muốn làm nữa phải không?”

“Hoàng Thượng, ta..”.

“Người còn lời gì muốn nói? Còn sợ chưa đủ dọa người hay sao?”

Hoàng Thượng phát uy, ngay cả Thái Hậu nương nương cũng không nói một lời nào, chỉ là liếc mắt ra hiệu cho Như Quý phi và Thương Diễm Túc bên cạnh, để cho bọn họ có chừng có mực.

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên liếc mắt nhìn nhau một cái, trong ánh mắt là mỉm cười, kỳ thật bọn họ đã sớm phát hiện ra Hoàng Thượng ở gần đó, ông vẫn luôn đứng đó nhìn náo loạn ở bên này, mãi đến khi sự việc có chút nhìn không được mới xuất hiện.

Nói cách khác, hiện tại có nói gì cũng chỉ là những lời dư thừa, bởi vì Hoàng Thượng hoàn toàn nắm bắt được toàn bộ, về phần ông muốn xử trí chuyện này như thế nào, thì cũng chỉ có thể nhìn xem ông sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

Thương Diễm Túc vừa muốn mở miệng, Thương Lang hoàng cũng liền quay đầu lại, hung hăng nhìn chằm chằm hắn, nói: “Người cũng câm miệng cho trẫm, còn ngại mọi chuyện chưa đủ rồi hay sao?”

“Không dám, chỉ là muốn thỉnh phụ hoàng cho thị vệ xuống dưới nước cứu người lên, nếu không, chỉ sợ là những cung nữ thái giám này sẽ bị chết ở nơi này mà thôi”. Từ sau khi biết rõ chuyện tình giữa Lưu Hoàng Hậu cùng với Hoàng Thượng, Thương Diễm Túc đối mặt với Thương Lang hoàng tuy vẫn cứng nhắc như cũ, nhưng rõ ràng là so với trước kia cũng đã tốt hơn nhiều.

Thương Lang hoàng trong mắt hiện lên tia vui sướng, ông có thể cảm nhận được biến chuyển của Thương Diễm Túc, hiện tại, chỉ sợ là nó vẫn không còn được tự nhiên mà thôi.

Liền quay đầu lại nhìn những cung nữ và thái giám còn ở dưới hồ, hừ lạnh một tiếng, nói: “Nô tài không hiểu quy củ như vậy, chết đuối vẫn là tiện nghi cho bọn họ!”

Tuy nói lời như vậy, nhưng ông vẫn sai những thị vệ bên cạnh xuống hồ cứu người.

Tầm mắt lạnh lùng đảo qua trên người những cung nữ thái giám đang quỳ trước mặt, sau đó đến Thương Kỳ Thụy đang đứng bên cạnh Hoàng Hậu, tiếp theo là Thái Hậu cùng Như quý phi, thời điểm nhìn đến tiêu tử kia bên cạnh Thương Diễm Túc và Lãnh Thanh Nghiên, đột nhiên, tiêu tử kia “Hắt xì” một tiếng, nặng nề hắt hơi một tiếng.

Lúc này, ánh mắt của Thương Lang hoàng cũng thay đổi ít nhiều, tiểu gia hỏa này có thể nói chính là tôn nhi bảo bối của Hoàng Thượng, nhìn thấy cháu chắt vật như vậy, sớm cũng đã đau lòng lắm rồi, hiện tại lại nghe thấy tiểu tử này hắt hơi, thiếu chút nữa chịu không nổi mà xông lên hỏi han, không phải là tiểu tử kia đã cảm lạnh đấy chứ?

Cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, hơn nữa tiểu tử kia thực sự khiến cho người ta vui vẻ rất nhiều, cho nên Thương Lang hoàng đương nhiên là sẽ thiên vị tiểu tử kia hơn một chút, nếu không, vừa rồi cũng không có đứng ở xa xa nhìn trò diễn bên này, chỉ chờ đến tận khi thật sự không nhìn nổi nữa mới xuất đầu.

Tiểu tử kia hắt hơi một tiếng liền đem tầm mắt của những người khác lại đây, Thái Hậu trực tiếp bước tới bên người Lãnh Thanh Nghiên, khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tiểu tử kia, về mặt đau lòng nói: “Ài u, tiểu Tuyết Thế không phải là cảm lạnh rồi chứ? Các ngươi còn thất thần làm cái gì? Nhanh đi thỉnh Thái y nha! Thanh Nghiên, mau cùng hoàng Tổ mẫu trở về, để cho thái y bắt mạch cho tiểu Tuyết Thế đi”.

“Dạ, hoàng Tổ mẫu!”

Thương Lang hoàng khoe miệng run rẩy vài cái, ông tất nhiên là hiểu rõ mục đích của Thái Hậu khi làm như vậy, không khỏi cảm khái, tiểu gia hỏa này rốt cuộc là có ma lực gì, vậy mà ngay cả người không để ý đến mọi chuyện như Thái Hậu cũng đã đứng về phía nó rồi.

Hành lễ với Thương Lang hoàng một cái, đám người Lãnh Thanh Nghiên cũng liền rời đi, Trữ hoàng hậu thấy thế, không khỏi cả kinh, sắc mặt tràn ngập vẻ không cam lòng, nhìn Thương Lang hoàng nói: “Hoàng Thượng, người không thể cứ như vậy mà tha cho bọn họ a!”

“Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa?” Thương Lang hoàng thần sắc lạnh lùng, tầm mắt chuyển dời đến trên người Thương Kỳ Thụy, hừ lạnh một tiếng, nói, “Không ngờ ngươi còn nhỏ như vậy mà đã có tâm địa ác độc, lúc này trăm cũng không so đo với ngươi, nhưng nếu còn có lần sau, đừng trách trăm không niệm tình tổ tôn!”

Lời này tuy rằng là nói với Thương Kỳ Thụy, nhưng trên thực tế cũng là nói cho Trữ hoàng hậu nghe, mà nghe đến mấy lời này, sắc mặt Trữ hoàng hậu quả nhiên là thay đổi, Thương Kỳ Thụy cũng sợ hãi tránh sau lưng Trữ hoàng hậu.

Ba người Thương Diễm Túc cũng không có ở lại trong hoàng cung quá lâu, tiểu tử kia quả nhiên là bị cảm lạnh, cả người đều mệt mỏi không còn tinh thần, khiến cho Thương Diễm Túc và Lãnh Thanh Nghiên đau lòng vô cùng, tất nhiên, cũng đã ghi nhớ mối thù với hai bà cháu Trữ Hoàng Hậu kia.

Thời điểm khi bọn họ vừa quay lại Vương phủ, vậy mà lại thấy một người ở trong phủ đợi bọn họ đã lâu, hiển nhiên là đã sớm biết tin tức bọn họ quay về.

“Mộng Tuyết? Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Lãnh Thanh Nghiên có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Vân Mộng Tuyết, chuyện của Mộc gia cũng đã cách đây một tháng, không ngờ rằng nàng ấy vẫn còn ở kinh thành? Nàng ấy chính là võ lâm minh chủ nhưng xem ra rất là thoải mái.

Vân Mộng Tuyết cười khẽ một chút, nói: “Đang định vài ngày nữa sẽ rời khỏi kinh thành, nhưng lại nghe nói các ngươi đã trở lại, cho nên mới đến tìm các ngươi để cáo từ, nhưng không ngờ là các ngươi đã tiến cung”.

“Ngươi hình như rất rảnh rỗi đấy, vậy mà cho đến bây giờ vẫn còn ở nơi này, quả nhiên là một chút cũng không hề lo lắng gì a!”

“Cái này cũng không có gì, xuất môn mấy tháng vốn là chuyện tình thực bình thường”. Nói xong, cũng đem tầm mắt chuyển đến trên người tiểu tử kia, vươn tay ôm lấy nó từ trong lòng Lãnh Thanh Nghiên ra, trong mắt có chút nghi hoặc, “Vi sao nhìn tiểu tử này lại một bộ đáng hữu khí vô lực vậy? Chẳng lẽ không muốn gặp Tuyết đi hay sao?”

Tiểu tử kia miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, khẽ gọi một tiếng “Tuyết đi”, sau đó lại im lặng cúi đầu xuống.

Vân Mộng Tuyết vươn tay sờ lên cái trán của tiểu tử kia, khẽ lẩm bẩm: “A? Hình như bị phát sốt a, tiểu tử này thế nhưng lại bị bệnh!”

Điều này thực là hiếm thấy, tiểu gia hỏa này từ nhỏ đã khỏe giống như trâu, không ngờ rằng lại có thể phát sốt, chẳng lẽ là do nhớ cha mẹ quá, cho nên mới phát sốt?

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt chợt lóe hàn quang, lập tức cười nói: “Vừa rồi không cẩn thận mà bị ngã xuống nước, liền cảm lạnh”.

Về mặt kinh ngạc, cúi đầu nhìn tiểu tử kia quả im lặng ở trong lòng, im lặng như vậy thực sự khiến cho nàng không quen chút nào, nhẹ nhéo nhéo cái mũi của nó, nói: “Tiểu tử, sao lại có thể không cẩn thận như vậy chứ? Không làm sao chứ?”

Tiểu tử kia ừm khụt cong cong cái miệng nhỏ nhắn, nhưng cũng lười nói chuyện, mà đúng lúc này, một bóng người từ bên ngoài nghênh ngang đi vào, có thể không bị thị vệ của Lạc Vương phủ ngăn cản, trực tiếp đi vào bên trong như vậy dường như cũng chỉ có vài người mà thôi, mà người đến chính là Thương Diễm Trạch.

Hắn đã lấy tốc độ nhanh nhất để xử lý toàn bộ mọi chuyện cần làm, tất nhiên là để chạy đến Lạc Vương phủ gặp cháu ngoại, ừm, cháu lại là cháu ngoại trai, a a, quan hệ này thật đúng là rất thân mật!

“Thất ca, đệ đến để gặp con của huynh a!”

Lời nói còn chưa có xong, hần cũng đã tiến vào trong phòng, vừa ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt mang theo nghi ngờ của Vân Mộng Tuyết đang nhìn hần, sững sốt một chút, sau đó hai người cũng đồng thời nhảy dựng lên, vươn tay chỉ lẫn nhau, thất thanh nói: “Như thế nào lại là ngươi?”

Phản ứng này của hai người khiến Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên đều vô cùng khó hiểu, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, sau đó về mặt nghi hoặc nhìn về phía bọn họ, hỏi: “Các ngươi biết nhau sao?”

“Không biết!”

Trăm miệng một lời, sau khi nói xong, Vân Mộng Tuyết lại quay về trên ghế ngồi, Thương Diễm Trạch cũng tùy tiện tìm lấy một chiếc ghế dựa ngồi xuống, hai người cũng không thềm liếc mắt nhìn đối phương lấy một cái, giống như thật sự không biết nhau.

Lãnh Thanh Nghiên tiến đến bên cạnh Thương Diễm Túc, tầm mắt dừng lại ở hai người trong phòng kia, nhỏ giọng nói: “Túc, sao ta cảm thấy như hai người kia có cừ oán với nhau a?”

“Ta cũng cảm thấy như vậy, điều này thực đúng là hiếm thấy”.

“Quả thật là hiếm thấy, hơn nữa nhìn như thế nào, hai người này cũng đều có vấn đề, giống như là đã xảy ra chuyện gì đó mà chúng ta không biết”.

“Có điều cũng thực là kỳ quái, hai người bọn họ, một người là Vương gia yên ổn trong triều đình, một người là võ lâm minh chủ trong giang hồ, một người ở bắc, hàng năm trấn thủ biên quan, một người ở nam, nắm các môn phái giang hồ trong tay, thấy thế nào cũng không thể nào cùng xuất hiện một chỗ được a!”

“Đúng vậy, nhưng vấn đề là, nhìn hai người kia, nhìn sao cũng không giống là không hề biết nhau a”.

Hai người nhỏ giọng nói thầm, ánh mắt cũng trực tiếp trao đổi với nhau không thềm nhìn Thương Diễm Trạch cùng Vân Mộng Tuyết, tiểu tử kia nằm trong lòng Vân Mộng Tuyết, về mặt cũng vô cùng tò mò nhìn hai người kia.

Tuyết di nhìn qua hình như có chút không giống với bình thường a, trước kia cũng chưa bao giờ thấy nàng có phản ứng như vậy với người khác a! Còn có vị thúc thúc này, hần là ai vậy a? Vì sao kêu phụ thân thất ca? Trước kia hình như cũng chưa có gặp hần bao giờ a.

Có điều bởi vì hiện tại tiểu tử kia đang nằm trong lòng Vân Mộng Tuyết, Thương Diễm Trạch không khỏi đem tầm mắt chuyển về phía nàng, điều này làm cho hần rất là khó chịu, quay đầu nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Tỷ tỷ, cháu ngoại trai nhà ta đâu a!”

Nghe vậy, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi khẽ nhú mày lại, về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn hần, sau đó vươn tay chỉ chỉ tiểu tử kia đang nằm trong lòng Vân Mộng Tuyết, nói: “Ồ nơi này”.

Khóe miệng run rẩy vài cái, trong lòng khẽ rủa một tiếng, chết tiết, vì sao lại có thể không hay ho như vậy, nữ nhân này lại cũng ở trong này, bộ dáng lại có vẻ rất là quen thuộc với tỷ tỷ.

Nàng rốt cuộc là ai vậy?

Tầm mắt chuyển đến trên người tiểu tử kia, grào grào, thật không hổ là cháu ngoại trai bảo bối của hần, quả thực chính là mỹ thiếu niên siêu cấp vô địch vũ trụ!

Vân Mộng Tuyết xoay người một cái, rất là xảo diệu đem tầm mắt của Thương Diễm Trạch ngăn cách, không cho hần nhìn tiểu tử kia. Thương Diễm Trạch không khỏi một trận cáu giận, nữ nhân chết tiết này, thật sự đúng là cực kỳ đáng ghét!

Đột nhiên đứng dậy, đi đến bên người Vân Mộng Tuyết, cũng không thềm liếc nhìn nàng ta một cái liền vươn tay muốn ôm lấy tiểu tử kia. Vân Mộng Tuyết sao có thể để hần thực hiện được ý đồ chứ? Trực tiếp ngồi ở ghế trên, cả người lẫn ghế dựa liền xoay vòng một cái, thuận tiện tránh khỏi được bàn tay của Thương Diễm Trạch.

Thương Diễm Trạch trong mắt lóe lên hàn quang, lại tiếp tục công kích về phía Vân Mộng Tuyết, lúc này đây, cả người đều lao thẳng về phía nàng ta công kích, bởi vì nếu như không làm như vậy, chỉ sợ là hôm nay hần sẽ không thể nào mà được ôm cháu ngoại trai bảo bối đâu.

Hai người liên tục đấu với nhau, rất nhanh cũng đã đánh ra ngoài phòng, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên cả hai người lại vẫn ngồi bên trong phòng như cũ, về mặt khó hiểu cùng suy nghĩ sâu xa.

Tuy rằng trong lòng Vân Mộng Tuyết có thêm một tiểu tử, làm cho nàng không thể hoàn toàn thi triển võ công, nhưng như vậy cũng khiến cho Thương Diễm Trạch có chút bó tay bó chân, hần cũng không muốn thương tổn đến cháu ngoại trai của mình.

Trong lúc nhất thời, hai người đấu với nhau bất phân thắng bại, từ đầu cho tới bây giờ, hai người cũng không ai mở miệng nói với đối phương nửa câu.

“Chết tiết, rốt cục là ngươi muốn như thế nào? Đây cũng không phải là con ngươi, ngươi ôm như vậy làm cái gì?” Thương Diễm Trạch cuối cùng không nhịn được mà gầm nhẹ, nữ nhân này, thật sự là đáng ghét vô cùng!

Vân Mộng Tuyết hừ lạnh một tiếng, xa xa đối diện với Thương Diễm Trạch, nói: “Ai nói không phải con ta? Tiểu tử này chính là con nuôi của ta, nhưng

ngược lại, ngươi tính làm cái gì?”

“Bỏn vương chính là thúc thúc của Tuyệt Thế, đồng thời cũng là cậu, so với kẻ tự xưng là nghĩa mẫu như ngươi hơn nhiều lắm!”

“Ngươi quả thực không biết xấu hổ, tiểu tử này chính là do bỏn mình chủ nhìn từ nhỏ lớn lên, làm sao có thể giống với kẻ tự xưng là thúc thúc cùng cậu này, chỉ sợ là hôm nay cũng là lần đầu tiên ngươi được gặp Tuyệt Thế đi?”

“Như vậy thì sao? Đừng tưởng rằng ngươi được nhìn nó lớn lên, thì ngươi có thể thay đổi cái gì!”

“Hừ! Ta là không thể thay đổi cái gì, nhưng mà, hôm nay ngươi cũng đừng hòng cướp được tiểu tử này từ trên tay ta!”

Khóe miệng hung hăng run rẩy vài cái, vẻ mặt căm tức nhìn Vân Mộng Tuyết, nói: “Ngươi nữ nhân này sao lại có thể không phân rõ phải trái như vậy chứ? Ta lại không có chọc giận ngươi, ngươi việc gì mà cứ phải đeo bám ta như vậy chứ?”

Vân Mộng Tuyết sắc mặt đại biến, mở to hai mắt vẻ mặt không dám tin nhìn Thương Diễm Trạch, thất thanh thét to: “Ngươi còn dám nói như vậy sao, ta thấy ngươi mới là kẻ không phân rõ phải trái đó! Ai nói ngươi không có chọc bỏn mình chứ? Chúng ta có cừ hận, hơn nữa còn rất lớn đâu!”

Khóe miệng giật giật, Thương Diễm Trạch cực kỳ không để ý nói: “Không phải là không cẩn thận nên thấy ngươi tím hay sao, ngươi cứ dùng lý do như vậy để đuổi theo ta không buông hay sao?”

“Ngươi... Ngươi câm miệng!”

Vân Mộng Tuyết khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, dùng ánh mắt giết người hung hăng nhìn chăm chăm Thương Diễm Trạch, tên hỗn đản này, vậy mà có thể bày ra bộ dạng không sao cả để mà nói lên chuyện này được, nàng nhất định phải giết hắn!

Chuyện rằng, vào hai năm trước, khi đó cả hai người đều vừa vặn đến cùng một chỗ cùng một thời điểm, lại ở trọ cùng một khách sạn, sau đó vào thời điểm Vân Mộng Tuyết đang tắm rửa, Thương Diễm Trạch vậy mà lại không cẩn thận đi nhầm phòng, cứ như vậy mà xông vào, vừa vặn bắt gặp Vân Mộng Tuyết đang đem chiếc áo cuối cùng cởi xuống.

Bởi vì chuyện này, khi đó Vân Mộng Tuyết cũng đã đuổi giết Thương Diễm Trạch ba ngày ba đêm, sau đó bởi vì nàng còn có chuyện cần giải quyết, cho nên mới tạm thời buông tha hắn, nhưng mà chuyện này từ đó cho tới giờ nàng cũng không hề quên. Tên hỗn đản dám nhìn thân thể của nàng, tuy rằng hai năm này không hề gặp lại hắn, nhưng mà hôm nay khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cũng đã nhận ra hắn luôn.

Đối mặt với ánh mắt giết người của Vân Mộng Tuyết, Thương Diễm Trạch có chút chột dạ, bất kể nói như thế nào, chuyện này quả thật là hắn đuối lý, nhưng mà hắn cũng không có ý nha, lúc ấy hắn thật sự là không cẩn thận đi nhầm phòng mà thôi.

Hơn nữa, không phải hắn đã bị nàng đuổi giết ba ngày ba đêm hay sao? Vì sao chuyện này xảy ra đã hai năm rồi, nàng thế nhưng còn không có quên?

Có điều, hắn cũng không có quên không phải sao? Rõ ràng chỉ có gặp mặt một lần, mà lại còn ở dưới tình huống như vậy, vào lúc đó hắn cũng không hề có nhận ra, nhưng khi vừa rồi gặp lại nàng, vậy mà hắn lại có thể dễ dàng nhận ra nàng.

Trước mắt không khỏi hiện ra thân thể gần như hoàn mỹ hai năm trước, vội vàng dùng sức lắc lắc đầu, đem cảnh tượng kia áp chế xuống đáy lòng.

Có điều biểu tình kia của hắn vẫn khiến cho Vân Mộng Tuyết cảm thấy khác thường, sát khí không khỏi càng tăng lên, tên hỗn đản này, hắn suy nghĩ cái gì?

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên cũng đã từ trong phòng đi ra, vừa vặn nghe được câu nói kia của Thương Diễm Trạch, Lãnh Thanh Nghiên cái miệng nhỏ nhắn không khỏi mở lớn, biểu tình trên mặt vô cùng phản kích.

Thì ra giữa hai người này lại xảy ra một chuyện như vậy? A Trạch vậy mà lại thấy được Vân Mộng Tuyết tắm? Chuyện này, vì sao cho đến nay cũng chưa có nghe Vân Mộng Tuyết nói qua a?

Có điều loại chuyện này, cho dù là hảo tử muội, khẳng định là cũng vô cùng ngượng ngùng khi nói ra.

Hai người kia lại tiếp tục đánh nhau, ngay cả tiểu tử kia cũng đã được Vân Mộng Tuyết đưa về trong lòng Lãnh Thanh Nghiên, nàng muốn chuyên tâm đối địch, nhất định phải giết tên hỗn đản chết tiệt này, đáng đồ tử, sắc lang!

Tiểu tử kia ngoan ngoãn rúc vào trong lòng mẹ, nhìn hai bóng dáng khó mà thấy rõ kia, ngẩng đầu nhìn mẹ, hỏi: “Mẹ, người kia, là cậu sao?”

Gật đầu, nói: “Đúng!”

Ánh mắt chớp chớp, sau đó lại đem tầm mắt chuyển đến chiến trường phía trước, nghiêng nghiêng đầu không biết đang suy nghĩ điều gì. Không lâu, ngáp một cái, vươn tay dụi dụi mắt, một bộ dáng muốn ngủ.

“Mẹ, con ngủ trước một chút nay, đợi đến khi cậu cùng với Tuyệt đi đánh xong, người lại đánh thức cục cưng nha!”

“Được!”

Lãnh Thanh Nghiền mỉm cười gật đầu, nhìn bảo bối con buồn ngủ như vậy, không khỏi cảm thấy đau lòng, càng ôm chặt con thêm vài phần.

Thương Diễm Túc nhận lấy tiểu tử kia từ trong tay Lãnh Thanh Nghiền, đồng thời cũng ôm lấy nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: “Nàng cũng đã chạy vài ngày đường rồi, không cần phải lo cho hai người kia, đi nghỉ ngơi trước đi”.

Quay đầu lại nhìn hai bóng dáng đang đánh với nhau một chỗ kia, xem ra, trong khoảng thời gian ngắn là không thể phân được thắng bại rồi, cũng không thể nào mà dừng lại được, thích thú gật gật đầu, xoay người quay trở về phòng, nghỉ ngơi trước rồi tính sau.

Có lẽ là do cảm thấy đuối lý, Thương Diễm Trạch cũng ngượng ngùng ra tay với Vân Mộng Tuyết, chỉ một mực né tránh, vừa tránh được một chiêu của nàng, Thương Diễm Trạch liền tục lui về phía sau vài bước, đứng lại hướng về phía Vân Mộng Tuyết nói: “Ngươi tức giận như vậy làm gì? Dù sao thấy thì cũng đã thấy rồi, cho dù ngươi có giết ta cũng không có tác dụng gì a!”

Vân Mộng Tuyết giận đến đỏ mặt, hung hăng nhìn chằm chằm Thương Diễm Trạch, người này, quả nhiên là vô si cực kỳ, bị hấn chiếm tiện nghi như vậy, vậy mà hấn còn có thể nói ra lời như vậy được!

Ban đầu, nàng cũng không muốn so đo với hấn, dù sao đúng là như hấn nói vậy, thấy thì cũng đều đã thấy rồi, cho dù nàng giết hấn cũng không thay đổi được gì. Chuyện này để cho trời biết đất biết, người biết ta biết, cuối cùng chết ở trong bụng hai người là được rồi.

Nhưng mà, tên này quả nhiên là vô lại cực kỳ, loại chuyện này, tự bản thân hấn biết là được rồi, cần gì phải nói ra như vậy? Ý định chính là muốn để cho nàng đuổi theo giết hấn có phải hay không?

Trong mắt hấn quang lóe ra, nói: “Ta muốn giết ngươi, miễn cho ngươi đi khắp nơi nói lung tung, phá hư thanh danh của ta!”

Thương Diễm Trạch vội vàng vọt đến bên cạnh, về mặt ủy khuất, nói: “Nếu như ngươi nghĩ rằng vì ta mà ngươi bị hỏng mất thanh danh, cùng lắm thì, ta lấy mạng là được!”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Lãnh Thanh Nghiền cùng Thương Diễm Túc đang muốn xoay người đi nghỉ ngơi ngay người ra, mà ngay cả Thương Diễm Trạch cũng nhin không được mà ngây ngẩn cả người, hấn vừa rồi nói gì đó?

Từ trước đến giờ hấn đều không có muốn lấy bất kỳ ai để bị trói buộc bản thân, cho nên cho tới bây giờ hấn cũng không có nói muốn kết hôn hay linh tinh gì đó, cho dù có là nói giỡn cũng chưa bao giờ nói.

Như vài ngày trước đó, Ngọc Liên Tiêu kia cũng đã làm đến mức như vậy, hấn đều không chút nào buông lỏng. Bởi vì chuyện này ảnh hưởng tới quan hệ giữa hai nước, nhưng cuối cùng, hấn cũng chỉ là miễn cưỡng tạm thời đáp ứng cùng Ngọc Liên Tiêu đính hôn, chờ thêm một khoảng thời gian nữa sẽ hủy bỏ.

Có điều những chuyện này Vân Mộng Tuyết cũng không hề biết, nàng chỉ có cảm giác mình lại bị Thương Diễm Trạch trêu đùa, sát khí trong mắt không khỏi càng tăng lên, không chút do dự liền dùng toàn lực công kích về phía hấn, nói: “Tên đồ tử chết tiệt này, ai cần ngươi phải lấy ta? Cho dù ngươi muốn kết hôn với bốn mình chủ, bốn mình chủ còn thấy chương mất mất đâu!”

Mất thấy Vân Mộng Tuyết hùng hổ vọt tới, Thương Diễm Trạch kinh hô một tiếng, vội càng né tránh về phía bên cạnh, nhân đây cũng đem câu nói cùng cảm giác quái dị kia áp chế xuống đáy lòng.

Lãnh Thanh Nghiền cùng Thương Diễm Túc đứng xa xa ngạc nhiên liếc nhìn nhau một cái, sau đó trên môi đồng thời hiện lên nụ cười, tà tà giống như là ác ma.

Mà ngay lúc này, từ ngoài cửa phủ một bóng dáng hồng sắc vọt tiến vào, hoàn toàn không chú ý đến thị vệ Vương phủ đang đuổi theo phía sau.

Người đó rõ ràng chính là Ứng Dung Kiều, Thương Diễm Túc hướng về phía thị vệ đang đuổi vào nói: “Các ngươi đều lui ra đi”.

“Dạ, Vương gia!”

Còn không có đợi cho Thương Diễm Túc hỏi, Ứng Dung Kiều cũng đã xông đến trước mặt bọn họ, gắt gao cầm lấy cánh tay Thương Diễm Túc, nói: “Cầu ngươi, cứu cứu Lăng Vũ!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 14: Ăn ý, ghen

Những lời này của Ứng Dung Kiều làm cho Thương Diễm Túc sững sờ một chút, ngay cả Vân Mộng Tuyết đang đuổi giết Thương Diễm Trạch cũng

không khỏi dừng lại, trực tiếp liền vọt đến trước mặt nàng, hỏi: “Lời này của ngươi là có ý gì? Lăng Vũ, Lăng Vũ hẳn làm sao vậy?”

Vân Mộng Tuyết đột nhiên lao tới làm cho Ứng Dung Kiều sững sốt, Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ biết Lăng Vũ là ai, nhưng mà không biết Lăng Vũ cùng Ứng Dung Kiều có quan hệ gì?

“Dung phi nương nương, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Sau khi sững sốt, Ứng Dung Kiều cũng rất nhanh phản ứng lại, không quản Vân Mộng Tuyết rốt cuộc là ai, nếu Lãnh Thanh Nghiên đã không để nàng ta rời đi, điều này cũng đã nói lên để cho người này biết cũng không làm sao.

“Ta không biết là chuyện gì xảy ra, chỉ là hôm nay khi ta đi tìm hần, hần cũng đã rơi vào trong tay hoàng huynh ta rồi, ta không biết nên làm thế nào mới tốt!”

“Ngươi đi tìm hần? Hoàng huynh ngươi?” Thương Diễm Túc khẽ nhíu lông mày, những lời nói của Ứng Dung Kiều đều khiến cho bọn họ có chút vô cùng khó hiểu, “Dung phi nương nương, ngươi đi tìm Lăng Vũ làm gì? Hoàng huynh ngươi vì sao lại muốn bắt Lăng Vũ? Hình như hần chính là Thiên Ứng Quốc hộ quốc tướng quân?”

Bị Thương Diễm Túc hỏi như vậy có chút sợ sệt, nhưng lập tức phản ứng, nói: “Ta cùng Lăng Vũ đã sớm lưỡng tình tương duyệt¹, chỉ là vì bốn năm trước Lăng Vũ chưa phải là hộ quốc tướng quân, ở trước mặt hoàng huynh ta, dường như không thể chống cự, hoàng huynh dùng Lăng Vũ uy hiếp ta, ta mới chịu đáp ứng đến Thương Lang quốc. Ngay tại vài ngày trước, ta cùng hần gặp nhau trong Thương Lang thành, đã quyết định bỏ tất cả vinh hoa phú quý, chỉ cầu hai người có thể cùng một chỗ, nhưng mà, chuyện này bị hoàng huynh ta biết, ta ngờ rằng trong Thương Lang thành này cũng có thể lực của hần”.

Những lời này của Ứng Dung Kiều thật sự khiến cho mọi người hoảng sợ, đều là về mặt không dám tin nhìn nàng, Vân Mộng Tuyết khẽ nhíu mày lại, nói: “Lăng Vũ đầu gối kia thế nhưng lại cũng có người thích sao? Hơn nữa còn là lưỡng tình tương duyệt?”

Khóe miệng run rẩy một chút, Lãnh Thanh Nghiên quay đầu nhìn về phía Vân Mộng Tuyết, nói: “Lăng Vũ chẳng qua là làm người lạnh lùng một chút, nói ít một chút, thái độ ác liệt một chút, tính tình lãnh khốc một chút, những cái khác muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn bản lĩnh có bản lĩnh, nhân phẩm thật ra kém một chút, nhưng người ta nói nam nhân không xấu, nữ nhân không thương, có mỹ nữ thích, khẳng định là chuyện rất bình thường thôi”.

Vân Mộng Tuyết nghe vậy cũng thấy có lý gật gật đầu, sau đó đột nhiên lắc đầu, nói: “Không đúng a! Có lẽ có mỹ nữ sẽ yêu thương nhưng nhớ hần, nhưng mà quan trọng là hần lại cũng thích người ta a! Ta còn tưởng rằng, hần chỉ thích chúng ta, hừ, ta ghen tị!”

Lời này khiến cho Ứng Dung Kiều nhất thời tràn ngập cảnh giác, nhìn Vân Mộng Tuyết, hỏi: “Ngươi là ai?”

Cau cái mũi, nhìn dáng vẻ khàn trương của Ứng Dung Kiều, đột nhiên muốn đùa nàng ta một chút, không khỏi nói: “Ta đương nhiên là thê tử chưa cưới của Lăng Vũ rồi, hai người chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, thật lâu trước đây, ta cũng đã là người của hần!”

Ứng Dung Kiều sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng nàng cũng không tin lời nói của Vân Mộng Tuyết, hừ lạnh một tiếng, nói: “Không có khả năng, cho tới bây giờ Vũ ca ca cũng chưa bao giờ nói với ta hần đã có thê tử chưa cưới, cho dù có, vậy người đó cũng là ta!”

“Hắc, hiện tại không phải ngươi đã lập gia đình rồi sao? Hơn nữa còn là Dung phi nương nương, chẳng lẽ ngươi còn muốn hồng hạnh vượt tường², đến câu dẫn tướng công tương lai của ta? Thế nhưng còn kêu thân thiết như vậy, Vũ ca ca, hừ!”

“Ngươi.. “. Ứng Dung Kiều cắn răng một cái, cổ nén xuống tức giận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không tranh cãi với ngươi, hiện tại Vũ ca ca còn đang ở trong tay hoàng huynh ta, còn không biết hoàng huynh sẽ đối phó với hần như thế nào, trước đem hần cứu ra rồi nói sau, đến lúc đó Vũ ca ca tự nhiên sẽ nói cho ta biết hần với ngươi có cái quan hệ gì!”

Vân Mộng Tuyết bĩu môi, dường như một chút cũng không hề lo lắng cho an toàn của Lăng Vũ.

Ứng Dung Kiều quay đầu nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, lại phát hiện, hai người bọn họ đã vào trong phòng, Thương Diễm Túc nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, mà Lãnh Thanh Nghiên đang nằm ở trong lòng Thương Diễm Túc, hơn nữa còn đang ngủ.

Không khỏi mở to hai mắt nhìn, vài bước liền vọt tới trước mặt hai người kia, vươn tay kéo Lãnh Thanh Nghiên lên, quát: “Lãnh Thanh Nghiên, ngươi làm sao có thể ngủ? Vũ ca ca còn chờ ngươi đi cứu mạng đâu! Các ngươi chẳng lẽ không phải là bằng hữu sống chết sao?”

Lãnh Thanh Nghiên nho nhỏ ngáp một cái, ngược lại lại nằm úp sấp trong lòng Thương Diễm Túc, nhẹ nhàng mà cọ vài cái, nói: “Vũ ca ca? Ai là Vũ ca ca? Ta không biết người này a, hơn nữa, đó là Vũ ca ca của ngươi, nửa điểm quan hệ với ta đều không có, muốn cứu thì ngươi cũng tự đi mà cứu đi!”

Ứng Dung Kiều vẻ mặt kinh ngạc, lại muốn vươn tay kéo nàng lên, nhưng mà tay vừa mới vươn ra, Thương Diễm Túc cũng đã ôm Lãnh Thanh Nghiên đứng lên, vừa vặn tránh khỏi cơn bão của Ứng Dung Kiều.

“Nghiên nhi, hay là quay về phòng ngủ đi, ngủ ở nơi này sẽ không được an ổn đâu!”

Lãnh Thanh Nghiên chỉ là ở trong lòng hần khẽ cọ vài cái, xem như trả lời. Lăng Vũ rơi vào trong tay hoàng huynh của Ứng Dung Kiều? Còn không biết sẽ gặp phải nguy hiểm thế nào? Nói đùa gì vậy? Nếu như hần có thể dễ dàng bị hại như vậy, Lăng Vũ hẳn, còn có thể sống tới bây giờ sao?

Tro mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên bị Thương Diễm Túc ôm đi, Ứng Dung Kiều nhưng không có biện pháp nào, trong lòng âm thầm sốt ruột.

Mà Vân Mộng Tuyết đã ngồi xuống bên cạnh, không biết từ nơi nào lấy ra một cây kéo, tự mình sửa móng tay, từ từ nói: “Yên tâm đi, cái tên kia nào có thể dễ dàng chết như vậy? Có điều, sao ngươi có thể đến tìm Thanh Nghiên? Không sợ bị nàng ấy hăm hại hay sao?”

Thương Diễm Trạch ngồi xuống bên cạnh Vân Mộng Tuyết, đối với những chuyện xảy ra hiện tại hắn vô cùng khó hiểu, không khỏi hỏi: “Thiên Ưng quốc hộ quốc tướng quân? Hắn làm sao có thể ở Thương Lang quốc? Hơn nữa vì sao lại có cảm giác ngươi rất quen hắn vậy?”

Cảm nhận được Thương Diễm Trạch ngồi xuống bên cạnh mình, động tác trên tay Vân Mộng Tuyết không khỏi cứng đờ, đôi mày thanh tú nhẹ nhàng nhướng lên, vung tay đem cây kéo cầm trong tay phải về phía Thương Diễm Trạch, quát: “Ngươi cách ta xa một chút!”

Vươn tay ra tiếp được cây kéo đang bay tới, a a nha miệng, hắn chỉ là đối với chuyện này khó hiểu cho nên muốn hỏi một tiếng mà thôi, nàng làm gì mà phản ứng lớn như vậy?

Sau khi trở lại trong phòng, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã tỉnh táo lại, có điều cũng không muốn rời khỏi lòng Thương Diễm Túc.

Địu dàng đem nàng đặt ở trên giường, “Rằm” một tiếng, tiểu tử kia từ trong lòng mẹ lăn xuống, làm bầm vài tiếng cũng không có tỉnh lại, tiếp tục ngủ. Thương Diễm Túc cũng đã nằm xuống bên cạnh nàng, vươn tay ôm lấy nàng vào lòng, nói: “Mau nghỉ ngơi đi, cũng không biết Ưng Dung Kiều khi nào lại xông tới”.

An tâm nằm ở trong lòng hắn, hỏi: “Sao chàng giống như một chút cũng không hề quan tâm tới mục đích của Ưng Dung Kiều tới đây vậy?”

“Ta chỉ quan tâm nàng”.

Lời này nói ra khiến Lãnh Thanh Nghiên trong lòng chỉ còn lại một mảnh ngọt ngào, khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười hạnh phúc, đem mặt dán trước ngực hắn cọ vài cái, sau đó nhắm mắt lại liền bắt đầu ngủ.

Nhìn khuôn mặt nàng thoải mái ngủ, Thương Diễm Túc trong mắt tràn đầy ôn nhu, chậm rãi tiến lại gần, muốn hôn lên phần môi của nàng, từ bên cạnh đột nhiên một cái chân nhỏ bay ra, “Phanh” một tiếng đá vào trên mặt hắn.

Lúc này Thương Diễm Túc vẻ mặt hắc tuyến, đem bàn chân nhỏ dường như muốn dính vào trên mặt hắn bỏ ra, ngẩng đầu hung hăng nhìn chăm chăm về mặt say ngủ của tiểu tử kia, đột nhiên có điểm hối hận, sao lại có thể trở về vội vã như vậy chứ?

Xú tiểu tử này thực là đáng ghét, luôn cắt ngang chuyện tốt của hắn cùng Nghiên nhi, còn thường xuyên quấy rầy hắn cùng Nghiên nhi thân thiết.

Lãnh Thanh Nghiên hơi hơi mở mắt, khóe miệng ý cười càng sâu, đột nhiên mở hai tay ra dùng sức ôm chặt Thương Diễm Túc, chủ động đưa lên cặp môi thơm, hung hăng hôn xuống môi hắn vài cái, xem như an ủi hắn.

Môi thơm kia, làm cho Thương Diễm Túc chưa thỏa ý nguyện, ở trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, tự chủ của hắn vô cùng yếu kém, có điều lúc này thấy nàng mệt mỏi như vậy, cho nên vẫn cố nén ý nghĩ muốn nàng, chỉ lẳng lặng ôm nàng, làm cho nàng có thể ngủ thoải mái hơn một chút.

Tiểu tử kia xoay người, đang trong giấc ngủ người cũng đã bò đến trong lòng mẹ, nâng một chân lên, liền hướng tới mặt phụ thân đá qua.

Thương Diễm Túc gần như là muốn điên lên, đưa tay bắt được chân nhỏ đang hướng hắn đá tới, không cho chân nhỏ của con trai bảo bối tiếp tục cùng khuôn mặt hắn tiếp xúc thân thiết, sau đó vung tay, sau đó vung tay đã đem nó đẩy vào trong giường, động tác đương nhiên là phi thường nhẹ nhàng. Xú tiểu tử này tuy rằng đáng ghét, nhưng Thương Diễm Túc vẫn là không nỡ thương tổn một chút đến nó.

~~~~~

Bên trong Lạc Vương phủ một mảnh huyền ảo, Ưng Dung Kiều đứng ở ngoài cửa phòng Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, muốn đi vào lại bị thị vệ ở ngoài cửa ngăn lại, khiến cho Ưng Dung Kiều tức giận đến nổi muốn đem bọn họ hạ độc hết lượt.

Nhưng mà, nàng hiện tại đang có chuyện cầu cạnh Thương Diễm Túc, thật sự là không dám động thủ với những người trong Vương phủ của hắn.

Vân Mộng Tuyết đứng ở bên cạnh, nhìn cửa phòng đóng chặt, vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ. Thương Diễm Trạch đứng ở một bên, trong mắt chợt hiện lên tia sáng kỳ lạ, bỗng nhiên đem tầm mắt chuyển ra phía ngoài, khóe miệng hiện lên một nụ cười mờ nhạt khó phát hiện.

Lặng yên rời đi, không có bất kỳ kẻ nào phát hiện, trực tiếp treo tường ra bên ngoài, vừa rơi xuống đất đã thấy Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên đang đứng ở đây chờ hắn.

“Tỷ tỷ, ta có rất nhiều chuyện không hiểu rõ”.

“Sẽ cho ngươi hiểu được, có điều, trước tiên giúp ta một việc đã”.

“Được, giết người hay là phóng hỏa? Tỷ tỷ cứ việc phân phó!”

Trong một trang viên kín đáo ở kinh thành, Ưng Tịch Vũ đang lẳng lặng ngồi ở trong phòng, mỉm cười nhìn hai người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, đưa tay làm tư thế mời, nói: “Mời ngồi”.

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên nắm tay nhau đi vào, tùy tiện tìm cái ghế an vị, ánh mắt lại nhìn Ứng Tịch Vũ, nói: “Không biết ta hiện tại nên xưng hô với ngươi là Vũ vương gia, hay là Vu công tử?”

Ứng Tịch Vũ cười khẽ một tiếng, nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên trong ánh mắt không chút che giấu ái mộ cùng dục vọng, nói: “Kỳ thật bốn vương càng hy vọng nàng có thể gọi ta bằng một cái tên khác”.

“Đáng tiếc, ta không có hứng thú”.

“A? Chẳng lẽ Vương phi đã biết bốn vương hy vọng ngươi gọi ta như thế nào?”

Lãnh Thanh Nghiên trên mặt mang theo ý cười nhẹ, cũng không có vì lời nói của Ứng Tịch Vũ mà lộ ra vẻ tức giận, nhẹ giọng nói: “Xem ánh mắt của Vũ vương gia ngươi cũng đủ biết, chỉ là đáng tiếc, nguyện vọng của ngươi vĩnh viễn đều không thể thực hiện được”.

“Là như vậy phải không?” Ứng Tịch Vũ dường như không cho điều đó là đúng, đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Thương Diễm Túc, nói, “Lạc vương gia, bốn vương muốn cùng ngươi làm giao dịch, không biết ngươi có hứng thú không?”

Thương Diễm Túc nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, trên tay nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nhỏ bé của Lãnh Thanh Nghiên, đạm mạc nói: “Không có hứng thú”.

Khóe miệng không khỏi một trận run rẩy, cười gượng một tiếng, nói: “Lạc Vương gia còn không biết bốn vương muốn cùng ngươi làm giao dịch gì, làm sao có thể chắc chắn không có hứng thú rồi?”

Trên mặt Thương Diễm Túc xuất hiện nụ cười tà tử bất chấp mọi thứ, chậm rãi nói: “Bốn vương cũng không muốn cùng với kẻ có ý đồ với Nghiên nhi của bốn vương làm giao dịch, hơn nữa dưới tình huống giống như vậy, người như vậy đều chỉ có một kết cục”.

“Không biết là cái kết cục gì?”

“Từ!”

Đồng tử không khỏi hơi co giật một chút, nhìn thẳng Thương Diễm Túc hồi lâu, mới bật cười lắc đầu nói: “Nếu như vậy lúc này đây, chỉ sợ Lạc Vương gia không thể được như mong muốn”.

Thương Diễm Túc cũng không thèm để ý lời nói của hắn, chính là đem tầm mắt chuyển dời đến phía sau Ứng Tịch Vũ, nói: “Nếu như ngươi cho rằng chỉ dựa vào năng lực của người này mà có thể ngăn cản bốn vương ở trong này, vậy ngươi không khỏi quá coi thường bốn vương rồi”.

Lẳng lặng nhìn hai người kia dường như không có đem hắn để vào mắt, Ứng Tịch Vũ trong mắt lóe ra tinh quang. Mà theo âm cuối trong lời nói Thương Diễm Túc vừa dứt, một người từ bình phong phía sau Ứng Tịch Vũ đi ra, rõ ràng đó chính là Thương Lang quốc Thừa tướng đại nhân, Sử Lâm.

Về mặt âm trầm nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Có năng lực này hay không, Lạc vương gia rất nhanh liền biết!”

Lãnh Thanh Nghiên đem đầu tựa vào trên vai Thương Diễm Túc, nàng kỳ thật mệt chết đi được, nếu không phải chuyện này nhất định phải giải quyết sớm, nàng mới lười đi để ý tới những người này.

Biểu tình trên mặt dường như đối với toàn bộ mọi chuyện không hề để ý, nhìn Sử thừa tướng, nói: “Thừa tướng đại nhân, ngài cùng người trong hoàng thất Thiên Ưng quốc hợp tác, đến đối phó với chúng ta, có được tính là hành vi phản quốc không đây?”

“Hừ! Chỉ cần hôm nay các ngươi chết ở nơi này, ai biết được lão phu cùng Vũ vương gia hợp tác? Và lại, lão phu chỉ cần mạng của các ngươi, chờ sau khi các ngươi biến mất, lão phu vẫn là Thừa tướng Thương Lang quốc như cũ, cũng vẫn sẽ vì xã tắc Thương Lang quốc rồi sau đó chết!”

“Ba ba ba!” Lãnh Thanh Nghiên vỗ nhẹ bàn tay, về mặt mang ý cười, nói: “Thừa tướng đại nhân nói thật đúng là hay, làm cho Thanh Nghiên không nhận được mà vì ngài vỗ tay tán thưởng, chỉ là Thừa tướng đại nhân, ngài có thể vì xã tắc Thương Lang quốc mà chết, vậy hiện tại sao lại có thể động thủ đối với chúng ta chứ?”

Sử thừa tướng trong mắt thoáng hiện hàn quang, lạnh lùng nhìn hai người chết đến nơi rồi mà cũng không hề giống người bình thường này, lạnh lạnh nói: “Bởi vì các ngươi đáng chết, dám đối xử với nữ nhi lão phu như vậy, khiến lão phu trở thành trò cười trong triều đình!”

“A, thì ra trong cảm nhận của Thừa tướng đại nhân ngài, tính mạng của nữ nhi ngài cũng không thể bằng với thể diện của ngài được”.

“Ai nói?”

“Nếu không, vì sao ngươi chỉ để ý bởi Sử Văn Kiều mà khiến ngươi trở thành trò cười cho triều đình, nhất là cho tới bây giờ cũng không hề quan tâm đến tình huống của Sử Văn Kiều như thế nào a? Chỉ sợ Thừa tướng đại nhân ngươi cho tới bây giờ đều còn không biết nữ nhi của ngươi còn sống hay không, nếu như còn sống, thì là cái dạng gì?”

Nghe vậy, Sử thừa tướng sắc mặt âm tình bất định, kỳ thật Lãnh Thanh Nghiên nói đúng, ở trong mắt hắn, tính mạng nữ nhi quả thật không có quan trọng bằng thể diện của hắn, có điều việc này tự bản thân hắn hiểu rõ, nghe được Lãnh Thanh Nghiên nói trắng ra như thế, nhưng vẫn là vô cùng không thoải mái.

Huống chi, thể diện quan trọng cũng không có nghĩa là nữ nhi sẽ không quan trọng, Sử Văn Kiều có thể nói là nữ nhi mà hắn thương yêu nhất, hiện tại lại

có kết cục như thế, hân làm sao có thể không đau lòng? Đối với hai người Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hận ý làm sao có thể không sâu?

Đến nông nỗi này, hân đã không thêm quan tâm vì sao Sử Vân Kiều lại rơi vào kết cục như vậy, cũng không đi để ý tới Sử Vân Kiều có kết cục như vậy hoàn toàn là gieo gió gặt bão, hân chỉ biết là, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hại hân cho tới bây giờ cũng không biết được nữ nhi sống hay chết, thân ở nơi nào.

Sử thừa tướng khước mắt kịch liệt run rẩy vài cái, hừ lạnh nói: “Các ngươi sẽ bỏ qua Vân Kiều sao? Lão phu cho tới bây giờ không có hy vọng quá xa vời, chỉ có thể nghĩ đem bọn ngươi toàn bộ đều kéo xuống địa ngục, đi bồi Vân Kiều của lão phu!”

“A? Thì ra Thừa tướng đại nhân cũng đã tự mình nghĩ, nữ nhi của ngươi sau khi chết nhất định xuống địa ngục!”

“Ngươi.. “.

Lãnh Thanh Nghiên cười đến thực gian trá, tràn đầy trêu tức nhìn Sử thừa tướng, nói: “Nhưng mà làm sao bây giờ đây? Ta cảm thấy sau khi ta chết nhất định có thể lên thiên đường, thật sự là đáng tiếc, không thể đi cùng nữ nhi của ngươi!”

“Cho dù ngươi vào thiên đường, lão phu cũng nhất định đem ngươi kéo vào địa ngục!”

“U, Thừa tướng đại nhân thực sự là rất lợi hại nha? Vậy tiểu nữ cũng mời mắt mong chờ!” Lãnh Thanh Nghiên trên mặt tươi cười sáng lạn, trong mắt cũng không có chút lo lắng nào, quay đầu nhìn về phía Ung Tịch Vũ đang bình yên ngồi ở bên cạnh, nói: “Chỉ là Vũ Vương gia khổ tâm muốn đưa chúng ta tới đây, là vì chuyện gì?”

Ung Tịch Vũ khẽ nhíu lông mày, trên mặt mang theo ý cười ôn nhu, nhìn Lãnh Thanh Nghiên nói: “Bổn vương thực sự thích ngươi”.

“Vậy cũng liền cảm ơn Vũ vương gia đã yêu thích”.

“Vị trí Vương phi của bổn vương vẫn trống, không biết ngươi có hứng thú làm Vương phi bổn vương? Nếu như ngươi nguyện ý, bổn vương cam đoan, ngươi sẽ rất an toàn, Lạc vương gia, thân thể Lăng Vũ cũng không có chuyện gì”.

“Ngươi đây là đang uy hiếp ta sao?”

“Không, ta chỉ là cho ngươi lựa chọn mà thôi, ngươi thông minh như vậy, khẳng định có thể có một lựa chọn tốt nhất. Ngươi yên tâm, Lạc vương gia có thể cho ngươi cái gì, bổn vương cũng đều có thể cho ngươi, cam đoan sẽ không để cho ngươi chịu nửa phần ủy khuất”.

Thương Diễm Túc trong mắt sát khí thoáng hiện, nắm chặt tay Lãnh Thanh Nghiên, mắt lạnh nhìn Ung Tịch Vũ, nói: “Ung Tịch Vũ, ngươi bắt Lăng Vũ, dùng hân uy hiếp Ung Dung Kiều tới tìm hai người chúng ta hỗ trợ, mục đích chính là muốn đem hai người chúng ta dẫn đến nơi đây, sẽ không phải chỉ là mơ ước Vương phi bổn vương chứ?”

Ung Tịch Vũ nhún vai, có vẻ thực vô tội, nói: “Bổn vương hoàn toàn không rõ ngươi đang nói cái gì, bổn vương chính là muốn đem phản đồ phản bội Thiên Ưng quốc ta bắt lại mà thôi, về phần hoàng muội bổn vương muốn cứu hân, hoặc là nghĩ muốn tìm ai tới cứu hân, bổn vương hoàn toàn không biết”.

Lãnh Thanh Nghiên nhẹ vỗ về cằm, tìm tòi nghiên cứu nhìn Ung Tịch Vũ, chậm rãi nói: “Ngươi hẳn là biết một chút về quan hệ giữa ta và Lăng Vũ, nhưng lại không được rõ ràng, cho nên mới muốn lợi dụng Ung Dung Kiều đến xác nhận hoặc là đánh giá một phen. Chỉ là đáng tiếc, Ung Dung Kiều lại cũng không biết chúng ta đã đi tới nơi này, chỉ sợ hiện tại đang vì muốn chúng ta chiếu cố giúp nàng mà buồn rầu đây!”

“Lời này của ngươi là có ý tứ gì?” Ung Tịch Vũ khẽ nhíu lông mày, cười nhìn Lãnh Thanh Nghiên, biểu tình trên mặt không hề thanh đối, trong lòng lại bởi vì những lời này của Lãnh Thanh Nghiên dựng lên chút gọn sóng.

Lãnh Thanh Nghiên lại không hề trả lời vấn đề này của hân, lập tức nói: “Ngoài ra, nếu như ta đoán không có sai, bốn năm trước, Ung Dung Kiều đã bị ngươi uy hiếp, đem chuyện trong thân thể ta mang ngàn trùng tán nói cho ngươi biết, mà ngươi lại đem chuyện này nói cho hoàng hậu nương nương, cho nên mới có chuyện rắc rối như vậy, ta nói không có sai chứ?”

Ánh mắt híp lại nhìn, nhìn Lãnh Thanh Nghiên, dục vọng muốn đem nàng độc chiếm càng thêm mãnh liệt, nữ tử như vậy, mới có tư cách đứng ở bên người hân!

Thương Diễm Túc ngồi ở bên cạnh nàng, lẳng lặng nhìn nàng, nếu không phải là cần thiết, hẳn ngay cả nói cũng không muốn nói gì cả, bởi vì hân cảm thấy, bộ dạng Nghiên nhi hiện tại, thật sự là rất đáng yêu, rất mê người, khiến cho hân không muốn phân tâm nửa điểm đi nói chuyện với người khác.

Có điều, thời điểm cảm giác được trong mắt Ung Tịch Vũ xuất hiện dục vọng chiếm giữ, ánh mắt Thương Diễm Túc bỗng phát lạnh, người này, đã được liệt vào danh sách tử vong của Thương Diễm Túc, hơn nữa còn được xếp hàng đầu.

Ung Tịch Vũ đột nhiên cảm giác được đáy lòng chợt lạnh, cảm giác này khiến cho hân không được thoải mái, thật giống như bị tử thần nhìn chằm chằm, dường như là theo bản năng mà đem tầm mắt chuyển đến trên người Thương Diễm Túc, nhưng cũng không có phát hiện ra điều gì cả, Thương Diễm Túc vẫn như cũ ngay cả nhìn cũng không có liếc mắt nhìn hân một cái.

Khước mắt nhảy lên vài cái, nhìn Lãnh Thanh Nghiên nói: “Ngươi hẳn là biết phải lựa chọn như thế nào rồi chứ? Bổn vương thực chờ mong có thể cùng ngươi cùng nhau ngồi hưởng thiên hạ”.

Lãnh Thanh Nghiên khoe miệng không khỏi hiện lên ý cười trào phúng, hóa ra người này còn muốn muốn ngồi hưởng thiên hạ?

Quay đầu liếc mắt nhìn Thương Diễm Túc một cái, nhẹ nhàng mà dựa vào trong ngực hắn, yếu ớt cười nói: “Khien ngươi thất vọng rồi, ta cảm thấy trên đời này, ngoại trừ tướng công nhà ta ra, không có người nào đủ tư cách để ta muốn nắm tay suốt đời”.

Tay không khỏi nắm chặt, mắt mắt trong lòng cũng không biểu hiện ra bên ngoài, tuy rằng hắn kỳ thật cũng không có chờ mong nàng có lựa chọn khác, nhưng đối với nữ nhân này, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, cũng đã in thật sâu vào trong lòng hắn.

Nhắm mắt lại nhẹ hít một hơi, sau đó chậm rãi mở mắt ra, cười nói: “Vậy cũng thật đúng là đáng tiếc, có điều bốn vương rất ngạc nhiên, sao ngươi lại có thể phát hiện ra ta cùng với Vu Hi là cùng một người?”

Lãnh Thanh Nghiên lại cũng không có cho hắn ngay câu trả lời, chỉ là nói một câu: “Đừng tưởng rằng ngươi dịch dung, thì không có người nhận ra ngươi”.

“Ngươi là khi nào thì nhận ra ta?”

“Bốn năm sau lần đầu tiên gặp mặt”.

Đồng tử không khỏi co rút lại, trả lời như vậy, thật sự là nằm ngoài dự đoán của hắn, trong thời gian dài như vậy, chẳng phải là hắn vẫn luôn hoạt động trong tầm mắt của bọn họ?

Lãnh Thanh Nghiên lại không để ý đến Ứng Tích Vũ, mà là cả người đều ghé vào trong ngực Thương Diễm Túc, lười biếng hí mắt, nhìn về phía ngoài trang viên, nhẹ giọng nói: “Người của Hoàng hậu nương nương hình như cũng sắp tới rồi”.

Ứng Tích Vũ đột nhiên từ trên ghế đứng lên, âm tình bất định nhìn Lãnh Thanh Nghiên, vậy mà ngay cả việc này nàng cũng biết, như vậy vì sao hai người các nàng còn dám đến đây?

Thời điểm Ứng Tích Vũ đứng lên, Sứ thừa tướng vẫn đứng ở bên cạnh trừng mắt nhìn chăm chăm hai người Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên ra tay, từ bên trong ống tay áo rút ra một thanh chủy thủ liền hướng tới Lãnh Thanh Nghiên hung hăng đâm tới.

~~~~~

Gió nhẹ thổi bay, Lãnh Thanh Nghiên vẫn như cũ hoàn hảo không tổn hao gì ghé vào trong ngực Thương Diễm Túc, chủy thủ kia vẫn nằm trong tay của Sứ thừa tướng, nhưng lại bị hai ngón tay của Thương Diễm Túc kẹp lại không thể tiến thêm được chút nào nữa.

“Sứ thừa tướng, ngươi dám mưu hại Vương phi?” Thương Diễm Túc thần sắc đạm mạc, lạnh giọng nói.

Sứ thừa tướng hừ lạnh một tiếng, lực đạo trên tay càng thêm gia tăng, ý đồ muốn muốn đem chủy thủ đâm mạnh xuống, “Lão phu đã nói rồi, hôm nay, ta tuyệt đối không để cho hai người sống sót rời khỏi đây!”

“Chỉ sợ người không thể còn sống rời đi, là ngươi”.

Lãnh Thanh Nghiên quay đầu lại, hướng về phía Sứ thừa tướng lộ ra một nụ cười lạnh lùng mà tàn khốc đột nhiên vung tay lên tung một chưởng vào giữa bụng hắn.

Chỉ là, một chưởng vừa tung ra này nhìn như rất nhẹ, nhưng khi dừng lại trên người Sứ thừa tướng, trong nháy mắt mặt của hắn đỏ lên, không khỏi khom lưng xuống, sau đó cả người bay ra phía ngoài.

Máu tươi mãnh liệt phun ra ngoài, sau đó hung hăng va chạm ở trên cây cột, khiến cho cả căn phòng không khỏi lắc lư một chút. Sứ thừa tướng dựa lưng vào trên cây cột xụi lơ trên mặt đất, đôi mắt trừng lớn mang theo vẻ không dám tin nhìn Lãnh Thanh Nghiên.

“Ngươi... Ngươi nhưng lại... Dám giết lão... Lão phu..”.

Lãnh Thanh Nghiên vẻ mặt đạm mạc nhìn hắn, nói: “Không phải vừa rồi ngươi cũng muốn giết ta hay sao? Chắc ngươi cũng đã thấy, ta dám giết Thừa tướng đại nhân ngươi?”

Hừ, Thừa tướng đại nhân có gì đặc biệt hơn người? Dám giết nàng, cho dù là hoàng đế, nàng cũng sẽ giết không tha, từ trước đến nay nàng cũng vẫn luôn ích kỷ, cũng không có hứng thú đi làm cái chuyện gì mà vì giang sơn xã tắc, ngay cả tính mệnh chính mình đều có thể không cần.

Hơn nữa, Sứ thừa tướng không phải muốn phản bội Thương Lang quốc sao? Nàng đây cũng là vì dân trừ hại, miễn cho hắn tiếp tục cấu kết với Ứng Tích Vũ, làm ra càng nhiều chuyện hại người hại mình.

A được rồi được rồi, tìm nhiều lý do như vậy, thực ra cũng là muốn tìm một lý do để mình xuống tay hạ sát mà thôi, Lãnh Thanh Nghiên đạm mạc nhìn Sứ thừa tướng càng lúc càng yếu dần, nhẹ hạ khoe miệng, nói: “Ta làm vậy chính là vì dân trừ hại, đương nhiên, đây chỉ là lý do cho bản thân ta mà thôi, lý do thật sự chính là, ta muốn giết ngươi”.

Lãnh Thanh Nghiên ra tay khiến cho ngay cả Ứng Tích Vũ cũng sửng sốt một chút, hắn là thật sự thật không ngờ rằng Lãnh Thanh Nghiên lại giết người

mà mặt không biến sắc chút nào, nhớ lại những chuyện trước đây, đột nhiên đẩy lồng hán một trận phát lạnh.

Sử thừa tướng sinh mệnh càng lúc càng suy yếu, thần thái trong ánh mắt càng lúc càng hư vô, Thương Diễm Túc đã đem tầm mắt chuyển đến trên người Ung Tịch Vũ, trên mặt mang theo ý cười trên tức.

Ung Tịch Vũ sắc mặt âm tình bất định, lạnh lạnh nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Các ngươi có ý ở chỗ này chờ người của Hoàng Hậu đến?”

“Đúng vậy, nếu không, cần gì cần phải nói với ngươi những điều vô nghĩa như vậy? Ung Tịch Vũ, cho dù bản lĩnh của ngươi có cao tới đâu, dù sao nơi này vẫn là Thương Lang quốc”.

“Chẳng lẽ các ngươi sẽ không muốn cứu Lăng Vũ sao? Phải biết rằng, hán hiện tại là ở trên tay của ta!”

“Lăng Vũ? Hán không phải hộ quốc tướng quân Thiên Ứng quốc ngươi sao? Người nên quan tâm đến sinh mạng của hán phải là ngươi mới đúng chứ?”

“Ngươi.. “ Ung Tịch Vũ không khỏi đem tầm mắt chuyển đến trên người Lãnh Thanh Nghiên, nói, “Nếu ta đoán không sai, Lăng Vũ kia hình như là bằng hữu của ngươi, chẳng lẽ ngươi trơ mắt nhìn bằng hữu của mình ở trên tay ta, cũng không cứu giúp sao?”

Lãnh Thanh Nghiên thần nhiên liếc mắt nhìn hán, khoe miệng nhẹ mở, nói: “Ung Tịch Vũ, ngươi xác định là ngươi biết rõ mối quan hệ giữa hai chúng ta chứ hả?”

“Ngươi... Lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi thật sự đối với sự sống chết của Lăng Vũ không quan tâm đến sao?”

Ung Tịch Vũ cũng có chút hoảng, hán không ngờ rằng Lãnh Thanh Nghiên thấy Lăng Vũ chết mà không cứu, kỳ thật đối với mối quan hệ giữa Lãnh Thanh Nghiên và Lăng Vũ hán cũng không thực sự hiểu rõ, chỉ biết hai người bọn họ là bằng hữu, vốn cũng không hề nghĩ dùng Lăng Vũ có thể kiếm chế được hai người kia, chỉ là muốn đưa bọn họ tới đây mà thôi.

Nhưng mà hiện tại, đứng trước cục diện như vậy, tất nhiên hán cũng mong có thể lợi dụng Lăng Vũ để Lãnh Thanh Nghiên phải bó tay, về phần Thương Diễm Túc, hán cũng không có ôm hy vọng gì cả, bởi vì hán thật sự là quá rõ ràng, Thương Diễm Túc tuyệt đối sẽ không vì một người râu ria mà bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng nhìn hán, giống như đang nhìn một kẻ ngốc, trên mặt nhin không được hiện lên ý cười châm chọc, lắc lắc đầu, nói: “Ung Tịch Vũ, ngươi thực ra đối với nhiều việc cũng không hiểu rõ a. Hiện tại ta cũng nói thật cho ngươi biết, ngươi dùng Lăng Vũ, là không uy hiếp được ta”.

“Ta hiện tại sẽ giết hán!”

“Ngươi cho là ngươi có thể làm được sao?”

Khẽ nhíu lông mày lại, Ung Tịch Vũ trong mắt xuất hiện một tia ánh sáng, nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Xem ra, ngươi cũng không phải là thật sự không quan tâm đến sống chết của Lăng Vũ”.

“Đương nhiên, đó chính là đồng đội tốt nhất của ta, chẳng qua, ngươi thực sự nghĩ rằng ngươi có thể làm gì hán hay sao? Hay là ngươi cho rằng, hán thật sự vô dụng, sẽ bị ngươi dễ dàng bắt đến như vậy?”

Ung Tịch Vũ trong lòng cả kinh, đang muốn nói điều gì đó, lúc này từ bên ngoài đột nhiên truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, tiếp đó vốn dĩ Lăng Vũ kẻ đang bị hán giam giữ lại xuất hiện trước mắt hán.

Đột nhiên mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin nhìn Lăng Vũ đột nhiên xuất hiện, kinh hô: “Ngươi... Ngươi làm sao có thể thoát ra?”

Lăng Vũ lạnh lùng nhìn hán một cái, khoe miệng hiện lên một tia cười trào phúng, nói: “Ngươi thực nghĩ rằng dựa vào những người này của ngươi mà có thể bắt được ta hay sao? Nếu không phải vì giúp Thanh Nghiên đem ngươi cùng những kẻ cấu kết với ngươi dẫn đến, ta sớm đã giết ngươi!”

Ung Tịch Vũ gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Vũ, cắn răng nói: “Là Dung Kiều, thế nhưng nàng ấy đã đem giải được giao cho ngươi!”

Hán cho rằng, Ung Dung Kiều đã chế ra giải dược của độc dược trước, để cho Lăng Vũ phòng ngừa những chuyện vạ nhất xảy ra, đó cũng là nguyên nhân vì sao Lăng Vũ lại hoàn hảo xuất hiện ở trong này.

Nhưng khi nghe được lời này của hán, Lăng Vũ cũng nhẹ nhíu mày, nói: “Trên đời này, cũng không phải chỉ có người Thiên Ứng quốc các ngươi là nhân tài về độc dược, hơn nữa, chuyện này, Dung nhi từ đầu tới cuối cũng không hề biết, bởi vì ta không muốn nàng phải đối phó với chính hoàng huynh của mình, tuy rằng ngươi cũng chưa bao giờ đối xử với nàng như là muội muội”.

Ung Tịch Vũ vẻ mặt không ngừng biến đổi, nhìn Lăng Vũ cùng Lãnh Thanh Nghiên, trên mặt có không cam lòng, nói: “Các ngươi căn bản là không có liên hệ với nhau, làm sao có thể ẩn ý như vậy?”

“Nếu như chuyện gì cũng phải vạch kế hoạch ngay từ trước, vậy thì còn có thể làm nên chuyện gì chứ?”

“Ngươi.. “

Lãnh Thanh Nghiên đi tới bên cạnh Lăng Vũ, ngừng đầu nhìn hán, nói: “Vũ, chuyện ở trong này giao cho ngươi đó, ta cùng Túc ra ngoài dàn xếp những

người bên ngoài”.

Gật đầu, Lăng Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm Ứng Tịch Vũ, đối với Ứng Tịch Vũ, hấn hận đến thấu xương, hấn và Dung nhi bị bắt phải chia lìa, còn bị uy hiếp nhiều như vậy, toàn bộ đều là kiệt tác của Ứng Tịch Vũ, mà những người như bọn họ, toàn bộ đều là có cừu tất báo!

Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc ra ngoài trang viên, thuận tiện đem thủ hạ của Ứng Tịch Vũ trong trang viên giải quyết hơn phân nửa, đứng ở cửa trang viên, chờ người của hoàng hậu xuất hiện.

Thương Diễm Túc nắm chặt tay Lãnh Thanh Nghiên, nhưng mà vẻ mặt lại có chút hoảng hốt.

Kéo nhẹ tay hấn vài cái, ngẩng đầu thân thiết hỏi: “Túc, chàng làm sao vậy?”

Vươn tay đem nàng ôm vào trong ngực, trong giọng nói mang theo chút ghen tuông, nói, “Nghiên nhi, nàng cùng Lăng Vũ kia hình như rất là ăn ý với nhau, vậy mà không cần phải thông báo trước gì đó mà vẫn biết đối phương sẽ làm cái gì”.

Sừng sốt, chớp ánh mắt có chút ngây ngốc nhìn Thương Diễm Túc, đột nhiên “Phốc” một tiếng bật cười, nhẹ dựa sát vào trong ngực hấn, nhẹ giọng hỏi: “Không phải là chàng đang ghen đó chứ?”

Trên mặt hiện lên một chút đỏ hồng mắt tự nhiên, nhưng Thương Diễm Túc cũng không có phủ nhận, hấn quả thật có chút ghen a, Nghiên nhi của hấn làm sao có thể cùng nam nhân khác ăn ý như vậy? Điều này khiến hấn xuất hiện một tia khủng hoảng, may mắn là Lăng Vũ kia đã có Ứng Dung Kiều, hấn là cũng sẽ không đến đoạt Nghiên nhi của hấn.

“Thời gian chúng ta quen biết cũng đã mười mấy năm, cùng nhau làm rất nhiều việc, trong lúc đó có rất nhiều việc hiểu biết quen thuộc với nhau, tất nhiên sẽ hiểu rõ bản lĩnh của mỗi người, cũng có thể đoán ra hành vi cùng mục đích mà hấn làm ra như vậy”.

“Nói như vậy, ta đối Nghiên nhi còn chưa đủ hiểu biết sao?”

“Ách?”

“Còn nữa, Nghiên nhi nói ‘chúng ta’, sẽ không phải là ngay cả với những người kia cũng như vậy chứ?”

“Đúng vậy!”

Thương Diễm Túc trong mắt đột nhiên hiện lên một tia tinh quang, hấn nhớ lại ánh mắt lúc đó của Diệp Trần Nhiên, còn có khi lần đầu tiên nhìn thấy U Minh Dạ, hấn đối với Nghiên nhi chính là một bộ biểu hiện tham muốn giữ lấy.

“Túc, chàng lại làm sao vậy?”

“Không có việc gì, ta chỉ là đang nghĩ, nên làm như thế nào mới có thể hiểu rõ Nghiên nhi một chút, như vậy mới có thể ăn ý với Nghiên nhi thực tốt”.

Cười ngọt ngào một chút, gất gao ôm thắt lưng hấn, nói: “Hiện tại chúng ta cũng rất ăn ý a, thậm chí có nhiều điểm so với bọn Lăng Vũ đã ở chung mười mấy năm còn ăn ý hơn!”

Khẽ nhíu mày, nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trước đó, thật đúng là như vậy, phát hiện này làm cho tâm tình Thương Diễm Túc không khỏi tốt hơn, nhưng hấn cũng sẽ không vì vậy mà khinh thường những kẻ khác.

Tốt nhất, hai người kia vĩnh viễn đều không cần xuất hiện ở trước mặt Nghiên nhi, đương nhiên chính hấn cũng nghĩ đây là việc không có khả năng, cho nên hấn chỉ có thể càng thêm cẩn thận chú ý một chút.

~~~~~  
Bởi vì không yên tâm những người này của Ứng Tịch Vũ không đủ đối phó với hai người Thương Diễm Túc, cho nên Hoàng Hậu đã cố ý phái đến một số cao thủ, nhưng mà vì Hoàng Hậu nhận được tin tức của Ứng Tịch Vũ hơi trễ, cho nên người của bà ta cũng tới khá trễ.

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên giấu mình trong một góc khuất của trang viên, về phần chuyện tình trong trang viên, đã giao cho Lăng Vũ xử lý, Lãnh Thanh Nghiên biết, đối với Ứng Tịch Vũ, Lăng Vũ khẳng định rất muốn tự mình giải quyết.

Nơi góc đường, xuất hiện một đội hắc y nhân tỏa ra khí thế dũng mãnh, đang hướng về phía trang viên của Ứng Tịch Vũ mà đến, ngay khi vừa tới gần trang viên, người dẫn đầu đột nhiên giơ tay, khiến tất cả mọi người đều ngừng lại, ánh mắt đề phòng quét nhìn bốn phía, trong mắt thoáng hiện tinh quang.

Biểu tình trên mặt ngưng trọng, đã phát hiện ra chung quang không được đứng lăm, đang muốn lui lại, nhưng lúc này từ trên các nóc nhà gần đó xuất hiện rất nhiều cao thủ, rất nhanh đã bao vây xung quanh ba mươi mấy người kia.

Bóng dáng Thương Diễm Trạch xuất hiện ở trên nóc nhà, nhìn thấy đám hắc y nhân nhanh chóng tụ lại với nhau, nói: “Các người đã bị bao vây, bốn vương khuyên các người tốt nhất vẫn là không nên chống cự, có lẽ còn có thể tha cho các người một mạng, nếu không, giết không tha!”

Người dẫn đầu nhìn về phía Thương Diễm Trạch, thất thanh nói: “An Định vương? Người hồi kinh lúc nào?”

Thương Diễm Trạch khẽ nhủ mày lại, cẩn thận liếc mắt nhìn kẻ dẫn đầu kia một cái, sau đó nói: “Thì ra là Lý thị vệ, nếu mọi người đều là người quen, bốn vương tất nhiên cũng sẽ không là khó các người, chỉ cần các người không chống cự, bốn vương cam đoan, tuyệt đối sẽ ở trước mặt thất ca ta nói tốt cho các người, để huynh ấy không so đo cùng các người, dù sao, các người cũng chỉ là nghe lệnh làm việc”.

“Nếu An Định vương biết ta cũng là phụng mệnh làm việc, nên biết rõ, chúng ta sẽ không bó tay chịu trói”.

“Ừm? Nói như vậy, các người nhất định phải cùng bốn vương đối nghịch?”

“Mệnh lệnh của nương nương không thể trái!”

Thương Diễm Trạch trái lại không để ý, nghe câu trả lời như thế, chỉ là nhún nhún vai, trên mặt có chút bất đắc dĩ, nói: “Các người đã không sợ chết, nhất định nghe theo mệnh lệnh của Hoàng Hậu, như vậy liền... Giết!”

Một chữ “giết” kia, Thương Diễm Trạch chỉ là nhẹ giọng nói, lại lộ ra sát khí không thể địch nổi, đây là kinh nghiệm từ chiến trường giữa núi thây biển máu luyện ra, không phải là cố ý làm như vậy, từ tận bên trong người tỏa ra, cũng không phải người bình thường có thể bắt chước được.

Ngay phía trước trang viên, Lăng Vũ cùng Ứng Tích Vũ đang kịch chiến, ở bên ngoài trang viên, người Hoàng Hậu phái tới cùng người của Thương Diễm Trạch cũng đã bắt đầu huyết chiến.

Thương Diễm Túc mang theo Lãnh Thanh Nghiên phi thân đến bên cạnh Thương Diễm Trạch, đứng ở trên nóc nhà nhìn

màn huyết chiến phía dưới, vẻ mặt đạm mạc, sau khi nhìn trong chốc lát, chỉ hướng về phía Thương Diễm Trạch nói một câu: “Đừng giết hết”.

Sau đó, hần liền mang theo Lãnh Thanh Nghiên xoay người rời đi, mọi chuyện ở nơi này cũng không có gì nằm ngoài suy đoán, nói cách khác. Không phải chuyện của bọn họ, chuyện còn lại để cho Thương Diễm Trạch xử lý.

Lãnh Thanh Nghiên hai tay vòng qua cổ Thương Diễm Túc, im lặng ở trong ngực hần, dù sao nàng cũng lười động thủ, để cho hần mang nàng đi là được rồi.

“Túc, tiếp theo, chúng ta đi đâu?”

“Hồi phủ”.

“Ai? Hồi phủ?”

“Nếu không Nghiên nhi còn muốn đi nơi nào?”

Cong cong cái miệng nhỏ nhắn, than thở nói: “Cũng không có chỗ nào có thể đi, hôm nay cũng thật nhiều chuyện, vừa mới trở lại kinh thành, tin tức của bọn họ cũng đã nhanh như vậy rồi?”

Cười khẽ một tiếng, cầm đề trên đỉnh đầu nàng nhẹ cọ vài cái, tiếp tục hướng về phía Lạc vương phủ bay đi. Hôm nay liền dừng ở đây đi, liên tục gấp rút lên đường mấy ngày, sau khi trở lại kinh thành lại nhiều chuyện như vậy, vừa rồi Nghiên nhi mới chớp mắt trong chốc lát, khẳng định sớm đã mệt muốn chết rồi.

Bất kể là chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, đều đợi cho Nghiên nhi nghỉ ngơi đủ rồi nói sau.

Chỉ là, bên trong Lạc vương phủ lại vẫn như cũ không yên bình, bởi vì Ứng Dung Kiều không biết Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hai người sớm không còn ở trong phòng, nàng còn đang tính toán đem hai người gọi ra, nhưng lại không thể trực tiếp động thủ xông vào.

Nhưng thật ra Vân Mộng Tuyết, đã ngồi xuống trước cửa phòng trong viện, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn cửa phòng kia một cái, ngược lại là thường xuyên nhìn quanh phía ngoài vương phủ.

Ứng Dung Kiều quả thực sắp điên rồi, đứng ở ngoài gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng, hai người kia quả nhiên là định lực mười phần, vậy mà lại để cho nàng tùy ý ở ngoài nửa ngày, tranh cãi âm ỉ nửa ngày, lại không có nửa điểm phản ứng.

Vân Mộng Tuyết ngáp một cái, hướng Ứng Dung Kiều nói: “Dung phi nương nương, người cũng đừng đứng ở nơi đó, nếu bọn họ không muốn ra, cho dù người đứng chết ở nơi đó, bọn họ cũng sẽ không ra, vẫn là đến bên này ngồi một lúc, nghỉ đi!”

Ứng Dung Kiều nhẹ nhún đôi mi thanh tú, độc được giấu ở trên người có nhiều lần đều thiếu chút nữa bị nàng tung ra, nhưng mỗi khi ở thời khắc máu chốt nàng cũng đều không chế được mình, nàng hiểu được, nếu nàng đem thị vệ canh giữ ở cửa hôn mê, hai người trong phòng kia chỉ sợ cũng sẽ càng không đi cứu Lăng Vũ.

Cái gọi là lo lắng sẽ bị loạn, tuy rằng Ứng Dung Kiều hiểu được bản lĩnh của Lăng Vũ, nhưng mà bốn năm không gặp, hơn nữa từ nhỏ đối Ứng Tích Vũ đã rất sợ hãi, khiến cho nàng không hề nghĩ ngờ Lăng Tích Vũ có thể tổn thương đến Lăng Vũ.

Nàng không nghĩ đi quân hoàng huynh vì sao muốn nàng tìm đến Lạc vương gia cầu cứu, cũng không muốn quan tâm hoàng huynh hần rốt cuộc muốn làm cái gì, nàng chỉ biết là, nếu nàng không làm như vậy, Vũ ca ca của nàng sẽ gặp nguy hiểm, lúc này nàng chết cũng không muốn nhìn đến chuyện này.

Vân Mộng Tuyết khẽ thở dài, lắc đầu nói: “Thật không rõ Lăng Vũ cái tên kia làm sao có thể thích người? Trừ bỏ vẻ ngoài dễ coi ra, bản mình chủ thật sự không có phát hiện người còn có ưu điểm gì khác”.

Ứng Dung Kiều quay đầu nhìn chăm chăm Vân Mộng Tuyết, tức giận đến nghiêng răng, đối với Vân Mộng Tuyết, nàng thật rất dễ ý, đơn giản là Vân Mộng Tuyết nói nàng ta là thê tử chưa cưới của Lăng Vũ.

Chỉ tiếc, Vân Mộng Tuyết căn bản là đối với ánh mắt của nàng làm như không thấy, đang muốn nói gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía ngoài vương phủ, nói: “Bọn họ đã trở lại”.

Sùng sốt một chút, lập tức Ứng Dung Kiều cũng đã cảm thấy được có người đang đến gần bên này, vội vàng đem tầm mắt dời qua, đã thấy Thương Diễm Túc ôm Lãnh Thanh Nghiên, trực tiếp liền từ trên tường bay đến, dừng ở trong vương phủ, sau đó hướng tới bên này chậm rãi đi tới.

Nháy mắt, theo bản năng lại quay đầu nhìn về cửa phòng đóng chặt phía sau, lại xoay người nhìn về phía hai người Thương Diễm Túc, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, hỏi: “Các người đi ra ngoài từ lúc nào?”

Nàng thế nhưng nửa điểm đều không có phát giác ra!

Lãnh Thanh Nghiên đang ngủ ở trong lòng Thương Diễm Túc, vừa rồi cũng là thừa dịp trong thời gian Thương Diễm Túc phái người đi ra ngoài điều tra nơi ở của Ứng Tịch Vũ chớp mắt trong chốc lát, cảm giác không ngủ đủ thật là rất khó chịu.

Thương Diễm Túc đi qua bên người Ứng Dung Kiều, nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, Lăng Vũ đã không có việc gì, có điều người tốt nhất vẫn là ở trong vương phủ không cần rời khỏi, một lát nữa hắn sẽ tới nơi này tìm người”.

Nói xong, người đã vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt Lãnh Thanh Nghiên ở trên giường, mà tiểu tử kia vốn đang ở trong phòng cong cong cái miệng nhỏ nhắn, về mặt bất mãn nhìn phụ thân.

Hiện tại nó đang là bệnh nhân nha, vậy mà phụ thân lại để cho nó một mình ở trong phòng, mà lại không cho nó nghỉ ngơi, bên ngoài liên tục có một nữ nhân âm ỉ, nếu phụ thân còn không trở lại, tiểu vũ trụ nó lập tức sẽ bạo phát!

“Phụ thân, hai người lại để cục cưng một mình ở lại chỗ này, bên ngoài thật ồn ào a, cục cưng không thể nào mà ngủ được”.

Thương Diễm Túc đem tiểu tử kia ôm vào trong ngực, an ủi nói: “Hiện tại đã không âm ỉ, ngoan, cục cưng, phụ thân ôm con ngủ được không?”

Nghe vậy, tiểu tử kia lúc này cả người đều hướng tới phụ thân trào lên, nhẹ mân môi lộ ra nụ cười giống như mèo con, ghé vào trên vai mặt phụ thân, an tâm ngủ.

Thương Diễm Túc sùng sốt một chút, không khỏi bật cười, ôm tiểu tử kia nằm xuống bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, ba ngày gần đây, thời gian ngủ cộng lại, cũng không đến ba canh giờ đâu!

Lăng Vũ cũng không có để Ứng Dung Kiều chờ lâu, rất nhanh hắn đã đến Lạc Vương phủ, đem sự tình đại khái nói cho nàng, tất nhiên trong đó có xảy ra một số việc, có điều đối với Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên mà nói, cũng không có quan hệ gì.

Ngược lại Vân Mộng Tuyết, lúc mới đầu mắt còn có ý xấu theo Ứng Dung Kiều cướp đoạt Lăng Vũ, nhưng sau lại không biết xảy ra chuyện gì, lại cùng Thương Diễm Trạch đánh nhau.

Hai hắc y nam tử đội đầu lập xuất hiện ở góc đường đối diện Lạc Vương phủ, lẳng lặng nhìn về phía Lạc vương phủ, một người trong đó nhẹ giọng nói: “Tam đệ, người nói xem, chúng ta nên làm thế nào mới tốt?”

Một người khác đứng ở bên cạnh, đối với câu hỏi của hắn cũng không đáp lại.

Khẽ thở dài, tiếp tục nói: “Hiện tại Mộc gia chỉ còn lại có hai người chúng ta, mà người khiến Mộc gia ta hủy diệt là ở chỗ này, chúng ta hắn là nên tới vì gia tộc báo thù?”

Đúng vậy, hai người kia đúng là Mộc Ngâm Phong cùng Mộc Ngâm Thần ngày đó may mắn trốn thoát, hơn một tháng qua, triều đình luôn tìm kiếm tung tích bọn họ nhưng vẫn đều không có tìm được bọn họ, lại không ngờ rằng hiện tại xuất hiện ở tại nơi này.

Có điều đáng tiếc, không một ai phát hiện ra hai người kia.

Mộc Ngâm Thần trầm mặc đứng ở bên người Mộc Ngâm Phong, nghe được câu nói kia của hắn, ánh mắt có một tia dao động, lạnh giọng nói: “Người không phải nói, nên vì Mộc gia báo thù sao?”

“Nhưng đó là Thanh Nghiên”.

Khẽ mân môi, hỏi: “Vậy người muốn như thế nào?”

Sùng sốt một chút, hắn muốn như thế nào? Chính hắn cũng không biết, là thiếu gia Mộc gia, hắn lẽ ra nên cùng người khiến Mộc gia hủy diệt không đội trời chung, nhưng đó là Thanh Nghiên, hắn vô luận như thế nào cũng không cùng nàng đối đầu được.



“Tam đệ, ngươi có phải hay không, cũng thích Thanh Nghiên?”

“Đúng!” Mộc Ngâm Thần không do dự, gật đầu thừa nhận, nói tiếp: “Nhưng mặc kệ như thế nào, nàng đều là người khiến Mộc gia ta bị hủy diệt, ta sẽ không bỏ qua cho nàng!”

Mộc Ngâm Phong cả người run rẩy một chút, gắt gao nhắm hai mắt lại, thật sâu thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: “Ta cũng vậy, cho dù nàng là Thanh Nghiên, ta cũng phải vì người Mộc gia đã chết tìm nàng mà báo thù”.

Mặc kệ Mộc gia có hay không có lỗi với Lãnh Thanh Nghiên, đối với Mộc Ngâm Phong bọn họ mà nói, bọn họ là thiếu gia của Mộc gia, Mộc gia là nhà bọn họ, hiện tại Lãnh Thanh Nghiên đem Mộc gia phá hủy, cho dù bọn họ vẫn yêu nàng như cũ, cũng không thể thay đổi cái gì.

Nhất định, bọn họ phải đứng ở vị trí đối đầu.

Lặng yên ăn thân, nơi đó giống như không hề xuất hiện sự tồn tại của bọn họ, làm cho cả triều đình đều tìm kiếm hơn một tháng hai huynh đệ Mộc gia, lại một lần nữa biến mất.

Đương nhiên, có lẽ cũng không một ai phát hiện ra bọn họ đã từng xuất hiện ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.2 - Chương 15: Ngủ một mình

Trong Phụng Nghi cung không ngừng truyền ra các loại thanh âm bùm bùm, trong cung trở thành một đồng hồ hỗn loạn, Trữ hoàng hậu trong mắt lộ ra hung quang, âm ngoan nhìn chăm chăm về phía Lạc Vương phủ, hơi thở nặng nhọc, ngực kịch liệt phập phồng.

“Thương Diễm Túc, ngươi dám không đem bốn cung để vào mắt như vậy, lại ở trước mặt bốn cung làm ra chuyện như vậy, ngươi chờ đó, bản cung nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Một Thái y cẩn thận đi tới của trước mặt bà, cung kính hành lễ, nói: “Hoàng hậu nương nương, tiểu vương gia chỉ là sợ hãi quá mà thôi, những chuyện khác cũng không đáng ngại, vì thần đã kê thuốc, để giúp tiểu vương gia an thần, qua vài ngày nữa người sẽ không sao”.

Trữ hoàng hậu tùy tiện phát phát tay, cho hắn lui ra, còn bà liền xoay người đi đến bên cạnh Thương Kỳ Thụy, lo lắng nhìn nó, trong lòng cấu giận không thôi.

Bà tất nhiên hiểu rõ, vừa rồi Thương Tuyệt Thế ở trong Thọ Dương cung của thái hậu được đãi ngộ như thế nào. Thái Hậu cơ hồ đem toàn bộ Thái y triệu đến Thọ Dương cung, chỉ vì bắt mạch cho Thương Tuyệt Thế, khám xem nó có bị cảm lạnh hay không, thân mình còn chỗ nào không ổn hay không... Ngay cả Hoàng Thượng cũng tự mình đi an ủi.

”Thương Tuyệt Thế kia rốt cuộc có cái gì tốt? Vì sao mẫu hậu, thậm chí ngay cả Hoàng Thượng đều sùng ái nó như vậy? Thụy nhi của bản cung so ra kém tên tiểu tạp chủng kia sao? Chẳng phải là vì hắn là con của Thương Diễm Túc sao, thật sự là khinh người quá đáng!”

Cung nữ bên người Trữ hoàng hậu tiến đến, an ủi nói: “Nương nương, người cũng đừng tức giận, không phải chỉ là một cái tiểu oa nhi sao? Nương nương chẳng lẽ còn lo lắng một tiểu oa nhi như nó có thể làm ra chuyện gì ngoài ý muốn hay sao?”

“Hừ, ngươi biết cái gì? Hoàng Thượng đã đem Bích Nhân Long Tinh kia đưa cho Thương Tuyệt Thế, nhưng lại còn trước mặt Thái Hậu, đây chẳng phải là chứng tỏ, Hoàng Thượng có tâm đem ngôi vị truyền cho Lạc vương sao? Huống hồ, đầu tiểu quý kia thông minh như vậy, chỉ sợ không biết chừng Hoàng Thượng cũng có tâm đem ngôi vị hoàng đến trực tiếp giao cho tiểu quý kia đi!”

“Nương nương, Hoàng Thượng không phải là thiên vị cho Lạc vương gia cùng Cán vương gia sao? Người cũng không nên buồn bực, chỉ cần ngôi vị còn chưa truyền cho bọn họ, nương nương liền còn có cơ hội. Nếu Hoàng Thượng thực sự đem ngôi vị truyền cho tiểu vương gia như người nói, nương nương càng không cần lo lắng, so sánh với Lạc Vương gia, chẳng lẽ nương nương người còn sợ không đối phó được một tiểu oa nhi hay sao?”

Nghe vậy, Trữ hoàng hậu trong mắt sát khí xuất hiện, nói: “Buổi tối hôm qua, nếu không phải gia tiểu quý kia mệnh lớn, thì hôm nay hắn sớm đã chết, làm sao có thể có nhiều chuyện như ngày hôm nay? Còn để cho Thái Hậu thấy Thụy nhi đẩy tiểu tử kia xuống nước, ngay cả Hoàng Thượng cũng đứng về phía bọn họ, lại còn nói ra những lời nói vô tình với bốn cung, ta... Ta..”.

Cung nữ kia vội vàng nói: “Nương nương đừng nóng vội, người đã có thể chờ nhiều năm như vậy, sắp hoàn thành, chẳng lẽ không thể chờ thêm một chút nữa sao? Hơn nữa, tiểu oa nhi kia, có thể tránh được một lần, nhưng không thể tránh được lần thứ hai, thứ ba!”

“Ngươi nói đúng, bản cung cũng không tin, ta đường đường một quốc gia chi mẫu, thế nhưng còn không đối phó được với tiểu hài tử bốn tuổi! Nó đã có

thể thoát được một lần, chẳng nhẽ còn có thể tránh được cả đời sao? Bản cung liền độc cho nó đến khi tắt thở mới thôi!”

“Nương nương nghĩ như vậy là được rồi, mọi chuyện đều có biện pháp để giải quyết, nếu như cứ một mực tức giận, sẽ không giải quyết được vấn đề gì”.

Trữ hoàng hậu cười lạnh vài tiếng, trong mắt sát khí lóe ra, vươn tay đắp lại chăn cho Thương Kỳ Thụy, xoay người đến ghế băng bên cạnh ngồi xuống, thuận miệng hỏi: “Hạ nhân vừa được phái đi, đã thu thập được tin tức gì chưa?”

“Bẩm nương nương, vẫn chưa có a”.

Việc này, Trữ hoàng hậu cũng không thể nào mà gấp được, hừ lạnh nói: “Lúc này đây, cho dù ngươi có thể tránh được một kiếp, bản cung cũng muốn cho ngươi côi một tầng da! Bản cung cũng không tin, hai người các ngươi, còn có thể cùng ứng phó với công kích của ba hướng cùng một lúc!”

“Nương nương nói rất đúng, cho dù Lạc vương gia là đại thần tiên, cũng không thể đối phó với công kích từ nhiều hướng như vậy mà có thể toàn thân trở ra, huống chi còn mang theo một Lạc vương phi”.

“Ai, cái này ngươi không biết rồi, Lạc vương phi Lãnh Thanh Nghiên kia là tử sĩ do Mộc gia bồi dưỡng, rất lợi hại, chưa hẳn đã là gánh nặng cho Thương Diễm Túc”.

Đương nhiên, ít nhất hiện tại, các nàng tuyệt đối không thể tưởng được, các nàng vốn cho rằng Thương Diễm Túc không thể toàn thân trở ra kia, chỉ sợ hẳn còn chưa kịp động thủ, thuộc hạ của hoàng hậu đã bị diệt sạch rồi.

Dù sao, các nàng cũng tuyệt đối không thể ngờ rằng, là Lăng Vũ có ý để cho Ứng Tích Vũ bắt lấy, sau đó lại lấy uy hiếp hắn mà để cho Ứng Dung Kiều đến Lạc vương phủ tìm Thương Diễm Túc cầu cứu.

Mà vừa vặn, dựa vào ăn ý nhiều năm, Lãnh Thanh Nghiên gần như là khi nghe đến Lăng Vũ bị bắt, trong nháy mắt nàng cũng đã phán đoán ra hẳn rốt cuộc muốn làm gì, Thương Diễm Túc phái người đi điều tra ra nơi ẩn náu của Ứng Tích Vũ, cũng không có tiêu phí bao nhiêu thời gian.

Sau đó, bọn họ tương kế tựu kế, ngược lại khiến cho hai trong ba thế lực kia đồng thời tiêu trừ đi uy hiếp.

Đương nhiên, trong thời gian ngắn các nàng cũng không thể nắm được tin tức gì, mười mấy vị cao thủ do hoàng hậu nương nương phái đi, toàn bộ đều bị Thương Diễm Trạch giết hoặc bắt, một tên cũng không thể đào thoát.

~~~~~

Tiểu tử kia thể chất vô cùng tốt, sau khi được ngủ một giấc ngon lành, thời điểm ngày hôm sau rời khỏi giường, không phải sốt đã hoàn toàn khỏi, ngoại trừ có chút vô lực, những thứ khác đều đã bình thường.

Vừa sáng sớm đã rời giường, cũng không biết là đã chạy đi đâu chơi rồi, mà Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên vẫn còn ở trên giường, tiểu tử đáng ghét kia đã đi mất, hai người tất nhiên không tránh được mà muốn hảo hảo thân thiết một phen.

“Nghiên nhi, ta muốn thương lượng với nàng một chuyện”. Nhẹ vỗ về lưng của nàng, Thương Diễm Túc nhẹ giọng nói.

Ngẩng đầu nhìn về phía hắn, ở trước ngực hắn cọ vài cái, hỏi: “Chuyện gì?”

“Cục cung cũng không còn nhỏ, hẳn là nên chuẩn bị cho nó một phòng ngủ riêng đi?”

Sừng sốt một chút, lập tức mặt cười ửng đỏ, ở trước ngực hắn trêu đùa một chút, gắt giọng: “Ta thấy chàng là dụng tâm kín đáo mới đúng đi?”

Thật ra Thương Diễm Túc một chút cũng không phủ nhận, vốn chính là dụng tâm kín đáo. Đứa con bảo bối của hắn luôn hoành hành lúc hắn và Nghiên nhi ở bên nhau, còn quấy rầy hắn cùng Nghiên nhi thân thiết, một lần hai lần hắn còn nhịn, nhưng thường xuyên phát sinh loại chuyện này là không thể được.

Nghiêng người lại, đối diện với nàng, nhẹ giọng hỏi: “Chẳng lẽ Nghiên nhi không nghĩ vậy sao?”

Trong mắt hiện lên tia suy nghĩ, nhưng vẫn là nhịn không được nói: “Nhưng mà cục cung mới ba tuổi”.

“Sắp bốn tuổi”.

“Vậy cũng rất nhỏ a, nếu như ngủ một mình, sẽ cô đơn lạnh lẽo, còn có thể sợ hãi”.

“Nghiên nhi, khi ta ba tuổi, cũng đã sớm ngủ một mình. thời điểm Nghiên nhi ba tuổi, đã bắt đầu được Mộc gia huấn luyện thành tử sĩ”.

Nhất thời ngạc nhiên, nhìn ánh mắt tràn đầy chờ mong của Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên cong miệng, nha nha nói: “Người ta luyện tiếu cùng cục cung tách ra thôi”.

“Nghiên nhi, nàng muốn cục cung hay là muốn ta?”

“Ha?” Lãnh Thanh Nghiên về mặt ngạc nhiên nhìn hấn, người này, hấn sẽ không ghen với con của mình đi?

Thương Diễm Túc mới mặc kệ hấn có ăn dấm chua hay không a, xoay người đem Lãnh Thanh Nghiên đặt ở trên người, cúi đầu cắn cắn lấy thân thể nàng, nói: “Nghiên nhi, nàng muốn ta hay là muốn cục cưng?”

“Việc này, chúng ta cùng nhau ngủ không phải rất tốt sao? Thực chất ta muốn chàng cũng muốn cục cưng”.

Thương Diễm Túc cực kỳ oán niệm, sâu kín nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Không được, chẳng lẽ nàng không phát hiện cục cưng thường xuyên quấy rầy chúng ta sao?”

“Ách, này.. “.

“Nghiên nhi, cứ định như vậy đi. Cùng lắm thì đem phòng cục cưng an bài bên cạnh phòng chúng ta”.

Tiểu hài tử thật sự là cực kỳ đáng ghét, đưa con bảo bối này một chút cũng không hiểu thuận, cả ngày muốn cướp nương tử với hấn, cho nên mấy ngày qua, hấn vẫn luôn cẩn thận phòng ngừa Nghiên nhi lại mang thai.

Mang thai mười tháng, hấn ngẫm lại đều cảm thấy khủng bố, đó là chuyện tình thật vất vả a, hấn không muốn Nghiên nhi lại đi chịu khổ, có một cục cưng là đủ rồi. Hơn nữa, mang thai mười tháng, hấn phải cấm dục đến mấy tháng, như vậy không phải là muốn mạng của hấn sao?

Lãnh Thanh Nghiên kỳ thật thực cũng rất khó xử, nhưng mà nghĩ đến tiểu bảo bối nhỏ như vậy mà đã phải cô đơn ngủ một mình, thật sự không nỡ a. Nhưng mà, nàng cũng hiểu tiểu bảo bối thường xuyên quấy rầy, thật sự là chỉ có một chút suy nghĩ nhỏ, muốn một cước đem tiểu tử kia đá bay ra ngoài.

Thương Diễm Túc hai tay ôm lấy mặt nàng, thấy được dao động trong mắt nàng, còn có do dự, khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười, tay đặt trên người nàng không ngừng sờ soạng, cảm nhận được nàng bởi vậy mà run rẩy, cúi đầu cắn vành tai, hút vài cái, nói: “Nghiên nhi, quyết định như vậy đi, về sau cục cưng ngủ một mình, được không?”

“A, um, được.. “.

Tiểu tử kia đột nhiên mở to hai mắt nhìn, về mặt không dám tin nhìn phụ thân cười thật giống hồ ly, sau đó quay đầu nhìn về phía mẹ đầy áy náy nhìn nó, cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên mím lại, trên mặt ửng đỏ, nước mắt lưng tròng nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Mẹ, người không cần cục cưng sao?”

Lãnh Thanh Nghiên tâm mềm nhũn, thiếu chút nữa xông lên đem tiểu bảo bối ôm vào trong lòng, sau đó nói cho nó biết, vừa rồi chỉ là nói đùa với nó một chút mà thôi.

Thương Diễm Túc nhanh tay lẹ mắt bắt lấy Lãnh Thanh Nghiên đang muốn xông lên, trên tay dùng sức kéo nàng vào trong lòng, gắt gao ôm, để phòng nàng lại mềm lòng, vì thế không để cho tiểu tử kia thực hiện được âm mưu.

Nhìn thấy động tác của Thương Diễm Túc, tiểu tử kia lúc này cố lấy quai hàm, trừng mắt to hung hăng nhìn chăm chăm hấn, nó dám khẳng định, chuyện này nhất định là do phụ thân đẻ ra, hừ hừ, phụ thân thể nhưng muốn độc chiếm mẹ, dù sao bản mỹ nam là tuyệt đối sẽ không đồng ý!

Thương Diễm Túc không nhìn đến biểu tình không cam lòng của nhi tử, cười tủm nói với nhi tử: “Cục cưng, con cũng không còn nhỏ nữa, không thể tiếp tục cùng ngủ với mẹ nữa”.

“Vì sao?”

“Bởi vì nếu như vậy, nói không chừng con về sau sẽ không lấy được thê tử!”

“Phốc xích!” Lãnh Thanh Nghiên nhịn không được cười ra tiếng, cái gì lấy thê tử?

Tiểu tử kia cong cái miệng nhỏ nhắn, về mặt khó chịu nhìn phụ thân, nói: “Con không cần cưới vợ, con chỉ muốn mẹ là đủ rồi!”

Thương Diễm Túc lúc này ôm chặt Lãnh Thanh Nghiên, về mặt để phòng nhìn tiểu tử kia, nói: “Cái gì? Người định cùng bốn vương tranh đoạt Vương phi sao?”

“Mới không phải đâu, con chỉ là muốn mẹ, phụ thân người chẳng lẽ không thể đi lấy người khác làm Vương phi của người hay sao?” Tiểu tử kia miệng đã muốn cong lên thật cao, dường như có thể ở bên trên treo một cái bình.

Có điều lời này của nó cũng khiến cho khóe miệng Thương Diễm Túc co giật vài cái, sau đó lắc đầu nói: “Không được không được, phụ thân nếu lấy những người khác làm Vương phi, mẹ sẽ thương tâm”.

“Nói như vậy, nếu ta không thương tâm, chàng sẽ đi thú nữ nhân khác?” Lãnh Thanh Nghiên cười tủm nhìn Thương Diễm Túc, chỉ là trong mắt lại lóe ra hàn quang.

Thương Diễm Túc nhất thời cảm giác được da đầu một trận run lên, vội vàng lấy lòng nói: “Làm sao có thể đâu? Trong lòng ta chỉ có Nghiên nhi mà thôi, làm sao có người khác nữa? Cho dù Nghiên nhi không thương tâm, ta cũng tuyệt đối sẽ không lấy nữ nhân khác, ta chỉ muốn Nghiên nhi, như vậy đủ rồi”.

Tiểu tử kia cực kỳ hèn mọn nhìn phụ thân, nói thầm nói: “Phụ thân thật vô dụng, đã vậy còn quá dễ dàng nói ra như vậy, hừ hừ!”

“Cực cung, con nói cái gì?” Lãnh Thanh Nghiên quay đầu đi cười tủm tỉm nhìn tiểu tử kia.

Tiểu tử kia chớp ánh mắt, vẻ mặt vô tội nhìn mẹ, nói: “Không có nói gì a, cực cung chính là nói mẹ là người xinh đẹp nhất trên đời a, cực cung thực yêu mẹ nha!”

“Ngoan!”

Thương Diễm Túc vẻ mặt mờ mờ lạnh, nhìn về phía tiểu tử kia trong ánh mắt lại lộ ra một chút treu tức, nói: “Cực cung, mọi chuyện cứ quyết định như vậy nha”.

“Cái gì... Chuyện gì?”

“Về sau con liền một mình ngủ nha, chẳng lẽ con đường đường tiểu nam tử hán, thế nhưng còn sợ ngủ một mình sao?”

“Con mới không sợ đâu!”

“Không sợ vậy con liền ngủ một mình đi, nếu không, phụ thân sẽ nghĩ con sợ không dám ngủ một mình nha!”

Cái miệng nhỏ nhắn bất mãn cong cong, nó muốn phải đối nha, nhưng mà nếu phản đối, sẽ khiến phụ thân cho rằng nó là người nhát gan, không dám một mình ngủ, nhưng mà... Nhưng mà nếu không phản đối, mẹ sẽ bị phụ thân đoạt đi mất!

Ô ô ô... Tiểu tử kia đem tầm mắt cầu cứu chuyển dời đến trên người Lãnh Thanh Nghiên, nó cũng không tin mẹ sẽ nhẫn tâm đối với nó như vậy đâu!

Nhưng mà, thời điểm nó cầu cứu về phía mẹ, phụ thân lại xoay người mẹ đi, không cho mẹ thấy vẻ mặt điềm đạm đáng yêu của nó thâm thê thế nào, so với đậu nga còn muốn ủy khuất vạn phần.

A a a! Phụ thân xấu xa, bản mỹ nam không đội trời chung với người!

Tiểu tử kia cứ như vậy từ bị bọn họ “Đuổi ra khỏi nhà”, Thương Diễm Túc vui vẻ không thôi, cuối cùng sau này sẽ không có ai ở thời điểm mấu chốt đi quấy rầy bọn họ, cuộc sống này thật đúng là quá mỹ diệu.

Có điều đến buổi tối, Thương Diễm Túc liền cười không nổi, đơn giản là tiểu tử kia thế nhưng trực tiếp đem Lãnh Thanh Nghiên lôi đi, đi ngủ cùng nó!

Ghé vào trong lòng mẹ, tiểu tử kia cười đắc ý, “Mẹ, người không cần phụ thân chỉ cần cực cung được không?”

Lãnh Thanh Nghiên cười đến có điểm bất đắc dĩ, nhẹ vỗ về hai má phàn nộn của bảo bối kia, cười hỏi: “Cực cung không thích phụ thân sao?”

Chớp ánh mắt, suy nghĩ một chút mới nói: “Thích a, phụ thân cũng rất thích cực cung, nhưng mà phụ thân vì sao luôn muốn giành mẹ với cực cung a?”

“Rõ ràng chính là người theo ta đoạt Vương phi!”

Thương Diễm Túc không biết khi nào thì xuất hiện ở trong phòng, vươn tay kéo tiểu tử kia từ trong lòng Lãnh Thanh Nghiên ra rồi ném lên giường. Xú tiểu tử này, dám xui khiến Nghiên nhi không cần hân, may mắn hân tới đúng lúc, bằng không vạn nhất Nghiên nhi nhất thời mềm lòng đáp ứng nó, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Tiểu tử kia lăn lông lốc từ trên giường bò dậy, đứng ở trên giường đối mặt với phụ thân, khí thế mười phần, nói: “Phụ thân, sao người có thể không được sự đồng ý của con mà đã tiến vào phòng con?”

“Không phải con cũng không trái qua sự đồng ý của ta mà vào phòng ta sao?”

“Đó là phòng của mẹ!”

“Cũng là của ta!”

“Hừ!”

Thương Diễm Túc không để ý tới nó, vươn tay ôm lấy Lãnh Thanh Nghiên vào trong lòng, xoay người liền đi ra bên ngoài, nói: “Cực cung, đêm đã khuya, con nên ngủ đi”.

Tiểu tử kia hướng về phía bóng dáng Thương Diễm Túc rồi đi làm mặt quỷ, đợi cho trong phòng chỉ còn lại có mình nó, mới im lặng xuống dưới, ngồi ở trên giường, nâng cằm, suy nghĩ xem như thế nào mới có thể cướp mẹ trở về

Ánh nến lay động, đột nhiên một bóng dáng xuất hiện ở trong phòng, tiểu tử kia ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt chớp chớp vài cái, hỏi: “Cậu, cậu đến đây làm gì vậy?”

Thương Diễm Trạch ngáp một cái, đi đến trước mặt tiểu tử kia, sau đó xoay người nằm xuống ngay tại trên giường, vươn tay ôm lấy tiểu tử kia vào trong

lòng, hung hăng chà đạp vài cái.

“Tiểu tử, cha cháu cũng thật nhẫn tâm, hơn nửa đêm còn đến gọi ta, để cho ta tới ngủ cùng cháu, nói là sợ cháu không quen ngủ một mình sẽ sợ”.

Sùng sốt một chút, dường như hành động này của phụ thân trùng thối khiến cho nó có chút ngạc nhiên, sau đó đột nhiên a cái miệng nhỏ nhắn, giương nanh múa vuốt công kích về phía Thương Diễm Trạch.

“Cậu, vừa rồi cậu dám nắm đầu bản mỹ nam, ta muốn ăn cậu, a ô!”

Thương Diễm Trạch cũng giống như tiểu hài tử cùng tiểu tử kia vui đùa âm ỉ, đây chính là cháu ngoại trai bảo bối của hắn, đáng yêu khiến cho hắn nhìn không được muốn lừa gạt đưa nó về nhà.

“Tiểu tử, hay là, về sau cháu cùng cậu đi ngao du giang hồ chơi đùa đi”.

Chớp ánh mắt, đối mặt với Thương Diễm Trạch dụ dỗ, tiểu tử kia đưa ra vẻ mặt vô tội, nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi: “Vì sao nha? Cục cưng muốn cùng mẹ cùng một chỗ cơ!”

Thương Diễm Trạch trong mắt mang theo ý xấu: “Mẹ cháu không phải bị cha cháu đoạt mất rồi sao? Cháu liền đi theo cậu đi, không cần để ý đến hai người kia!”

“Được!” Tiểu tử kia vô cùng sáng khoái đáp ứng, cười tùm tùm ánh mắt đều như hình trăng khuyết, gật đầu nói, “Đúng lúc cục cưng cũng không muốn nhốt mình cả ngày trong phủ, muốn đi ra ngoài chơi, cậu nhất định phải mang cháu đi nha?”

“Ách, đương nhiên!” Thương Diễm Trạch nhìn vẻ mặt tươi cười của tiểu tử kia, sao lại có cảm giác nó như là dụng tâm kín đáo, sẽ không phải chỉ bởi vì nó muốn hắn dẫn đi chơi, cho nên mới chịu đáp ứng sáng khoái như vậy đi?

May mắn Thương Diễm Trạch không có đem điều nghi hoặc hỏi ra, nếu không thực sự sẽ bị đá kích lớn, bởi vì hắn đoán hoàn toàn chính xác, nếu không phải vì muốn cậu dẫn nó đi chơi, nó mới không cần chơi với cậu như vậy đâu!

Vui đùa âm ỉ một trận, tiểu tử kia rốt cục cũng đi ngủ, Thương Diễm Trạch lẳng lặng nhìn con trai bảo bối của tỷ tỷ, cháu ngoại trai bảo bối của hắn, nhẹ giọng nói: “Hy vọng, cháu có thể khỏe mạnh mà lớn lên, dù sao, cháu cũng là bảo bối của tỷ tỷ, trừ bỏ thất ca ra, cũng là người mà tỷ tỷ để ý nhất”.

Đáng thương Thương Diễm Trạch a, hắn đã quên mất chính mình, phải biết rằng, ở trong lòng Lãnh Thanh Nghiên, địa vị Thương Diễm Trạch cũng không thấp hơn so với tiểu tử kia.

Quay đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thì thảo tự nói: “Ánh trăng hôm nay, không thích hợp làm chuyện phóng hỏa giết người đâu!”

Ngay phía bên ngoài cửa sổ phòng tiểu tử kia, có hai bóng dáng giấu ở trong bóng tối, đột nhiên nghe được những lời này của Thương Diễm Trạch, trong lòng không khỏi rung mình, lại không thể xác định những lời này của Thương Diễm Trạch rốt cuộc là nói cho ai nghe.

Là nói cho chính hắn nghe, hay là nói cho hai người bên ngoài kia nghe? Rốt cuộc hắn có phát hiện sự tồn tại của bọn họ hay không?

Thương Diễm Trạch hai tay đặt ở sau đầu, gối đầu mình lên đó, nhìn ánh trăng trong chốc lát, xoay người, nhắm mắt lại liền ngủ, chỉ nghe được thanh âm nhẹ nhẹ của hắn truyền ra: “Đều do thất ca, vậy mà lại bắt ta đến ngủ cùng tiểu tử này, vốn dĩ đang muốn buổi tối làm chút chuyện đặc biệt”.

Ngoại trừ Thương Diễm Trạch, ai cũng không biết hắn rốt cuộc có phát hiện ra hai bóng dáng ở ngoài phòng kia hay không, cũng không biết hắn nói hai câu kia hay không có nghĩa gì khác.

Dường như là để ngừa vạn nhất, hai người kia cũng rất nhanh liền biết mất khỏi ngoài phòng tiểu tử kia, bên trong phủ Lạc vương trước sau như một bình yên.

~~~~~

Có điều, ban đêm, trong hoàng cung lại cũng không được yên tĩnh như vậy, hoặc là nói, bên trong Phượng Nghi cung thực bất an.

Lỗ vương Thương Diễm Trác suốt đêm tiến cung, đơn giản là vì cao thủ phái đi giúp Ứng Tích Vũ đối phó hai người Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, toàn bộ đều bị Thương Diễm Trạch bắt hết, cũng là cho tới bây giờ, hắn mới biết được, hôm đó, Thương Diễm Trạch cùng hai người Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên cùng nhau hồi kinh!

Chỉ là vì còn có chuyện phải xử lý, cho nên mới không thể tiến cung, cũng là một người quan trọng mà bọn họ đã xem nhẹ.

Đương nhiên, kỳ thật ngày đó cho dù Thương Diễm Trạch không cùng Thương Diễm Túc hồi kinh, Thương Diễm Túc cũng hoàn toàn có thể cho người khác ở nơi này chặn lại, những cao thủ hoàng hậu phái ra, cũng nhất định chỉ có thể là có đi mà không có về.

Trừ hoàng hậu sắc mặt âm trầm, trầm giọng hỏi: “Đây là có chuyện gì? Vì sao Thương Diễm Túc bọn họ lại có thể chuẩn bị tốt mọi chuyện như vậy? Là ai đã để lộ tin tức ra?”

“Mẫu hậu, cũng không có người nào để tin tức lộ ra cả”.

“Không có khả năng! Nếu như vậy, Thương Diễm Túc bọn họ vì sao rõ ràng vừa mới hồi kinh đã chuẩn bị tốt như vậy? Thậm chí bọn họ chỉ sợ sớm đã biết chuyện bản cung hợp tác cùng Ứng Tích Vũ!”

Thương Diễm Trác mặt biến sắc, trên mặt dần hiện ra sát khí, trầm giọng nói: “Mẫu hậu, nếu để cho phụ hoàng biết chúng ta cùng hoàng tử Thiên Ứng quốc hợp tác, sợ là chúng ta vĩnh viễn cũng không thể ngóc đầu dậy được!”

“Chuyện này con không cần nói ta cũng biết, cho nên chuyện này tuyệt đối không thể để cho Hoàng Thượng biết, cho dù bị hấn biết, đến lúc đó chúng ta cũng nhất định không thể thừa nhận, dù sao bọn họ cũng không có chứng cứ gì, không có bằng chứng gì cũng là vô dụng!” Ngừng lại một chút, giống như đột nhiên nghĩ đến một việc, hỏi, “Vậy Ứng Tích Vũ kia phải làm thế nào?”

“Ứng Tích Vũ từ lúc đó vẫn không có tin tức gì, nhi thần đã tự mình đến trước trang viên kia xem xét, chỉ phát hiện dấu vết đánh nhau, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ứng Tích Vũ, cũng không biết hấn rốt cuộc là rơi vào trong tay Thương Diễm Túc, hay là đã đào thoát, tạm thời liên hệ không được với chúng ta”.

“Nhất định phải tìm được Ứng Tích Vũ, cho dù hấn rơi vào trong tay Thương Diễm Túc, cũng nhất định phải cứu hấn ra, nếu không, chẳng những hợp tác giữa chúng ta sẽ bị hủy bỏ, thậm chí còn có thể nguy hại đến chính mình! Mắt thấy thế lực Thương Diễm Túc càng lúc càng lớn, chúng ta nếu lại mất đi hợp tác cùng Ứng Tích Vũ, chỉ sợ thật sự một chút cơ hội cũng không còn nữa”.

“Mẫu hậu yên tâm, nhi thần nhất định sẽ không làm cho mẫu hậu chịu ủy khuất!”

“Ừ, Sứ thừa tướng hiện tại thế nào?”

Nghe vậy, Thương Diễm Trác thần sắc biến đổi, trầm giọng nói: “Bẩm mẫu hậu, Sứ thừa tướng cũng cũng như vậy không biết là đã đi đâu, sống chết không rõ!”

“Cái gì?”

Mà đúng lúc này, đột nhiên một thanh âm chói tai từ bên ngoài Phụng Nghi cung truyền vào: “Dung phi nương nương giả lâm!”

Trữ hoàng hậu cùng Thương Diễm Trác đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía cửa Phụng Nghi cung, chỉ thấy Ứng Dung Kiều đang ở giữa cung nữ thái giám trái phải vây quanh chậm rãi tiến vào trong Phụng Nghi cung, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng, trong lúc giờ tay nhấc chân cũng tỏa ra vô tận quyền rũ.

“Tham kiến hoàng hậu tỷ tỷ”. Ứng Dung Kiều thần nhiên hành lễ, nhẹ giọng nói.

Trữ hoàng hậu trong mắt tràn ngập chán ghét nhìn nàng, lạnh giọng nói: “Đêm đã muộn, không biết Dung phi muội muội còn tìm bản cung, là có chuyện gì?”

Từ trước đến nay lòng ghen tỵ của bà cũng rất lớn, mà bốn năm qua, Ứng Dung Kiều có thể nói là nhận hết ân sủng của hoàng đế, Hoàng Thượng trong tháng thì có hơn nửa tháng là đến cung nàng ta, đây chính là kẻ khiến cho bà khó chịu hơn cả so với Như Quý phi.

Hơn nữa Ứng Dung Kiều trời sinh ưu ái, so với Trữ hoàng hậu lại trẻ hơn, lại trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt Trữ hoàng hậu.

Nhưng đáng tiếc là, bà đã dùng hết các phương pháp nhưng cũng không thể khiến cho Ứng Dung Kiều biến mất khỏi trong cung. Dùng độc? Ứng Dung Kiều thân mình độc thuật chính là thiên hạ Vô Song, độc gì có thể làm cho nàng không chút do dự ăn, lại làm cho nàng không thể giải trừ?

Dùng kế hãm hại, Ứng Dung Kiều vậy mà so với bà lại còn cao hơn một bậc, chẳng những đến bây giờ đều còn không có chân chính hãm hại được nàng ta, ngược lại vài lần đều bị nàng ta tương kế tựu kế hoàn hảo.

Ứng Dung Kiều hé miệng cười khế, nhìn Trữ hoàng hậu kiều mỵ nói: “Hoàng hậu tỷ tỷ dường như cũng không chào đón Dung Kiều đến bái kiến”.

Trữ hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống bên cạnh, nói: “Dung phi muội muội nói quá lời, chẳng qua bốn năm qua, Dung phi muội muội dường như là chưa có bao giờ chủ động đến thỉnh an bản cung”.

“Ừ, là như vậy sao? Vậy thật đúng là có lỗi, còn thỉnh tỷ tỷ trăm ngàn đừng phiền lòng nha!”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi tới nơi này, rốt cuộc có chuyện gì?” Trữ hoàng hậu vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn Ứng Dung Kiều, thật sự là hận thấu bộ dáng quyền rũ kia của nàng ta, chính là dựa sự quyền rũ mê hoặc này, khiến cho Hoàng Thượng đều điên đảo thần hồn.

Ứng Dung Kiều thanh thoi ngồi xuống bên cạnh, không thèm để ý Trữ hoàng hậu sắc mặt khó coi, nói: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là đem dài đằng đẳng, không biết giết thời gian kiểu gì, muốn tới tìm hoàng hậu tỷ tỷ nói chuyện phẩm”.

Khẽ nhíu mày lại, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, nói: “Hoàng Thượng mới hai ngày không tới cung của ngươi, ngươi liền không chịu nổi tịch tịch tịch sao?”

Sừng sốt một chút, lập tức liền cười duyên, nói: “Hoàng hậu tỷ tỷ, lời này của người sao nghe giống như có chút vị chua a? Chẳng lẽ là bởi vì Hoàng Thượng ngoại trừ hai ngày quy định trong tháng mới đến tìm Hoàng hậu tỷ tỷ, khiến cho ngài tịch tịch tịch tịch tịch?”

“Ngươi.. “. Trữ hoàng hậu dùng sức vỗ xuống mặt bàn, đột nhiên đứng lên, lời này của Ung Dung Kiều thật sự là đã chạm đúng chỗ đau của bà, bởi vì Hoàng Thượng quả thật chỉ tại quy định hàng tháng hai ngày phải tới cung hoàng hậu mới có thể tới nơi này, hơn nữa, ghé thăm hơn là, nguyệt sự của bà thể nhưng vừa vặn vào đúng hai ngày kia.

Bà đã từng thử qua rất nhiều biện pháp, làm cho nguyệt sự chậm lại hoặc là trước đó, cũng không hiểu vì sao, bất kể là có dùng biện pháp gì, đều không có tác dụng, thỉnh thoảng có mấy lần bà dùng thuốc thay đổi được ngày, nhưng không ngờ rằng Hoàng Thượng lại không có đến.

Tuy rằng hai ngày kia là quy định Hoàng Thượng nhất định phải đến cung của hoàng hậu, nhưng bởi vì hai ngày kia đều đặc biệt, Thương Lang hoàng thường xuyên liên tục mấy tháng không có đến cung của bà, bởi vì cho dù đi cũng khẳng định làm không được chuyện gì, còn không bằng đứng lãng phí thời gian cùng khí lực như vậy.

Ung Dung Kiều khoe miệng cong lên một độ cong nhỏ, ở góc không ai nhìn thấy, lộ ra một nụ cười ý tứ sâu xa, nhìn Trữ hoàng hậu bởi vì những lời này của nàng mà vô cùng buồn bực, trong lòng một trận vui sướng.

Nhưng thật ra nàng biết hoàng hậu nương nương vì sao lại như thế, hơn nữa cũng có thể giúp bà ta giải quyết vấn đề này, có điều, nàng vì sao phải giúp bà ta chứ? Hoàng hậu nương nương từ lúc nàng bắt đầu tiến cung vẫn luôn luôn gây phiền toái, bản công chúa nhưng thực là người tính toán chỉ li.

Ho nhẹ một tiếng, cười yếu ớt nhìn về phía Trữ hoàng hậu, nhẹ giọng nói: “Hoàng hậu tỷ tỷ cần gì phải tức giận? Dung Kiều cũng không phải cố tình nói ra chuyện này khiến cho tỷ tỷ tức giận, tỷ tỷ nhất định phải tha thứ Dung Kiều vô tâm chi thất a!”

Trữ hoàng hậu ngực kịch liệt đập phồng, vẻ mặt âm lãnh nhìn Ung Dung Kiều, nếu như không phải tiện hành động, bà làm sao có thể để cho Ung Dung Kiều bình yên ngồi ở chỗ kia?

Thương Diễm Trác híp mắt, lạnh lùng nhìn Ung Dung Kiều, hỏi: “Dung phi nương nương tới tìm mẫu hậu ta rốt cuộc có chuyện gì? Nếu như không có chuyện gì, xin mời rời đi, mẫu hậu đã mệt mỏi một ngày, muốn nghỉ ngơi”.

Ung Dung Kiều nhẹ chống má nhìn Thương Diễm Trác, đôi mắt xinh đẹp phong tình, đúng lúc thấy được Thương Diễm Trác ánh mắt thoáng hoảng hốt một chút, khoe miệng ý cười không khỏi càng tăng lên chút, mang theo điểm đắc ý, lập tức nũng nịu nói: “Lỗ vương gia thật đúng là đáng ghét nha, thế nhưng muốn đuổi người ta đi”.

Nũng nịu như thế, khiến cho ngay cả Trữ hoàng hậu cũng nhịn không được thất thần một chút, sau đó lập tức giật mình tỉnh lại, bước ngang chắn trước mặt Thương Diễm Trác, vẻ mặt tức giận nhìn Ung Dung Kiều, nói: “Dung phi, ngươi đừng quên thân phận của ngươi, đừng làm ra chuyện mà khiến cho ngươi cả đời không ngóc đầu lên được!”

Thương Diễm Trác cũng là vì những lời này của Trữ hoàng hậu mà tỉnh lại, không khỏi nhíu mày, nhìn về phía Ung Dung Kiều trong ánh mắt tràn đầy ánh sáng phức tạp.

Mà Ung Dung Kiều vẫn ngồi trên ghế dựa như cũ, cười nhìn Trữ hoàng hậu, nói: “Hoàng hậu tỷ tỷ làm gì kích động như thế? Dung Kiều thực không có ác ý gì cả, chẳng qua là muốn tới nói cho hoàng hậu tỷ tỷ một tiếng, hoàng huynh ta đã không còn có ý định hợp tác với các người nữa rồi, hiện tại cũng đã quay về Thiên Ưng quốc”.

Trữ hoàng hậu vốn đã bị Ung Dung Kiều làm tức giận đến nổi mất đi lý trí, đột nhiên nghe được tin tức này, nhất thời liền sững sờ tại chỗ, trong lúc nhất thời cũng quên mất phải phản ứng như thế nào.

Ung Dung Kiều khoe miệng hiện lên ý cười thoải mái, quả nhiên trước khi nói ra tin tức này phải cho hoàng hậu chịu chút kích thích, sau đó mới nói ra, hiệu quả mới có thể càng thêm rõ ràng.

Tự nhiên đứng lên, hướng về phía Trữ hoàng hậu cúi đầu, nói: Chuyện cũng đã nói xong, Dung Kiều cáo lui, hoàng hậu nương nương ngài nhất định phải bảo trọng nha!”

Ung Dung Kiều xoay người liền đi về phía cửa Phượng Nghi cung, Thương Diễm Trác đột nhiên tiến lên từng bước, chắn trước mặt Ung Dung Kiều, ánh mắt híp lại, trong mắt tình quang lóe ra, hỏi: “Dung phi nương nương, không biết Vũ vương vì sao đột nhiên không muốn cùng chúng ta hợp tác?”

Khẽ nhíu lông mày, không dấu vết lui về phía sau gần nửa bước, ngẩng đầu nhìn Thương Diễm Trác nói: “Rất đơn giản không phải sao? Bởi vì hoàng huynh ta cảm thấy, cùng các người hợp tác, đối hần cũng không có bao nhiêu lợi, ngược lại còn có thể trở thành cái đinh trong mắt Thương Diễm Túc, như vậy cũng không tốt”.

“Chẳng lẽ Vũ vương nghĩ, chúng ta không bằng Thương Diễm Túc?”

“Lời này nhưng Lỗ vương gia ngươi nói, ta cái gì cũng không có nói nha!” Ung Dung Kiều nhìn Thương Diễm Trác, tươi cười sáng lạn, lại có vẻ vô cùng vô tội.

Thương Diễm Trác thần sắc bỗng phát lạnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm nụ cười tươi đẹp của Ung Dung Kiều, có điều Ung Dung Kiều sau khi nói xong câu kia, cũng liền vòng qua khỏi người hần, trực tiếp đi ra ngoài Phượng Nghi cung.

Đứng ở ngoài Phượng Nghi cung, Ung Dung Kiều nhìn về Thiên Ưng quốc phía tây, trong mắt thần sắc phức tạp, dưới đáy lòng thì thầm nói: “Hơn hai mươi năm qua, làm công chúa, ta vẫn đều vì Thiên Ưng quốc trả giá, hy sinh, có điều cũng sẽ dừng ở đây thôi, từ hôm nay trở đi, ta hy vọng ta không

phải là công chúa Thiên Ưng quốc, ta chỉ muốn làm một người bình thường, thậm chí làm một tiểu nhân tư lợi, từ giờ trở đi, ta chỉ hy vọng, có thể nhanh chóng ở cùng một chỗ với Vũ ca ca, vĩnh viễn không chia lìa”.

Bên trong Lạc vương phủ, Lăng Vũ nằm ở nóc nhà, nhìn lên bầu trời, hẳn đã không có ý định quay về Thiên Ưng quốc, cũng không lại là Thiên Ưng quốc hộ quốc tướng quân, chỉ còn chờ Dung nhi nhanh chút từ trong hoàng cung rời đi, sau đó hai người liền từ nay về sau hoặc là quy ẩn núi rừng, hoặc là tiêu dao thiên hạ.

Hắn biết hẳn không thể về Thiên Ưng quốc đi từ quan, bởi vì một khi trở về, chỉ sợ cũng không quay lại được, cho nên, cứ coi như hắn là một người vô trách nhiệm đi. Vốn cũng chỉ là vì Dung nhi, hẳn mới có thể ở Thiên Ưng quốc, cho nên chỉ cần có thể cùng Dung nhi cùng một chỗ, chuyện khác hẳn đều không cần để ý.

Vân Mộng Tuyết nhẹ nhàng hạ xuống nóc nhà, ngồi xuống bên cạnh cúi đầu nhìn hắn, hỏi: “Ngươi thật sự đã quyết định sao?”

“Ừ, dù sao hiện tại tâm nguyện của chúng ta đã hoàn thành, hình như cũng không còn chuyện gì khác nữa, quyền thế với ta mà nói, đã không có sức hấp dẫn rồi, trong cuộc sống phía trước, ta chỉ muốn cùng Dung nhi sống với nhau một chỗ”.

“Thiên Ưng quốc sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi”.

“Ta biết, nhưng mà ta tin tưởng ta có thể ứng phó, hơn nữa, không phải còn có các ngươi sao?”

Khẽ nhíu mày, Vân Mộng Tuyết khẽ gắt một tiếng, nói: “Đó là chuyện của ngươi, chúng ta cũng mặc kệ sống chết của ngươi”.

Lăng Vũ trên mặt xuất hiện vẻ tươi cười khó thấy, có chút treu tức nhìn Vân Mộng Tuyết, nói: “Ngươi không phải nói ngươi là thê tử chưa cưới của ta sao? Như thế nào lại có thể mặc kệ sống chết của vị hôn phu?”

Nghe vậy, Vân Mộng Tuyết cái miệng nhỏ cong lên, thật ra cũng không có chút ngượng ngùng nào, ngược lại vẻ mặt u oán nhìn hắn, nói: “Nhưng mà ngươi không phải có Dung nhi của ngươi sẽ không muốn ta sao? Ta đây còn quản sống chết của ngươi làm cái gì?”

Mỉm cười vươn tay xoa xoa đầu nàng, tuy rằng từ trước đến nay hắn lạnh lùng, nhưng đối với vị bằng hữu của mình, hắn cũng không keo kiệt ôn nhu, nhất là vài người so với hắn còn nhỏ tuổi hơn, đối đãi giống như đệ đệ muội muội.

Vân Mộng Tuyết thực hưởng thụ nheo lại ánh mắt, sau đó đột nhiên vùng tay đẩy tay hắn trên đầu ra, nói: “Đừng có đối đãi với ta như tiểu hài tử vậy, ngươi cho là như vậy ta sẽ quản sống chết của ngươi sao?”

Lăng Vũ cũng không thêm để ý, chỉ là nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, Mộng Tuyết ngươi cũng đã hai mươi một tuổi rồi, có thể lập gia đình, nếu không sẽ không ai thêm lấy. Ngươi nhìn Thanh Nghiên xem, nàng ấy so với ngươi còn nhỏ hơn ba tháng, ngay cả con cũng đã sinh ra rồi”.

Vân Mộng Tuyết khuôn mặt đỏ lên, than thở nói: “Thanh Nghiên tình huống không giống, lúc trước nếu không phải bị Mộc gia bắt thay thế Mộc Thiên Dao gả cho Thương Diễm Túc, nàng làm sao có thể lập gia đình?”

“Có thích người nào hay chưa?”

“Không có! Bỏn mình chủ ánh mắt đâu có tâm thương, người bình thường làm sao lọt vào mắt bỏn mình chủ được?”

“Vậy Thương Diễm Trạch kia thì sao?”

Sửng sốt một chút, đột nhiên “Phanh” một tiếng, Lăng Vũ bị vô tình đá từ trên nóc nhà xuống dưới, sau khi đá Vân Mộng Tuyết mới phản ứng lại, cũng là không hiểu chính mình vì sao khi nghe đến tên Thương Diễm Trạch liền kích động như vậy.

***

Trong phòng Thương Diễm Túc, Lãnh Thanh Nghiên đang nằm trên người hắn, đôi mày thanh tú đột nhiên nhăn lại, vẻ mặt buồn rầu.

“Làm sao vậy?”

Lắc đầu nói: “Không có việc gì”.

Vươn tay vuốt vuốt đầu lông mày của nàng, thân thiết nhìn nàng nói: “Không có việc gì nhăn mặt nhăn mày làm gì?”

Đột nhiên ngồi dậy, từ trên cao nhìn xuống Thương Diễm Túc, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng mân mê, nói: “Đột nhiên phát hiện, ta mười bảy tuổi đã sinh cục cưng, trời ạ, may mắn cục cưng cũng không có bị si ngốc”.

“Nữ tử mười bốn tuổi là có thể lập gia đình, nàng mười bảy tuổi mới sinh cục cưng, quả thật đã muộn a”.

“Phanh!” Lãnh Thanh Nghiên nâng tay liền một quyền đánh vào trên mặt hắn, nhìn Thương Diễm Túc bộ dáng nhe răng trợn mắt, thật ra cũng không nổi đánh xuống quyền thứ hai, “Ta nhưng vẫn đều nghĩ sau hai mươi lăm tuổi mới là thích hợp nhất để sinh cục cưng!”

“... Nghiên nhi muốn sinh thêm một cục cưng nữa?”

“Không muốn!” Một cái là đủ rồi a, làm gì còn muốn sinh nữa, thực vất vả!

Nghे vậy, Thương Diễm Túc nhẹ nhàng thở phào, may mắn, Nghiên nhi không có ý nghĩ như vậy, nếu không, hẳn không thể tưởng tượng cảnh tượng sẽ có một đồng lớn đứa nhỏ đến cùng hẳn giành Nghiên nhi là cái gì dạng. Một tiểu tử kia cũng đã khiến hẳn chịu không nổi, nếu lại thêm vài cái, hẳn khẳng định sẽ điên mất.

***

Sử thừa tướng hôm trước đã không có vào triều sớm, cũng đã dẫn đến không ít sự chú ý, mà hiện tại đột nhiên lại truyền ra tin Sử thừa tướng cùng Thiên Ứng quốc Vũ vương Ứng Tích Vũ cầu kết với nhau, cả triều đình đều chấn động, hầu như hơn một nửa người ở đây đều là không dám tin.

Khi Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Trạch mang theo Sử thừa tướng không còn bao nhiêu khí lực đi vào trong triều, toàn bộ đại diện trong vòng một mảnh yên tĩnh, những đại thần có mặt ngay cả thở lớn cũng không dám, chỉ đứng ở đó trơ mắt nhìn sự tình rồi sẽ phát triển theo chiều hướng nào.

Kỳ thật trước đó một ngày, Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Trạch cũng đã hỏi tất cả những điều cần hỏi rồi, mà hiện tại sở dĩ còn mang theo hẳn vào triều, đơn giản cũng chỉ là hình thức mà thôi. Dù sao, hẳn cũng là Thương Lang quốc quyền cao chức trọng Thừa tướng đại nhân, cũng không thể tùy tiện mà xử trí như vậy.

Có thể tìm được căn cứ chính xác cũng đã tra ra rồi, chuyện tình Sử thừa tướng cùng Thiên Ứng quốc cầu kết hầu như không còn gì để nghi ngờ nữa, Thương Lang hoàng ngay lập tức cũng đã hạ chỉ trừng phạt tội phản quốc, đem Thừa tướng phủ cả nhà chém.

Bởi vì những người liên quan cũng bị ảnh hưởng, trong triều rất nhiều đại thần bởi vì cùng Sử thừa tướng có các loại quan hệ, thậm chí trong chuyện cùng Thiên Ứng quốc cầu kết cũng có mặt, Thương Lang hoàng liên tục xử trí tốt một đám quan viên.

Trong ngự thư phòng, Thương Lang hoàng lặng lẽ nhìn Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Trạch, hai người kia, một là con ông sủng ái nhất, một là đứa cháu ông sủng ái nhất, hành vi hôm nay thật đúng là có thể nói là làm cho triều đình rung chuyển.

“Chuyện ngày hôm nay, các ngươi còn có lời gì muốn nói?”

Thương Diễm Túc thần nhiên liếc mắt nhìn ông, xoay người đi đến ghế bên cạnh ngồi xuống, nói: “Không phải ngài cũng rất vui vẻ rồi sao? Còn cần chúng ta nói thêm cái gì?”

Khóe miệng run rẩy vài cái, nhìn nhi tử kia không chút đem ông để vào trong mắt, Thương Lang hoàng quả thật muốn đánh hẳn, nói: “Các ngươi cũng biết, chuyện hôm nay mà xử lý không tốt, sẽ làm cho triều chính rung chuyển, làm cho biên quan lại nổi chiến sự?”

Thương Diễm Trạch cong khóe miệng, nói: “Hoàng bá bá, người cũng đừng nóng giận, hiện tại không phải chuyện gì cũng đều không có sao? Cháu cùng thất ca chính là tin tưởng vào bản sự hoàng bá bá người mới có thể làm ra chuyện như vậy, hơn nữa, Sử Lâm cùng quan viên trong triều cầu kết với nhau đã không phải chuyện ngày một ngày hai, hoàng bá bá ngài cũng không phải đã sớm muốn diệt trừ sao?”

Nghе vậy, Thương Lang hoàng da mặt run lên vài cái, hung hăng trừng mắt nhìn Thương Diễm Trạch một cái, cũng là không nói nên lời phản bác, chuyện này, kỳ thật ông cũng chỉ làm bộ tức giận một chút mà thôi, dù sao một việc xử trí không xong, sẽ dẫn đến một hồi tai họa lớn.

Hít sâu một hơi, hỏi: “Vậy Ứng Tích Vũ đâu? Không phải là các ngươi đã làm gì hẳn chứ?”

“Đương nhiên là sẽ không làm gì hẳn, chỉ là giáo huấn hẳn một chút sau đó đuổi về Thiên Ứng quốc, dù sao hẳn cũng là hoàng tử Thiên Ứng quốc, cũng là đứa con trai Thiên Ứng hoàng sủng ái nhất, nếu thực sự làm gì hẳn, khẳng định là lại phải đánh giặc”.

Khẽ nhú đầu mày, có chút bất ngờ trước lời nói của Thương Diễm Trạch, cũng là có chút không tin, hỏi: “Các ngươi thật sự cứ như vậy mà thả hẳn đi?”

“Đương nhiên! Chuyện này nào dám lừa hoàng bá bá ngài a?”

“A? Vậy chuyện khác là có thể gạt ta rồi?”

“Không có không có, tuyệt đối không có! Thật sự chỉ là giáo huấn Ứng Tích Vũ một chút, sau đó cũng thả hẳn đi rồi”.

Thương Lang hoàng nghiêm trọng hoài nghi những lời này của Thương Diễm Trạch, rốt cuộc là như thế nào, thật sự chỉ là hơi một chút thôi sao? Có điều ông cũng không có đi hỏi lại, chỉ sợ đáp án sẽ làm tâm can ông chịu không nổi.

Thật sự là một vị hoàng đế vô trách nhiệm a, thậm chí một chuyện quan trọng như vậy mà ông cũng không hỏi rõ ràng, cũng không sợ vạn nhất xử lý không xong khiến cho biên quan chiến loạn.

Thương Diễm Trạch chạy tới trước mặt Thương Diễm Túc, cười tủm tỉm nói: “Thất ca, tiếp theo hình như đến phiên giải quyết Hoàng hậu nương nương rồi!”

Nghе được lời ấy, khóe miệng Thương Lang hoàng lại một lần nữa hung hăng run rẩy vài cái, hai xú tiểu tử này, vì sao một chút cũng không hề quan tâm

đến tình hình trước mắt vậy? Vậy mà dám ở trước mặt một hoàng đế như ông nói ra những lời ấy, thật là sai lầm a.

Thương Diễm Túc cũng đem tầm mắt chuyển đến trên người Thương Lang hoàng, thần sắc bên trong khó tránh khỏi còn có chút không được tự nhiên, dù sao, mười mấy năm qua, hầu như là không có việc nào là hắn không cùng phụ hoàng đối nghịch.

“Về chuyện nữ nhân kia, ngài cũng sẽ không quản a?”

Khẽ thờ dài, nhìn Thương Diễm Túc nói: “Phụ hoàng chỉ là không muốn nhìn thấy huynh đệ các con tương tàn”.

“Lời này, ngài hẳn là nên nói với Thương Diễm Trắc!”

Thương Lang hoàng về mặt không khỏi cứng đờ, có chút không biết nói gì mà chống đỡ, ông đương nhiên biết, Thương Diễm Túc kỳ thật thực lười, có một số việc nếu không phải làm cho hắn thực tức giận, hắn căn bản là mặc kệ.

Nhìn về mặt âm đảm của phụ hoàng, Thương Diễm Túc trong mắt hiện lên một tia xin lỗi, đột nhiên dùng thanh âm rất nhẹ nói một câu: “Thực xin lỗi”.

Sau đó, hắn xoay người liền rời khỏi ngự thư phòng.

Thương Diễm Trạch chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn bóng dáng Thương Diễm Túc rời đi, nhìn thế nào đều có cảm giác chạy trốn, sau đó đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Thương Lang hoàng, khẽch miệng nở nụ cười, nhưng cái gì đều không có nói, chỉ là khom người cáo lui.

Một câu ‘thực xin lỗi’ kia của Thương Diễm Túc cũng làm cho Thương Lang hoàng sững sốt một hồi lâu mới phản ứng lại, nhìn cửa ngự thư phòng đột nhiên lộ ra một chút tươi cười sáng lạn, cũng không biết xử thế từ này còn không được tự nhiên tới khi nào.

***

Ở ngoài kinh thành, Lãnh Thanh Nghiên cùng Lăng Vũ đứng chung một chỗ, đối diện bọn họ, là Ứng Tịch Vũ gần như là ngay cả đứng cũng không được vững.

“Các ngươi xác định muốn cho ta về Thiên Ưng quốc sao? Phải biết rằng, chúng ta chính là kẻ địch a”.

Cười khẽ một tiếng, nói: “Nhưng nếu không cho ngươi quay về, ta sợ rất nhanh hai quốc gia lại đánh nhau. Hơn nữa, giết ngươi kỳ thật cũng cũng không thể thay đổi cái gì, Thiên Ưng quốc ngươi cũng không phải là chỉ có một vị hoàng tử mà thôi”.

“Lời tuy như thế, nhưng mà người kế nhiệm vị trí Thiên Ưng hoàng sau này cũng không biết ra sao, chiến tranh cũng vẫn sẽ có như cũ”.

“Đó là chuyện về sau này, ít nhất hiện tại trong khoảng thời gian ngắn hẳn là sẽ không xảy ra, hơn nữa, có một vị đối thủ như ngươi ở địch quốc, kỳ thật cũng không tệ”.

“Ngươi không biết là tam quốc thống nhất càng thêm mạnh hơn sao?”

“Không biết, có hai quốc gia khác ở bên cạnh như hổ rình mồi còn có thể làm cho bốn quốc quốc quân càng thêm hùng mạnh, nếu như tam quốc thống nhất, thiên hạ chỉ có một vị hoàng đế, sớm hay muộn triều đại cũng sẽ thay đổi. Cho dù có chiến tranh, cũng chỉ ở biên quan thì tốt rồi, những nơi khác, đừng liên lụy là được”.

Ứng Tịch Vũ trong mắt không khỏi bắn ra tinh quang, đột nhiên nói: “Cùng theo ta trở về, thế nào?”

Lãnh Thanh Nghiên cười khẽ một tiếng, trên mặt tràn ngập ý cười nhìn hắn, nói: “Vũ vương điện hạ, ngươi hiện tại có thể trở về nên cảm ơn trời đất rồi, những điều khác trăm ngàn đừng nghĩ nhiều, miễn cho đến lúc đó liền thật sự không thể quay về”.

Có chút thất vọng thờ dài, sau đó đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Lăng Vũ bên cạnh, nói: “Còn ngươi?”

Lăng Vũ lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Ta sẽ không về Thiên Ưng quốc, đương nhiên, kỳ thật ta còn rất muốn giết ngươi, nhưng Dung nhi đã xin ta bỏ qua cho ngươi”.

Trên mặt hiện lên một tia thương cảm, gật gật đầu, nói: “Vậy ta đây đi về trước, mặt khác, giúp ta chuyển lời đến Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Trạch, sớm hay muộn có một ngày, ta sẽ làm cho bọn họ nếm thử tư vị một chút giáo huấn là cái gì”.

Nhìn Ứng Tịch Vũ biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi, lại nhìn dáng vẻ chật vật của hắn, Lãnh Thanh Nghiên cố nín cười, gật đầu nói: “Được, ta nhất định chuyển lời đến bọn họ”.

Ứng Tịch Vũ lại nhìn về phía Lăng Vũ, nói: “Còn nữa, thay ta chuyển lời đến Dung Kiều, ta vẫn đều rất quan tâm đến muội muội là nàng, chỉ là sinh ra ở gia đình đế vương, có một số việc, luôn thân bất do kỷ”.

Sững sốt một chút, lập tức gật đầu nói: “Ta sẽ chuyển lời cho nàng”.

“Cuối cùng, đối với ngươi cùng Dung nhi, ta chỉ có thể nói một tiếng thực xin lỗi, nhưng ta cũng không có hối hận, còn nữa, ngươi thật sự không cùng ta đi sao?” Ứng Tịch Vũ vẫn như cũ có chút không muốn từ bỏ ý định, chờ mong nhìn Lãnh Thanh Nghiên.

Lãnh Thanh Nghiên cười khề lắc lắc đầu, nói: “Vũ vương gia, người thật sự có thể đi rồi, nếu không đi, vạn nhất có người hối hận thả người đi thì cũng không xong”.

Nhẹ nhàng nhếch miệng, nhìn Lãnh Thanh Nghiên cười hỏi: “Người đây là quan tâm ta sao?”

“Đương nhiên không phải, ta chỉ là quan tâm người nếu như còn ở nơi này tiếp tục quấy rối, thực đúng là quấy rầy ta cùng tướng công ta ở chung, khiến chúng ta đều không thể mỗi thời mỗi khắc cùng một chỗ”.

“..”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 16: Tiểu tử kia bị bắt cóc

Tiểu tử kia đang đi bộ trên đường, tuy rằng cậu không thể dẫn nó đi ra ngoài chơi, mẹ cũng không cho nó tùy tiện ra ngoài, nói là bên ngoài rất nguy hiểm, nhưng mà thỉnh thoảng nó vẫn có thể ra ngoài chơi một chút chứ, hơn nữa, thủ vệ trong vương phủ cũng không dám ngăn cả nó xuất môn.

Đông đi dạo tây xem xét, gặp được một ít thứ gì đó làm cho nó thích thú mới dừng bước lại xem, thật sự thích mới có thể mua, tiểu tử kia, tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại giống như thần giữ cửa vậy, cũng không biết nó giữ nhiều tiền như vậy để làm gì.

Liền ngay cả Lãnh Thanh Nghiên hỏi nó, giữ nhiều tiền như vậy để làm gì, cho tới bây giờ nó vẫn đóng chặt cái miệng nhỏ nhắn không trả lời, mỗi lần còn đều cười đến thực thần bí.

Ngay khi nó đang đi dạo đây đó, trước mặt đột nhiên xuất hiện hai bóng dáng, chặn đường đi của nó. Tiểu tử kia không khỏi ngẩng đầu nhìn, vừa nhìn liền thấy hai cái mặt nghiêm nghị, lạnh lùng như mặt than đang nhìn nó, hồn nhiên hỏi: “Các người là ai a? Vì sao chặn đường của ta?”

Hai người kia đối diện với vẻ đáng yêu vô địch của tiểu tử kia mặt vẫn không chút thay đổi như cũ, thật giống như là bị sét đánh a.

Sau khi nhìn thấy hai người kia mặt vẫn không chút thay đổi như cũ, tiểu tử kia nghiêng đầu nghĩ, sau đó gục đầu xuống, xoay người nghĩ muốn đi vòng qua bên người hai người, nó cũng không có thích người vừa già vừa xấu như vậy, còn mang theo cái mặt than này thật là so với gia gia nó còn già hơn a, sẽ làm mỹ nam vũ trụ siêu cấp vô địch như nó khó coi đi.

Chỉ là, tiểu tử kia vừa mới di chuyển một chút, hai người kia thế nhưng lại chặn đường của nó, trong đó một người lạnh giọng hỏi: “Người chính là Thương Tuyệt Thế sao?”

Tiểu tử kia chớp mắt, ngẩng đầu nhìn hai cái người đáng ghét này, vẻ mặt vô tội, lắc đầu nói: “Ta gọi là Lãnh Vô Song”.

Hai người kia rõ ràng sững sốt một chút, không khỏi liếc nhau, một người khác nói: “Chẳng lẽ nhận sai người rồi? Nó không phải người chúng ta muốn tìm?”

“Cũng có thể, có điều theo ta thấy, tiểu tử này là có bộ dạng đáng yêu nhất, hơn nữa tiểu hài tử khác so với nó là không thể nào mà sánh bằng được”.

“Nói không chừng trong kinh thành lại xuất hiện một cái so với Thương Tuyệt Thế kia còn đáng yêu hơn, hoặc là, Thương Tuyệt Thế kia hôm nay cũng không có đi ra ngoài”.

“Rõ ràng vừa rồi chúng ta chính mắt thấy nó từ trong Lạc vương phủ đi ra, nhìn qua đại khái ba bốn tuổi, bộ dạng lại đáng yêu như vậy, trừ bỏ con của Lạc vương gia, còn có thể là ai?”

Nghe hai người này nói chuyện, tiểu tử kia nhìn không được liền cười híp mắt, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ mân, ngẩng đầu, biểu tình trên mặt đặc ý giống như một chút mèo con, đáng yêu nói không nên lời kiêu ngạo.

Quả nhiên bản mỹ nam là thiên hạ vô địch, hai người kia nhận ra ta dĩ nhiên bởi vì ta là tiểu hài tử đáng yêu nhất trên đường!

Hai người lại nhìn về phía tiểu tử kia, hỏi: “Người rốt cuộc có phải Thương Tuyệt Thế hay không?”

Tròng mắt quay tròn, hai người này vừa thấy liền biết là chứng thôi không biết muốn làm gì? Chẳng lẽ là muốn bắt cóc bản mỹ nam? Ai nha nha, bộ dạng đáng yêu cũng là sai lầm a, thế nhưng còn khiến cho nhiều người muốn chiếm đoạt như vậy, nhưng mà, bản mỹ nam là của mẹ!

“Người ta gọi là Lãnh Vô Song nha”.

Hai người nhủ mày, trên mặt cũng không hề thay đổi chút nào, liếc nhìn lẫn nhau, sau đó đột nhiên vươn tay ra chớp lấy tiểu tử kia, nói: “Mặc kệ người có phải hay không, trước mang về rồi nói sau!”

Tình huống như vậy thật đúng là nằm ngoài dự đoán của nó, còn không kịp hô lên cứu mạng, đột nhiên cảm thấy gáy tê rần, trước mắt toàn bộ đều biến thành màu đen.

A a, không phải đâu, hai kẻ trướng thối có ý xấu, dám đem bản mỹ nam đánh ngất xỉu, nếu như bị đánh đến ngốc thì làm sao bây giờ?

Đây là điều đầu tiên tiểu tử kia nghĩ tới trước khi mất đi ý thức hoàn toàn, thậm chí nó không thèm nghĩ đến mình đang lâm vào tình huống như thế nào, là loại người nào muốn bắt nó, sau đó nó lại phải làm gì nữa.

Cái đầu nhỏ của nó, nhưng không chứa được nhiều như vậy, hơn nữa không biết vì sao, nó đối với mẹ là có tín nhiệm tuyệt đối, tin tưởng mẹ nhất định có thể tìm được nó, sau đó cứu nó ra.

Cho nên, thật sự là nó một chút cũng không hề lo lắng! Có điều, mẹ có thể hay không lo lắng, nó cũng không biết.

***

Sau khi Lãnh Thanh Nghiên trở lại vương phủ cũng phát hiện không thấy con trai bảo bối đâu, sau khi hỏi mới biết được khi nàng vừa ra khỏi phủ là nó cũng chuồn theo ra, không biết là đi chỗ nào.

Nhìn không được trong lòng lo lắng, nàng biết rõ ràng hiện ở trong kinh thành có bao nhiêu nguy hiểm, không biết có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm Lạc vương phủ, đồng thời cũng nhìn chăm chăm tiểu tử kia, nhất là người của hoàng hậu bên kia, Lãnh Thanh Nghiên dám khẳng định, bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha tiểu tử kia.

Nhưng mà hiện tại, nó lại đi ra ngoài, ngay cả một người cũng không mang theo liền đi ra ngoài!

Lúc này nàng liền phái ra số lượng lớn người đi ra bên ngoài tìm kiếm tiểu tử kia, bất kể có như thế nào, nhất định phải tìm nó về ngay lập tức, nếu không, ngày hôm nay Sứ thừa tướng vừa bị trừng phạt, mà Sứ thừa tướng thực hiển nhiên là người của hoàng hậu, một người trợ giúp lớn như vậy bị tiêu diệt, hoàng hậu nhất định sẽ điên cuồng.

Lãnh Thanh Nghiên cũng không có đi ra ngoài, nàng ở lại trong vương phủ, bắt buộc chính mình tĩnh táo lại, vừa rồi hẳn là nên nói rõ cho cục cung biết, hoặc là trực tiếp mang theo nó bên người là được, nhưng mà, hiện tại nghĩ thế đã hoàn toàn vô dụng, việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng tìm được cục cung.

Tức như thế nào còn chưa trở về? Chẳng lẽ là trên triều xảy ra vấn đề gì?

Lãnh Thanh Nghiên chấp tay trước ngực, không ngừng mà ở trong phòng đi qua đi lại, trước đó thỉnh thoảng lại đi đến đại môn vương phủ, chờ mong những người phái ra mau trở lại, hơn nữa đem cục cung mang về.

Nửa canh giờ trôi qua, vẫn như cũ nửa điểm động tĩnh đều không có, mà bóng dáng Thương Diễm Túc cũng xuất hiện tại cửa vương phủ, không có do dự gì, Lãnh Thanh Nghiên trực tiếp liền xông ra ngoài, gắt gao cầm lấy tay hắn, trên mặt tràn đầy lo lắng cùng khẩn trương.

Bộ dạng này của nàng nhưng thật khiến Thương Diễm Túc hoảng sợ, vội vàng đỡ thân thể của nàng, hỏi: “Nghiên nhi, đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?”

Ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt lo lắng không giảm chút nào, thiếu chút nữa liền muốn khóc, run giọng nói: “Túc, cục cung không thấy đâu”.

“Cái gì? Đang tốt, sao lại có thể đột nhiên không thấy?” Thương Diễm Túc cũng không khỏi cả kinh, đó chính là con trai bảo bối của hắn a!

Lắc đầu nói: “Ta cũng không biết sao lại như vậy, hôm nay sau khi ta xuất môn, cục cung cũng liền chuồn ra ngoài, không biết là đến chỗ nào chơi, ta đã phái người đi ra ngoài tìm, nhưng mà đã một canh giờ, nửa điểm tin tức đều không có”.

Nhìn Lãnh Thanh Nghiên bộ dáng lo lắng lại tự trách, Thương Diễm Túc nhìn không được, đem nàng nhẹ ôm vào trong lòng, an ủi nói: “Yên tâm đi, không có việc gì, trước kia cục cung không phải cũng thường xuyên một mình chạy ra ngoài chơi sao? Rất nhanh liền sẽ tìm được thôi”.

Lãnh Thanh Nghiên lại lắc lắc đầu, từ trong lòng hắn gãy ra, nhẹ vỗ về cái trán nói: “Không phải, ta... Ta có một loại dự cảm không tốt, cảm giác cục cung giống như đã xảy ra chuyện”.

Sừng sốt một chút, mà ngay lúc này, một người Lãnh Thanh Nghiên phái ra về tới vương phủ, khom người nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi!”

“Có phải hay không có tin tức của tiểu vương gia?”

“Bẩm Vương phi, thuộc hạ nghe được, có khả năng chính là tiểu vương gia, hai canh giờ trước ở gần Túy Hương lâu hình như bị hai kẻ giống như thị vệ đánh ngất đi”.

Lãnh Thanh Nghiên cả kinh, vội vàng hỏi: “Người xác định? Kia thật sự là tiểu vương gia sao?”

“Này... Vương phi thứ tội, thuộc hạ cũng không thể xác định có phải là tiểu vương gia, chính là, rất có thể là”.

“Tình huống lúc ấy như thế nào, hai người kia có nói thêm gì không, tiểu tử kia có phản ứng gì?”

“Căn cứ lời nói của người đi ngang qua nơi đó lúc ấy, hai người kia hỏi tiểu hải tử kia có phải Thương... Thương Tuyệt Thế hay không, nhưng mà tiểu hải tử kia lại nói nó tên là Lãnh Vô Song, hai người hình như cũng không có cách nào xác định tiểu hải tử kia rốt cuộc có phải tiểu vương gia hay không, sau đó lại mang nó đi”.

Hầu như mọi người đều biết tiểu tử kia gọi là Thương Tuyệt Thế, lại chỉ có số ít mấy người mới biết được nó còn có một cái tên khác gọi là Lãnh Vô Song, nghe thị vệ trả lời, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên liền nhận định, đó chính là con trai bảo bối của mình.

Hít sâu một hơi, Lãnh Thanh Nghiên tim đập nhanh hơn, cục cưng của nàng thế nhưng bị người khác bắt cóc, lại còn bị đánh ngất mà mang đi, không biết còn gặp cái nguy hiểm gì nữa đây, đột nhiên cảm thấy cả lưng đều lạnh lẽo.

Thương Diễm Túc nắm chặt tay nàng, nhìn thị vệ nói: “Đem tất cả mọi người triệu tập về, đi thăm dò xem hai người kia đem tiểu vương gia mang đi chỗ nào, tình huống hiện tại như thế nào?”

“Tiểu vương gia?”

“Đúng, tiểu hải tử kia chính là tiểu vương gia, còn không mau đi!”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui!”

“Đợi chút!”

“Vương gia còn có gì phân phó?”

“Trọng điểm chú ý một chút đến Lỗ vương phủ cùng hoàng cung”.

“Dạ!”

Thị vệ nhanh chóng rời đi, Lãnh Thanh Nghiên nhắm mắt lại hơi hơi thở dốc, đột nhiên mở mắt ra bên trong tràn đầy dút khoát, ngẩng đầu nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Túc, ta cũng cùng đi tìm!”

Thương Diễm Túc ngăn nàng lại, nói: “Nàng vẫn là an tâm ở lại trong phủ đi, nếu không đến lúc bọn họ tra ra được cái gì, lại phải đi tìm nàng để bẩm báo mọi chuyện nữa”.

“Nhưng mà, người ta lo lắng cục cưng thôi!”

Lãnh Thanh Nghiên hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Thương Diễm Túc, nàng thật không ngờ nàng mới đi ra ngoài một mình, cục cưng lại bị người khác bắt đi.

Thương Diễm Túc thấy vậy không khỏi đau lòng, hôn nhẹ lên trán của nàng nói: “Nghiên nhi, yên tâm đi, không có việc gì, những người đó bắt cục cưng hẳn là muốn dùng cục cưng để uy hiếp chúng ta, cho nên bọn họ khẳng định sẽ để cho chúng ta biết cục cưng ở trong tay bọn họ, hơn nữa trước đó, bọn họ cũng sẽ đảm bảo an toàn cho cục cưng”.

Này, Lãnh Thanh Nghiên đều biết, nhưng mà chuyện này liên quan đến con trai bảo bối của nàng, nàng chịu không nổi mà đem sự tình suy nghĩ đến hướng tệ nhất.

Hít sâu một hơi, làm cho chính mình nhanh tỉnh táo lại, bởi vì nàng biết, hiện tại ngoại trừ bình tĩnh chờ ở trong vương phủ đợi mọi người trở về, nàng cũng không thể làm được gì. Đương nhiên, biết là một chuyện, mà làm được gì, lại là một chuyện khác.

***

Tiểu tử kia mở to hai mắt nhìn xung quanh trái phải, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mân mê, nhẹ giọng than thở nói: “Thật là người xấu, vậy mà lại đem bản mỹ nam nhốt ở cái nơi quỷ quái này!” Tùy tay đánh một cái, nhìn cái tên vui vẻ nhảy trên tay kia, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi méo xệch, về mặt ủy khuất nói, “Thế nhưng còn có con chuột!”

Nó không biết nơi này là nơi nào, bởi vì lúc nó tỉnh lại nó cũng đã ở trong này, chỉ thấy bốn phía là rào chắn, cảm thấy nơi này giống như nhà tù mà mẹ đã từng nói qua.

Nha! Nó dường dường là Lạc vương phủ tiểu vương gia, mỹ nam vũ trụ siêu cấp vô địch soái ca thế nhưng bị người quăng vào nhà tù?

Đột nhiên từ xa xa truyền đến một ít thanh âm, tiểu tử kia vội vàng đem tầm mắt chuyển đến phương hướng kia, liền nhìn thấy có vài bóng người giống như đang đi về phía nó, xen lẫn thanh âm nói chuyện mơ hồ.

Tiểu tử kia sắc mặt không thay đổi, yên lặng ngồi dưới đất, chớp chớp mắt nhìn mấy người đang đi lại gần mình, thầm nghĩ phải thấy rõ ràng những người đó, nhìn xem rốt cuộc là ai dám lớn gan như vậy, dám đánh ngất nó, sau đó lại còn bị quăng vào cái nơi u ám này.

Đi đầu là hai người đã ngăn nó lại ở trên đường cái, bọn họ đi đến cửa nhà tù lạnh lùng liếc mắt nhìn tiểu tử kia một cái, sau đó tách ra đứng ở hai bên, hướng về người phía sau, cung kính nói: “Vương gia, chính là tiểu hài tử này, không biết là có phải người Vương gia muốn tìm hay không, nó nói nó không gọi là Thương Tuyệt Thế mà tên là Lãnh Vô Song. Bọn thuộc hạ vì phòng ngừa nó nói dối, mà để cho nó chạy mất, cho nên đã đem nó bắt về, nếu không phải, bọn thuộc hạ lại đi tìm”.

Người đi phía sau bọn họ rõ ràng chính là Lỗ vương Thương Diễm Trác, hán lạnh lùng nhìn tiểu tử ngồi trong nhà tù, khóe miệng hiện lên ý cười lạnh lùng, nói: “Các người làm tốt lắm, nó chính là người bốn vương muốn tìm, được rồi, nơi này đã không còn chuyện của các người, đi xuống!”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui!”

Tiểu tử kia trở mắt nhìn hai người kia rồi đi, ở trước mắt nó, liền chỉ còn lại Thương Diễm Trác, còn có chính là con của Thương Diễm Trác, cái tên đáng ghét kia, thường xuyên chủ động đến tìm nó gây phiền toái trước, sau đó mỗi lần cũng đều bị nó chọc cho khóc đi cáo trạng với bà nội – Thương Kỳ Thụy.

Nhếch miệng lộ ra tươi cười sáng lạn, hai chiếc răng mèo kia ở trong bóng tối lờ lờ tỏa sáng, nhìn hai người, nói: “Các người đem bản thể tử thỉnh đến nơi đây, là có chuyện gì sao?”

Thương Diễm Trác trong mắt tinh quang chợt lóe, nhìn tiểu tử kia ánh mắt từ ban đầu lạnh như băng trở nên có một chút ý vị thâm trường, khóe miệng khẽ nhếch, tiểu tử kia phản ứng như thế, thật sự là khiến cho hắn vô cùng dễ ý.

Tiểu tử kia, so với Thụy nhi của hắn còn nhỏ hơn một tuổi, gặp phải chuyện như vậy nhưng không khóc cũng không nháo, thậm chí còn giống như tất cả đều bình thường không hề có vấn đề gì với nó cả.

Định lực như thế, khiến cho Thương Diễm Trác đối với nó âm thầm tán thưởng đồng thời, cũng là nhìn không được sát khí mạnh hơn, quả nhiên không hổ là con Thương Diễm Túc, cũng đáng ghét như hắn vậy!

Khi Thương Diễm Trác đánh giá tiểu tử kia, tiểu tử kia cũng đang đánh giá lại hắn, tuy rằng không ít lần bắt nạt Thương Kỳ Thụy, nhưng đối với Thương Diễm Trác lại không hề quen thuộc lắm, kỳ thật cũng chỉ là thấy qua một lần mà thôi, sau lần đó, cũng đều là trực tiếp đấu với lão yêu bà kia.

Người này chính là phụ thân kẻ ngu ngốc kia sao? Thật không hổ là phụ thân của kẻ ngốc, vừa thấy liền biết không phải là cái người thông minh gì, so với phụ thân của bản mỹ nam là kém xa!

Có điều hắn bắt cóc bản mỹ nam đến đây là để làm gì đây? Chẳng lẽ là dùng bản mỹ nam để uy hiếp phụ thân?

Tiểu tử kia tròn mắt quay tròn, cái đầu nhỏ nhanh chóng vận hành, không có biện pháp a không có biện pháp, ai bảo nó thông minh như vậy chứ, ngay cả khi gặp chuyện như vậy một chút hoảng sợ cũng không có.

Dù sao, nó chính là tin tưởng, mẹ nhất định sẽ cứu được nó, mà trước khi mẹ cứu nó ra, nó rất muốn hảo hảo mà chơi đùa vài ngày a!

Cho nên, nó thật sự là không có sợ, cho dù ở nơi này có gặp nhiều nguy hiểm, những người ở nơi này có khả năng sẽ bắt nạt nó, nhưng nó cũng không sợ hãi, nó nhất định sẽ đợi mẹ tới cứu nó!

Thương Kỳ Thụy đứng ở bên cạnh phụ vương, có chút vui sướng khi người gặp họa nhìn Thương Tuyệt Thế bị nhốt trong nhà tù, Thương Tuyệt Thế chết tiệt, luôn khi dễ nó, hiện tại thì tốt rồi, nơi này nhưng chính là thiên hạ của nó, xem xem nó sẽ dạy dỗ Thương Tuyệt Thế đáng ghét này như thế nào!

Đột nhiên đi lên phía trước từng bước, đứng ở trước cửa địa lao, trên mặt tươi cười vui sướng khi người gặp họa càng thêm rõ ràng cùng sáng lạn, nhìn tiểu tử kia nói: “Thương Tuyệt Thế, hiện tại ngươi đã bị phụ vương ta bắt lại, xem ngươi còn dám kiêu ngạo nữa không!”

Tiểu tử kia chớp ánh mắt, về mặt vô tội, trong lòng lại là có chút không phục, có điều tên ngu ngốc này sao lại kiêu ngạo như vậy a? Cũng không phải nó bắt được.

“Thương Tuyệt Thế, ngươi căm tức sao? Sao không trả lời bản thể tử, ngươi chán sống có phải hay không? Ta nhất định bảo phụ vương dạy dỗ ngươi thật tốt!”

Thương Diễm Trác đứng ở bên cạnh, hơi nhíu mày, vẫn luôn cho rằng nhi tử của mình thông minh hơn người, linh hoạt đáng yêu, nhưng giờ phút này đứng cùng Thương Tuyệt Thế, vậy nhưng ngay cả người làm phụ thân như hắn đây cũng đều có thể cảm giác được sự chênh lệch.

Trong mắt không khỏi hiện lên sát khí, đương nhiên đó là đối với tiểu tử kia lộ ra sát khí, chính là tiểu tử kia xuất hiện, đem toàn bộ sủng ái của Thụy nhi đều đoạt đi. Vốn dĩ hắn còn có thể thông qua Thụy nhi tranh thủ giúp đỡ của hoàng Tổ mẫu, phụ hoàng sẽ nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, nhưng mà, chết tiệt, vì sao ngay cả con của Thương Diễm Túc cũng đáng giận cùng đáng chết như vậy?

Tiểu tử kia ngây ngốc nhìn Thương Kỳ Thụy, trong lòng thâm nhủ, sau đó đột nhiên vung tay, không biết cái gì bị nó quăng ra ngoài, trực tiếp liền dừng ở trên mặt Thương Kỳ Thụy.

Thương Kỳ Thụy bị không biết là vật gì đột nhiên bay đến trên mặt, nhất thời liền “Oa” một tiếng khóc lên, đồng thời vuron tay hất thứ từ trên mặt xuống.

Vật kia vừa rơi xuống đất liền nhanh chóng chạy trốn rất xa, rõ ràng đó chính là con chuột tiểu tử kia vừa mới bắt được. Thương Kỳ Thụy nhìn thấy tình huống như vậy, cả người đều nhảy dựng lên, lập tức liền trèo lên trên người Thương Diễm Trác, khóc đến gần như không thở nổi.

Thương Diễm Trác trong mắt hàn quang đại thịnh, lạnh lùng nhìn tiểu tử kia, nói: “Tiểu tạp chủng, ngươi dám trước mặt của ta làm ra chuyện như vậy, trong mắt ngươi còn có bốn vương sao?”

Tiểu tử kia chớp mắt, vẻ mặt vô tội nhìn Thương Diễm Trác, vẻ phần ba chữ ‘tiểu tạp chủng’ kia, đã bị nó chủ động loại bỏ, đợi lúc nào có cơ hội, sẽ khiến cho bọn hắn vì ba chữ này mà phải trả giá đắt!

Hừ hừ, dám nói bản mỹ nam là tiểu tạp chủng, tiểu tử kia cong cong cái miệng nhỏ nhắn, đột nhiên nói: “Ngươi nói không thể ở trước mặt của ngươi làm ra chuyện như vậy sao? A, ta đã biết, về sau khi ta làm chuyện này, ta nhất định sẽ tránh xa ngươi!”

“Phanh!”

Thương Diễm Trác đột nhiên bước lên trước từng bước, trên người đột nhiên phát ra khí thế mãnh liệt, làm cho tiểu tử kia không khỏi lui về phía sau từng bước, kinh hãi nhìn hắn, thực ngoan ngậm miệng lại. Mẹ nói qua, hảo hán không ăn thiệt trước mắt, nó mới không cùng với lão nhân chấp nhặt đâu!

“Ngươi tới!”

Rất nhanh, có người từ bên ngoài chạy vào, đứng ở bên cạnh người Thương Diễm Trác, khom người hỏi: “Vương gia có gì phân phó?”

Thương Diễm Trác lạnh lùng nhìn tiểu tử kia, trong mắt sát khí thoáng hiện, trầm giọng nói: “Đem cửa lao mở ra!”

“Dạ!”

***

Lãnh Thanh Nghiên đang ngồi chờ tin tức trong lòng đột nhiên hốt hoảng, không khỏi vòng tay ôm ngực, biểu tình trên mặt thực ngạc nhiên cùng nghi ngờ.

“Nghiên nhi, làm sao vậy?”

Lắc đầu nói: “Ta không biết, chỉ là đột nhiên có cảm giác bất an”.

“Yên tâm đi, rất nhanh có thể tìm được cục cưng”.

“Ừm!”

Hai thị vệ bước nhanh từ ngoài Lạc vương phủ chạy vào, quỳ một gối xuống trước mặt hai người, nói: “Vương gia, Vương phi, tìm được tiểu vương gia!”

“Ở nơi nào?”

“Có người nhìn thấy hai người kia đem tiểu vương gia mang vào bên trong Lỗ vương phủ, căn cứ mật thám bên trong Lỗ vương phủ hồi báo, nói là Lỗ vương gia đem tiểu vương gia giam vào địa lao”.

***

Trong địa lao Lỗ vương phủ, Thương Diễm Trác đem Thương Kỳ Thụy đặt xuống đất, còn hắn tiến từng bước vào địa lao, cúi đầu mắt lạnh nhìn xuống tiểu tử kia, cười lạnh một tiếng, nói: “Quả nhiên là ngươi cùng phụ thân ngươi đều đáng ghét, đều đáng chết như nhau!”

Tiểu tử kia thoáng lui về phía sau từng bước, nó đột nhiên cảm nhận được từ trên người người này toát ra hơi thở nguy hiểm, tuy rằng đối với lời nói của hắn rất muốn phản bác vài câu, nhưng tiểu tử kia là tiểu hài tử thông minh, biết khi nào thì nên nói cái gì khi nào không nên nói.

Cho nên nó ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn, chỉ lẳng lẳng nhìn hắn, người này, không phải là thực sự muốn giết nó chứ? Chẳng lẽ hắn không nghĩ dùng ta đến uy hiếp phụ thân cùng mẹ sao?

Thương Diễm Trác khoe miệng ý cười càng thêm tàn nhẫn, đột nhiên từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ, vươn tay chụp lấy tiểu tử kia.

“Xú tiểu tử, ngươi không phải rất lợi hại sao? Lần trước không hạ độc chết được ngươi, thật ra bốn vương muốn nhìn xem, ngươi có thể tránh được mấy lần!”

Nói xong, không để ý tiểu tử kia phản đối liền mạnh mẽ đem độc được trong bình đổ vào trong cái miệng nhỏ nhắn, tiểu tử kia muốn phản kháng, nhưng mà nửa điểm tác dụng đều không có, bị Thương Diễm Trác chụp trong tay mà chỉ biết giương nanh múa vuốt, cái miệng nhỏ nhắn gât gao mím lại nhưng vẫn bị Thương Diễm Trác mở ra, chất lỏng tanh hôi kia rất nhanh liền tiến vào trong miệng nó, sau đó theo yết hầu chảy xuống bụng.

Thương Diễm Trác tùy tay đem tiểu tử kia vứt trên mặt đất, biểu tình trên mặt có chút điên cuồng, hắn bị Thương Diễm Trác áp chế nhiều năm như vậy, kỳ thật sớm đã có chút biến thái.

Giờ phút này nhìn thấy con của Thương Diễm Túc bị hấn hạ độc được như vậy, vừa nghĩ đến phản ứng của Thương Diễm Túc khi nhìn thấy thi thể của con mình, trong lòng một trận vui sướng.

Độc được xâm nhập vào cơ thể, ban đầu còn không có cảm giác được gì, chỉ là độc được kia có chút tanh hôi, tiểu tử kia quỳ rạp trên mặt đất liều mạng nôn khan, muốn đem độc được toàn bộ nhổ ra, nhưng mà trong nháy mắt, đột nhiên cảm thấy cả người căng lên đau nhức, dần dần thậm chí cảm giác được toàn bộ thân thể đều muốn nổ mạnh.

Tiểu tử kia hét lên một tiếng, cả người đều cuộn mình trên mặt đất, túm chặt lấy quần áo trên người, sau khi thét một tiếng chói tai, liền chỉ còn lại tiếng hừ nhẹ cổ nện thống khổ.

Thương Diễm Trác nheo mắt lại, thấy tiểu tử kia thế nhưng còn có thể chịu được đau đớn như vậy, trong lòng ngọn lửa ghen ghét càng thêm cuồng thịnh, vì sao ngay cả con của Thương Diễm Túc đều vĩ đại như vậy?

Tuổi còn nhỏ lại có lực nhẫn nại như vậy, hoàn toàn không giống Thụy nhi của hần, hơi chút đụng phải chuyện liền khóc lớn.

Tiểu tử kia cảm giác được bụng mình giống như sắp rách ra, khiến cho nó lúc này chỉ muốn dùng móng tay hung hăng bấm bụng mình, đều không có chút cảm giác, sau đó loại đau đớn này bắt đầu lan tràn khắp thân thể, rất nhanh, cả người đều chìm trong cảm giác sợ hãi đó.

Chính mình cả người đều như muốn nổ tung? Tiểu tử kia nghĩ như thế, nhưng mà đau đớn trên người dường như khiến cho nó không còn tâm tư mà suy nghĩ điều gì nữa, ngoại trừ thân thể đang như thối nát thống khổ của nó, những thứ khác nó cũng không còn cảm giác được gì nữa.

“A! Mẹ.. “.

Một tiếng gọi mẹ này của nó cũng khiến cho Thương Diễm Trác đột nhiên thanh tỉnh lại, chính mình hiện tại cũng không có thời gian lãng phí ở đây tra tấn tiểu quỷ này, còn có chuyện quan trọng đang chờ hần đến làm!

Ngồi xổm người xuống tùy tay lấy một vật trên cổ tiểu tử kia xuống, đó là một chiếc vòng trên cổ tiểu tử kia, cũng không biết là dùng chất liệu gì làm thành, tối đen như mực, đặc biệt là dưới ánh sáng mạnh, cũng không thể phản xạ chút ánh sáng nào, mà trên mặt dây chuyền kia còn khắc một mặt hồ.

Thương Diễm Trác thoáng đánh giá sợi dây chuyền, sau đó cũng không quan tâm đến sống chết của tiểu tử kia, xoay người liền ra địa lao, vươn tay kéo Thương Kỳ Thụy liền rời khỏi.

Nhưng mà Thương Kỳ Thụy lại đột nhiên kéo kéo góc áo hần, nói: “Phụ vương, người để cho con ở lại chỗ này đi, ta thích nhìn bộ dạng Thương Tuyệt Thế thống khổ như vậy, ha ha, ai bảo nó dám bắt nạt con chứ!”

Thương Diễm Trác cúi đầu nhìn về phía con mình, đột nhiên cả người chấn động, lại thấy được điên cuồng mà tàn nhẫn từ trong mắt nó, nhìn đến Thương Tuyệt Thế bị tra tấn như thế, lại giống như nó gặp được chuyện gì vô cùng hưng phấn, vậy mà cả người lại tàn ra một mùi máu tanh tươi.

Đồng tử không khỏi một trận co rút nhanh, Thương Diễm Trác trong lòng trầm xuống, trầm giọng nói: “Không được!”

“Phụ vương.. “.

“Ta nói không được là không được, theo ta đi ra ngoài!”

Nói xong, Thương Diễm Trác cũng không thêm để ý đến thỉnh cầu của Thương Kỳ Thụy, lôi kéo nó đi ra địa lao, Thương Kỳ Thụy không thể không theo sát rồi đi, quay đầu lại nhìn Thương Tuyệt Thế trong địa lao, trong mắt tràn đầy oán độc cùng điên cuồng.

Ra địa lao, Thương Diễm Trác trực tiếp đi đến đại sảnh, im lặng ngồi ở chỗ kia, giống như đang chờ cái gì đó, chỉ là có lẽ do biểu hiện của Thương Kỳ Thụy, khiến cho hần có chút cảm giác không yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 17: tánh mạng đe dọa

Sau khi biết được tiểu tử kia thật sự bị Thương Diễm Trác bắt, Lãnh Thanh Nghiền hầu như một khắc cũng không dám ngừng nghỉ, Thương Diễm Túc triệu toàn bộ những người đã phái ra trở về, phân tán đến chung quanh Lỗ vương phủ, tùy thời chờ lệnh của hần.

Thương Diễm Trác vẫn ngồi im lặng ở chính sảnh Lỗ vương phủ, thi thoảng tầm mắt lại chuyển ra ngoài cửa, giống như đang chờ một ai đó. Khi nhìn thấy hai người xuất hiện trước cửa Lỗ vương phủ, khoe miệng hiện lên một nụ cười, cuối cùng đã tới, còn tưởng rằng bọn họ ngay cả chuyện con mình bị ai

bắt đi cũng không tra ra được.

Không có qua thông báo gì, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên trực tiếp xông vào trong Lỗ vương phủ, cảm nhận được ở nơi tối có ẩn giấu hơi thở nguy hiểm, sắc mặt hai người cũng không hề thay đổi, chỉ là hàn ý trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

Vậy tay làm cho hai người đang đuổi theo gần cận kia xuống, Thương Diễm Trác cười nhìn Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Hai vị thật đúng là khách quý a, chỉ là không biết thất hoàng đệ cùng thất đệ muội giá lâm phủ đệ bổn vương, là có việc gì sao?”

Hai người bước vào trong phòng, cũng không có tìm ghế ngồi xuống, Thương Diễm Túc trực tiếp mở miệng hỏi: “Câu này hẳn là để ta hỏi người mới đúng, người bắt con ta, là có việc gì sao?”

“Thất hoàng đệ đang nói gì vậy, bổn vương bắt con người khi nào chứ? Chẳng lẽ không tìm thấy tiểu chất nhi sao? Vậy các người cũng thật là, sao lại có thể không trông nom tiểu chất nhi cẩn thận chứ? Hiện tại không thấy nó, vậy mà các người còn không mau đi tìm đi, nếu tiểu chất nhi có nguy hiểm, thì phải làm sao bây giờ a?”

Thương Diễm Túc nhú mày, hẳn cũng không muốn nhiều lời vô nghĩa với hắn ta, hơn nữa, hẳn cũng không có nói cho Lãnh Thanh Nghiên, kỳ thật trong lòng hắn cũng có cảm giác không yên, giống như cục cựa đã gặp phải chuyện gì không tốt.

Điều này càng khiến cho hắn không có nửa điểm tâm tư đi dây dưa với Thương Diễm Trác, thậm chí phải làm thế nào khiến hắn mau mau giao cục cựa ra.

“Người cũng đừng có nói những lời vô nghĩa nữa, bổn vương tìm đến người, tất nhiên là bởi vì Tuyết Thế nhà ta đang ở trong quý phủ của người, tốt nhất người nhanh chóng giao người ra đây, nếu không, bổn vương cũng không có ngại ở trong vương phủ của người đại khai sát giới!”

Nghe vậy, đồng tử mắt Thương Diễm Trác co rút lại, tươi cười trên mặt đột nhiên trở nên âm trầm, nhìn Thương Diễm Túc, lạnh giọng nói: “Thất hoàng đệ, người cũng thật là không đem bổn vương để vào mắt rồi!”

Giữa cợt một tiếng, nhìn Thương Diễm Trác ánh mắt tràn đầy khinh thường, nói: “Bổn vương chưa bao giờ đem người để vào mắt, như thế nào, chẳng lẽ chuyện này đến tận bây giờ người mới biết hay sao?”

Thương Diễm Trác ánh mắt biến ảo không ngừng, đột nhiên đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Lãnh Thanh Nghiên, cười lạnh nói: “Đệ muội, người cần phải hảo hảo mà ước thúc thất hoàng đệ của bổn vương, miễn để cho hắn làm ra chuyện gì khiến cho mọi người hối hận không kịp”.

Cười khê một tiếng, nếu như chỉ nhìn từ vẻ ngoài của nàng mà nói, giờ phút này nàng không có nửa điểm khác thường, thậm chí ngay cả chuyện con bị Thương Diễm Trác bắt, hơn nữa còn gặp nguy hiểm, cũng không thể làm cho nàng lo lắng.

Chỉ có Thương Diễm Túc đang nắm tay nàng mới biết nàng đang căng thẳng như thế nào, liền nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Lãnh Thanh Nghiên vang lên: “Đa tạ tứ hoàng huynh nhắc nhở, có điều Túc chính là phu quân của Thanh Nghiên, từ trước đến nay đều là phu xướng phụ tùy, Thanh Nghiên sao có thể ước thúc chàng được chứ? Tứ hoàng huynh vẫn là đem cục cựa nhanh trả lại cho chúng ta đi”.

“Nha? Vậy thì thất đệ muội thật đúng là một Vương phi tốt, có điều, bổn vương cũng không có cách nào đem tiểu Tuyết Thế giao trả lại cho các người, bởi vì bổn vương cũng không biết hiện tại nó ở nơi nào, về phần các người vì sao cho rằng nó ở quý phủ bổn vương, có lẽ là các người đã tra nhầm mất rồi!”

Thương Diễm Trác bày ra bộ dáng như là nước lửa không xâm khiến cho Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên đều vô cùng căm tức, Lãnh Thanh Nghiên trong mắt nhìn không được thoáng hiện một tia sát khí, lạnh lùng nhìn Thương Diễm Trác, dần dần ánh mắt kia giống như là đang nhìn một người chết vậy.

Ánh mắt này khiến cho Thương Diễm Trác cả người không thoải mái, ở trên ghế điều chỉnh tư thế ngồi một chút, tầm mắt lại chuyển tới trên người Thương Diễm Túc, nói: “Thất hoàng đệ, người vẫn là nhanh đi tìm tiểu chất nhi đi, đừng lãng phí thời gian ở phủ bổn vương, nếu bỏ lỡ thời gian, khiến tiểu chất nhi gặp phải bất trắc gì, các người sẽ hối hận cả đời đó”.

Nói xong, trên mặt Thương Diễm Trác tươi cười lại càng thêm sáng lạn, dường như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, thò tay vào trong ngực lấy ra một chuỗi vòng cổ, đặt ở trước mặt Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Có điều, trong lúc vô tình bổn vương nhặt được chuỗi vòng cổ này, nhìn qua hình như có chút quen mắt, không biết hai vị có nhận ra của ai hay không?”

Đó đúng là chiếc vòng mà Thương Diễm Trác đã lấy từ trên cổ tiểu tử kia, khi nhìn thấy chuỗi vòng cổ này, ánh mắt Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hoàn toàn thay đổi.

Không có nửa điểm do dự, Lãnh Thanh Nghiên từng bước đi tới trước mặt Thương Diễm Trác, thậm chí so với Thương Diễm Túc còn nhanh hơn một chút, liền công kích về phía Thương Diễm Trác.

Thương Diễm Trác hiển nhiên không ngờ nàng thế nhưng nói động thủ liền động thủ, hắn còn tưởng rằng bọn họ sẽ vì xác định Thương Tuyết Thế có ở trong tay hắn hay không, sau đó sẽ bị hắn uy hiếp, lại không ngờ rằng Lãnh Thanh Nghiên đằng đằng sát khí trực tiếp công kích qua.

Nhất thời không biết phản ứng sao, chỉ một chiêu đã bị Lãnh Thanh Nghiên chế trụ, điều này khiến cho Thương Diễm Trác không khỏi một trận hoảng sợ, nữ nhân này, sao lại có thể lợi hại như vậy?

Cổ nằm trong tay nàng, tùy tay hơi dùng sức một chút có thể khiến hắn đi đòi nhà ma, Thương Diễm Trác tất nhiên là không dám lộn xộn, ngồi vững ở trên ghế, bối rối rất nhanh liền bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm Lãnh Thanh Nghiên giống như Tu La diệt thế từ chín tầng địa ngục.

“Người chẳng lẽ không muốn con của người sao?”

Đến lúc này, hắn bắt chấp lại tiếp tục làm bộ như Thương Tuyệt Thế không có ở trong tay hắn, lại để cho Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên biết tiểu quỷ kia đúng là đang ở trong tay hắn, vì thế muốn hai người bọn họ thỏa hiệp.

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt lóe ra sát khí mãnh liệt, công phu nàng vốn cực cao, chỉ là Thương Diễm Túc thật sự rất biến thái, cho nên khi đối mặt với hắn nàng mới giống như kẻ trời gà không chặt, mà Thương Diễm Trác lại hoàn toàn không thể so sánh với Thương Diễm Túc, thậm chí cũng chỉ có thể so với Lãnh Thanh Nghiên bốn năm trước mà thôi.

Đối với sự hoảng sợ của Thương Diễm Trác, Lãnh Thanh Nghiên căn bản là không quan tâm, chỉ hướng về phía hư không hô lên một tiếng: “Ban Ban, tìm vị trí hiện tại của cục cưng!”

“Grào!”

Đột nhiên, một con Bạch Hổ sắc sỡ xuất hiện ở trên nóc chính sảnh Lỗ vương phủ, thoải mái nhảy xuống mặt đất, hoàn toàn không thèm để ý đến thị vệ đang muốn bao vây nó, thoáng phân biệt phương hướng, liền lao thẳng đến địa lao Lỗ vương phủ.

Thương Diễm Túc lắc mình đi tới trước mặt Thương Diễm Trác, điểm mấy huyệt đạo trên người hắn, khiến hắn không thể thi triển nội lực, sau đó kèm hai bên hắn đi ra khỏi phòng, hắn không hy vọng ở trong Lỗ vương phủ bị bất luận kẻ nào cản trở.

“Thương Diễm Túc, người điên rồi! Người kèm hai bên thân vương, cho dù người là thân vương đi nữa, cũng là tử tội!”

“Phốc!”

Thanh âm một vật sắc bén đâm vào thịt, toàn bộ thân thể Thương Diễm Trác kịch liệt rung rung vài cái, trên vai truyền đến đau nhức khiến cho hắn không nhịn được phát ra một tiếng kêu trầm thấp, quay đầu lại hung ác nhìn Lãnh Thanh Nghiên bên cạnh, quát: “Người dám đâm bổn vương bị thương?”

Lãnh Thanh Nghiên ngay cả nhìn cũng không có liếc hắn một cái, chỉ cầm lấy chuỗi đao lắc lắc vài cái, nhất thời khiến cho Thương Diễm Trác đau nhe răng trợn mắt, kêu rên không thôi.

“Tránh ra, nếu không ta sẽ giết Thương Diễm Trác!” Nhìn thị vệ trước mắt muốn bao vây bọn họ, y bảo trên người Thương Diễm Túc không gió mà bay, trên người phát ra khí thế kinh người khiến cho thị vệ phía trước nhìn không được lui về phía sau vài bước.

Thương Diễm Trác kêu lên sợ hãi: “Thương Diễm Túc, người điên rồi, người dám đối với bổn vương làm ra loại chuyện này, trong mắt người còn có vương pháp hay không? Cho dù phụ hoàng sủng ái người, nếu người dám giết ta, thì ngay cả người cũng sẽ không thể nào mà sống được!”

Chỉ là những lời này đối với Thương Diễm Túc mà nói không hề có chút tác dụng uy hiếp nào, vẫn không hề có kỵ đi về phía trước, chỉ cần khí thế trên người phát ra cũng khiến thị vệ trước mắt lui về phía sau.

“Bổn vương lặp lại lần nữa, tránh ra!”

“Cô ——”

Áp lực bức người khiến cho thị vệ không khỏi nuốt nuốt nước miếng, trên mặt tràn đầy sợ hãi, nhưng bởi vì Thương Diễm Trác đang ở trong tay Thương Diễm Túc, bọn họ không dám tránh ra.

Xa xa ầm ầm truyền đến tiếng Bạch Hổ gầm gừ, còn có tiếng kinh hô cùng tiếng đánh nhau, Lãnh Thanh Nghiên trong mắt phát lạnh, dùng sức rút đao kia ra, mang theo một dòng máu loãng cùng tiếng hô đau nặng nề của Thương Diễm Trác.

Để kiểm ở trước ngực, hồ hững nhìn thị vệ trước mắt, nói: “Không muốn chết, toàn bộ đều tránh ra!”

Vốn dĩ cũng không muốn giết nhiều người, nhưng trong tình cảnh con mình đang trong nguy hiểm, nàng cũng không còn tâm tư mà nghĩ đến tính mạng của người khác được, dám chặn đường, toàn bộ giết không tha!

Giờ khắc này, Lãnh Thanh Nghiên giống như bốn năm trước không hề đem tính mạng của bất kỳ kẻ nào để vào trong mắt, cả người bao phủ bởi hơi thở chết chóc, cả người lạnh lẽo, không khỏi đánh thẳng vào những thị vệ bình thường trước mặt này.

Mất thấy những thị vệ còn kiên trì đứng ở đối diện, cũng không có ý tứ muốn tránh ra, Lãnh Thanh Nghiên nhẫn nại đã muốn tới cực hạn, cũng không còn quan gì đến sống chết của bọn họ

Đang muốn có hành động, đột nhiên từ bên cạnh một đạo kinh khí lao ra, bay thẳng đến thị vệ, va thẳng vào thân thể của thị vệ, liền khiến cho toàn bộ bọn họ đều ngã.

Thương Diễm Trác đồng tử co lại giống như lỗ kim, thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng, hắn vẫn luôn biết công phu của Thương Diễm Túc cao hơn hắn rất

hiều, nhưng vẫn không nghĩ đến vừa mới vậy vậy tay khiến cho mười mấy thị vệ ngã xuống, tuy rằng những thị vệ này so với người bình thường cũng chỉ mạnh hơn một chút mà thôi.

Thương Diễm Túc cũng không có dừng lại lâu, trực tiếp nắm lấy Thương Diễm Trác bay vọt qua đỉnh đầu thị vệ, sau đó hướng về phía Bạch Hổ đang rít gào mà lao tới.

Lãnh Thanh Nghiên cũng không động tay giết người nữa, mà theo sát phía sau Thương Diễm Túc đi về phía cửa kia, chỉ cần những người này đừng cản trở đường của nàng, nàng cũng không muốn giết người.

Dọc theo đường đi vẫn gặp một số kẻ cản trở bọn họ, tuy không trực tiếp xông lên cứu Thương Diễm Trác từ trong tay bọn họ, bởi vì bọn họ không dám, nhưng lại cản trở đường phía trước của Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên.

Điều này càng khiến cho sát khí của bọn họ tăng lên, một đường chém giết, mãi cho đến một lúc, tất cả mọi người cũng chỉ dám xa xa nhìn bọn họ, cũng không dám xuất hiện trước mặt cản trở bọn họ.

Thương Diễm Trác sắc mặt cũng đã khó coi đến cực hạn, hẳn không ngờ rằng Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên lại giống như hai kẻ điên vậy, dám không nhìn đến thân phận thân vương của hắn trực tiếp ở trong vương phủ động thủ với hắn, thị vệ trong phủ hẳn lại không có một ai có thể ngăn cản bọn họ.

Đương nhiên, vì những người này chỉ là thị vệ bình thường. Trên người Thương Diễm Trác, cũng bị Lãnh Thanh Nghiên gây thêm nhiều vết thương khác, máu tươi chảy không ngừng, mà hắn lại bị Thương Diễm Túc kèm hai bên không thể ngăn cản, dần dần, bởi vì mất máu nhiều mà có cảm giác đầu váng mắt hoa.

Cửa địa lao Lỗ vương phủ, giờ phút này cũng đang diễn ra một trận chiến kịch liệt, Bạch Hổ cùng thủ vệ ở cửa lao đang giằng co lẫn nhau, đã không hề thiếu thị vệ nằm trên mặt đất, mà trên da lông trên người Bạch Hổ cũng có một chút tổn thương.

Điều này khiến cho Bạch Hổ vốn tâm cao ngạo vô cùng tức giận, nó chính là vua trong loài vật, sao lại có thể để cho những kẻ trong mắt nó vốn nhu nhược vô cùng làm cho nó bị thương, mặc dù chỉ là những xây xước nhẹ dường như cũng không thể coi là bị thương, nhưng vẫn khiến cho nó tức giận vô cùng.

“Grào!”

Bạch Hổ đột nhiên ngửa mặt lên trời điên cuồng hét một tiếng, sau đó đột nhiên hướng xông về phía những thị vệ kia, mở to một mồm máu cắn xuống, móng vuốt sắc nhọn bổ xuống, đuôi thì quét ngang, gần mười tên thị vệ bị quét bay ra ngoài, mà phương hướng nó tiến lên thùy chung chỉ có một, là địa lao.

Khi Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên kèm hai bên Thương Diễm Trác đến đây, Bạch Hổ đã đem gần một nửa thị vệ quét ra ngoài, tuy cũng không có bao nhiêu người bị mất mạng, nhưng trong đó bị thương không thể nhúc nhích cũng là rất nhiều.

Những người đó nhìn thấy Thương Diễm Túc đến, nhất là khi nhìn thấy trên tay bọn họ còn kèm hai bên Thương Diễm Trác, đều sững sốt một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, tạm thời tránh khỏi Bạch Hổ, ngược lại vây quanh Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên.

Bạch Hổ điên cuồng hét lên một tiếng, đem hai gã thị vệ còn che ở trước mặt nó hất sang một bên, sau đó trực tiếp vọt vào trong.

Thương Diễm Túc trên tay thoáng dùng sức, bả vai Thương Diễm Trác nhất thời truyền đến một trận thanh âm xương cốt ma xát, đau đớn khiến cho Thương Diễm Trác gần như sắp hôn mê tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Để bọn họ tránh ra, nếu không, ta trước phế đi bả vai của người!”

Thương Diễm Trác trong mắt hiện lên một tia dữ dội, nhưng vẫn áp chế lại, hướng thị vệ chắn ở phía trước nói: “Các người toàn bộ đều lui ra!”

Thị vệ đều thối lui sang một bên, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên tiến quân thần tốc, thẳng tiến về phía địa lao, trong địa lao không có người nào, bởi vì toàn bộ thị vệ nơi này đều bị Bạch Hổ dẫn ra ngoài, hiện tại hoặc nằm trên mặt đất, hoặc thối lui đến một bên, còn lại toàn bộ đều ở ngoài.

“Grào!”

P phía trước truyền đến tiếng gầm của Bạch Hổ, Lãnh Thanh Nghiên trong lòng trầm xuống, chớp lấy chuỗi vòng cổ trong tay Thương Diễm Trác, lấy tốc độ nhanh nhất bay về phía kia.

“Cục cung!”

Hành động của Lãnh Thanh Nghiên khiến cho Thương Diễm Túc trong lòng trầm xuống, tốc độ không khỏi nhanh hơn, theo sát phía sau Lãnh Thanh Nghiên. Dường như là chạy song song với nàng.

Trong địa lao, Bạch Hổ đứng ở nơi đó, trong miệng ngâm lấy tiểu tử kia, xoay người lại, nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên tiến vào, lại nhu thuận đem tiểu tử kia đặt ở trên mặt đất, mà tiểu tử kia giờ phút này, cả người ẩm ướt, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn lại, tràn đầy vẻ thống khổ.

Nhìn thấy con trai bảo bối biến thành như vậy, Lãnh Thanh Nghiên đau lòng vô cùng, nước mắt nhịn không được liền chảy xuống, vọt đến bên người bé

ôm bé vào trong ngực, nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của bé, ghen ngào kêu: “Cục cưng, mẹ tới cứu con đây, con mau tỉnh lại đi, đừng dọa mẹ!”

Thương Diễm Túc đi tới bên người tiểu tử kia, nhận lấy bé từ trong ngực Lãnh Thanh Nghiên, nhìn gương mặt xám như tro tàn của bé, trên người hơi thở bạo kiệt trong giây lát tăng lên, ngẩng đầu gắt gao nhìn chăm chăm Thương Diễm Trác đã bị hất ném sang một bên, thanh âm giống như từ trong vực sâu địa ngục truyền ra, u lãnh hỏi: “Người làm gì con ta?”

Bộ dáng tiểu tử kia giống như là đã chết khiến cho Thương Diễm Trác kinh hách vạn phần, khi Thương Diễm Túc hét hỏi mới giật mình tỉnh lại, vội vàng lắc đầu nói: “Ta chỉ cho nó ăn thực cốt tán mà thôi, sẽ chỉ làm cho nó cảm giác đau đớn khó nhịn, không có khả năng sẽ chết a!”

Lời vừa nói ra, toàn bộ độ ẩm trong địa lao đột nhiên kịch liệt giảm xuống, Thương Diễm Túc sát khí trong mắt đại thịnh khóa chặt chẽ Thương Diễm Trác lại, mặc cho hấn làm sao cũng không thể gãy dựa

Lãnh Thanh Nghiên cũng đột nhiên quay đầu lại, âm lãnh nhìn chăm chăm Thương Diễm Trác, sát khí trên người so với Thương Diễm Túc càng thêm dày đặc, dù sao, nàng cũng là tử sĩ ưu tú nhất, giết người vô số, dường như chính là từ trong đồng người chết mà trưởng thành. Cho dù công lực Thương Diễm Túc trên năng, nhưng loại sát khí trên người này, cũng không thể so sánh với Lãnh Thanh Nghiên.

“Thương Diễm Trác, không ngờ rằng người có thể xuống tay với một đứa nhỏ như vậy, cũng thật tốt!”

Lãnh Thanh Nghiên sát khí trên người càng thêm mạnh mẽ, trong mắt chỉ còn một mảnh lạnh như băng, biểu tình trên mặt lại bình tĩnh lạ thường, Thương Diễm Trác thấy vậy ngay cả đáy lòng không khỏi cũng run run một chút, cả người đều giống như rơi vào huyền băng.

“Mẹ... Phụ thân..”.

Tiểu tử kia đột nhiên khê nỉ non gọi một tiếng, bé có cảm giác giống như mẹ đang ở bên người bé, giống như, đang được nằm trong vòng ôm ấm áp của phụ thân.

Nhưng mà, thật là khó chịu, đau quá, không mở mắt ra được, thân mình không cử động được, ngay cả miệng cũng không động đậy được.

Hai tiếng gọi này khiến cho Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên vội vàng đem tầm mắt chuyển đến trên người bé, đồng thời cũng khiến điên cuồng của hai người hơi bình tĩnh xuống một chút.

Nhìn bộ dáng hiện tại của con trai bảo bối, Lãnh Thanh Nghiên đau lòng không thôi, hận không thể thay thế bé chịu thống khổ như vậy, Thương Diễm Túc ôm chặt con trai bảo bối trong lòng, bàn tay cầm tay Lãnh Thanh Nghiên cả người đang run run không thôi, cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, hỏi: “Nghiên nhi, có cách nào không?”

Lãnh Thanh Nghiên cố gắng nhịn lại run run của mình, nhưng mà nàng làm thế nào cũng không được, nàng muốn giết người, nhìn cục cưng thống khổ như vậy, nàng không nhịn được cả người run run, càng muốn giết người. Cái loại áp lực thống khổ này, làm cho Lãnh Thanh Nghiên nước mắt nhịn không được chảy xuống, đọng lại trên mặt cục cưng, trên tay Thương Diễm Túc.

Bàn tay run run đưa chiếc vòng cổ ra, hít sâu mấy hơi thở mới miễn cưỡng khiến mình tỉnh táo lại, cũng không nói thêm gì, liền đem chiếc răng hổ trên vòng cổ lấy xuống, nhẹ nhàng mở miệng tiểu tử kia ra, đem chiếc răng hổ kia thả vào.

Chiếc răng hổ bỏ vào trong miệng tiểu tử kia không có chút phản ứng, tiểu tử kia cũng giống vậy không có phản ứng gì, Lãnh Thanh Nghiên lại đem chiếc vòng đen như mực kia nắm trong lòng bàn tay, vận nội lực tới lòng bàn tay, khi nàng mở tay ra, vòng cổ kia đã không thấy đâu, trong tay cũng chỉ có một ít bột phấn màu đen.

Lại giống như vừa rồi đem toàn bộ đồ vào trong miệng tiểu tử kia, sau đó đặt tay trên lưng bé, nội lực nhẹ nhàng tiến vào trong cơ thể bé.

Mà bột phấn màu đen trong miệng tiểu tử kia, chiếc răng hổ kia cũng nhanh chóng bắt đầu tan ra, biến thành một một dòng chất lỏng chảy vào trong cơ thể bé.

Thời gian trôi qua, sắc mặt tiểu tử kia cũng bắt đầu tốt hơn, thấy thế, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên đều không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ là Lãnh Thanh Nghiên trên trán đã bịt kín một tàn mồ hôi, ánh mắt cũng có một tia mệt mỏi.

Thương Diễm Túc nhìn vậy đau lòng, nói: “Nghiên nhi, để ta làm cho, nàng chỉ cần nói cho ta biết ta nên làm như thế nào”.

Nhẹ gật đầu, nói: “Chỉ cần truyền nội lực dẫn thuốc kia, chạy khắp kinh mạch cục cưng, đợi đến khi được lực được hấp thu hoàn toàn, sau đó lập tức đi tìm Trần Nhiên”.

Đúng vậy, kỳ thật chuỗi vòng cổ kia là Diệp Trần Nhiên dùng các loại dược vật luyện chế theo cách đặt biệt nào đó mà thành, tiểu tử kia vẫn luôn đeo nó, để cho dược vật có thể thẩm thấu dần dần vào cơ thể bé.

Bởi vì năm đó khi Lãnh Thanh Nghiên dùng ngắt dược, tuy rằng dược vật này đối người bình thường nói là không độc không hại, nhưng khi đó dù sao tiểu tử kia cũng chỉ mới hình thành, làm sao có thể không chịu ảnh hưởng?

Nếu không phải Diệp Trần Nhiên y thuật cao minh, tiểu tử kia thậm chí căn bản là không thể sinh ra, hơn nữa sau khi sinh ra trên người cũng mang theo một chút biến chất của dư độc ngắt dược.

Bé còn quá nhỏ, thân thể tất nhiên là vô cùng yếu ớt, cho nên nếu muốn hóa giải độc này trong cơ thể cũng không thể dùng phương pháp quá nhanh, bởi vì như vậy sẽ gây tổn thương tới thân thể bé, Diệp Trần Nhiên mới nghĩ ra biện pháp như vậy.

Đem các loại dược vật luyện chế thành vòng cổ, đeo ở trên cổ tiểu tử kia, để cho bé dần dần tự hấp thu, đợi đến khi cái này hoàn toàn biến mất, bé cũng sẽ không có chuyện gì.

Về phần vì sao phải làm thành vòng cổ mà không phải hình dáng khác, thuần túy là sở thích cá nhân của Diệp Trần Nhiên.

Diệp Trần Nhiên nói qua, chiếc vòng cổ này không thể dời khỏi người tiểu tử kia quá một canh giờ, nếu không, bé sẽ bị độc phát, nhẹ thì nguyên khí tổn thương, nặng thì chết.

Điều này cũng lý giải vì sao vừa rồi hai người nhìn thấy chiếc vòng cổ sắc mặt đại biến, nguyên nhân khiến Lãnh Thanh Nghiên lại trực tiếp ra tay.

Hiện tại, phải đem chuỗi “Vòng cổ” làm từ thuốc này để cho tiểu tử kia nhanh chóng hấp thu, nếu không, tánh mạng của bé thật sự sẽ khó giữ được.

Hấp thu xong, tạm thời bé sẽ không có việc gì, nhưng mà để cho bé mạnh mẽ hấp thu như vậy cũng không thể trung hòa độc tố ở trong cơ thể bé được, cho nên trong hai ngày này phải đưa đến chỗ đến Diệp Trần Nhiên, để hắn chẩn đoán một lần nữa, lại đứng bệnh kê thuốc.

Tiểu tử kia kinh mạch so với người lớn là yếu hơn nhiều, cho nên đem dược lực dẫn đường vận chuyển trong kinh mạch bé cũng phải cẩn thận nhu hòa, điều này cũng khiến cho quá trình hấp thu dược lực vẫn vô cùng chậm rãi.

Thương Diễm Túc tiếp nhận việc của Lãnh Thanh Nghiên, Lãnh Thanh Nghiên ở bên cạnh cúi đầu nhìn sắc mặt bắt đầu chuyển tốt của con bảo bối, thậm chí quên vị trí hiện tại của chính mình, thậm chí cứ lảng lảng nhìn bé như vậy thôi, thiếu chút nữa, nàng đã mất đi cục cưng của nàng.

Thương Diễm Trác sắc mặt âm tình bất định nhìn tình huống trước mắt, tuy hắn không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vì sao thực cốt tán lại khiến tiểu tử kia giống như sắp chết vậy, nhưng hắn biết tình cảnh hiện tại của hắn thực không ổn.

Một chút cơ hội hiếm hoi cũng không có, hiện tại mấy đại huyết trên người hắn đều bị phong bế, tuy rằng hành động không ngại, nhưng nếu muốn vận công là không có khả năng, chứ đừng nói là rời đi trước mắt Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên.

Nhìn động tác Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, hắn mơ hồ biết chuyện này có khả năng cùng việc hắn lấy đi chuỗi “Vòng cổ” kia có liên quan, không ngờ rằng chiếc vòng cổ kia cũng không đơn giản như vậy.

Nhìn thấy hai người đang vội vàng vận công cho con của bọn họ, Thương Diễm Trác trong mắt hiện lên một tia ác ý, ý cười nơi khóe miệng cũng dần dần âm trầm.

Thong thả cẩn thận ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nhặt lên đoàn kiếm Lãnh Thanh Nghiên đã ném xuống đất, lặng yên tiếp cận, tuy rằng công lực hắn bị phong, nhưng động tác chiêu thức cơ bản vẫn còn.

Sau khi tiếp cận đến sau lưng Lãnh Thanh Nghiên, đột nhiên giờ kiếm hướng lưng nàng hung hăng đâm tới cảm giác được phía sau lạnh như băng khác thường, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên ngừng đầu xoay người, không chút do dự liền đánh ra một chiêu, “Phanh!” Thương Diễm Trác trực tiếp bay đi.

Công lực của hắn cũng không bằng Lãnh Thanh Nghiên, hơn nữa huyết đạo bị phong, chỉ giống như người bình thường, làm sao có thể chịu được một chiêu như vậy của Lãnh Thanh Nghiên? Sau khi bay ra ngoài hung hăng va vào lan can địa lao, máu tươi mãnh liệt phun ra.

Thương Diễm Túc sắc mặt âm trầm, nếu không phải trên tay còn đang giúp con bảo bối hóa giải dược lực, hắn sao có thể ngăn ngại như vậy chứ? Mà Lãnh Thanh Nghiên trên mặt cũng là sát khí mạnh lên, vốn đã tạm thời quên Thương Diễm Trác, không ngờ rằng hắn lại chủ động nhắc cho nàng nhớ, khiến cho nàng nhớ tới vẫn còn có người này, thiếu chút nữa hại chết con trai của nàng!

Cho dù hắn cái gì cũng không có làm, chỉ là đem thực cốt tán nhét vào miệng cục cưng, cũng đã đáng chết một vạn lần!

Thương Diễm Trác quả nhiên là không bằng cảm thụ, ngay cả đứa nhỏ như vậy cũng có thể hạ thủ ngoan tuyệt như thế.

Cục cưng tạm thời hắn là không có việc gì, hơn nữa còn có Thương Diễm Túc tự mình dẫn dược, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có gì phải lo lắng, nàng đứng lên xoay người lại đối mặt Thương Diễm Trác, thanh âm u lãnh nói: “Thương Diễm Trác, ngươi muốn chết!”

Bộ dáng của Lãnh Thanh Nghiên khiến Thương Diễm Trác trong lòng chợt lạnh, ngồi dưới đất lui về phía sau một ít, tựa lên lan can, ngừng đầu để phòng nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Ngươi muốn làm gì? Bốn vương nhưng thân vương, ngươi nếu dám mưu hại thân vương. “.

“Thì sao nào?”

“Cho dù là phụ hoàng, cũng sẽ không bảo vệ chu toàn được cho các ngươi!”

Lãnh Thanh Nghiên căn bản là không cần những điều đó, chẳng qua trong mắt lóe lên hàn quang, sát khí hiện lên, lạnh giọng nói: “Dám dẫm thương con của ta, cho dù ngươi là Hoàng Thượng, ta cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

“Ngươi. “.

“Câm miệng!” Lãnh Thanh Nghiên đi về phía hấn, tùy tay nhặt đoản kiếm của nàng trên mặt đất lên, lạnh lùng tàn khốc nhìn Thương Diễm Trác, nói, “Yên tâm, ta sẽ không cho ngươi chết nhanh như vậy, thiếu chút nữa thì hại chết cục cung của ta, ta nhất định sẽ chậm rãi tra tấn ngươi, cho ngươi sống không bằng chết!”

Thương Diễm Túc làm như không thấy tánh mạng của Thương Diễm Trác đang bị đe dọa, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người con bảo bối ở trong ngực.

Về phần Nghiên nhi muốn đối phó với Thương Diễm Trác như thế nào, hấn không có ý kiến gì, dám thương tổn cục cung nhà hấn, còn có ý đồ ám sát Nghiên nhi, nên phải chịu tra tấn tàn khốc nhất trên đời!

Mà lúc này, hấn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa địa lao, rất nhanh, từ phía ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, còn có một thanh âm lạnh lạnh vang lên: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18: Nhào vào hoàng hậu nương nương

Một trận tiếng bước chân ồn ào rất nhanh hướng về phía bên này, mang theo một tiếng: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Thương Diễm Túc ôm nhi tử đứng lên, nhưng cũng không hề ngừng lại việc dẫn được vào trong cơ thể của bé, đứng ngay bên cạnh người Lãnh Thanh Nghiên, về mặt mang theo châm biếm cùng giễu cợt nhìn về phương hướng có tiếng bước chân kia.

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt hàn quang chột lóe, đoản kiếm trong tay nàng không chút do dự đâm vào trên bả vai của Thương Diễm Trác, khiến cho trên người hấn lại thêm một vết thương sâu nữa.

Đúng vậy, chính là trên bả vai hấn, nàng mới không để cho kẻ dám động tay vào cục cung nhà nàng, thậm chí còn hạ thứ độc hỗn đản dễ dàng chết như vậy đâu!

Tên hèn hạ này, đem tức giận cùng oán hận của hấn đối với nàng cùng Thương Diễm Túc trút hết lên con của bọn họ, hơn nữa lại còn dám dùng biện pháp như vậy để tra tấn cục cung, quả thực là không bằng cảm thù!

Lúc sau, Trữ hoàng hậu tiến vào đến địa lao, vừa vặn nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên đem đoản kiếm hung hăng đâm vào trên bả vai của Thương Diễm Trác, cùng với tiếng kêu rên của Thương Diễm Trác, Trữ hoàng hậu kinh hô một tiếng, sắc mặt trắng xanh, liền vội vàng vọt đi lên.

“Lãnh Thanh Nghiên, ngươi thật to gan, dám ám sát Vương gia, ngươi biết ngươi mắc tội gì?”

Thương Diễm Túc tiến lên từng bước, chắn phía trước Lãnh Thanh Nghiên, lạnh lùng nhìn Trữ hoàng hậu, lạnh nhạt nói: “Dám hạ độc đối với con trai bảo bối của bốn vương, thiếu chút nữa làm cục cung nhà ta mất mạng, bốn vương còn muốn làm cho ở trên người hấn nhiều thêm mấy đao nữa, hoàng hậu nương nương cũng đừng nhiều lời rằng cái gì lớn hay không lớn mặt”.

“Ngươi..”. Trữ hoàng hậu hung hăng đi tới trước mặt Thương Diễm Túc, về mặt u ám nhìn hấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Thương Diễm Túc, ngươi đừng tưởng rằng có Thái Hậu cùng Như quý phi làm chỗ dựa, là ngươi có thể kiêu ngạo như thế, không đem bản cung để vào mắt, lại không đem quốc pháp để vào mắt, hôm nay nếu ngươi dám đụng vào một sợi tóc trên người Lão vương, bản cung nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Khẽ nhíu mày lại, khoe miệng hiện lên một tia cười giễu cợt, ánh mắt nhìn bà ta cũng lạnh như băng, cười khẽ một tiếng, nghiêng mặt đi liếc mắt nhìn đến Thương Diễm Trác ở bên cạnh một cái, nói: “Đường như ta đã động vào không chỉ một cọng tóc gáy, không biết hoàng hậu nương nương định xử trí bốn vương như thế nào?”

Nhìn đến trên người Thương Diễm Trác rất nhiều miệng vết thương, thậm chí tất cả vết thương đều đang không ngừng chảy máu, Trữ hoàng hậu nhìn không được có một cảm giác hoa mắt chóng mặt, lại đau lòng muốn chết, nhìn về phía hai người Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên tâm mắt tự nhiên càng thêm không có thiện cảm.

Chỉ là đối với ánh mắt như vậy, bất kể là Thương Diễm Túc hay Lãnh Thanh Nghiên cũng không có ai để ý đến.

Lãnh Thanh Nghiên đem đoản kiếm trên vai Thương Diễm Trác rút ra, mang theo một dòng máu tươi, đồng thời cũng lại khiến cho Thương Diễm Trác kêu lên một tiếng đau đớn, làm cho lòng dạ độc ác của Trữ hoàng hậu rất nhanh liền nổi lên.

“Lãnh Thanh Nghiên, ngươi... giỏi lắm!” Trữ hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt kia, biểu tình trên mặt, giống như hận không thể đem Lãnh Thanh Nghiên đi hút máu ăn thịt, rút gân lột da.

Khóe miệng hiện lên một ý cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, quay đầu lại nhìn Trữ hoàng hậu, thoáng thi lễ, nói: “Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, ta rất tốt”.

Trữ hoàng hậu da mặt kịch liệt run rẩy vài cái, hận ý trong lòng nhìn cũng có thể rõ, chỉ tiếc Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên không có quan tâm đến chuyện này.

“Trong mắt các ngươi còn có quốc pháp hay không? Dám xâm nhập xông vào Lỗ vương phủ hành hung giết người, chỉ bằng điểm này, cho dù các ngươi là thân vương hay vương phi, cũng khó tránh khỏi phải chịu tội!”

Nghe vậy, Thương Diễm Túc ngay cả mí mắt đều không có động một chút, mà Lãnh Thanh Nghiên cũng là giờ đoán kiểm lên hướng về phía Thương Diễm Trắc đâm tới.

Thấy thế, Trữ hoàng hậu giận dữ, hai người kia quả nhiên là không biết trời cao đất dày, dám đem bà là một quốc gia tri mẫu không để vào mắt, còn muốn ở trước mặt bà dă thương hoàng nhi của bà!

“Lãnh Thanh Nghiên, ngươi dám!”

Trữ hoàng hậu giận dữ mắng mỏ, đồng thời cũng vọt về phía Lãnh Thanh Nghiên, Thương Diễm Túc không có hành động gì, nhưng mà Bạch Hồ vừa rồi còn im lặng quỳ rạp trên mặt đất lại ngay lập tức đứng lên, trực tiếp đánh về phía Trữ hoàng hậu.

“GRào!” Dám không để ý đến uy nghiêm vương giả của nói, trước mặt nó lại tập kích nữ chủ nhân của nó, quả thực chính là chán sống!

Những người mà Trữ hoàng hậu mang đến đều kinh hãi khiếp sợ, đều muốn tiến lên nghĩ cách đi cứu viện hoàng hậu nương nương, nhưng mà khi Bạch Hồ vừa nhào lên bọn họ cũng bắt động tại chỗ, hiện tại hành động cũng là không kịp rồi.

Bạch Hồ đem Trữ hoàng hậu đánh ngã xuống đất, hầu như hơn phân nửa cái thân mình của nó đều đặt ở trên thân thể của bà ta, đôi mắt hổ tràn ngập uy nghiêm kia nhìn bà, há mồm lộ ra răng nanh sắc bén hơn bảo kiếm, đột nhiên liền hướng tới cổ Trữ hoàng hậu cắn xuống.

“A!” Trữ hoàng hậu bị dọa đến mặt không còn chút máu, bà thậm chí đã cảm giác được đau đớn khi hàm răng nhọn kia đâm vào trong da thịt mình.

“Ban Ban, không được giết người!”

Vừa lúc đó, đột nhiên vang lên thanh âm của Lãnh Thanh Nghiên, làm cho Ban Ban đang muốn cắn đứt cổ hoàng hậu nương nương quay đầu đi nhìn về phía Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt tựa hồ còn mang theo một tia dò hỏi.

Thương Diễm Túc vỗ nhẹ xuống đầu nó, nói: “Giết bà ta phải đền mạng”.

Tuy rằng Thương Diễm Túc chưa bao giờ để ý cái gọi là vương pháp, cho tới bây giờ đều là dựa theo ý thích của mình mà làm việc, nhưng người ta dù sao cũng là hoàng hậu nương nương, làm sao có thể bị giết tùy tiện như vậy?

Không may, cả nhà còn phải chôn theo bà ta nữa! Mà chuyện như vậy, hiển nhiên là hai người Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên cũng không muốn nhìn thấy.

Đối với lời nói của Thương Diễm Túc dường như nó cũng không hiểu gì, nhưng nó vẫn là ngưng lại không cắn đứt cổ của hoàng hậu nương nương, vươn đầu lưỡi liếm liếm hàm răng nhọn, một giọt nước bọt rơi xuống, vừa vụn rơi ở tại trên mặt hoàng hậu nương nương.

Nhìn nó một bộ dáng kia giống như đang thèm nhỏ dãi, tuy rằng vì tránh thoát được mất một mạng mà thoáng cái thả lỏng thân người, nhưng hiện tại lại khản trương lên, thân mình cũng nhấc nằm ở trên mặt đất, thậm chí ngay cả thở cũng không dám thở lớn, không muốn chọc giận đến súc sinh này, sau đó nó sẽ một ngụm mà cắn đứt cổ bà.

Bởi vì Trữ hoàng hậu đột nhiên xông lên đây, hơn nữa Bạch Hồ đột nhiên bỏ nhào vào bà ta, Lãnh Thanh Nghiên cũng là tạm dừng động tác muốn tiếp tục tra tấn Thương Diễm Trắc, xoay người lại lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn đến trên người Trữ hoàng hậu, sau đó nhìn về phía đám cung nữ thái giám cùng thị vệ đang rục rịch nhưng không dám manh động.

“Các ngươi cũng muốn thử xem sao?”

Nghe vậy, những người đó đều lui lại đằng sau mấy bước, nhìn Lãnh Thanh Nghiên giống như đang gặp ma quỷ, còn có Bạch Hồ kia đang trực tiếp ghé vào trên người hoàng hậu nương nương, không ngừng có tiếng nuốt nước miếng vang lên.

Trong lòng Thương Diễm Túc tiểu tử kia lắm bảm vài tiếng, cũng không biết rốt cuộc là lắm bảm cái gì, sau đó thở phào ra một tiếng, chậm rãi mở to mắt, trong ánh mắt một mảnh sương mù.

Đội thấy rõ là ai đang ôm mình, chớp chớp ánh mắt, đột nhiên giang hai cánh tay ra ôm chặt cổ Thương Diễm Túc, run giọng kêu to: “Phụ thân. “.

Thương Diễm Túc đem tiểu bảo bối ôm chặt, nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ của bé, ôn nhu nói: “Được rồi cục cưng, đã không có việc gì, ngoan nha!”

Hít cái mũi vài cái, tiểu tử kia tay chậm rãi buông ra, bởi vì hiện tại bé không còn chút sức lực nào, mệt chết!

Ở trong lòng phụ thân cọ cọ vài cái, sau đó nghiêng đầu qua nhìn Lãnh Thanh Nghiên đứng ở bên cạnh, yếu ớt nói: “Mẹ, thực xin lỗi, cục cưng không nên không nghe mẹ nói, còn vụng trộm chạy đi ra ngoài”.

Lãnh Thanh Nghiên cười khẽ lắc đầu, đi tới đem tiểu tử kia ôm vào trong ngực, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé hôn một cái, nói: “Không có việc gì, cục cưng không có việc gì thì tốt rồi”.

“GRào!”

Dường như là bất mãn vì tiểu tử kia không để ý đến nó, Bạch Hổ ngẩng đầu gầm nhẹ một tiếng, cái đuôi nhẹ nhàng lướt qua trên người tiểu tử kia một cái.

Tiểu tử kia neho ánh mắt lại, cúi đầu nhìn Bạch Hổ đang quỳ rạp trên mặt đất, tay nhỏ bé ở trên lưng nó nhẹ nhàng mà vuốt ve, sau đó mới nhìn đến phía dưới Bạch Hổ giống như còn đang đề lên một người.

“Ban Ban, người đang đề lên ai vậy a?”

Thương Diễm Túc tạm thời đem tiểu tử đặt ở trên lưng Bạch Hổ, vì hiện tại đối với tiểu tử kia mà nói, nằm ở trên lưng Bạch Hổ mềm mại ấm áp hiển nhiên là thoải mái hơn so với bị hấn ôm ở trong lòng, Bạch Hổ cũng rất cẩn thận sẽ không làm cho tiểu tử kia rớt xuống khỏi lưng nó.

“Ban Ban, đứng lên”.

Lãnh Thanh Nghiên vỗ nhẹ xuống đầu Bạch Hổ, nhẹ giọng nói.

Ban Ban thi hành đứng lên, khi đứng lên không biết là vô tình hay cố ý, chân nó đột nhiên mềm nhũn xuống, sau đó lại mạnh mẽ ngã xuống, ách không đứng, hẳn là ngã về tới trên người hoàng hậu nương nương.

Bạch Hổ thân mình to lớn, hơn nữa đột nhiên rớt xuống lực này đánh vào, làm cho hoàng hậu nương nương cảm giác được giống như Thái Sơn đè ép, không khỏi buồn bực hừ một tiếng, ngực một trận khó chịu, trong miệng thiếu chút nữa liền phun ra một ngụm máu tươi, lại ngay cả muốn thét chói tai lại không phát ra được thanh âm.

Thương Diễm Túc khoe miệng khẽ nhếch lên một chút, vẻ mặt quái dị nhìn Bạch Hổ, sao hẳn có cảm giác Bạch Hổ rất là có linh tính, ngoại trừ không thể nói chuyện, những thứ khác quả thực giống như một tiểu hải tử bình thường vậy, chẳng lẽ đây là công lao dạy dỗ của Nghiên nhi?

Tiểu tử kia chớp chớp mắt, nhìn hoàng hậu nương nương lại bị Ban Ban hung hăng đè ép một chút, tuy rằng có cảm giác cả người vô lực, ngay cả mí mắt đều chống đỡ không nổi, không muốn nói nữa câu, nhưng bé vẫn là nhịn không được nhẹ giọng nói: “Hoàng hậu nương nương nha, vậy mà bà ta thiếu chút nữa bị Ban Ban đè chết rồi!”

Trừ hoàng hậu tức giận vô cùng, nhưng bà cũng không dám có bất kỳ biểu tình gì, chỉ có thể chờ Bạch Hổ ở trên người chậm rì rì đứng lên, khi đứng lên còn cố ý dùng bụng hung hăng đề lên người bà mấy lần, khiến cho bà thiếu chút nữa liền không thở nổi.

Rốt cục, sau nửa ngày cọ xát, Ban Ban đại nhân của chúng ta rốt cục cũng đứng lên, mang theo tiểu tử kia trên lưng tìm một chỗ sạch sẽ, sau đó nằm úp sấp xuống chợp mắt, nó vốn không thích vận động, có thể nằm úp sấp cũng là tuyệt đối sẽ không đứng dậy.

Sau khi Bạch Hổ rời đi, hoàng hậu nương nương rốt cục cũng có thể thở phào một hơi, những cung nữ thái giám bên cạnh cũng tiến đến nâng bà dậy.

“Nương nương, ngài thế nào? Có làm sao hay không, không thoải mái ở chỗ nào a?”

Trừ hoàng hậu ra sức thở dốc, ngực kịch liệt đập phồng, tay xoa xoa chỗ da cổ bị răng bén nhọn của Bạch Hổ kia cắn nát, lòng còn sợ hãi liếc mắt một cái nhìn đến Bạch Hổ kia đang nằm úp sấp bên kia.

Ban Ban đại nhân chỉ thoáng ngẩng đầu, nhàn nhạt mang theo chút khinh thường liếc bà ta một cái, khiến cho hoàng hậu nương nương cũng không dám nhìn nó thêm lần nữa.

Đối với tình huống như vậy, nó tựa hồ rất đắc ý, lay động cái đầu vài cái, sau đó lại nằm úp sấp xuống, cái đuôi nhẹ nhàng mà ở trên người tiểu tử kia lay động, còn tiểu tử kia về mặt hưởng thụ nhắm mắt lại, rất nhanh liền tiến vào trạng thái ngủ say.

Hiện tại, tiểu tử kia ở trên lưng Bạch Hổ, tin tưởng sẽ không có ai không muốn sống đi treu chọc, Thương Diễm Túc rốt cục cũng có thể chú tâm đến việc đối phó những người trước mắt này.

Người khác hẳn đều có thể không thèm để ý, sống chết của họ hẳn không thèm để ý đến, nhưng duy nhất Thương Diễm Trác cùng Trừ hoàng hậu, hai người này cũng chính là những người hẳn muốn đối phó, bởi vì liên quan đến thân phận, ngay cả Thương Diễm Túc cũng không thể không nghiêm túc, bởi vì hẳn cũng không muốn những người thân yêu bên cạnh mình cũng phải chôn cùng bọn họ.

Trừ hoàng hậu được hai cung nữ giúp đỡ, thần sắc âm trầm nhìn Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu nói: “Được lắm, tốt lắm, các người dám sử dụng một con súc sinh đến ám sát bản cung, thật chính là cả gan làm loạn, tội ác đầy trời!”

Khẽ nhướng mày, Thương Diễm Túc đi đến bên người Thương Diễm Trác xóc hẳn từ trên mặt đất lên, dù sao hiện tại Thương Diễm Trác đã không có

năng lực để phản kháng, chỉ có thể để Thương Diễm Túc tùy ý đối phó muốn như thế nào thì là như thế, hy vọng duy nhất của hắn là mẫu hậu hắn cứu hắn ra khỏi nơi này.

Trữ hoàng hậu nhìn thấy động tác của Thương Diễm Túc không khỏi cả kinh, vội vàng trầm giọng hỏi: “Thương Diễm Túc, ngươi muốn làm cái gì?”

Thương Diễm Trác cũng là âm trầm nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Ngươi muốn giết liền giết, hiện tại còn do dự cái gì?”

“Ngươi muốn chết?” Thương Diễm Túc khẽ nhủ mảy, sau đó quay đầu lại nhìn Trữ hoàng hậu, khoe miệng hàm chứa một ý cười đậm nhạt, nói, “Hoàng hậu nương nương, con của ngươi muốn chết đó. Nếu chính hắn hy vọng muốn chết như vậy, vậy thì bản vương cho hắn được toại nguyện, tin tưởng rằng hoàng hậu nương nương hắn là cũng sẽ không trách tội bản vương đi?”

Trữ hoàng hậu đồng tử một trận co rút lại, không tự giác được mà từng bước từng bước tiến lên phía trước, khẩn trương liếc mắt nhìn đến Thương Diễm Trác trong tay Thương Diễm Túc, sau đó gắt gao nhìn chăm chăm Thương Diễm Túc, quát: “Ngươi dám? Hôm nay Trác nhi của bản cung nếu lại bị nửa điểm tổn thương nữa, bản cung nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

“Hoàng hậu nương nương, lời nói như vậy ngài thật sự đã muốn nói từ rất nhiều năm rồi, nhưng kết quả là cho tới tận bây giờ, bản vương vẫn còn bình yên vô sự đứng ở chỗ này, thậm chí còn có thể kèm hai bên con của ngươi, nắm trong tay sinh tử của hắn!”

“Ngươi sẽ không giết hắn, bởi vì nếu ngươi giết Trác nhi, như vậy ngay cả chính ngươi, cũng sẽ bị liên lụy thật lớn, cho dù Hoàng Thượng có sủng ái ngươi như thế nào, nhiều nhất cũng chỉ có thể tha cho ngươi không phải chết mà thôi”.

“Chỉ cần còn sống, là được rồi?”

Trữ hoàng hậu trong mắt hàn quang một trận lóe ra, nhưng mà con mình đang nằm trong tay hắn, bà cũng đã lâm vào hoàn cảnh bị động mất rồi.

“Thương Diễm Túc, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn giết chết Lỗ vương? Ngươi cũng đừng quên, bên trong Lạc vương phủ, cũng không phải là chỉ có một mình ngươi!”

Trong mắt hip lại, trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Trữ hoàng hậu, trong thanh âm mang theo một tia sát khí, nói: “Ngươi đang uy hiếp bản vương sao?”

“Là như vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ ngươi cho là, giết thân vương, Lạc vương phủ của ngươi còn có thể bình yên được sao? Đến lúc đó, cho dù ngươi có thể thoát chết được, những người khác cũng sẽ không có vận may như vậy!”

Nói xong, nàng còn liếc mắt nhìn đến Lãnh Thanh Nghiên đứng ở bên cạnh, Lãnh Thanh Nghiên đang chuyên tâm lau lau đoản kiếm ở trong tay, cảm giác được tầm mắt của hoàng hậu nương nương, ngẩng đầu đối diện với tầm mắt của bà ta.

Cái ánh mắt kia, sâu thẳm như biển sâu không bờ bến mà lại mang theo tia lãnh ý làm cho lòng người một trận lạnh lẽo, như một con sói kiêu ngạo, tràn ngập khinh thường đối với những người nó thấy, Trữ hoàng hậu giật nảy mình run cả người đầy lòng lạnh lẽo run sợ, nhưng đột nhiên phát hiện chính mình lại không thể dời tầm mắt đi được.

Trữ hoàng hậu đồng tử lại một lần nữa co rút lại, cố gắng làm cho tầm mắt của chính mình rời đi khỏi gương mặt của Lãnh Thanh Nghiên, nhưng vẫn phải đợi cho Lãnh Thanh Nghiên đem tầm mắt dời đi trước, sau đó bà mới có thể tự do nhìn đi nơi khác.

Đem hết thấy sự việc thu vào trong mắt, ý cười trên khoe miệng Thương Diễm Túc mở rộng thêm một chút, nhìn Trữ hoàng hậu hơi chặt vật trên tức, nói: “Hoàng hậu nương nương ý của ngài là, chỉ cần bản vương không giết Thương Diễm Trác, còn lại là tùy ý bản vương muốn làm như thế nào thì làm sao?”

Trữ hoàng hậu sắc mặt đột nhiên tái nhợt đi, điều này sao có thể? Nếu mà để tùy ý Thương Diễm Túc, Trác nhi của nàng khẳng định sẽ bị hắn tra tấn sống không bằng chết!

Mà khi Thương Diễm Túc nắm trong tay Thương Diễm Trác, Lãnh Thanh Nghiên cũng đã đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Thương Kỳ Thụy đứng ở bên người Trữ hoàng hậu, nó đã đi theo Trữ hoàng hậu vào đây, chỉ là cho tới bây giờ, nó đều không có mở miệng phát ra nửa lời.

Có điều khi nó vừa tiến đến nơi này Lãnh Thanh Nghiên liền chú ý tới nó, đơn giản là khi nó vừa tới, ánh mắt nhìn về phía cực cung nhà nàng, làm cho Lãnh Thanh Nghiên nhìn không được đối tiểu hài tử này cũng nổi lên sát ý.

Chậm rãi thở ra một hơi, lắc đầu đem sát ý trong lòng áp chế đi xuống, nàng sao có thể cùng Thương Diễm Trác giống nhau, muốn động thủ với một tiểu hài tử chứ?

Ngay khi hai bên còn đang giằng co, cũng không phải Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hai người không thể rời đi, chỉ là không nghĩ cứ như vậy mà rời đi, lại không thể thật sự đem hoàng hậu cùng Thương Diễm Trác giết chết.

Cũng không biết rốt cuộc qua bao lâu, bên ngoài địa lao lại vang lên những tiếng bước chân, sau đó thanh âm chói tai như vừa rồi lại vang lên: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên nhanh chóng trao đổi cho nhau một ánh mắt, khoe miệng hai người đồng thời hiện lên một tia cười mỉm.

Thương Lang hoàng đã nhận được tin tức, lập tức liền từ trong cung chạy ra, giờ phút này khi hắn thấy rõ nội tình bên trong địa lao, mày không khỏi gắt

gao nhủ lại, nhìn Thương Diễm Túc còn đang nắm lấy Thương Diễm Trác, nói: “Các ngươi là muốn làm gì? Còn không mau thả Lỗ vương?”

Thương Diễm Túc tùy tay đem Thương Diễm Trác ném tới bên cạnh, dù sao Thương Diễm Trác sớm đã bị phong bế huyết đạo không thể vận chuyển nội lực, hiện tại lại bởi vì mất máu quá nhiều mà đầu có chút chóng váng, trên cơ bản đã không thể nào nhúc nhích được.

Trữ hoàng hậu nghĩ muốn xông lên, có điều Thương Diễm Túc bước sang ngang ngăn lại bà ta, lạnh lùng nhìn bà ta, nói xong: “Hoàng hậu nương nương vẫn là nên trở lại chỗ đứng ban đầu có vẻ tốt hơn”.

“Ngươi.. “. Trữ hoàng hậu tức giận vô cùng, quay đầu nhìn về phía Thương Lang hoàng, nói, “Hoàng Thượng, chẳng lẽ ngài muốn trơ mắt nhìn Trác nhi bị Lạc vương tra tấn mà chết sao?”

Thương Lang hoàng liếc mắt một cái nhìn Thương Diễm Trác cả người đầy máu tươi, mày không khỏi nhíu lên vài cái, sau đó nhìn về phía Thương Diễm Túc, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngươi nếu là không thể cho trẫm một lời giải thích, hôm nay cho dù là trẫm, cũng không thể tha cho ngươi!”

Thương Diễm Túc trong mắt hàn quang chợt lóe ra, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên tiến lên từng bước đứng ở phía trước hán, nàng sợ Thương Diễm Túc sẽ nói ra một ít lời không thích hợp, dù sao nhiều năm qua như vậy, hán giống như mọi thời khắc đều cùng Thương Lang hoàng đối nghịch, hiện tại tuy rằng chỉ còn lại một ít không được tự nhiên, nhưng loại thói quen này cũng không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể thay đổi được.

Lãnh Thanh Nghiên đứng ra làm cho Thương Diễm Túc sững sờ một chút, theo bản năng liền ngậm miệng, chỉ là cúi đầu có chút hốt hoảng nhìn nàng, mà những người khác cũng theo từng bước tiến của nàng, đều chuyển lực chú ý đến trên người của nàng.

“Phụ hoàng, Lỗ vương đem Tuyết Thế bắt vào Lỗ vương phủ, hơn nữa hán còn nhốt vào địa lao, muốn lấy cớ này đến uy hiếp chúng ta, nếu hán chỉ có làm như vậy, chúng ta sẽ không làm ra chuyện tình nghiêm trọng như vậy. Vốn chỉ cần hán đem Tuyết Thế trả lại cho chúng ta, chúng ta sẽ không so đo gì, nhưng mà hán thế nhưng lại lấy độc được đến tra tấn Tuyết Thế, hơn nữa còn thiếu chút nữa hại chết Tuyết Thế”.

“Cái gì?” Nghe Lãnh Thanh Nghiên nói, Thương Lang hoàng sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, tầm mắt ở bên trong địa lao quét qua, rốt cục thấy được tiểu tử kia đang ghé vào trên lưng Bạch Hồ, giờ phút này bé đã ngủ rất say, sắc mặt lại vẫn tái nhợt.

Về mặt tức giận đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Thương Diễm Trác, hít sâu mấy cái mới có thể làm cho lửa giận trong lòng kìm xuống bớt một chút, trầm giọng nói: “Cho dù trẫm biết ngươi cùng Lạc vương bất hòa, nhưng cũng không nghĩ rằng ngươi có thể làm ra loại chuyện tình như vậy, có chuyện gì ngươi không thể đi tìm bọn họ giải quyết? Thế nhưng đem lửa giận trút hết trên người một tiểu hài tử!”

Sắc mặt Trữ hoàng hậu đã bị lời nói của Lãnh Thanh Nghiên làm cho trở nên rất khó nhìn, vội vàng đi đến bên người Thương Lang hoàng vì Thương Diễm Trác mà cầu xin, nhưng mà bà ta còn chưa có mở miệng, Thương Lang hoàng liền lên tiếng đánh gãy lời nói của bà ta, nói: “Ngươi cảm miệng cho trẫm! Đây là nhi tử tốt đẹp của ngươi, đường đường là thân vương, nhưng lại chỉ biết đem lửa giận đến đổ lên trên người một tiểu hài tử!”

Nếu Lãnh Thanh Nghiên chỉ nói, Thương Diễm Trác cưỡng ép tiểu tử kia, muốn dùng tiểu tử kia để uy hiếp hai người bọn họ làm theo lời hán, Thương Lang hoàng tuy rằng cũng sẽ tức giận, nhưng tuyệt đối sẽ không tức giận như vậy, bởi vì cái này chỉ có thể xem như là một thủ đoạn đối phó với Thương Diễm Túc.

Nhưng mà hán lại dùng độc tra tấn tiểu tử kia, việc này đã có thể hoàn toàn biến thành một sự việc khác, mà tiểu tử kia thiếu chút nữa bị hán hại chết, cái này càng làm cho Thương Lang hoàng từ trước đến nay hết lòng yêu thương tiểu tử kia, lửa giận bốc lên tới đỉnh điểm.

Trữ hoàng hậu trong lòng hoảng hốt, không khỏi quỳ xuống, vẫn tiếp tục vì Thương Diễm Trác cầu xin, “Hoàng Thượng, Trác nhi làm như thế toàn bộ đều là vì Lạc vương bọn họ thật sự là khinh người quá đáng, làm cho lửa giận trong lòng hán khó mà tắt, nếu không hán nhất định sẽ không làm ra chuyện như vậy với tiểu Tuyết Thế!”

Thương Lang hoàng trong mắt hàn quang chợt lóe, đem bàn tay đang nắm lấy tay áo hán của Trữ hoàng hậu hất ra, nói: “Lạc vương bọn họ khinh người quá đáng? Hoàng hậu ngươi nghĩ người làm cái gì trẫm đều không biết sao? Cho tới nay, Lạc vương khi nào thì chủ động cùng các ngươi trở mặt? Chẳng lẽ không phải các ngươi khinh người quá đáng, bọn họ mới phản kháng?”

“Hoàng Thượng.. “.

“Đủ rồi! Những năm gần đây, trẫm chưa bao giờ hỏi đến hành vi của các ngươi, nhưng ngươi cũng đừng tưởng rằng trẫm cái gì cũng không biết! Trẫm kỳ thực đều đang nhìn các ngươi, mặc kệ là hoàng hậu ngươi hay là Lỗ vương, thậm chí là cả Lạc vương cùng Cần vương!”

“Hoàng... Hoàng Thượng.. “.

“Hừ!” Thương Lang hoàng hừ lạnh một tiếng sau đó liền đem tầm mắt chuyển dời đến trên người tiểu tử kia, thân thiết hỏi, “Tiểu Tuyết Thế hiện tại thế nào rồi?”

“Phụ hoàng yên tâm, tạm thời đã không có việc gì”. Lãnh Thanh Nghiên nhẹ giọng nói.

Thương Lang hoàng cũng là nhủ mảy, hỏi: “Tạm thời không có việc gì?”

Sững sờ một chút, sau đó gật đầu nói: “Đúng vậy, tạm thời không có việc gì, cho nên trong vòng hai ngày phải đưa đến đại phu để cẩn thận chẩn trị, nếu không có bị làm sao, con cũng không biết”.

Thương Lang hoảng trong mắt hiện lên thần sắc đau lòng, gật đầu nói: “Nếu như vậy, các người nhanh chóng đem tiểu Tuyết Thế đưa đi đi”.

Khẽ nhú nhú mày, Lãnh Thanh Nghiên quay đầu liếc nhìn Thương Diễm Túc, sau đó xoay người đem tiểu tử kia ở trên lưng Bạch Hổ ôm lấy, hướng tới Thương Lang hoàng thoảng thi lễ nói: “Nhi thần (con dâu) cáo lui!”

Ba người một hồ đi qua những người ở đây, rất nhanh liền rời khỏi Lỗ vương phủ, về phần Thương Diễm Trác sẽ thế nào, bọn họ cũng không muốn quan tâm, cho dù Thương Lang hoàng buông tha cho hấn lần này, trong lòng cũng là đã có vương mắc rất lớn.

Về phần Thương Diễm Trác làm tổn thương đến tiểu tử kia, Lãnh Thanh Nghiên đã đâm hấn nhiều như vậy, hơn nữa trên đoàn kiếm của nàng, cũng có độc, tuy rằng sẽ không làm cho người ta chết, lại khiến cho người ta khó chịu cực độ, hơn nữa cái loại độc này người bình thường căn bản là không giải được.

Cho nên, tạm thời buông tha cho hấn, trước hết khiến hấn chịu loại tra tấn của độc được, về phần có muốn giết hấn hay không, loại chuyện này vốn dĩ không xuất hiện trong phạm vi lo lắng của Lãnh Thanh Nghiên, thậm chí ngay cả Thương Diễm Túc đều không có nghĩ tới muốn giết hấn.

***

Diệp Trần Nhiên thật cẩn thận bắt mạch cho tiểu tử kia, sau một lúc lâu mới đem tay tiểu tử kia bỏ vào trong chăn, đứng lên nhìn Lãnh Thanh Nghiên nói: “Yên tâm đi, tuy rằng thân thể có chút tổn thương, nhưng không phải nghiêm trọng, điều trị vài ngày là không có vấn đề gì. Về phần thực cốt tủy kia, không biết tại sao, thế nhưng cùng biến dị thuốc giả chết trong cơ thể của Tuyết Thế hòa lẫn nhau, đã xảy ra biến hóa, đã không có độc”.

“Không có độc?”

“Đúng!”

“Nói cách khác, cực cùng về sau liền cùng tiểu hài tử bình thường giống nhau, hoàn toàn khỏe mạnh?”

“Đúng!”

Sửng sốt sau một lúc lâu, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên lộ ra nụ cười hết sức rạng rỡ, làm Diệp Trần Nhiên không khỏi choáng váng, không khỏi cũng lộ ra thần sắc ôn nhu.

Thương Diễm Túc vươn tay đem Lãnh Thanh Nghiên ôm vào trong lòng, ngăn cách tầm mắt của hai người, nhìn Diệp Trần Nhiên nói: “Đa tạ!”

Diệp Trần Nhiên lộ ra tươi cười như biết trước, lắc đầu nói: “Vương gia quá khách khí, tại hạ cùng Thanh Nghiên quan hệ không phải là ít, tiểu tử kia lại là con nuôi của tại hạ, chỉ là làm chút chuyện như vậy, nhưng mà không cần nói lời cảm tạ”.

Khóe miệng run rẩy một chút, người kia, lại bắt đầu khoe khoang hấn cùng với Nghiên nhi chuyện thuở nhỏ quen biết.

“Mặc kệ là thế nào, hiện tại người giúp Vương phi của ta, cứu con của ta, bốn vương cũng nên nói với người một tiếng cảm ơn”.

Diệp Trần Nhiên nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, trong lòng hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Thương Diễm Túc, xoay người bước đi đến cái bàn bên cạnh, chấp bút viết lên phương thuốc.

Lãnh Thanh Nghiên tự mình đi hiệu thuốc bắc bốc thuốc, bởi vì nàng lo lắng người khác làm chuyện này, một người hướng tới hiệu thuốc bắc đi đến, nghĩ hôm nay cực cùng nguy hiểm, không khỏi có chút tâm thần không yên.

Xem ra về sau, phải càng thêm chú ý mới được, thiếu chút nữa liền không thấy được cực cùng, thật sự rất nguy hiểm.

Đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, cả kinh, vội vàng thu liễm tâm thần, chống đỡ choáng váng không ngừng đánh úp kia, đồng thời cũng nhanh chóng kiểm tra dưới thân thể của chính mình, muốn vận công đem mê dược trong cơ thể kia bức ra bên ngoài, cước bộ cũng nhanh hơn hướng tới hiệu thuốc bắc đi đến.

Chỉ là nàng vừa mới đi được vài bước, phía trước lại đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, muốn lui về phía sau, lại phát hiện mặt sau cũng không biết ở khi nào thì, xuất hiện một người, chặn đứt đường lui của nàng của nàng.

Nhì hai người kia, Lãnh Thanh Nghiên đồng tử co rút lại, “Là các người?”

“Đúng vậy, là chúng ta”.

Nói xong câu trả lời này, hai người cũng không có động tác gì, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng, hình như đang chờ nàng không thể chống đỡ được được lực của mê dược rồi ngã xuống.

Lãnh Thanh Nghiên cảm giác được đầu càng ngày càng mê mang, đã ra sức liều mạng thúc dục nội lực, nhưng cảnh sắc trước mặt rất nhanh cũng liền mơ hồ, toàn bộ thế giới đều bắt đầu lay động.

Trước khi lâm vào đêm tối, cũng cảm thấy mình giống như rơi vào một vòng ôm.

Chết tiệt, nàng vừa rồi chỉ lo suy nghĩ đến chuyện tình của cục cưng, thế nhưng ngay cả trứng mê được lúc nào cũng không biết!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 1: Thả người rời đi

Đây là một khu rừng rậm rạp bên ngoài kinh thành, trong đó có một tiểu viện nho nhỏ, nếu như ai không biết, căn bản là không thể tìm được chỗ này, thậm chí còn không thể tìm được phương hướng.

Trong một căn phòng nhỏ, Lãnh Thanh Nghiên im lặng nằm ở trên giường, từ khi bị đánh thuốc mê ngất đi rồi bị đem đến nơi này, đã qua hai canh giờ.

Người trên giường nhẹ ‘um’ một tiếng, lông mi run rẩy, chậm rãi mở mắt, cảnh tượng xa lạ trước mắt khiến cho nàng có chút mê mang, sau đó dường như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

“Nàng đã tỉnh?”

Bên cạnh vang lên một giọng nói ôn nhu mà quen thuộc, Lãnh Thanh Nghiên quay đầu lại nhìn bóng người đang đứng cạnh cửa sổ kia, đôi mày khẽ nhíu lại, mang theo tia đề phòng hỏi: “Người bắt ta đem đến nơi này, là muốn làm gì?”

Mộc Ngâm Phong khẽ thở dài, xoay người lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, ánh mắt có chút phức tạp, nói: “Thanh Nghiên, ta khiến cho nàng phải lo lắng như vậy sao?”

Về mặt Lãnh Thanh Nghiên không hề thay đổi, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đạm mạc nhìn hắn, nói: “Người dùng phương pháp như vậy bắt ta tới nơi này, làm sao ta có thể yên tâm được. Nói đi, người đem ta mang đến nơi này có mục đích gì?”

Nhìn biểu tình đạm mạc kia của nàng, Mộc Ngâm Phong trên mặt hiện lên vẻ âm trầm, thoáng thu liễm tâm tình, nói: “Nàng hẳn là hiểu được vì sao ta lại mang nàng đến nơi này”.

Khẽ nhíu mày lại, lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Nếu người muốn vì Mộc gia tìm ta để báo thù, vậy vì sao đến bây giờ còn chưa động thủ?”

Hô hấp không khỏi cứng lại, hắn quả thật là nên vì Mộc gia mà báo thù, nhưng mà hắn không thể hạ thủ được, nhưng điều này hắn cũng không thể nói cho Lãnh Thanh Nghiên biết được, chỉ là hít sâu một hơi, nói: “Dù sao, người cũng là biểu muội của chúng ta, cũng có thể xem như thân nhân cuối cùng trên đời này”.

Câu nói cuối cùng kia của hắn khiến cho Lãnh Thanh Nghiên trong mắt phát lạnh, trầm giọng nói: “Ta cùng Mộc gia đã không còn quan hệ gì nữa, cũng không phải là người thân của các người!”

“Thanh Nghiên...”

“Câm miệng, nếu người muốn báo thù cho Mộc gia, vậy thì giết ta luôn đi, nếu không thì để cho ta rời đi!”

“Ta sẽ không giết người, nhưng cũng sẽ không thả người rời đi”.

Mộc Ngâm Phong nói ra những lời này không hề do dự, tuy rằng mềm nhẹ nhưng lại lộ ra kiên trì của hắn, cho dù hắn không động thủ với nàng, cho dù hắn không thể giết nàng, nhưng cũng không thể để cho nàng rời đi.

Lãnh Thanh Nghiên trên mặt thoáng hiện một tia sát ý, trong ánh mắt kia không hề có chút cảm tình nào, trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Mộc Ngâm Phong, nói: “Như vậy rốt cuộc người muốn như thế nào? Vừa không giết ta cũng không để cho ta rời đi, chẳng lẽ người muốn nhốt ta cả đời ở trong này?”

Nhẹ nhàng mà nghiêng mặt qua hướng khác, trong ánh mắt kia lộ ra một tia chật vật, kỳ thật hắn cũng không biết rốt cuộc là hắn muốn làm gì. Dựa theo kế hoạch, hắn phải giết Lãnh Thanh Nghiên, dù sao Mộc gia là vì nàng mà bị hủy diệt, nhưng mà khi có cơ hội giết nàng, hắn cũng không thể nào mà hạ thủ được.

Tam đệ sau khi đem Thanh Nghiên đến đây cũng đã biến mất không thấy, giống như là đang trốn tránh, không có nói cái gì cả, nhưng Mộc Ngâm Phong cũng hiểu, hẳn là làm vậy là không muốn nhìn thấy Thanh Nghiên bị giết ở trước mặt hắn, hắn sợ hắn sẽ không nhìn được mà ra tay ngăn cản.

Lãnh Thanh Nghiên nhìn thẳng vào Mộc Ngâm Phong, đôi mày thanh tú nhíu lại, hắn vẫn giống như lúc trước không hề rõ ràng, ngay cả kẻ thù đã sát hại cả gia tộc ở trước mắt thế nhưng nửa ngày vẫn do dự.

Kỳ thật nàng biết Mộc Ngâm Phong có tình cảm với nàng, chỉ là nàng không hề muốn những thứ này, nàng chỉ cần biết, nàng cùng Mộc gia đã không còn nữa điểm quan hệ, nếu nhất định phải nói đến quan hệ, thì cũng chỉ là nàng đã diệt toàn bộ Mộc gia.

“Mộc Ngâm Phong, ngươi còn do dự cái gì? Ngươi phải biết rằng, Mộc gia ngươi chính là vì ta nên mới bị hủy diệt, cha mẹ ngươi, gia gia ngươi cũng vì ta nên mới bị chém đầu thị chúng, mỗi thù diệt môn, mỗi thù giết cha mẹ, chẳng lẽ ngươi không muốn báo sao?”

Lãnh Thanh Nghiên giống như đang muốn tìm đường chết nói ra những lời này, mà từng lời của nàng vang lên, Mộc Ngâm Phong hai tay đặt cạnh người nắm chặt lại, quay đầu lại nhìn chăm chăm vào nàng, găm nhẹ nói: “Câm miệng! Thanh Nghiên, chẳng lẽ ngươi thực sự muốn ta giết ngươi sao?”

Về mặt đậm mạc, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, Lãnh Thanh Nghiên lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết, làm cho ngươi biết ta là kẻ thù của ngươi, mà không phải là người thân, Mộc Ngâm Phong, hiện tại hoặc là ngươi giết ta đi, hoặc là lập tức thả ta rồi đi!”

Trên mặt âm đạm không thể ức chế, hắn không thể ngờ rằng Thanh Nghiên đối với Mộc gia lại hận sâu sắc như vậy, mặt mang chua xót, hỏi: “Nếu như cả hai cái ta đều không làm thì sao?”

“Nếu vậy, ta sẽ giết ngươi!”

Đột nhiên hắn cười khê một tiếng, lắc đầu nói: “Ngươi không thể giết ta được”.

Quả thật, hắn đã phong bế nội lực của Lãnh Thanh Nghiên, đã không có nội lực, nàng cũng chỉ giống như người bình thường, làm sao có thể uy hiếp đối với một người có công lực thâm hậu như Mộc Ngâm Phong?

Lãnh Thanh Nghiên thần sắc trước sau như một đậm mạc, cho dù nàng đã không có nội lực, nhưng cũng đừng xem thường năng lực giết người của nàng, nếu như nàng thực sự muốn giết hắn, tuy rằng sẽ thực khó khăn, nhưng cũng không phải không có khả năng.

Tầm mắt ở trong phòng nhìn quét một lần, biết nếu còn nhiều lời muốn hắn thả nàng đi cũng là vô dụng, hơn nữa trước mắt dường như nàng cũng không có nguy hiểm gì, liền đổi sang đề tài khác, hỏi: “Nơi này là chỗ nào?”

Mộc Ngâm Phong nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Nơi này cách xa kinh thành mấy chục dặm, chính là ở trong rừng rậm dày đặc, nếu như không có người quen thuộc dẫn đường, cho dù biết nơi này là chỗ nào, ngươi cũng không ra được”.

Khê nhíu đôi mày thanh tú, đậm mạc nhìn Mộc Ngâm Phong liếc mắt một cái, giống như bị Mộc Ngâm Phong nói trúng tâm sự có chút bất mãn, nhưng nàng cũng chỉ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Không ngờ rằng Mộc gia ngươi đã sớm có chuẩn bị như vậy, có điều thực là đáng tiếc nha, cuối cùng cũng chỉ còn có hai người các ngươi sống sót”.

Sắc mặt Mộc Ngâm Phong thoáng trầm xuống, khê cau mày, trong lòng cũng bối vì những lời này của nàng mà hơi hơi đau đớn, vẫn nhẹ giọng nói: “Thanh Nghiên, ngươi thực sự hận Mộc gia như vậy sao? Ta biết năm đó Mộc gia khiến cho ngươi chịu nhiều đau khổ, nhưng dù sao gia gia cũng là ông ngoại của ngươi, ta cũng là biểu ca của ngươi”.

“Ngươi muốn nói cái gì?”

“Ta...”

“Ngươi cũng đã nói Mộc gia căn bản không đối xử với ta như con người, ta vì sao phải đem Mộc gia đối xử như người thân của mình? Thật sự là buồn cười, lúc trước gia gia tốt của ngươi làm ra chuyện như vậy, có từng nghĩ tới ta là cháu ngoại của hắn? Những năm gần đây, nếu không phải ta cẩn thận phòng bị, sợ là cũng đã sớm chết rồi!”

Mộc Ngâm Phong vẫn ghen lời, nhìn Lãnh Thanh Nghiên trong mắt đối với nàng có thương tiếc, đương nhiên cũng có cừ hận đối với việc nàng hủy diệt Mộc gia, hại chết cha mẹ người thân của hắn.

Lẽ ra hắn nên giết nàng mà báo thù cho người thân, nhưng mà bất kể thế nào hắn cũng không xuống tay được, thậm chí chỉ cần nghĩ nếu Thanh Nghiên chết ở trên tay hắn, trong lòng hắn liền khó chịu gần như phát cuồng.

“Thanh Nghiên, ta biết những năm gần đây Mộc gia có lỗi với ngươi, cho dù ngươi muốn trả thù Mộc gia, cũng là chuyện hợp lý, nhưng bất kể là như thế nào, trong người ngươi vẫn chảy dòng máu của Mộc gia, ngươi...”

“Câm miệng! Mộc Ngâm Phong, ngươi tốt nhất đừng có nói những lời này với ta, ta hiện tại có thể nói cho ngươi biết, ta làm như vậy cũng không chỉ vì Mộc gia có lỗi với ta, do đó muốn trả thù Mộc gia. Mộc gia đã làm ra những loại chuyện gì, ngươi làm thiếu gia Mộc gia, tương lai là chủ gia tộc hắn là hiểu được, cho dù lúc này đây ta không có tìm Mộc gia gây phiền toái, sớm hay muộn cũng sẽ có người khác muốn hủy Mộc gia!”

“Ta biết, hoàng thất sớm cũng đã đối với Mộc gia ta có cảnh giác”.

Lãnh Thanh Nghiên khê nhíu mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn Mộc Ngâm Phong một cái, nàng biết hắn cũng không có hiểu được ý của nàng, nhưng điều này cũng không quan hệ gì, làm người thừa kế của Mộc gia, nếu như hắn có thể hiểu được còn rất nhiều người oán hận Mộc gia, mới là việc lạ!

Từ nhỏ nhìn mọi việc dưới con mắt như vậy, chịu sự giáo dục như vậy, hắn chỉ biết chuyện Mộc gia huấn luyện tử sĩ cũng là chuyện đương nhiên, vì lợi ích của gia tộc, hi sinh một số người thì có ngại gì? Dù sao những người này đối với bọn họ cũng không có quan hệ gì, nếu chết thì là chết, còn sống chính

là tinh anh, có thể bảo vệ cho Mộc gia.

Hắn đây mới là chuyện Mộc Ngâm Phong nghĩ đến, mà hắn không nghĩ đến hành vi của bọn họ là thương thiên hại lý, bắt nhiều người vô tội như vậy, để cho bọn họ tự đánh giết nhau, là chuyện tàn nhẫn đến mức nào!

Nhiều nhất hắn cũng chỉ biết nghĩ đến, hoàng thất đã có đề phòng đối với Mộc gia, không biết khi nào thì, hoàng thất sẽ hủy diệt bọn họ, cho nên bọn họ càng cần tìm thêm nhiều người hơn, sau đó lại càng tuyển ra nhiều ám vệ cùng tử sĩ để bảo vệ cho sự an toàn của Mộc gia.

Tuy rằng bình thường hắn ở trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, đều tỏ ra vô cùng ôn nhu, nhưng dù sao hắn cũng là người thừa kế của Mộc gia, ngoại trừ bởi vì hắn thích Lãnh Thanh Nghiên mà tỏ ra thương tiếc cùng quan tâm tới nàng, mà còn đối với những người khác, cũng sẽ không khiến cho hắn có nửa điểm nhân nại.

Mà Lãnh Thanh Nghiên kỳ thật cũng không thích giết người, kiếp trước nàng là một quân nhân, mong muốn chính là bảo vệ tính mạng con người, chỉ giết những kẻ hắc bang tội ác tày trời hay là các phần tử khủng bố. Mà trong kiếp này, vì sống sót, nàng không thể không khiến hai tay mình dính đầy máu tươi của những người vô tội.

Kỳ thật nàng cũng chỉ là một người ích kỷ, cũng không có vĩ đại đến mức vì sự sống chết của người khác mà ngay cả sinh mệnh mình cũng không để ý, nhưng điều này cũng không có chứng tỏ rằng nàng thích giết người, nàng có thể thờ ơ đối với những sinh mệnh vô tội này.

Ngoại trừ những chuyện sẽ uy hiếp đến tính mạng của mình ra, thật sự là cho tới bây giờ nàng cũng không có giết một người vô tội nào, giống như hôm nay xông vào Lỗ vương phủ, cũng chỉ đã thương những kẻ ngăn trở đường đi của bọn họ, nhưng cũng không có đã thương tính mạng của bọn họ.

Nàng là quân nhân, mà không phải sát thủ, đối với kẻ địch nàng cũng không nương tay, đối người vô tội, nàng cũng không tùy ý gây thương tổn cho họ.

Kỳ thật loại chuyện huấn luyện tử sĩ này, ở trong mắt nàng cũng không là cái gì, tuy rằng nàng không tán thành, nhưng mà tuyệt đối cũng không coi đó là chuyện thương thiên hại lý gì.

Chỉ là, phương thức của Mộc gia thực sự là rất tàn nhẫn, khiến cho nàng mỗi khi nhớ lại, đáy lòng đều không khỏi phát lạnh, huấn luyện ra một tử sĩ, ít nhất sẽ có mấy trăm mạng người biến mất trên tay hắn, tỉ suất này là gì đây a?

Lãnh Thanh Nghiên nhắm mắt lại thở dài một hơi, xoay người nằm lại xuống giường, không hề để ý tới Mộc Ngâm Phong, dù sao tạm thời tính mệnh của nàng không có nguy hiểm gì, Mộc Ngâm Phong cũng không nghĩ thả nàng rời đi, mà nàng cũng không muốn nói thêm những điều vô nghĩa với hắn, tất nhiên chỉ đành đi ngủ.

Sau khi ngủ nghỉ đầy đủ, nàng sẽ bắt đầu tìm hiểu chỗ này, nàng cũng không phải là người để cho người khác tùy ý định đoạt, nếu không giết nàng, vậy thì phải phòng bị tốt với nàng, nếu không cho dù hiện tại nửa điểm công lực nàng cũng không có, nhưng cũng vẫn có thể làm ra rất nhiều chuyện khác nữa.

Mộc Ngâm Phong nhìn theo bóng dáng tao nhã mà lạnh lùng kia, thần sắc âm trầm phức tạp, khẽ thở dài, cũng không tiếp tục đứng trong này, xoay người đi ra khỏi phòng, đồng thời cũng nhẹ nhàng khép cửa lại.

***

Trong kinh thành cũng đã loạn vô cùng, đơn giản là bởi vì Lạc vương phi ra ngoài bốc thuốc cho tiểu vương gia, thế nhưng lại biến mất không thấy, hiện tại, khắp nơi đều là thị vệ của Lạc vương phủ, tìm kiếm tin tức Vương phi bọn họ.

Thương Diễm Túc sắp điên rồi, vừa mới cứu được con từ Lỗ Vương phủ trở về, không ngờ rằng Nghiên nhi chỉ là ra ngoài bốc thuốc, thế nhưng hiện tại lại không thấy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nghiên nhi nàng đi đâu rồi? Là do nàng có việc phải đi làm, hay là bị người khác bắt đi?

Nhất là cho tới bây giờ, hắn đều cảm thấy khả năng trước có vẻ lớn hơn, dù sao trên đời này, người có thể bắt Nghiên nhi mang đi cũng không có mấy người, huống chi, đoạn đường từ vương phủ đi đến hiệu thuốc bắc gần đó, cũng không có xảy ra đánh nhau gì, chẳng lẽ Nghiên nhi còn có thể bị người ta vô thanh vô tức bắt đi sao?

Nhưng mà, nếu như nàng thực sự phải có việc đi làm, thì là chuyện gì chứ? Trước khi đi cũng không có báo hiệu gì cả, thậm chí trong phủ còn đang đợi nàng bốc thuốc về để cho cục cưng dùng.

Thương Diễm Túc tin tưởng, bất kể là xảy ra chuyện gì, khẳng định là Nghiên nhi sẽ đem thuốc về trước tiên đã, nhưng mà hiện tại, thế nhưng nàng lại biến mất, gần như là đã lật khắp cả kinh thành, nhưng lại vẫn không có nửa điểm tung tích của nàng.

Tiểu tử kia cũng đã tỉnh lại, cũng biết mẹ thế nhưng lại mất tích, không khỏi rất là khẩn trương, cong cong cái miệng nhỏ nhắn về mặt vô cùng đáng thương, nói: “Sao lại có thể không thấy mẹ được chứ? Chẳng lẽ mẹ không cần cục cưng sao?”

Mấy ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến cho tiểu tử kia càng muốn ở gần mẹ hơn, nhưng mà hiện tại, bé vừa mới tỉnh lại, lại phát hiện mẹ không thấy đâu, tự nhiên trong lòng hốt hoảng, nếu không phải phụ thân vẫn luôn ở bên cạnh bé, khẳng định là bé sẽ khóc đòi mẹ.

Dù sao đi nữa, tiểu tử kia cũng chỉ mới gần bốn tuổi, cho dù đã từng trải nhưng cũng chỉ là một tiểu hài tử, thậm chí cho dù bé có khác biệt so với những đứa nhỏ bình thường, nhưng cũng vẫn chỉ là một đứa nhỏ không hiểu hết mọi chuyện!

Mà hiện tại, bé cũng không muốn nằm bẹp ở trên giường, cả người đều bám dính lấy phụ thân, nói cái gì cũng không chịu xuống dưới, bé lo lắng phụ thân cũng lại đột nhiên mất tích, đến lúc đó cục cưng phải làm sao bây giờ nha?

Thương Diễm Túc đau lòng ôm cục cưng, để cho bé nằm tựa vào bả vai mình, đồng thời cũng phân phó thị vệ vương phủ ra bên ngoài tìm kiếm Nghiên nhi, cũng lo lắng cho an toàn của Nghiên nhi.

Diệp Trần Nhiên lại chạy về tới bên trong Lạc vương phủ, cũng không nhìn hai phụ tử kia một cái, nói thẳng nói: “Có tin tức!”

Thương Diễm Túc bỗng cả kinh, tiểu tử kia cũng vội vàng từ trên vai phụ thân ngẩng đầu lên quay lại nhìn, hai cha con cứ như vậy nhìn chăm chăm vào hắn, cũng không có đặt câu hỏi, chờ Diệp Trần Nhiên nhanh chút nói rõ ràng.

Diệp Trần Nhiên lắc lắc đầu, bắt đầu nhìn hai cha con nhà này, sau đó nói: “Thanh Nghiên vừa rời khỏi vương phủ đến hiệu thuốc, bị hai huynh đệ Mộc gia chụp thuốc mê ngắt đi, sau đó cũng không biết là đã bị mang đến chỗ nào”.

“Mộc gia?” Thương Diễm Túc nhíu mày lại, trong mắt hàn quang thoáng hiện, trầm giọng nói, “Sớm cũng đã tìm hai con cá lọt lưới kia nhiều lần, không ngờ rằng bọn họ chẳng những không trốn đi cho xa, bây giờ còn chạy tới kinh thành quang minh chính đại bắt cóc Nghiên nhi!”

Nhìn ánh mắt của Thương Diễm Túc, Diệp Trần Nhiên đột nhiên cảm giác được trong lòng phát lạnh, cho dù trước kia hắn có mối hận lớn đối với Mộc gia, cũng nhìn không được mà thay hai vị thiếu gia của Mộc gia mà cầu nguyện

“Thật sự không biết Nghiên nhi bị bọn họ mang đi chỗ nào?”

“Ít nhất hiện tại còn không biết, tóm lại là đã tìm khắp nơi trong kinh thành, cũng không có nửa điểm dấu vết của bọn họ, trong phủ đệ của Mộc gia đồ vật có dấu hiệu đã từng có người lui tới, nhưng cũng không có người ở lại, hắn là hai người kia cũng chỉ ngẫu nhiên tới đó xem”.

Thương Diễm Túc đột nhiên hướng tới ngoài cửa hô: “Người đâu!”

Một cái hắc y thị vệ rất nhanh liền xuất hiện trước mặt hắn, cung kính hành lễ nói: “Vương gia có gì phân phó?”

“Mộc Ngâm Phong cùng Mộc Ngâm Thần hôm nay hai người này đã vào kinh thành, phái người đi điều tra rõ việc này, có tin tức gì, lập tức hồi báo!”

“Dạ!”

Tiểu tử kia lại quay lại nằm úp sấp trên vai phụ thân, chớp ánh mắt, vẻ mặt lo lắng lo lắng, bé thực sự rất lo lắng cho mẹ a, thì ra nàng đã bị người ta bắt đi, ô ô, đồ xấu xa này, dám bắt cóc mẹ của bé!

Chớp chớp ánh mắt, đột nhiên ngửa đầu nhìn phụ thân, nói: “Phụ thân, có thể cho Ban Ban đi tìm mẹ nha, nó có cái mũi rất thính, nhất định có thể tìm được mẹ”.

Thương Diễm Túc cùng Diệp Trần Nhiên hai người sùng sốt một chút, sau đó đột nhiên cùng hỏi: “Sao con không chịu nói sớm?”

Tiểu tử kia biểu tình thực vô tội cong cái miệng nhỏ nhắn, yếu ớt nói: “Người ta quên thôi!” Hừ hừ, còn nói người ta, không phải hai người cũng không có nghĩ tới Ban Ban sao?

Bạch Hổ đang an tâm ngủ bị đánh thức, tâm tình không khỏi bức bối, nhưng biết được nữ chủ nhân thế nhưng mất tích, đương nhiên cũng sẽ không so đo với mấy người đến đánh thức nó.

Một đường xuất phát từ vương phủ, Bạch Hổ một bên tìm kiếm hơi thở quen thuộc, một bên bước về phía trước, chuyện bi ai là, nó đường đường là vua trong loài vật, vậy là lại lưu lạc thành chó săn a.

Oán niệm thì oán niệm, nhưng nữ chủ nhân không thấy đâu nó vẫn dốc sức tìm kiếm, tìm kiếm hơi thở nàng đã lưu lại, thuận đường một đường đi về phía trước.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới nơi lúc trước Lãnh Thanh Nghiên gặp huynh đệ Mộc Ngâm Phong, nó đột nhiên dừng chân lại khiến ba người phía sau vô cùng sùng sốt, sau đó giống như là nhớ tới điều gì, sắc mặt trở nên có chút ngưng trọng, vẻ mặt hi vọng nhìn Bạch Hổ.

Thương Diễm Túc nhanh chóng liếc mắt nhìn chung quanh một lần, nơi đây là một ngõ nhỏ u tối, Nghiên nhi hắn là vì muốn nhanh chóng đến hiệu thuốc bắc, cho nên đi mới đi con đường tắt này, chỉ là, ngõ nhỏ này quả thực là có chút hẻo lánh, hơn nửa ngày cũng không có người nào đi qua nơi này, thật ra lại là nơi tốt để mai phục.

Bạch Hổ đột nhiên xoay thân mình, liền tiến về phía ngõ bên cạnh nhìn còn u tối hơn, Thương Diễm Túc cùng Diệp Trần Nhiên, còn có tiểu tử kia vẫn gắt gao bám vào trong lòng phụ thân, chăm chú đi theo.

Một đường đi khắp hang cùng ngõ hẻm, vòng tới vòng lui một hồi lâu, Bạch Hổ rốt cục ngừng lại, Thương Diễm Túc nhìn nơi mà mình đang đứng, trong mắt hàn quang không khỏi lóe ra.

Nơi này chính là phủ đệ lúc trước của Mộc gia, có điều hiện tại bọn họ cũng không phải đang ở cửa chính, mà đang đứng phía dưới một bức tường cao lớn.

Ngẩng đầu đưa mắt nhìn bức tường cao ngất kia, lại cúi đầu tìm kiếm chung quanh một lúc, giống như đang muốn tìm thêm một chút manh mối hữu dụng hơn.

Thương Diễm Túc thoáng ôm chặt cục cưng, đột nhiên nhún người một cái bay vào bên trong phủ đệ Mộc gia, Diệp Trần Nhiên theo sát phía sau, cuối cùng còn có Bạch Hổ, Bạch Hổ đáng thương, vẫn luôn bị Lãnh Thanh Nghiên coi như con người mà huấn luyện cùng với tiểu tử kia, muốn bay vọt qua bức tường này, nhưng lại không cần phải cố sức chút nào.

Vừa tiến vào bên trong Mộc gia, Bạch Hổ lại bắt đầu cúi đầu cẩn thận tìm kiếm hơi thở, Thương Diễm Túc cùng Diệp Trần Nhiên cũng vẫn luôn quan sát chung quanh, cẩn thận đề phòng.

“Chẳng lẽ, bọn Mộc Ngâm Phong lại đem Thanh Nghiên nhốt ở nơi này? Nhưng mà một canh giờ trước cũng đã lục soát qua nơi này, cũng không có phát hiện người nào thường lui tới a!”

Thương Diễm Túc khẽ gật đầu, nói: “Quả thật chỉ phát hiện dấu vết đã từng có người đến đây, nhưng bên trong phủ quả thật là không có người nào”.

Hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, đi theo phía sau Bạch Hổ từng bước đi về phía trước, chỉ là khi vừa đến bên cạnh dãy núi giả, lại đi vòng vòng quanh cửa vào một lúc, sau đó làm thế nào cũng không đi về phía trước nữa.

Tình huống này không khỏi khiến Thương Diễm Túc ngưng thần, cẩn thận quan sát ngọn núi giả này, nhẹ giọng nói: “Sao lại không đi tiếp nữa vậy? Chẳng lẽ Nghiên nhi đã tới nơi này sau bỗng biến mất không thấy? Hay là, nơi này... Có mật đạo gì đó?”

Nói xong câu cuối, ánh mắt Thương Diễm Túc không khỏi sáng lên, hầu như mỗi một phủ đệ lớn đều có mật thất hay mật đạo gì đó, hơn nữa lúc trước đi đến luyện ngục không phải có một cửa vào là ở bên trong Mộc gia sao?

Tiểu tử kia tạm thời được đặt trên lưng Bạch Hổ, Thương Diễm Túc cẩn thận tìm kiếm xung quanh núi giả, xem có tìm được cửa mật đạo để vào hay không, Diệp Trần Nhiên cũng không nhàn rỗi, đi về một mặt khác tìm kiếm.

Bạch Hổ bình yên quỳ rạp trên mặt đất, hiện tại đã không còn chuyện gì của nó nữa, bởi vì sau khi tiến vào trong phạm vi núi giả này, cái mũi của nó giống như đột nhiên mất đi tác dụng, không còn ngửi thấy hơi thở của Lãnh Thanh Nghiên, chủ yếu là do bên trong núi giả có một loại hoa cỏ rất là nặng mùi, đã quấy nhiễu đến khứu giác của nó.

***

Trong một tiểu viện bên trong thâm sơn rừng già, Lãnh Thanh Nghiên đứng ở trên hành lang, phía sau có vài tử sĩ mặt không chút thay đổi đi theo, có lẽ đây là những kẻ còn sót lại của Mộc gia lúc trước.

Mộc Ngâm Phong cũng không có gây khó dễ gì cho nàng, thậm chí chỉ cần nàng muốn, cũng có thể đi ra khỏi phòng đi ra ngoài một chút, nhưng cũng chỉ có thể hành động trong phạm vi sân nhỏ này, nếu không, hai tên tử sĩ đang giám sát nàng ở phía sau kia sẽ không khách khí chút nào mà ngăn cản nàng lại.

Bàn tay nhẹ vỗ về túi hương bên hông, khóe miệng hiện lên một nụ cười hơi hợt, có lẽ bọn họ cũng đã sớm phát hiện ra chuyện nàng bị bắt cóc? Cũng không biết tình huống bên ngoài hiện tại như thế nào.

Mộc Ngâm Thần đi tới phía sau nàng liền đứng lại, Lãnh Thanh Nghiên giống như căn bản không hề phát hiện ra sự tồn tại của hắn vậy, vẫn đứng thẳng đưa lưng về phía hắn như cũ, mà Mộc Ngâm Thần cũng không có chủ động nói chuyện, chỉ là lẳng lặng đứng ở phía sau nhìn ngắm bóng dáng nàng như vậy, trên vẻ mặt, thần sắc phức tạp.

“Các người lui xuống trước đi!” Đột nhiên vẫy tay cho hai người kia lui ra.

“Dạ!”

Đợi đến khi hai người kia biến mất khỏi tầm mắt, Mộc Ngâm Thần tiến lên từng bước, đứng ở bên cạnh người Lãnh Thanh Nghiên, cùng nàng nhìn về một phương hướng, nói: “Thanh Nghiên, có phải người rất muốn rời đi hay không?”

“Ừm!” Lãnh Thanh Nghiên không hề do dự chút nào, trong giọng nói thậm chí không có một chút tình cảm nào.

Mộc Ngâm Thần thần sắc có chút âm trầm, nhưng lập tức lại khôi phục lại vẻ mặt không chút thay đổi như cũ, chỉ nói tiếp: “Người có biết lần này chúng ta bắt người đem tới đây, là vì cái gì không?”

“Giết ta báo thù”.

“Đúng, giết người báo thù, nhưng mà, bất luận là nhị ca hay là ta, đều không thể hạ thủ được”.

Khẽ nhíu mày lại, đối với những lời nói của Mộc Ngâm Thần có chút kinh ngạc, đối với sự ái mộ của Mộc Ngâm Phong nàng có biết đến, nhưng mà những lời này của Mộc Ngâm Thần là có ý gì đây? Chẳng lẽ ngay cả hắn cũng thích mình hay sao?

Không khỏi quay đầu lại, liếc mắt nhìn sườn mặt vẫn lạnh lùng như cũ kia, rất nhanh lại quay mặt về, nói tiếp: “Ta hẳn là nên cảm thấy kiêu ngạo? Thế

nhưng có thể khiến cho hai vị thiếu gia của Mộc gia ngay cả mối thù diệt tộc cũng không muốn báo”.

Cả người run rẩy một chút, lời này thực sự là khiến người ta đau lòng, nhưng mà lời nàng nói cũng đâu phải không là sự thật? Bởi vì nàng, thật sự khiến cho bọn họ ngay cả mối thù diệt tộc cũng không thể báo.

Mộc Ngâm Thần trên người tàn nát ra sát khí nhàn nhạt, bàn tay đang nắm kiếm cũng càng ngày càng dùng sức, nhẹ nhàng mà nhắm hai mắt lại, nói tiếp: “Ngươi quả thật có thể cảm thấy kiêu ngạo, chỉ là Thanh Nghiên, có thể nói chúng ta chính là thân nhân duy nhất còn lại trên đời của ngươi, chẳng lẽ ngươi thật sự không có nửa điểm tình cảm hay sao?”

Sóng mắt khẽ nhúc nhích, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, vẫn trong trẻo mà lạnh lùng như cũ nói: “Ai nói các ngươi là thân nhân duy nhất của ta ở trên đời này? Ở trong mắt của ta, Mộc gia chính là địa ngục, không có nửa điểm tình cảm. Cũng chỉ có ngươi là cảm thấy, ta hẳn nên đối với Mộc gia phải có lòng biết ơn cùng lưu luyến mà thôi?”

Lời này không khỏi khiến Mộc Ngâm Thần cứng lại, kỳ thật ngay cả hẳn đối với Mộc gia cũng không hề sinh ra lòng biết ơn hay sự lưu luyến, huống chi là Thanh Nghiên từ nhỏ đã phải chịu những tra tấn như vậy.

Chỉ là, hẳn là người của Mộc, đây là chuyện mà hẳn không thể phủ nhận, cho nên hẳn vẫn phải báo thù mối hận diệt tộc này.

Bàn tay đang cầm kiếm nắm chặt lại, phía trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, sát khí trên người đình trệ trong nháy mắt, lại bắt đầu tăng vọt, chỉ là lượng sát khí trong mắt kia lại như không đủ, tựa hồ tùy thời đều có thể bị tiêu tan.

Cảm nhận được hơi thở bên cạnh biến đổi, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên thở dài, nhẹ giọng nói: “Muốn giết cứ giết đi, chỉ cần nghĩ ta là kẻ thù của ngươi, hoặc là trực tiếp nhắm mắt lại, một kiếm chém xuống, ta sẽ chết”.

Mộc Ngâm Thần cả người rung mạnh, chỉ là khi vừa tưởng tượng, sát khí trên người hẳn liền tiêu tan, suy sụp lui về phía sau từng bước dựa người vào cây cột đứng sau, nhẹ giọng lầm bầm “Ngươi thắng, ta không giết ngươi được”.

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt hiện lên một tia xin lỗi, đang muốn muốn nói cái gì đó, Mộc Ngâm Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào nàng, hỏi: “Có phải ngươi rất muốn rời khỏi nơi đây hay không?”

Sửng sốt một chút, nhưng vẫn là không chút do dự gật đầu, nói: “Đúng!”

Giống như đã quyết tâm hạ quyết định gì đó, Mộc Ngâm Thần đột nhiên đứng thẳng thân mình, vẻ mặt còn thật sự chân thành nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Được, ta có thể thả ngươi rồi đi”.

Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày lại, không có nói gì, nàng biết, Mộc Ngâm Thần sắp nói ra suy nghĩ của mình.

Mộc Ngâm Thần ánh mắt lóe ra vài cái, nói: “Nhưng cũng chỉ là như vậy mà thôi, ta sẽ không đưa ngươi trở về, cũng sẽ không nói cho ngươi biết đây là nơi nào, hay là nên đi theo hướng nào, thậm chí ta cũng sẽ không giải huyết đạo trên người ngươi cho ngươi”.

Lãnh Thanh Nghiên chăm chú nhìn hẳn, sau đó gật đầu nói: “Được!”

Trả lời như vậy khiến cho trong mắt Mộc Ngâm Thần hiện lên một tia âm đạm, thậm chí là theo bản năng nói: “Nơi này là trong thâm sơn cùng cốc, chung quanh không biết là có những loại mãnh thú gì, cho dù ngươi khôi phục công lực cũng chưa chắc đã đủ khả năng thoát khỏi đây, ngươi không muốn sống nữa sao?”

Nói xong câu đó sau mới đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, vội vàng ngậm miệng lại không nói.

Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên nở một nụ cười, một nụ cười xuất phát từ nội tâm, tuy rằng rất nhạt, nhưng vẫn là khiến cho Mộc Ngâm Thần sững sốt thất thần.

“Ta biết, nhưng mà ta muốn rời khỏi đây hơn”.

Sau khi hồi phục lại tinh thần, vẻ mặt phức tạp nhìn nàng, nói: “Nếu ở trong tình huống như vậy, mà ngươi còn có thể thoát chết được, về sau ta cũng sẽ không tìm ngươi báo thù nữa, coi như... Coi như Mộc gia không còn nửa điểm quan hệ với ngươi nữa, nếu như ngươi chết ở trong rừng, coi như ngươi phải trả giá cho việc đã hủy diệt Mộc gia”.

Lãnh Thanh Nghiên vẫn gật đầu như cũ, nàng muốn rời khỏi nơi này, còn hơn là bị nhốt ở nơi này không biết là đến năm tháng nào, nàng tình nguyện vào trong rừng thử một lần.

Cho dù không có nội lực thì thế nào? Kiếp trước nàng cũng không hề có nửa điểm nội lực, còn một mình một người sống trong Thần Nông mấy tháng mà không chết, cánh rừng nguy hiểm này, chẳng lẽ so với Thần Nông còn khó hơn sao?

Đương nhiên, thời điểm đó, nàng có vũ khí mang lực sát thương rất mạnh, còn có một chút vật dùng để đối phó với dã thú cùng côn trùng độc, còn có vật dụng hữu dụng cho cuộc sống trong rừng, nhưng mà hiện tại cái gì cũng có, có lẽ Mộc Ngâm Thần sẽ đem đoàn kiếm kia trả lại cho nàng.

Mộc Ngâm Thần sâu sắc nhìn nàng một cái, đột nhiên mang theo nàng bay vút ra tiểu viện, quả nhiên là đem đoàn kiếm kia trả lại cho nàng, nói: “Ngươi có thể đi rồi”.

Trên tay nắm đoản kiếm chém sát như chém bùn kia, Lãnh Thanh Nghiên lại lo lắng hơn vài phần, hướng về phía Mộc Ngâm Thần khẽ gật đầu, xoay người liền hướng về phía rừng rậm mà đi vào.

“Cám ơn người, biểu ca, cũng cám ơn người trước kia khi còn ở Mộc gia, người vẫn luôn chiếu cố ta, hy vọng sau này không gặp lại nhau nữa!”

Nghe thanh âm từ xa truyền đến như vậy, Mộc Ngâm Thần đột nhiên cả người chấn động, vô kiếm bị hấn nắm cũng gần như biến dạng, nhìn phương hướng Lãnh Thanh Nghiên đã biến mất, một giọt máu tươi từ trong kẽ ngón tay phải hấn rơi xuống.

***

Mà giờ phút này, ở trước núi giả trong Mộc gia, ở trước mặt Thương Diễm Túc, xuất hiện một cái cửa động tối đen, không có nửa điểm ánh sáng từ bên trong lộ ra, như chiếc miệng rộng của mãnh thú giương ra, tùy lúc có thể nuốt chửng tính mạng của người ta!

Thương Diễm Túc nhìn tiểu tử kia liếc mắt một cái, hỏi: “Cục cung, con muốn vào cùng phụ thân, hay là đi về nhà trước?”

Tiểu tử kia chớp ánh mắt, nói: “Đương nhiên là vào cùng phụ thân rồi, cục cung còn đi tìm mẹ nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 2: Sói đến

Lãnh Thanh Nghiên đứng ở trong rừng, ngẩng đầu nhìn về phương hướng mà mặt trời đang dần dần lặn xuống, lại không biết mình nên đi về phương hướng nào, bởi vì nàng không biết vị trí hiện tại của nàng, rốt cuộc kinh thành Thương Lang quốc có phải là ở phương hướng bên kia hay không.

Nhìn thấy mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống, Lãnh Thanh Nghiên cũng không chạy đi, ban ngày đã không phân rõ được phương hướng, buổi tối tất nhiên nàng cũng sẽ không chạy loạn đi, như vậy sẽ chỉ làm chính mình càng lòng vòng càng không có cách tìm ra phương hướng, cho nên cứ ở lại nơi này từ từ tìm.

Tuy rằng nội lực đã bị phong bế, nhưng muốn bắt gà rừng thỏ hoang làm bữa tối vẫn là không thành vấn đề, đi đến bờ sông đem con thỏ bắt được rửa sạch sẽ, ngồi xuống bên bờ sông, nhặt được một ít củi đốt lên liền nướng được con thỏ.

Nhìn con thỏ đang được nướng ở phía trên ngọn lửa, cảm nhận được bóng tối chung quanh, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên nhin không được bật cười, không biết đã bao lâu rồi nàng không có sống như thế này?

Mấy ngày nay, mình vẫn luôn sống trong cuộc sống an nhàn, lại thiếu chút nữa liền quên đi cuộc sống dã ngoại mà mình đã từng yêu thích.

Đúng vậy, thích ý, thật sự thích ý, bởi vì nàng có thể muốn làm gì liền làm như vậy, không có âm mưu quỷ kế, càng không có chạnh chấp với nhau, trừ bỏ có thể bất ngờ gặp phải dã thú hay độc trùng, những cái khác không có gì có thể uy hiếp đến nàng.

Quả nhiên nàng vẫn thích cùng những loài dã thú giao tiếp hơn, bởi vì tuy chúng nó hung tàn, nhưng so sánh với con người còn kém nhiều lắm!

Đem con thỏ lật sang mặt kia, nhìn da thỏ kia đã có màu vàng chanh, hương thịt nướng tỏa ra thơm ngào ngạt, Lãnh Thanh Nghiên nhin không được nuốt nước miếng, bụng cũng đột nhiên “Thầm thì” kêu lên.

Hiện tại, nàng đang nghĩ tới phải giết dã thú nướng ăn, ừm, con thỏ không có tính là dã thú?

Vấn đề đột nhiên xuất hiện này khiến Lãnh Thanh Nghiên nhin không được khẽ bật cười, nhẹ lắc lắc đầu, tự nhủ nói: “Khi nào thì, có thể bỏ xa những chuyện này đây a? Nhưng mà hình như phụ hoàng có ý đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Túc, ai, thực không tốt!”

Quay đầu nhìn nhìn ra chung quanh, trên trời chiếu xuống một vầng trăng sáng lấp lánh ánh huyền quang, Lãnh Thanh Nghiên ngẩng đầu nhìn đến ngay ngắn cả người.

Dường như là đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nhẹ giọng thì thầm lầm bầm nói: “Ngày mai liền trực tiếp đi về hướng Bắc, cho dù là phía sau cánh rừng không phải là kinh thành, cũng có thể đi đường vòng trở về a, sao ta lại ngu như vậy?”

Nghĩ đến hôm nay nàng đã do dự cả buổi chiều, đến việc cứ lo tìm hiểu vị trí của mình, lo lắng phân tích mình nên đi về phía nào mới về tới kinh thành, không khỏi liền cảm giác được chính mình làm sao có thể ngốc như vậy.

Chỉ cần ra khỏi cánh rừng này, muốn đi về kinh thành không phải là một chuyện vô cùng đơn giản sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, Lãnh Thanh Nghiên nhất thời liền yên lòng, an tâm nướng con thỏ, nhìn chăm chăm vào cả người con thỏ hoang vàng tươi, nước miếng chảy ròng.

Rốt cục thì nướng cũng xong, đem cái mũi tiến đến trước con thỏ hít hít một cái, cẩn thận đem một ít thịt xé xuống, thổi nguội mới cho vào miệng ăn, nhất thời trong miệng tràn đầy mùi thịt thỏ, khiến cho nàng không khỏi nhắm hai mắt lại vẻ mặt tràn đầy hưởng thụ.

Từ phía xa xa vang lên tiếng sói tru, trong khu rừng rậm này, lại là buổi tối, nghe được tiếng sói tru thật sự là một chuyện bình thường, nhưng động tác của Lãnh Thanh Nghiên cũng là bất ngờ một chút, vội vàng nghiêng tai lắng nghe, biểu tình trên mặt lập tức trở nên phấn khích vô cùng.

Đem đồng lửa trước mặt dập tắt, sau đó Lãnh Thanh Nghiên cầm lấy con thỏ nướng dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bên cạnh một gốc cây lớn nhất, dùng miệng ngậm lấy que củi xuyên qua con thỏ, sau đó dùng cả tay lẫn chân mà leo lên trên cây.

Trong lòng ngậm bực mình, nguyên rửa, chết tiệt, dám phong bế huyết đạo của nàng, khiến cho nàng ngay cả chuyện leo cây cũng khó khăn, có điều, đã lâu không có trò cây như vậy a!

Rất nhanh nàng cũng đã ẩn mình bên trong tán cây, ngồi trên một chạc cây so với cây cối bình thường còn to hơn rất nhiều, ngoe nguẩy hai chân, trên tay cầm thịt thỏ nướng, vươn tay xoa xoa khoe miệng có chút đau nhức, sau đó bắt đầu nhắm nháp mùi ngon.

Không đến một lúc sau, từ dưới tàng cây truyền đến một những thanh âm sột soạt, Lãnh Thanh Nghiên cúi đầu nhìn xuống, liền thấy lùm cây bên dưới rung rung một chút, thi thoảng lại có ánh mắt xanh biếc thoáng hiện lên.

Con sói đầu tiên xuất hiện dưới tàng cây, sau đó đến con thứ hai, con thứ ba... Rất nhanh, bên dưới tàng cây mà Lãnh Thanh Nghiên đang ngồi cả một bầy sói đang vây quanh, mỗi con đều ngẩng đầu lên, dùng cặp mắt xanh biếc kia nhìn chăm chăm nàng.

Mà Lãnh Thanh Nghiên vẫn ngồi yên trên cây hưởng thụ thịt thỏ nướng, chỉ là nhìn mấy chục con sói bên dưới, trong mắt có chút đề phòng.

May mắn là động tác của nàng nhanh một chút, nhanh chóng leo lên cây, khiến cho bầy sói này cho dù có muốn công kích nàng cũng không có cách nào, nếu không nàng mà vẫn còn ở dưới mặt đất, chỉ sợ chẳng những thịt thỏ mà nàng khổ sở nướng được sẽ bị cướp đi, thậm chí ngay cả chính mình cũng sẽ trở thành đối tượng mà chúng nó tranh đoạt.

Bầm thây vạn đoạn? Hài cốt cũng không còn?

Lãnh Thanh Nghiên khoe miệng nhếch nhếch vài cái, từng cái xương thỏ bị nàng ném xuống phía dưới, mỗi một lần đều có thể khiến cho bầy sói một trận xôn xao, đương nhiên, chúng nó đối với việc Lãnh Thanh Nghiên ném xương xuống là vô cùng thích.

Bọn chúng càng không ngừng gầm rú về phía Lãnh Thanh Nghiên trên cây, trong đôi mắt xanh biếc còn có thêm nhỏ dãi, thậm chí có vài con sói phía trước không ngừng dùng móng vuốt cào vào thân cây, cũng có vài con đã nhào lên thân cây.

Lãnh Thanh Nghiên vẫn ngồi ăn thịt thỏ của mình, trước hết nàng phải ăn cho no bụng mình đã, sau đó mới có khí lực đi đối phó với lũ sói này, dù sao hiện tại chúng nó cũng không có nghĩ muốn tấn công, tuy rằng hình như có hai con sói chỉ còn cách nàng không đến năm thước.

Đột nhiên nó đánh nắc một cái, Lãnh Thanh Nghiên tùy tay đem non nửa con thỏ còn lại ném xuống phía dưới, hương thịt thỏ nướng tỏa ra khiến cho cả bầy sói cùng nhau tranh đoạt.

Lau lau miệng, sau đó đứng ở trên nhánh cây, trên tay cũng đã nhiều thêm một đoạn kiếm sắc bén lóe sáng, mà ánh mắt của nàng cũng trở nên nghiêm túc hơn, nhìn chăm chăm vào con sói đang cách nàng gần nhất.

Con sói kia chỉ cách nàng không đến ba thước, ngay lúc đó, nó đột nhiên dùng sức đập mạnh vào thân cây, nhảy lên bay thẳng về phía Lãnh Thanh Nghiên.

Nó vừa duỗi chân một cái, khiến cho cái cây mà cần ít nhất hai người ôm cũng hơi hơi lay động, Lãnh Thanh Nghiên thân mình lay động một chút, chỉ trong nháy mắt, con sói kia cũng đã bỏ nhào đến trước mặt nàng, mở ra miệng rộng, một cỗ hương vị tanh hôi đập vào mặt nàng.

Lãnh Thanh Nghiên ngay cả mày cũng không nhăn chút nào, dường như là xuất phát từ bản năng mà vùng kiếm về phía con sói đang xông lên kia.

“Phốc!”

Thanh âm đao đâm vào trong thịt, đoạn kiếm này chém sứt như chém bùn, huống chi chỉ là bụng một con sói, phút chốc đã đem bụng con sói kia mổ phanh ra, hung hăng ngã rơi xuống. Từ trên độ cao mười thước rơi xuống, cho dù trước đó không có bị thương, cũng khiến cho nó ngã gần chết, huống chi cũng đã bị Lãnh Thanh Nghiên mổ bụng rồi.

Đạp chân vài cái, cả người run rẩy vài cái, vang lên từng đợt kêu rên, sau đó thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng cũng không còn phát ra nửa điểm thanh âm.

Sau khi đã hạ xong con sói, Lãnh Thanh Nghiên cũng không hề ngừng lại, bởi vì con sói thứ hai cũng đang nhào lên, hơn nữa trên thân cây nàng đứng cũng đang có đầy sói bám vào, mà lại đang nhanh chóng tiến về phía nàng.

Liên tục đem từng con một chém rụng xuống, đột nhiên có đến ba con sói cùng đánh về phía nàng, Lãnh Thanh Nghiên đồng tử không khỏi co rụt lại, huy kiếm chém tới, chém đứt đầu một con, lại cực nhanh xoay người đem đoản kiếm đâm vào bụng con sói thứ hai, nhưng không thể tránh khỏi tấn công của con sói thứ ba.

“Tê!” Thanh âm quần áo bị xé rách vang lên, trên vai xuất hiện ba đường cào thật sâu, Lãnh Thanh Nghiên buồn bực hừ một tiếng, cước bộ thoảng lao đảo, thiếu chút nữa từ trên cây ngã xuống.

Mà con sói kia cũng bởi vì nhảy qua đầu nàng, liền từ độ cao mười thước rơi xuống, rơi trên mặt đất không ngừng mà run rẩy, tuy rằng còn chưa có chết, nhưng cũng không thể đứng lên nổi.

Lãnh Thanh Nghiên lui lại mấy bước, đứng cách thân cây thoảng xa một ít, tay đặt trên miệng vết thương con sói kia cào đến, về mặt đề phòng nhìn về phía bảy sói đang không ngừng lao tới.

Ở trên cây, nàng đã chiếm được ưu thế rất lớn, ít nhất đám sói này không thể tiến lên nhiều lắm, một đám đi lên, nàng là có thể tiêu diệt từng bộ phận, cũng phòng ngừa bị chúng nó cùng tấn công, đến lúc đó, không phải chỉ là bả rơi bị cào đến chảy máu nữa.

Xé lấy tay áo, quấn quanh lên một nhánh cây trên đỉnh đầu, một đoạn khác là buộc vào bên hông mình, phòng ngừa sẽ bị ngã xuống dưới, cũng càng thêm linh hoạt đối phó với đám sói đang không ngừng xông lên này.

Lại một con sói khác lao lên, Lãnh Thanh Nghiên hai chân trên nhánh cây dùng lực một chút, cả người đều né sang bên cạnh, lại mượn lực cả người đang lắc lư, hung hăng một cước đá vào lưng con sói kia.

Con sói kia kêu rên một tiếng, vừa bò đến trên này, đứng thẳng ở trên nhánh cây mà vừa rồi Lãnh Thanh Nghiên đã đứng, chỉ trong nháy mắt đã bị Lãnh Thanh Nghiên đá một phát bay xuống.

Cái gọi là đầu đông xương sắt eo đậu hũ, Lãnh Thanh Nghiên đối phó với mỗi một con sói đều nhắm vào thất lưng nó, tận lực dùng phương thức đơn giản mà có hiệu quả nhất đánh chúng nó.

Từ trên độ cao như vậy ngã xuống, cho dù Lãnh Thanh Nghiên không có đánh chúng nó bị thương, khẳng định là rơi xuống cũng không thể dậy được, có một phần lớn không thể leo lên cây, nếu thấy con khác bị ngã xuống sẽ nghĩ là bị thương, hoặc đã thương, như vậy Lãnh Thanh Nghiên ở trên cây chẳng khác nào bắt được một con sói uy hiếp.

Có mấy con sói muốn nhào qua đầu Lãnh Thanh Nghiên, Lãnh Thanh Nghiên thấy thế, sao có để cho chúng nó thực hiện được? Vội vàng dùng sức đạp hai chân lên trên nhánh cây, liền đu người về phía mấy con sói kia, trực tiếp giơ kiếm lướt qua thất lưng chúng nó, loại bỏ uy hiếp.

Từ khi bắt đầu đến giờ, mới chỉ một khắc thời gian ngắn ngủi, những con sói nhảy lên cây cũng đến năm mười con, còn còn lại đại khái hơn năm mười con sói nữa, vẫn tụ tập ở dưới cây như cũ, từng con từng con nhào lên.

Lãnh Thanh Nghiên đứng phía trên nhánh cây, thoảng có chút thờ dốt, tình huống hiện tại của nàng chỉ có thể thừa dịp mà đánh, đánh cho một con sói rơi xuống mặt đất không thể tiếp tục công kích, đổi lại thành tính huống hiện tại của nàng, cũng chỉ có thể tiêu diệt được ít nhất số lượng sói uy hiếp, bởi vì nàng chỉ cần làm cho đám sói này ngã từ trên độ cao như thế này xuống, chúng nó sẽ không còn dám đến uy hiếp nàng nữa.

Trong một lúc mà lại bị Lãnh Thanh Nghiên giết nhiều đồng bạn như vậy, bảy sói hoang cũng tạm dừng tấn công, trên thân cây rậm rạp cũng đã đầy sói hoang bò lên, có điều chúng nó cũng chỉ nằm úp sấp ở nơi đó, cũng không có vội vã phát động tấn công, giống như đang chờ cơ hội Lãnh Thanh Nghiên lơ là.

Lãnh Thanh Nghiên trên người cũng đã có rất nhiều vết thương, máu tươi chảy ra, liên tục không ngừng chém giết sói hoang, khiến cho nàng có chút mệt mỏi, bởi vì không ngừng mà ma sát, cánh tay áo kia cũng có dấu hiệu bị rách ra, chỉ cần không ngừng cọ vài cái, sẽ bị rách hẳn ra.

Đôi mi thanh tú gắt gao nhíu lại, hô hấp ồ ồ, còn có một nửa sói hoang còn chưa có giải quyết được, nhưng mà nàng có cảm giác như không còn chút sức lực nào.

***

Trong một khu địa lao, Bạch Hồ đang đi phía trước, Thương Diễm Túc ôm tiểu tử kia cùng Diệp Trần Nhiên cùng nhau theo phía sau, càng đi về phía trước, không ngừng gặp một ít giao lộ, lúc trước Bạch Hồ dẫn đường phía trước, cũng đã đi nhầm vài lần.

Cũng không biết rốt cuộc đi đã đi bao lâu, hẳn là đã vài canh giờ đi, trước mặt bọn họ xuất hiện một cái cầu thang hướng lên phía trên, Diệp Trần Nhiên tiến lên trước nhắc tầm ván lên lộ ra khe hở nhỏ, cẩn thận quan sát tình huống bên ngoài.

Đợi đến khi thấy quanh đó không có người nào, hẳn mới yên tâm đem tầm ván kia nhắc ra hoàn toàn sau đó chui ra ngoài, Thương Diễm Túc cũng đi theo ra ngoài, sau khi thấy chung quanh quả nhiên là không có ai, mới để cho tiểu tử kia đi lên, sau đó là Bạch Hồ, thân thể nó cao lớn, thiếu chút nữa khiến cho cửa kia vỡ ra.

“Đây là nơi nào vậy?” Nhìn quang cảnh chung quanh, Diệp Trần Nhiên nhin không được tự hỏi nói.

Không ai trả lời vấn đề của hắn, mọi người đều đang đánh giá hoàn cảnh chung quanh, nơi này, hình như là một căn phòng kín, có một ít tài bảo bình khí, trên tường được khảm mấy viên dạ minh châu, dùng để chiếu sáng.

Thương Diễm Túc khẽ nhủ mày, bắt đầu quan sát chung quanh, nơi này kín như trong một chiếc hòm, nhưng kỳ thật cũng không có gì để quan sát, bởi vì chỉ cần liếc mắt một cái là có thể đem toàn bộ không gian chung quanh nhìn thấy hết, không có nơi nào kỳ dị.

“Mẹ đâu?” Tiểu tử kia chớp ánh mắt, đầu quay qua quay lại, muốn tìm xem có bóng dáng mẹ ở trong này hay không, nhưng cũng không có phát hiện cái gì, không khỏi vỗ vỗ đầu Bạch Hổ, nói, “Ban Ban, không phải là người lại dẫn nhầm đường chứ? Vì sao người ta không có tìm được mẹ nha?”

Lời này, dường như cũng nói lên tiếng lòng của hai người khác, đều đem tầm mắt chuyển đến trên thân Bạch Hổ, nghi vấn trong mắt không chút che giấu.

Bạch Hổ run run thân mình vài cái, lắc lắc đầu, sau đó tại nơi này cẩn thận nhẹ hít hít, nó cũng rất kỳ quái nha, rõ ràng là đi theo mùi của nữ chủ nhân tìm đến đây, nhưng mà lại không phát hiện ra tung tích của nàng.

Ba người còn lại cũng không hề nhân rồi, đều bắt đầu cẩn thận nghiên cứu chung quanh, còn càng không ngừng gõ gõ lên trên tường.

Hắn là còn một cánh cửa hoặc mật thất khác đi, Thương Diễm Túc không khỏi nghĩ như vậy, về phần vì sao lại nghĩ như vậy, tại đây đột nhiên xuất hiện một nơi giống như trong hòm vậy, cho dù là ai cũng sẽ nghĩ như vậy a?

***

Trong tiểu viện kia, giờ phút này đã là buổi tối, Mộc Ngâm Phong đứng ở trong sân, ngẩng đầu nhìn trắng sáng trên bầu trời, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Muốn giết nàng nhưng không xuống tay được, lại không thể buông tha nàng, có lẽ như vậy mới là biện pháp tốt nhất”.

Chỉ là, hắn cũng không biết, rốt cuộc hắn hy vọng Lãnh Thanh Nghiên có thể sống sót, hay là hy vọng nàng sẽ chết ở trong miệng dã thú ở trong rừng này.

Chậm rãi nhắm mắt lại, tay nắm chặt, tự nhủ nhẹ giọng lầm bầm nói: “Huyết đạo bị phong, không thể sử dụng nội lực liền giống như một người bình thường, sao có thể bình yên thoát được khỏi cánh rừng này? Huống chi, chỉ sợ nàng cũng không phân rõ được hướng nào mà đi, cũng chỉ lãng phí thời gian một cách vô ích”.

“Người thực lo lắng nàng sao?”

Phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng dường như không có nửa điểm tình cảm, Mộc Ngâm Phong cũng không có quay đầu, chỉ là khẽ thờ dài, nói: “Hiện tại nói điều này cũng đã vô dụng. Đúng rồi, tam thiếu gia đâu?”

“Không biết, sau khi thả tiểu thư đi, tam thiếu gia cũng không thấy”.

“Phải không?” Mộc Ngâm Phong cũng không có hỏi nhiều, dựa theo thói quen từ trước tới nay của hắn, hắn hẳn là lại trốn ở nơi nào đó âm thầm chịu bi thương đi.

Hắc y nhân kia hình như còn muốn nói điều gì đó, nhưng đúng lúc đó, hắn lại đột nhiên xoay người, nhìn về phía cuối hành lang, quát: “Người nào?”

Theo sau thanh âm của hắn, ba bóng dáng rất nhanh liền xuất hiện ở phía cuối hành lang, hai người một hổ, đó chính là Thương Diễm Túc, Diệp Trần Nhiên cùng Bạch Hổ. Về phần tiểu tử kia, bé vẫn đang nằm trong lòng phụ thân, trong bóng tối cũng là khó có thể nhìn thấy rõ ràng.

Khi hắc y nhân vừa phát hiện ra bọn họ, đồng thời Mộc Ngâm Phong cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của bọn họ, khi thấy rõ được rốt cuộc là loại người nào xuất hiện ở nơi này, đồng tử của Mộc Ngâm Phong không khỏi co rụt lại.

“Các người làm sao có thể tìm tới nơi này?”

Thương Diễm Túc lạnh lùng nhìn hắn, cũng không có trả lời vấn đề của hắn, chỉ là lạnh lùng hỏi: “Nghiên nhi ở nơi nào?”

Khẽ nhủ mày lại, hắn nói: “Nàng đã đi rồi”.

Đây là lời nói thật, có điều Thương Diễm Túc cùng Diệp Trần Nhiên giống như đều không thể tin được, ngay cả Bạch Hổ cũng đều hướng về phía hắn gầm nhẹ một tiếng, tràn đầy địch ý.

Mộc Ngâm Phong ánh mắt khẽ nhúc nhích, đột nhiên cười khẽ một tiếng, nói: “Ta không lừa các người, Thanh Nghiên quả thật đã đi rồi”.

“Mộc Ngâm Phong, người nghĩ rằng chúng ta sẽ tin những lời nói của người sao? Các người đã phải trải qua trăm cay nghìn đắng để đem nàng bắt đến nơi đây, làm sao có thể nhanh như vậy lập tức thả nàng đi?”

Mộc Ngâm Phong lẳng lặng nhìn Diệp Trần Nhiên, trong mắt lóe ra hàn quang, nói: “Người, phản đồ này, thế nhưng còn dám xuất hiện ở trước mặt người Mộc gia chúng ta sao?”

Nghe vậy có sững sờ một chút, nhưng lập tức trên mặt Diệp Trần Nhiên hơi có vẻ âm trầm, lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Ta cho tới bây giờ vốn chưa từng trung thành với Mộc gia các người, sao lại có thể gọi là phản bội? Mộc Ngâm Phong, trước khi nói chuyện người nên hiểu rõ ràng, chẳng lẽ chỉ cho phép Mộc gia người giết sạch thân nhân của ta, sau đó đem ta tra tấn để trở thành tử sĩ, còn không cho phép ta phản kháng báo thù hay sao?”

Mộc Ngâm Phong hô hấp không khỏi cứng lại, nhìn ánh mắt u hàn của Diệp Trần Nhiên, phía sau lưng có cảm giác lạnh lạnh.

*U hàn: tối tăm, lạnh lẽo

Thương Diễm Túc liếc mắt nhìn Diệp Trần Nhiên một cái, sau đó lại đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Mộc Ngâm Phong, nói: “Mộc Ngâm Phong, ngươi vẫn là mang chúng ta đi gặp Nghiên nhi đi, nếu không...”

“Nếu không ngươi muốn như thế nào?”

“Bỏ vương trước hết đem người nơi này toàn bộ giết sạch, sau đó tự đi tìm Nghiên nhi”.

Mộc Ngâm Phong đồng tử đột nhiên co rút lại, lạnh lùng nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Nếu ta nhớ không nhầm, Lạc vương gia hình như cũng là một trong số những hung thủ đã diệt Mộc gia ta!”

“Đúng như vậy thì thế nào?” Thương Diễm Túc chính là tùy ý đứng ở nơi đó, dường như căn bản là không đem hai người kia để vào mắt.

Kỳ thật, sau khi uy hiếp được Lãnh Thanh Nghiên, bọn họ cũng đã đặt Thương Diễm Túc lên phía trên cùng danh sách cần giết.

Mộc Ngâm Phong chậm rãi rút bội kiếm tùy thân ra, chỉ vào Thương Diễm Túc, nói: “Ta muốn báo thù cho người Mộc gia đã chết!”

Diệp Trần Nhiên đột nhiên cười nhạt một tiếng, tràn đầy khinh thường nhìn Mộc Ngâm Phong, nói: “Ngươi vừa rồi còn nói ta là phản đồ, hiện tại đột nhiên nghĩ đến, hình như toàn bộ Mộc gia gia tộc các ngươi đều là phản đồ đi, mà còn là tội phản quốc”.

Lời này vừa vặn nói trúng chỗ đau của Mộc Ngâm Phong, biểu tình trên mặt không khỏi lại âm trầm vài phần, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Trần Nhiên, nói: “Chúng ta vẫn đều an phận thủ thường, nếu không phải các ngươi đột nhiên công kích Mộc gia ta, chẳng lẽ Mộc gia cũng không được phản kháng sao?”

“Ha ha, Mộc Ngâm Phong, lời này ngươi nói cũng không biết xấu hổ? Nếu tâm tư của các ngươi không khác thường, Mộc gia các ngươi có cần phải che giấu nhiều từ ngữ như vậy ở bên trong Luyện Ngục không? Ngươi cảm thấy, Mộc gia các ngươi đối với hoàng thất, còn nghe theo mệnh lệnh để làm việc bao nhiêu?”

“Ngươi...”

Diệp Trần Nhiên trên mặt một lần nữa xuất hiện tươi cười, thậm chí còn sáng lạn hơn hồi nãy vài phần, nói: “Bản thân y nhưng thân dân Thương Lang quốc, giúp triều đình diệt trừ loạn đảng, vẫn là một công lao to lớn, cho nước cho dân đều là đáng giá được ban thưởng. Nếu như thực sự còn ở trong Mộc gia ngươi, chẳng phải là cùng các ngươi mưu đồ soán vị sao?”

“Câm miệng! Những lời mà ngươi nói quả thực chính là lời nói bậy bạ từ một phía, Mộc gia ta khi nào muốn mưu đồ soán vị? Căn bản chính là có mà các ngươi cố ý lấy ra mà thôi!”

Diệp Trần Nhiên khẽ nhún mày, khóe miệng hiện lên một tia cười trào phúng châm biếm, dùng ánh mắt châm biếm nhìn Mộc Ngâm Phong, nhưng cũng không cùng với hắn thảo luận tiếp vấn đề trên.

Có điều thái độ này của hắn cũng là làm cho Mộc Ngâm Phong khó chịu cực kỳ, tay cầm kiếm không khỏi nắm chắc hơn vài phần, Thương Diễm Túc đem tiểu tử kia đặt ở trên lưng Bạch Hổ, sau đó nhìn về phía Mộc Ngâm Phong, nói: “Muốn tìm bốn vương báo thù? Nếu ngươi có năng lực này, thì cứ việc đến đây, cũng giống như, Nghiên nhi và bọn họ bị tra tấn cùng cực khổ mà tìm đến Mộc gia báo thù”.

Mộc Ngâm Phong tay không kiềm chế được mà run run một chút, sau khi hoảng hốt trong chốc lát, ánh mắt một lần nữa trở nên kiên định, thẳng tắp nhìn Thương Diễm Túc, nội lực bắt đầu chuyển động khắp các kinh mạch trên toàn thân.

Hắc y tử sĩ kia cũng đã đánh về phía Diệp Trần Nhiên, đồng thời phát ra tín hiệu trên không trung, mà cơ hồ cũng trong lúc đó, Mộc Ngâm Phong cũng chủ động tấn công về phía Thương Diễm Túc.

***

Trong cánh rừng, Lãnh Thanh Nghiên tựa lưng vào thân cây, cả người gần như xụi lơ, bên dưới cây vẫn đầy sói hoang, có vài con còn sức lực đều tụ tập dưới tàng cây, ý đồ muốn lại một lần nữa lao lên cây.

Hơn một trăm con sói hoang, bị giết chết hoặc ngã không đến ba mươi con, mà vẫn nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích khoảng hai mươi con, còn lại, có con còn có thể đứng lên, nhưng vết thương chồng chất, đứng được cũng đã là cực hạn của chúng nó, mà cũng còn một số con có chút sức lực, chỉ là hình như cũng không còn bao nhiêu con sói có đủ năng lực leo lên cây.

Thấy mình hình như đã an toàn được một chút, Lãnh Thanh Nghiên cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngồi ở trên nhánh cây tuyệt đối không dám đi xuống, bởi vì chỉ cần xuống dưới, nàng sẽ bị bầy sói này xé thành từng mảnh nhỏ.

Nghĩ đến cảnh tượng như vậy, nàng liền nhịn không được cảm thấy cả người lạnh lẽo, nhẹ nhàng mà rung mình một cái, cố gắng để mình ngồi vững trên nhánh cây, trăm ngàn lần không thể ngã xuống a! Chúng nó không thể leo lên cây, có mấy con sói đã bắt đầu dùng sức va vào thân cây, những con sói khác thấy thế cũng bắt chước, thân cây bị bị đâm cho “bịch bịch” vang lên, thân cây nhẹ nhàng đong đưa, mà Lãnh Thanh Nghiên đang ngồi trên cây

cũng bị đóng đưa mạnh, đã có chút ngồi không yên.

Vội vàng dùng sức ôm lấy thân cây, trăm ngàn không thể để chúng nó đụng khiến nàng ngã xuống, nàng còn không có muốn chết ở đây, nàng còn phải quay về gặp tướng công thân ái cùng con trai bảo bối nữa!

Bị rung mạnh đầu có chút choáng váng hoa mắt, Lãnh Thanh Nghiên dùng sức lắc đầu, làm cho chính mình tỉnh táo lại một chút.

Cứ như vậy cũng không phải là biện pháp hay, đợi mặt trời lên còn phải một lúc nữa, nếu nàng cứ tiếp tục để chúng nó tùy ý đụng vào cây, cho dù cây không bị chúng nó đụng đến đổ, khẳng định là nàng cũng sẽ vì loại chấn động này mà ngất đi mất.

Nhưng mà, làm sao bây giờ a? Rốt cuộc phải làm như thế nào mới khiến chúng nó dừng lại được? Hiện tại song phương cách nhau xa như vậy, nàng cũng không có hứng thú chạy xuống đuổi bắt sói cách xa khỏi chỗ này, như vậy nàng sẽ chết!

Cánh tay áo kia bởi vì bị ma sát, cũng đã bị đứt một đoạn rồi, có điều chiều dài hình như vẫn đủ, thật vất vả buộc lại vào nhánh cây trên đỉnh đầu, cẩn thận để không bị đánh rơi xuống dưới, đem một đoạn khác buộc vào lưng của mình.

Hai chân vừa vặn miễn cưỡng có thể dẫm đặt trên nhánh cây, tuy rằng đứng không được vững, nhưng cũng không cần lo lắng sẽ bị ngã xuống.

Khẽ thở dài, cảm khái chính mình sao mà xúi quẩy vậy, như thế nào buổi tối đầu tiên ở lại đã gặp phải bầy sói? Chẳng lẽ nhân phẩm củ mình thực sự kém vậy sao?

Ô ô, Túc, Chàng ở nơi nào a? Nương tử nhà chàng sắp bị sói ăn thịt rồi, chàng mau tới cứu ta a!

***

Mà giờ phút này, Thương Diễm Túc bọn họ vẫn đang ở trong tiểu viện kia, cùng Mộc Ngâm Phong đánh nhau đem toàn bộ mọi người trong tiểu viện đều hấp dẫn lại đây, tuy rằng hai người Thương Diễm Túc cùng Diệp Trần Nhiên thân thủ đều vô cùng tốt, nhất là Thương Diễm Túc, nhưng dù thế nào, muốn lập tức giải quyết nhiều người như vậy một lúc, cũng là không có khả năng.

Bạch Hổ mang theo tiểu tử kia nhảy vào bên trong một căn phòng bên cạnh, đặc biệt chờ bọn họ nhảy vào, sau đó nó một ngụm cắn đứt yết hầu của bọn họ, có điều, dường như người tấn công hai người này, cũng không phải rất nhiều, đại bộ phận mọi người đều vây quanh hai người Thương Diễm Túc cùng Diệp Trần Nhiên.

Nhìn qua chỉ ít có hơn trăm người vây quanh, Thương Diễm Túc trong mắt tinh quang lóe ra, trầm giọng nói: “Không ngờ rằng Mộc gia thế nhưng còn sống sót nhiều người như vậy!”

Nếu cứ để những người này tùy ý phát triển lên, không biết hậu quả sẽ thế nào nữa! Cho nên, phải diệt trừ toàn bộ bọn họ!

Diệp Trần Nhiên sắc mặt cũng không hề dễ nhìn, hắn có thâm cừu đại hận đối với Mộc gia, hiện tại lại thấy bọn họ còn sót lại nhiều người như vậy, làm sao có thể muốn buông tha bọn họ?

Mộc Ngâm Phong đứng đối diện với Thương Diễm Túc, lạnh lùng nhìn hai người kia, hắn không thể hạ thủ giết Thanh Nghiên, nhưng mà người trước mắt, hắn cũng sẽ không có nửa điểm do dự.

“Lạc vương gia, Diệp Trần Nhiên, hai người các ngươi đã chủ động đưa tới cửa như vậy, vậy thì liền nhận mệnh mà ở lại đi!”

“Ngươi cho là ngươi có năng lực này?”

“Hừ, thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 3: Bị bán

Những người còn lại của Mộc gia hầu như đã bị trừ khử, nhìn bên cạnh còn sót lại ba người, hơn nữa ba người này ngay cả đứng thẳng cũng không vững, Mộc Ngâm Phong nở nụ cười sâu thẳm.

Xem ra, hôm nay mọi chuyện thực sự phải kết thúc.

Trên người Thương Diễm Túc cùng Diệp Trần Nhiên cũng đều có thương tích, Diệp Trần Nhiên nhếch miệng, dường như là đối với tình huống như vậy

không được vừa lòng cho lắm, hoặc chính là cảm cảm thấy rất đau. Mà kiếm của Thương Diễm Túc đã đặt ở trên cổ Mộc Ngâm Phong, những người còn lại hẳn cũng không thêm để ý đến.

“Mộc Ngâm Phong, Nghiên nhi rốt cuộc ở nơi nào?” Hắn đã khám xét tiểu viện này một lần, nhưng không hề phát hiện ra bóng dáng của Nghiên nhi.

Nghe vậy, biểu tình trên mặt Mộc Ngâm Phong có chút bất đắc dĩ, về phần kiếm còn ở trên cổ hắn, hắn lại giống như không cảm thấy gì cả, chỉ nói: “Ta đã nói qua vài lần, Thanh Nghiên đã đi rồi, nhưng ngươi không tin”.

Nhướng mày, chuyện này quả thật rất khó làm cho người ta tin tưởng, nếu nhanh như vậy để cho nàng đi, cần gì phải đem nàng bắt đến nơi đây? Cho dù là có lời gì cần nói hay có chuyện gì, hoàn toàn không cần thiết phải lãng phí sức lực đem nàng đến đây.

Diệp Trần Nhiên xử lý qua miệng vết thương trên người hắn, với hắn mà nói, đây cũng chỉ là một chút lòng thành, có điều khi nghe Mộc Ngâm Phong nói như vậy, hắn cũng giống như vậy là không tin, không khỏi đi đến trước mặt hắn, nói: “Mộc Ngâm Phong, ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ tin tưởng những lời này của ngươi hay sao?”

“Các ngươi đã không tin, ta đây cũng không có cách gì cả”.

Mộc Ngâm Phong vẫn đạm phong khinh nói, sắc mặt bình tĩnh, giống như muốn đem hết thảy đều buông xuôi, mặc cho Thương Diễm Túc muốn xử trí hắn như thế nào, muốn chém giết róc thịt, muốn làm gì thì làm.

Thương Diễm Túc nhẹ nhõu mày, đột nhiên hỏi: “Nàng đi về phía nào?”

Câu hỏi đột nhiên làm cho Mộc Ngâm Phong sững sốt một chút, không phải vừa rồi còn không tin lời hắn sao? Nhưng hắn cũng không có hỏi nhiều, chỉ chỉ về phía cửa, nói: “Ra cửa, nàng liền trực tiếp đi về phía trước rồi, về phần sau đó nàng đi đâu, ta cũng không biết”.

Dừng lại, lại tiếp tục nói: “Nếu các ngươi muốn tìm nàng, tốt nhất nhanh một chút, bởi vì lúc để nàng rời đi, chúng ta đem huyết đạo trên người nàng phong bế, nàng không thể dùng nội lực”.

Vẫn một câu vẫn đạm phong khinh, lại khiến cho Thương Diễm Túc cùng Diệp Trần Nhiên sắc mặt đều thay đổi, trên tay không khỏi dùng sức, ở trên cổ Mộc Ngâm Phong vạch ra một tia máu, ánh mắt híp lại lạnh lẽo nhìn hắn, nói: “Mộc Ngâm Phong, ngươi quả nhiên đáng chết!”

Trong khu rừng nguy hiểm như thế này, nếu là người bình thường, hơn nữa lại không phân rõ được phương hướng tình huống, tùy lúc đều có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng!

Vết thương trên cổ cũng đau đớn không thể làm cho Mộc Ngâm Phong lộ ra nửa phần cảm xúc, chỉ là khi nói xong lời cuối cùng kia, thần sắc có chút ảm đạm, cũng không biết rốt cuộc là hy vọng Thanh Nghiên chết dưới nanh vuốt dã thú, hay là có thể có người cứu được nàng.

“Nếu phương hướng Thanh Nghiên rời đi không thể thay đổi, vậy thì ta có thể nói cho các ngươi biết, địa phương ở phía trước không đến mười dặm, buổi tối thường có bầy sói lui tới”.

Thương Diễm Túc đồng tử đột nhiên co rút lại, không may dừng lại, thủ kiếm liền hướng tới cửa bay vút đi, rất xa truyền đến thanh âm của hắn: “Nể mặt Nghiên nhi, lúc này ta tha cho ngươi một mạng, lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ lấy mạng của ngươi!”

Kỳ thật hắn thật sự rất muốn một kiếm giết Mộc Ngâm Phong, nhưng mà Nghiên nhi đã từng cầu hắn, nếu có một ngày huynh đệ hai người Mộc Ngâm Phong rơi vào tay hắn, tha cho bọn hắn một lần, coi như là những năm qua, báo đáp bọn họ đã chiếu cố nàng.

Thương Diễm Túc cũng không muốn cho Nghiên nhi phải nợ người ta cái gì, nhất là người có tâm tư khác thường đối với Nghiên nhi, cho nên hắn lúc này tạm tha Mộc Ngâm Phong, không giết hắn, nếu Mộc Ngâm Phong về sau còn xuất hiện trước mặt hắn, hắn cam đoan nhất định sẽ không lại để hắn ta có cơ hội rời đi!

P phía trước mười dặm, có bầy sói thường lui tới, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Mộc Ngâm Phong, trong lòng hắn đột nhiên căng thẳng, từng đợt hoảng loạn như gợn sóng, càng thêm tăng tốc độ bay về phía trước.

Nghiên nhi bị phong bế nội lực, vận nhất vừa vận gặp đám sói kia, nàng sao có thể chống cự được đây?

Diệp Trần Nhiên quay đầu lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mộc Ngâm Phong, khoe miệng khẽ nhếch, sau đó cũng bay theo Thương Diễm Túc, đương nhiên, hắn tuyệt đối cũng không quên hai người còn tránh ở phòng bên cạnh.

Có điều sau khi đi được một đoạn, quả nhiên thấy Thương Diễm Túc đã đi trước đang đứng tại chỗ chờ bọn họ, không khỏi hết sức ngạc nhiên, hắn không vội đi cứu Thanh Nghiên?

Thương Diễm Túc cũng không có liếc nhìn Diệp Trần Nhiên lấy một cái, chính là đem tầm mắt ở trên người Bạch Hổ, hỏi: “Chung quanh đây có hơi thở của Nghiên nhi hay không?”

Hắn cũng bởi vậy nên mới dừng lại, dù sao cánh rừng lớn như vậy, hắn cũng không biết Nghiên nhi rốt cuộc là đi hướng nào, nếu như cứ tìm không có phương hướng như vậy, khẳng định sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Bạch Hổ lắc đầu vài cái, giống như nghe hiểu lời nói của Thương Diễm Túc, sau đó cúi đầu ở bên cạnh khẽ ngửi, thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn chung

quanh, giống như đang cần thận phân biệt.

Lại một lần nữa ai oán, nó đường đường là vua trong loài vậy mà lại làm như chó săn a, ai!

Tiểu tử kia cũng mở to hai mắt nhìn, ngay cả chớp mắt cũng không nhìn chăm chăm Bạch Hồ, mẹ đi nơi nào đâu?

Vừa rồi hình như tên trướng thổi bắt mẹ đi nói mẹ đang ở trong khu rừng này, hơn nữa đáng giận hơn là, bọn họ thể nhưngm cho mẹ không thể dùng nội lực, ai nha nha, như vậy rất nguy hiểm a? Vạn nhất gặp chuyện gì phải làm sao bây giờ nha?

Ngẩng đầu điểm đạm đáng yêu nhìn về phía Thương Diễm Túc, khẽ gọi: “Phụ thân...”

Thương Diễm Túc trong lòng mềm nhũn, vươn tay bé bé từ trên lưng Bạch Hồ xuống, nói: “Yên tâm đi, rất nhanh có thể tìm được mẹ”.

“Vâng!”

Đại khái quay trở về khoảng một dặm sau, Bạch Hồ rốt cục tìm được hơi thở của Lãnh Thanh Nghiên, lập tức đứng thẳng theo hơi thở đi về phía trước. Có điều vừa đi không đến năm dặm, liền ngay cả Thương Diễm Túc cũng có thể ngửi được mùi máu tươi phiêu đẳng trong không khí, đồng tử không khỏi co rút lại, không chút do dự liền nhanh chóng đi về hướng đó.

Dưới một gốc cây đại thụ bên bờ sông, máu tươi trên mặt đất, còn có mấy chục thi thể sói hoang, trên cành cây thân cây cũng đầy vết xước, Thương Diễm Túc theo cây hướng lên phía trên xem xét, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, trực tiếp phi thân lên cây, đem chiếc dây lưng còn mắc trên cây xuống.

Nhìn ống tay áo vô cùng quen thuộc này, Thương Diễm Túc trong lòng không khỏi căng thẳng, vội vàng xoay người nhìn chung quanh, cẩn thận không buông tha một chút dấu vết gì, thậm chí trong đầu hắn đã có thể hiện ra Nghiên nhi khi đang đứng ở vị trí hắn đứng này, cảnh tượng nặng đối phó với những con sói nhào về phía mình.

Diệp Trần Nhiên ở dưới tàng cây, sau khi thoáng nhìn Thương Diễm Túc đứng ở trên cây, hắn đã đem hầu hết tâm tư đặt ở phía dưới, cẩn thận xem xét.

Một thi thể sói hoang, máu tươi vẫn đang chảy, tuy rằng bây giờ còn là buổi tối, nhưng dưới ánh trăng chiếu rọi, bằng vào nhãn lực hơn người, vẫn có thể phát hiện được một ít mảnh nhỏ quần áo.

Trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng, Thanh Nghiên chạy đi nơi đâu?

Hắn cũng không cho rằng, dưới tình huống bị phong bế nội lực, nàng còn có thể dựa vào sức lực của một người mà đối phó được với đàn sói này, tuy rằng nơi này chỉ có khoảng sáu mươi thi thể sói hoang, nhưng theo hiện trường hỗn loạn này, những con trưởng thành cũng không ít.

Tiểu tử kia đi theo bên cạnh Bạch Hồ, tuy rằng chỗ này thực đáng ghét, thật là khủng khiếp, nhưng bé thực ngoan đứng ở bên người Ban Ban, sau đó thấy được Ban Ban đang lay một cái gì đó.

Cẩn thận tiến lên, nhờ ánh trăng chiếu xuống, bé có thể thấy rõ ràng cái kia, không khỏi kinh hô một tiếng: “A, mẹ!”

Đột nhiên nghe thấy tiểu tử kia kinh hô, bất kể là Diệp Trần Nhiên hay là Thương Diễm Túc ở trên cây, đều phi người về phía bé, khẩn trương nhìn xung quanh, nhưng cũng không phát hiện được cái gì, không khỏi hỏi: “Cục cưng, làm sao vậy?”

Tiểu tử kia nhặt một chiếc túi hương từ trên mặt đất lên, xoay người đưa tới trước mặt Thương Diễm Túc, nói: “Đây là của mẹ, Ban Ban cũng nhờ vào túi hương này mới tìm được hành tung của mẹ”.

Có điều lúc này, túi hương kia cũng đã dính đầy máu tươi, một mảnh dơ bẩn, phát ra chỉ có mùi máu tươi.

Bất kể là túi hương hay là ống tay áo vừa rồi Thương Diễm Túc ở trên cây nhặt được, đều đủ để chứng minh Lãnh Thanh Nghiên quả thật đã tới nơi này, nhưng lại cùng bầy sói đầu một hồi, kết quả cuối cùng thế nào, ai cũng không biết.

“Nghiên nhi...” Thương Diễm Túc dùng sức nắm chặt ống tay áo trong tay, sau đó cẩn thận thu vào trong ngực, tuy rằng công lực Lãnh Thanh Nghiên không thể sử dụng, tám phần là lãnh ít dữ nhiều, nhưng nếu không có căn cứ xác thực, Thương Diễm Túc sẽ không tin tưởng.

Diệp Trần Nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh trăng giống như bắt đầu mờ dần rồi, thở nhẹ ra một hơi, quay đầu nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Trước tiên ở trong này nghỉ ngơi chốc lát, trời cũng sắp sáng, chờ hừng đông có thể điều tra nơi này rõ ràng hơn, cũng có thể biết Thanh Nghiên có rời đi hay không hay đi về phía nào”.

Vốn muốn xoay người đi tìm Thương Diễm Túc nghe vậy dừng lại cước bộ, cau mày lại trên mặt tràn đầy thần sắc bất đắc dĩ.

Hắn không biết nếu như mà trì hoãn lâu hơn như vậy có thể khiến cho Nghiên nhi gặp nguy hiểm lớn hơn, nhưng không thể xác nhận nàng rốt cuộc là đi hướng nào, quả thật hắn cũng không biết phải đi đâu tìm nàng.

Dù sao, hắn là tuyệt đối không cho rằng Nghiên nhi của hắn đã bị bầy sói xé nát.

Tuy rằng máu tươi thật nát như vậy, còn có mảnh nhỏ quần áo, nhưng chỉ có thể nói rõ Nghiên nhi đã tới nơi này, còn cùng bầy sói đã xảy ra đánh nhau về phần máu tươi thật nát, hoàn toàn có thể là sói hoang chết đi hoặc là bị thương.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đã có thể nhìn thấy sao mai, quả thật là trời cũng sắp sáng, nhẹ gật đầu, nói: “Vậy trước chờ hừng đông đem nơi này điều tra cẩn thận lại đi tìm Nghiên nhi”.

Nói xong, ôm lấy tiểu tử kia, sau đó phi thân lên trên một cây đại thụ gần đó, ngồi trên nhánh cây dựa lưng vào thân cây, tiểu tử kia nằm ở trong lòng hắn, mặc kệ thế nào, phía dưới cũng không thể nghỉ ngơi, ngay cả địa phương đặt chân đường như cũng không có.

Tiểu tử kia ở trong lòng hắn cựa vài cái, ngẩng đầu chớp mắt nhìn hắn, có chút khó hiểu hỏi: “Phụ thân, vì sao không đi tìm mẹ?”

Khẽ vuốt đầu bé, nhẹ giọng nói: “Chờ sau khi hừng đông, mới có thể cẩn thận xem xét chỗ này, đến lúc đó có thể biết hướng mẹ đi, nếu không, cánh rừng lớn như vậy, vài người chúng ta còn không biết tới khi nào mới có thể tìm được mẹ đâu!”

“Nha! Con đã biết, hơn nữa nghỉ ngơi tốt mới có thể có sức lực đi tìm mẹ đâu!”

Tiểu tử kia hiểu biết gật gật đầu, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi, về phần bé có thể ngủ được hay không, vậy cũng chỉ có chính bé mới biết.

Thương Diễm Túc thoáng buộc chặt cánh tay, tuy rằng lo lắng cơ hồ bao phủ hết lòng hắn, hận hiện tại không thể ngay lập tức tìm được Nghiên nhi, nhưng mà phải đi đâu tìm nàng?

Nghĩ đến vừa rồi ở trên mặt đất nhìn thấy mảnh nhỏ quần áo, tâm Thương Diễm Túc loạn thành một đoàn, thậm chí làm cho hắn có cảm giác khó thở, Nghiên nhi, nàng ở nơi nào?

***

Lãnh Thanh Nghiên mở mắt, nhìn một mảnh trời trước mắt, lờ lờ ngẩn người.

Vì sao nàng lại ở chỗ này? Không phải bị đàn sói tấn công mà đã bị rơi xuống khỏi cây sao, sau, sau đó đã xảy ra chuyện gì? Hình như nàng cũng chưa có chết à?

Nhẹ động thân dưới, muốn ngồi dậy, nhưng mà vừa động thân vài cái, liền cảm thấy cả người vô cùng đau đớn, hít hít vài hơi mới cẩn thận ngồi dậy.

Nhìn quần áo trên người mình dường như so với tên ăn mày còn rách nát hơn, bất đắc dĩ thở dài, sau đó đứng dậy cẩn thận xử lý miệng vết thương, hình như nghe được cách đó không xa có tiếng nước chảy.

Giữa dựa đứng lên, theo hướng thanh âm truyền đến mà đi tới, trên người có dấu vết bị cắn cùng cào của sói, còn có vài chỗ vết thương sâu có thể thấy được xương, cho dù nơi này không có thuốc trị thương, nhưng ít ra cũng phải đem miệng vết thương rửa sạch một chút.

Trải qua chuyện tình đêm qua, Lãnh Thanh Nghiên lại càng không biết hiện tại mình đang ở nơi nào, tuy rằng có thể nhận ra phương hướng, nhưng mà do ở bên trong rừng rậm, nhận biết được đông tây nam bắc cũng không có gì hữu dụng.

Xem ra, thật sự chỉ có thể dựa theo ý tưởng ngày hôm qua, vẫn hướng về bắc, mặc kệ phía bắc có phải kinh thành của Thương Lang quốc hay không, đều phải ra khỏi cánh rừng trước rồi nói sau.

Chỉ là rửa sạch miệng vết thương mà thôi, gần như là đã dùng hết khí lực của toàn thân, vô lực tựa vào một gốc cây đại thụ, thở dốc.

Đêm qua, ừm, hắn là đêm qua đi? Sau đó rốt cuộc là thế nào?

Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhắm mắt lại, cố gắng hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra đêm qua, nàng chỉ nhớ rõ nàng đầu cùng đàn sói, ban đầu còn ở trên cây, sau đó lại bị nhiều sói đụng vào như vậy, hơn nữa khí lực hao tổn, khiến cho nàng không thể lại tiếp tục đứng ở trên cây, đành phải xuống dưới.

Gần như là đưa tới cửa cho bày sói tấn công, ban đầu nàng còn có thể nhắm đúng thời cơ dùng ít lực nhất để giết hoặc đẩy lui đàn sói, nhưng sau đó, số lượng sói tấn công càng lúc càng nhiều, hơn nữa càng ngày càng vô lực, đến cuối cùng hầu như một chút ý thức cũng không còn để múa kiếm.

Về phần vì sao hiện tại nàng lại ở chỗ này, nàng cũng không có ấn tượng nhiều lắm, ngay cả đã chém giết được bao nhiêu sói hoang, cũng không có ấn tượng.

Mất thấy hoàn cảnh chung quanh, tuy rằng cũng là sông, bên cạnh là rừng cây, nhưng nàng cũng biết, đây cũng không phải nơi đêm qua nàng đã ở.

Mà hiện tại, nàng thật đói a!

Tìm chút quả dại, hiện tại cũng chỉ có thể tìm được một ít quả dại, nếu muốn bắt thỏ hoang hay gì đó, nàng căn bản là không còn hơi sức đâu.

Nàng biết nàng không thể dừng lại trong rừng lâu, nơi này rất nguy hiểm, ai cũng không biết khi nào thì đột nhiên xuất hiện mãnh thú, mà nàng hiện tại, không có năng lực có thể đối phó.

Một đường hướng về phía bắc, nàng không biết phía trước là nơi như thế nào, nhưng ít ra ra khỏi cánh rừng, sẽ tạm thời an toàn.

Chỉ là, cùng bày sỏi đầu đến mặt mũi, hơn nữa mất máu quá nhiều, làm cho đầu nàng có chút hỗn loạn, thậm chí ngay cả cảnh sắc trước mắt đều nhìn không rõ lắm, hơn nữa đầu càng ngày càng nặng.

***

Thương Diễm Túc liều mạng áp chế sự dày vò trong nội tâm, cẩn thận tìm kiếm không bỏ qua nửa điểm dấu vết, chỉ là sau khi bình mình lên, hần đã tìm kiếm khắp chung quanh một lần, vẫn không thể xác định được rốt cuộc là Nghiên nhi đã đi về hướng nào, thậm chí chung quanh căn bản là không có dấu vết nàng rời đi.

Chẳng lẽ, nàng thật sự đã táng thân nơi miệng sỏi? Ý nghĩ này khiến cho hần lập tức lắc đầu, hần sẽ không tin tưởng loại chuyện này.

Diệp Trần Nhiên đứng ở bờ sông, lặng yên không biết là đang nghĩ gì, đột nhiên nói: “Thanh Nghiên, có thể đào tẩu theo đường sông hay không?”

Hần cũng giống vậy không thể tin rằng Lãnh Thanh Nghiên đã táng thân ở nơi này, tuy rằng có rất nhiều căn cứ chính xác có thể chứng minh, nhưng hần vẫn không tin như cũ.

Những lời này của hần khiến cho Thương Diễm Túc sùng sốt một chút, thoáng trầm ngâm sau đó liền hướng tới hạ du con sông, đây dường như là khả năng duy nhất.

Đi không đến mười dặm đường, cước bộ Thương Diễm Túc đột nhiên ngừng lại, nhìn vết máu cách đó không xa, còn có một chút mảnh nhỏ quần áo, tìm đập trong giây lát nhanh hơn vài nhịp.

***

Lãnh Thanh Nghiên lại một lần nữa từ trong hôn mê tỉnh lại, chỉ là vừa tỉnh lại được một chút, nàng lại liền ngẩn ngơ ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, đầu đột nhiên không thể nào thích ứng được.

Đây là một nơi, um, nói như thế nào đây, một căn phòng màu hồng phấn, nơi nơi đều là màu hồng phấn, hơn nữa còn có mùi gì đó nồng đến gay mũi, hiện tại nàng đang nằm trên giường trong phòng, chăn màn trên giường cũng đều là màu hồng như vậy.

Đôi mày thanh tú khẽ nhăn lại, nàng thực chán ghét màu hồng nhiều như vậy, hơn nữa nơi này còn lộ ra một cổ mùi tục tũn, khiến cho cả người nàng không thoải mái.

Đây là nơi nào vậy? Trong lòng ần ần có dự cảm không tốt, mà đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, sau đó một bà trang điểm nồng đậm đáng người thốt tha đi tới.

Nhìn thấy Lãnh Thanh Nghiên đã tỉnh lại, mặt mày không khỏi một trận hớn hở, nói: “Ài u, Như Hoa ngơoi tỉnh rồi, làm người ta lo chết đi được!”

Như... Như Hoa? Lãnh Thanh Nghiên đầu “Ồng” một chút, sao lại gọi nàng bằng cái tên ghê tởm như vậy? Hay là linh hồn của mình lại bám vào người khác?

Ý tưởng này rất nhanh đã bị nàng loại khỏi não, bởi vì nàng biết hiện tại nàng cả người bị thương, quần áo trên người tuy rằng bị thay đổi, nhưng cũng không thể khiến nàng hoài nghi linh hồn mình lại một lần nữa chiếm thân thể người khác.

“Nơi này là chỗ nào? Ngươi là ai?” Kỳ thật thời điểm hỏi vấn đề này, nàng có thể đoán được đáp án, nhưng mà nàng không thể tin được, nàng lại có thể đi tới nơi như thế này.

Lão bà kia đi tới bên cạnh nàng, phút chốc một cổ mùi nồng gay mũi bay vào mũi Lãnh Thanh Nghiên, làm cho nàng nhẹn không được ngay hắt xì ba cái.

Có điều tú bà này hiển nhiên là không hiểu vì sao Lãnh Thanh Nghiên hắt xì, vung vung khăn về phía nàng, nói: “Như Hoa, nơi này chính là Vạn Hoa Lâu lớn nhất, ta là ma ma ở nơi này”.

Khóe miệng hung hăng run rẩy vài cái, Vạn... Vạn Hoa Lâu?

“Vì sao ta lại ở chỗ này?”

“Đương nhiên vì ngươi về sau cũng là người Vạn Hoa Lâu”.

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt hàn quang thoáng hiện, biểu tình trên mặt lại càng lạnh lùng hơn, lạnh lùng nhìn tú bà. Giống như là bị ánh mắt của nàng dọa sợ, tú bà co rúm lại một chút, sau đó nói: “Ngươi cũng đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, là tướng công ngươi đem ngươi bán cho Vạn Hoa Lâu ta, ngươi muốn oán phải đi oán tướng công ngươi!”

“Tướng công?” Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhui mày, trong mắt sát khí lóe ra, vậy mà chẳng những có người mang nàng bán vào thanh lâu, lại lấy danh nghĩa tướng công, tốt nhất đừng để nàng biết người này là ai, nếu không, nàng nhất định sẽ giết hần.

Tú bà hình như rất là đắc ý, lập tức lại thở dài một hơi, nói: “Ài, ta nhưng phải mất một trăm lượng bạc mới mua được ngươi từ trong tay tướng công ngươi, ngươi cũng đừng oán, vẫn là nhận mệnh đi, yên tâm, chỉ cần ngươi nghe lời, ma ma sẽ không bạc đãi ngươi!”

Lãnh Thanh Nghiên một lần nữa nhắm hai mắt lại, trước khi thân thể khôi phục hoàn toàn, nàng nhin.

Nhưng mà tú bà đối với hành vi của Lãnh Thanh Nghiên lại vô cùng bất mãn, đẩy đẩy thân thể của nàng, nói: “Hắc, ngươi đừng ngủ a, mau đứng lên để mama trang điểm cho ngươi một chút, vận ngươi cũng thật tốt, hiện tại vừa vận là thời gian mỗi ngày săn bắn, liền ngay cả Hoàng Thượng cũng đã đến trên chúng ta nghỉ ngơi rồi”.

“Săn bắn? Hoàng Thượng?” Lãnh Thanh Nghiên lại đem ánh mắt lặng lẽ mở ra, nàng không nhớ rõ Thương Lang quốc sẽ tới rừng này săn bắn, chẳng lẽ, nàng đã không còn ở Thương Lang quốc?

Tú bà cũng không biết Lãnh Thanh Nghiên trong lòng suy nghĩ cái gì, chỉ là thấy nàng lại mở to mắt, không khỏi có chút vui mừng, nói: “Đợi cho Hoàng Thượng đi vào trấn nhỏ của chúng ta, tự nhiên sẽ có một vài quý công tử đến Vạn Hoa Lâu ta, đến lúc đó, dựa vào tư sắc của ngươi chỉ sợ thật đúng là có thể làm cho mỗi vị công tử lão gia nhìn trúng, mai kia bay lên làm phượng hoàng!”

Nói xong, nàng còn nhin không được muốn sờ vài cái lên mặt Lãnh Thanh Nghiên, ngoài miệng chắc chắn khen: “Khuôn mặt này thật xinh đẹp, ta đã sống cả đời rồi, nhưng cũng chưa có gặp qua người nào đẹp như vậy a!”

Lãnh Thanh Nghiên chán ghét tránh khỏi tay bà ta, lạnh giọng hỏi: “Đội săn bắn của Hoàng Thượng khi nào thì tới?”

“Ha ha, làm gì mà vội như vậy? Chờ ngươi dưỡng tốt vết thương trên người này, hẳn là cũng liền không sai biệt lắm. Ai, nếu không thấy ngươi có khuôn mặt đẹp như vậy, ta còn thực không nỡ tốn nhiều bạc như vậy mua ngươi về đâu!”

Lãnh Thanh Nghiên không để ý đến bà ta, nghe lời của bà ta, hẳn là tạm thời không có gì nguy hiểm, vậy trước đem vết thương trên người dưỡng cho tốt đi đã.

***

Im lặng ngồi ở cửa sổ, nhìn những người qua lại trên đường, đội săn bắn được vạn người quý bái kia, Lãnh Thanh Nghiên híp ánh mắt lại, nếu nàng không có nhìn lầm, đây là...

Khóe miệng hiện lên một tiếng cười khó hiểu, nàng ở trong này đã tám ngày, thời gian tám ngày, cũng đủ nàng đem thân mình dưỡng thật tốt, thậm chí ngay cả vết thương trên người cũng đã đóng vảy hết, vết thương nhẹ thì ngay cả dấu vết cũng tìm không thấy.

Cũng không thân thể này phát triển như thế nào, lực tự lãnh kinh người không tính, còn ngay cả nửa điểm vết thương cũng không lưu lại, duy nhất lưu lại, chỉ sợ cũng chỉ có dấu răng trên vai.

Nhẹ tay xoa khóe mắt, đóa huyết hoa sen ban đầu ở đây sớm đã biến mất không thấy, đơn giản nó vốn chính là giả, bởi vì lực tự lãnh quý đi, khiến cho trên mặt nàng căn bản không lưu lại nửa điểm vết sẹo, vậy thì vết thương ngăn chãm gây ra sao có thể lưu lại được?

Đội săn bắn đóng trú ngay dưới trấn nhỏ kia, hầu như chỉ trong nháy mắt, trấn nhỏ bên cạnh này cũng như phát ra hào quang, cũng náo nhiệt lên.

Kinh thành Thương Lang quốc cánh rừng cách đó mười dặm, mà đi xuyên cánh rừng về phía bắc chính là một quốc gia khác, Lãnh Thanh Nghiên khẽ thờ dài, cánh rừng kia, nghe nói là cánh rừng nguy hiểm nhất khắp đại lục, nàng có thể còn sống rồi đi nơi đó, thật là xem như mệnh lớn.

Có điều, là tên hỗn đản nào, dám đem nàng bán vào thanh lâu, lúc ấy, hẳn là lúc ấy nàng đã sắp ra được khỏi cánh rừng, nếu không trong rừng kia hàng năm cũng đâu có người nào xuất hiện.

Hiện tại kinh thành quốc gia này, hẳn là cách nơi này mười dặm khoảng cách trái phải, nhưng trấn nhỏ bên cạnh vẫn sẽ không phồn hoa được, giống như Thương Lang quốc, trấn nhỏ gần cánh rừng này cũng không phồn hoa, về phần vì sao, cũng không phải là chuyện nàng muốn biết.

Tú bà dáng người thướt tha đi đến, trên mặt cười nở hoa, nói: “Ta nói Như Hoa này, tối hôm nay ngươi nhất định phải chuẩn bị cho thật tốt, mama đã đem tin tức đêm nay mỹ nhân tuyệt sắc nhất của Vạn Hoa Lâu đêm nay sẽ xuất trường, nếu như thu về nhiều bạc, ma ma tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi!”

Lãnh Thanh Nghiên ngay cả nhìn cũng không nhìn bà ta một cái, hiện tại nàng thực chán ghét cách xưng hô mama này, sau khi trở về, nhất định phải bảo cục cung sửa lại!

Ừm, liền giống như những người trong thời đại này, gọi là nương đi, đừng kêu mama, ở trong này, mama là xưng hô đối với tú bà thanh lâu...

Có điều, nàng bị bọn Mộc Ngâm Phong bắt đi, đến bây giờ đã mười ngày đi? Không biết tình huống bên ngoài, rốt cuộc là thế nào.

Đối với sự trầm mặc của Lãnh Thanh Nghiên, tú bà đều đã thành thói quen, cũng chỉ nghĩ là nàng ta không thích nói chuyện, cũng không thêm để ý, hơn nữa cũng không biết là xảy ra chuyện gì, mỗi lần nhìn thấy “Như Hoa”, bà liền không hiểu trong lòng có chút sợ hãi, giống như “Như Hoa” là thần linh vậy, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, không dám khinh thường.

Có điều nghĩ đến tối hôm nay tài nguyên cuộn cuộn, bà liền nhin không được tâm hoa nộ phóng, hận không thể kéo mặt trời nhanh chút xuống núi, ban đêm nhanh chút đến đi!

Q.3 - Chương 4: Bán đấu giá

Thân thể đã khôi phục, nhưng huyết đạo vẫn chưa được giải, nói cách khác, nàng vẫn là ‘nhược’ nữ từ nửa điểm nội lực không có, đương nhiên, nếu nhược nữ từ này muốn đối phó với những người trong Vạn Hoa Lâu, cũng không phải chuyện gì đáng kể.

Khi tú bà mang một vài nữ tử thanh lâu muốn động tay động chân với Lãnh Thanh Nghiên, trên người Lãnh Thanh Nghiên bỗng tản mát ra hàn khí mãnh liệt, nàng không thích bị người khác đụng vào, ngoại trừ một vài người, bất luận kẻ nào khác, cho dù là hơi đụng tới nàng một chút, đều khiến cả người nàng không thoải mái.

“Đi ra ngoài!”

Mọi người vì hàn khí của Lãnh Thanh Nghiên không khỏi co rúm lại một chút, trong lòng không khỏi dâng lên một chút sợ hãi, nghe một tiếng đi ra ngoài của Lãnh Thanh Nghiên, theo trực giác đã muốn lui về phía sau.

Tú bà cũng lui về phía sau một bước nhỏ, sau đó đột nhiên phản ứng lại, không khỏi trừng mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên, giận quát: “Ngươi đang nói chuyện với ai đây? Đừng tưởng rằng bộ dạng ngươi xinh đẹp, mama ta sẽ luyện tiếu động thủ với ngươi!”

Mấy ngày này bà đã chịu đủ rồi, nếu không phải thấy bộ dạng xinh đẹp của nàng ta, khẳng định có thể từ nàng kiếm được rất nhiều bạc, bà sớm đã kéo nàng ra ngoài tiếp khách!

Có điều bất luận hôm nay thế nào cũng không để nàng ta quyết định được, bởi vì hôm nay người đến đều là quý nhân, từ tối hôm nay đến mấy ngày nữa, trong một tối có thể kiếm tiền bằng vài ngày bình thường, quý nhân lớn từ kinh thành đến, người nào không vung tiền như rác?

Mà bà cũng chờ mấy ngày này kiếm chút bạc, đương nhiên những cô nương xinh đẹp trong các thanh lâu khác cũng sẽ ra mặt vào những ngày này, nhưng bà cam đoan, chỉ cần “Như Hoa” vừa ra đài, cam đoan có thể làm cho mấy thanh lâu khác trên trần nhà nhỏ vắng vẻ!

Người xinh đẹp như thế nào? Bà đã sống cả đời người còn chưa có thấy ai đẹp hơn nàng ta, quả thực so với tiền nữ hạ phẩm còn đẹp hơn nhiều lần, thật sự không hiểu tướng công nhà nàng sao lại có thể bỏ được một nương tử tuyệt sắc như vậy, đem bán vào thanh lâu!

Có điều, nhìn tình huống nàng ta khi vừa tới Vạn Hoa Lâu, khi đó cả người nàng ta toàn máu đen, quần áo tả tơi, nói thể thảm bao nhiêu có bấy nhiêu, nếu không phải có hơi thở, chỉ sợ là nghĩ nàng ta đã chết.

Càng nhìn, tú bà lại càng thêm đắc chí, quả thực chính là quà của ông trời ban cho a, vốn nghĩ đến nàng có nhan sắc nên mới mua nàng ta, không nghĩ tới sau khi tắm rửa, quả thực ngay cả mặt trời cũng phải mờ nhạt trước nàng!

Lãnh Thanh Nghiên nhú đôi mi thanh tú, lạnh lùng nhìn tú bà đang không ngừng đánh giá nàng, nói: “Ngươi xem đủ chưa? Nếu xem đủ, lập tức đi ra ngoài!”

Lời này làm cho tú bà phản ứng lại, nghĩ tới hôm nay là ngày lành, sắc mặt không khỏi trầm xuống, nói: “Như Hoa, nữ nhi ngoan của ta, buổi tối hôm nay sẽ có đại quý nhân đến, mama tự nhiên là muốn biến ngươi trở nên xinh đẹp hơn, nói không chừng sẽ được vị quan gia, công tử, lão gia nào nhìn trúng a”.

Khóe miệng run rẩy một chút, đôi mi thanh tú nhú lại, lãnh đạm nói: “Không có hứng thú!”

“Hừ? Không có hứng thú? Điều này không phải do ngươi quyết định, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ngươi đều phải xuất trường cho ta, nếu không, ta cũng không có bạc nuôi một kẻ ăn không! Hơn nữa, không biết có bao nhiêu nữ tử tranh nhau muốn được các công tử lão gia ưu ái, đến lúc đó tự nhiên là vinh hoa phú quý hưởng dụng vô hạn, nha hoàn hạ nhân do ngươi sai phái, có thể không cần tiếp tục ở trong đây hầu hạ người khác!”

Lãnh Thanh Nghiên ngay cả mí mắt đều không có động một chút, vẻ mặt đạm mạc ngồi ở chỗ kia, về phần những lời tú bà nói, nàng cũng không thêm để ý đến, chỉ lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi không muốn nuôi một kẻ ăn cơm không, hiện tại có thể để cho ta đi”.

Nghe vậy, tú bà gần như là nhảy dựng lên, quát: “Ngươi nghĩ hay nhì! Trước không nói những ngày này ngươi ăn của ta, ở của ta, dùng của ta, chỉ mua ngươi, ta liền tiêu ước chừng một trăm lượng bạc, thế nhưng ngươi muốn bắt ta thả ngươi như vậy, ngươi cũng thật là tướng bợ a!”

“Ta sẽ đem bạc trả lại cho ngươi, ngay cả lãi”.

“Hắc, ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin những lời này của ngươi sao? Nếu ngươi có bạc, tướng công nhà ngươi còn có thể đem ngươi bán đến nơi đây sao?”

“Đó không phải là tướng công của ta”.

Sừng sốt một chút, tú bà lẳng lẳng đánh giá Lãnh Thanh Nghiên một lần, không phải tướng công nàng ta? Hình như cũng có thể là không phải, tiểu mỹ nhân như vậy làm sao có thể gả cho người như vậy làm nương tử?

Có điều như vậy thì làm sao? Nếu đã vào Vạn Hoa Lâu của bà, cho tới bây giờ đều không có dễ dàng rời đi, huống chi, còn là một tiểu mỹ nhân có thể giúp bà kiếm một đồng tiền lớn!

“Người nói đó không phải là tướng công của người thì không phải là tướng công của người sao? Dù sao ta chính là dùng một trăm lượng bạc mua người từ trong tay tướng công người, hiện tại người nói gì cũng vô ích, vẫn là ngoan ngoãn trang điểm, sau đó xuất trường tiếp khách đi!”

Nói xong, bà ta lại đi từng bước về phía Lãnh Thanh Nghiên, vươn tay muốn trang điểm cho Lãnh Thanh Nghiên.

Lãnh Thanh Nghiên trong mắt phát lạnh, đột nhiên tay dùng sức bắt lấy cổ tay tú bà, lạnh giọng nói: “Ta nói, đi ra ngoài!”

“Ai nha nha!”

Tú bà đột nhiên kêu lên, vẻ mặt đau đớn, dùng sức giãy tay đang bị Lãnh Thanh Nghiên kiềm chế ra, liên tục lui về phía sau vài bước, vài nha hoàn phía sau bà ta cũng bị đẩy lui lại.

Bàn tay không bị Lãnh Thanh Nghiên bắt được, tú bà run run chỉ vào Lãnh Thanh Nghiên, sắc mặt dữ tợn, phần trên mặt là tả roi xuống.

“Người... Người... Người thật to gan, chẳng lẽ đều đã đến mức này rồi, vậy mà người còn muốn phản kháng sao?”

Lãnh Thanh Nghiên trực tiếp đem tầm mắt chuyển dời đến ngoài cửa sổ, không muốn để ý tới người đàn bà đáng ghét này.

Bên ngoài màn đêm đã buông xuống, nàng hiện tại ngồi ở cửa sổ vừa vặn có thể nhìn thấy đại môn Vạn Hoa Lâu, thậm chí toàn bộ phố đều ở trong tầm mắt nàng.

Đối với tình huống chung quanh từ sau khi trời tối, nàng đã nhìn tám ngày, đại khái đã rõ, có điều hiển nhiên là hôm nay người lui tới cũng nhiều hơn.

Tuy rằng hoàng thân quốc thích tới sấn bấn, nhưng sau khi sấn bấn, sẽ không tránh được đi đến vùng phụ cận một phen, tự nhiên cũng sẽ có một số người đi đến các thanh lâu gần đó, hơn nữa số lượng thật đúng là không ít.

Tú bà nhìn biểu tình của Lãnh Thanh Nghiên căn bản không đem bà ta để vào mắt, không khỏi tức giận vô cùng, lại không dám tự mình xông lên, hướng về phía nha hoàn bên cạnh quát: “Các người trời nằng lại cho ta, ta muốn nhìn, người có thể phản kháng tới khi nào!”

Được lệnh, những người đó không có nửa điểm do dự liền lao về phía Lãnh Thanh Nghiên, mà Lãnh Thanh Nghiên vẫn tiếp tục nhìn ra cửa Vạn Hoa Lâu, giống như là đang thưởng thức cái gì đó.

Ngay tại thời điểm những người đó sắp vọt tới trước mặt nàng, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên quay đầu lại, thản nhiên nhìn qua mọi người, nhất thời tình thế kỳ dị như vậy khiến cho tất cả mọi người đều dừng cước bộ lại.

Khỏe miệng hiện lên một nụ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, đậm đặc nhìn tú bà, ánh mắt của nàng, khiến cho cả người tú bà có cảm giác lạnh lẽo, ngay cả đáy lòng cũng trở nên lạnh hơn.

“Các người còn thất thần cái gì? Nhanh lên a!”

Những người đó dừng lại không đến hai cái nháy mắt, liền lao về phía Lãnh Thanh Nghiên, thậm chí trong đó có một người trên tay còn cầm một cái dây thừng.

“Ai!” Đột nhiên khẽ thờ dài một tiếng, Lãnh Thanh Nghiên tay nhẹ vỗ khung cửa sổ, nói, “Khẩn trương như vậy làm gì? Ta chỉ là muốn các người đi ra ngoài mà thôi, cũng đâu có nói là sẽ không xuất trường đâu”.

Bỗng nhiên chuyển biến như vậy khiến cho tú bà sừng sốt một chút, ngay cả những người đang xông lên muốn bắt trói nàng lại dạy dỗ cho một trận, cũng không khỏi dừng bước.

Lãnh Thanh Nghiên cũng không muốn động thủ với nhiều người như vậy, tuy rằng những người này ở trong mắt nàng cũng không là gì? Cũng không thể gây cho nàng lo lắng chút nào, nhưng mà nàng không muốn lãng phí thời gian.

Thản nhiên liếc mắt nhìn tú bà một cái, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Yên tâm đi, hôm nay ta sẽ giúp người kiếm rất nhiều ngân lượng? Có điều trước lúc đó, ta cũng không muốn bị người khác quấy rầy, cũng không cần người khác tới trang điểm cho ta”.

Tuy nói vậy nhưng tú bà vẫn vô cùng lo lắng, nhưng nghĩ đến Lãnh Thanh Nghiên cũng không thể giờ trò gí được, tạm thời theo ý nàng ta cũng không sao!

Màu hồng phấn tràn ngập phòng khiến cho Lãnh Thanh Nghiên có điểm đầu choáng mắt hoa, chỉ còn lại một mình nàng, từ cửa sổ nhìn tình huống bên ngoài, nhìn người đi trên đường, đặc biệt là những người vào Vạn Hoa Lâu.

Kỳ thật nàng đã từng nghĩ qua sẽ nhảy xuống khỏi cửa sổ rồi khỏi đây, có điều mấy ngày hôm trước thân mình nàng còn chưa có khôi phục, hiện tại, hình như sắp có chuyện nào nhiệt để xem.

Hôm nay Vạn Hoa Lâu quả thật là vô cùng náo nhiệt, có điều cái tên Vạn Hoa Lâu này, cũng thật khó nghe a!

Nhẹ vỗ mặt mình, có chút ai oán, xem ra bộ dạng quá xinh đẹp cũng không tốt, vậy mà ngay cả tú bà thanh lâu cũng đem nàng ra làm chiêu bài câu khách, còn tính hôm nay lợi dụng nàng kiếm một đồng tiền lớn nữa! Hơn nữa, dường như có rất nhiều khả năng, còn có thể bị chuộc thân bởi kẻ có tiền nào đó.

Nghĩ đến tình huống như vậy, nhin không được liền rung mình một cái, sẽ không thật sự bị người nào mua lại đi?

Nàng đường đường là Thương Lang quốc Lạc vương phi tôn quý, Túc, chẳng ở nơi nào a? Lão bà nhà chàng bị người ta bán vào thanh lâu, chàng mau mau tới cứu ta a!

***

Lãnh Thanh Nghiên xuất hiện trên một bục đài cao, toàn bộ Vạn Hoa Lâu đều lâm vào một mảnh yên tĩnh, quần áo trắng tinh, nếp váy được thêu hồ điệp, một đầu tóc đen dùng dây con bướm buộc lại, trên trán là một viên minh châu được khắc hình hồ điệp, tỏa ra ánh hào quang nhẹ nhàng, lông mày như vẽ, trên mặt không phấn trang điểm, lại vẫn không dấu được dung nhan tuyệt sắc.

Trên cổ đeo một vòng thạch anh, buông xuống xương quai xanh mát lạnh, trên cổ tay là một chiếc vòng bạch ngọc trên nền da thịt như tuyết, đôi mắt đẹp lưu chuyển, giống như hồ điệp trong bóng đêm, ve mặt đậm mạc, giống như tiên tử không nhiễm khói lửa nhân gian, khúc miệng gọi lên một chút tươi cười, giống như pháo hoa lúc ẩn lúc hiện hư vô mà sáng lạn.

Cảnh đẹp như thế, bất kể là nam hay nữ, đều không tự chủ được mà đem toàn bộ lực chú ý đặt trên người nàng, nhẹ hít thở, sợ quá nhiều đến tiên tử, cuối cùng sẽ không còn thấy nàng nữa.

Tuy rằng sớm đã biết Lãnh Thanh Nghiên tuyệt thế khuynh thành, nhưng mỗi một lần nhìn thấy nàng, tú bà vẫn như cũ nhin không được mà kinh diễm.

Rốt cục, trong Vạn Hoa Lâu vang lên một tiếng than sợ hãi, lập tức có hiệu quả như móc xích, mọi người đều hồi thần, nhin về phía Lãnh Thanh Nghiên trong ánh mắt cũng là có đủ các loại thần sắc, trong đó nhiều nhất, tất nhiên là sự tham lam cùng chiếm giữ trần trụi.

Nhìn sự hưởng ứng mãnh liệt như vậy, tú bà quả thực là cười tươi như hoa, vội vàng đi đến bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Các vị đại gia công tử, đây là Như Hoa cô nương mới tới Vạn Hoa Lâu ta, hôm nay là lần đầu tiên lên đài, hy vọng được các vị cổ động nhiều hơn a”.

Lãnh Thanh Nghiên đôi mày thanh tú run rẩy vài cái, trong lòng một mảnh bi thương, Như... Như Hoa?

Một chút đều không có ngoài dự liệu của Lãnh Thanh Nghiên, sau khi tú bà nói ra nàng gọi là Như Hoa, phía dưới liền vang lên một trận tiếng cười cực kỳ khoa trương, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, là một vị công tử tuổi mới trẻ tuổi, mà bên người hắn, cũng có một vị công tử tuổi mới không hề thua kém, nhưng có vẻ càng ôn trọng, cũng có uy thế công tử.

Mà thời điểm một số người trong Vạn Hoa Lâu nhìn thấy hai người này, sắc mặt nhin không được hơi hơi thay đổi, mọi người âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó cho rằng là cái gì cũng đều không có thấy.

Hình như nhận ra tất cả mọi người đều đang nhìn về phía mình, không khỏi nhẹ cắn đầu lưỡi, cố nín cười, sau đó đi tới trước đài, những người đứng trên đường đi, đều nhường đường cho hai người bọn hắn.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên đứng ở trên một cái, trong mắt ý cười vẫn khó nén như cũ, sau đó nhìn về phía tú bà, hỏi: “Mỹ nhân như vậy, nếu để nàng ở thanh lâu, khiến cho người ta thực là tức giận đến giậm chân a, tú bà ngươi nói một tiếng, muốn bao nhiêu bạc mới có thể chuộc thân nàng?”

Tú bà kinh ngạc một chút, không ngờ rằng vừa mới xuất hiện đã có người muốn chuộc thân cho “Như Hoa”, hơn nữa vị công tử này vừa nhìn đã biết là người có tiền.

Không khỏi mừng rỡ, có điều “Như Hoa” chỉ vừa mới lên đã bán đi, cũng thật có điểm luyến tiếc a, đương nhiên, nếu giá làm cho bà vừa lòng, bà vẫn có thể suy nghĩ một chút.

Lãnh Thanh Nghiên đứng ở trên đài, lạnh lùng nhìn người kia, khẽ nhíu mày, ý tứ uy hiếp trong mắt càng đại thịnh.

Hắn giống như căn bản là cái gì đều không có thấy, phe phẩy chiết phiến trong tay, nhìn tú bà nói: “Ngươi sao lại không nói lời nào? Chẳng lẽ nghĩ bán công tử không có năng lực giúp nàng chuộc thân?”

Nghe vậy, tú bà vội vàng phản ứng lại, cười nói: “Công tử ưu ái Như Hoa như thế, đây cũng là do Như Hoa đã tích đức ba đời, có điều, hôm nay là lần đầu tiên Như Hoa lộ diện, ta nghĩ, vị công tử nào ra giá cao, Như Hoa liền về người ấy!”

Bán đầu giá? Lãnh Thanh Nghiên hít sâu một hơi, tạm thời nhẫn nhịn.

Vị công tử kia cũng nhíu mày lại, ý cười trên mặt cũng không hề che dấu, ánh mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên càng tràn đầy trêu tức, nghe được lời nói của

tú bà chỉ là nhẹ gật đầu, sau đó nói: “Nếu như vậy, ta ra giá trước, ừm, ta ra một lượng bạc!”

Yên lặng, vô cùng im lặng, tất cả mọi người mở to hai mắt tràn đầy không dám tin nhìn hần, sau đó một số người không thể nén giận, một số người về mặt trào phúng, còn có một vài người còn lại đem tầm mắt dời đi, một bộ không muốn tranh giành cùng hần.

Tú bà cũng là mở to hai mắt nhìn, chần chờ hỏi: “Công tử, ngài... Ngài nói bao nhiêu?”

“Một lượng bạc!” Tươi cười trên mặt hần thực sáng lạn, cũng giống như căn bản không nhìn thấy ánh mắt những người chung quanh, thực khẳng định đáp lại.

Tú bà cao thấp đánh giá hần một lần, nếu không phải bởi vì hần ăn mặc đẹp để quý giá, giờ tay nhắc chân phát ra khí chất tôn quý, cơ hồ bà sẽ nghĩ hần là do kẻ bên ngoài trà trộn vào, mà hiện tại, bà cũng đã biết, khẳng định là hần tới quấy rối.

Nhưng mà, sống trong môi trường sống đặc biệt như này, bà cũng không dám đắc tội với kẻ tuy rằng không biết có thân phận gì này, nhưng vô cùng có khả năng là người có địa vị tôn quý, lại càng không dám đuổi bọn họ ra.

Cổ nở nụ cười, nói: “Công tử, ngài... Ngài này...” Giá này cũng quá thấp đi?

Lại có một người đứng ở phía trước, vô cùng khinh thường nhìn hần một cái, thậm chí giọng nói còn mỉa mai nói: “Không có bạc cũng đừng ra nói chuyện, mỹ nhân đẹp như vậy làm sao có thể chỉ trị giá một lượng bạc? Người thế nhưng còn không biết xấu hổ nói ra!” Sau đó hần đem tầm mắt chuyển dời đến trên người tú bà, nói, “Bản công tử ra một trăm lượng bạc!”

Tú bà ánh mắt không khỏi sáng ngời, tuy rằng giá này vẫn là rất thấp, nhưng đối với một lượng bạc mà vị công tử này ra giá, cũng đã cao nhiều lắm!

Không khỏi cười gật đầu, nói: “Phó công tử ra một trăm lượng, còn có vị gia nào so với một trăm lượng cao hơn? Mỹ nhân thiên hạ như vậy, ta đã sống cả đời người cũng chỉ mới nhìn thấy lần đầu, các vị gia chẳng lẽ không muốn chiếm về mình dùng?”

Thời điểm nói đến đây, tầm mắt của bà không khỏi chuyển dời đến mấy vị đại gia công tử đến từ kinh thành, chỉ là những người đó hình như không hề có hứng thú, điều này làm bà cả kinh, ai nha, chẳng lẽ hôm nay lỗ vốn rồi?

Còn muốn nói điều gì đó, vị công tử lúc trước kia lại tiếp tục nói: “Người đã nói là mỹ nhân thiên hạ như vậy, thế nhưng lại chỉ ra có một trăm lượng, thật sự là buồn cười chết người!”

“Người...”

“Người cái gì người? Hừ, bản công tử ra một trăm mười hai!”

Tú bà lúc này thật sự đã biết, vị công tử này đến đây là để gây phiền toái, tươi cười trên mặt có chút không nén được giận nữa, nói: “Vị công tử này, ngài này...”

“Này cái gì mà này? Bản công tử coi trọng cô nương Vạn Hoa Lâu người, đó là vinh hạnh của Vạn Hoa Lâu các người, thế nhưng còn dám cùng bản công tử nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!”

“Ta...”

“Câm miệng! Bản công tử đã quyết định, vị Như Hoa cô nương này, là của bản công tử rồi, ai cũng đừng hòng có cơ hội tranh với bản công tử!”

Hần cố ý đem hai chữ “Như Hoa” này nhấn mạnh, Lãnh Thanh Nghiên khóe miệng run rẩy vài cái, cũng không nói gì.

Nghe lời nói hần bá đạo như vậy, rất nhiều người đều ngồi không yên, đang muốn ra giá tranh người, lúc này, cơ hồ toàn bộ người đến sẵn bản làm như cái gì cũng không có thấy lên đứng lên, cho dù trong đó có một vài người còn có chút khó hiểu, cũng bị người bên cạnh kéo lên.

Thấy thế, tú bà vui vẻ, còn tưởng rằng công tử lão gia này cũng rốt cục ngăn cản không được dụ hoặc của tuyệt sắc mỹ nhân như thế, chẳng qua tình huống tiếp theo khiến cho bà trong lòng chết lặng.

Vị công tử kia hướng tới những người đó phát phát tay, rất là tùy ý nói: “Đừng kích động đừng kích động, các người tiếp tục chơi, có điều, tốt nhất là đổi nhà khác chơi đùa! Về phần Vạn Hoa Lâu này, phá cho ta!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ Vạn Hoa Lâu một mảnh yên tĩnh, sau đó những người đó mới phản ứng lại, lên tiếng trả lời, liền muốn động thủ.

Tú bà bị dọa đến mặt không còn chút máu, đôi mắt kinh hãi đến cực điểm trước thân phận vị công tử này, hay là lúc trước, một đám quý nhân này giống như đối Như Hoa không có hứng thú, nguyên nhân là vì vị công tử trước mắt này?

Lãnh Thanh Nghiên rốt cục mở miệng, nói: “Đây là địa phương người ta kiếm cơm mưu sinh, người đem nơi này phá, về sau các nàng sống như thế nào?”

Lời này vừa nói ra, toàn trường khiếp sợ, vốn dĩ mọi người muốn động thủ đều dừng động tác, kinh ngạc nhìn nàng, sau đó bọn họ liền nhìn thấy, hoàng hậu nương nương của bọn họ nhảy lên trên đài cao kia, trực tiếp đem vị kia “Như Hoa” cô nương ôm vào trong ngực, cọ vài cái, nói: “Ai nha nha, tiểu

Nghiên nhi, người ta đây là đang cứu ngươi a!”

Đúng vậy, người này chính là Tang Đình, hoàng hậu nương nương tôn quý nhất Ngọc Diễm quốc.

Kỳ thật, vừa rồi Lãnh Thanh Nghiên vì nhìn thấy Tang Đình nữ phần nam trang vào nơi này, nên mới nói với tú bà là nàng sẽ lên đài.

Lãnh Thanh Nghiên về mặt chán ghét đem Tang Đình đẩy ra, nói: “Chơi đủ chưa?”

“Chưa đủ, Như Hoa... Ha ha!”

Trong mắt hàn quang lóe ra, lạnh lùng nhìn Tang Đình cười đến vô cùng khoa trương, hít sâu một hơi, nói: “Chờ cười đủ liền giúp ta tìm một người”.

“Người nào?”

“Người kia ở trong rừng gặp lúc ta hôn mê, sau đó mang ta ra khỏi nơi đó, bán vào Vạn Hoa Lâu này, còn tự xưng là tướng công ta”.

Chớp mắt, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, sau đó kinh hô một tiếng, nói: “Tướng công ngươi? Trời ạ Thanh Nghiên, tên hỗn đản Thương Diễm Túc thế nhưng đem ngươi bán đi?”

Lãnh Thanh Nghiên không để ý tới sự thật bị nàng cố ý vắn vẹo, cũng là đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Ngọc Diễm hoàng, thoáng thi lễ, nói: “Còn hy vọng người có thể hỗ trợ, đem người này giao cho ta xử trí”.

Ngọc Diễm hoàng mỉm cười gật gật đầu, nói: “Điều này tất nhiên, có điều hiện tại, trước tiên có phải rời khỏi nơi này trước hay không?”

“Lưu đại nhân, tên Thương Diễm Túc này nghe như thế nào quen tai vậy? Hình như đã nghe được ở nơi nào đó”. Trong đám người vang lên giọng nghi vấn.

Vị được gọi Lưu đại nhân kia nhẹ gật đầu, nói: “Quả thật thực quen tai, ừm, Thương Diễm Túc?”

“Hắc, đó không phải là tên Lạc vương gia Thương Lang quốc sao?” Người thứ ba bên cạnh lên tiếng.

“Cái gì? Lạc... Lạc vương gia? Trời ạ, chẳng lẽ vị cô nương này dĩ nhiên là...”

“Không sai được, không có nghe vừa rồi hoàng hậu nương nương gọi nàng là Thanh Nghiên sao? Tên Lạc vương phi Thương Lang quốc hình như cũng gọi là Lãnh Thanh Nghiên”.

“Khó trách lại xinh đẹp như vậy, sớm đã nghe nói Lạc vương phi Thương Lang quốc phong hoa tuyết đại, thanh lệ thoát tục, so với tiên tử lại càng tao nhã càng tôn quý hơn vài phần đâu!”

Ngọc Diễm hoàng quay đầu lại quét mắt nhìn những người đó một cái, nhất thời, toàn bộ tiếng xì xào bàn tán liền ngừng lại, mà Tang Đình vẫn như cũ vây quanh bên người Lãnh Thanh Nghiên, cười tủm tỉm nói: “Thanh Nghiên, ngươi sẽ không ngốc như vậy chứ, ngay cả chỗ này đều trốn không thoát đi?”

“Ta bị phong bế nội lực”.

“Nha, Thì ra là bị phong... Ngươi nói cái gì? Bị phong bế nội lực? Ai làm?”

Tang Đình quả thật là cực kỳ sợ hãi, nàng vừa rồi nói cánh rừng kia rốt cuộc là cánh rừng nào, dùng ngón chân nghĩ cũng biết, vậy mà nàng còn bị phong bế nội lực, còn ở trong rừng kia! Chỉ trong nháy mắt, Tang Đình trên người tàn mất ra sát khí mãnh liệt, sau một lúc lâu mới bình ổn lại.

Lãnh Thanh Nghiên có chút bất đắc dĩ vỗ vỗ tay nàng, nói: “Không có gì, trước giúp ta giải khai huyệt đạo đi”.

“Khó hiểu!”

“Đâu?”

“Trước nói cho ta biết là ai đã phong bế huyệt đạo của ngươi?”

Nhìn trái phải, nói: “Trước rời khỏi nơi này đã?”

Tang Đình cũng phát hiện nơi này không thích hợp để nói chuyện, gật đầu, trực tiếp lôi kéo Lãnh Thanh Nghiên hướng về cửa Vạn Hoa Lâu.

Đi vài bước, Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên ngừng lại, trong ánh mắt khó hiểu của Tang Đình xoay người lại, nhìn tú bà vẫn xui xẻo trên mặt đất, nói: “Đa tạ đã chiếu cố mấy ngày nay”.

Quay đầu nhìn về phía Tang Đình, nói: “Đừng làm khó dễ các nàng, dù sao ta cũng không có tổn thương gì, còn ở nơi này dưỡng thương tốt lắm, ngươi giúp ta cho các nàng chút bạc đi”.

Bất mãn than thở một tiếng, sau đó đem một tấm ngân phiếu ném tới trước mặt tú bà, không biết trên mặt ngân phiếu kia viết bao nhiêu tiền, chỉ nghe nàng nói với tú bà: “Về sau, đừng đem một số nữ tử lai lịch không rõ mua vào, miễn cho bị giết như thể nào cũng không biết”.

Nói xong, liền lại không để ý đến bất luận kẻ nào bên cạnh, lôi kéo Lãnh Thanh Nghiên liền đi ra khỏi Vạn Hoa Lâu, có điều tâm tình của nàng cũng không có bị phá hư, ngoại trừ một câu huyết đạo bị phong bế của Lãnh Thanh Nghiên làm cho nàng có chút phiền muộn.

***

Thương Lang thành, Thương Diễm Túc nhíu chặt mày nhìn tiểu tử trước mắt, nói: “Cục cưng, con lại muốn làm gì?”

Tiểu tử kia chớp mắt, nhìn thẳng hắn, hỏi: “Phụ thân, người không đi tìm mẹ sao?”

Lời này khiến cho Thương Diễm Túc sững sốt, trong mắt hiện lên một tia gãy dựa, đem tiểu tử kia ôm vào trong lòng, nói “Phụ thân đã phái người ra ngoài tìm, hẳn là rất nhanh có thể có tin tức, hiện tại, phụ thân không thể rời khỏi kinh thành.”

“Vì sao?”

Bởi vì ngự lâm quân bị hoàng hậu nắm trong tay, ngay cả quân đội của Thiên Ứng quốc ở biên cảnh cũng bắt đầu rục rịch, thống soái quân đội lại là huynh đệ của Trữ hoàng hậu.

Chỉ là, cho dù hắn nói, tiểu tử kia cũng không thể hiểu được.

Tuy rằng hắn đối với ngôi vị hoàng đế hắn cũng không có hứng thú gì, nhưng cũng không thể trở mặt nhìn mọi chuyện xảy ra, hắn dù sao cũng là Vương gia, hoàng đế Thương Lang quốc lại là phụ thân hắn, tuy rằng quan hệ phụ tử bọn họ những năm gần đây không có tốt.

Tiểu tử kia nghiêng đầu, nhìn mày phụ thân gắt gao nhăn lại, chớp mắt, sau đó đột nhiên từ trong lòng hắn gãy xuống, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, nói: “Phụ thân, con đi chơi nha!”

Nhanh như vậy đã nói sang chuyện khác làm cho Thương Diễm Túc sững sốt một chút, tuy rằng cảm thấy có chút quái dị, nhưng vẫn gật đầu, chỉ nói một câu: “Cẩn thận một chút, sớm trở về”.

“Dạ!”

Tiểu tử kia xoay người ra khỏi vương phủ, Thương Diễm Túc để cho hai thị vệ âm thầm đi theo bé, miễn cho lặp lại chuyện ở Lỗ vương phủ ngày đó.

Từ trong lòng lấy ra nửa đoạn tay áo ngày hôm đó tìm được trong rừng, gắt gao nắm ở lòng bàn tay, nhẹ giọng trầm thấp nói: “Nghiên nhi, Hiện tại nàng đang ở đâu? Thực xin lỗi, hiện tại ta không thể đi tìm nàng, nàng nhất định phải tự chăm sóc tốt cho mình”.

Mà tiểu tử kia ra khỏi vương phủ, đang muốn muốn đi đến hiệu thuốc bắc tìm Trần Nhiên thúc thúc, còn chưa tới hiệu thuốc bắc, liền gặp Thương Kỳ Thụy, hắn còn mang theo bốn thị vệ phía sau.

Tiểu tử kia chỉ thân nhiên liếc mắt nhìn hắn, sau đó muốn vòng qua bên cạnh bọn họ, bé thật sự không muốn để ý đến Thương Kỳ Thụy!

Nhưng mà khi bé vừa đi vòng qua bên người bọn họ, đột nhiên tay Thương Kỳ Thụy đẩy bé một cái, về mặt giận dữ nói: “Thương Tuyệt Thế lớn mật, chẳng lẽ ngươi không có nhìn thấy bản thể tử sao, dám không hành lễ với bản thể tử!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 5: Rời kinh

Tiểu tử kia căn bản không ngờ Thương Kỳ Thụy sẽ đột nhiên động thủ, không khỏi lao đảo vài cái, thiếu chút nữa liền té lăn quay trên mặt đất, không khỏi quay đầu bất mãn nhìn về phía Thương Kỳ Thụy, trên về mặt lại có chút không kiên nhẫn, nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Thương Kỳ Thụy nhìn bốn thị vệ đi phía sau mình, về mặt không khỏi càng kiên cố, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn liếc xéo tiểu tử kia, nói: “Nhìn thấy bản thể tử thể nhưng không quỳ xuống hành lễ, ngươi thật to gan a!”

Tiểu tử kia nhăn mũi lại, nhìn hắn giống như nhìn một đũa ngọc, nói: “Thân phận và địa vị của chúng ta là giống nhau, ngươi dựa vào cái gì bắt ta hành lễ với ngươi?”

“Ai cũng có thân phận và địa vị với ngươi? Phụ vương ta nói, chỉ cần không lâu sau, ta sẽ trở thành thái tử, thế nào, sợ rồi chứ?”

“Thái tử?” Tiểu tử kia nghiêng đầu nhìn hấn bằng vẻ mặt hồ hững, giống như đang nhìn một thằng hề, sau đó đem tầm mắt dời đi, nghĩ muốn đi vòng qua bên cạnh bọn họ. Bé còn muốn đi tìm Trần Nhiên thúc thúc, hỏi hấn có tìm được mẹ hay không!

Nhìn thấy hành động của tiểu tử kia, Thương Kỳ Thụy nhíu chặt mi, vẻ mặt không vui nhìn hấn, nói: “Thương Tuyệt Thế, ngươi vội vã như vậy là muốn đi đâu?”

Tiểu tử kia không để ý tới hấn, đi thẳng về phía trước.

Thương Kỳ Thụy đuổi theo về phía trước vài bước, chặn phía trước bé, nói: “Ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi không có nghe thấy sao?”

Không kiên nhẫn nhìn hấn lấy một cái, chu cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Nghe thì nghe được, có điều ta làm sao phải nghe ngươi nha? Ta còn có việc, ngươi tốt nhất đừng chặn đường của ta!”

“Ngươi có việc gì?”

“Không nói cho ngươi biết!”

“Ta lệnh cho ngươi phải nói cho ta biết!”

“Mệnh lệnh của ngươi là cái gì a, ta vì sao phải nghe ngươi?”

Tiểu tử kia vẻ mặt khinh thường cùng thiếu kiên nhẫn, sau khi nói xong, cũng không quản Thương Kỳ Thụy tức giận hay không, xoay người liền đi qua hấn, không thèm để ý đến hấn, nếu không khẳng định hấn sẽ lại nói ta khi dễ hấn!

Cho tới bây giờ đều là được người khác cung kính hầu hạ, có điều từ sau khi Thương Tuyệt Thế xuất hiện, địa vị của hấn giống như bị hạ thấp đến nghìn trượng, điều này làm cho tâm hồn bé nhỏ của Thương Kỳ Thụy không khỏi có một tia thương tổn, hơn nữa tiểu tử kia không thèm nhìn hấn lấy một cái, càng lúc càng lớn.

Nhìn bóng dáng Thương Tuyệt Thế rời đi, dường như đang thầm cười nhạo hấn ngu xuẩn, điều này làm cho Thương Kỳ Thụy nhin không được trong lòng càng oán giận, còn đối với Thương Tuyệt Thế ghen ghét càng sâu.

Mất thấy bóng dáng Thương Tuyệt Thế đã cách hấn gần trăm mét, Thương Kỳ Thụy đột nhiên không nói một tiếng nào tiến lên bám theo, bốn gã hộ vệ đi theo phía sau hấn liếc nhìn lẫn nhau, không biết tiểu vương gia của bọn họ muốn làm gì, nhưng mặc kệ là muốn làm gì, bọn họ đều phải làm tròn phận sự đi theo đến cùng.

Tiểu tử kia dừng bước, xoay người lại nhìn Thương Kỳ Thụy đi phía sau mình, bất mãn nhíu mày, nhưng không nói cái gì, chỉ chu cái miệng nhỏ nhắn, sau đó xoay người tiếp tục đi.

Thương Kỳ Thụy rất tức giận, hấn đã đi theo phía sau nó lâu vậy rồi, Thương Tuyệt Thế chết tiệt, như thế nào ngay cả hỏi cũng không hỏi hấn một tiếng vì sao hấn lại muốn đi theo mình?

Tiểu tử kia càng không để ý tới hấn, trong lòng Thương Kỳ Thụy lại càng bức mình, thật giống như Thương Tuyệt Thế như đang khinh rẻ và coi thường hấn, làm cho hấn hận không thể xông lên hung hăng đánh Thương Tuyệt Thế vài cái.

Bước chân không khỏi nhanh hơn một chút, rất nhanh liền cách tiểu tử kia không đến mười thước, mà tốc độ hấn vẫn nhanh hơn, cũng không có muốn dừng lại hay giảm tốc độ xuống.

Cảm giác được phía sau truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng gần, tiểu tử kia hơi hơi phồng má, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khó hiểu cùng không kiên nhẫn, Thương Kỳ Thụy này hấn lại muốn làm gì nữa nha? Làm sao cứ đi theo bé vậy? Chẳng lẽ muốn cùng bé đi tìm Trần Nhiên thúc thúc?

Trong lòng hừ hừ vài tiếng, đối với Thương Kỳ Thụy tràn ngập khinh thường.

Hôm nay bé không muốn tìm bất kì kẻ nào phiền toái, thậm chí ngay cả Thương Kỳ Thụy chủ động tìm đến bé, bé cũng không thèm để ý tới hấn nữa, có điều hiện tại, nếu hấn không biết phân biệt tốt xấu như vậy quyết định muốn cùng bé đối nghịch, đừng trách bé không khách khí nha!

Bước chân tiểu tử kia nhanh hơn, rất nhanh liền đi vào bên trong một cái ngõ nhỏ, thấy thế, Thương Kỳ Thụy tự nhiên là không chút do dự đi theo, dù sao hôm nay hấn dẫn theo bốn gã thị vệ, không tin Thương Tuyệt Thế có thể làm gì được hấn!

Chỉ là khi hấn vừa tiến vào trong ngõ nhỏ, đột nhiên trợn tròn hai mắt, bởi vì trong ngõ nhỏ sâu thẳm kia, sớm đã không có bóng dáng Thương Tuyệt Thế, phải nói, không có nửa người nào đi qua.

“Các ngươi có nhìn thấy Thương Tuyệt Thế ở nơi nào không?” Quay đầu lại hỏi bốn gã thị vệ ở phía sau.

Thị vệ hướng về phía ngõ nhỏ nhìn xung quanh một lượt, thậm chí tìm khắp nơi trong một lúc lâu, cũng không có tìm thấy được bóng dáng của tiểu tử kia, không khỏi một trận kinh ngạc, đồng thời lắc đầu nói: “Xin tiểu vương gia thứ tội, không có nhìn thấy ạ”.

Nhìn ngõ nhỏ sâu thẳm, khóe miệng Thương Kỳ Thụy nhẹ nhàng run run vài cái, trong mắt toát ra một tia sợ hãi cùng e ngại, ngõ nhỏ, vừa nhỏ lại vừa

sâu, thậm chí ánh mặt trời cũng không thể chiếu vào trong được, đứng ở chỗ này nhìn vào, còn có loại cảm giác âm u, khó trách Thương Kỳ Thụy cảm thấy sợ hãi.

Cẩn thận đánh giá toàn bộ trên dưới trái phải một lần, muốn đi vào tìm Thương Tuyết Thế, nhưng mà lại không dám đi vào, nhưng nếu cứ như vậy mà rời đi, lại khiến cho hắn thực không cam lòng, có một loại cảm giác giống như hắn thua cuộc.

Khẽ hừ một tiếng, nói thầm giống như đang tự an ủi mình: “Đừng tưởng rằng ngươi vào chỗ này ta liền không dám vào theo, ngươi đã không sợ, ta càng không sợ!”

Hắn có đến bốn gã hộ vệ bảo vệ, thế mà so với Thương Tuyết Thế lại kém hơn như vậy, về sau hắn sao còn mặt mũi đi gặp người khác?

Cho nên hắn cũng rào bước đi nhanh vào ngõ nhỏ, trong ngõ nhỏ, vốn dĩ gió có vẻ lớn, Thương Kỳ Thụy vừa vào liền cảm giác được một trận gió lạnh, sợ tới mức hắn cả người cứng ngắc một hồi lâu, đứng yên đó.

Một nơi tối tăm đến mức ánh mặt trời cũng không chiếu đến được, trực giác như đang thúc giục hắn ra khỏi đây.

Thoáng lui lại phía sau mấy bước, để cho hai gã thị vệ đi ở phía trước hắn, phía sau lại là hai gã thị vệ, phút chốc khiến cho lá gan hắn có cảm giác lớn hơn rất nhiều, sau đó một đường đi vào ngõ nhỏ, hắn còn muốn nhanh đến xem Thương Tuyết Thế rốt cuộc muốn làm gì đâu!

Một cái đầu nhỏ từ trên nóc nhà ló ra dò xét, nhìn năm bóng người đang vào trong ngõ nhỏ, a cái miệng nhỏ nhắn tươi cười sáng lạn, hai chiếc răng nanh dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng.

Rất nhanh bé lui đầu về đến trên nóc nhà, khiến cho người phía dưới dù có ngẩng đầu cao tới đâu cũng không thể nhìn thấy bé được, cẩn thận đi qua nóc nhà bên cạnh, rất nhanh liền xuất hiện ở trên đường cái, xoay người không thèm quay đầu lại hướng về phía hiệu thuốc bắc đi đến.

Mới không có thời gian chơi đùa cùng các người đâu, bản mỹ nam còn muốn đi tìm mẹ!

Thương Kỳ Thụy đi theo hai gã thị vệ phía trước, phía sau còn có hai gã thị vệ nữa, tiếp tục tiến vào trong ngõ nhỏ, rất có tư thế không tìm thấy Thương Tuyết Thế tuyệt không buông tay, lại căn bản không ngờ tới tiểu tử kia sớm đã quay lại chỗ cũ, xoay người liền rời đi.

Trách cũng chỉ có thể trách bốn gã thị vệ hôm nay Thương Kỳ Thụy mang theo là thị vệ bình thường, không thể phát hiện hơi thở của tiểu tử kia tránh ở trên nóc nhà, nếu không tiểu tử kia sao có thể dễ dàng thoát khỏi bọn họ như vậy? Cho dù bé có võ công.

***

Thương Diễm Túc đang cùng Thương Diễm Hách ở trong thư phòng thương nghị, quản gia đột nhiên báo lại, nói là Diệp Trần Nhiên cầu kiến.

Biết Diệp Trần Nhiên vẫn luôn tìm kiếm Nghiên nhi, cho nên Thương Diễm Túc lúc này tạm thời dừng việc trước mắt, để Diệp Trần Nhiên vào thư phòng.

Diệp Trần Nhiên sắc mặt có chút quái dị, chần chờ một lát mới nói: “Đã có tin tức Thanh Nghiên, nàng bị một người Ngọc Diễm quốc từ trong rừng cứu ra ngoài, sau đó... Sau đó bị bán vào thanh lâu”.

Trong nháy mắt thư phòng trở nên yên tĩnh, Thương Diễm Hách há to miệng, vẻ mặt không dám tin, thất tẩu bị bán vào thanh lâu? Nha, là người nào, vậy mà mỹ nhân như thất tẩu như vậy cũng có thể bỏ mà bán vào thanh lâu được?

Thương Diễm Túc đột nhiên đứng lên, tâm hung hăng run rẩy vài cái, mặt âm trầm, nói: “Là người nào? Hiện tại Nghiên nhi đang ở nơi nào?”

Nhún vai, vẻ mặt vô tội, sau đó nói: “Yên tâm đi, đúng ngày đó Ngọc Diễm quốc săn bắn, lại vừa vận Tang Đình nữ phần nam trang trà trộn vào thanh lâu kia, thuận tiện đã dẫn Thanh Nghiên ra, hiện tại hắn là ở trong hoàng cung Ngọc Diễm quốc. Về phần là loại người nào đem Thanh Nghiên bán vào thanh lâu, điều này ta cũng không biết, chỉ là nghe nói Thanh Nghiên hình như đã tìm được người kia, hơn nữa cũng đã dạy dỗ hắn, về phần thanh lâu kia, xem mấy ngày qua không gây khó dễ cho nàng, thậm chí còn đề cho nàng ở lại dưỡng thương cho tốt, Thanh Nghiên cũng không có khó xử người nơi đó”.

Nghe nói nhiều như vậy, nhưng kỳ thật Thương Diễm Túc chỉ nghe được vài câu mà thôi, không có chậm rãi ngăn lại, nói: “Nếu hiện tại ở Ngọc Diễm quốc, vậy tạm thời không có vấn đề gì, có điều ngươi nói dưỡng thương? Nghiên nhi bị thương sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa bị thương không nhẹ, dù sao ngày đó nàng một mình một người đối mặt với một bầy sói, bây giờ còn có thể sống cũng là không tệ rồi”.

“Vậy hiện tại nàng thế nào? Có bị thương nặng không?”

“Đã không có việc gì, ngoài ra, Tang Đình đề ta báo ngươi một tiếng, chờ sau khi ngươi đem chuyện ở Thương Lang quốc giải quyết xong hãy đi đón Thanh Nghiên trở về đi, nếu không cho dù ngươi đến đón nàng cũng sẽ không để Thanh Nghiên trở về, bởi vì hiện tại Thương Lang quốc rất nguy hiểm”.

Ánh mắt híp lại, dường như đối với lời nói của Tang Đình thực bất mãn, nhưng chung quy hắn cũng không nói cái gì, chỉ là nhẹ gật đầu, nói: “Nếu như vậy, vậy đa tạ Ngọc Diễm hoàng chiếu cố Nghiên nhi”.

Diệp Trần Nhiên khóe miệng đột nhiên run rẩy một chút, dường như nghĩ tới chuyện gì đó rất khó mở miệng, sau một lúc lâu sau mới nói: “Ngoài ra, còn có một việc, cần nói cho người một chút”.

“Chuyện gì?”

“Cái kia... ừm, là chuyện về tiểu tử kia”.

Sửng sốt, vội vàng hỏi: “Cục cưng làm sao vậy?”

Diệp Trần Nhiên một bộ khó mở miệng, quanh co nói: “Ừm, này... Cái kia... Tiểu tử kia nó muốn... Ách, ha ha, đã rời khỏi kinh thành, nói là muốn đi tìm mẹ mình”.

“...” Thương Diễm Túc hết chỗ nói, sau một lúc lâu sau, bất đắc dĩ thở dài, gật đầu nói, “Đã biết, đa tạ”.

Phản ứng bình thường như vậy? Diệp Trần Nhiên có chút không dám tin nhìn Thương Diễm Túc, nhìn không được hỏi: “Ta nói Thương Diễm Túc, tiểu tử kia một mình đi ra ngoài đến Ngọc Diễm quốc tìm mẹ nó, người như thế nào hình như một chút cũng không lo lắng?”

Ai nói không lo lắng? Nhưng mà hiện tại lo lắng có thể làm sao? May mắn vừa rồi khi bé xuất môn đã phái hai gã hộ vệ đi theo bé, tin tưởng có hai người kia âm thầm bảo hộ, hẳn là không có nguy hiểm gì.

Hắn cũng biết, cục cưng mấy ngày nay rất nhớ mẹ, huống hồ, bé đi ra ngoài nói không chừng so với ở lại kinh thành an toàn hơn rất nhiều, mà hắn cũng có thể không cần lo lắng sẽ có người muốn thông qua cục cưng đến uy hiếp hắn.

***

Hoàng cung Ngọc Diễm quốc, Tang Đình cứng rắn lôi kéo Lãnh Thanh Nghiên đi tới nơi này, hơn nữa còn vô cùng cường ngạnh không cho nàng rời đi, nói cái gì tỷ muội thật vất vả mới có thể gặp nhau một hồi, làm sao sẽ để nàng dễ dàng rời đi như vậy?

Lãnh Thanh Nghiên bất đắc dĩ, huống hồ nàng quả thật rất muốn gặp Tang Đình, dù sao cơ hội các nàng gặp mặt thật là rất ít, nếu trùng hợp như vậy, nàng cũng liền cung kính không bằng tuân mệnh, huống chi, Tang Đình đã đưa tin tức nàng vẫn bình yên đến Thương Lang quốc, tin rằng Túc cũng không cần lo lắng.

Có điều, nàng lại không biết tình huống hiện tại trong Thương Lang quốc, dù sao nơi này là Ngọc Diễm quốc, mà còn là ở thâm cung, hơn nữa Tang Đình cũng không có đem tình huống nơi đó nói cho nàng, nếu không chỉ sợ Lãnh Thanh Nghiên sẽ không chút do dự trực tiếp hồi Thương Lang quốc.

Ngọc Nhân Dật ôm lấy Tang Đình, hỏi: “Đình nhi, nàng không nói cho nàng ấy biết tình huống ở Thương Lang quốc hiện nay, có sao không?”

Tang Đình cong cong cái miệng nhỏ nhắn, dường như đối với những lời này của Ngọc Diễm hoàng có chút bất mãn, hừ hừ nói: “Có cái gì? Dù sao ta cũng sẽ không để Thanh Nghiên nhanh như vậy trở về đâu, thật vất vả mới gặp mặt. Hơn nữa, hiện tại Trữ hoàng hậu Thương Lang quốc đã hoàn toàn tỏ vẻ đối đầu với Thương Diễm Túc, thậm chí là đối nghịch với Thương Lang hoàng, Thanh Nghiên nếu trở về, làm Lạc vương phi, khẳng định là đứng mũi chịu sào sẽ bị Trữ hoàng hậu kia tính kế!”

“Không phải nàng nói vị tỷ muội này của nàng rất lợi hại sao, căn bản là không cần e ngại chuyện của những người đó sao?”

“Tuy đúng là như vậy, nhưng ngàn tính vạn tính còn có điểm sơ sót, vạn nhất Thanh Nghiên không cẩn thận bị tính kế làm sao bây giờ? Chuyện nguy hiểm như vậy, ta mới không xem thường đơn giản như vậy đâu!”

“Nếu để nàng ấy biết nàng giấu mình chuyện quan trọng như vậy, nàng ấy có thể tức giận với nàng hay không?”

Sửng sốt, lập tức nhăn mũi, có chút lo lắng nói: “Ta mới không sợ nàng ấy tức giận đâu, ta đây là vì tốt cho nàng, hơn nữa, nàng ấy cũng không có hỏi ta a, ta nào biết nàng ấy có muốn biết những điều này hay không? Huống chi, Thương Diễm Túc kia không phải rất lợi hại sao? Vậy để hắn một mình đi giải quyết chuyện này là được rồi, đợi đến khi giải quyết xong mới có thể đến đón Thanh Nghiên nhà ta đi!”

Nheo nhẹ cái mũi của nàng, Ngọc Nhân Dật không khỏi bật cười, có điều nghĩ đến những yêu cầu của nương tử thân ái hắn đều đáp ứng, tuy có cảm giác không nên lừa gạt Lãnh Thanh Nghiên chuyện quan trọng như vậy, nhưng hắn cũng không muốn khiến Tang Đình mất hứng.

Hơn nữa, hiện tại trong hậu cung thực lạnh, thật ra có điểm hối hận khi giải tán hậu cung, đơn giản là lúc trước, Đình nhi còn có thể đối phó với một vài nữ nhân có việc mà làm, còn có thể hơi chút an phận ở trong cung, hiện tại, hắn nhưng càng ngày càng cảm nhận được, nàng đã rất là nhàm chán rồi, tùy thời đều có thể chuẩn ra ngoài chơi!

Hiện tại Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên xuất hiện ở Ngọc Diễm quốc, Ngọc Diễm hoàng ước gì nàng ta ở lại lâu một thời gian, bởi vì hắn cảm giác được, Đình nhi mấy ngày nay thực vui vẻ, không chỉ có việc làm, không phải không có hàn huyên, còn bởi vì, có hảo tỷ muội từng gắn bó sinh tử có thể cùng nhau nói chuyện phiếm, có thể nói một ít tâm sự.

Lãnh Thanh Nghiên liền trực tiếp ở thâm cung của Tang Đình, tuy rằng như vậy vô cùng không hợp quy củ, nhưng mà ở hậu cung, lời Tang Đình nói chính là quy củ, ai lại dám nói nửa câu vô nghĩa?

Đương nhiên, nàng cũng chỉ là ở sùng điện trong cung, nàng không có hứng thú đi quấy rầy vợ chồng người ta thân thiết, có điều hình như Tang Đình

thường xuyên đến quấy rầy nàng nghỉ ngơi.

Nàng cảm giác được một chút, Ngọc Diễm hoàng có đôi khi đối với nàng rất oán hận, bởi vì liên tục vài buổi tối, Tang Đình đều là đến phòng của nàng, cò muốn cùng nàng nằm cùng giường, đem hoàng đế tướng công nhà nàng đá đến lên chín tầng mây.

Một tiểu hài tử đại khái sáu bảy tuổi ở trong sân luyện kiếm, diện mạo hiền ngang, trời sinh còn có một loại khí chất vương giả uy nghiêm, đó là thái tử điện hạ Ngọc Diễm quốc, cũng chính là con bảo bối của Tang Đình – Ngọc Hàm Uyên.

“Thanh di, ta luyện đúng không?” Thu kiếm, xoay người lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên đứng bên cạnh, cung kính hỏi.

Lãnh Thanh Nghiên cười gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, đây là mẫu hậu dạy ngươi sao?”

“Là phụ hoàng dạy, mẫu hậu chỉ có lúc nhàn rỗi nhằm chán mới chỉ điểm một hai cái”.

Nghe vậy, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi bật cười, nói: “Vậy cũng đúng, mẫu hậu ngươi không giống người có kiên nhẫn như vậy”.

“Ai đang nói xấu bản cung?” Lãnh Thanh Nghiên mới vừa bắt đầu muốn nói xấu người nào đó, thanh âm người nào đó cũng đã vang lên sau lưng nàng, đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, liếc xéo nàng, nói, “Ngươi thật to gan, dám ở trong này nói xấu bản cung, ngươi là chán sống đi?”

Lãnh Thanh Nghiên chỉ là khoe miệng khê nhếch, tầm mắt cũng dừng lại trên người Ngọc Hàm Uyên, hướng hấn vẩy vẩy tay, nói: “Hàm nhi, lại bên này nghỉ ngơi một chút đi, ngươi đã luyện đến hai canh giờ rồi”.

“Cám ơn Thanh di”.

Lãnh Thanh Nghiên tay nhẹ vỗ về tóc dài ở trên vai Ngọc Hàm Uyên, cười nói: “Hàm nhi thực là ngoan nha, nếu Tuyệt Thế nhà ta có thể nhu thuận như Hàm nhi thì thực tốt”.

Tang Đình ngồi ở bên cạnh nghe được bĩu môi, nói: “Được rồi được rồi, ngươi đừng sinh ở trong phúc không biết phúc, ngươi là không biết tiểu tử này đôi khi có bao nhiêu khiến người ta tức giận a, hiện tại chỉ là ở trước mặt ngươi làm bộ mà thôi!”

Nghe lời Tang Đình nói, Lãnh Thanh Nghiên ý cười không khỏi càng sâu, chỉ là, nhìn Ngọc Hàm Uyên, đột nhiên nhớ cục cung nhà mình, không biết hiện tại bé đang làm gì.

Thấy Lãnh Thanh Nghiên một bộ có chút không yên lòng, Tang Đình nhãn châu chuyển động, đột nhiên cả người liền dán trên người Lãnh Thanh Nghiên, cười tủm tỉm nói: “Đi thôi Thanh Nghiên, ta mang ngươi đi thăm non sông Ngọc Diễm quốc, ngươi tới lâu như vậy, nhưng mà còn chưa có thấy phong cảnh Ngọc Diễm quốc đâu!”

Khê nhú mày, cũng là hỏi: “Ngươi có thể ra cung sao?”

Tươi cười trên mặt hơi hơi cứng đờ, sau đó hừ hừ nói: “Ta chính là hoàng hậu nương nương, ta muốn xuất cung, ai dám ngăn trở?”

“Hoàng tâu, ta cũng muốn cùng đi!”

Đột nhiên phía sau vang lên một thanh âm, chính là Liễn Tiêu công chúa, không biết khi nào thì xuất hiện ở nơi này, nghe Tang Đình nói muốn xuất cung đi dạo, vội vàng đi lên.

Ngọc Hàm Uyên nhìn ba người trước mắt này, đột nhiên nói: “Mẫu hậu, ta cũng muốn đi”.

Tang Đình mặt mày hớn hờ, tròn mắt quay tròn, nhìn trái phải không phát hiện người nào khả nghi, tươi cười trên mặt không khỏi càng thêm sáng lạn, nói: “Được, cùng đi, ai nha, bản cung đã lâu không có ra cung chơi a!”

Không phải vừa mới sẵn bản trở về vài ngày sao?

***

Rời kinh thành đi tìm mẹ tiểu tử kia đột nhiên từ trên mặt đất đứng lên, dùng hai tay che che ánh nắng trước mắt, đánh giá tình huống chung quanh, cũng đã nghỉ ngơi tốt, bé cũng nên tiếp tục đi, có điều, phải đi bên nào mới đúng đây?

Quan sát nửa ngày, rốt cục xoay người hướng tới bên trái, hai người theo sau âm thầm bảo vệ an toàn cho bé nhìn hướng bé đi, không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái.

Trong đó một người nhẹ giọng hỏi người kia, nói: “Tiểu vương gia hình như đi nhằm hướng, chúng ta có nên đi nhắc nhở một chút không?”

“Nhưng mà nếu như vậy, khẳng định tiểu vương gia sẽ phát hiện chúng ta, đến lúc đó, khẳng định là sẽ không muốn chúng ta tiếp tục đi theo”

“Vậy làm sao bây giờ? Đi Ngọc Diễm quốc, hẳn là đi hướng khác a”.

“Này... Vẫn là tiếp tục đi theo đi, chỉ cần tiểu vương gia không gặp nguy hiểm, hoặc là không có nguyên nhân vì tìm không thấy đường mà khóc, chúng

ta liền tiếp tục đi theo người là được rồi, tin rằng Vương gia rất nhanh cũng có thể tìm ra”.

“Ừm, chỉ có thể như vậy”.

Tiểu tử kia tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh liền đi tới một trấn nhỏ, đối với hai bên ngã tư đường nào nhiệt đều làm như không thấy, chính là đi thẳng về phía trước, sau đó đột nhiên xoay người tiến vào trong một quán trà cũ nát.

Tiểu nhị đang nằm úp sấp ngủ ở trong góc cảm giác được có khách tiến vào quán trà, vội vàng tỉnh lại, đi đến trước mặt tiểu tử kia, mắt buồn ngủ mờ mờ lung hoi: “Tiểu khách quan, ngài muốn dùng cái gì?”

Tiểu tử kia đứng ở quán trà, cẩn thận đánh giá một phen, phát hiện trong quán trà cũ nát hình như chỉ có bé là khách nhân, nhưng mà bé vẫn ngẩng đầu nói: “Ta muốn nước sôi”.

“Nước sôi?” Tiểu nhị sững sốt một chút, lập tức hỏi, “Vậy không biết tiểu khách quan là muốn nóng hay là ấm hoặc là lạnh đâu?”

“Không nóng không ấm không lạnh, có hay không?”

“Có có có, tiểu khách quan mau vào bên trong!”

Tiểu nhị dẫn tiểu tử kia vào quán trà, lại trực tiếp cùng nhau vào hậu viện. Vừa tiến vào hậu viện quán trà, tiểu nhị nhất thời giống như thay đổi thành một người khác, hướng tới tiểu tử kia khom mình hành lễ nói: “Thuộc hạ tham kiến thiếu chủ!”

Tiểu tử kia khẽ gật đầu, nói: “Ngươi giúp ta chuẩn bị một chiếc xe ngựa, còn có một chút đồ dùng sinh hoạt, mau chóng!”

“Dạ! Thiếu chủ thỉnh chờ một lát, thuộc hạ lập tức đi làm, có điều, không biết thiếu chủ là muốn đi đâu, cũng để khi chủ nhân hỏi, thuộc hạ có thể bẩm báo lại”.

“Ừm, nếu mẹ hỏi ngươi, ngươi nói, ta đã đi Sa Châu!”

“Sa... Sa Châu?”

“Đúng vậy, ngươi chỉ cần trả lời như vậy là được, ngoài ra, nhanh chút đi chuẩn bị những thứ ta đã phân phó, nhanh chút nha, ta muốn xuất phát sớm một chút!”

“Dạ, thỉnh thiếu chủ chờ một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Nữ tử thần bí

Thương Diễm Túc nhìn tin tức vừa nhận được, khẽ thờ dài, hướng về phía cửa nói: “Người tới!”

Theo một tiếng này, một cái bóng đen quỷ dị hiện lên trước mặt Thương Diễm Túc, chấp tay thi lễ nói: “Vương gia có gì phân phó?”

“Lại phái hai người, lập tức đến Sa Châu cùng hai người Hạo Lâm hội hợp, âm thầm bảo hộ tiểu vương gia an toàn”.

“Dạ!”

Thị vệ rất nhanh liền lui xuống, Thương Diễm Túc tay nắm thành quyền khẽ gõ lên khung cửa sổ, mảy mai nhả lại, cuối cùng đem đầy bụng phiền muộn hóa thành một tiếng than nhẹ, tự nhủ nói: “Việc này, không biết khi nào mới có thể chấm dứt đây”.

***

Ngọc Diễm quốc, Lãnh Thanh Nghiên về mặt buồn cười nhìn Tang Đình bị Ngọc Nhân Dật mang đi, không nhìn đến ánh mắt cầu cứu của nàng, trực tiếp quay người, coi như cái gì cũng không thấy. Nơi này là Ngọc Diễm quốc, nàng nào dám đắc tội Ngọc Diễm hoàng a? Chán sống?

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tang Đình, giống như sắp phải chịu đựng cái gì đó vô cùng thống khổ, nhìn không được quay đầu đi, nhìn Ngọc Liên Tiêu bên cạnh về mặt cũng là biểu tình xem kịch vui, hỏi: “Chuyện như vậy, có phải rất thường xuyên xảy ra hay không?”

Sững sốt, không khỏi hỏi: “Vì sao ngươi lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì thấy bộ dáng người giống như cũng không hề kinh ngạc khi thấy chuyện này”.

“Hi hi, sau mỗi lần hoàng tẩu chuồn ra khỏi cung, trên cơ bản chuyện sẽ phát sinh như vậy”.

Lãnh Thanh Nghiên cười khẽ, có thể tưởng tượng, Tang Đình nhất định là thường xuyên chuồn ra khỏi cung, cũng rất tự nhiên là thường xuyên thừa nhận trừng phạt của Ngọc Nhân Dật đối với nàng.

Ngọc Liên Tiêu đem lực chú ý chuyển tới trên người Lãnh Thanh Nghiên, trong mắt có tìm tòi nghiên cứu, nàng đối với Lãnh Thanh Nghiên quả thật là rất ngạc nhiên, hơn nữa chủ yếu là, nghe hoàng tẩu nói, nàng là tỷ tỷ của Thương Diễm Trạch!

Tuy rằng không rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng bất kể là chuyện gì, chỉ cần có quan hệ với Thương Diễm Trạch, nàng đều có hứng thú.

Cảm nhận được ánh mắt của Ngọc Liên Tiêu, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi quay đầu lại nhìn nàng, hỏi: “Công chúa vì sao lại nhìn ta như vậy?”

Ngọc Liên Tiêu hơi dời đi ánh mắt một chút, thần sắc trên mặt có chút mất tự nhiên, giống như là đang trầm ngâm cái gì, một hồi lâu mới nói: “Ta nghe hoàng tẩu nói, người là tỷ tỷ của Thương Diễm Trạch, đây là có chuyện gì a? Người không phải Vương phi Thương Diễm Túc sao?”

Sửng sốt, lập tức hiểu liền cười, nói: “Đúng là có chuyện như vậy a, chẳng lẽ công chúa có nghi vấn gì sao?”

Bất mãn nhìn nàng, nói: “Cái gì mà nói ‘đúng là như vậy a’? Ta chỉ là ngạc nhiên giữa các người đã xảy ra chuyện gì, Thương Diễm Trạch cùng Thương Diễm Túc là huynh đệ, người lại là tỷ tỷ Thương Diễm Trạch, vậy làm sao người có thể trở thành Vương phi Thương Diễm Túc được?”

“Công chúa không phải đã biết sao, là kết nghĩa”.

“Ta không tin!”

Khẽ nhún mày lại, có chút ngoài ý muốn nhìn nàng, “Vì sao không tin?”

“Không biết, dù sao chính là cảm giác không tin”.

Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười, cũng không có nói thêm cái gì, loại chuyện này, nàng cảm thấy cũng không cần thiết nói với Ngọc Liên Tiêu, dù sao đối với nàng mà nói, Ngọc Liên Tiêu bây giờ chính là em gái của chồng Tang Đình mà thôi, gặp qua vài lần, nói với nhau mấy câu, còn đâu hình như cũng không có quan hệ gì đặc biệt.

Nếu để nàng đem chuyện này nói cho nàng ta biết, đó là không có khả năng, đến nay, người biết chuyện này, tổng cộng cũng chỉ có vài người, hơn nữa từ chính nàng nói cho, lại chỉ có hai người Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách, nha, còn có con trai bảo bối cũng biết.

Thấy Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười, lại không trả lời vấn đề của nàng, Ngọc Liên Tiêu có chút bất mãn, nói: “Người vì sao không nói? Chẳng lẽ trong đó còn có bí mật không thể cho ai biết?”

“Không có gì, công chúa đa tâm rồi”.

“Nhưng ta lại có cảm giác người còn chuyện rất quan trọng không có nói đâu?”

Ngọc Liên Tiêu truy vấn làm cho Lãnh Thanh Nghiên có chút không thoải mái, cười khẽ, nói: “Công chúa điện hạ, nếu là chuyện rất quan trọng, làm sao có thể tùy tiện nói ra chứ?”

“Chẳng lẽ người không tin ta? Yên tâm đi, ta nhất định sẽ vì người giữ bí mật, tuyệt đối không nói cho người khác!”

“Công chúa nói quá lời, ta quả thật đã không còn chuyện gì để nói với người”.

“Ta không tin!”

“Công chúa điện hạ, ta không có nghĩa vụ phải quản tới người tin hay không tin lời ta nói”.

Sửng sốt, nhìn Lãnh Thanh Nghiên hơi nhún mày, cái miệng kéo xuống, nói: “Người sẽ không tức giận chứ? Ta chỉ là tò mò hỏi một chút thôi mà”.

Lãnh Thanh Nghiên nhẹ lắc đầu, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, nói: “Có thể nói ta đều đã nói cho công chúa, tin hay không cũng là chuyện của người”.

Nói xong lời này, Lãnh Thanh Nghiên cũng không để ý tới Ngọc Liên Tiêu nữa, xoay người mang theo Ngọc Hàm Uyên đi luyện kiếm.

Nhìn bóng Lãnh Thanh Nghiên rời đi, Ngọc Liên Tiêu bất mãn than thở vài tiếng, nếu không phải nể mặt Thương Diễm Trạch, nàng đối với chuyện của nàng ta mới sẽ không có hứng thú đâu, có điều hiện tại bị Lãnh Thanh Nghiên nói như vậy, lòng hiếu kỳ càng nổi lên trong lòng nàng.

Tang Đình muốn tìm Lãnh Thanh Nghiên tính sổ, nữ nhân chết tiết này a, vậy mà tro mắt nhìn hảo tỷ muội bị mang đi giáo huấn, ngay cả nửa lời hay cũng không nói giúp, nhưng mà lúc nàng biết được Lãnh Thanh Nghiên giờ phút này đi đâu, cũng là bị kích thích thiếu chút nữa học máu, nữ nhân kia, nàng...

Nàng thế nhưng lại ra cung đi chơi!

Điều này cũng khiến cho Tang Đình hâm mộ đến đỏ con mắt, bởi vì Lãnh Thanh Nghiên dù sao cũng là khách, hơn nữa đối với Ngọc Nhân Dật mà nói, nàng cũng không phải người hẳn muốn lưu lại, tự nhiên sẽ không hạn chế tự do của nàng, mà đây cũng là chuyện Tang Đình chờ đợi không biết bao nhiêu năm

***

Thời điểm Tang Đình nguyên rủa Lãnh Thanh Nghiên, Lãnh Thanh Nghiên cũng đang ở trên đường cái Ngọc Diễm thành, vừa rồi Tang Đình đã mang nàng đi thăm thú một số nơi có phong cảnh tươi đẹp, đối với phong cảnh trên đường cái, cũng không có gì là mới mẻ lắm

Vừa rồi ở trong xe ngựa, khi đi ngang qua nơi này, trong lúc lơ đãng lại nhận ra một chút quen thuộc, cho nên vừa mới tiến cung lại ra cung, chỉ là hiện tại chờ ở đây, một tia quen thuộc kia cũng đã biến mất không thấy, thậm chí nghĩ không ra vừa rồi rốt cuộc là nhìn thấy gì mới có cảm giác quen thuộc.

Ngồi ở lầu hai một lầu vị trí gần cửa sổ, tùy ý điểm mấy món ăn sáng, đối với những ánh mắt kinh diễm nóng bỏng chung quanh sớm đã tập mãi thành thói quen, trực tiếp làm như không thấy, chỉ là yên lặng ngồi chỗ kia, cẩn thận hồi tưởng lại chuyện vừa rồi đi qua nơi này.

Rốt cuộc là gặp phải chuyện gì, thế nhưng khiến nàng đột nhiên có cái loại cảm giác này? Ban đầu còn không có để ý, nhưng sau làm thế nào cũng đều không thể đem cảm giác này xóa đi, thậm chí là cảm giác quen thuộc này càng ngày càng mãnh liệt, thế mới khiến cho nàng nhìn không được lại đến nơi này, rốt cuộc là bởi chuyện gì?

Có điều khi Lãnh Thanh Nghiên còn đang suy nghĩ xem vừa rồi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, một vị công tử trẻ tuổi mặc hoa phục đi tới trước mặt nàng, hỏi: “Cô nương, không biết tại hạ có thể ngồi ở chỗ này?”

Lãnh Thanh Nghiên ngẩng đầu nhìn người muốn ngồi xuống kia, thần sắc lạnh nhạt, chỉ nhìn thoáng qua sau đó liền đem tầm mắt chuyển ra ngoài phía cửa sổ, không muốn để ý tới những người này, cũng không muốn bởi vì những người này mà cắt đứt những ý nghĩ của nàng.

Mà Lãnh Thanh Nghiên trầm mặc cũng lại khiến đối phương cho rằng nàng ngầm đồng ý, trên mặt hiện lên một tia đắc ý, thậm chí là có chút được một tác lại muốn tiến một bước tiếp tục quấy rầy Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Tại hạ Hứa Mộ Bạch, không biết cô nương xưng hô như thế nào?”

Lãnh Thanh Nghiên tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, đôi lời nói của hắn có tai như diếc, chính là đang suy nghĩ chuyện kia, thanh âm bên tai không ngừng kêu to, làm cho Lãnh Thanh Nghiên có chút phiền chán.

“Cô nương...”

Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên đứng lên, xoay người bước đi, có lẽ đi lại trên đường một lần nữa chuyện mới vừa rồi sẽ rõ, sẽ có phát hiện bất ngờ, tuy rằng nàng đã qua lại ba lượt rồi.

Người tên Hứa Mộ Bạch kia sững sốt một chút, dường như không ngờ rằng Lãnh Thanh Nghiên nói đi là đi, ngay cả chào hỏi cũng không nói một câu với hắn, tốt xấu, hắn cũng là ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, phóng khoáng, nữ tử hắn coi trọng chưa bao giờ không chiếm được đâu.

Vội vàng đứng lên, bước nhanh đi tới trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, hơi hơi ngăn cản đường đi của nàng, cười nói: “Cô nương, người cứ như vậy muốn đi đâu? Cho biết được hay không?”

Lãnh Thanh Nghiên ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Khỏe miệng không khỏi kéo xuống, trên mặt tươi cười cũng có chút âm đạm rồi biến mất, nói: “Cô nương, làm gì mà phải cự người ngoài ngàn dặm vậy? Biển người mênh mông, chúng ta có thể gặp nhau lúc này, đó cũng chính là duyên phận, bản công tử chỉ là muốn mời cô nương dùng bữa trưa, cũng chính là vinh dự của cô nương a!”

Người này sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy? Lãnh Thanh Nghiên đôi mày thanh tú nhăn lại, nàng còn có chuyện muốn đi chứng thực, cũng không có thời gian lãng phí ở đây, hơn nữa, hắn vừa xuất hiện, lại quấy rầy đến suy nghĩ của nàng.

Khỏe mắt dư quang nhìn thấy có một bóng người trong ghế lô trên lầu ba lầu chợt lóe rồi mất, vội vàng đưa tầm mắt đến đó, tuy rằng nàng cam đoan nàng không biết người kia, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy người kia trong lòng lại kịch liệt rung động, cảm giác quen thuộc kia, đột nhiên xuất hiện mãnh liệt.

Ánh mắt không khỏi híp lại, nhìn phương hướng bóng dáng kia biến mất, trực giác muốn tiến lên đi kiểm tra, có điều nàng cũng biết, hành vi như vậy thật sự là rất đột ngột.

Hứa Mộ Bạch kia thấy Lãnh Thanh Nghiên thế nhưng hoàn toàn không nhìn đến hắn, thậm chí còn đem ánh mắt dời đến nơi khác, không khỏi cảm thấy bức bối, dù sao, cho tới bây giờ mọi người bên người đều đưa hắn nâng cao lên, lại có nhiều nữ tử chủ động đối với hắn yêu thương nhưng nhớ.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện vị nữ tử phong hoa tuyệt đại nhất mà hắn từng thấy, thế nhưng đối với phong thái của hắn lại làm như không thấy.

“Cô nương, người...”

Lãnh Thanh Nghiên quay đầu lại, lãnh đạm nhìn hắn, ánh mắt trong lúc đó lạnh như băng cùng không kiên nhẫn, nói: “Tránh ra!”

Đúng lúc này, ghé lô mới vừa rồi bị Lãnh Thanh Nghiên chú ý đột nhiên mở ra, một vị giống như là người hầu tùy thân từ bên trong đi ra, mặc cẩm bào, tóc hoa râm, nhìn qua đại khái là một lão bà khoảng năm sáu mươi tuổi.

Bà ta đi tới trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Lãnh cô nương, chủ nhân nhà ta cho mời”.

“Người làm sao mà biết ta họ Lãnh?” Lãnh Thanh Nghiên ánh mắt híp lại nhìn, trong mắt có vẻ cảnh giác, nhìn người kia hỏi.

Sửng sốt, lập tức cười nói: “Toàn bộ thiên hạ, chỉ cần đã gặp qua Lãnh cô nương, chỉ sợ không có bất luận kẻ nào có thể quên ngài”.

“Người gặp qua ta?”

“Đúng vậy, mà còn không phải một lần”. Nàng cười thực khiêm nhường, nhẹ giọng nói, “Lãnh cô nương vẫn là mau đi, chủ nhân nhà ta còn đang chờ ngài!”

Lãnh Thanh Nghiên lại vẫn đứng tại chỗ như cũ, cũng không có ý tứ muốn nhích người, nhìn bà ta, hỏi: “Chủ nhân nhà người là ai? Nàng tìm ta có chuyện gì?”

“Ngài gặp chẳng phải sẽ biết sao? Hơn nữa ta nghĩ, nếu như chủ nhân nguyện ý để ngài biết, nhất định ngài cũng có thể biết được thân thế của nàng”.

Mà Hứa Mộ Bạch đứng ở bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên cũng là đột nhiên mở miệng nói: “Tôn bà bà, sự phụ tìm vị cô nương này làm cái gì? Còn có, hình như các người đều biết nàng là ai?”

Sự phụ? Lãnh Thanh Nghiên đôi mày thanh tú không khỏi nhăn lại, không dấu vết liếc mắt nhìn Hứa Mộ Bạch một cái, hẳn là đồ đệ của người kia? Mà người kia lại khiến nàng có cảm giác quen thuộc, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nếu người ta đã chủ động đến mời nàng, hình như nàng cũng không nên cự tuyệt mới đúng, xem một chút người kia rốt cuộc là người nào, tìm nàng vì chuyện gì.

Hướng về phía Tôn bà bà theo như Hứa Mộ Bạch gọi khẽ gật đầu, nói: “Làm phiền Tôn bà bà dẫn đường”.

Chủ nhân trong lời Tôn bà bà kia, quần áo so với Tôn bà bà còn thanh lịch hơn, chỉ là khí chất phát ra từ trên người này, Tôn bà bà vô luận trang điểm đẹp thế quý giá như thế nào cũng không sánh bằng.

Nhìn qua một cái hẳn chỉ là một nữ tử hơn ba mươi tuổi, một thân váy dài thanh nhã màu lam nhạt, trên đầu cũng chỉ dùng hai ba cây kim trâm để cố định một đầu tóc dài như tơ, khóe miệng mỉm cười, dịu dàng gần gũi, lại có một loại khí chất uy nghi trời sinh.

Khi Lãnh Thanh Nghiên vừa tiến vào ghé lô, tầm mắt của nàng liền vẫn dừng lại trên người nàng, dường như Lãnh Thanh Nghiên đánh giá nàng giống nàng đánh giá Lãnh Thanh Nghiên.

Vươn tay chỉ vào vị trí bên cạnh, cười nói: “Cô nương không cần khách khí, ngồi đi”.

Lãnh Thanh Nghiên cũng thật sự không khách khí cùng nàng ta, đi đến bên cạnh nàng liền ngồi xuống, lẳng lặng đánh giá nàng, nghe nàng nói tìm nàng tới là có chuyện gì, đồng thời, ở trong lòng cũng không ngừng suy nghĩ, người này rốt cuộc nàng đã từng gặp ở nơi nào.

Nàng tin rằng, người này nàng nhất định đã gặp qua ở nơi nào đó, chỉ là, tạm thời chưa nghĩ ra được, rốt cuộc là ở nơi nào, hoặc là ở dưới tình huống gì.

“Các người đi ra ngoài trước đi”.

Nàng hướng về phía Tôn bà bà và Hứa Mộ Bạch nói, mặc dù có chút không muốn ra ngoài như vậy, bởi vì hẳn đối với Lãnh Thanh Nghiên tò mò cực kỳ, có thể làm cho sự phụ chủ động mời tới. Có điều sự phụ có lệnh, hẳn cũng không dám không vâng theo, nhẹ thi lễ, cùng Tôn bà bà đi ra cửa.

Lãnh Thanh Nghiên liếc mắt nhìn hai người đi ra ngoài một cái, sau đó lại đem tầm mắt chuyển dời đến trên người vị nữ tử trước mắt này, đột nhiên hỏi: “Chúng ta trước kia, đã từng gặp nhau ở nơi nào sao?”

Lời này lại khiến cho nàng ta sững sốt một chút, sau đó lắc đầu nói: “Chúng ta trước kia, vẫn chưa gặp mặt, ta cũng chỉ là đứng ở xa xa, mới thấy qua người vài lần. Có điều, hiện tại ta nên xưng hô với người như thế nào đây? Rõ ràng người đã không phải là cô nương”.

Nhìn nàng kia cười khẽ bên trong mang theo chế nhạo, Lãnh Thanh Nghiên thần sắc bất động, tuy rằng đối với việc nàng ta trực tiếp nói ra thân phận của nàng nàng có chút để ý, nhưng đây là ở Ngọc Diễm quốc, người biết thân phận nàng cũng không phải không có, dù sao ngày đó Tang Đình lại quang minh chính đại mang nàng đi như vậy.

Nhẹ gật đầu, nói: “Người có thể gọi ta là Lạc vương phi cũng không có gì”.

“Vậy thì khách khí quá, nếu không, ta gọi thẳng tên người thế nào?”

Yêu cầu này có chút đột ngột, cũng có chút vô lễ, nhưng từ từ miệng nàng nói ra, lại không biết vì sao, lại khiến cho Lãnh Thanh Nghiên có một loại cảm giác đương nhiên.

Đem cảm giác này dứt bỏ, nhẹ giọng nói: “Ta cảm thấy chúng ta cũng không có quen thân đến mức độ như vậy, huống chi, hôm nay vừa mới gặp mặt, không biết về sau còn có cơ hội gặp lại hay không, xưng hô linh tinh liên miên đi, giống như ta cũng sẽ không hỏi người, người rót cuộc là ai”.

“Nha? Chẳng lẽ người không muốn biết ta là ai sao?”

“Nếu người nguyện ý nói, ta chăm chú lắng nghe”.

Từ đầu đến giờ nàng ta vẫn chỉ mỉm cười nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nghe được những lời này của nàng ý cười cũng là càng sâu hơn, nói: “Chúng ta nhất định còn có thể gặp lại, hơn nữa thời gian cũng không lâu nữa đâu”.

Không khỏi nhường nhường mày, đối với người trước mắt tựa như biết hết thấy về nàng, mà nàng ngay cả đối phương rốt cuộc là ai cũng không biết cảm giác vô cùng không thích.

“Người tìm ta là có chuyện gì?”

“Nói chút chuyện phiếm không được sao?”

“Ta không cho là người sẽ là người nhàm chán như vậy, hơn nữa, ta đối chuyện này không có hứng thú”.

Lúc này mặt nàng ta lại lộ vẻ kinh ngạc, nhìn không được hỏi: “Làm sao có thể không có hứng thú đâu? Chẳng lẽ người đối với cuộc sống của mình hay là những suy nghĩ muốn nói ra đều không có sao?”

Nữ nhân không phải đều thích tâm sự nói chuyện phiếm sao? Nàng cũng thực hy vọng có thể kể một số chuyện phiếm cho người khác nghe, thật vất vả tìm được một đối tượng có thể nói chuyện phiếm, thật đúng là luyện tức buông tha cho đâu.

“Cho dù có, ta cũng không cho rằng sẽ nói với người một người mà ta còn chưa có quen biết”.

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, dường như từ đáy mắt có cái gì đó hiện lên, rất nhanh nàng liền khôi phục vẻ mặt, cười yếu ớt mà nói: “Nếu người đã không có hứng thú, ta đây cũng sẽ không cùng người nói chuyện phiếm, chỉ là muốn hỏi người một tiếng, Thương Lang quốc đã xảy ra chuyện lớn như vậy, người vì sao còn ở lại trong Ngọc Diễm quốc vậy?”

Lời này khiến cho trên mặt Lãnh Thanh Nghiên nhìn không được lộ ra kinh ngạc, hỏi: “Thương Lang quốc phát sinh chuyện gì?”

“Người không biết?”

Đôi mày thanh tú nhăn lại, trong lòng ần ần có chút lo lắng, xem ra tin tức gần đây nàng ko biết rồi, thế nhưng ngay cả chuyện này cũng không biết, gật đầu nói: “Ta quả thật không biết, mong rằng phu nhân cho biết”.

Nhưng mà nàng ta cũng là lộ ra vẻ vô tội, nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Ai nói ta là phu nhân? Ta còn là cô nương đâu!”

“...”

Nhìn Lãnh Thanh Nghiên ngạc nhiên không biết nói gì khóe miệng co giật phản ứng đến đáng yêu, nàng ta nhìn không được cười khẽ vài tiếng, từ vẻ mặt cũng không khó nhìn ra, nàng ta dường như rất thích Lãnh Thanh Nghiên.

Lãnh Thanh Nghiên lẳng lặng chờ nàng cười xong, sau đó đem chuyện nàng biết được nói cho nàng, hoặc là, nàng có thể trở về tìm Tang Đình hỏi, tin tưởng nàng ta khẳng định là biết, chỉ là vì sao lại muốn gạt nàng?

Điều này làm cho Lãnh Thanh Nghiên trong lòng bất an, nếu là chuyện bình thường, Tang Đình không nên gạt nàng mới đúng a, như vậy, hiện tại cho dù nàng đi hỏi, khẳng định nàng ấy cũng sẽ trả lời qua loa.

“Ngự lâm quân kinh thành Thương Lang quốc hiện tại đã ở trong tay Trữ hoàng hậu, nguyên soái trấn thủ biên quan Thiên Ưng quốc cũng bắt đầu rục rịch, mà mục tiêu của bọn họ, đều nhắm vào tướng công của người, còn cả Thương Lang hoàng, người nói, chuyện này có coi là đại sự hay không?”

Lãnh Thanh Nghiên sợ sệt nhìn nàng, thờ nhẹ ra một hơi, nói: “Đa tạ đã nói!”

Nếu không phải nàng ta nói, còn không biết Tang Đình còn muốn giấu giếm nàng tới khi nào, có điều vì sao nàng ta lại cố ý chạy tới nói cho nàng?

Nhìn trong mắt Lãnh Thanh Nghiên vẫn là lạnh lùng cùng tìm tòi như cũ, nàng cũng không để ý, chỉ là nhẹ giọng nói: “Đương nhiên, ta nghĩ dựa vào bản lĩnh của huynh đệ hai người Thương Diễm Túc, đối phó việc này cũng không khó khăn lắm, huống chi còn có Thương Diễm Trạch vẫn đứng cùng một phía với họ”.

“Người biết hình như rất nhiều”. Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên nói.

“Việc này cũng có rất nhiều người biết nha, chỉ cần hơi nghe ngóng có thể nghe được, sao lại có thể nói là biết nhiều được chứ?”

“Nhưng mà người còn biết chuyện nhiều người khác không biết”.

“A? Vì sao nói như vậy? Ta cũng không cho rằng ta biết nhiều hơn so với người khác a”.

Lãnh Thanh Nghiên cũng không nhiều lời, nàng cảm thấy, nàng cần nhanh trở về Thương Lang quốc, tuy rằng nàng cũng không cho rằng Túc sẽ không thể xử lý được nguy cơ này, nhưng nàng chỉ là muốn cùng một chỗ với hắn mà thôi, cho dù không thể giúp cái gì, ít nhất còn có thể cùng hắn đứng chung một chỗ.

Nghĩ vậy, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có dừng lại, đứng dậy hướng nàng kia gật đầu, nói: “Đa tạ đã báo, tiểu nữ còn có một số việc muốn làm, trước hết cáo từ”.

Nàng kia cũng không có ngăn cản, chỉ là cười khẽ gật đầu.

Lãnh Thanh Nghiên xoay người liền đi tới cửa, tay đang muốn mở cửa, lại dừng lại, đột nhiên xoay người, trực tiếp nhìn nàng kia, hí mắt lại.

Ngay vừa rồi, hình như nàng đã nhớ ra là đã gặp được nàng ta ở nơi nào.

***

Trong Ngọc Diễm cung, Tang Đình vẻ mặt chột dạ nhìn Lãnh Thanh Nghiên thần sắc bình thản, than thở nói: “Ta cũng vì tốt cho người thôi, hơn nữa, chúng ta thật vất vả mới có thể gặp mặt, ta mới không cần còn chưa gặp nhau, người liền nhanh như vậy đã rời đi đâu!”

Thấy Lãnh Thanh Nghiên không nói, thậm chí giống như bởi những lời này của nàng mà có chút mềm lòng, Tang Đình không khỏi mừng rỡ, vội vàng tiếp tục nói: “Người cứ yên tâm, ta vẫn rất tin tưởng vào năng lực của tướng công nhà người, cho dù đối thủ nằm trong tay thế lực như vậy, cũng khẳng định có thể đối phó, hơn nữa, ngự lâm quân nha, chẳng lẽ người cảm thấy ngự lâm quân sẽ đối địch được với tướng công nhà người sao?”

Sừng sốt một chút, giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, biểu tình trên mặt không khỏi thoải mái hơn, nhẹ giọng nói: “Nếu người đã muốn ta ở lại đây một thời gian như vậy, ta đây cũng thật sự có điểm ngưng ngừng cự tuyệt a”.

“Hi hi, biết người sẽ nói như vậy!”

***

Mà ngay tại Thương Lang thành Lạc vương phủ, Thương Diễm Túc nhìn người trước mắt đột nhiên đến, không khỏi hí mắt lại, hỏi: “Thi thống lĩnh đột nhiên xuất hiện ở Lạc vương phủ ta, không biết là có gì chỉ báo?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 7: Chúng ta bỏ trốn đi

Vẫn là tửu lâu kia, cùng là dãy ghế đó, Lãnh Thanh Nghiên ngồi đối diện với nàng kia, trên lò ghế cũng chỉ có hai người, chỉ là hai người không ai muốn mở miệng trước.

Cuối cùng vẫn là Lưu Ngọc Quyết không nhịn được trước, bắt mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên, oán trách nói: “Sao người có thể vô lễ với bản phu nhân như vậy, dù gì ta vẫn là trưởng bối của người!”.

Lãnh Thanh Nghiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng ta một cái, dường như nghĩ đến điều gì đó, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Không phải bà nói mình không phải phu nhân mà là cô nương sao? Sao giờ lại tự xưng bản phu nhân?”.

Nói đến đây, mặt Lưu Ngọc Quyết không khỏi ửng đỏ, hôm qua bà chỉ thuận miệng nói như vậy, không ngờ nàng ta còn nhớ.

Họ nhẹ một tiếng, Lưu Ngọc Quyết nói: “Con dâu ngoan à, chúng ta vất vả lắm mới gặp được nhau, vẫn nên hòa hảo trò chuyện thì hơn, ta còn chưa tiếp xúc thân mật với con, mà trước đây cũng chưa nói với con nửa câu nào”.

Người này, đích xác là Lưu hoàng hậu đã chết của Thương Lang quốc, cũng chính là mẹ ruột Thương Diễm Túc.

Đương nhiên, năm đó bà ta cũng giả chết mà chạy ra khỏi hoàng cung, nhưng khác với lần giả chết này của Lãnh Thanh Nghiên, bà rời khỏi cung trong tình huống Hoàng đế Thương Lang đã biết chuyện này.

Có thể là vì nguyên nhân này, cũng có thể là bởi vì bà ta là mẹ ruột của Thương Diễm Túc, hoặc là bởi vì chính bản thân, cuối cùng Lãnh Thanh Nghiên cũng không cảm thấy chán ghét bà ta chút nào, thậm chí còn hơi có cảm giác thân thiết.

Hôm qua cũng là vào lúc sắp phải rời đi mới nhớ ra bà ta là ai, bởi vì trước kia hai người quả thật không tiếp xúc với nhau bao giờ, mà Lãnh Thanh Nghiên cũng chỉ là nhìn qua bức họa Lưu hoàng hậu, tuy chỉ là liếc mắt một cái nhưng cũng thật kì lạ, nàng lại ghi nhớ dung nhan đó trong lòng.

Nhưng bức họa dù sao cũng có chút chênh lệch với người thật, hơn nữa Lãnh Thanh Nghiên trong nháy mắt cũng thật không ngờ tới chuyện này, cho nên mới chỉ cảm thấy quen thuộc chứ không nghĩ ra rốt cuộc đã gặp ở đâu.

Mà giờ phút này nghe bà ta nói như vậy, cũng chỉ thoáng sững sốt một chút, lập tức mỉm cười gật đầu, nói: “Không biết mẫu hậu muốn nói gì với con?”.

Lưu Ngọc Quyết nghe xưng hô này xong không khỏi khẽ nhủ mảy, lắc đầu thờ dãi: “Ta đã không còn là Hoàng hậu nữa rồi, huống chi từ trước tới giờ ta chỉ thích được gọi là nương, Nghiên Nhi không đề ý chứ?”.

Nương nghe thân thiết hơn mẫu hậu, hơn nữa, bà quả thật không phaii Hoàng hậu từ lâu, ừm, phải nói là Hoàng hậu nương nương đã qua đời từ mười mấy năm trước rồi.

Lãnh Thanh Nghiên cũng không mất tự nhiên, khẽ gọi một tiếng nương, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, thực xa lạ, nhưng lại làm nàng cảm thấy thoải mái ấm áp.

Lưu hoàng hậu cười vui vẻ, cẩn thận nhìn Lãnh Thanh Nghiên, cảm thấy có nhìn thế nào cũng không đủ, vị con dâu này, từ lúc nó thành hôn với Túc Nhi cho tới giờ đã năm năm, bà lại chưa từng tiếp xúc gần với nó như vậy.

Đĩ nhiên, Lãnh Thanh Nghiên làm bà thấy thực vừa lòng, điều này chỉ cần qua vẻ mặt của bà cũng đủ thấy rõ.

“Những năm gần đây, các con có khỏe không?”

Đột nhiên bị hỏi như thế, thật làm cho Lãnh Thanh Nghiên sững sốt một chút, bà ấy hẳn là đều biết mới đúng, sao còn hỏi? Có điều Lãnh Thanh Nghiên vẫn trả lời: “Tốt lắm, chỉ là, gần đây Túc mới biết việc nương còn sống”.

Ánh mắt Lưu Ngọc Quyết thoáng có chút dao động, tươi cười cũng trở nên âm ảm, bà khẽ thờ dãi: “Là ta nợ anh em chúng”.

Vấn đề này, Lãnh Thanh Nghiên cũng khó mà nói gì, cho nên, nàng vẫn duy trì trầm mặc, nàng biết, cho tới bây giờ, đối với chuyện này Túc vẫn không thể buông, không biết sau này gặp lại sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Thấy Lãnh Thanh Nghiên không nói gì, Lưu hoàng hậu dường như biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, cười khẽ: “Có gì con cứ nói thẳng với ta đi, ta muốn biết lúc Túc Nhi biết ta còn sống đã có phản ứng thế nào”.

“Việc này... chẳng rất kinh ngạc”.

“Sau đó?”

“Thực không dám tin”.

“Rồi sao? Chẳng lẽ cũng chỉ là như thế sao?”

Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười lắc đầu, nói: “Nương, nếu người muốn biết, không phải rất đơn giản sao? Chỉ cần xuất hiện trước mặt chàng, như vậy còn có thể tránh việc con biểu đạt không rõ ràng, hơn nữa biết chắc chắn hơn là nghe kể lại”.

Lưu Hoàng hậu sững sốt, trên mặt còn có do dự, sau một lúc lâu mới nói: “Nhờ đâu nó không chịu nhận ta thì phải làm sao bây giờ?”.

“...” Lãnh Thanh Nghiên vẻ mặt ngạc nhiên, lập tức không khỏi bật cười, thì ra bà ấy lo lắng việc này sao?

Nhưng mà cũng khó trách, nếu là nàng hiện giờ rời xa cục cung, thậm chí để cho bé nghĩ nàng đã chết, chờ thêm mười mấy năm, còn muốn đi gặp bé, cũng sẽ nhịn không được mà lo lắng, bé sẽ giận mình hay là không để ý đến mình, thậm chí sẽ không muốn nhận mình.

“Nương, kỳ thật, Túc cũng rất nhớ người, tuy rằng tạm thời có chút không thể buông chuyện trước kia, nhưng vẫn rất chờ mong có thể nhanh chóng tìm thấy người, cả nhà đoàn tụ”.

“Thật sự?” Trên mặt bà hiện lên một chút vui sướng, kỳ thật những năm gần đây bà cũng không có rời đi quá xa hoặc là lâu lắm, thường xuyên chú ý hành động của hai con trai, những chuyện này bà cũng biết, chỉ là không chắc chắn mà thôi, bà cũng không dám nghĩ các con sẽ tha thứ cho mình.

Dường như nghĩ đến điều gì đó, thậm chí là có chút hưng phấn, bà đột nhiên ánh mắt sáng quắc nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Con dâu ngoan à, con tính khi nào thì trở về Thương Lang quốc? Nếu không thì đi cùng ta luôn đi!”

“Không được!”

“Hả? Con không quay về?”

“Không quay về”.

“Vi sao? Chẳng lẽ con không trở về nữa? Không được, vậy con ta phải làm sao bây giờ?”

Lãnh Thanh Nghiên bày ra một bộ mặt thực vô tội, nhìn bà mà nói: “Con chỉ là không muốn trở về sớm như vậy thôi, con tin chuyện trong Thương Lang quốc Túc có thể giải quyết, con chờ chàng đến đón con mà”.

“Nó sẽ đến đón con sao?”

“Vâng!”

Lời này làm bà như có chuyện gì do dự, suy nghĩ nửa ngày đột nhiên nói: “Vậy thì ta cũng tạm thời không quay về, ở cùng với con được không?”

“Vi sao? Người hẳn là rất nhớ con, con thì còn không biết sẽ ở đây đến khi nào đâu”.

Lưu hoàng hậu liên tục lắc đầu, nói: “Không sao không sao, mười mấy năm đều sống qua rồi, còn ngại vài ngày sao?”

Nàng hí hóp mắt, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn bà, đột nhiên hỏi: “Người không phải là sợ Túc sẽ không chịu tha thứ cho mình, muốn đợi con nói tốt cho người chứ?”.

“Hi hi, không được sao? Con quả là con dâu ngoan của ta”.

“Việc này thì liên qua gì đến chuyện con có phải dâu ngoan hay không chứ, còn nữa a, con không nói giúp người đâu, tất cả phải dựa vào vận may của người thôi, khả khả”.

“Con dâu ngoan, con sẽ không thật sự nhẫn tâm như vậy chứ? Nhờ con ta không chịu nhận ta thì sao bây giờ?”

“Ừm, vậy người cũng chỉ có thể, cố gắng nhiều hơn, tranh thủ làm cho con của người nhanh chóng nhận người là mẹ thôi.”

“...” Oán niệm

***

Ngày trôi qua lại quay lại bình thân như trước, mẹ nói muốn đi xử lý vài việc, đã mấy ngày rồi cũng không thấy xuất hiện, mà Lãnh Thanh Nghiên thì ở trong cung Ngọc Diễm, nói chuyện phiếm, trêu ghẹo, đấu võ mồm với Tang Đình, luyện kiếm, đọc sách cùng Ngọc Hàm Uyên, từng ngày thật thanh nhàn tự tại.

Ngẫu nhiên còn có thể dưới sự xin xỏ của Tang Đình mà mang nàng ta chuồn ra ngoài chơi, đương nhiên gần như không lần nào không bị Ngọc Nhân Dật phát hiện. Tình huống như vậy, Lãnh Thanh Nghiên không làm sao cả, dù sao Ngọc Nhân Dật cũng sẽ không tìm đến nàng gây phiền toái, về phần Tang Đình, kỳ thật ngẫu nhiên nhìn hai vợ chồng đánh nhau vẫn thực là một cảnh đẹp ý vui.

Nhưng mà, mỗi lần nhìn thấy cảnh hai người kia bên nhau, Lãnh Thanh Nghiên liền không nhịn được nhớ tới tướng công nhà mình, cũng không biết hắn hiện tại thế nào.

Tính ra thì đã một tháng không có nhìn thấy hắn, còn có cục cung, cha con hai người ở chung, sẽ không đánh nhau chứ nhỉ?

Không hiểu sao lại hiện ra ý nghĩ như vậy, lập tức cũng nhịn không được mà bật cười, có điều trong ấn tượng của nàng, hai cha con nhà này quả thật là thường xuyên tranh nháo.

“Suy nghĩ gì thế?”

“Không có gì...” Cả người Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên chấn động cứng ngắc, trên mặt dần dần hiện lên vẻ không dám tin, sau một lúc lâu mới thông thả quay người lại, nhìn về phía người đứng sau nàng.

Thật không dám tin, nàng còn tưởng mình hoa mắt, hoặc là nàng đang nằm mơ mà thôi, Túc, Túc thế nhưng xuất hiện trước mặt nàng, điều này sao có thể? Hắn làm sao có thể ở chỗ này? Cho dù hắn lợi hại, nàng cũng không tin hắn có thể trong thời gian ngắn ngủi không đến một tháng như vậy đem toàn bộ chuyện tình Trữ hoàng hậu giải quyết tốt.

Nhưng, hiện tại hắn thật sự xuất hiện ở trước mặt, đây là có chuyện gì?

“Túc?”

Thương Diễm Túc đi lên trước từng bước, trên mặt mang theo chút phong trần mệt mỏi, nhưng tươi cười lại vẫn sáng lạn như cũ, vươn tay ôm nàng vào lòng, lẳng lặng cảm nhận người trong lòng đã một tháng không gặp này, hít sâu một hơi, nói: “Nghiên Nhi, ta rất nhớ nàng”.

Tựa trong lòng hắn, nghe câu nhớ nhung của hắn, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi đỏ mặt bừng bừng, trong lòng vô cùng ngọt ngào, cũng đưa tay vòng qua sau lưng hắn, rúc chặt vào lòng hắn, nói: “Ta cũng rất nhớ chàng, nhưng mà, Túc à, sao chàng lại ở đây?”.

“Ta nhớ nàng, cho nên liền tới tìm nàng, không được sao?”

“Còn chuyện trong kinh thành thì sao? Chẳng lẽ chàng đều giải quyết xong rồi sao?”

Cầm đề trên đỉnh đầu nàng, hần nhẹ cọ vài cái, cười cười, lại tựa hồ mang theo chút bất mãn nói: “Không, nhưng sao lại muốn ta đi lo chuyện đó?”.

Lãnh Thanh Nghiên ngạc nhiên, không khỏi ngẩng đầu nhìn hần, hỏi, “Lời này nghĩa là sao? Chẳng lẽ chàng hoàn toàn không để tâm đến những chuyện đó?”.

“Ta là hạng người như vậy sao?”

Rất muốn gật đầu nói đúng, nhưng Lãnh Thanh Nghiên cuối cùng lắc lắc đầu, nói: “Hình như là chưa có làm ra chuyện vô trách nhiệm như vậy”.

Thoáng siết chặt tay lại, đem nàng ôm chặt hơn chút nữa, nói: “Ta chỉ là giao chuyện này cho Cửu đệ làm thôi mà, dù sao nó cũng rất nhàn rồi, vừa vặn cho nó việc để làm”.

“...”

Lãnh Thanh Nghiên không nói gì, nàng có thể tưởng tượng ra, tình hình hiện giờ của Thương Diễm Hách là thế nào, chắc chắn là đang vừa vui đầu làm việc, vừa thăm oán Thất ca vô trách nhiệm, không biết thương tiếc đệ đệ.

Thật ra tài của Thương Diễm Hách cũng không kém Thương Diễm Túc là bao, chỉ là cho tới nay, hần đều quen chỉ biết làm theo lệnh Thương Diễm Túc, cũng quen chơi bồi lâu lổ, việc gì cũng đều để cho Thất ca giải quyết. Hoặc phải nói là, hần rất lười, lười động, ngay cả động não cũng không muốn.

Nhưng mà hiện giờ, Thương Diễm Túc ném hết mọi việc cho hần, chắc chắn hần sẽ thăm oán Thất ca, nhưng cũng sẽ nhớ Thất ca, sau đó thuận tiện còn có thể làm tốt mọi việc, miễn cho thời điểm Thất ca trở về sẽ đánh chết hần.

Về phần Thương Diễm Túc, hần hiện giờ chỉ muốn ôm Nghiên Nhi bảo bối, việc gì cũng không muốn để ý, thậm chí, hần có chút không muốn trở về Thương Lang quốc, dù sao hần cũng chẳng chút lo lắng Thương Diễm Hách không xử lý được chuyện Trữ Hoàng hậu, hần còn về làm gì?

“Nghiên Nhi”.

“Dạ?”

“Chúng ta bỏ trốn đi thôi”.

“...”

“Sao, nàng không muốn à?”

“Vì sao đột nhiên lại muốn bỏ trốn? Còn nữa a, bỏ trốn đi đâu?”

“Không muốn luôn bị việc này làm phiền, cũng không muốn bởi vì việc này mà khiến cho chúng ta ngay cả cơ hội sống yên bình cũng không có, Nghiên Nhi, ta không muốn trở về”.

Trong lòng Lãnh Thanh Nghiên không khỏi cả kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn hần, lại nhìn thấy đáy mắt hần nồng đậm mọi mệt, nhiều năm qua như vậy, hần vẫn đều sống trong hoàn cảnh như thế, tuy hần rất không muốn làm vậy, nhưng luôn có chuyện không thể làm khác đi được.

Trong mắt tràn đầy đau lòng, tay nàng nhẹ xoa hai má hần, nói: “Nhưng mà, nếu rời đi, có thể sao? Bây giờ không phải còn có rất nhiều chuyện chưa có giải quyết sao?”.

“Không có việc gì, ta tin Cửu đệ có thể xử lý mọi chuyện không hề kém ta, nó chỉ lười thôi”.

“Cho nên, chàng là ca ca liền quyết định đem mọi việc không thích làm đổ lên người đệ đệ của mình?”

“Thế thì đã sao? Nếu nó không muốn, cũng có thể đổ mọi chuyện cho người khác a, đương nhiên, việc con con sau cùng như vậy, nếu nó không làm được cho ổn thỏa thì thật uổng phí hai mươi mấy năm sống.”

Nàng không nhịn được ấn vai hần xuống, gắt giọng: “Nào có người như vậy? Nếu đã là việc nhỏ sau cùng, vì sao không giải quyết đơn giản hử?”

Đưa tay bưng mặt nàng, hần cúi xuống đối diện cùng nàng, nói: “Nghiên Nhi, việc vĩnh viễn đều không hết được, cho dù ta giải quyết xong chuyện này, sau đó chắc chắn sẽ có nhiều việc hơn chờ ta làm, hơn nữa, ta rõ ràng cảm giác được, phụ hoàng muốn thoái vị, nhường ngôi hoàng đế cho ta”.

Nàng sững sốt, khẽ nhăn mày thoáng suy tư một chút liền hiểu được Thương Diễm Túc rốt cuộc là tính thế nào, hai tay dán trên lưng hần, nàng cười nói: “Ta hiểu rồi, chàng không muốn để phụ hoàng có cơ hội truyền ngôi cho chàng sau chuyện này, cho nên chàng muốn trốn, đúng không?”.

“Nghiên Nhi quả nhiên hiểu ta, ta không thích làm hoàng đế”.

“Ta cũng không thích”.

Dù sao cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, hấn đương nhiên sẽ không tiếp tục mạo hiểm ở lại Thương Lang thành để bị đẩy lên ngôi Hoàng đế kia, thật sự thì hấn không có chút hứng thú nào, không bằng ở cạnh Nghiên Nhi dạo chơi trong thiên hạ còn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 8: Ngăn cản

Đã một tháng không có gặp mặt hai người liền dính cùng một chỗ, đang ở thời điểm còi ra nỗi khổ tương tư, đột nhiên có một thanh âm thực không phớt lờ xuất hiện.

“Có phải trẫm nên thay toàn bộ thị vệ trong cung hay là tăng cường số người lên, càng làm cho canh phòng của hoàng cung sâm nghiêm hơn nữa? Nếu không, trẫm thực lo lắng về sau có thích khách rất dễ dàng tiến vào thâm cung nội viện, đến ám sát trẫm a!”

Nhìn người đột nhiên xuất hiện trong này – Thương Diễm Túc, Ngọc Nhân Dật nhìn không được trong lòng một trận ai thán, đây là cái tình huống gì? Người kia vậy mà vào thâm cung của hấn như vào nơi không người như vậy.

Dường như bất mãn với việc Ngọc Nhân Dật đột nhiên xuất hiện quấy rầy, nhưng dù sao nơi này cũng là địa bàn của người ta, Thương Diễm Túc vẫn là quay đầu lại, nhìn về phía hấn, nói: “Hoàng Thượng lo lắng quá, bốn vương cũng không có muốn ám sát ngài, nếu thực sự như vậy, cho dù ngài có thêm bao nhiêu người canh phòng cũng đều vô dụng!”

Nghe vậy, Ngọc Nhân Dật không khỏi nhường nhường mảy, về mặt từ chối cho ý kiến, cũng không có ý muốn khó xử Thương Diễm Túc.

Tang Đình đi vào cùng hấn khoe miệng mang theo mỉm cười, về mặt khó hiểu nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Lạc vương gia, chẳng lẽ, việc trong Thương Lang quốc, người đều đã xử lý tốt sao? Nếu không, bản cung sẽ không để người đem Thanh Nghiên mang đi nha! Người cũng biết, nếu người còn không có đem mọi việc xử lý tốt, không biết có bao nhiêu người muốn gây bất lợi cho Thanh Nghiên đâu”.

Thương Diễm Túc cười khẽ một tiếng, hướng về phía Tang Đình gật đầu nói: “Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm Nghiên nhi, có điều Nghiên nhi cũng đã quấy rầy nhiều ngày, thật sự là có điểm khó xử a”.

“Lạc vương gia khách khí, Thanh Nghiên chính là hảo tử muội của bản cung, cho dù nàng muốn cả đời ở nơi này bản cung đều không có ý kiến, hướng chi là vài ngày, căn bản là không thể gọi là quấy rầy”.

Thương Diễm Túc khoe miệng khẽ nhếch, tiếp tục cười nói: “Lời tuy như thế, nhưng bốn vương vẫn cảm thấy vô cùng khó xử, cho nên, hiện tại sẽ mang Nghiên nhi rời đi, cũng tránh lại quấy rầy hoàng hậu nương nương cùng Ngọc Diễm hoàng thượng”.

Nói xong, còn ý nhị nhìn Ngọc Nhân Dật, liếc mắt một cái, khiến cho Ngọc Nhân Dật nhất thời cảm thấy chính mình tự hiểu lấy, tuy rằng hấn đối với việc Lân Thanh Nghiên ở lại Ngọc Diễm quốc đều không ý kiến gì, nhưng sự tồn tại của nàng quả thật là làm cho hấn mất rất nhiều cơ hội thân thiết cùng hoàng hậu thân ái.

Còn chưa kịp gật đầu với Thương Diễm Túc tỏ vẻ đồng ý, đột nhiên liền cảm giác được một miếng thịt trên lưng bị hung hăng véo, sau đó xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

Không khỏi liên tục đổ mồ hôi lạnh, nếu không phải có người ngoài ở đây, phỏng chừng hấn sẽ nhảy dựng lên, chỉ là ở trước mặt Lân Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc, hấn còn phải bảo trì phong thái vua của một nước, chỉ có thể cẩn thận nắm tay hoàng hậu thân ái, sau đó cẩn thận đem dời đi.

Động tác tuy rằng được che khuất, nhưng vẫn bị hai người Thương Diễm Túc đứng đối diện bọn họ thấy được, không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người trong mắt đều ẩn ý cười.

Thương Diễm Túc ôm eo nhỏ Lân Thanh Nghiên, hướng về phía hai người Ngọc Nhân Dật cùng Tang Đình khẽ gật đầu nói: “Hai người vợ chồng ta sẽ không tiếp tục quấy rầy các người, xin cáo từ trước”.

Nói xong, liền mang theo Lân Thanh Nghiên bay vút về phía tường cung kia, vừa rồi hấn chính là từ bên kia trèo tường mà vào, hiện tại đương nhiên cũng là tính đường cũ quay trở về.

Về phần nói muốn đem Lân Thanh Nghiên tiếp tục ở lại trong hoàng cung Ngọc Diễm quốc, hấn thực sự là có chút lo lắng, không phải lo lắng Ngọc Nhân Dật, mà ngược lại, hấn thực lo lắng hoàng hậu nương nương Ngọc Diễm quốc Tang Đình.

Có điều khi Thương Diễm Túc đem lời kia nói xong định rời khỏi, Tang Đình cũng đột nhiên tạm thời “Buông tha” Ngọc Nhân Dật, quay đầu nhìn về phía hai người bọn họ, đồng thời thân thể cũng không có nửa điểm nhàn rỗi, trực tiếp tấn công về phía Thương Diễm Túc.

“Hắc, Thương Diễm Túc, chẳng lẽ ngươi cứ nghĩ như vậy có thể mang Thanh Nghiên đi sao? Ngươi còn chưa có được sự đồng ý của bản cung đâu! Hơn nữa, ngươi lại tự nhiên đi lại trong hoàng cung Ngọc Diễm quốc ta như vậy, ngươi coi Ngọc Diễm quốc ta trở thành cái gì?”

Tang Đình đột nhiên tấn công, khiến cho Thương Diễm Túc không thể không ứng chiến, ít nhất trước không đánh lui Tang Đình thì cũng đừng nghĩ mang Nghiên nhi rời khỏi nơi này.

Chỉ là, Tang Đình dù sao cùng Nghiên nhi quan hệ không phải là nhỏ, tỷ muội tốt từng sinh tử có nhau, cho dù là ứng chiến cũng chỉ có thể ngăn cản mà thôi, nếu không, vạn nhất gây tổn thương đến nàng, chẳng những Ngọc Nhân Dật sẽ tìm hấn gây phiền toái, quan trọng hơn là, Nghiên nhi khẳng định sẽ trách cứ hấn.

Lãnh Thanh Nghiên đứng ở bên cạnh, im lặng nhìn hai người so chiêu, cũng không lo lắng, chỉ là, hai người so chiêu gây ra động tĩnh cũng đã kinh động một ít thị vệ từ bên ngoài, giờ phút này đang hướng về phía bên này.

Ngọc Nhân Dật hiển nhiên cũng đã phát hiện ra tình huống, nhìn hai người đánh so chiêu kia, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, nói: “Các ngươi lại đánh tiếp, thị vệ bên ngoài cũng đã sắp vào đến nơi”.

Nghe vậy, Tang Đình động tác cứng lại, theo bản năng đem tầm mắt chuyển dời đến ngoài cung, mà Thương Diễm Túc lại nhân cơ hội này một chiêu bức lui nàng, lắc mình đi đến bên người Lãnh Thanh Nghiên, tay vòng trên eo nhỏ của nàng, sau đó mang theo nàng bay đến trên tường, vài cái lên xuống cũng đã biến mất khỏi tầm mắt Tang Đình.

Tang Đình không khỏi một trận cảm tức, muốn đuổi theo nhưng mà cũng đã không kịp rồi, cho nên thực tự nhiên đem toàn bộ lửa giận đều phát tiết trên người Ngọc Nhân Dật. Đều do hấn, thế nhưng tại thời điểm quan trọng như vậy đến quấy rầy nàng, làm hại nàng một lần không chú ý để cho Thương Diễm Túc trốn thoát, hấn chạy còn chưa tính, thế nhưng còn mang Thanh Nghiên đi!

***

“Túc, cục cung đâu?” Khi Thương Diễm Túc tạm thời đặt chân trong khách sạn, Lãnh Thanh Nghiên nhìn xung quanh, lại không có phát hiện người nào trừ Thương Diễm Túc, không khỏi hỏi. Biểu tình Thương Diễm Túc có chút quái dị, làm như bắt đầu dĩ, lại giống như có chút không biết nói sao, nói: “Ngày hôm đó con biết được nơi nàng ở từ Diệp Trần Nhiên, liền rời kinh thành đi tìm nàng, nhưng mà lúc đi được nửa đường lại chuyển sang đi Sa Châu”.

“Sa Châu?” Sừng sốt, liền nhăn mày lại, thì thào lắm lắm, “Con đi Sa Châu làm cái gì?”

“Ta cũng không biết, ta đã phái ra bốn thị vệ âm thầm đi theo con, bảo vệ con an toàn, đang định sau khi rời khỏi nơi này liền trực tiếp đi Sa Châu, hấn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”.

Nhẹ gật đầu, tuy rằng không biết cục cung đi Sa Châu làm gì, nhưng đã có bốn người âm thầm bảo hộ, hơn nữa bé là một tiểu hài tử, hấn là không có người nào gây bất lợi cho bé mới đúng, cũng tạm thời yên tâm.

Về phần đề nghị của Thương Diễm Túc, nàng tất nhiên là đồng ý vô điều kiện, có điều lại đột nhiên nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng.

“Túc, chàng có tìm được mẫu hậu hay không?”

Sừng sốt, không khỏi cười khẽ hỏi: “Sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Không có gì, chỉ là quan tâm chàng một chút mà thôi, không được a?”

Lãnh Thanh Nghiên hiếm khi làm nũng, khiến cho Thương Diễm Túc nhìn không được cảm giác có dòng điện chạy qua khiến cả người chấn động, có chút kim lòng không đầu đem nàng ôm vào trong lòng, cúi đầu hôn môi nàng, nói: “Con không có tìm được”.

Bị hấn hôn môi tay chân có chút như nhũn ra, nhưng Lãnh Thanh Nghiên vẫn ngăn hấn lại đúng lúc, thở hổn hển, nói: “Nếu chàng gặp được người, chàng có thể rất tức giận với người hay không?”

Thương Diễm Túc khẽ nhủ mày, đem mặt vui vào gáy Lãnh Thanh Nghiên, nhẹ cọ vài cái, nói: “Ta không biết”.

Hấn thật sự không biết, hấn rất muốn gặp bà, đây là chuyện không thể phủ nhận, mười mấy năm qua, hầu như không lúc nào là hấn không nhớ tới mẫu thân mình, nhưng mà, nghĩ đến bà thế nhưng mười mấy năm trước đã rời khỏi bọn họ, mà lại không hề cho bọn họ biết bà còn sống trên đời, hấn liền không thể đối việc này tiêu tan.

Tuy rằng Nghiên nhi nói với hấn rất nhiều, hấn cũng hiểu được trong tình huống đó bà không có cách nào khác mới phải làm như vậy, cũng hiểu được nỗi khổ của bà, nhưng mà, hiểu được là một chuyện, còn đồng ý với hành động này của bà lại là một chuyện khác.

Thường xuyên sẽ nhớ, cho dù, thật sự là bà bắt đầu dĩ, nhưng vì sao ngay cả chính con mình cũng giấu diếm như vậy? Chẳng lẽ để cho các con mình biết chuyện mình còn sống cũng không thể sao?

Thậm chí mắt thấy bọn họ hiểu lầm phụ hoàng như vậy, vì sao bà cũng không giải thích một chút?

Tuy rằng nói bà luôn luôn âm thầm bảo hộ bọn họ, tuy rằng nói mãi đến khi bọn họ có năng lực bảo hộ mình bà mới rời đi, tuy rằng bà có rất nhiều điều bất đắc dĩ, rất nhiều nỗi khổ, nhưng tất cả những thứ này, đối với huyênh đệ Thương Diễm Túc mà nói, đều không có nhiều lực thuyết phục lắm, chỉ có thể làm cho bọn họ hiểu được năm đó mẫu hậu vì sao phải làm như vậy mà thôi.

Nhiều năm qua như vậy, gần như là đã thành thói quen, khiến cho bọn họ cho dù hiểu được, nhưng cũng chỉ là hiểu được mà thôi, mà khi nhìn thấy mẫu hậu sẽ có tâm trạng ra sao, cũng là không thể tưởng tượng.

Lãnh Thanh Nghiên ánh mắt thoáng dao động, mang theo điểm dò hỏi: “Túc, nếu hiện tại mẫu hậu đột nhiên xuất hiện ở trước mặt chàng, chàng có muốn gặp người hay không?”

Buong lỏng tay đang ôm nàng, cúi đầu chạm trán nàng, nói: “Nghiên nhi, có phải nàng có chuyện gì muốn nói với ta hay không?”

Khẽ cúi đầu, cuối cùng cũng gật gật đầu, nói: “Ta đã gặp mẫu hậu”.

Lời này vừa nói ra, Lãnh Thanh Nghiên rõ ràng cảm giác được lực cánh tay hắn nắm nàng đột nhiên lớn hơn một chút, đồng tử hơi hơi phóng đại, hiện lên thần sắc phức tạp.

Tay khẽ vuốt hai má hắn, thư hoãn biểu tình trên mặt hắn một chút, có chút không thích nhìn dáng vẻ hắn giống như rất khó chịu như vậy, nhẹ giọng nói: “Túc, mẫu hậu kỳ thật cũng rất nhớ các người, cho dù chuyện bà già chết khiến chàng khó chịu, nhưng không phải những năm gần đây chàng rất nhớ người sao? Hơn nữa, bà cũng là rơi vào đường cùng mới nên mới rời đi, chàng vẫn không thể hiểu sao?”

“Ta hiểu”. Thương Diễm Túc trên mặt nói không nên lời là biểu tình gì, nhẹ giọng nói, “Hiểu là một chuyện, chỉ cần nghĩ đến chuyện bà còn sống cũng không báo cho chúng ta biết một câu, trong lòng ta, sẽ rất khó chịu”.

Lãnh Thanh Nghiên cực kỳ đau lòng, vùi vào trong ngực hắn, nói: “Ta hiểu được, vậy chúng ta sẽ không gặp mẫu hậu”.

Có Nghiên nhi dựa vào trong ngực, Thương Diễm Túc sẽ nhìn không được cảm giác được cả người đều là một trận ảm áp, thực thoải mái, thực đầy đủ, không khỏi ôm chặt nàng, trong lòng tối tăm cũng tiêu tán một ít, khoe miệng hiện lên vẻ tươi cười, nói: “Nghiên nhi, mẫu hậu bà hiện tại, ở nơi nào?”

Sùng sốt, ngẩng đầu nhìn về mặt của hắn, đột nhiên cười khẽ một tiếng, nói: “Nói nhiều như vậy, không phải là rất muốn gặp mẫu hậu sao?”

Biểu tình trong nháy mắt mất tự nhiên, vồ nhẹ lên mũi của nàng, nói: “Sao còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy? Còn không mau nói?”

Thương Diễm Túc đi tìm mẫu hậu, Lãnh Thanh Nghiên cũng không có cùng đi, bởi vì nàng biết, mẫu tử mười mấy năm không có gặp mặt, khẳng định sẽ có rất nhiều lời muốn nói, hơn nữa dựa vào trong lòng Thương Diễm Túc còn chút khó mà tiêu tan mà mất tự nhiên, khẳng định sẽ phát sinh một ít chuyện không vui, nàng sẽ không đi cùng giúp vui.

Về phần cuối cùng thế nào, Lãnh Thanh Nghiên cũng không lo lắng, nàng chỉ cần bắt đầu chuẩn bị đi Sa Châu là được.

Mà về chuyện tình trong Thương Lang quốc, Túc không phải đã nói rồi sao? Có Thương Diễm Hách, sợ cái gì? Huống hồ, phụ hoàng đã có biểu hiện rõ ràng muốn truyền ngôi cho Túc như vậy, làm sao còn có thể tiếp tục ở lại Thương Lang thành? Vạn nhất thực sự để cho ngôi vị hoàng đế kia rơi xuống trên đầu Túc, phải làm sao bây giờ?

Cho nên, Lãnh Thanh Nghiên thậm chí đã quyết định, trước khi phụ hoàng chưa đem ngôi vị hoàng đế truyền cho một vị hoàng tử Vương gia nào, bọn họ tuyệt đối sẽ không đặt chân vào Thương Lang thành.

Đối với Thương Diễm Hách, Lãnh Thanh Nghiên vẫn tương đối có chút tin tưởng, tuy rằng hắn đứng đầu ăn chơi trác táng ở Thương Lang thành, tuy rằng hắn hình như cũng không giỏi chuyện gì, vô đức vô năng.

Kỳ thật để Thương Diễm Hách làm hoàng đế liền rất đúng, dù sao hắn thích mỹ nữ như vậy, hậu cung ba ngàn giai lệ, cam đoan có thể đủ cho hắn thường thức. Về phần Túc, hắn chính là người của nàng, ai cũng đừng hòng tranh với nàng!

Tuy rằng nói làm hoàng đế có thể giải tán hậu cung, giống như Ngọc Nhân Dật, nhưng vẫn thực không an toàn nha, bởi vì các đại thần đều nhìn chăm chăm hậu cung đâu, lại muốn tìm các loại mỹ nữ đưa vào cung, nhiều phiền toái!

Lãnh Thanh Nghiên chuẩn bị vật dụng cần dùng, chờ Túc trở về là có thể cùng nhau đi Sa Châu ở Thương Lang quốc, chỉ là nàng còn chưa có đợi được Thương Diễm Túc, trước mắt cũng xuất hiện một người.

Nhìn người đứng ở cửa, Lãnh Thanh Nghiên cười đến có chút bất đắc dĩ, nói: “Dĩnh nhi, sao người lại tìm đến nơi này vậy?”

Tang Dĩnh hừ hừ vài tiếng, trực tiếp bước vào trong phòng, ngồi xuống ghế, nói: “Còn không có được bản cung đồng ý, các người đã muốn đi? Nghĩ cũng đừng nghĩ! Đương nhiên, nếu Thương Diễm Túc một người muốn chạy, ta tuyệt đối không có gì ngăn cản, thậm chí còn có thể phái người vui vẻ đưa tiễn hắn nữa”.

Lãnh Thanh Nghiên cười khẽ lắc đầu, nói: “Dĩnh nhi, ta cũng đã ở đây gần một tháng, nếu như còn tiếp tục quấy rầy, ta sợ ta lúc nào biến thành người Ngọc Diễm quốc cũng không biết đâu!”

“Vậy thì có quan hệ gì? Dù sao ta cũng sẽ không để cho hai người rời đi, chỉ là, tiểu Nghiên nhi, người ta còn có thật nhiều điều muốn nói với người,

ngươi chẳng lẽ thật sự muốn nhanh như vậy liền rời đi sao?”

Nhìn Tang Đình cả người đều dán trên người nàng, không ngừng mà cạo xát làm nũng, Lãnh Thanh Nghiên khóe miệng run rẩy vài cái, nói: “Đều đã muốn nói... Nói một tháng, ngươi còn chưa có... Chưa nói xong sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9: Gặp lại

Tang Đình làm sao có thể để cho Lãnh Thanh Nghiên cứ dễ dàng rời đi như vậy? Huống chi, Thương Diễm Túc còn không có làm được yêu cầu lúc trước của nàng, trong Thương Lang quốc “Nguy hiểm” như vậy, nàng sao đành lòng để cho Thanh Nghiên ở đó.

Nơi nguy hiểm như vậy

Nàng còn không biết Thương Diễm Túc cũng không tính chuyện trở về, tự nhiên cũng là tìm được một cái cớ vô cùng tốt như vậy, mà Lãnh Thanh Nghiên cũng không đem chuyện này nói ra, chỉ có thể đem lời nói của Tang Đình đều coi như gió thoảng qua ta, ngẫu nhiên nói vài lời hay, trấn an nàng một chút nghe nói là đã tổn thương tâm hồn “Yếu ớt” của nàng ấy.

***

Bên kia, sau khi Thương Diễm Túc rời khỏi khách sạn rất nhanh liền tới nơi Lưu hoàng hậu đang ở, nhìn tòa nhà trước mắt không lớn cũng không xa hoa, thậm chí còn có một chút mộc mạc, Thương Diễm Túc neho neho mắt lại, tìm không hiểu sao bắt đầu đập nhanh hơn

Tuy rằng còn một vài điều không thể tiêu tan với mẫu hậu, nhưng khi đứng ở chỗ này, nghĩ đến rất nhanh có thể nhìn thấy bà, hẳn lại vẫn khó mà nén được kích động trong lòng.

Được rồi, hẳn thừa nhận, hiện tại quả thật là hẳn vô cùng kích động, thậm chí thiếu chút nữa liền quên năm đó mẫu hậu như thế nào mà bỏ bọn họ đi, ngay cả chuyện còn sống cũng đều không có cho bọn họ biết.

Chậm rãi nắm chặt nắm tay, gần như cần hít sâu một hơi mới có thể tiếp tục đi về phía trước, có điều hẳn cũng không có đánh động ai cả, đơn giản là, hẳn không muốn cho bất kì kẻ nào chú ý.

Hắn chỉ là tới gặp mẫu hậu mà thôi, đối với những người khác, hẳn toàn bộ đều không có nửa điểm hứng thú!

Bay vọt lên phía trên tường, chỉ hơi mượn lực cũng đã biến mất, ẩn thân ở trong sân, sau khi tiến vào mới phát hiện, tiểu viện này dường như cũng không đơn giản, cho dù là hẳn, cũng phải hành động cẩn thận, nếu không cẩn thận sẽ bị phát hiện.

Có thể thấy được nơi này đề phòng nghiêm ngặt, quả thực có thể so với thủ vệ hoàng cung, hơn nữa vì sân lớn như vậy, khiến người xâm nhập vào không chỗ nào che giấu được.

Không khỏi hơi nhíu mày, cũng không có ở lại chỗ này lâu, tìm đúng phương hướng liền bay thẳng đến nơi đó, tốc độ kia, người bình thường căn bản là ngay cả bóng dáng hẳn đều không nhìn ra được, càng không cần nói phát hiện hẳn xâm nhập.

Lưu hoàng hậu đang ngồi ở trong phòng, gần người nhìn hai đôi hài nhỏ trong tay, đây chính là năm đó nàng rời cung, từ trong cung mang ra, là giày của hai huynh đệ Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách khi còn nhỏ.

Dường như đột nhiên cảm giác được cái gì đó, đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau, bỗng nhiên đứng lên, nhìn người xuất hiện ở trước mặt mình, mở to hai mắt nhìn về mặt không dám tin.

“Túc... Túc nhi...”

Một tiếng Túc nhi này cũng không biết ở trong mơ đã gọi bao nhiêu lần, mà thời điểm Thương Diễm Túc nghe một tiếng này, cũng là nhìn không được cả người chấn động, cũng vậy, hẳn cũng đã bao nhiêu lần, ngay cả lúc nằm mơ, đều có thể nghe được thanh âm này khiến cho hẳn cảm thấy ấm áp vô cùng.

Lưu hoàng hậu bước nhanh tới trước mặt Thương Diễm Túc, tuy rằng nói bà mười mấy năm trước rời khỏi hoàng cung, nhưng cũng không có nghĩa là bà không nhận ra con mình, mấy năm nay, bất kể bà đi đến đâu, hoặc là đang làm chuyện gì, cho tới bây giờ cũng chưa từng quên vụng trộm đến thăm con.

“Túc nhi, sao con lại ở nơi này?”

Kim lòng không được vươn tay vuốt mặt hẳn, chỉ là Thương Diễm Túc lại đột nhiên lui về phía sau từng bước, tránh khỏi tay bà, mắt lạnh nhìn bà, sau

một tia kịch liệt dao động lúc đầu kia, trong mắt hắn đã không có nửa điểm cảm tình.

Tay cứng ngắc ở giữa không trung, vẻ mặt cũng từ kích động ban đầu chậm rãi phục hồi, chỉ còn có lòng tràn đầy sầu bi cùng bất đắc dĩ, chậm rãi buông tay, nhẹ giọng nói: “Tức nhi, con không thể tha thứ cho nương sao?”

Bàn tay giấu trong ống tay áo khẽ run rẩy, biểu tình trên mặt lại vẫn không có nửa điểm dao động, chỉ là lãnh đạm nhìn Lư hoàng hậu, nói: “Mẫu hậu bốn vương mười lăm năm trước cũng đã chết”.

Sùng sốt, nhìn Thương Diễm Túc lãnh đạm hầu như không hề có tình cảm gì, Lư hoàng hậu lại đột nhiên cười khẽ một tiếng, cũng không quản hắn có nguyện ý hay không, nhẹ cầm cánh tay hắn, cười nói: “Tức nhi, thực xin lỗi, tuy rằng chuyện năm đó, ta có thể tìm được rất nhiều lý do hoặc là lấy cớ để giải thích, nhưng mà để con cùng Hách nhi ở lại hoàng cung, thậm chí còn để huynh đệ các con nghĩ rằng ta đã chết, là ta không đúng, là ta đã khiến các con thiệt thòi, ta hiện tại chỉ hy vọng, các con có thể tha thứ cho mẫu thân”.

Thương Diễm Túc thân thể có chút cứng ngắc, nhưng lúc này đây cũng không có tránh né nữa, chỉ là cúi đầu lạnh lùng nhìn bà, đáy mắt cũng có một chút mềm lòng, song cũng chỉ có một chút.

Đối với phản ứng của Thương Diễm Túc, Lư hoàng hậu dường như một chút cũng không ngại, thậm chí còn hơi có chút cảm giác nhớ nhung, cười nói: “Tức nhi, con vẫn không thay đổi chút nào, tính cách vẫn không được tự nhiên như vậy, luôn thích đem tâm tư đều giấu ở trong lòng, nhất là càng không biểu lộ ra tình cảm thực sự của mình, chỉ là không biết ở trước mặt Nghiên nhi, có phải cũng là mất tự nhiên như vậy hay không?”

Lời này làm cho thân thể Thương Diễm Túc càng thêm cứng ngắc, nhìn Lư hoàng hậu trong mắt cũng xuất hiện một tia ảo não, nhẹ nhún mày, nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, rốt cuộc bà muốn thế nào?”

Sùng sốt, biểu tình Lư hoàng hậu có vẻ thực vô tội, nói: “Tức nhi, lời này hẳn là ta hỏi con đi? Rõ ràng chính là con tìm đến ta, thật ra ta cũng muốn hỏi con, con đột nhiên đến đây, lại đến bằng cách như vậy, là muốn làm gì đâu?”

Thương Diễm Túc khóe mắt run rẩy vài cái, tóm lại hắn vẫn thực để ý đến mẫu hậu, rõ ràng là tức giận, nhưng vẫn dễ dàng bị bà châm ngòi cảm xúc.

Đem tầm mắt chuyển dời đến nơi khác, lại lơ đãng thấy được hai đôi hài nhỏ, nhìn không được cả người chấn động, trong mắt lạnh như băng lại nhiều ra vài vết nứt.

Cố gắng đem tầm mắt từ trên hai đôi hài nhỏ kia dời đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nói: “Bà chủ động tìm tới Nghiên nhi, là muốn làm gì? Nếu đã rồi đi, sao không hoàn toàn biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa!”

Lư hoàng hậu không có chút nào ý, ý cười trên mặt không hề giảm, lãnh lãnh nhìn Thương Diễm Túc, đợi cho hắn nói hết, qua một hồi lâu mới nói: “Đúng là ta nhớ con ta, cho nên liền nhìn không được muốn gặp lại hắn. Chẳng lẽ Tức nhi thật sự không muốn nhìn thấy mẫu hậu sao? hay là, con thực sự hy vọng như vậy, mẫu thân thật sự đã chết?”

Thương Diễm Túc nhìn không được há miệng thở dốc, muốn nói cái gì lại không thể nói ra, chỉ là đạm mạc nói một câu: “Vậy vì sao bà lại tìm tới Nghiên nhi? Việc này cùng Nghiên nhi lại không có quan hệ gì”.

“Nàng là con dâu của ta a, ta sợ con không chịu tha thứ cho ta, nên cũng chỉ đành ra tay từ trên người con dâu”.

“Bà...”

Lư hoàng hậu thẳng thắn như vậy khiến cho Thương Diễm Túc trong lòng thực có cảm giác bị đè nén, nhún mày lại về mặt không vui nhìn bà, trong mắt lạnh như băng cũng lơ đãng tan dần.

Dù sao, lạnh lùng này cũng chỉ là hắn cố ý giả vờ, đôi mắt mẫu thân của mình, hẳn làm sao có thể thật sự thờ ơ, thậm chí làm như không thấy bà?

Lư hoàng hậu vẫn luôn chú ý tới thái độ của hắn thấy vậy, trên mặt tươi cười không khỏi càng sâu, cũng không cùng hắn nói giỡn, những lời này cũng không có ý nghĩa gì.

Trên mặt vui đùa thu lại, nhìn Thương Diễm Túc trong ánh mắt tràn đầy từ ái cùng nhớ thương, nói: “Tức nhi, tha thứ mẫu thân được không? Mười lăm năm, mẫu thân không có lúc nào là không nhớ tới con cùng Hách nhi, ta cho tới bây giờ đều không có nghĩ muốn thương tổn các con, lại càng không phải không cần các con. Tức nhi, huynh đệ hai các con chính là bảo bối quý giá nhất của mẫu thân”.

Tâm nhìn không được rung động, mười lăm năm qua, hắn cũng vô cùng nhớ mẫu thân, chỉ là sau khi biết được mọi việc khó mà tiêu tan được.

Ngay vừa rồi, hắn còn trách cứ mẫu thân rồi đi, thậm chí không để bọn họ biết mình còn sống, nhưng mà hiện tại, nhìn ánh mắt mẫu thân tràn ngập từ ái, Thương Diễm Túc đột nhiên cảm giác ỳ ỳ khuất trong lòng, giống như đều đã tan thành mây khói.

Bất kể thế nào, bà cũng vẫn là mẫu thân của hắn, mẫu thân hắn kính yêu nhất a!

“Mẫu hậu”.

Hai chữ này, hắn cũng không biết ở trong mơ đã gọi bao nhiêu lần, giờ phút này mẫu hậu hắn liền đứng ngay trước mặt hắn, hơn nữa trong lòng cũng không còn điều gì để tâm nữa, Thương Diễm Túc đột nhiên cảm giác, hắn giống như đột nhiên lấy lại được một phần sinh mệnh trân quý nhất mà hắn đã

mất đi lâu ngày.

Trong mắt nước mắt nhìn không được chảy xuống, nhìn con trước mắt, một tiếng mẫu hậu kia vẫn ngọt ngào ngấm vào lòng của bà, khẽ vuốt hai má hần, nước mắt chảy ròng lại cười đến vô cùng sáng lạn, nói: “Tức nhi, cảm ơn con đã tha thứ cho sự rời đi của mẫu thân”.

“Mẫu hậu...”

“Tức nhi, ta hiện tại đã không còn là hoàng hậu gì cả, cho nên, ta hy vọng con có thể gọi ta là nương, giống như những người bình thường vậy”.

“... Nương”.

***

Mặc kệ Lãnh Thanh Nghiên nói bao nhiêu lời tốt, lại dụ dỗ lại lừa gạt, Tang Đình chính là không đi khỏi nơi này, thậm chí còn nói cái gì, Lãnh Thanh Nghiên nếu rời khỏi Ngọc Diễm thành, nàng cũng cùng đi theo.

Thời điểm nàng nói ra những lời này, Lãnh Thanh Nghiên chỉ biết, người này, căn bản không phải là luyện tiếc nàng, mà chính là muốn nhân cơ hội theo nàng chạy đi chơi vài ngày thôi.

Đối với tình huống như vậy, Lãnh Thanh Nghiên cũng liền mặc kệ, ngay cả lời hay cũng không tiếp tục nói cùng nàng ấy, chính là tự mình sửa sang lại vài thứ cần thiết, sau đó chờ Tức trở về là có thể cùng nhau đi Sa Châu, tìm con trai bảo bối của bọn họ.

Không biết tiểu gia hóa kia đột nhiên đi Sa Châu là muốn làm gì, hình như, nơi đó cũng không có gì hay chơi nha, không phải bé luôn luôn không muốn đến nơi không hay ho gì đó hay sao?

Tang Đình cong miệng về mặt bất mãn nhìn bóng lưng đưa về phía mình, Lãnh Thanh Nghiên một bộ không muốn để ý tới nàng ấy, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn ra cửa khách sạn, trong mắt không biết vì sao lại có chút vội vàng.

“Ta nói Thanh Nghiên, ngươi chuẩn bị xong chưa?”

“Ngươi thực vội sao?”

Lãnh Thanh Nghiên quay đầu lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng ấy, bởi vì đã phát hiện ra mục đích của nàng cho nên Tang Đình căn bản là không có che dấu gì, đó cũng không phải tính cách của nàng!

Cau cái mũi lại, hừ hừ vài tiếng, nói: “Ta đây là quan tâm ngươi, cũng không biết Thương Diễm Tức sao đi ra ngoài lâu như vậy, có phải lạc đường hay không, có muốn bản cung giúp ngươi tìm không?”

“Đĩnh nhi ngươi cũng thật tốt! Có điều không cần, tướng công nhà ta rất nhanh sẽ trở về, nhưng thật ra Đĩnh nhi ngươi, như thế nào còn ngồi ở chỗ này không đi? Chẳng lẽ là thật sự muốn theo chúng ta rời khỏi nơi này?”

“Không thể sao?”

Trùng mắt nhìn Lãnh Thanh Nghiên, diện lực mười phần, chỉ là đáng tiếc Lãnh Thanh Nghiên căn bản là một bộ không để ý nàng, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đương nhiên không thể, ngươi nếu mà đi theo chúng ta, chúng ta không những sẽ bị Ngọc Nhân Dật đuổi giết, quan trọng hơn là, ngươi sẽ quấy rầy chúng ta!”

“Ô ô, tiểu Nghiên nhi, ngươi chẳng lẽ là ghét bỏ người ta sao?”

“Ngươi biết là tốt rồi”.

“...”

Từ ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, nghe thấy tiếng bước chân, Lãnh Thanh Nghiên trên mặt xuất hiện ý cười, Tang Đình cũng đột nhiên từ trên ghế đứng lên, xoay người định hướng cửa sổ nhảy xuống.

“Đĩnh nhi, nàng đây là muốn đi đâu nha?”

Bóng dáng Ngọc Nhân Dật xuất hiện ở cửa phòng, vừa vận nhìn thấy Tang Đình muốn từ cửa sổ nhảy xuống, nhưng thật ra cũng không vội, chỉ là dựa vào khung cửa cười yếu ớt nhìn nàng.

Tang Đình quay đầu lại, hướng tới Lãnh Thanh Nghiên làm mặt quỷ, hừ hừ nói: “Lãnh Thanh Nghiên đáng ghét, dám bán đứng ta!”

Lãnh Thanh Nghiên chỉ nhún vai, nói: “Ta cái gì cũng không có làm, là chính hần tìm tới nơi này, ai bảo ngươi ở trong này đợi lâu như vậy, còn không biết trở về đâu?”

Kỳ thật, đây hoàn toàn là vì Tang Đình đã có nhiều tiền sử, Ngọc Nhân Dật thật sự không yên tâm nàng một mình một người đi lâu như vậy, cho nên mới nhanh chóng tới nơi này.

Hắn đi vào trong phòng, đem một chân Tang Đình còn đặt trên cửa sổ kéo xuống, giâm vào trong ngực, xoay người lại nhìn Lãnh Thanh Nghiên, hướng nàng khẽ gật đầu, nói: “Đã quá rầy, thật sự là vạn phần có lỗi, ta hiện tại đem Đình nhi về”.

“Hoàng Thượng khách khí.”

Bóng dáng Thương Diễm Túc xuất hiện ở cửa, nhìn tình hình trong phòng, có điểm không hiểu ra sao, như thế nào hắn mới đi ra ngoài trong chốc lát, nơi này liên nhiều hơn hai người đến đây?

Nhìn đến Tang Đình, Thương Diễm Túc dường như là theo bản năng đi tới bên người Lãnh Thanh Nghiên, đem nàng ôm vào trong lòng, về mặt đề phòng nhìn Tang Đình, cũng là hỏi Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Nghiên nhi, chuẩn bị xong chưa?”

“Ừm, cũng đã không còn gì nữa”. Kỳ thật căn bản cũng không có gì để chuẩn bị.

Muốn hỏi một chút chuyện đi tìm mẫu hậu thế nào, nhưng lo lắng nơi đây còn có hai người Ngọc Nhân Dật, cũng liền tạm thời đem nghi vấn áp chế.

Tang Đình hung hăng nhìn chằm chằm Thương Diễm Túc, thật giống như hắn đoạt bảo bối gì của nàng vậy, hừ một tiếng, nói: “Thương Diễm Túc, ta cảnh cáo ngươi nha, nếu ngươi làm cho Thanh Nghiên gặp phải nguy hiểm gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Khóe miệng kéo nhẹ, nói: “Yên tâm, cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ cam đoan Nghiên nhi được an toàn”.

“Cũng không thể cho ta đi theo?”

“Không thể!”

Lần này là Ngọc Nhân Dật mở miệng trước, sau đó cũng không để ý nàng nguyện ý hay không, trực tiếp liền kéo nàng ra ngoài cửa, mơ hồ còn có thể truyền đến thanh âm Ngọc Nhân Dật: “Đình nhi, nàng còn dám vùng vằng chuồn ra ngoài, ta đây liền một lần nữa lấp đầy hậu cung”.

“Chàng dám?”

“Dù sao nàng cũng không còn ở trong này, vùng trộm chạy ra bên ngoài chơi, ta muốn làm gì đều không có quan hệ không phải sao?”

“Hừ!”

Chỉ còn lại có hai người, Lãnh Thanh Nghiên quay đầu nhìn Thương Diễm Túc, hỏi: “Túc, chàng đã gặp mẫu hậu chưa?”

“Ừ, rồi!”

“Thế nào? Chàng không cãi nhau với người đấy chứ?”

Nhìn dáng vẻ khẩn trương của Lãnh Thanh Nghiên, Thương Diễm Túc nhìn không được có chút buồn cười, nhéo nhẹ cái mũi của nàng, cười nói: “Yên tâm đi, cũng không có chuyện gì, mấy ngày nữa người sẽ quay về Thương Lang quốc”.

“Ừm? Có mẫu hậu, chuyện trong Thương Lang quốc, chúng ta liền có thể yên tâm hơn”.

“Ừ”.

Vốn cũng không có gì cần lo lắng.

***

Thương Lang thành, Cẩn vương phủ, Thương Diễm Hách hữu khí vô lực xụi lơ ở trên ghế, có thể nghe thấy từ trong miệng hắn không ngừng phát ra thanh âm ai oán, mà chính hắn lại cảm giác được hắn cũng sắp phải chết.

“Thất ca, huynh thật tàn nhẫn a, vậy mà trọng sắc khinh đệ, đem nhiều chuyện như vậy toàn bộ đều ném cho tiểu đệ, chính mình lại chạy đi tìm thất tẩu, hiện tại lại không biết đang ở nơi nào phong lưu khoái hoạt, đối với chuyện tình nơi này cũng chẳng quan tâm”.

Ni non không ngừng, Thương Diễm Hách lại thở dài thật lớn, gần đây còn có việc khiến hắn vô cùng buồn bực, chính là phụ hoàng giống như thực vội nghĩ muốn thoái vị, vốn có thất ca chống đỡ, tâm mắt phụ hoàng khẳng định sẽ không dừng lại trên người hắn.

Nhưng mà hiện tại, thất ca đột nhiên đã đem toàn bộ chuyện nơi này đều mặc kệ, phụ hoàng lại giống như thật sự thực vội nghĩ phải truyền ngôi vị hoàng đế cho một con trai của mình, hơn nữa cũng dường như cũng đã phát hiện thất ca đối với ngôi vị hoàng đế của ông không có chút hứng thú, hiện tại lại đem ánh mắt chuyển đến trên người hắn.

Trời ạ, đây là đại bi kịch cỡ nào a!

Tình huống trước mắt, Trữ hoàng hậu cùng Lỗ vương Thương Diễm Trác bên kia cũng đang dồn ép ông, phụ hoàng cũng là đem chú ý đánh tới trên người hắn, thật sự giống như đặt mình ở trong nước sôi lửa bỏng, rốt cục cũng hiểu được một chút, lúc trước thất ca là chịu phải cái dạng dày vò gì.

“Thất ca, huynh nhanh trở về chút đi, người ta rất nhớ huynh nha!”

Quản gia Cẩn vương phủ vội vàng chạy tới trước mặt hắn, cung kính hành lễ nói: “Vương gia, có một vị phu nhân ở ngoài cửa, nói là cố ý từ Ngọc Diễm thành tới đây tìm ngài”.

Ngọc Diễm thành? Thương Diễm Hách sững sốt, đột nhiên nghĩ đến thất tẩu hình như đang ở Ngọc Diễm thành, thất ca cũng đi nơi đó tìm thất tẩu, vội vàng từ trên ghế nhảy dựng lên, khiến quản gia đứng ở trước mặt hắn giật mình.

Mà Thương Diễm Hách cũng là đã chạy ra khỏi vương phủ, hắn hiện tại thật sự muốn giết chết thất ca!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 10: Đại kết cục

Nhìn vị phu nhân đang đứng ở cửa kia, tuy rằng bà ta che mặt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tao nhã toát ra từ trên người bà, khiến cho Thương Diễm Hách ánh mắt không khỏi sáng ngời, tiến lên phía trước, chấp tay hỏi: “Vị phu nhân này đến tìm bốn vương, không biết là có chuyện gì quan trọng?”

Người đến đây đúng là Lưu hoàng hậu, chỉ là vì không muốn gặp phải một số phiền toái không cần thiết, cho nên bà mới dùng lụa mỏng che mặt lại, dù sao nơi này cũng là kinh thành Thương Lang quốc, vốn dĩ là người đã “chết” mười năm, nhưng vẫn có nhiều người có thể nhận ra bà.

Giờ phút này nhìn thấy con út của mình, trong lòng nhịn không được mà kích động, ánh mắt lại nhu hòa hơn rất nhiều, chỉ là giờ phút này nơi hai người đang đứng cũng không tiện nói chuyện, không khỏi nói: “Chẳng lẽ Vương gia không thể mời ta vào vương phủ ngồi một chút hay sao?”

Sững sốt một chút, vội vàng đi phía trước dẫn đường, nói: “Là bốn vương sơ sót, phu nhân mời!”

Trước mặt kẻ người này có thân phận ra sao, có tư cách để cho đường đường là Vương gia như hắn lại đi phía trước dẫn đường hay không, chỉ riêng hơi thở phát ra từ trên người này, cũng không phải người bình thường có khả năng có được, hơn nữa, Thương Diễm Hách từ trước cho tới bây giờ cũng không hề có cái giá của Vương gia, nhất là ở trước mặt mỹ nữ.

Tiến vào đến bên trong Cẩn vương phủ, Thương Diễm Hách mời Lưu hoàng hậu vào trong ngồi xuống, cũng mệnh lệnh cho nha hoàn dâng trà lên, đợi qua một lúc mới hỏi: “Vừa rồi nghe nói là phu nhân đến từ Ngọc Diễm thành?”

“Đúng vậy”.

“Vậy không biết phu nhân đến Thương Lang thành có chuyện gì vậy? Không biết là bốn vương có thể giúp gì được hay không? Nếu như bốn vương có thể giúp đỡ được gì, phu nhân cứ việc nói, bốn vương nhất định sẽ không chối từ”.

Nghe vậy, Lưu hoàng hậu không khỏi che miệng cười khẽ vài tiếng, nói: “Nếu thế, vậy thì ta xin tạ ơn Vương gia trước, lần này ta đến tìm Vương gia, quả thật là có chuyện rất quan trọng muốn thương lượng với ngài”.

“Nha? Phu nhân mời nói”.

Lưu hoàng hậu nhìn bốn hạ nhân đứng hai bên trái phải, thấy thế, Thương Diễm Hách khẽ nhíu mày lại, nhưng hắn vẫn vẫy vẫy tay về phía mấy người bên cạnh: “Các người đều lui xuống trước đi”.

“Dạ, Vương gia!”

Trong phòng chỉ còn lại có Thương Diễm Hách cùng với Lưu hoàng hậu, Thương Diễm Hách cười nhìn Lưu hoàng hậu, hắn cũng không hề nhận ra người đang ngồi trước mặt này lại là mẫu thân của hắn, dù sao, cũng đã mười lăm năm không được gặp bà, tuy rằng biết bà còn sống, nhưng mà cũng không thể dễ dàng mà nhận ra bà như vậy được.

Dù sao, mười lăm năm trước, hắn cũng chỉ là một đứa nhỏ mới tám tuổi, đã qua mười lăm năm, tuy rằng Lưu hoàng hậu vẫn trẻ tuổi như cũ, trên mặt hầu như không hề lưu lại nửa điểm dấu vết của năm tháng, nhưng dù sao dung nhan kia trong trí nhớ của Thương Diễm Hách cũng đã có chút mờ hồ, hơn nữa hiện tại bà lại che mặt lại.

Từ nhiều nguyên nhân như vậy, quả thật là khiến cho hắn không thể nhận ra ngay được, tuy rằng khí chất trên người bà có chút không giống với người bình thường, khiến cho hắn có cảm giác mờ hồ quen thuộc mà thân thiết, nhưng hắn vẫn không thể suy nghĩ theo chiều hướng như kia được.

“Hiện tại phu nhân muốn nói gì, có thể cứ việc nói”.

Nhìn Thương Diễm Hách trong ánh mắt tràn đầy từ ái, Lưu hoàng hậu đột nhiên lấy khăn che mặt xuống khỏi mặt, nhìn thẳng vào ánh mắt đang kinh ngạc của Thương Diễm Hách, cười khê hời: “Hách nhi, con không biết ta là ai sao?”

Thương Diễm Hách ngây người tại chỗ, trong giây lát đứng bật dậy khỏi ghế, trong mắt tràn đầy sự ngạc nhiên cùng nghi ngờ, dường như đang cố gắng suy nghĩ cái gì đó, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lưu hoàng hậu, khuôn mặt kia ở nơi sâu nhất trong trí nhớ của hắn, khuôn mặt kia luôn khiến hắn tưởng niệm trong đáy lòng, chậm rãi từng chút gần với người trước mắt này.

“Mẫu... Mẫu hậu?”

***

Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc cũng đã rời khỏi Ngọc Diễm thành, thậm chí còn rời đi trước hai ngày so với Lưu hoàng hậu, mà hiện tại, bọn họ cũng đã trên đường đi tới Sa Châu.

Đơn giản là Sa Châu ở ngay bên cạnh Thương Lang quốc, cho nên bọn họ còn phải đi khoảng hai ngày nữa, mới có thể tới Sa Châu, nói cách khác, ít nhất phải qua hai ngày nữa, bọn họ mới có thể nhìn thấy con trai bảo bối của mình được.

Hiện tại, bọn họ đang dừng lại một trấn nhỏ, mấy ngày nay đi đường coi như đều thuận lợi, nhưng đến chỗ này, hình như lại trở nên không thuận lợi vậy.

Hai người nhìn kẻ đột nhiên ngồi xuống bàn của bọn họ một cái, phía sau hắn đại khái có khoảng mười tên tùy tùng đi theo, liếc mắt nhìn nhau một cái, đối với vài kẻ rõ ràng là đến gây phiền toái này, hai người cũng không muốn để ý tới, tiếp tục ăn đồ ăn của chính mình, chờ hắn chủ động nói rõ ra ý đồ đến đây.

Thấy hai người không để ý đến sự tồn tại của bọn họ, đối phương hiển nhiên là vô cùng buồn bực, đột nhiên nặng nề vỗ mạnh xuống bàn, quát về phía hai người: “Các ngươi thật to gan, không thấy được bản đại gia đã ngồi xuống đây rồi hay sao? Thế nhưng còn dám ngồi ăn uống trong này, các ngươi chán sống rồi đi?”

Hai người lại vẫn như cũ không thèm để ý đến hắn, nếu muốn tìm phiền toái bọn họ cũng không muốn tiếp, bọn họ còn đang vội tới Sa Châu gặp con trai bảo bối đâu, cũng không có thời gian ở nơi này mà lãng phí!

Có điều cứ như vậy, đối phương tự nhiên là càng thêm buồn bực, đột nhiên đứng lên, vươn tay muốn lật bàn lên.

Thấy thế, Lãnh Thanh Nghiên khẽ nhíu mày lại, Thương Diễm Túc chính là đem một bàn tay nhẹ đặt trên mặt bàn, nam tử kia có dùng sức thế nào, chính là cũng không thể khiến cái bàn di động chút nào.

Sắc mặt không khỏi khê biến, cảm thấy hình như mình đã động phải người không nên trêu vào. Nhưng trong khác điểm có nhiều người nhìn hắn như vậy, hắn chỉ cảm thấy nếu như hắn thực sự buông tha cho hai người này, về sau cũng không còn mặt mũi nào mà ra ngoài đường nữa.

Không khỏi dùng lực lớn hơn một chút, khiến cho cả khuôn mặt đều đỏ bừng lên, nhưng vẫn không thể khiến cái bàn di động mấy mảy may chút nào.

Lãnh Thanh Nghiên dừng lại chiếc đũa trong tay, quay đầu nhìn lướt qua những người về mặt như đang xem kịch vui kia, lại nhìn về phía khuôn mặt đỏ bừng của kẻ kia, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng nàng cũng không có nói cái gì, chỉ là trao đổi ánh mắt với Thương Diễm Túc, sau đó lại giống như người không hề có chuyện gì cúi đầu ăn cơm bình thường.

Thương Diễm Túc vẫn dùng một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn, thậm chí bàn tay khác còn gấp đồ ăn cho vào bát của Lãnh Thanh Nghiên, nhẹ giọng nói: “Nghiên nhi, ở lại đây nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại phải tiếp tục lên đường, mấy ngày nay cũng đã vất vả rồi, ăn nhiều một chút bổ sung thể lực”.

Lãnh Thanh Nghiên mỉm cười gật đầu, nói: “Đa tạ tướng công, có điều tướng công cũng ăn nhiều một chút, cũng đừng vì một số người nhảm chán mà hỏng mất tâm tình dùng bữa, tuy rằng chúng ta cũng không ở đây lâu, cho dù có ở nơi đây xảy ra chuyện gì đó cũng không sao cả, nhưng có thể không cần động thủ thì tốt nhất vẫn không cần động thủ”.

“Được, ta nghe Nghiên nhi”.

Dường như trong lúc vô tình nói chuyện, cũng khiến cho ánh mắt người nào đó khê biến, ngay cả sức muốn lật bàn cũng giảm một chút, có điều, cho dù tình huống có là như vậy, hình như hắn cũng không hề có chút dự tính muốn buông tha.

Đang muốn lật bàn, đại khái cũng đã phát hiện ra cho dù hắn có dùng sức thế nào cũng không thể mấy may động đến cái bàn được, cho nên cũng sẽ không muốn lãng phí thời gian, còn bị những kẻ ngồi trong đây nhìn như đang nhìn trò hay đi.

Hắn mở to hai mắt về mặt ngoan tuyệt nhìn Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên, cả giận nói: “Các ngươi thật to gan, vậy mà dám không để bản đại gia vào mắt, chẳng lẽ các ngươi không biết nơi này là địa bàn của bản đại gia, kẻ nào dám bất kính với bản đại gia, chính là kẻ thù của bản đại gia!”

Lãnh Thanh Nghiên ngẩng đầu nhìn lên, thản nhiên nhìn nam tử này, nói: “Cho dù có là kẻ thù của ngươi, ngươi lại có năng lực gì làm gì chúng ta đây?”

“Ngươi... Ngươi con đàn bà thói này, đừng tưởng rằng bộ dạng ngươi đẹp một chút mà bản đại gia không dám làm gì ngươi, coi chừng bản đại gia cho

ngươi làm tiểu thiếp!”

Thương Diễm Túc đột nhiên khẽ nhú mày lại, trên người đột nhiên tản mát ra hàn khí, hắn ghét nhất là nghe thấy những lời này, dám muốn cướp Nghiên nhi của hắn đi để làm tiểu thiếp, quả thực đúng là chán sống rồi mà!

Lãnh Thanh Nghiên đứng lúc nắm lấy tay hắn, đề phòng hắn xúc động mà gây ra chuyện gì đó, mà nàng lại vẫn tiếp tục nhìn nam tử kia, khẽ nháy nháy ánh mắt, lơ đãng phát ra một cái mị nhãn, sau đó nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Chẳng lẽ ta như vậy mà lại chỉ có thể làm tiểu thiếp của ngươi thôi hay sao?”

“Cục!”

Tuyệt đại tao nhã như vậy, nhiếp lòng câu hồn như vậy, không chỉ nam tử đối diện với Lãnh Thanh Nghiên, mà ngay cả tùy tùng bên cạnh hắn, còn có các tân khách bên trong khách sạn, đều nhìn không được mà cũng nuốt nước miếng, dường như độ ẩm trong khách sạn đột nhiên tăng lên rất nhiều.

Thương Diễm Túc khóe miệng khẽ nhếch, cảm giác được gần như toàn bộ mọi người trong khách sạn đều tập trung nhìn trên người Nghiên nhi, trong lòng không khỏi có chút không vui, nhất là khi thấy Nghiên nhi thế nhưng lại liếc mắt đưa tình với nam nhân khác, mà còn là ngay trước mặt hắn.

Trên tay không khỏi dùng sức, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong mắt lóe ra một tia nguy hiểm quang mang, tiếng nói vang lên bên tai Lãnh Thanh Nghiên: “Nghiên nhi, không được lộ ra vẻ mặt như vật đối với người khác”.

Nháy nháy ánh mắt, vẻ mặt tràn ngập vô tội, trong lòng lại cười thầm không thôi, tiếp tục nhìn đến nam tử kia, trên mặt mang theo ôn ôn nhu nhu ý cười, nói: “Vị đại gia này, ngươi còn chưa có trả lời câu hỏi của ta đâu!”

Thương Diễm Túc khóe miệng nhìn không được lại là một trận run rẩy, nữ nhân nhà hắn căn bản không có để ý đến lời nói của hắn mà!

Mà ngay lúc này, hắn lại được nghe câu nói khiến cho hắn không biết nói gì, tên kia đang ngậy ngốc nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Nếu như ngươi nguyện ý, cho dù ta phải cho quán gia đuổi toàn bộ nữ nhân trong nhà ra, cũng tuyệt đối không có vấn đề!”

“Phanh!”

Thương Diễm Túc rốt cục không nhìn được nữa mà bạo phát, hắn không nỡ trách cứ Nghiên nhi, có điều kẻ mà dám đánh chủ ý với nương tử của hắn thì hắn cũng không có nửa điểm không nỡ.

Cái bàn ở trong tay hắn chuyển động đến phía trước một đoạn, vừa vặn đụng trúng bụng của nam tử kia, tuy rằng nhìn bên ngoài chỉ là nhẹ nhàng, nhưng cũng khiến cho nam tử kia cả người bay ra ngoài, đồng thời đem vài tên tùy tùng đứng sau hắn đánh bay ra bốn phía.

Lãnh Thanh Nghiên chớp chớp mắt, rốt cục quay đầu lại nhìn gương mặt bình tĩnh của Thương Diễm Túc, khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến trước mặt hắn, cẩn thận theo dõi biến động trong ánh mắt hắn, nhìn không được cười nhẹ, hỏi: “Tướng công, chẳng tức giận sao?”

Nhìn khuôn mặt tươi cười kia của Lãnh Thanh Nghiên, Thương Diễm Túc mọi dè nén trong lòng phút chốc đều tan thành mây khói, khẽ nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: “Không cần đùa giỡn như vậy”.

Cong cong cái miệng nhỏ nhắn, dường như là có chút oan ức, khẽ gật gật đầu, lên tiếng: “Nha”.

Trong lòng cũng đã sớm cười ngất trời, nàng thích nhìn thấy bộ dáng Túc như bây giờ, chẳng những khiến nàng cảm thấy được Túc đối với nàng thực để ý, muốn độc chiếm lấy nàng.

Mà quan trọng hơn là, chẳng lẽ không thấy thi thoảng hắn biểu hiện ra một chút biểu hiện khác với bình thường, là một chuyện rất vui vẻ hay sao? Hơn nữa, bộ dáng hắn giờ phút này, quả nhiên là thực đáng yêu nha!

Nhìn đến trong mắt Lãnh Thanh Nghiên ẩn ẩn ý cười, Thương Diễm Túc không khỏi có chút bất đắc dĩ, khẽ nhéo cái mũi nhỏ của nàng, nói: “Được rồi, đừng đùa nữa, nếu như có điều gì muốn hỏi, thì cũng nhanh nhanh mà hỏi đi”.

Nhẹ nhàng mà vuốt vuốt ngón tay hắn, trên mặt tươi cười sáng lạn, nhìn hắn nói: “Ai nha, tướng công thật sự là hiểu người ta nha, không thì, tướng công giúp người ta hỏi đi!”

Thương Diễm Túc cũng không có cự tuyệt, trực tiếp đứng lên khỏi ghế ngồi, đi đến trước mặt nam tử đã bị hắn đánh bay ra ngoài, nam tử kia giờ phút này chính là vô lực ngồi trên sàn, vẻ mặt sợ hãi nhìn Thương Diễm Túc đang ngày càng đến gần hắn.

“Ngươi muốn tự mình nói? Hay là muốn chúng ta dùng phương pháp để cho ngươi nói ra?” Thương Diễm Túc ngồi xổm trước mặt hắn, vẻ mặt cười yếu ớt hỏi.

Nam tử kia nuốt nước miếng trong cổ họng, trong mắt khó nén sợ hãi, nhưng hắn vẫn cố nói: “Cái gì mà nói hay không? Ta hoàn toàn không biết ngươi đang nói cái gì!”

“Không biết?” Thương Diễm Túc trong mắt hàn quang chợt lóe, càng tiến sát đến người nọ thêm vài phần, nói, “Tự ngươi phải hiểu rồi mới đúng chứ, quả nhiên là không biết ta đang nói cái gì sao?”

“Hừ!”

Lãnh Thanh Nghiên ngồi ở bên cạnh, cũng không mở miệng nói gì, chỉ chống má nhìn Thương Diễm Túc, khóe miệng mang theo một tia nhợt nhạt ý cười, dường như là cảm ứng được cái gì đó, quay đầu đem tầm mắt chuyển đến phía cầu thang.

Từ nơi đó truyền đến tiếng bước chân, hẳn là có người đang đi lên lầu, Thương Diễm Túc xốc nam tử kia lên khỏi sàn, không biết là đang trao đổi cái gì, chỉ là sắc mặt nam tử kia càng ngày càng tái nhợt, nhìn về phía Thương Diễm Túc ánh mắt lại tràn ngập kinh hãi.

“Ừc!”

Ngay khi hắn sắp nhìn không được mà muốn nói ra cái gì đó, từ phía cầu thang kia đột nhiên xuất hiện ba vị công tử trẻ tuổi đại khái khoảng hai mươi tuổi, hình như là bạn tốt, lại mơ hồ như vị công tử đứng ở giữa kia là cầm đầu.

Nhìn thấy ba người này, nam tử kia giống như là được ăn thuốc an thần, đột nhiên đem những lời chuẩn bị nói ra nuốt trở lại trong mồm, sau đó trong mắt là tràn ngập kích động cùng mong chờ nhìn về phía ba người vừa lên lầu kia.

Thương Diễm Túc cũng đem ánh mắt chuyển đến ba người vừa mới xuất hiện kia, khẽ nhíu mày lại, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, sau đó lại đem tầm mắt chuyển đến trên người nam tử kia, cười hỏi: “Hay là ngươi muốn để cho ba người này tới cứu ngươi?”

Sợ hãi nhìn Thương Diễm Túc, đối với câu hỏi của hắn cũng không thể trả lời, chỉ là cẩn thận đem tầm mắt đảo qua khắp ba người kia, mà ba người kia cũng đã đem lực chú ý để trên người Thương Diễm Túc.

Ngay lúc này, Lãnh Thanh Nghiên cũng đứng lên, đi đến bên người Thương Diễm Túc, vươn tay xách cổ nam tử kia lên, quay đầu lại về mặt ngọt ngào nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Tướng công, hình như có nhiều người không muốn cho chúng ta rời khỏi đây a”.

Thương Diễm Túc khẽ gật đầu, nhưng trên mặt lại một bộ không thèm để những người này trong mắt, xoay người lại nhìn ba người kia, còn không đợi bọn họ mở miệng đã nói: “Vẫn là để cho người sau lưng các ngươi xuất hiện đi, nếu không, ta cũng không dám cam đoan các ngươi có thể bình yên rời khỏi đây”.

Lời này khiến cho ba người kia đồng thời biến sắc, ngay cả những tân khách khác trong tửu lâu cũng có chút không dám tin nhìn về phía Thương Diễm Túc, bởi vì ba người này có thể nói là bá vương ở đất này, người nào dám can đảm có nửa điểm bất kính với bọn họ, lập tức sẽ bị ba người này trả thù.

“Lón mặt, ngươi có biết chúng ta là ai không?”

Tên cầm đầu phần nộ quát lên, hiển nhiên là đối với việc Thương Diễm Túc không để bọn họ vào mắt như vậy, rất là bất mãn.

Có điều Thương Diễm Túc ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, quay đầu lại đối diện với Lãnh Thanh Nghiên, trên mặt mang theo một tia khó hiểu.

Cũng không muốn cùng những người này nói những lời vô nghĩa, Lãnh Thanh Nghiên đã nghĩ muốn trực tiếp động thủ, mà đối tượng động thủ chính là kẻ đang bị nàng nắm trong tay này đây.

Mất thấy Lãnh Thanh Nghiên vậy mà nói động thủ liền động thủ, ba gã công tử mới xuất hiện không khỏi kinh hãi, nhưng với bản sự của bọn họ sao có thể ngăn cản động tác của Lãnh Thanh Nghiên được?

Chỉ là khi tay Lãnh Thanh Nghiên sắp chụp đến trên đỉnh đầu nam tử kia, đột nhiên một thanh âm thanh thúy vang lên: “Chờ một chút, không nên động thủ a, mẹ!”

Cùng với thanh âm này vang lên, một tiểu tử phấn điều ngọc mài từ phía sau ba người kia đi ra, rất nhanh liền chạy tới trước mặt Lãnh Thanh Nghiên, không chút do dự ôm lấy chân của nàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn chớp ánh mắt về mặt đáng yêu nhìn mẹ, nói: “Mẹ, ôm!”

Lãnh Thanh Nghiên lúc này cũng buông nam tử trong tay ra, xoay người ôm tiểu tử kia lên, tùy ý để tiểu tử kia thân thiết cọ cọ trên mặt nàng, nói: “Cục cưng, hiện tại hẳn là có thể nói cho chúng ta biết, đây là có chuyện gì đi?”

“Ai nha nha, không có việc gì nha, người ta chính là nghe nói mẹ cùng phụ thân đến đây, cho nên đã nghĩ muốn hoan nghênh hai người một chút mà thôi!”

“Hoan nghênh?”

Lãnh Thanh Nghiên thần sắc quái dị nhìn về phía nam tử vừa rồi suýt chút nữa thì lật cái bàn của bọn họ, lại còn đùa giỡn nàng, lại nhìn nhìn ba vị công tử nhìn qua liền biết là ăn chơi trác táng, không khỏi khóe miệng run rẩy vài cái, sau đó hiện lên một nụ cười khó hiểu.

Tiểu tử kia há há miệng, đang định nói cái gì, cả người giống như bay lên, sau đó là rơi vào một vòng ôm ấm áp dày rộng.

Không có chút do dự xoay người, cọ cọ lên mặt Thương Diễm Túc vài cái, ngọt ngào kêu “Phụ thân, cục cưng rất nhớ người nha!”

Khóe miệng khẽ nhếch, vươn tay đẩy tiểu tử đang không ngừng cọ trên mặt ra một chút, tầm mắt đảo qua những người kia, hỏi: “Hiện tại con đang ở nơi nào?”

“Nha? Phụ thân muốn làm gì a?”

“Hay là con cảm thấy hiện tại ở lại trong tù lâu cũng không sao”.

Thương Diễm Túc cười đến vô cùng ôn nhu, vô cùng sáng lạn, vô cùng hiền lành, tiểu tử kia đột nhiên cảm giác được cả người đều là lạnh lẽo, nhìn không được co rúm lại một chút, yếu ớt liếc mắt nhìn Thương Diễm Túc một cái, sau đó quay đầu lại nhìn về phía ba người đang khiếp sợ kia, nói: “Các người còn thất thần làm cái gì? Nhanh chóng đi trước dẫn đường a!”

“Đầu, nha, a, lão đại mời!”

“...”

Trong một tiểu viện nhỏ, nam tử đã từng đùa giỡn với Lãnh Thanh Nghiên về mặt mồ hôi lạnh đầm đìa, lúc trước hắn làm vậy chính là do tiểu tử kia mệnh lệnh, làm cho hắn ngăn cản Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hai người rời nơi này đến Sa Châu, nhưng mà cũng không hề biết hai người trước mắt lại là cha mẹ của tiểu tử kia.

Có điều đối với “Đùa giỡn” của hắn, Lãnh Thanh Nghiên thật ra cũng không hề so đo tính toán với hắn, bởi vì hiện tại nàng còn có chuyện quan trọng hơn cần chú ý.

“Cục cung, nên nói một chút con đang làm gì vậy a?”

Tiểu tử kia cười tủm tỉm nhìn Lãnh Thanh Nghiên, nói: “Mẹ đừng nóng giận, kỳ thật con chỉ là muốn để cho mẹ đến Sa Châu muộn vài ngày mà thôi”.

“Hử? Vì sao?”

“Này... Này thôi, không thể nói ra trước được nha?”

Khẽ nhú mày lại, gật đầu, nói: “Được, không nói trước cũng được, chẳng qua nếu con không muốn cho chúng ta đến Sa Châu bây giờ, con cứ nói thẳng, tại sao lại muốn tìm người đến diễn màn vừa rồi?”

Hơn nữa lại còn là màn diễn kém cỏi như vậy. Nghĩ, Lãnh Thanh Nghiên không khỏi đem tầm mắt đảo qua bốn người đứng bên cạnh, đối với xưng hô của bọn họ với cục cung vười rồi, lại khiến cho nàng có điểm đề ý.

Tiểu tử kia hắc hắc cười khẽ vài tiếng, tiến đến bên cạnh Lãnh Thanh Nghiên, cả người đều ghé vào trên đùi của nàng, nói: “Người ta chỉ là muốn đùa với mẹ một chút mà thôi, hơn nữa, bọn họ cũng thực ngốc, thế nhưng để cho mẹ vừa liếc mắt một cái là nhận ra bọn họ đang diễn trò, ai!”

Vươn tay chỉ chỉ những người bên cạnh, hỏi: “Bọn họ lại là loại người nào?”

“Bọn họ a?” Tiểu tử kia chớp chớp đôi mắt to đáng yêu, trên mặt tươi cười miễn bần là có bao nhiêu đắc ý, đừng đưa cái đầu vài cái, nói, “Bọn họ là tiểu đệ mà cục cung mới thu nha, mẹ, thế nào, có phải cục cung rất lợi hại hay không?”

Tiểu đệ? Lãnh Thanh Nghiên khóe miệng run rẩy vài cái, một đứa nhỏ mới có bốn tuổi, lại có một đám ít nhất gấp nó bốn lần tuổi làm tiểu đệ? Lãnh Thanh Nghiên đột nhiên cảm giác con trai của mình thực là có tiềm chất làm lão đại hắc đạo.

Thương Diễm Túc cũng là nhìn không được ho nhẹ một tiếng, nhìn tình huống trước mắt, hắc hắc là nên nói cái gì đây?

***

Bởi vì cục cung yêu cầu, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hai người quả nhiên cũng không có tiếp tục đến Sa Châu, chính là ngừng lại trên trần nhỏ kia, mỗi ngày đều đến một vài nơi gần đó du ngoạn, về phần con trai bảo bối của bọn họ, thường thường cũng ngẫu nhiên ở vài nơi lại gặp mặt.

Tuy rằng rất tò mò xem tiểu tử kia đang làm cái gì, nhưng mà nếu đã đáp ứng bé, tạm thời không đi Sa Châu, cũng sẽ không hỏi chuyện của bé nữa, hai người Thương Diễm Túc cũng đem tò mò trong lòng áp chế lại, an tâm ở lại đầu du ngoạn vài nơi.

Dù sao chỉ cần con trai bảo bối không xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không có gì cần lo lắng.

Mà cũng trong mấy ngày này, tình thế Thương Lang quốc lại thay đổi vài lần, ngự lâm quân đột nhiên quay giáo làm cho Trữ hoàng hậu cùng Thương Diễm Trắc trở tay không kịp, hơn nữa điều này trong nháy mắt cũng khiến cho thế lực của bọn họ yếu đi rất nhiều.

Về phần Trữ nguyên soái ngoài biên cảnh đứng bên cạnh họ, vẫn đang bị Thiên Ưng quốc đột nhiên gây khó dễ làm chậm cước bộ, không thể cung cấp trợ giúp lớn cho kinh thành, mà Thương Diễm Hách bên kia lại là có thêm Thương Diễm Trạch là đại trợ lực, dù sao Ngọc Diễm quốc tạm thời không có chủ ý muốn gây khó dễ Thương Lang quốc là được.

Bởi vì Thương Diễm Túc đột nhiên buông tay mặc kệ, thậm chí còn biến mất khỏi kinh thành, vốn dĩ chuyện náo nhiệt nhất là ở Lạc vương phủ hầu như toàn bộ đều chuyển đến Cẩn vương phủ, không chỉ có các văn võ đại thần duy trì cho Thương Diễm Túc, mà ngay cả Lăng Vũ cũng đều chuyển đến Cẩn vương phủ.

Đương nhiên, sở dĩ hắn còn ở chỗ này, hoàn toàn là vì Ứng Dung Kiều còn chưa ra khỏi cung được, dường như còn chưa tìm được cơ hội tốt, hắn là còn phải đợi một đoạn thời gian nữa.

Tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng đã chờ nhiều năm như vậy rồi, cũng không ngại mà đợi thêm vài ngày nữa, hơn nữa, Ung Dung Kiều cũng không phải không thể ra cung gặp hân, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất hân có thể nhẫn nhịn tiếp.

Bên trong Cẩn vương phủ, Ung Dung Kiều đối mặt với đám người Thương Diễm Hách, trên mặt lộ ra vẻ vô tội, nói: “Chuyện này ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra a, cũng đã lâu rồi ta không biết tình hình trong Thiên Ứng quốc, có lẽ còn không biết nhiều hơn mấy người các người đâu”.

Đối với câu trả lời như vậy, đám người Thương Diễm Hách cũng không có cách nào, bởi vì đây cũng là sự thật, Ung Dung Kiều gần đây đối với Thiên Ứng quốc hoàn toàn như không có gì liên hệ, mà đối với tình huống như vậy, Thiên Ứng quốc bên kia lại cũng không hề có động tĩnh gì.

Có lẽ người khác không biết, nhưng Ung Dung Kiều chính mình cũng là rõ ràng, Thiên Ứng quốc thế nhưng chưa có tới hỏi tội mình cùng Lăng Vũ, nguyên nhân lớn nhất trong đó có lẽ là do hoàng huynh, nghe nói, hoàng huynh đã được lập làm thái tử, hiện tại ở Thiên Ứng quốc gần như là người tối cao.

Có điều về phần Thiên Ứng quốc vì sao lại đột nhiên tập trung hỏa lực ở biên cảnh, nàng cũng là thật sự một chút cũng không biết.

Thương Diễm Hách thoáng trầm ngâm một chút, cũng không rõ hành vi này của Thiên Ứng quốc rốt cuộc là có mục đích gì, chẳng lẽ là lại muốn muốn đánh trận sao? Hình như cũng không phải như vậy, bọn họ chỉ là đem hỏa lực tập trung ở biên cảnh, lại cũng không hề có ý xuất binh tiến công, chỉ là đem các binh sĩ ở biên cảnh chế trụ.

Nếu thực sự là như vậy, hành vi của bọn họ như đang âm thầm giúp đỡ Thương Diễm Hách, đem nơi dựa vào lớn nhất của Trữ hoàng hậu chế trụ lại. Nhưng mà, khả năng này cũng khiến cho Thương Diễm Hách đáy lòng có chút sợ hãi, không thể xác định.

Nhưng dù vậy, cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, gần như cùng đêm đó, một ít chứng cứ phạm tội của Trữ hoàng hậu cùng Thương Diễm Trắc những năm gần đây liền xuất hiện tại ngự thư phòng của Thương Lang hoàng.

Trước kia, cho có những chứng cứ này cũng không dám tùy tiện lấy ra, nếu không vạn nhất khiến cho triều chính rung chuyển, khiến Trữ hoàng hậu bọn họ chó cùng rứt giậu, có thể xảy ra chuyện không ổn, nhưng hiện tại, ngự lâm quân quay giáo, nơi dựa vào lớn nhất của bọn họ, quân đội của Trữ nguyên soái lại bị Thiên Ứng quốc đột nhiên xuất binh chế trụ mà không thể nhích người, cơ hội ngàn năm có một như vậy, bỏ lỡ chính là đũa ngọc!

Về phần làm như vậy có thể khiến cho biên cảnh không xong hay không, điểm ấy Thương Diễm Hách nhưng thật ra cũng không phải thực lo lắng, có Thương Diễm Trắc ở bên cạnh trấn áp, còn có Thiên Ứng quốc quân đội đột nhiên nhảy ra, cho dù Trữ Bản kia muốn khởi binh tạo phản, chỉ sợ cũng không có can đảm này.

Tuy rằng đến tận lúc này, đều còn không biết Thiên Ứng quốc hành động như vậy là có ý gì.

Dường như tình huống trước mắt, thật sự là đang giúp Thương Diễm Hách bọn họ chế trụ Trữ Bản tiếp quản cứu viện cho kinh thành.

Chỉ chớp mắt, cũng đã nửa năm trôi qua, trong nửa năm này, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên hai người ngoại trừ không có đến gần trước Sa Châu phụ cận, gần như là đã đi dạo khắp chung quanh một vòng, hơn nữa trong nửa năm này, số lần bọn họ nhìn thấy con trai bảo bối của mình tổng cộng không đến mười lần.

Mà trong nửa năm qua, cũng đủ để Thương Diễm Hách bọn họ đối phó với Trữ hoàng hậu những người bên kia, Trữ hoàng hậu bị Thương Lang hoàng đẩy vào lãnh cung, Thương Diễm Trắc lại bị đẩy đến nơi xa xôi làm phiến vương, hơn nữa không có thánh chỉ, cả đời không được rời khỏi đất của mình.

Đây vẫn là Thương Lang hoàng niệm tình phụ tử, đối với hân thủ hạ lưu tình.

Hơn nữa trong nửa năm này, còn xảy ra một chuyện vô cùng trọng đại, Dung phi nương nương mưu hại con nối dòng của Hoàng Thượng, lại ám sát Hoàng Thượng, còn muốn đâm Hoàng Thượng bị thương, bị ban cho khăn trắng mà chết.

Có điều người ngoài cũng biết rõ, Thương Lang hoàng trong gần một năm nay, trừ bỏ đến cung Như quý phi cùng Dung phi ở lại, cũng không có sủng hạnh các phi tử khác.

Về phần cái gọi là Hoàng Thượng con nối dòng, chính là có vị phi tử khó chịu nổi tính mệnh, cùng thị vệ trong cung tư thông, không cẩn thận mang thai, vừa vận bị người nào đó “Ráp tâm bất lương” lợi dụng.

Từ khi Dung phi nương nương được “Ban thưởng chết”, Lăng Vũ vẫn luôn ở tạm trong Cẩn vương phủ lại như đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian.

Nhiều chuyện xảy ra như vậy, Thương Lang hoàng khó nén bi thương trong lòng, đột nhiên bị bệnh, hơn nữa bệnh tình kia càng ngày càng nghiêm trọng, đến hiện tại, trạng huống đã là gần đất xa trời, toàn bộ Thương Lang thành đều bao phủ một tầng lo lắng.

Trong một chiếc xe ngựa đi đến Thương Lang thành, Lãnh Thanh Nghiên đem đầu khê tựa vào trên vai Thương Diễm Túc, nhẹ giọng nói: “Túc, bọn họ nói phụ hoàng sắp băng hà, chàng tin hay không?”

Thương Diễm Túc ngay cả mí mắt cũng không nhấc một chút, không chút để ý nói: “Ông ấy cũng đã sớm muốn chết”.

Lãnh Thanh Nghiên nhịn không được bật cười, nói: “Hiện tại chúng ta như vậy là làm gì a? Trở về gặp mặt ông lần cuối sao? Tiễn ông một đoạn đường? Hay vẫn là đi đối mặt với cạm bẫy chờ chúng ta?”

“Ta tin tưởng lúc này đây khẳng định không phải chúng ta quay về gặp mặt ông ấy lần cuối, về phần tiền ông ấy đoạn đường, ta cũng không có hứng thú gì”.

“Vậy cũng chỉ có thể đi đối mặt với cạm bẫy đang chờ chúng ta?”

Thương Diễm Túc không khỏi nhú nhú mày, dường như đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó khiến cho hắn thực buồn rầu, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, nói: “Kỳ thật sẽ gặp phải chuyện gì, không cần nghĩ cũng có thể đoán được”.

“Vậy chàng tính làm sao bây giờ?”

Đột nhiên cúi đầu hung hãn hôn miệng Lãnh Thanh Nghiên một cái, sau đó xoay người nằm xuống giường, đầu gối lên trên đùi của Lãnh Thanh Nghiên, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không để cho ông ta thực hiện được”.

Cười khẽ một tiếng, trên tay chậm rãi quán quanh tóc của hắn, nói: “Chúng ta có nên cười ngửa đi đến kinh thành trước hay không? Như vậy có vẻ sẽ nhanh hơn một chút”.

“Yên tâm đi, trước khi chúng ta đến được kinh thành, phụ hoàng khẳng định sẽ không băng hà”.

Tiểu tử kia ngồi ở bên cạnh, cũng không để ý đến đối thoại giữa Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc, chỉ là nằm úp sấp ở nơi đó không biết là đang suy nghĩ cái gì, hơn nữa đối với việc đến kinh thành trước hình như rất có ý kiến, bởi vì bé thật sự là bận bịu nhiều việc a!

Có điều khi nghe thấy phải gặp mặt hoàng gia gia “lần cuối cùng”, bé mới bất đắc dĩ phải ngồi lên xe ngựa này. Ai, chỉ cần không đến một tháng nữa, hắn là có thể hoàn thành không khác biệt lắm.

***

Bên ngoài tẩm cung của Thương Lang hoàng, đã có rất nhiều người đứng đó, biểu tình trên mặt mỗi người đều là vô cùng lo lắng bi thương, mà ở bên trong tẩm cung, nơi này cũng chỉ có một vài người, Thái Hậu, Như quý phi, Thương Diễm Hách, còn có vài vị trọng thần trong triều đình, đồng thời cũng là đại thần tâm phúc của Thương Lang quốc.

Thái Hậu khẽ thở dài, lắc lắc đầu, nhìn Thương Lang hoàng nói: “Nếu như con đã suy nghĩ kỹ rồi, tự nhiên là ai gia sẽ không ngăn trở, chỉ là, vì sao lại nhất định phải dùng phương thức như vậy chứ? Trực tiếp hạ chỉ thoái vị, sau đó đi ra ngoài dạo chơi cũng là như nhau thôi mà?”

“Mẫu hậu thứ tội, trăm đây là lo lắng Túc nhi sẽ không muốn tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, hơn nữa, dù sao bên trong hậu cung còn nhiều phi tử như vậy, nếu như trăm còn sống, chung quy cũng không thể quang minh chính đại lạnh nhạt với các nàng như vậy được”.

“Vậy người làm như vậy thì có thể an tâm?”

“Mẫu hậu, vấn đề ở đây không phải là an tâm hay không, đối với những nữ tử này, nhi thần tuy có chút áy náy, nhưng cũng không có gì hơn, cũng sẽ không phải bởi vì lạnh nhạt với các nàng mà cảm thấy không an tâm. Nếu lựa chọn tiền cung, bất kể nguyên do của các nàng là gì, cũng sẽ phải chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị lạnh nhạt, huống chi, mẫu hậu cũng biết, trăm cũng không sùng hạnh quá mấy vị phi tử”.

Thái Hậu lắc lắc đầu, có vẻ rất chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không có phản đối hành vi của Thương Lang hoàng.

Thương Lang hoàng rất nhanh đem ánh mắt chuyển đến vài vị đại thần tâm phúc, nói: “Trẫm đi rồi, tân hoàng còn cần các người phụ tá, mọi chuyện đành nhờ vào vài vị vậy”.

“Hoàng Thượng nói quá lời, có thể phụ tá tân hoàng, đây là vinh hạnh của chúng thần, chúng thần nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng cứ việc yên tâm”.

Thương Diễm Hách ngồi ở ghế bên cạnh, ngáp một cái thật to, nói: “Phụ hoàng, người xác định thất ca nhất định sẽ thừa kế ngôi vị hoàng đế sao?”

“Hừ, trăm cũng đã băng hà, chẳng lẽ hắn còn có thể phản kháng được hay sao? Cho dù hắn biết rõ trăm là giả chết, nhất định hắn cũng sẽ không nói việc này ra, nếu đã như vậy, người cảm thấy hắn còn có khả năng phản kháng hay sao?”

Thương Diễm Hách miệng méo xệch, không nói gì nữa, nhưng mà hắn có cảm giác mọi chuyện cũng sẽ không đơn giản như vậy, hơn nữa không biết vì sao, vài ngày gần đây hắn có cảm giác như có người đang ở sau lưng hắn tính kế, trong lòng bồn chồn.

***

Lãnh Thanh Nghiên cùng Thương Diễm Túc mang theo con trai bảo bối đi thẳng một đường, cũng không bị ai ngăn cản đã tiến vào trong hoàng cung, sau đó một đường đi vào tẩm cung của Thương Lang hoàng, thoáng thi lễ, sau đó đem tầm mắt tìm tòi trên người Thương Lang hoàng đang nằm giả chết trên giường.

Khẽ vuốt cái trán, có chút vô lực nói: “Đừng giả bộ nữa, có chuyện gì ông liền nói rõ đi, miễn cho ta lại phải giả ‘Chăm sóc người thân trước lúc lâm chung’”.

Nghe vậy, những người trong tầm cung đều nhin không được mà khóe miệng run rẩy, mà Thương Lang hoàng cũng từ trên giường ngồi dậy, bắt mắt nhìn Thương Diễm Túc, nói: “Thật đúng là đồ bất hiếu, có ai nói chuyện với phụ hoàng mình như vậy sao?”

Thương Diễm Túc hoàn toàn không để ý đến sự bắt mắt của ông, nói thẳng nói: “Tôi biết ông đang nghĩ cái gì, có điều hiện tại tôi cũng nói luôn cho ông biết, nghĩ cũng đừng nghĩ, đừng tưởng rằng ông già chết mà tôi cũng không có cách nào”.

“Người đang uy hiếp trăm?”

“Tôi cũng chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, cái ngôi vị hoàng đế của ông, thích cho ai liền cho người đấy đi, chỉ cần đừng có vút lên đầu tôi là được, tôi cũng không có hứng thú ngồi trên cái vị trí đó”.

Thương Lang hoàng tròn tròn đôi mắt, hung hăng nhìn chăm chăm hán, tuy rằng sớm đã biết hán không có hứng thú đối với ngôi vị hoàng đế, nhưng mà đến tận lúc này hán lại vẫn có thể nói như vậy được!

Hừ hừ vài tiếng, nói: “Người hiện tại nói những lời này cũng đã vô dụng, người phải hiểu rằng, vòng tay huyết ngọc tạc vàng đã đeo trên tay Vương phi người, lại không thể lấy xuống được, ngay cả Bích Nhân Long Tinh cũng đã ở trong tay con người, chẳng lẽ người lại vẫn còn muốn chống đối?”

Nhiu mày lại, trên mặt có chút không kiên nhẫn, nói: “Tôi nhớ rõ chuyện này cũng đã nói qua, những thứ đó đều không phải là vật truyền thừa của ngôi vị hoàng đế”.

“Trăm khi nào nói qua nói như vậy?”

Khẽ nhíu mày lại, hơi suy nghĩ một chút, lập tức đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Thái Hậu, nói: “Hoàng Tổ mẫu, ngày đó những lời này hình như là ngài nói, không biết ngài có còn nhớ rõ hay không?”

Đột nhiên bị cuốn vào Thái Hậu khẽ xoa nhẹ cái trán vài cái, nói: “Ài, quả nhiên là già đi, ai gia đều không nhớ rõ trước kia rốt cuộc đã nói những cái gì a”.

“...”

Thương Diễm Hách nhin không được “Phốc xích” một tiếng bật cười, nhưng rất nhanh liền bưng kín miệng, cúi đầu không dám nhìn thẳng ánh mắt hàn quang của thất ca phóng tới, cúi đầu lại vẫn cười trộm như cũ không thôi.

Lãnh Thanh Nghiên chính là ôm tiêu từ kia đứng ở bên cạnh, đối với loại chuyện này, nàng tốt nhất vẫn là đứng ở bên cạnh không nên nói cái gì thì hơn, hết thầy giao cho Túc xử lý đi.

Thương Diễm Túc tầm mắt theo Thương Diễm Hách trên người dời đi trở về, nhìn người ngồi bên cạnh Thái Hậu – Như quý phi, mặt mày không khỏi nhăn lại, hỏi: “Nếu ông cứ như vậy rồi đi, Như đi phải an trí thế nào đây?”

Lời này làm cho Như quý phi cũng là sùng sốt một chút, lập tức cười nói: “Túc nhi đừng lo, ta về sau cũng sẽ làm bạn bên cạnh mẫu hậu, như thế không phải rất tốt sao?”

Mà những lời này của Như quý phi khiến cho Thương Diễm Túc không khỏi híp mắt lại nhìn, nhìn Như quý phi, nói: “Như di, vì sao ta cảm thấy, người hình như một chút cũng không thêm để ý đến việc phụ hoàng có để ý đến người hay không a?”

“Vì sao nói như vậy?”

“Hon nữa, mẫu hậu đối với sự tồn tại của người cũng không hề để ý, điều này vô cùng không hợp với lễ thường”.

Thương Lang hoàng nhìn Như quý phi liếc mắt một cái, đột nhiên nói: “Bởi vì, Nhã nhi vẫn luôn không phải phi tử của trăm”.

Yên tĩnh, bên trong tầm cung đột nhiên vô cùng yên tĩnh, Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách đều là vẻ mặt không dám tin, thẳng nhìn Thương Lang hoàng, gần như đều là trăm miệng kinh hô: “Ngài nói cái gì?”

Như quý phi trên mặt vẫn là nụ cười như cũ, chỉ là đáy mắt hình như có một chút âm đạm.

Thái Hậu vỗ nhẹ tay nàng, sau đó nói: “Nhã nhi quả thật cũng không phải là phi tử của phụ hoàng các người, mà là Vương phi của Thập Nhất hoàng thúc các người.”

“Thập Nhất hoàng thúc?” Thương Diễm Túc sùng sốt, lập tức nói, “Thập Nhất hoàng thúc không phải đã cách thế từ hai mươi năm trước sao?”

Nói xong, dường như nghĩ tới điều gì đó, trên mặt hiện lên một tia không dám tin, nhưng cũng không có nói, chính là nhìn Thái Hậu.

Thái Hậu khẽ thở dài, gật đầu nói: “Đúng vậy, hai mươi năm trước, nếu không có Thập Nhất hoàng thúc người xả thân cứu giúp, thì người cách thế cũng là phụ hoàng các người, trước khi hán lâm chung đã đem Nhã nhi phó thác cho phụ hoàng các người. Lúc ấy, Nhã nhi cũng đã mang thai, nhưng mà nàng cùng với Thập Nhất hoàng thúc có hôn ước, dựa theo quy củ, Nhã nhi sẽ bị thiêu chết. Ai gia còn có phụ hoàng cùng mẫu hậu các người vì bảo hộ nàng, còn có cốt nhục trong bụng nàng, liền nghĩ cách đem nàng tiến cung, phong làm quý phi, tự nhiên, tất cả mọi người đều nghĩ đứa nhỏ trong bụng nàng là cốt nhục của phụ hoàng các người”.

Chỉ là mấy câu nói đã đem chuyện tình năm đó nói một cách rõ ràng, chỉ là những tình huống và chi tiết năm đó tuyệt đối không phải là đơn giản như vậy, nghe Thái Hậu nói, Thương Diễm Túc cùng Thương Diễm Hách hoàn toàn ngây dại.

Thương Diễm Hách há miệng thở dốc, cẩn thận hỏi lại: “Hoàng... Hoàng tổ mẫu, vậy Linh nhi nàng...”

“Không có, Linh nhi nàng chính là nữ nhi của Thập Nhất hoàng thúc các ngươi”.

***

Thương Lang hoàng rốt cục vẫn thuận lợi “Băng hà”, hơn nữa đến cuối cùng, ông cũng không buông tha cho Thương Diễm Túc khiến cho hắn phải kế thừa ngôi vị hoàng đế, cũng không biết rốt cuộc là ông nghĩ như thế nào, có lẽ ông cũng chỉ là muốn nhìn Thương Diễm Túc sẽ giải quyết vấn đề này như thế nào.

Hoàng đế băng hà, đương nhiên là toàn bộ Thương Lang quốc đều thương tiếc cùng đau khổ, chẳng qua loại cảm xúc này cũng không có xuất hiện ở trên đám người Thương Diễm Túc, thậm chí, Thương Diễm Túc trên người còn mạnh mẽ tản ra oán khí cùng lửa giận, nguyên nhân tất nhiên là do bức di chiếu chết tiệt kia, thế nhưng vẫn muốn làm cho hắn phải kế thừa ngôi vị hoàng đế!

Ngay khi sau ba ngày đưa tang Thương Lang hoàng, tân hoàng mất tích, chính là, khi bọn họ còn đang tìm kiếm tung tích của tân hoàng, lại phát hiện hắn biến mất không thấy.

Mà ngay khi mọi người đang chuẩn bị lên đường tìm kiếm Thương Diễm Túc, Tiết công công đột nhiên mang đến một đạo thánh chỉ, đó chính là thánh chỉ tân hoàng thoái vị, để cho Cần vương Thương Diễm Hách đăng làm hoàng đế theo chiếu thư.

Đây là đạo thánh chỉ thứ nhất, cũng là duy nhất, cùng cuối cùng mà Thương Diễm Túc xuất ra.

***

Ngoại thành, phương hướng đi Sa Châu, hai con ngựa phóng nhanh trên đường, Lãnh Thanh Nghiên quay đầu nhìn người bên cạnh chính là Thương Diễm Túc, hỏi: “Túc, chúng ta cứ rời đi như vậy, thật sự là không có vấn đề gì sao?”

Thương Diễm Túc tâm tình có vẻ vô cùng tốt, cười nói: “Yên tâm đi, không có việc gì, cho dù có, cũng đã không còn quan hệ gì với chúng ta”.

“Ha ha, cửu đệ nhất định sẽ hận chàng đến chết mất”.

“Đó là chuyện của hắn!”

Rất nhanh, bọn họ đã đến một trấn nhỏ cách Sa Châu hai ngày đường, mà trong khoảng thời gian này, thời gian dừng lại, cũng đã đến gần ba tháng thời gian.

Tiểu tử kia lại một lần nữa mất tích, năm ngày sau đó lại xuất hiện ở trước mặt hai người Thương Diễm Túc, vẻ mặt thần bí nói cho bọn họ, hiện tại có thể đi Sa Châu.

Hai ngày sau, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên đi vào Sa Châu, tiểu tử kia dẫn bọn hắn đến một nơi, hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt khiến cho kinh ngạc.

“Cục cưng, con đây là... Muốn làm gì?”

Tiểu tử kia vẻ mặt đắc ý ngẩng đầu lên, cười như giống như một chú mèo con, nói: “Mẹ, không phải mẹ nói, phía bên kia biển rộng còn có người sao? Người ta muốn nhanh đến đó xem một chút!”

Sa Châu của Thương Lang quốc, cũng chính là ở vùng duyên hải, mà giờ phút này ở trước mặt hai người Thương Diễm Túc, xuất hiện là một con thuyền thật lớn đó là tàu đi biển, thiết kế vô cùng tinh diệu, khiến cho Lãnh Thanh Nghiên vừa thấy liền cảm thấy quen mắt, cái này hình như chính là tàu đi biển mà cục cưng đã năn nỉ nàng cùng Thương Diễm Túc thiết kế.

Lúc ấy, cục cưng nói, muốn biết một chút về thuyền có thể đi ngang biển có hình dạng như thế nào.

Nhìn mẹ và phụ thân ngạc nhiên, tiểu tử kia càng đắc ý, nói: “Mẹ, người ta muốn đi ngao du thế giới nha, mẹ có muốn cùng đi với con không? Còn có phụ thân, nếu như người cũng muốn đi, bản mỹ nam có thể cho người đi theo, nhưng không được tranh mẹ với con nha!”

Lãnh Thanh Nghiên ngồi xổm xuống, nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa con bảo bối, hỏi: “Cục cưng, đây là thành tựu của con gần một năm qua sao?”

“Dạ!”

“Cũng là nguyên nhân khiến con cướp đoạt tiền tài khắp nơi sao?” Trong một năm này, bạc của tiểu tử kia ở chỗ nàng, nhưng hình như là đều bị lấy ra hết.

Tiểu tử kia tiếp tục gật đầu, cười rất vui vẻ, “Dạ!”

Trong một năm qua, Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên không chỉ không được cho phép tiến đến Sa Châu, thậm chí ngay cả hỏi thăm tình huống của Sa Châu bên này đều không thể, cho nên tuy rằng đối với sự tình này đã nghe qua, nhưng lại không thể ngờ lại là chính con của bọn họ, thế nhưng lại làm ra được một con thuyền đi biển lớn tới vậy, hơn nữa, còn rất hoàn mỹ.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là công lao mà lúc trước Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên cố gắng vẽ và thiết kế, nhưng mà bảo bối của bọn họ, không thể che giấu được sự thông minh tuyệt đỉnh, dù sao, bé mới chỉ bốn tuổi a, hơn nữa chỉ với thời gian một năm ngắn ngủi, làm ra một con thuyền đi biển như vậy.

Thân thuyền tuy rằng không phải rất lớn, nhưng mà vô cùng chắc chắn, hơn nữa đường cong tuyệt đẹp, thân tàu mượt mà, các loại trang bị cùng với bản thiết kế giống như đúc.

Lãnh Thanh Nghiên kích động đến nỗi không nói lên lời, cả miệng đều là ngáy ngồ cười toe toét.

Thương Diễm Túc vỗ nhẹ lên chiếc thuyền mới, đột nhiên đem tiểu tử kia ở trong lòng Lãnh Thanh Nghiên bế ra, xoa xoa cái đầu bé nhỏ của bé, nói: “Tốt xấu gì thuyền này cũng là bản vương thiết kế ra, bản vương đáp ứng, cho con cùng tiến lên đi chung, đương nhiên, con không được giành nường tử với ta!”

“A? Phụ thân quả là gian trá, rõ ràng hẳn là người không thể cùng người ta giành mẹ mới đúng, hơn nữa, chiếc thuyền này là do người ta tạo ra mà, bạc cũng là người ta trả!”

“Bạc ta cũng có thể trả lại cho con”.

“Không cần!”

“Hơn nữa không tính lợi tức!”

“Hừ hừ, cho dù cha cho con bạc gấp mấy chục lần như vậy, con đều không cần!”

“Thật sự?”

“Đương nhiên!”

“Vậy một trăm lần thì sao?”

“Hắc hắc, có thể suy nghĩ một chút nha!”

“...”

Vài sư phụ đóng thuyền đi tới trước mặt Thương Diễm Túc, hướng về phía bọn họ hơi hơi hành lễ, nói: “Đây là chiếc thuyền biển hoàn mỹ nhất mà ta tạo ra, đa tạ công tử cung cấp bản thiết kế hoàn mỹ nhất này, làm cho chúng ta đời này sẽ không còn tiếc nuối”.

Thương Diễm Túc cùng Lãnh Thanh Nghiên liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời đem tầm mắt chuyển đến trên người tiểu tử kia, hơn nữa hướng tới vị sư phụ kia hoàn lễ nói: “Các vị sư phó khách khí, nếu mà không có kỹ thuật kỳ cang của các người, làm sao có thể làm ra một chiếc thuyền cùng bản vẽ rỗng y hệt như vậy chứ?”

Không biết từ khi nào, phía sau đám người Thương Diễm Túc, xuất hiện một nhóm người không nên xuất hiện ở trong này, đều là một vẻ mặt ngạc nhiên cùng sợ hãi khi nhìn thấy chiếc thuyền biển to lớn này.

“Cháu ngoan, có thể cho chúng ta cùng đi chung được không?”

Ba người vội vàng quay đầu lại, liền thấy Thương Lang hoàng đã băng hà dắt theo Lưu hoàng hậu, hẳn là đã được ban thưởng cái chết công chúa Ứng Dung Kiều cùng Lăng Vũ, Diệp Trần Nhiên, U Minh Dạ, Thập Nhất công chúa Thương Ngọc Linh, dĩ nhiên là toàn bộ đều xuất hiện ở tại nơi này.

Mà người nói chuyện, đúng là Thương Lang hoàng, giờ phút này, hai mắt ông tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm thuyền biển kia, hận không thể ngay lập tức bay lên mà nhìn.

Nhìn đến Diệp Trần Nhiên cùng U Minh Dạ, Thương Diễm Túc trực giác cảm giác được nguy hiểm, vội vàng đem Lãnh Thanh Nghiên ôm chặt, về mặt đề phòng nhìn hai người kia, nói: “Các người như thế nào lại ở chỗ này?”

Diệp Trần Nhiên đứng đưa cái đầu, căn bản là không có nhìn đến vẻ mặt với biểu tình không chào đón của Thương Diễm Túc, cười tủm tỉm nói: “Hiếm khi con nuôi bảo bối lại có thể làm ra một con thuyền tốt như vậy, ta nếu không đến tìm hiểu một phen, chẳng phải là thực thực xin lỗi chính mình sao? Hơn nữa, bản thân y gần đây vừa vận nhâm chán, không có việc gì để làm, cùng các người rời bến đi xem xem thế giới bên ngoài rốt cuộc là như thế nào, cũng là một quyết định không sai a!”

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Đào Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.